Jaaroverzicht 2024

Bladen voor Geestelijke Opvoeding

Nederduits Gereformeerd Blad

Geestelijke Opvoeding

Refo Tijd

1e Jaargang, nummer 1, 23 februari 2024

Nederduits Gereformeerd Blad

Blad ter bespreking van de Nederduits Gereformeerde leer, van de nieuwe bijbel, de oude bijbel en de tweede bijbel, en andere boeken en geschriften. Een uitgave van de Nederduits Gereformeerde Kerk.

DE ZONDOLOGIE

We kennen allemaal de reformatie. Daar zijn wij uit voortgekomen, zo goed en kwaad als dat ging.
Het strijdveld was in psychologie en sociologie, want er werden gevaarlijke psychologische en sociologische spelletjes met de mens gespeeld, en eigenlijk was dit gewoon een gebrek aan psychologie en sociologie. Religie in de handen van onwetenden is gevaarlijk geschut.

Het volk is inderdaad ten gronde gegaan door een gebrek aan kennis, wat zowel de nieuwe als de oude bijbel stelde. Psychologie en sociologie kunnen ook niet begrepen worden zonder de antropologie, de menskunde. De menskunde laat de grotere context zien. Maar ook in de antropologie liep de mens vast, en ging de mens in cirkeltjes bewegen.

De mens kent namelijk het verschijnsel van de vrouw niet. De man en de mens kunnen niet begrepen worden zonder degelijke amazonologie, oftewel de vrouwkunde. De mens heeft zichzelf gesaboteerd door een gebrek aan vrouwkunde, en nu rotzooit de mens maar raak met vrouwen, wars van enige kennis, niet gehinderd door enige kennis. En die gewoonte voert zich ook door in de andere takken van de wetenschap. Nu speelt het volk dan voor leider, maar is hierin niet bekwaam, zoals de nieuwe bijbel stelt. In het land der blinden is éénoog koning. Waar blinden blinden geleiden daar gaan dingen niet goed, en dat zien we overal om ons heen, tenminste, als we nog kunnen zien en daarvoor niet blind zijn, niet laodiceaans.

De mens moet de zondologie leren, de ellende-kennis, weten wat wel en niet zonde is, en hoe groot de zonde en ellende is, wat zowel de heidelbergse catechismus stelt als de nieuwe bijbel catechismus. Als er geen degelijke zondologie is, dan wordt de demonologie van de mens corrupt, als een projectie. Dan raken de filters van de mens verward, vervuild. Daarom is 1953 een belangrijk jaar, toen er een scheuring kwam in de gereformeerde gemeente. De zondologie werd ingevoerd, en de zondelogen scheidden zich af. Dat werd toen de GGiN, de Gereformeerde Gemeenten in Nederland, o.l.v. Steenblok en Mallan. Dat was een belangrijk fundament voor herstel van de Nederlandse theologie.

We moeten verder (reformatie), maar ook terug (regressie), naar het Nederland wat nog Nederduits was, naar het Germaanse Nederland, maar uiteindelijk komen we dan bij de amazone bron van Nederland aan. In het Amazone tijdperk heette Nederland Beloch-Amazonië, en dat waren Nederland en België, Zuid-Nederland, bij elkaar.

Waar geestelijkheid overgeestelijk wordt mist het belangrijke principes, telkens weer. Dit is ook het geval als religie overreligieus wordt.

Vandaar dat we ook spreken van een Beloch-amazons Zondologisch-Gereformeerde Kerk, wat de bron is van de Nederduits Gereformeerde Kerk. Zo gaan we nog een laag dieper, en dat is wel nodig om aan de geesten van Alva, en ook de geesten van het hypercalvinisme, en het hypergereformeerde te ontkomen.

Duitsland :
1500-1600 Theologische Reformatie (Luther, Calvijn)
1700 Filosofische Reformatie (Kant)

Nederland :
1800 Regressieve Reformatie (Afscheiding en Wederkeer) (Ledeboer, Kuyper)
1900-2000 Zondologische Reformatie (Steenblok, Mallan, 1953)

Och, Laodiceanen, keert toch terug tot de zondologie, opdat gij weet hoe diep die zondeval is gegaan, hoe groot de zonde en de ellende is, opdat gij moogt worden overtuigd van uw zonde, en zult wederkeren tot de vrouwkunde. U moet uw hemelse moeder weer leren kennen, opdat gij tot wedergeboorte zult komen.

Steenblok en Mallan waren als de Luther en de Calvijn van Nederland voor de Zondologie. Mallan volgde Steenblok op, zoals Calvijn Luther opvolgde. Het is niet genoeg om te komen tot de schuilplaats in Emden, in de Nederduits Gereformeerde Kerk. Nu moet u nog tot haar bron gaan. Ga van de geuzenkerk (reformatie) tot de amazonekerk (zondologie).

Krijg demonologie weer in balans met zondologie. Krijg apologetiek weer in balans met zondologie, en kom tot de vrouwkunde, de amazonologie, als sleutel tot de antropologie, opdat sociologie en psychologie hersteld kunnen worden. Laat dit de absolute basis zijn van enige homilethiek en ethiek. 1953 is de sleutel voor het herstel van Nederland. Nederland mag zo een poort zijn tot het herstel van Europa.

Zo kan de mens loskomen van het

Wups-geslacht, wat een vals demonisch en gedeformeerd geslacht is, een laodiceaans geslacht wat valse drugs aanhangt. Van deze bloedlijn moet de mens losgesneden worden.

DE DORDTSE KERKENORDENING (DKO) 18-25 – fictie of werkelijkheid ? – van reformatie tot regressie

De matrix heeft een muur gebouwd tussen het nu en de geschiedenis, en het is een leugen. Wij leven nog steeds in de geschiedenis, en moeten de geschiedenis nog steeds uitwerken. Hoor je de stemmen van de geschiedenis of ben je doof voor ze ? Je liefde voor de geschiedenis bepaalt je liefde voor ieder mens, ieder dier en ieder stuk natuur wat ooit heeft geleefd.

Als je niet in geschiedenis geloofd dan ben je maar een arm mens, en wat heb je dan wel niet allemaal te verbergen ? Want het is een gebrek aan empathie, je hart sluiten voor de stemmen van de geschiedenis waar nog steeds een taak ligt. De geschiedenis zal wederkomen.

Art. XVIII. Het ambt der doctoren of professoren in de Theologie is, de Heilige Schrifture uit te leggen, en de zuivere Leer tegen de ketterijen en dolingen voor te staan.
(DKO 1619)

Doctoren was een ander woord voor leraren. Zij zijn ervoor om te bewaken tegen ketterij en dolingen door hun uitleg van het hemelse Woord. Zij zijn dus exegeten. Het gaat dus niet zomaar om de predikanten, de herders en de evangelisten, maar om de taalkundigen, de filologen, en leraren die daarachter staan. Een heleboel kerken hebben zulke onderwijzers niet en zijn daarom ten dode opgeschreven. Dit gaat er ook over dat een kerk woord-context dient te hebben. Uiteindelijk zijn dit fundamenten van de mens zelf die kerk is. Het woord ‘doctor’ is een beladen woord en heeft een hoge snob-factor. Het komt van het woord ‘dokter’ maar dat is een woord voor de zorg, en de zorg moet verbonden zijn aan de kerk, dus er mag geen scheiding zijn tussen kerk en zorg, geen scheiding tussen pastoraat en zorg, want dan kap je het van de hemel weg, van God weg, en dan komen er duivelse geesten in het spel die leven van onverschilligheid. Dan wordt het betaalde zorg, en zorg om macht te krijgen, en dat werkt averechts. Hierin bloedt gij, oh Nederland. Blijf dus bij de les.

Er kwam niet alleen een scheiding tussen kerk en zorg, maar ook een scheiding tussen kerk en school. Alles werd uit het verband gerukt en ging een eigen leven leiden. Dit is het slagveld van een school die zich los heeft gewrikt van God. Zo kwam er ook een scheiding tussen kerk en recht en tussen kerk en staat. Natuurlijk moet men zich wel afscheiden van de vleselijke, aardse kerk.

Dit zijn de duivelse fundamenten van Nederland :

scheiding tussen kerk en zorg
scheiding tussen kerk en school
scheiding tussen kerk en recht
scheiding tussen kerk en staat

Om dit op te heffen moet de mens terug naar de geschiedenis en een les leren van de geschiedenis. Het is geenszins de bedoeling dat er een duivelse binding is tussen de kerk en al het andere. De duivelse kerk moet uitgebannen worden. De mens moet zich onderwerpen naar artikel 14 aan de hemelse kerk, de donkere natuurbruid, oftewel moeder wildernis. Er kwam ook een scheiding tussen kerk en natuur, en de mens ging met de natuur op de loop om het te exploiteren. Een schande is het, oh verloren Nederland ! Hoort de roepstem van het eeuwige woord wat niet ledig zal wederkeren en wat gebrand is in het hart der profeten en martelaren ! Keert weder tot uw eerste liefde, oh koppig Nederland ! Nederland gedraagt zich als een dronken hoer vol opgeblazenheid en betweterigheid, maar zij weet niks en kan niks. Zij leeft in diepe wanen. Ontwaak gij die slaapt, en neemt uw hemelse lesboeken ter harte ! Hoor de stem van de wildernis profeten die gij vervolgd hebt ! Ja, gij hebt hen vervolgd tot in het donkere hol van een leeuw. Ga in boete, oh Nederland, opdat de hemel genade met u hebbe. Scheur uw klederen. Stop met uw geprots en gepronk, want er is niets om mee te pronken. U heeft van uzelf een belachelijke dwaas gemaakt, naakt in het hol van een leeuw. Doe het boetekleed aan, opdat God u beware.

De martelaren van Nederland kunnen het niet meer navertellen door wat Nederland hen heeft aangedaan door deze scheiding. Maar hun bloed roept nog steeds. En hun bloed is als het vruchtbaarste zaad. Keer terug tot uw werkhof, tot uw hamer en sikkel, en stop luieren. U waant dat u werkt, maar gij hebt uzelf afgesneden van de levende God om de wegen van het vlees te volgen. Keer dan terug tot het doen van hemelse werken. Luister naar de gesel die u slaat. Hoort de roede. Verlaat de afgoden die gij u gemaakt hebt.

De kerkenorde van Middelburg van 1581 heeft als artikel 18 :

Der diakenen eigen ambt is, de aalmoezen en andere armengoederen naarstiglijk te verzamelen, en die getrouwelijk en vlijtiglijk, naar den eisch der behoeftigen, beide der ingezetenen en vreemden, met gemeen advies uit te deelen, de benauwden te bezoeken en te vertroosten, en wel toe te zien, dat de aalmoezen niet misbruikt worden, waarvan zij rekening zullen doen in den kerkeraad, en ook (zoo iemand daarbij wil zijn) voor de gemeente, op zulken tijd als de kerkeraad het goedvinden zal.

Dit is artikel 23 in de kerkenordening

van ‘s Gravenhage van 1586, en artikel 25 in de Dordtse kerkenordening van 1619, en een kortere versie als artikel 14 in die van 1578, wat al veel eerder was. Dit betekent ook dat er toezicht wordt gehouden op het onderwijs wat gegeven wordt, als geestelijke aalmoezen, dat het niet verdraaid en misbruikt wordt door hen aan wie het gegeven is. Zij die dus de aalmoezen misbruiken zullen hiervan rekenschap moeten afleggen.

Art. XIX. De gemeenten zullen arbeiden, dat er studenten in de Theologie zijn, die door haar (ex bonis publicis) onderhouden worden.
(DKO 1619)

Dit is artikel 14 in de kerkenordening van Middelburg van 1581. De mens moet het hemelse woord doorgeven aan het nageslacht en vruchtbaar zijn. De mens mag het woord wat hij ontvangen heeft niet oppotten, maar moet er wel wat mee doen. Het moet gezaaid worden, anders is het een verzaking van de geestelijke landbouw en het gebod van weest vruchtbaar en vermenigvuldig u. Bewerk de aarde.

Artikel 19 in de kerkenordening van ‘s Gravenhage van 1586 :

Artikel 19
De Kercken-Raden sullen alomme toesien datter goede School-Meesters zijn, die niet alleen die kinderen leeren lesen, schrijven, spraecken ende vrije Consten, maer oock die selfde inder Godtsalicheyt ende inden Catechismo onderwijsen.

Dit is artikel 21 in de Dordtse kerkenordening van 1619.

Art. XXI. De kerkeraden zullen alomme toezien, dat er goede schoolmeesters zijn, die niet alleen de kinderen leeren lezen, schrijven, spraken en vrije kunsten, maar ook dezelve in de godzaligheid en in de Catechismus onderwijzen.

Het pleit dus dat er geen scheiding is tussen school en kerk. Hoe gevaarlijk is het dat scholen loskomen van de kerken ? Ook daar waar de staat gescheiden is van de kerk sluipt grote onverschilligheid binnen, gebrek aan empathie. Dan is het een koud, harteloos systeem, alhoewel het wel betekent dat de staat losgescheurd moet zijn van vleselijke kerken. We hebben het dus over dat er geen scheiding mag zijn tussen staat en hemelse kerk, maar dan spreken we ook over een hele andere regering, want dit koninkrijk is niet van de aarde. Zoekt de dingen die boven zijn. Er is eveneens een groot gevaar wanneer vleselijke kerken de baas spelen over de staat, en daarom heeft men de hemelse kerk nodig. Men moet komen van de lage kerk tot de hoge kerk. De kerk is dus een symbolisch model van de mens zelf in zijn relatie met het hogere, de gnosis.

Art. XX. In de kerken, waar meer bekwame predikanten zijn, zal men het gebruik der Propositiën aanstellen, om door zulke oefeningen eenigen tot den Dienst des Woords te bereiden, volgende in deze de orde daarvan, bij deze Synode specialijk gesteld.
(DKO 1619)

Rutgers stelt dat de propositien bestonden uit een oefening van stichtelijke reden onder toezicht van de kerkeraad om bekwaam te maken tot de prediking. Hij stelt dat dit vroeger in verband stond met profetie : het bespreken van schrift en preek. Dit was om het verder uit te werken en te verbeteren, wat ook in verband staat met de exegese en wat zo bepaald was op de synode van Emden in Duitsland in 1571. Vele calvinisten vluchtten naar Duitsland, naar Emden, omdat ze in Nederland vervolgd werden door Alva. In Emden ontstond de Nederduitse gereformeerde kerk in 1571, wat de moederkerk is van het calvinisme in Nederland.

Profetie moet dus een bepaalde factor hebben van exegese en recyclocratie, want anders wordt het te luxe, en dat is een vorm van materialisme. Profetie wordt dan al te snel tot vuurwerk afstekerij van het vlees, voor miljoenen hup de lucht inschieten. Dat is de geest van verzaking. Het is de geest van het modernisme die verwend en duur is geworden. Deze denkt niet aan het milieu en de natuur, heeft verwende oren en ogen, moet altijd vermaakt worden.

Vannacht had ik een droom van de geest van Alva in de vorm van een broer die aanviel, nadat er tot bepaalde overeenkomsten waren gekomen dat hij gebied had verloren, en toen stak hij een pin in mijn nek, maar gelukkig kon het niet diep gaan, en kwam het meer aan schouderzijde terecht. Daarna ging hij vuurwerk afsteken, en ik ging het huis uit waar hij was.

De kabels gaan gelegd worden. Nederland leeft nog steeds in de tachtig jarige oorlog, en vele Nederlanders zijn die oorlog niet eens begonnen. Ze laten zich afleiden door het vuurwerk van het vlees. Dat is hun grote hobby. Daar houden ze zich telkens mee bezig. De neo-calvinistische of regro-calvinistische mens wordt in Nederland vervolgd en moet zijn schuilplaats vinden in Duitsland. Nog steeds. Daarom zijn we met Heidelberg bezig geweest, en nu Emden. Heidelberg ligt in Zuid-Duitsland, in Baden-Wurttemberg, en bracht de Heidelbergse Catechismus uit in 1563. Emden ligt in Noord-Duitsland, in Oost-Friesland.

Aan welke kant strijd je ? Velen strijden nog in het leger van de geest van Alva, door hun verletterlijking en vervleselijking en de geest van luxe, het modernisme.

Wij zijn niet zomaar refo’s, maar regro’s, van de regressie. Van reformatie tot regressie, wederkeer. Zorg dat je alles om je heen tot zijn wortels leidt. Doe niet aan luie,

gemakszuchtige symptoombestrijding, want dat is dweilen met de kraan open, water naar de zee dragen, als een Danaide aan de drugs. Wij zijn geuzen, wilde geuzen, de soberen. Wij hongeren liever dan dat we meedoen aan de schranspartijen van de rijken, het Spaanse hof. De geest van Alva woedt nog steeds in Nederland, de Spaanse inquisitie, en men moet nog steeds een schuilplaats vinden in Duitsland, in Emden, om zo een tunnel te bouwen tot Dordt, Middelburg en ‘s Gravenhage.

Vannacht had ik een droom over het vervolgingstijdperk waarin Alva de calvinisten achterna zat. We zitten daar nog steeds in. De geest van Alva heeft vele legers, ook kinderlegers, en die kinderen worden gedwongen. Ik was in een winkelstraat, en ik had iets weggenomen van Alva, en een jongetje kwam met een wit plastic wikkel achter me aan, maar het kon niks meer doen, en ik nam de wikkel van hem af. Ik wist dat hij er niks aan kon doen hoe hij was, dus ik nam hem mee naar Wezel in Duitsland, ook een geuzenschuilplaats, en door hem konden er ook anderen gered worden, ook vriendjes van hem. Doordat Wezel zo gastvrij was tijdens de vervolging, om de Nederlandse vluchtelingen binnen te halen, kregen ze twee geuzenbekers waarop gastvrij Wezel stond.

In de kerkenordening van Emden werd duidelijk gesteld : geen kerk zal over de andere kerk heersen, en geen taakuitvoerder zal over de andere taakuitvoerder heersen. In mijn droom las ik tekst met getalletjes boven de letters, zoals N met 124, als N tot de macht 124. De mens is goed met getallen, dit tot de macht dit, dat tot de macht dat, maar men zou dat eens met letters moeten doen om diepte in de teksten te brengen. De profeten van die tijd waren orakelzieners. Ze gebruikten die geschriften als orakels waarin ze boodschappen van de hemel doorkregen. Zo deden de Assense profeten dat ook. Ze zagen in alles diepere tekenen. Zelfs als ze een blikje op de grond zagen, of als ze stripboeken lazen. Ze gingen dankbaar met het leven om en maakten van alles dankbaar gebruik en verdiepten het.

Kun je getalletjes boven de letters zien en daarmee gaan puzzelen ? De mens is opgesloten in een letter-matrix en moet dit leren. Ik zag een hele reeks energieen gestapeld boven de letter N, en die konden door allerlei combinaties gewisseld worden en geactiveerd. Zo ging er een diepere wereld open, kon de mens reizen in de tijd, terug naar de geschiedenis, en die geschiedenis ook veranderen. Dat is onze taak. De geschiedenis is gewoon de geestelijke wereld.

Uit : Reformatie en Regressie, van Heidelberg tot Dordrecht, Uitgave : Hermitatia-Rodenberg College (HRC)

ZWART GRAS

Derk Nosalgement en zijn vrouw Waneley, een lange, dunne vrouw, hadden een bakkerij ergens in een stadje aan de rivier. Aan de andere kant van de rivier lag een dorp. Hun bakkerij had nogal een duister geheim. Waneley ging vaak in het dorp over de rivier op kinderjacht. Dan bracht ze de kinderen naar haar man, en dan werden die kinderen opgesloten in een put onder het huis. De kinderen werden gebruikt als ingrediënten voor hun baksels. Zelfs de stenen van hun huis en bakkerij hadden botten van kinderen in hen. Zo was het stadje onder een vloek. De mensen hadden het niet door. Ze vonden de baksels van bakkerij Nosalgement verrukkelijk. Iedereen deed daar graag inkopen. Ook voor feesten waren ze geliefd.

Het dorp aan de andere kant van de rivier leefde in grote tragedie. Vele kinderen waren vermist. Het hield maar niet op. Waneley leek er altijd weg mee te komen.

Als kind logeerde ik soms bij de familie Nosalgement. Ik weet nog wel dat ik daar eens een boek zag liggen wat ik wel zou willen lezen. Het had een plaatje erop van een bakkerij aan de rivier. Maar toen ik het boek wilde oppakken gleed er een vreemd gevoel over me, en ik trok mijn hand weer terug. Later bedacht ik me, maar toen lag het boek er niet meer. In de nacht ben ik toen door het huis gaan dwalen om het boek te zoeken. Ik vond het op Waneley’s kamer. Waneley sliep daar. Haar man sliep in een andere kamer. Ze werd wakker en zag mij. Ze zag me met het boek. Ze zei dat het een verschrikkelijk en gruwelijk boek was. Ik keek naar haar. Ze had hele grote ogen, en zag er veel jonger uit. Ik vroeg haar hoe ze ineens zo jong kon zijn. ‘Ach een dutje doet de mens goed,’ sprak ze. ‘En een pilletje doet wonderen.’

Ik mocht het boek wel van haar meenemen naar huis. Het was inderdaad een heel gruwelijk boek waar al deze dingen in stonden beschreven, maar ik vond het ook een mooi boek. Onder de kinderput onder de bakkerij scheen een mooie wereld te zijn. Die werd beschreven in het boek, dus voor mij was het dubbel. Ik wist niet of ik de dingen die in het boek beschreven stonden wel kon geloven. Ik moest verplicht weer logeren bij de familie Nosalgement toen mijn ouders weer eens op vakantie gingen. In de nacht besloot ik eens een kijkje te nemen onder het huis, over de keldertrap naar beneden. Ik hoorde kinderen gillen en roepen. Ze waren achter tralies, maar ver weg. Ik kon ze niet bereiken. Ik huilde ook toen ik ze zag. Ik ben toen nog dieper naar beneden gegaan, en kwam toen in de mooie wereld, maar ik kon er niet teveel van nemen. Het zou alles vernietigen. Ik kon het niet verdragen, maar ook de kinderput kon ik niet verdragen. Ik ben toen weer naar boven gegaan en huilde in mijn bed.

De volgende dag aan het ontbijt vroeg Waneley aan mij of ik ook een pilletje wilde. 'Liever niet,' zei ik.

'Och, jongen, daar ben je wel een beetje laat mee, want ik had het gisteren door je eten gegooid, maar ik dacht : Toch maar even vragen voor de zekerheid.'

Ik vond dat vreemd. Ik voelde me ook vreemd, maar ook opmerkelijk. Ik keek naar de bakker en zijn vrouw. En ik zag ze zo de grond inzakken, met stoel en al. Ik wreef in mijn ogen.

Ik besloot in het huis te blijven wonen. Het was immers een deel van mijn geschiedenis. Ik liet de kinderen in de bakkerij werken. Ik had een manier gevonden om hen vrij te zetten. Naar de mooie wereld onder de kinderput konden we niet teveel gaan. Het zou alles vernietigen.

Er was een muziek winkel aan de rivier, verderop. Daar gingen we soms naartoe om muziekplaten te halen. De muziek herinnerde ons aan de mooie wereld. We konden het zo op afstand houden, want teveel ervan zou alles vernietigen. De stad kwam zo vrij van de vloek, en ook het dorp aan de andere kant van de rivier.

Er bleek ook een oerwoud te zijn onder de bakkerij, onder het huis, maar als ik daar kwam, dan voelde ik me verlamd. 'Een pilletje doet wonderen,' hoorde ik soms.

Waneley en Derk waren nu geesten boven de rivier. Het spookte nog wel op de rivier. Daarom werden kinderen ook gewaarschuwd om niet te dichtbij de rivier te zijn, en zeker niet te lang.

'Worsten te koop !' hoorde ik iemand roepen die voor de ramen stond. Ze leek een beetje op Waneley. Ik werd duizelig. 'Een pilletje doet wonderen,' riep ze toen. Ik voelde mezelf met stoel en al door de vloer zakken. Ik kwam toen in de kinderput weer. Er lagen allemaal botten en schedels. Ik hoorde vreemde, naargeestige deuntjes, die ik als kind ook weleens hoorde.

'Hier moet ze ergens liggen,' hoorde ik een stem zeggen. Ik zag toen ergens een grot met een glazen kist waarin een prinses lag. 'Wie is ze ?' vroeg ik.

'Waneley,' zei een stem. 'Kom niet te dichtbij. Deze dingen moeten op een afstand gehouden worden.'

'Een pilletje doet wonderen,' zei de prinses.

Ik stapte achteruit, maar merkte dat ik aan de grond was gekleefd.

'Moet je ook een pilletje ?' vroeg de prinses, die langzaam uit haar glazen kist begon te komen.

'Nou, liever niet,' zei ik.

'Te laat,' zei ze, 'al door je eten gedaan.'

'Ga ik niet eten,' zei ik.

'Heb je al gedaan,' zei ze.

'Kun je stoppen met deze spelletjes, Waneley ?' vroeg ik.

Ik kon niet naar de mooie wereld, niet naar het oerwoud, maar hier kon ik ook niet blijven. Na een tijdje kon ik me weer bewegen en ben toen naar boven gerend.

De kinderen van de bakkerij keken me aan. 'En, heb je haar gezien ?' vroeg een kind.

'Wie ?' vroeg ik.

'Waneley,' zei het kind.

'Ja,' zei ik, 'maar het was een prinses.'

'De schone slaapster van een pilletje doet wonderen,' zei het kind.

'We moeten hier weg,' zei ik. 'Ze is vast nog op jacht. Ik zakte zo met mijn stoel door de grond.'

'Welnee,' zei het kind.

'We kunnen gewoon hier blijven ?' vroeg ik.

'Ja,' zei het kind. Toen zijn ze weer aan het werk gegaan.

Waneley bleef me treiteren. Ze was een heks, maar de kinderen waren aan mijn kant.
Ik had ze ooit eens bevrijd.

Vaak dacht ik aan de mooie wereld, maar niet te lang. Het zou alles vernietigen.

Vaak dacht ik aan het oerwoud, maar dan raakte ik vast in mijn denken.

Ik moest gewoon hier blijven, in de bakkerij, bij de kinderen. Ik was één van hen.

Als ik op straat liep keek ik altijd rond of ik Waneley misschien zag.

Dan droomde ik altijd weg.

Een pilletje doet wonderen, worsten te koop, het was altijd hetzelfde liedje.

Waneley bleef aan me knagen. Het bleef me achtervolgen, als een schaduw van het verleden.

Het oerwoud was als giftige bessen. Ik kon er niet naartoe. Het oerwoud was gevaarlijk, zoals de mooie wereld. Maar ik luisterde naar muziekplaten om zowel het oerwoud als de mooie wereld op veilige afstand te houden. Niet te ver weg, niet te dichtbij.

Als ik op straat liep droomde ik weg, als ik inkopen ging doen voor de bakkerij.

Ik kwam niet te dichtbij de rivier, en

bleef er ook nooit te lang. Het was te gevaarlijk. Het spookte er te erg. Soms trad de rivier uit z'n bedding. Dan werden zowel het stadje als het dorp geteisterd.

Het was soms als een gesticht in de bakkerij. De kinderen waren druk. Ik zocht rust, maar kon het nergens vinden, alleen in het boek van Waneley en in de muziekplaten. Steeds meer ging ik naar de muziekwinkel aan de rivier, verderop. Er was daar ook een bibliotheek. Door boeken en muziek kon ik alles op een afstand houden. We maakten goede producten in de bakkerij, door en voor kinderen. Dat was vroeger wel anders. De bakkerij had zo'n duistere geschiedenis, maar nu maakten we er het beste van.

Waneley en Derk bleken nu een bakkerij te hebben in het dorp aan de andere kant van de rivier. Een kind kwam het me vertellen. Ik was in een shock. Ik kende hun duistere geheim. Maar kindervermissingen kwamen nauwelijks nog voor in het dorp. Misschien hadden ze hun leven gebeterd, maar ik wilde daar niet op gokken. Of ze stalen nu kinderen uit een ander dorp.

Het was allemaal sinds ik het boek van Waneley had gelezen dat mijn wereld op de kop stond. Maar het was ook een mooi boek, ondanks alle gruwelijkheden. En ik dacht : 'Heb ik het misschien niet allemaal verkeerd begrepen ?' Nee, het was een gevaarlijke vrouw. En haar man was gevaarlijk. De waarheid is hard. De waarheid is pijnlijk. Ik wilde niet in een leugen leven. Maar het boek probeerde me te misleiden en verleiden. Het boek liet me niet los. Het boek liet al deze dingen zien en toonde een betere weg, maar liet ook zien dat de mooie wereld waarin alles goed was zo gevaarlijk was, en ook de gevaren van het oerwoud, van de wildernis, van het losse.

En waar waren die pilletjes van Waneley van gemaakt ? Ook van gemalen kinderen.

Het boek was als een alarm, als een ontwaking. Het boek hield alles op een veilige afstand, als een pad door een dierentuin. En dat leidde toch weer naar de bakkerij. Altijd kwam ik weer uit op de bakkerij, met weer wat extra boeken en extra muziek, om er doorheen te komen. Ik moest leren bakken. Ik moest leren.

Het was zo'n mooi boek, ook al liet het de gruwelen zien. Ook het boek moest ik op afstand leren houden. De muziek hielp me daarbij, maar ook de muziek moest ik op afstand houden, en daar hielp de bakkerij me bij. Ik moest leren te leven in de bakkerij. Het was een bakkersleven als bakkersjongen. Verderop aan de rivier was de slagerij, waar de slagersjongens woonden. We hadden vaak ruzie. Het was vaak oorlog. En dan dacht ik nog weleens terug aan Waneley, dat hoe gruwelijk het ook was, het soms de enige oplossing is.

Uit: 'De Lettermakerij'

1e Jaargang, nummer 1, 24 maart 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk.

DE SLAPENDE KERK

F. Mallan gaf het al aan in zijn bespreking van de catechismus in 1973, in zijn troostboek voor de christen, dat de mens lijdt aan zelfoverschatting, wat een kenmerk is van de Laodiceaanse kerk, een grote valstrik op het pad door de wildernis uit de grote stad.

We kunnen stellen dat hierbij de mens ook lijdt aan zonde-onderschatting, aan vijand-onderschatting. Vandaar dat de geestelijke opvoeding van groot belang is.

Och, mens, luister toch naar het Woord des Heeren in deze tijd gesproken.

Zo spreekt de Heere :
‘Ik ben tegendraads en tegenstrijdig.’

Ziet u, de Heere moet wel strijden tegen de Laodiceaanse kerk, want die is zinkende, en sleurt velen mee. De Laodiceaanse mens heeft alles al in kannen en kruiken, maar de Heere zal die kapot slaan voor het behoud van de mens. Zo zal de opgesloten ziel van de mens vrijkomen.

F. Mallan stelt in zijn bespreking van zondag 21 dat als de mens zichzelf overschat, dan is hij niet bekwaam tot de dienst des Heeren. Men is bezig met modelwerk en niet Godswerk.

Het is droevig dat er zo weinig diepgang te vinden is, zo weinig bevinding, in de kerken, en dat marktgedrag het heeft overgenomen. Dat is zeker een teken des tijds, een kenmerk van de Laodiceaanse kerk. Zij volgen de god Laos, de mening en gerechtigheid van het volk, wat een eigengerechtigheid is die tegen elkaar is verdeeld.

God is u tot tegenstander, als u in zonde leeft. Zo veranderde God ook in de tegenstander om Bileam tegen te houden, en de Hebreeuwse tekst zegt zelfs dat God tot een satan werd om Bileam te wederstaan, waar de nieuwe bijbel catechismus ook op wijst in inzetting 56. Het gaat dan om Numeri 22:22. Vaak als de mens denkt dat de duivel tegen hem strijdt, dan is het de Heere zelf, om hun zonde. Daarom moet de mens besneden worden van hart en ziel en verstand.

Wij moeten daarom danken voor de tucht die wij krijgen, want dat is om ons geestelijk op te voeden en ons voor deze dingen te behouden. Wij mogen dankbaar zijn met God’s oordelen, want die zijn goed en waarachtig, waar de catechismus op wijst in inzetting 57. Het is onderdeel van de uittocht. Zonder de plagen zou het volk nooit uitgeleid kunnen worden. We moeten de oordelen des Heeren en de tucht dus weer op waarde schatten. Wij mogen de tucht niet onderschatten.

In zijn boek 'De tucht in de kerken christi' uit 1908 schreef G.H. Kersten dat in het Hervormd Genootschap, oftewel de koningskerk men niet vraagt naar de bevelen van de hemel, maar men heeft de hals gebogen, onder de aardse koning, die de kerk wilde regeren als was zij een maatschappij; die voor haar burgerlijke wetten gaf, en juridische straf in plaats van tucht.

Laat het duidelijk zijn dat de profeten en de rechtvaardigen hierover zuchten en klagen, zoals het Oude Testament stelt op diverse plaatsen. Het is een juridische markt geworden die steekpenningen aanneemt. Broeder Kersten wilde terugkeren tot de hemelse tucht, want de wereldse tucht is van het vlees, van de grote stad, en leidt tot verderf. Och, dat onze ogen zich hiervoor mogen openen.

Broeder Kersten spreekt dat de hemelse tucht geneesmiddel is, aangewend tot herstel, hoe scherp het ook wezen mag, en waarvan Calvijn al sprak dat het in zachtmoedigheid moest geschieden. Kersten stelt dat de tucht hierin opvoedkundig is. Zij is langzaam, goedertieren en voorzichtig. Ook al is het een gesel, het is een prikkel tot ontwaken. Deze tucht gaat over leer en leven.

F. Mallan stelt dat God geen zondaren heeft verkoren, maar mensen, en dat het hoogste doel in God altijd zijn eigen eer en verheerlijking is, waaraan alles dienstbaar moet zijn, zelfs de val des mensen. (TvdC I, p. 383, 384)

Wij moeten dankbaar zijn dat het oordeel en de tucht er nog is, want waar zouden we anders zijn ?

Zo spreekt de Heere : ‘Ik ben de chaos, de verwarring, de onzekerheid en de twijfel.’

Die moet er wel zijn, want het volk is zelfverzekerd, zo akelig zeker van zichzelf, en het heeft hen in de grootst mogelijke problemen gebracht. Dat ze tegen elkaar verdeeld zijn schijnt hen niet te deren, want zij weten immers alles beter dan hun naasten. Daarom moet de duisternis des Heeren wel komen. God is geen zoete lieve Gerritje die alles wel door de vingers ziet.

De theologie van hypergenade is door en door corrupt en berust op

misverstand en misvertaling. Vandaar dat de geestelijke opvoeding zo belangrijk is.

Waar de catechismus op wijst is dat er hogere vormen en lagere vormen zijn van alles, wat in de theologie en de filosofie ook wel de dialectiek wordt genoemd. Daarom ben je er ook nog niet als je zomaar Jezus volgt, want er zijn hogere Jezussen en lagere Jezussen, zowel geestelijke als vleselijke vormen, en komt het aan op onderscheiding en kennis. Scheurt u af van de zonde en de lagere voorstellingen en alle leugens, verdraaiingen en misvertalingen van de Laodiceaanse kerk. Scheuring op zich is niet verkeerd, want ook Jezus kwam niet om vrede te brengen, maar scheiding, het mes van de besnijdenis en de afscheiding, maar laten uw scheuringen in de Heere zijn, wat ook een belangrijk punt is in de geloofsbelijdenis.

1953 is en blijft een belangrijke afscheiding van de gevestigde kerken die Laodiceaans waren of dreigden te worden. C. Steenblok en F. Mallan waren hierin als een Mozes en Aäron voor het Nederlandse volk. Ook hen moet je niet zomaar volgen, want er zijn zowel geestelijke als vleselijke vormen van deze uittocht. Het gaat erom hen op diepte te schatten, niet te overschatten en niet te onderschatten. Al met al was het een belangrijke tweede vrijmaking voor Nederland, na die van Klaas Schilder in 1944.

Klaas Schilder stelde dat de mens niet onderworpen moest zijn aan kerkelijke reglementen maar aan hemelse reglementen. Dat was de eerste vrijmaking. Het was een losmaking van de Laodiceaans geworden Kuyperkerk. Maar de vrijmaking was nog niet klaar, want nu moest 1953 nog komen, waarin de mens terug moest keren tot het vak van de zondologie in de hemelse school. Daar hoort ook de doodologie bij, waarin de mens zijn doodsstaat beseft. Dat zijn belangrijke antistoffen tegen de Laodiceaanse kerk. Steenblok waarschuwde dat de kerk wereldsgezind was geworden, in slaap was gedut, en stelde de prediking over de doodsstaat centraal. Daar begon het bij. De mens moest zich niets inbeelden. De mens moet klaarkomen met het vak dialectiek, om zo onderscheid te maken tussen geestelijk en vleselijk, om zo ook het valse geestelijke te ontmaskeren. Er is ook een vleselijke geestelijke stroom, en die is zwaar giftig, en schakelt de mens uit in zijn dienst tot God. De mens moet daarom op zijn hoede zijn. We bespreken de valstrikken van de uittocht waarin de mens en de kerk is vastgeraakt.

Laodicea waant en slaapt. Zij is de slapende kerk.

‘Ontwaakt, gij die slaapt, en neemt geen deel aan de onvruchtbare werken des duisternis, maar ontmaskert ze veeleer, en sta op uit de doden.’ Dat is een boodschap uit Efeze 5, die ook gericht is aan de Laodiceanen, want die waren overal al doorgedrongen.

Velen zullen tot Christus komen, en Christus zal hen afwijzen omdat ze werkers der wetteloosheid zijn. Zij zijn dus naam-christenen. Vandaar dat het er dus niet om gaat om zomaar Jezus te volgen, want er zijn zoveel valse Jezussen. Het gaat om de geestelijke opvoeding, en God te dienen in gerechtigheid. Heb de waarheid lief, en loop niet weg met allerlei stokpaardjes. Het maakt je niet heiliger om telkens maar te pas en te onpas Jezus in de mond te nemen. Dat is meer Laodiceaanse trickery, als drugs. De mens is tot zware Jezus-afgoderij gekomen die geen daadwerkelijke betekenis meer heeft. Men doet aan wachtwoorden politiek, maar velen zullen roepen Heere Heere, maar de Heere zal hen niet aannemen.

Daarom zijn wij er, als predikanten van 1953, om het volk te waarschuwen. Daarom is er de Nederduits Gereformeerde Kerk, die terugwijst op de oude paden, want de mens heeft teveel weggeworpen en gemoderniseerd. Alles bedolven onder asfalt en cement, waar de Laodiceaanse sportwagens overheen razen, zonder enig flauw benul.

Och mensen, hoort de roepstem des hemels. De mens is in de Laodiceaanse kerk niets anders dan een dode etalage pop. Dat kan anders. De reformatie moet voortgezet worden.

Wij zijn roependen in de woestijn. Er wordt naar ons niet geluisterd. Het is alleen voor de enkeling, voor het verloren schaap. Daarvoor hebben wij alles achtergelaten om die te vinden.

Wij danken u voor uw aandacht.

VAN GOEDE WERKEN TOT GEWOONTE

Wat een heerlijke belofte lezen wij in het boek Buli in de nieuwe bijbel, dat Odenlech na het tijdperk van de lichamelijke opvoeding ons doet ingaan in het tijdperk van de geestelijke opvoeding waarin zij de mens onderwijst.

Odenlech is één van de heerlijkste namen van God, en ook de naam van een bijbelboek van de nieuwe bijbel. De voorouders hadden lang geleden de komst van de nieuwe bijbel al voorspeld in het boek Openbaring. Wij mogen blij en dankbaar zijn dat deze inmiddels is gekomen, met een nieuwe bijbel catechismus. Zo is de cirkel rondgekomen.

De belofte is dat wij in Odenlech, zij die op de troon van David zit, opgenomen zullen worden. Uiteindelijk leidt dit ook tot het herstel van de vrouw, van de geestelijke moeder. Odenlech komt vanuit de zee, dus wij moeten ons richten op de zee. En zij neemt velen mee die opgesloten zaten in de zee, en

de zee moest haar doden geven. We lezen dat in het laatste hoofdstuk, in hoofdstuk 11.

Oh, wat zien wij uit naar de openbaring van Odenlech, en dat er een nieuw tijdperk aanbreekt. We lezen dat dan ook het vrederijk zal aanbreken, tot het herstel van de vrouw (11:10). Dit is uiteindelijk het zaad van Eva dat overwon, het zaad van de vrouw. Dat is een belofte die al in het boek Genesis werd gegeven.

Het is daarom van belang te lezen wat het boek Odenlech precies zegt. Het spreekt over het sobere pad. Hierop moeten wij niet slechts goede werken doen, maar het moet een gewoonte worden, onze goddelijke natuur. Hierin hebben we een strijd met het kwaad, kakia.

Tot deze strijd is ieder mens geroepen. Uiteindelijk komen we nergens door zomaar opzegversjes, maar door geoefendheid en overwinning, en dat wij hierin door God worden overwonnen op Pniël, waardoor God ons opneemt. Niet zomaar genade en goede werken op zich dus. De mens moet geestelijk opgevoed worden, geestelijk geoefend. Een soldaat die niet geoefend is zal al snel de nederlaag lijden.

We komen zo dan ook los van twee grote dwaalleringen, namelijk die van de hypergenade en de hyperwerken. Dat is altijd de strijd tussen protestant en katholiek geweest, maar we moeten boven die strijd uitstijgen. (1:17)

GEBED

Heere, wij komen tot U. Wij aanvaarden de tucht en het oordeel, en danken ervoor, want zoals de catechismus het zegt zijn uw oordelen goed en waarachtig, en uw tucht leert ons geduld en leidt ons ten leven.

Heere, wij komen tot U in deze duistere dagen, om U te vragen om Uw leiding. Niet onze wil geschiede, maar Uw wil. U overziet immers alles.

Heere, geef ons ook die overzichten, neem ons op tot U, opdat wij met Uw ogen mogen kijken. Wij willen gelijkvormig worden aan U, opdat wij U niet in de weg staan.

Heere, leer ons in Uw waarheid te wandelen, en niet in onze eigen verzinsels die van U wegleiden. Leer ons het goede te zien en te ontdekken en het kwaad te ontmaskeren.

1e Jaargang, nummer 2, 28 maart 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk.

ZICHT OP CALVIJN EN KERKGESCHIEDENIS

Overmoedig geluk is vals geluk ten koste van de ander, wat vaak ontstaat in een onverschilligheid tot de ander, het te kort doen van de ander. Het werkt samen met geesten van eigenbelang, zelfoverschatting, overmoedige zelfovertuiging, overmatige zelfverzekerdheid, en is zo een onderdeel van de laodiceaanse kerk.

Daarom moeten wij op de hoorn blazen en waarschuwen, opdat wij niet op de stoel van Eli zitten, van de tuchteloosheid. De stoel van Eli staat overigens vooraan in de Laodiceaanse kerk, als de troon van de laodiceaanse afgod.

Gisteren bleef een kind te lang hangen bij de speelgoedrekken en zat aan het speelgoed, terwijl zijn moeder aan het vloeken was en hem vertelde dat ze het niet mee zouden nemen. ‘Mama is stout,’ zei het jongetje toen. Ik dacht bij mezelf : ‘Wat een savage.’

Is de moeder stout, of is het kind stout, of beiden, of is hier meer gaande ? Feit is dat de nieuwe generatie het oude gezag niet meer pikt. Is dat een goed of slecht teken ?

Och, mensen, laten we toch de wederkomst van God verwachten, en loskomen van de spookkerken van Laodicea. Vandaag de dag is het ‘gemakkelijke geloof’ nog wel verder afgeweken van de bron dan het atheïsme, wat vaak veel dichter leeft bij de ware God, omdat het strijdt tegen de moderne afgoden die de mens heeft gemaakt. Dat was ook de ongemakkelijke boodschap die Simone Weil predikte (1909-1943).

Christus is tot een schuilplaats geworden van al het gemaksgeloof, en is de grootste afgod van deze tijd geworden, omdat men Christus heeft losgesneden van het onderliggende principe. Zoals de catechismus stelt is de mens diep gevallen in inhoudsloze naamslavernij, naamverering, en hierin blijven zij onveranderd. God is vandaag de schuilplaats van de zonde. God en Jezus zijn hiervoor stopwoorden geworden. Ja, God is tot afgod geworden, en daarom is er ook veel meer nodig dan zomaar geloof of religie. Kierkegaard wees er daarom al op dat het gemakkelijker is om christen te worden als je geen christen bent, dan om christen te worden als je een christen bent.

We leven in een tijd waarin het licht duisternis is, het tijdperk van de gewitte graven van Laodicea. Daarom blazen wij op de bazuin. De mens moet geestelijk heropgevoed worden. De mens heeft zichzelf sprookjes verteld om hier aan te ontkomen. Het zijn de sprookjes van de spookkerken van Laodicea, die ze uit hun diepe en rijke Israelitische en Egyptische verband hebben gerukt. Dit was ook de reden dat Atlantis viel. Ze hadden het Woord des Heeren te beknopt gemaakt, te kortaf, als Chinezen die de voeten van hun vrouwen hadden ingebonden.

Blaast op de bazuin, gij wachters op de muren, opdat gij geen bloed aan uw handen heeft door uw onverschilligheid. We leven in duistere tijden waarin de duivel geen wapen ongeroerd laat in de strijd. Zijn wapen is verleiding en misleiding, zelfs tot in het diepste van het huis van God, waarin hij zichzelf als afgod heeft opgesteld, en hij laat zich rustig Christus noemen, en Heere.

Diepe afgoderij is in het huis des Heeren. Men heeft van het geloof een product gemaakt wat verkocht moet worden, en daarom heeft men haast, is men overmoedig, en ziet men dingen over het hoofd. Zo wordt het gif opgediend aan het volk, opdat de spoken blijven regeren.

Als je ontwaakt, dan zie je dat je alleen bent, dat de discipelen slapen. Het is iets waarmee je moet leren leven, zoals ook Jezus dat moest. Ze zullen maar moeizaam ontwaken, of helemaal niet meer. In veel gevallen is het dan tijd om het stof van je voeten af te vegen en verder te trekken, maar blaast de bazuin. Als de ene stad je niet aanneemt, dan ga je tot de volgende stad.

Roept, oh volk, want dat is het enige teken dat gij een geroepene bent. Wees een roepende in de woestijn. Ga over de rivier, en ga tot de verloren schapen, want de vetgemeste schapen in de kerken en de steden zullen niet luisteren. Zij slachten en worden geslacht. Zij leven door het zwaard en sterven door het zwaard. Wees bereid een eenling te zijn en alles op te geven. Ook in het slapen van de discipelen, van hen waarvan je dacht dat het je vrienden waren, ligt een grote beproeving. Je kan niets met je meenemen. Alles is geheel tussen God en jou. Steun alleen op God, en worstel met God op Pniël opdat gij geen valse goden aanneemt in uw hart. God heeft de verbrokenen en de twijfelaars lief, die alles hebben achtergelaten voor het evangelie.

Ook al mogen we geen paarlen voor de zwijnen werpen, we moeten blijven delen. Velen hebben het werk verzaakt

en hebben koude harten, hete hoofden ook, en zijn zo lauw geworden in Laodicea.

Dit is het tijdperk van Laodicea. Pas op waar je je voet zet. Overal om ons heen zijn landmijnen en boobytraps neergezet door de duivel en zijn trawanten, de spoken van de Laodiceaanse kerk. Ziekelijk zijn ze bezig, omdat ze weten dat hun dagen kort zijn. Ze weten dat hun dagen geteld zijn, en daarom zijn ze op een zelfmoord missie, om zoveel mogelijk te verwoesten, zoveel mogelijk met hen mee te sleuren.

Christus is geen gave, maar een voorbeeld, wat in uw binnenste zich moet voltrekken. Christus is geen naam maar een allerheiligst principe. Het zijn geen letters, maar geestelijkheden en geheimenissen. Och, laat uw Christus afgodsbeelden toch los en komt tot dat waar het daadwerkelijk voor staat, zoals ook Yeshua in Israel allereerst een werkwoord was, en daarom hebben ze de afgod van Jezus ook nooit aanvaard. Het zijn waarheden, maar deze waarheden moeten op waarde geschat worden en mogen niet op zichzelf blijven staan.

In de kerkgeschiedenis ging de vrijmaking van de Laodiceaanse kerk in etappes :

1834 - vrijmaking van de koningskerk
1944 - vrijmaking van kerkheerschappij
1953 - vrijmaking van de wereldgezinde kerk

Dat waren drie belangrijke kerkscheuringen, want scheuringen moeten we wel zijn. Christus kwam niet om vrede te brengen, maar de scheiding tussen het vleselijke en het geestelijke, dus afscheiding en wederkeer is van het grootste belang, waar ook de geloofs-belijdenis op hamert.

Daarom sprak F. Mallan (een 1953-predikant) : ‘De gehele wereld is verdoemelijk voor God.’ Hij wilde niet afdoen aan deze boodschap, aan de waarschuwing tegen Laodicea. Hij wilde geen bloed aan zijn handen hebben. Broeder Mallan predikte een ernstige boodschap. In zijn bespreking van zondag 17 stelde hij dat de straf op de zonde de drievoudige dood is : de tijdelijke, de geestelijke en de eeuwige dood.

Beste mensen, die dood is er voor ons vlees, niet voor de nieuwe mens. Laten we daarom opgaan tot de nieuwe mens om ook die nieuwe mens zelf te worden. Dat wordt er bedoeld met het Jezus-verhaal. Dat is hoe het evangelie van God werkt. Als we prediken over de opstanding van Christus, dan moeten wij wijzen op deze dingen. Wij mogen deze dingen niet achterhouden. Wij moeten eerlijk zijn tegenover het volk, anders zullen wij bloed aan onze handen hebben als we een gemakkelijk geloof prediken.

Het westerse christelijke geloof is verdoemd door hun dwaling. De kerken zijn Laocideaans. Daarom moet 1953 terugkomen. Men heeft de boodschap van 1953 en de noodzaak ervan nog niet begrepen. Daarom zijn wij predikers van 1953 die de boodschap van C. Steenblok en F. Mallan voortzetten en verder uitwerken, want de reformatie is nog niet voldaan.

F. Mallan stelde ook, zoals de Luthersen het stelden, dat de nederdaling ter hel de eerste trap van de verhoging van Christus voorstelde. Verhoging is dus altijd in de diepte, in het neerdalen in de onderwereld, niet het opstijgen op een hoge troon. Laten we dit goed in de gaten houden, zoals de nieuwe bijbel dit ook predikt. De hemel ligt dus opgeborgen in de hel, in het afdalen in de hel. Daar is de baarmoeder. Daar ligt het werk. En dit is waartoe de discipelen slapen, want zij willen alleen delen in de hemelvaart van Christus, en niet in zijn hellevaart. Daarom staan er valse Christus afgoden aan de toppen van het volk, en zij verslinden de massa’s. Het zijn bloeddorstige monsters. Het zijn grote theologische en Laodiceaanse dwalingen. De nederdaling ter helle is wat de mens tot een wedergeborene maakt, niets anders.

Het is een feit, mensen, waar Mallan ook op wijst, dat Jezus predikte : ‘En dit is het oordeel, dat de mensen de duisternis liever hebben gehad dan het licht.’ Het is een feit. Daarom moeten we ook niet bij de mensen zijn, maar bij God. De mens is een verdoemelijk wezen, en daarom moeten we God en Jezus ook niet te menselijk afschilderen. De beelden die de mens heeft gemaakt van God en Jezus zijn door en door doortrapt. Daartegen komt 1953 : De godsdienst der mensen is ellendig. Het schiet tekort.

F. Mallan spreekt dat men over het algemeen maar niet hoort spreken over een kennis van zijn gevallen staat. Men is niet ontdekt aan de bron der verdorvenheid, stelt hij in zijn bespreking van zondag 14 (TvdC, I, p. 360). Men hoort graag spreken van het borgwerk van Jezus, tot wegneming van al de dadelijke zonden, maar de ontvangenis hiervan heeft geen betekenis.

Hij wijst er dan op dat de bruidegom blank is, in het Hooglied, en dat de bruid zwart is, en zijn blanke schoonheid bezingt. Het is het eerste wat zij noemt, stelt Mallan, als zij de schoonheid van de bruidegom be-schrijft. Hij concludeert dan dat als wij waarlijk Christus in zijn schoonheid willen kennen, dan moeten we bij onze diepe val zijn gebracht. En het is waar. We moeten nederdalen ter helle, de zwarte moeder aarde in, om tot het geheimenis van Christus te komen, en dan gaan we ook zien dat het niet zomaar om de naam van Christus gaat, om de letter, maar om de betekenis ervan. Dan zal dus alle overmatige Christus-afgoderij van het vlees ook afsterven, want die maakt er voort-durende vleselijke afbeeldingen van om

die in zijn begeertes door te laten werken.

F. Mallan stelt dat we Christus niet kunnen leren kennen als we Adam niet hebben leren kennen. Adam, het kennen van de zondeval, is dus de sleutel tot het Christus geheimenis, en daarom is de zwarte bruid ook zo prachtig. Oh, ze is prachtig. Ik heb haar gezien in het paradijs.

‘Wat moeten we met Christus doen, als we Adam niet hebben leren kennen ?’ stelt Mallan. Hij stelt dat we buiten de kennis van de eerste Adam niet kunnen komen tot de kennis van de tweede Adam. In Adam is dus het Christus idee verborgen, en zo ook in Eva. Zij laten de diepte zien van de val die tot het Christus geheimenis reikt. Dat gaat niet om de letter of de naam van Christus, zoals in de afgodische Christus cultus, waar zij het stoffelijk omhulsel van Christus verafgoden, maar het gaat om de ziel van Christus, en dit is dus in een bepaalde taal waar we mee te maken hebben, en waarin we spreken tot het volk. Het zijn voorstellingen, voorbeelden. Het is geen letterlijke waarheid, maar een geestelijke waarde, en dat is een groot verschil.

Nooit mogen we woorden en voorstellingen gaan verabsoluteren, want dat hebben de nazi’s gedaan, en dat nooit weer. De kerk van Laodicea is hard op weg om een nazi kerk te worden, dus laat u terugroepen.

Elke dag dank ik de Heere op mijn knieën voor de komst van C. Steenblok en F. Mallan, uit ‘s hemels milde hand gegeven, de hand van het paradijs, en die heb ik aangenomen, en het heeft mijn ziel verrijkt, en die boodschap predik ik ook, en het is een paradijselijke boodschap. Zonder 1953, de kennis van Adam, komen we nergens in de theologie, en komen we nergens in het leven. 1953 is wat de mens, en wat Nederland, nodig heeft, om zo een poortstad te zijn voor de bekering van Europa en de gehele wereld. Maar dat is iets voor de enkelingen.

Beide dienstknechten des Heeren gaven richting aan het woord van Calvijn, verdiepten en zuiverden het, want het calvinisme hing als een duistere wolk over het land, onbegrepen.

De sleutel van Adam is de sleutel tot de uittocht uit Laodicea. Hierin wordt het Christus geheimenis onthuld.

Mallan waarschuwde tegen naamchristenen, broodchristenen, die de naam hebben te leven, maar toch dood zijn. Hij waarschuwt tegen het oppervlakkig roemen over Jezus, waarmee men denkt christen te zijn. Hij stelde dat we daar niet genoeg tegen kunnen waarschuwen.

Hij noemt deze Jezus-afgoderij, het vleselijke en betekenisloze roemen van Jezus, vijandschap tegen de waarheid, en dat het vaak achter schermen van veel geleerde woorden verborgen gaat. Daarom stelt hij dat de mens zijn vijandschap onder ogen moet komen. Er is geen Jezus prediking buiten de Adam prediking om. Dat gebeurt alleen in de kerk van Laodicea. Dat zijn vraatzuchtige Jezusbeelden, verslaafd aan de drugs en de alcohol.

Oh, wij bidden om de hogere zichten en inzichten, om aan de zinkende kerk van Laodicea te ontkomen. Het schip is alreeds zinkende.

Oh-ja-momenten zijn dan belangrijk, dat we ons weer de zondeval herinneren en de ellende die het met zich mee bracht, en dat we weer het belang gaan inzien van het lijden om ons hiervan los te maken en ons er tegen te beschermen, en vanwege plaatsvervangend lijden, wat een belangrijk kenmerk is van de empathie.

We zien dan ook het balng van de kerkscheuring van 1980, want we waren er nog niet. De predikant J. de Groot (1916-2004) van de 1980-scheuring stelde dat de zonden niet bedekt moeten worden, maar ontdekt. We moeten de doodskennis van Adam ontdekken om tot leven te komen, wat weer de hemelse dialectiek is.

De predikant A. van den Berg (1916-2004), ook van de 1980-scheuring, stelde dat er een geest van lauwheid was gekomen, dat de verwereldlijking ook bij hen begon door te dringen. In 1953 was dit aan de hand in de gereformeerde gemeente, waardoor er een kerkscheuring kwam, maar ze waren er nog niet, en de vijand achtervolgde ook hen van 1980, dus we moesten wel verder. De Nederduits Gereformeerde Kerk, onze moederkerk van 1571/ 1579 moest hersteld worden. Vandaar dat de Nederduits Gereformeerde Kerk onlangs ‘De Nederduits Gereformeerde Dogmatiek’ heeft uitgegeven, wat inmiddels bestaat uit 11 delen bestaat, als de grote opvolger van Karl Barth’s ‘Kirchliche Dogmatik’ van de dertiger tot en met de zestiger jaren.

De Nederduits Gereformeerde Dogmatiek begon te ontstaan vanaf de zeventiger jaren, en bindt er geen doekjes om. Zoals Barth’s dogmatiek al zeer schokkend was voor de kerk, is de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek nog wel schokkender. En dat moet ook wel, want de dogmatiek van de kerk is door en door corrupt. Dan moeten taalkundigen dit recht zetten, die Israel en Egypte kennen, en wat die metaforen betekenen. Dat is altijd een gebrek geweest in de kerk. Het volk is verloren gegaan door een gebrek aan kennis. Laodicea wil niet luisteren, maar toch ligt voor haar de oproep terug te keren tot de oude paden, en dat betekent niet zomaar Dordt en Heidelberg, maar Israel en Egypte, want daar liggen de fundamenten.

Het vlees maakt een heleboel schijn-overwinningen, maar het zal plotsklaps instorten, want het heeft geen fundament.

We waren er nog niet in 1907 met de aanvang van de Gereformeerde Gemeenten. Nee, toen begon het bos. In een droom zag ik dat de mensen draagtronen droegen met daarop grote monsterlijke beren, die ze vreesden en vereerden. Deze beren deden zich voor als God, en stonden voor verschillende soorten dwaalleer.

De borsten van God de Moeder zullen het vlees vernietigen. De melk des Heeren zal de waarheid namelijk openbaren, en ook de dwaalleer ontmaskeren. Vandaar dat het ook van belang is de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek te bestuderen, de 11 delen die er al zijn, want daar staat het al in en is het geopenbaard. Het is van de hemel gegeven, en dus een hemelse dogmatiek. Het is zeker geen lichtvaardig en lichtzinnig werk, maar zeer diepgaand, in de Vreze des Heeren ontvangen en gegeven. De Vreze des Heeren doet de afgoden ontmaskerd worden. De afgoden zijn zeer geraffineerd en zitten diep in het kerkelijke wezen. Denk dus niet dat u er al bent, want dan bent u vatbaar voor dwaalleer. Wie meent te staan zie toe dat hij niet valle.

De borsten van de Moeder God zullen overwinnen, want het zaad van de vrouw zou overwinnen, zoals Genesis 3 al sprak. In 1980 stierf het zaad van de kerk, want het vlees moest sterven.

Ewa 44:16 zegt het heel treffend, in de nieuwe bijbel :

‘Het zaad van de vrouw zou het zaad van het zwijn overwinnen. Wat is het zaad van de vrouw ? Moedermelk. Zo communiceert moeder met kind.’

Hoe komt men tot de moederborst ? Werktuigen 1:51-52 is er heel duidelijk over. Het gaat door ijzeren leerregels waaraan de mens onderworpen is, oftewel strenge voorwaardes, waarbij we tegelijkertijd komen bij Calvijn’s gestrengheidsleer :

‘Omdat het volk zo halsstarrig is dat ze totaal ontembaar zijn is het noodzakelijk dat er een strenge leerdiscipline over hen gesteld is die hen niet zachtzinnig zal behandelen, maar jegens hen ruw zal optreden.’ (amos commentaar, Calvijn’s gestrengheidsleer) Calvijn sprak dat het kruis lang nodig is tot het temmen van de mens.

De gestrengheidsleer werd duidelijk gepredikt door Calvijn, dat de mens onder tucht moest komen, en dat alles weer voorwaardelijk werd. De mens getemd door het kruis, en straf op de zonde. (Zie ook het boek ‘Van Heidelberg tot Dordrecht’ hierover, 2021/22, HRC)

Werktuigen 2:6 laat zien dat we alleen door nederigheid kunnen komen tot de moederborst van de volharding, en dat die volharding alleen kan ontstaan in verbrokenheid, dus we ontkomen niet aan het kruis, wat overigens in de nieuwe bijbel ook gewoon het wurgtouw wordt genoemd, waar Jezus in het Aramees aan hing, en het Aramees was zijn eigen taal. Ook wordt er in de nieuwe bijbel veel over het visnet gesproken als de metafoor van het lijden. De catechismus spoort ons aan in inzetting 3 om het visnet te ontvangen om het vlees te laten sterven.

We zien om ons heen hoe dit veraardst is, en dat de ware betekenis van het visnet verloren is gegaan. De mens leeft nu van de dood, in de dode kerken van Laodicea. Och, en hierom klagen wij. Klaag en zucht over de zonde, zodat u ook het teken van God ontvangt, waar Ezechiel 9 het over heeft, opdat u niet samen met de wereld veroordeeld zal worden. Vlucht weg uit Laodicea zolang u nog kan.

De mens is slechts geroepen als hij zichzelf roept. De mens moet zichzelf wakker roepen. Het is als een echo. God wil geen dode etalage poppen zoals in Laodicea. Dat is een dwaalleer die diep in de kerk is doorgedrongen, dat alles alleen maar van God kan komen. God wil geen robotmensen waarbij er op knopjes gedrukt moet worden, want dan is dat een dode relatie. Wat is de liefde dan waard als we er zelf niet bij betrokken zijn, en waarom zou dat moeten en zo zijn ? Dat wordt zomaar aangenomen alsof dat de waarheid zou zijn, maar het is een Laodiceaanse dwaling van gemakszucht, ook dat alles genade zou zijn. Men weet niet eens wat genade is. Het volk is hopeloos verloren door een gebrek aan kennis.

Het vlees heeft een schijnoverwinning behaald, wat we om ons heen zien, maar omdat er een gebrek aan fundament is dus zal het dus weer gaan instorten. Laten we opgaan naar de ware overwinning. Calvijn gaf aan dat er niet zomaar een uitverkiezing is in Abraham, maar in Jakob. We moeten dus tot Pniël gaan om met God, met de theologie, te worstelen, en niet zomaar de handdoek in de ring gooien en atheïst of new-ager te worden. We moeten opgaan tot Bethel, tot de Jakobsladder die ten hemel reikt.

DE WITTE STEEN IS VOOR DE OVERWINNAARS

De oude bijbel sprak dat aan het eind der tijden het boek des levens geopenbaard zou worden, de witte steen voor de overwinnaars van het vlees. Die tijd is nu aangebroken met het verschijnen van de nieuwe bijbel en de nieuwe bijbel catechismus.

Het is hetzelfde als toen Teklé het Tarsis gesteente vond op het eiland van Keyena, waarop het Woord van de hemel gegraveerd was. Het maakte hem niet lichtzinnig, maar de Vreze des Heeren in hem werd alleen maar groter. Hij had een ontmoeting met de Heere, en moest toen terug naar het eiland waar hij vandaan kwam, maar kon het niet

meer vinden. Het bestond niet meer. Als wij een ontmoeting met de Heere hebben gehad kunnen wij niet meer terug naar ons oude leven, want alles is nieuw geworden. Het oude is voorbij gegaan.

Hij keerde toen terug naar het eiland van Keyena, zoals we kunnen lezen in het boek Duizen 6. Maar hij vond daar de Heere niet meer. Ziet u, als wij een ontmoeting met de Heere hebben gehad, dan zal dat weer wegvagen tot een bitter lijden, zoals Jezus tot de woestijn werd gedreven na het ontvangen van het heilige geestelijke, na zijn ontmoeting met God. Want ziet u, wij moeten lessen leren en beproefd worden, getemd worden door het lijden, waar Calvijn ook op wees. Teveel in vervoering zijn zou ons in slaap doen sussen.

Teklé leerde een bittere les na zijn ontmoeting met de Heere, na het ontdekken van het Woord van de hemel. Hij werd misbruikt op het eiland van Keyena. Toch staat die ervaring met het Woord van de hemel boven alles. Daar moeten we alles voor opgeven. Laten we daarom de moed niet opgeven als we na het ontvangen van het Woord beproefd worden. Het hoort bij de les. Zo zal het Woord ons dieper leiden, en kunnen wij toch zeggen : ‘Halleluja, U heeft ons het Woord gegeven. Uw oordelen zijn goed en waarachtig, zoals de catechismus al aangaf. Wij aanvaarden Uw tucht en danken daar voor.’

Wij zijn maar een stipje op de aardbodem. Wat stellen wij voor ? En toch heeft de Heere aan ons het Woord van de hemel gegeven. Nu moeten wij het nog ontvangen. Daar kan een grote hiaat tussen zitten. Alleen de overwinnaars zullen het ontvangen. Er is een groot verschil tussen horen en luisteren. Overwinnen betekent overwonnen worden door God, zoals Jakob op Pniël, en zoals Jeremia in de Benjamin poort (Jeremia 20).

Geliefden, laten we er een moment bij stilstaan dat Calvijn in de uittocht uit de katholieke kerk ook op het pad van Jakob wees als het pad tot de uitverkiezing, en predikte dat het niet zomaar bij Abraham bleef. Wij moeten volharden op dit smalle pad, te worstelen met de gevestigde kerk en de gevestigde theologie, zoals C. Steenblok en F. Mallan dit deden. Ook Klaas Schilder deed dit. Wij moeten worstelen met de goden van kerk en staat, en wij moeten door God overwonnen worden in dit proces, want God zal ons zeer zeker tegemoet komen als wij alles toetsen en beproeven, als wij alles in de Vreze des Heeren onderzoeken. Dit houdt geen vleselijke vreze in, geen Vreze des Kerks. Onze geloofs-belijdenis houdt ons voor dat we gewillig moeten zijn ons af te scheiden en alle boze banden te breken die ons tegenhouden. Wij moeten met lege handen tot de Heere gaan. Wij kunnen niemand uit het moeras helpen door er zelf in te springen.

Wij hebben een nieuwe gids des Heeren ontvangen, alreeds geopenbaard in de oude bijbel. Er zijn hemelse boeken geschonken en ons gegeven, en nu moeten wij ze nog ontvangen en ze toepassen in ons hart en leven.

GEBED

Heere, wij komen tot U, alles achter ons latende, alles wat ons in de weg staat. Duizend duizend maal, oh Heer, zij U dank en eer voor wat Gij gegeven hebt, en wij ontvangen het met een blijmoedig hart. Woord en tucht ontvangen wij van U, om ons te leiden door deze duistere en bedriegelijke tijden. Leer ons door het gedrag van mensen heen te prikken, want het zijn maar mensen. Och, behoed u onze harten voor de spookkerken van Laodicea die op de loer staan, en laat ons hart niet afdwalen van U.

1e Jaargang, nummer 3, 29 maart 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

DE KERK INGENOMEN DOOR DE SLUWE LISTEN VAN DE DUIVEL

In de hebreeuwse bijbel wordt satan zowel gebruikt voor het goede als het slechte, en dat onderscheid wordt ook gebruikt in onze catechismus in inzetting 56, over misstanden over satan en demonen. Satan betekent gewoon wederstaan in het Hebreeuws, dus is een neutraal woord. Zelfs de Heere veranderde soms in Satan, om de zonde, de perversie, het ‘roekeloze rijden’ van de mens te wederstaan. (Numeri 22:22,32) De Joden hebben daarom een veel dualistischer beeld over satan, zoals de Egyptenaren dat ook hadden, en wat ook een veel eerlijker beeld is, en daar heb ik mijzelf als demonoloog en predikant ook altijd aan vast gehouden, want zo liggen ook de verhoudingen in de geestelijke wereld. We moeten bedenken dat we niet zomaar uit een boekje werken, maar dat we met persoonlijke, unieke situaties te maken hebben.

Ook is het niet zo dat iedere demoon voor eeuwig verloren gaat, want ten eerste zijn er in de grondtekst van de bijbel zowel goede als slechte demonen, en ten tweede kunnen de slechte demonen zich, net als mensen, ook weer bekeren. Dat niet iedere slechte demoon zich zal bekeren is een feit, en dat zijn gewoon schaduwen in het wonderlijke mysterie van de schepping. Wij moeten zorgen dat we er niet te dramatisch over doen, en ook niet te lichtvaardig. Wij moeten in de wegen des Heeren hierover wandelen, maar onze catechismus stelt duidelijk dat dit een bevel des Heeren is.

Het element ‘De Heere als Satan’, waar de bijbel in de grondteksten duidelijk over spreekt, als de Heere die de zonde wederstaat, en daardoor de mens beschermt, zoals in het verhaal van Bileam, is een verwaarsloost element in veel westerse kerken. De Laodiceaanse kerk wederstaat de zonde niet of nauwelijks, want die denkt dat die zonde er niet is, of dat die zonde is weggewassen door het bloed van Jezus. Het is een lauwe kerk. Zij houden niet van een God die wederstaat. Zij zien satan dan ook als iets puur slechts, heel eenzijdig. God als tegenstander is iets wat ze liever wegschuiven. Maar wij moeten de zonde weer wederstaan. Wij moeten onder ogen komen dat ‘satan’ bij de kerk hoort, als een werkwoord. En ja, satan wordt ook in de bijbel gebruikt als een woord voor het verzetten tegen God, een tegenstander zijn van God, dus er is ook een hele verkeerde satan, waar wij inderdaad tegen moeten strijden.

De satan is een onderdeel van de tempel in het Hebreeuws, om de tempel rein en zuiver te houden, maar de satan is in veel gevallen ook juist de aanvaller die de tempel aanvalt, dus er is een goede en een slechte satan. De Heere is de goede satan en de zonde is de slechte satan, maar hoe dan ook hebben wij zuivering nodig, zoals ook Seth, de egyptische satan, en ook de god van de natuur, de woestijn, en de storm, aan Ra’s zijde streed tegen het kwaad, tegen de Apep slang, in de onderwereld. Seth was een onderdeel van de boot van Ra, ook wel Rw in het Egyptisch, wat in het Aramees gewoon het heilige geestelijke is, wat uitgestort werd op de pinksterdag.

De prediking in de Laodiceaanse kerken is te eenzijdig en lijdt daarom schipbreuk. Hierom is er ook nog zoveel oorlog in de wereld. Wij moeten weer openstaan voor zuivering, en voor dit missende element van God, namelijk God die de zonde wederstaat, God de tegenstander. God wederstaat en is satan tot het vlees.

In de nieuwe bijbel wordt het woord ‘satan’ vrijwel niet genoemd, maar dus wel even in de catechismus, om wat dingen recht te zetten. Heeft het kwaad dan een soort monopolie op het woordje ‘wederstaan’ en ‘tegenstander’ ? Want dat is in de misvertalingen van de westerse bijbels veelal binnengeslapen. Dat is een groot gebrek. In de nieuwe bijbel is het kwaad ‘kakia’ en ‘kakos’, wat het materialisme is, het hedonisme, de zonde. Juist de zuivering als oppermacht van het kwaad bestempelen is niet slim, omdat we juist zoveel van die zuivering nodig hebben. We kunnen dit zien als een strategie van de duivel, van het kwaad, die satan opstelde als de oppermacht van het kwaad in de kerken, waardoor de duivel de monopolie kreeg op het wederstaan.

Och, mensen, wij moeten de zonde wederstaan. Alleen dan pas zal de zonde van ons vlieden. Als we teveel tegen het begrip ‘satan’ strijden, en onze zonden niet onder ogen komen, en onze dwaalleer niet, en onze leugen niet, dan snijden we in onze eigen vingers.

De overmatige satans-paranoia in de

kerken, bang zijn voor een woord eigenlijk, een werkwoord, en nog wel een heel belangrijk werkwoord, namelijk van het strijden tegen de zonde, zorgt er juist voor dat de duivel is gaan heersen, het kwaad, als een gebrek aan geestelijke oorlogsvoering. Satan is namelijk een woord voor oorlog. De vleselijke oorlog is het kwaad, maar de geestelijke oorlog, die belangrijk is, is van God. Daarom hebben de Joden een veel genuanceerder beeld van wat 'satan' inhoudt. Het wederstaan is een onderdeel van onze wapenrusting. In het Egyptisch werd het woord 'satan' al gebruikt voor beproeving en het toetsen, waardoor er onderscheiding is. Juist door de verwaarlozing van dit principe en het gebrek aan kennis hierover is het onderscheidingsvermogen van de kerken uitgedoofd en strijden ze allemaal tegen elkaar om de beker. Zo is de kerk in diepe misleiding gekomen door deze gewiekste strategie van de duivel. Het wederstaan van de zonde is namelijk gedemoniseerd. Zo heeft de zonde diep kunnen doordringen in de kerk, als een slang.

Vandaar dat de nieuwe bijbel deze dwaling aan de kaak moest stellen. Aan de overwinnaars zou de witte steen geschonken worden. Die is inmiddels in zicht gekomen. Het is het boek des levens. In de geschiedenis was de kerk geketend door het boek des doods. Er is nu een uittocht. De mens mag loskomen van het boek des doods, door kennis te nemen van het boek des levens. De kerk wilde als een Martha zijn, bedrijvig in het vlees, en handel drijvend. Nu moet de mens weer terugkomen tot de nederige houding van Maria die naar de Heere luisterde. Maria had het beste deel verkozen. Daarom werd haar ook de witte steen geschonken en werd haar naam opgetekend in het boek des levens waarvan zij kennis kon nemen, omdat zij er tijd voor had vrijgemaakt, terwijl Martha maar doorrende.

Ja, de kerk heeft snelle paarden verkozen, en kwam zo in ballingschap tot het hart van het boek des doods. Och, mensen, ontwaakt toch. Mensen zijn maar mensen, en kerken zijn maar kerken, maar gij moet bij de Heere wezen. Daarom blazen wij op de bazuin.

De mens heeft het Woord dood gemaakt, door menselijke overleveringen en tradities van het vlees. Is er nog hoop ? Jazeker. Ga tot Pniël en worstel met de moderne afgoden van de mens, en ook de afgoden van het verleden waar men nog niet mee heeft afgerekend. We zijn er nog niet in de reformatie, maar de witte steen is al in zicht, en het is een heerlijk zicht. Het boek des levens zweeft als een hemelse ibis met wijdgespreide vleugelen over de zee, klaar om de overwinnaars op te nemen. Het zijn zij die hebben doorgezet in hun studie, die niet ergens hun handeltje hebben opgezet na de handdoek in de ring te hebben gegooid. Ook voor u ligt het pad naar de hemel, als u durft verder te trekken, en daarvoor moet gij alles achterlaten, alles willen opgeven voor de Heere. Maar het zal niet opwegen tegen de heerlijkheid van het koninkrijk des hemels wat u dan geopenbaard zal worden. De witte steen, het boek des levens, is het heerlijkste bezit. Dat is iets wat al door de oude bijbel werd beloofd.

De Nederduits Gereformeerde Kerk moest onder de grond een schuilplaats zoeken met de vervolgingen van Alva en later van koning Willem I. Profetisch betekent hoofdzakelijk geleid wordend door de Heere, zoals Ledeboer ook een profeet was, wat later werd tot de gereformeerde gemeente, en toen tot de gereformeerde gemeenten in Nederland, maar profetisch betekent ook exegetisch en etymologisch. Wij spreken over teruggaande openbaring en voortgaande openbaring, regressie en reformatie dus, waarvan de oude bijbel ook spreekt. Boeken zouden geopend worden, hemelse boeken, en zegels zouden verbroken worden, opdat de kennis vermeerderd zou worden. Ja, de aarde zou vol worden van de hemelse kennis.

Daarom werd de ondergrondse Nederduits Gereformeerde Kerk ook zwaar vervolgd in de tachtiger en negentiger jaren en daarna. Maar de overwinnaars zijn tot de witte steen gekomen. Deze kerk is van ons allemaal, en ook de witte steen is voor ons allemaal. Och, voedt uw kinderen toch op in de wegen des Heeren, in het geopenbaarde Woord, in het boek des levens, in plaats van in het Laodiceaanse boek des doods. De witte steen, het verborgen manna, is juist ook voor de kinderen, en gij moet zelf ook als kinderen worden, want alleen aan hen is het geopenbaard, en alleen aan hen is het koninkrijk des hemelen geschonken.

De duivel zal uitgeworpen worden, mensen. De duivel heeft slechts een schijn-overwinning behaald, maar het heeft geen fundament, en zal dus opkomen als een bloem en weer verwelken. Deze toestand, zoals die nu is in de wereld, is maar een flits in de eeuwigheid. Het zal niet opwegen tegen de eeuwige heerlijkheid van de hemelse kennis die aan ons geopenbaard zal worden. Halleluja !

Houdt daarom hoop, mijn geliefde broeder of zuster. Het Woord des Heeren is tot u gekomen, en heeft u niet vergeten. Ook u bent heel dicht bij die witte steen gekomen die van de hemel is gegeven voor de overwinnaars. De zonde staat maar heel lichtelijk in de weg. Wederstaat hem, en hij zal van u vlieden. De Heere zij met u. God's genade, liefde en vrede zij met u allen.

LAODICEA OF DE WITTE STEEN ?

'Nog veel heb Ik u te zeggen, maar gij kunt het nog niet dragen; doch wanneer de geestelijke waarheid komt, zal dat u de weg wijzen tot de volle waarheid.' Johannes 16:12-13

Geliefden, in het Aramees is de waarheid, srr, srara (vgl. Sara), ook de stevigheid, het firmament, wat de mens zal overweldigen. Het is een overweldigende gebeurtenis als wij tot de witte steen komen. Het is het moment waarop God ons overwint. Het leiden, de weg wijzen, is in het Aramees ook wel het planten van zaad tijdens het ploegen. Tot de witte steen, de volle openbaring van het Woord, kom je dus niet zomaar, maar moet je eerst hard voor aan jezelf sterven.

Aramees is de taal van Jezus, en Jezus sprak dat de discipelen veel nog niet zouden kunnen verdragen wat hij te zeggen had. Daarom werd er in Openbaring gesproken dat er ook nog een verborgen Woord was, het verborgen manna, de witte steen, voor de overwinnaars op Pniël, de door God overwonnenen, overweldigden.

Er ligt een enorme hiaat, een enorme afgrond tussen de oude bijbel en de nieuwe bijbel. Die wordt overbrugt door de enorme tweede bijbel, oftewel de apocrieven bij de nieuwe bijbel. Het staat boordevol met verhalen. Laat u voorbereiden. Toen de wereldschepen in het eeuwig evangelie aankwamen in ondieper water in de bloemenzee, toen versierden de overwinnaars elkaar met verhalen. We hebben niks te maken met letterlijke drugs die de wereld biedt, maar de paradijselijke bossen, oerwouden en zeeën hebben hun eigen hemelse drugs van principes en verhalen, als een literaire drugs, want het Woord des Heeren brengt de mens daartoe, wat uit de hemelse bloemen komt. Het is principiële drugs, geestelijke drugs dus. Laten we niet tot de wereldse en laodiceaanse drugs gaan, maar tot de Heere gaan, die onze drugs is, maar laten we ook beseffen dat Jezus er op wees dat het pad hiertoe het gezaaid worden was. Eerst moet het zaadje sterven, en dan groeit er een paradijselijke boom aan waterstromen, vol met stoffen die het denken kunnen reformeren.
Dat is wat de tweede bijbel is, en wat de nieuwe bijbel is, deze werken geschonken aan de ondergrondse en vervolgde Nederduits Gereformeerde Kerk. Het boek Openbaring is vlak voor onze ogen in vervulling aan het gaan. Het boek des levens vliegt vóór ons.

De oude bijbel liet dus al zien dat de mens toendertijd nog niet veel kon verdragen. Er moest nog een nieuwe bijbel komen. Dat zou pas veel later komen. We zijn nu inmiddels bijna 2000 jaar verder. Nu is het de tijd. En dat is ook wel nodig. De mens is omsingeld door Laodiceaanse zombies.

Steeds dichterbij komt het. De mens moet nu kiezen. Laodicea of de witte steen ?

Als we niet zondigen en de zonde wedestaan, en we zijn als Maria aan de voeten van de Heere, luisterende, dan zal ons lichaam vanzelf hemelse hormonen aanmaken met de paradijselijke hallucinogenen, maar pas op : Dan begint de strijd pas, want de duivel schenkt ook hallucinogenen, die van het vlees. Allereerst zal de Heere ons laten zien hoe diep de zondeval is gegaan en hoe diep en groot de ellende daarvan is. Als eerst zullen we door de geestelijke waarheid overtuigt worden van zonde, oordeel en gerechtigheid. Adam is de sleutel tot Christus, de tweede Adam. Eerst moeten we de doodskennis ontvangen, zoals C. Steenblok en F. Mallan al stelden. Eerst moet er diagnose zijn. Deze prediking moet centraal staan voordat andere dingen kunnen gebeuren. Jakob is de sleutel tot Abraham, stelde Calvijn, de sleutel tot de uitverkiezing. Dat is Pniël dus. Ga niet zomaar aan de geestelijke drugs. Er ligt zoveel Laodiceaans New Age gevaar. Ga niet zomaar trippen, maar blijf bij de gezonde leer, en houdt fundament, wat betekent dat eerst alle valse fundamenten afgebroken moeten worden.

De Waarheid is de stevige, de dwingende, zegt het Aramees, het firmament, de hemel, als een moeder die haar kind vormt in de baarmoeder.

De oude bijbel had nog missing links, waar Jezus op wees, omdat ze simpelweg nog in de kinderschoenen stonden, en er nog niet klaar voor waren. Maar ze moesten uitzien naar het volle geopenbaarde hemelse Woord, waar Johannes over schreef op Patmos. Als u daar tegen strijdt, en velen doen dit, dan strijdt u tegen God zelf. Dan probeert u God monddood te maken. We zien om ons heen dat dat niet werkt. Het ego zit op de troon, dus het nieuwe Woord moet wel komen, met de openbaringen over de missing links. Dat Woord is gekomen. In deze dagen.

De oude bijbel is bruikbaar, maar het onvolledige Woord, aldus Christus, want ze konden het nog niet verdragen. Maar pauzen hebben het zalig en voltooid verklaard, en ook reformatorische kerkvaders, waar velen nu wel van terug zijn gekomen. Ze hebben gelogen. Het is een onbijbelse leer dat de oude bijbel al de volledige waarheid zou bezitten. Paulus sprak dat het nog maar ten dele was.

De kerk van Laodicea is een luie en lauwe kerk. Die kerk is gemakszuchtig, dus zij hoeven niet meer als zaad in de grond te sterven, want dat heeft Jezus al voor hen gedaan. En zij hoeven het eeuwig evangelie, het boek des levens en andere hemelse boeken die geopend zouden worden niet meer te ontvangen, want die hebben ze immers al volgens hen. Het is een dwaling. Zij maken de weg breed en kort, en komen zo tot een schijnhemel. Zij willen de kennis niet, niet meer woorden, want dan moeten ze ervoor werken, en ze zijn lui en willen met pensioen. Het zijn hedonisten, bourgondiërs, tafelschuimers die het er van nemen.

Ontwaakt, broeders en zusters in Laodicea, en kom de woorden van Jezus

onder ogen die sprak dat jullie het nog niet konden dragen. De oude bijbel was nog niet het volledige. Het was slechts de eerste stap in het heilsplan van God. Nu moeten we naar de volgende. Wij prediken daarom uit de oude en nieuwe bijbel. Daartoe zijn wij geroepen. Dat is bijbels. Het is niet bijbels om voor altijd en eeuwig maar met zijwieltjes rond te rijden. De mens moet leren fietsen, leren evenwicht te bewaren, en voort te gaan, op 's hemels vleugelen, om zo ook te verjongen. Loskomen van al die geestelijke pensioenfondsen en al het gerentenier. Een groot hemels werk staat te wachten, en dat is niet slechts een werk, maar meer nog een hemelse gewoonte die de mens zich moet aanleren, om zo deel te hebben aan de hemelse natuur.

Daartoe nodig ik u uit vandaag. Neem het Woord op en ga ermee tot de Heere, en laat de Heere het uitleggen en u het verborgen Woord openbaren, als u daarvoor klaar bent. Velen zijn nog niet klaar, maar de Heere zal het telkens weer aanbieden. De Heere wil blijven spreken. De Heere heeft ons nog veel te zeggen. Dit is allemaal terug te vinden in zowel de oude als de nieuwe bijbel. De nieuwe bijbel catechismus is hierin onze gids. Er is een brug tussen oud en nieuw.

Wie de Heere verwachten, zullen de kracht vernieuwen; zij zullen opvaren op arendsvleugelen. Jesaja 40:31

Uw jeugd vernieuwt als van een arend. Psalm 103:5

DOOR U, DOOR U ALLEEN

F. Mallan gaf al aan dat het volk des Heeren was omringd door doodsvijanden. Hij sprak dat de jeugd is blootgesteld aan veel verleiding en dat velen ten prooi vallen aan ongodsdienstigheid. En het is waar : Er is veel wereldgezindheid onder de jeugd, juist omdat ze het juiste onderwijs niet krijgen, en zo dwalen ze af, worden ze dwaallichtjes. Ze vallen ten prooi aan de wereld of aan de new age, of ze vallen ten prooi aan de Laodiceaanse kerk van de schijn-godsdienst. F. Mallan was een leerling van C. Steenblok, die hij later ook opvolgde. C. Steenblok vocht vurig tegen de Laodiceaanse leer, en stelde de prediking over de doodstaat in Adam centraal, als sleutel tot de tweede Adam, waar Mallan ook over predikte. C. Steenblok omschreef die sleutel als het leren kennen van de melaatsheid van het hart, de verdorvenheid van de natuur van de mens, de diepte van de zondeval, als het stellen van theologische diagnose. Daar begon het mee. Dat moest voorop staan, anders zou de mens nergens komen, zo schreef hij daar ook over in het Goudse kerkblad in 1946 in het artikel 'Tot God terug gebracht', toen hij nog in de gereformeerde gemeente zat, want de kerkscheuring begon pas in 1953.

Hij gaf de belofte mee dat ze tot verstand zouden komen door de zoete kracht van het Woord, wijzende op Jesaja 29. De dwalenden zouden tot verstand komen (vers 24). Ook in Laodicea, stelt de nieuwe bijbel, is er een overblijfsel, en ook zij zullen de adelaarsvleugelen ontvangen, om zo te komen tot de hemelse uitzichten (Kamba 14:45).

C. Steenblok stelt, wijzende op het oude woord, dat God de blinden zal leiden, maar hij wijst er ook op dat dit alleen door het kruis geschiedt. We moeten ook weten dat we gezaaid moeten worden, wat de Aramese betekenis is van het geleid worden. Dat is dus een tocht onder de grond, wat al in het Ra verhaal voorkwam in het oude Egypte.

C. Steenblok sprak in het jaar 1946, net na de tweede wereldoorlog, in de Goudse kerkbode, in het artikel 'Uit het leven van Vader Jakob' dat genade geen erfgoed was, en ook niet iets grijpbaars is. Het ligt alleen besloten in God. 'Het is: Door U, door U alleen,' sprak hij. Wij moeten daarbij dus opmerken dat de genade dus juist werkt in de mate waarin wij het godskarakter in ons eigen leven hebben toegepast, zoals de genade in het Grieks ook gewoon de beloning betekent, en zo is het ook eerlijk. Het is loon naar werken, en dan is het een hemels loon, geen aards loon. En het is hemels werk, en geen vleselijk werk. Laten we daar heel duidelijk over zijn. Het is een samenwerking tussen God en mens, waarin de mens volledig aan zichzelf is gestorven, en God dus zijn hogere natuur is. Dat gaat dus niet om onze persoonlijke eigenschappen. Het gaat niet zomaar om karakter, maar om God's karakter. Ons eigen karakter moet sterven aan het hemelse.

Het is dus een voorbeeld en geen letterlijke genade of gave. Niets wordt ons zomaar in de schoot geworpen. Wat we zaaien zullen we oogsten. Je kunt niet op de akker van het vleselijke zaaien en denken het geestelijke te oogsten. We mogen de genade dus niet misbruiken en verkeerd voorstellen. In het Aramees is genade gewoon een school. Het is een studie plan. Hierin worden we overigens wel verlost van de scholen van het vlees, maar daar moeten we wel voor strijden. We moeten deelnemen in de geestelijke oorlog. Genade is geen persioneringsfonds.

Waar komt de genade op aan ? God moet wassen, en de mens moet minder worden.

1e Jaargang, nummer 4, 30 maart 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

HET OORDEEL DES HEEREN IS ONS GENOEG

In de Goudse kerkbode, 1e jrg, nr. 17 uit 1947, stelt C. Steenblok een belangrijk gegeven in de theologie. C. Steenblok is één van de grootste en belangrijkste theologen die de Heere ooit aan Nederland heeft geschonken, een icoon en groot enigma in de Nederduits Gereformeerde Kerk. Hij diende in de Gereformeerde Gemeente, en daarna in de Gereformeerde Gemeenten in Nederland. (1894-1966)

Hij was als een Mozes in de Nederlandse exodus en vrijmaking van die tijd, als opvolger van Klaas Schilder (1890-1952). C. Steenblok stelt in zijn artikel ‘De Heiligmaking’ dat de ethischen ethiek boven dogmatiek, leven boven leer stellen, afglijdend tot de vrije wil. Nu, dat is zeer belangrijk dat hij dit stelt. Beste lezer, onze vleselijke werken en onze ethische emoties leiden ons nergens als het niet onderworpen en gezuiverd is door het Woord Gods.

Oh, hoe ethisch en moraliserend is het vlees vaak voor God, God de les willen leren, en zo God voor de voeten lopen, want zij vergeten dat de oordelen des Heeren goed en waarachtig zijn en de tucht nodig ter afsterving van het vlees, zoals onze catechismus stelt. Zij moeten weer onder ogen komen hoe groot de zonde is, en hoe groot het oordeel, dat God de zonde wel moet straffen. Allereerst moet de mens klagen over de zonde. Dat is het eerste wat nodig is. Dat vinden we ook heel duidelijk terug in Ezechiel 9. Dat is een hemels vereiste om binnen te komen, want zij die niet zuchten en klagen om de zonde die mochten niet opgenomen worden. De engelen moesten hen overslaan. Er moest bloed van de vijand zijn aan de ingang van de tenten :

En Haar wachters van de dood gaan langs de tenten en hutten. En wanneer een tent niet aan de ingang is besmeurd met het bloed van de vijand, dan zal de wachter binnengaan, en de dood brengen aan hen die daar wonen. En het geklaag en geween zal groot zijn.
Buli 3:1, de nieuwe bijbel

Zij die de zonde niet wederstaan zullen de dood vinden door de zonde. Laat dat duidelijk zijn. Medelijden met de zonde vormt een strik.

Wij moeten niet zo ethisch worden dat we onze visnetten neerleggen in onze strijd tegen de zonde en de leugen. Onze dogmatiek heeft genoeg ethiek in zich, en dat moeten we niet overdrijven. De dogmatiek, de hemelse leer en kennis, stuurt de ethiek, en zal de lagere ethiek van het vlees, het overmatig klagen over oordeel en tucht, doen afsterven. ‘Het oordeel des Heeren is ons genoeg.’

Ethiek is zeer belangrijk, zeer hooggeplaatst in het Woord des Heeren, maar zodra zij op de stoel van Eli gaat zitten is zij vals. Zij moet zich aan de Heere onderwerpen, aan de eeuwige kennis, die met een rede de tuchtroede draagt.

ALS PASEN EN PINKSTEREN KRUIZEN

C. Steenblok stelde dat reine spraak begint met het klagen en kermen over de zonde. Het is een roepen uit de diepte, met geween en gesmeek. De mens is zo afgedwaald en loopt rond met een hete aardappel in de keel, hooghartig en bazerig sprekend. Dat is iets van de Laodiceaanse dwaalkerk. Ze zijn als dronken mannequins.

Eerst moet het hart zuiver zijn. Een goed hart hebben is niet voldoende. Daartoe moeten Pasen en Pinksteren kruizen, zoals ze weleens zeggen : ‘als Pasen en Pinksteren op één dag vallen.’

Pasen moet gezuiverd worden door Pinksteren, en Pinksteren moet gezuiverd worden door Pasen. We hebben beiden nodig, en zij moeten ons op het rechte pad houden, als een wachter voor onze mond, en een wachter voor ons denken.

Hiertoe moet de mens zich oefenen in het onderwerpelijke, stelt C. Steenblok. Daar is het om te doen, want dat kent de Laodiceaanse mens niet. De Laodiceaanse mens heeft niet geleerd zich te buigen. Deze oefening bestaat uit het haten van de zonde en er van vlieden, stelt C. Steenblok. Dan hebben we een voorwerp nodig, een voorbeeld.

Het antinomianisme is het strijden tegen de wet, niet tegen de zonde. Het antinomianisme is hypergenade, misbruik van genade. Steenblok stelde dat de antinomiaan wilde leven vanuit het vlees. Het zijn dus de bourgondiërs, de

Laodiceanen. De antinomiaan vindt dus al snel iets wettisch, want hij voelt zich bedreigt door de wet, want dan zou hij zijn geliefde zonden niet kunnen beoefenen, die hij als zijn dierbaren ziet, zijn familie.

Steenblok stelde dat de antinomiaan hierin vroom en bekeerd was. Het komt neer op een soort kerkje spelen, een soort ritueel, om deze levensstijl veilig te houden.

Steenblok stelde dat ze een bittere vijandschap hebben tot hen die twijfelen en de zonde bestraffen.

Wetticisme staat wel degelijk op de loer, stelt Steenblok. Het treedt op bij hen die geringe kennis hebben, en het kan de ziel lange tijd in dienstbaarheid houden zodat van ware gehoorzaamheid maar weinig terecht komt. Er is dan wel veel ijver en reformatie, maar knechtelijk uit slaafse vrees, als een lagere trede van de heiligmaking, stelt Steenblok. Ze rennen heen en weer als Martha, maar moeten komen tot de Maria ervaring, van onmacht, en dat ze God nodig hebben. Ze moeten ontdekken hoe armelijk het allemaal is.

Maar er zijn er dus ook die zeggen : ‘Wij kunnen niets, dus wij doen niets,’ stelt Steenblok. Men legt dan de nadruk op het niets doen, en verflauwt in het gebed. Hij wijst dan op het : ‘Ik vermag alle dingen in God.’ Hierom is het zo belangrijk te sterven aan onszelf, zodat de hemelse natuur het gaat overnemen. Laten we niet onverschillig worden. Er moeten dingen gebeuren, maar u kent de weg. Als er niet gezaaid wordt zal er niet geoogst worden.

DE EVOLUTIE VAN DE HEMEL - 1

Hoofdstuk 1.

Evert van der Heg loopt 's avonds naar huis waar zijn vrouw, Loes, op hem wacht. Evert is politie agent in de stad. Het was een vreemde dag geweest, abnormaal druk. En Evert was moe, zeer moe. Zijn vrouw, Loes, had voor hem gekookt. Hij moest direct weer weg. Hij had eigenlijk nergens tijd voor. In een tunnel tussen twee stadsgedeeltes was een zombie gesignaleerd. Hij moest er naartoe met geladen pistool. Ook een paar collega's waren daar. Hij keek de tunnel in, en zag wat bewegen. Hij kreeg ineens hallucinaties, en hoorde een gegrom in zijn hoofd. Hij schrok, en wist dat de zombie telepatische krachten zou moeten hebben. Hij schoot in de tunnel. Zijn collega's keken ook met getrokken pistool in de duistere tunnel. Ineens zag hij ze tegen de grond vallen. Hij raakte in paniek en begon weg te rennen. Hij was bang dat hij bezeten zou raken.

Thuis aangekomen merkt hij dat zijn vrouw vreemd doet. Hij vertrouwt het niet. Hij heeft het idee dat de zombies de stad al hebben ingenomen. Hij vecht tegen het gegrom in zijn hoofd. Maar waar moet hij naar toe ? Uiteindelijk strijdt hij ook weer tegen die gedachte. Misschien is er een andere reden waarom zijn vrouw vreemd doet. Zijn vrouw vertelt hem dat hij wat rust moet nemen. Zij zou de politie er wel over inlichten.

De dag erna wilde hij weer terug naar de tunnel. De politie had laten weten dat ze nu een nieuw wapen hadden. Het was een vlammenzwaard, een handvat wat een soort gasachtig vuur of stoom kon voortbrengen, maar het was ingewikkeld in gebruik. Evert moest naar de politie school waar hij verder erover onderwezen zou worden. Ook zijn collega's die op de grond waren gevallen waren daar. Hij was blij ze te zien. Het bleek dat de zombie zich al had voortgeplant en dat pistolen alleen maar averechts werkten. Het duurde een paar dagen voordat ze het gebruik van het stoomsabel onder de knie hadden. Pas toen konden ze terug naar de tunnel. Evert kreeg weer hallucinaties toen hij dichter bij de tunnel kwam, en ook zijn collega's klaagden erover. Weer hoorde Evert het gegrom in zijn hoofd en ditmaal was het erger. Hij activeerde zijn stoomsabel, terwijl hij dichter bij de tunnelingang kwam. Dit zou ook een bepaalde bescherming om hem heen vormen. Het grommen in zijn hoofd ging over in krijsen. Evert disactiveerde zijn stoomsabel en greep naar zijn hoofd terwijl hij op de grond viel. Hij had zware hallucinaties over een schip wat aankwam aan een strand. Er was een woeste storm, en er was veel gebrul. Het was een schip vol van zombies. Evert probeerde weg te kruipen van de tunnel. Hij voelde zich verlamd. Ook voelde hij zich spastisch. Hij kon zich niet meer bewegen zoals eerder. Alles ging anders, als door krampen. Er kwam schuim op zijn mond, en hij riep : 'nee !' Maar hij wist dat zijn geroep niet eens uit zijn mond kon komen.

Even later werd hij wakker in een park. Boven hem was een vrouwengezicht. "Ben ik dood ?" vroeg Evert, terwijl de vrouw hem ophielp. "Wat een prachtige tuin."

"Het is de tuin van je geweten," sprak de vrouw. Ze begon hem dieper in de tuin te leiden. "Ben ik dood ?" vroeg Evert weer.

"Nee," sprak de vrouw.
"Wat is er gebeurd ?" vroeg Evert.

Evert voelde de hitte van zijn stoomsabel. Maar het ding stond niet eens aan. Het handvat hing aan zijn gordel. Evert was ontroerd door de pracht van de tuin. "Waar gaan we naartoe ?" vroeg Evert.

"Naar mijn huis," sprak de vrouw. Dieper in de tuin had ze een prachtig wit huisje omgeven door bloemrijke heggen. "Prachtig," sprak Evert. Hij was bijna buiten adem. Toen gingen ze naar binnen in het huisje. "Bent u een engel ?" vroeg Evert.

"Een fee," sprak de vrouw. Ze gingen

aan een tafeltje zitten van wit marmer. "Ik ben een gas van je stoomsabel," sprak de vrouw. "Je hallucineert slechts. Het is voor je eigen bescherming. Ik help je navigeren." Plotseling kwam Evert weer bij zijn bewustzijn, en zag de tunnel voor zich. Hij was nu bijna binnen. Zijn collega's waren om hem heen. Weer kreeg Evert een flits van een hallucinatie waarin hij een schip met zombies zag wat aankwam op een strand. Het was stormachtig weer. Toen hoorde hij weer gegrom en gebrul in zijn hoofd. Het leek wel alsof de flits deels bleef hangen, en toen liepen ze de tunnel in. Het was er erg donker, maar ze hadden zaklampen bij zich. Ergens dieper in de tunnel zagen ze wat bewegen. Evert kreeg flitsen van hallucinaties waarin de tunnelbodem bedekt was met graven aan de zijkant. "Er liggen mensen begraven onder de bodem van de tunnel !" riep Evert.

"Shhhh !" zei een collega naast hem. "Ja maar," zei Evert. Verder kon hij niets zeggen. Het was alsof een hand voor zijn mond was gelegd. Verderop in de tunnel leek het alsof de verlichting aan begon te gaan, maar het knipperde. Het ging aan en uit. Weer kreeg Evert hallucinaties van graven, witte graven, door de hele tunnel heen, en toen velden vol witte graven. "Illuminus !" werd er geschreeuwd. "Vecht !"

Evert kreeg de rillingen, en wilde omdraaien. Hij wilde niet gek worden, maar zijn collega's liepen strak naar voren. Hij kon niet omdraaien. Van achteren werd hij geduwd door de rij van collega's achter hem. Hij vroeg zich af of zij dezelfde hallucinaties hadden. Weer kreeg hij een hallucinatie van een zee. De zee was woest, en een reusachtig geestenschip met zombies kwam dichterbij in de verte, in de mist. Het was een reusachtig hoog schip. "Pilatus !" werd er geroepen. "Het is de Pilatus !"

"Wat is Pilatus ?" vroeg Evert aan een collega die naast hem marcheerde. "Het is de naam van een schip," sprak de collega.
"Wat voor schip ?" vroeg Evert.
"Een zombie schip," sprak de collega.

Hij dacht dat hij gek aan het worden was. Hij rilde over zijn gehele lichaam. Achter hen hoorden ze ineens gegrom, en ze draaiden om. Ze werden aangevallen door dolle honden, en achter de dolle honden waren enkele zombies. Evert greep het handvat van de stoomsabel en activeerde het. Zo kon hij twee honden van zich afhouden. Het sabel ging met gemak door het vlees van de honden heen, maar er kwamen steeds meer honden. Evert sloeg als een dolle man om zich heen met de sabel. Het geblaf stak in zijn hoofd. Weer had hij hallucinaties, en ditmaal waren het grote treinen die aankwamen in de nacht, en er waren allemaal zombies in de treinen. Evert schreeuwde. Na een tijdje was het rustig. De tunnel lag vol met dode, verscheurde honden. Hij stond buiten de tunnel, en ook wat collega's kwamen naar buiten. "Is iedereen in orde ?" werd er geroepen. Hij was aan de andere kant van de tunnel.

"Er zijn zombies in de tunnel," sprak Evert. "Ik ga niet meer terug."
"Wie van ons zijn er nog over ?" riep een collega.

"Ik hoop allemaal," zei Evert. Ze leken hem te negeren. Een groep collega's verzamelde zich een paar meter van hem verwijderd. Hij ging er ook tussen staan. "We missen er vier," zei iemand. "Ik ga niet terug," zei een andere collega. "Er is iets in die tunnel wat niet goed is."

Evert probeerde te spreken, maar het leek wel alsof iemand een hand voor zijn mond hield, als een zwarte handschoen. Alsof er iemand achter hem stond, maar er stond niemand. "We missen er veel meer," sprak een andere collega. En toen volgde er een namenlijst. "Misschien zijn ze aan de andere kant van de tunnel ?" zei iemand anders. "Nee," werd er toen gezegd.

Er kwam toen een zombie uit de tunnel die leek op één van de politie agenten. "Dat is Willem niet !" riep een agent. De zombie kwam steeds dichterbij. "Ik ben het," zei de zombie, "Willem ... Ze hebben me ... Ze hebben me ..."

"Geloof hem niet !" riep een agent, die zijn stoomsabel activeerde. Een enorm gegrom was er toen. Vuur kwam uit de mond van de zombie. Het trok aan hun gedachtes. Evert kon zijn hoofd niet meer bewegen. Het zoog aan hem. De zombie kwam dichterbij. Alle agenten stonden als aan de grond genageld. Weer kwam er vuur uit de mond van de zombie. Evert begon te zweten. "Willem ?" vroeg Evert. De zombie kwam dichterbij. Het moest Willem wel zijn. "Ze hebben me ..." zei de zombie. "Ik draag het virus nu. Ze hebben me ..."

"Geinjecteerd ?" vroeg Evert.
De zombie viel Evert om de nek. Evert kon zich nog steeds niet bewegen. "Help," fluisterde de zombie in zijn oor.
"Wat is er gebeurd ?" vroeg Evert.
"Ik kan niet meer," sprak de zombie. De zombie had een aparte geur. Evert hoopte maar dat het Willem was. "Ik kan niet meer," zei de zombie weer.
"Wat is er gebeurd ?" vroeg Evert weer.
"Ze hebben me ...," sprak de zombie. "Ze hebben me ..."
"Wat ?" vroeg Evert.

Evert kreeg weer hallucinaties van boten die aankwamen, en van grote treinen in de nacht.

"Ik kan niet meer," sprak de zombie.
"Wie ben je ?" vroeg Evert.
"Willem," sprak de zombie.
"Wat hebben ze gedaan ?" vroeg Evert.
"Ze hebben ..." sprak de zombie. "Ik kan niet spreken."
"Probeer het," zei Evert.

"Ze ... ze ... stoppen dingen in je mond, een soort cement, als teken dat je niets

anders dan een steen bent voor de woningbouw die ze gebruiken," sprak de zombie bijna stotterend. "Zij hebben deze stad gebouwd, en wij zijn de stenen."

"Vandaar dat ik me niet kan bewegen," sprak Evert.

"Ze ... ze werken veel door omkoperijen," sprak de zombie.

Uitgave : COAB, 2018

DE MENS IN LAODICEAANSE BALLINGSCHAP

De predikant C. Steenblok (1894-1966) wees op de bijen als hemelse beelden van ‘geen rust nemen tot de arbeid is vervuld’. Ze zijn een beeld van de hemelse ijver. Zoemend en gonzend komen ze en gaan ze, en dan komen ze weer.

De hemelse ijver wordt ook in onze catechismus genoemd. Het is van belang, want zonder ijver is de kennis dood. Zonder ijver is er geen kennis (inzetting 40). En onze waakzaamheid kan alleen volgroeien in ijver. Werk aan de winkel dus. We kennen de weg. Laat het niet in het vlees gebeuren, maar laat het van boven komen. Wees daarom leeg van jezelf, een kanaal, en dat kan alleen als u verbroken bent, want dan pas kan het leeg stromen. Vandaar dat het zo belangrijk is tot Pniël te gaan en u laten tuchtigen in het gevecht. Op Pniël werd de kruik van Jakob gebroken, en kon hij leegstromen, om zo gevuld te worden met de levensstromen van de hemel.

Daarom zegt Deut. 32:9 : Want des Heeren deel is het volk van God, Jacob is het snoer van God’s erfdeel.

En Jer. 30:10 zegt : En Jacob zal wederkomen, en stil en gerust zijn, en er zal niemand zijn die hem verschrikke.

Niet zomaar genade, niet zomaar werken, maar worstelen en sterven aan jezelf. Genade is een veel rijker woord in het Aramees dan de westerse talen het overbrengen in hun bedriegelijke oppervlakkigheid. Vandaar dat we moeten leren van de hemelse bijen. Zij werken met de bloemen. Die waren eerst zaadjes die in de grond zijn gestorven.

Niet zomaar lompe, westerse genade dus. Het ligt veel genuanceerder. Kent u het gedicht ? Genade treedt op waar de wet overmatig wordt. Ook het omgekeerde is waar, dat de wet optreedt waar de genade overmatig wordt, waar het afdwaalt. Eerst zien we hiervan de boze vormen, de hyperwet in strijd met de hypergenade, maar ze wijzen terug op diepere waarheden. Daarom zien we nog zoveel hypergenade en hyperwettelijkheid om ons heen, omdat de wereld nog balans moet vinden, en onderwezen moet worden.

De mens is nu nog diep in Laodiceaanse ballingschap. Maar het Woord des Heeren beloofd verlossing uit die ballingschap. Laten we dat verwachten en op deze belofte staan.

De farao van Laodicea wil het volk niet laten gaan, en daarom moeten de plagen komen, en het volk moet daarom de oordelen en de tuchtigingen des Heeren aanvaarden. Zonder oordeel en tucht, geen uittocht. Zonder Leviticus geen exodus, zei Klaas Schilder.

Daarom stelde Theodorus van der Groe (1705-1784) dat de mens tot de spiegel van zondenkennis moest gaan om te kunnen ontkomen. Die spiegel wordt de mens voorgehouden, maar kijkt de mens wel ? Zo niet, dan blijft men in bedriegelijk waangeloof, stelt van der Groe. Het huidige theologische mechanisme klopt niet, maar men wil dit niet zien. Dat is een Laodiceaanse eigenschap van de oude natuur die eraf moet. Men is op snelle paarden gegaan, tot snelle zelfovertuiging en zelfoverschatting.

Men moet tot het punt komen dat men van de zonde walgt. Men moet zich ervoor schamen. Men moet ook voornamelijk kennis krijgen van de verborgen zonden. Ook moet de mens kennis krijgen van het oordeel, zoals de catechismus stelt (inzetting 57). De mens moet de grootte kennen van de straf op de zonden. Het mag niet alleen maar blijven bij zondenkennis. En door gebrek aan kennis over deze dingen, gebrek aan degelijk onderwijs hierover, is het volk ten gronde gegaan.

Ja, de mens is in Laodiceaanse ballingschap. Maar de Heere belooft bevrijding, en toont de paden die de mens moet gaan om hieruit te komen. Jakob zal wederkomen. Er is een overblijfsel in Laodicea.

Franciscus Ridderus (1620-1683) stelde dat sommigen er veel van houden, dat men de wonden en etterbuilen van het verdorven vlees zo zachtjes overpleistert door het Evangelie. Zij houden meer van smeren en strijken, dan van zuiveren en doorsnijden, dus laten zij de wond van binnen veretteren, en zo wordt de zielewond gelijk Jerobeam’s krankheid in zijn ingewanden, daar geen genezen aan was.

Dat is de gruwelijke realiteit van de Laodiceaanse kerk. Zij hebben als advocaat, stelde Ridderus, Martha de goedprater, die de zonden schoonpraat. We moeten naar de wortel. Het blijft anders voortwoekeren.

Paulus wees op het ‘Ik, ellendig mens.’ Steenblok stelde in zijn artikel ‘Ellende, verlossing en dankbaarheid’ uit 1948 (Gouds kerkblad, nr. 21, 2e jrg) dat ‘de leer der ellende vooraf moet gaan aan die der verlossing.’

Steenblok stelde dat zolang iemand van zijn ellende niet overtuigd is, is en blijft hij een onbekwaam leerling in de school van de genade en een onnuttig toehoorder van het Evangelie. Als de rechte overtuiging van de ellende er niet is, stelde hij, dan kan er ook geen godsdorst opgewekt worden. Met een half oog de ellende bezien houdt de mens lui en in schijnvrede. Zo is er dan ook geen hoogachting van de verlossing, stelt hij. De mens kan het dan niet op waarde schatten.

Ridderus sprak dat we tot de wortel des vlezes moeten gaan om het uit te rukken. Vleselijke mensen echter zullen dan vermaak zoeken in weer een andere zonde, stelt hij. Ze springen gewoon over van het één tot het ander. Vandaar dat het ook niet zomaar verstandelijk werk is, maar het ook in het hart moet geschieden. Hij noemt het vlees als gelijk aan het beest met meerdere koppen, die aan één van zijn koppen gewond was, maar weer werd genezen. Zo werkt het vlees. Het heeft vele schuilplaatsen en vele reserves. Ze hebben duizend uitvluchten om aan de lusten van het vlees te blijven voldoen, stelt hij, wijzende op de woorden van Job.

Het vlees is zeer sluw, niet voor een gat te vangen. Zo is dat ook met het kerkelijk vlees. Ze zijn volleerd in het schuiven en omwisselen. Ridderus wijst op het spreekwoord : ‘Een oud koetsier hoort nog graag het klappen van de zweep.’ Maar velen willen de oude predikanten niet horen, en willen niet dat de oude Adam sterft. Ridderus heeft het over de dartele en pronkende wereldskinderen. Ze willen het er nog van nemen.

Ridderus wijst dan op de wedergeborenen die het vlees aanmerken als overspeelster en moordenaar, en de wedergeborenen hebben niet de minste vleselijkheid waar ze geen afstand van doen. Dat is wat de ware wedergeboorte is, stelt Ridderus.

Steenblok wijst op de noodzaak van de wederbaring, die er voor een ieder is die verslagen is van ziel en beeft voor het hemels Woord. Deze wederbaring verbreekt het stenen hart, stelt hij, en leidt in tot de overtuiging en kennis van de ellende en gescheidenheid van God.

Zonder strijd is er geen loon, stelt hij. Het zaad moet in de aarde sterven. Er is een tijd voor alle dingen.

1e Jaargang, nummer 5, 31maart 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

BUITEN DE MUREN

Och, weent en klaagt, en wordt ontdekt aan uw verloren en verdoemde staat door uw zonde, en de verloren en verdoemde staat van de wereld door de zonde, en ga de diepte van de zondeval ontdekken, want de mens heeft de snelle paarden verkozen, snelle wedergeboortes, door een leugenachtige Laodiceaanse Christus, vanwege gebrek aan kennis.

Och, blaast toch op de bazuin. Het volk is diep verloren, en heeft van het Laodiceaanse manna genomen, wat de ziel verblind en in blindheid houdt. Och, weent en klaagt toch, zoals Ezechiel 9 ons opdraagt, weest ten diepste bedroefd over de zonde, want de zonde heeft de mensheid bedrogen.

Men laat de wedergeboorte te snel gaan, trapt de zwangere vrouwen in de buik, en zo is het een miskraam. Daar is een andere Jezus, een ander evangelie aan de gang. Men kan de gezonde leer niet verdragen. Ze kennen het niet. Men is verdwaasd door de moderne afgoden. De Laodiceaanse Jezus is snelle zelfbevrediging. Ze maken een bespotting, een karikatuur, van het ware evangelie, want Jezus wees op de studie, op de kennis, en de hemelse leiding, wat in het Aramees dus het gezaaid worden tijdens het ploegen is.

Daarom moet de mens de doodstaat en de verdoemde staat onder ogen komen, want dat heeft de zonde gedaan. Dat heeft overigens niks te maken met een eeuwige verdoemenis, maar de mensheid is onder een vloek, en is slapende.

De snelle Jezus is de snelle slang van het vlees, de Leviathan. Och, weest toch op uw hoede, volk, want deze geesten zijn sluw, en volleerd in het bedriegen en misleiden.

Er zijn een heleboel schijn-wedergeboortes, Laodiceaanse weder-geboortes, Laodiceaanse baringen. Wij mogen daar niet over oordelen, alleen God. De mens moet beginnen met het ‘ik, ellendig mens’ van Paulus, en ‘wetende niets te weten’ zoals Socrates. Daar begint het bij. Wees in alles de minste, en dan zal God je kunnen gebruiken, en dan is het hemelse woord ook niet tegen te houden. Aai het vlees niet, praat het vlees niet goed, maar doodt het vlees. Dat kan alleen in een worsteling, in een gevecht, met het vlees. Het vlees valt niet zomaar dood. Het kost je alles.

De mens moet weer beseffen hoe klein hij is, en hoe groot God is. De mens mag hierin niet sjoemelen, geen water bij de melk doen, zoals de nieuwe bijbel het stelt.

Altijd is God groter, stelt onze catechismus in inzetting 43. God is dat wat verder is gegaan dan de dood, door de dood heen is gegaan tot de overkant, en weer terug is gekomen. God heeft ons niet aan ons lot overgelaten, want wij zijn immers God’s kinderen.

Het zaad moet meervoudig sterven, het vlees moet meervoudig sterven, want het vlees heeft meerdere koppen, zoals Ridderus stelde, want die koppen die genezen telkens en zo volgt de wereld haar in verbazing, telkens weer.
Het gaat niet zomaar om berouw en bekering, maar om de diepte van de zonde te kennen, de diepte van de val, want de heiligmaking kan heel sluw en selectief zijn in het sjoemelen en dingen overslaan. De mens moet de grootte van de zonde kennen. De grootste ellende is dat de mens zijn ellende niet kent. De mens is diep in Laodiceaanse ballingschap, en wordt telkens vervolgd door de Laodiceaanse inquisitie wanneer hij probeert te ontsnappen.

Pas wanneer wij aan de diepte van de zondeval en de ellende zijn ontdekt, dan gaan wij dorsten naar God en het uitroepen tot God, en laten we goed beseffen, zoals Calvijn het ook stelt, dat God de eeuwige kennis is die we nodig hebben. Die eeuwige kennis is zo diep gegaan, nog wel dieper dan de zondeval ooit is gegaan, en is zo persoonlijk geworden, omdat dat een eigenschap van de dieptes van de hemelse kennis is. En de hemelse persoonlijkheid ken-merkt zich in een onderhouden, en daarom worden wij ook door God onderhouden. De kennisleer van Calvijn wordt over het algemeen door Laodicea omzeild, omdat Laodicea’s grootste vijand de hemelse kennis is. Het gaat in Laodicea niet om kennis, maar om het vleselijke genot van de onwetendheid. En die is onnozel zoals we weten.

In deel 7 van onze Nederduits Gereformeerde Dogmatiek lezen wij over de goede pilaren van het calvinisme, waar de kennisleer ook zeker bijhoort :

I – Gedenkingsleer (gedenking en belijdenis van het kruis van de geschiedenis)
II – Bewonderingsleer
III – Gestrengheidsleer (getemd worden door het kruis)
IV – Soberheidsleer
V – Verborgenheidsleer

En dan is de zesde pilaar de Kennisleer. Al deze pilaren worden in de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek besproken, en er wordt onderscheidt gemaakt tussen het Laodiceaanse calvinisme, wat verderfelijk is, en het Nederduits gereformeerde calvinisme, waar meer de nadruk gelegd wordt op de hemelse principes die Calvijn tot de kerk bracht, want die waren er ook.

Het is van belang dat de mens luistert naar wat de oude vaderen hebben gezegd, want nu eert de mens zijn geestelijke vaderen en moeders niet. En door het overboord gooien van de voorgeslachtelijke kennis die God heeft geschonken heeft de mens schipbreuk geleden, en zo is het volk ten gronde gegaan.

Zowel G.H. Kersten als J.P. Paauwe riepen de mensen op om de preken van de oude vaderen te lezen, en J.P. Paauwe waarschuwde de mensen voor de kerk, dat het soms beter is om thuis te blijven en de preken van de oude vaderen te lezen, om zo beschermd te worden tegen het grote kwaad wat zich in de kerk had lopen nestelen door de tijden heen. Wat een ware woorden zijn dat. De kerken zijn veelal Laodiceaans en gevaarlijk, en daarom raadde J.P. Paauwe (1872-1956) de mensen ook aan om na zijn dood niet meer naar een kerk te gaan, maar gewoon thuis de preken te lezen. De ware kerk is een bibliotheek. De thuislezers van J.P. Paauwe worden ook wel de Paauweanen genoemd, maar er zijn veel meer groepen die dat doen, zoals ook de regressief-gereformeerde gemeente, een vriendelijke afscheiding van de gereformeerde gemeente, en in de evangelische beweging wordt het ook veel gedaan. De kerk bevindt zich buiten de kerkmuren, in de wildernis. Er is een grote uiitocht gaande uit Laodicea. De kerk is geen gebouw, stelde C. Steenblok, en onze catechismus wijst daar ook op (inzetting 49). Door de Laodiceaanse inquisitie door de tijden heen is de Nederduits Gereformeerde Kerk ondergronds gegaan. De hoerenmacht van de laodiceaanse kerk moet verbroken worden. Zij rijdt op het beest met meerdere koppen, maar uiteindelijk zullen die koppen haar verslinden, wat het ouroborous principe is. Het vlees zal zichzelf verslinden, in het verderf storten. Blijf daarom op een afstand, lieve mensen. De nieuwe bijbel spreekt hier ook over.

Het jongelingenblad van de gereformeerde gemeente, Daniël, wees in 1946 op de belofte in Ezech. 6:9, waar de Heere zegt : ‘En zij zullen een walging aan zichzelf hebben over de boosheden, die zij in al hun gruwelen gedaan hebben.’ Het beest zal alles wat hij onrechtmatig heeft opgeslokt ook weer moeten uitspuwen. Hij zal ervan walgen. Het blad stelt dat de ontdekte zondaar zich niet meer thuis zal voelen in de wereld, want de genietingen van de wereld zijn voor hem slechts opgestapelde ijdelheden.

Ja, het zaad moet meervoudig sterven. Men moet volleerd worden in de zondenkennis, en de doodskennis, de ellendekennis en de verdoemelijkheidskennis, onder ogen komende hoe melaats het hart van het laodiceaanse vlees is. Waar je mee omgaat wordt je mee besmet. Het zijn geestelijke melaatsen. Blijf bij hen uit de buurt. Ga terug naar uw huizen. Besef dat uw huis, ja, uw eigen lichaam, de kerk is. Besef dat het hemelse woord de kerk is. Wij hebben de oude en de nieuwe bijbel als onze twee vleugelen om tot die schuilplaats in de wildernis te gaan, tot de ondergrondse kerk. Halleluja. De Heere zal de farao en zijn ruiters die ons achtervolgen overweldigen door de golven van de zee.

VRIJMAKINGEN UIT DE LAODICEAANSE KERK IN DE KERKGESCHIEDENIS

Wij moeten onze geestelijke vaderen en moeders eren, zoals een Steenblok en een Paauwe. We zijn op een woeste zee, achtervolgt of vastgehouden door de Laodiceaanse inquisitie, en de Heere heeft ons kapiteinen gegeven.

Paauwe waarschuwde in zijn preek over Psalm 34 tegen de godsdienst van de wereld, en de verfoeilijke godsdienst van de kerk. Hij stelde dat de wetten nu eenmaal zo zijn, ook al zijn ze niet goed. De kerk werd tot vijand, de kerk werd tot wereld, stelt hij. De kerk stelde zich op dezelfde lijn als de vervolgers in het Romeinse rijk, stelt hij.

Hij stelde dat men het verloren moest hebben, anders zou men het in de eeuwigheid onherroepelijk verliezen. Ook Jezus had het verloren tegen de aardse machten. Zo ook wij, en we moeten het telkens verliezen, dagelijks verliezen, en zo winnen wij, stelt hij. Wij moeten net als Jezus de grote verliezer zijn. De kerk van Laodicea wil de grote winnaar zijn. De kerk van Laodicea wil aardse macht, maar hierdoor verliezen ze hun ziel. Wie zijn leven wil behouden zal het verliezen, stelt de bijbel.

Het zaad moet veelvuldig sterven, veelvuldig verliezen. Vanuit die leegte, vanuit die dood, komt het nieuwe leven opzetten, wanneer dit door en door is gebeurd.

In 1914 werd Paauwe afgezet door de Nederlands Hervormde kerk, en toen predikte hij buiten de muren. 1914 is dus ook een vrijmaking uit de koningskerk geweest :

1834 - de Cockiaanse vrijmaking

1841 - de Ledeboeriaanse vrijmaking
1914 - de Paauweaanse vrijmaking

We noemen bewust even de Kuyperse vrijmaking niet op, want die had zijn eigen problemen, en daarvan moest de mens ook weer vrijgemaakt worden, wat al begon met de Netelenbos vrijmaking in 1920, de Geelkerken vrijmaking in 1926 en de vrijmaking van Klaas Schilder in 1944 (waar C. Vonk ook bijhoorde, van de Voorzeide leer).

Ook in de gereformeerde gemeente waren er vrijmakingen, zoals de Steenblokkiaanse vrijmaking van 1953. Toen Kersten stierf in 1948 ging het bergafwaarts met de gereformeerde gemeente, waardoor de 1953 scheuring ontstond. Steenblok beriep zich op Kersten, dus eigenlijk de Lecksteniaanse gereformeerde gemeente, nu ze in het post-kersteniaanse tijdperk waren gekomen. Steenblok waarschuwde tegen wereldsgezindheid in de kerk. De kerk was Laodiceaans aan het worden. Dat waren Kuyperse invloeden die de broodjes te zoet bakten, dus vandaar dat wij de breuk van 1953 ook zien als een verdere vrijmaking uit de Kuyperse kerk die de nieuwe koningskerk was geworden in Nederland. Vandaar dat wij Steenblok ook zien als een opvolger van Klaas Schilder in de vrijmaking. Klaas Schilder stierf in 1952. Er was hier en daar een soort Kuyperse gereformeerde gemeente aan het optreden. Die aardse koningsmacht kwam opzetten na Kersten in 1948. De kapiteinen moesten het net als Jezus verliezen.

1920 - Netelenbos vrijmaking
1926 - Geelkerken vrijmaking
1944 - Schilder vrijmaking
1953 - Steenblokkiaanse vrijmaking

Toen was er ook nog een vrijmaking van de gereformeerde gemeenten in Nederland, van de 1953-gemeenten dus, in 1980, van de predikanten A. Wink, J. de Groot en A. van den Berg. Die werden toen het buitenverband van de GGIN.

DE EVOLUTIE VAN DE HEMEL - 2

Hoofdstuk 2.

Plotseling kwamen er veel meer zombies uit de tunnel. Evert werd omsingeld en gegrepen. Toen werd hij de tunnel ingetrokken. Hij wist niet waar de anderen waren, en hij kon zich nog steeds niet bewegen. Hij werd in een hokje in de tunnelwand gedrukt. Het was een glazen hok en er was verlichting. Een paar zombies gingen bij hem staan. Ze drukten wat rode knopjes in aan de wand. Het was een soort lift. "Waar gaan we naartoe ?" riep Evert in paniek.

"Naar de planeet Drenthe," zei een zombie die een hele lage stem had. De lift schoot omhoog, de lucht in. "Maar dat kan toch helemaal niet !" riep Evert. Hij had een verschrikkelijke pijn in zijn buik vanwege de vaart van de lift, en hij was bang dat ze zouden neerstorten. Tot zijn grote schrik werd de lift opgezogen in een enorm ruimteschip wat boven de stad hing en veel groter was dan de stad zelf.

Evert moest verzen leren uit een vreemd boek. Het was het belangrijkste boek voor de zombies. Het boek was genaamd de Veluwe. Zij die het boek niet aanbaden zouden gemarteld en gedood worden. Evert moest buigen voor het boek, en de verzen die werden opgelezen moest hij nazeggen. Ook moest er in Evert's kiezen geboord worden om de verzen erin te tatoeëren.

'Is er in het koningshart een hart dat niet kan spreken ? Het koningshart eet en eet een hart voor vele weken,' werd er gezegd, en Evert moest het nazeggen. 'Wie is de koning ?' vroeg Evert.

'Een ziel die één is met de koning heeft niets meer in te brengen. Geassimileerd is hij, eenstemmig, de ondergang tegemoet. Door omkoperij zal het zich vermengen,' werd er toen gesproken, en weer moest Evert het nazeggen. 'Wie is de koning ?' vroeg Evert weer. Evert voelde steken in zijn hoofd.

'Dromen kan een ziel niet meer die ééngeworden is met de koning. Al zijn dromen zijn kapot, en de koning is nu zijn woning,' werd er toen gezegd, en weer moest Evert het nazeggen, maar hij kon het niet. 'Spreek,' werd er gezegd, maar Evert kon niet spreken. 'I ... ik kan het niet,' stotterde Evert.

'Je moet !' werd er gezegd. Evert stortte neer, maar werd toen weer opgetild. 'Zij die de verzen niet nazeggen worden gemarteld en gedood,' werd er gezegd.

'Zij die het schrift van de koning niet lezen zijn het leven niet waardig,' werd er gezegd.

Evert had kramp in zijn buik. 'I ... ik kan het niet,' stotterde Evert weer.

Een zombie schopte in zijn buik, terwijl Evert weer neerviel. Weer werd hij opgetild. 'En nu ?' zei de zombie met een lage stem. Het was de laagste stem die hij ooit had gehoord. 'Dromen kan een ziel niet meer die ééngeworden is met de koning. Al zijn dromen zijn kapot, en de koning is nu zijn woning. Zeg het,' sprak de zombie. Toen sprak Evert de woorden uit. Daarna moest hij het voor de tweede keer zeggen. Evert voelde zich duizelig. Hij moest toen vele andere verzen opzeggen.

Evert werd naar een gevangenis-complex geleid, en kreeg een hok naast een donkergekleurd meisje. Vanuit het hok kon hij haar niet meer zien, maar wel met haar praten. 'Wie ben je ?' vroeg Evert. Het meisje wilde haar naam niet zeggen. 'Waar kom je vandaan ?' vroeg Evert. Weer sprak het meisje niet. Haar moeder kwam haar soms bezoeken. Evert zag haar soms langskomen terwijl de dagen verstreken.

Hij kon de gesprekken horen, maar het meisje zei niet veel. Het meisje heette Krista. Op een dag vroeg Evert aan haar moeder wie de koning was. 'Noxo en Terafanus,' sprak de moeder van het meisje.

'Waar komen jullie vandaan ?' vroeg Evert.
'Moxof,' zei de moeder. 'Dat is een gebied op de planeet Drenthe. Het is ingenomen door de zombies.'
'Wat gaan ze met ons doen ?' vroeg Evert.
'We zijn niets dan vlees voor de assimilatie,' zei de moeder. 'We zullen éénworden met de koning.'
'Hoe kunnen we daaraan ontkomen ?' vroeg Evert.
'De ring van Moxof is onze enige hoop,' sprak de moeder. 'Onze wetenschappers werkten daaraan. Het is een microchip. Ik hoop dat ze veilig zijn om hun werk voort te zetten.'
'Wat is het voor microchip ?' vroeg Evert.
'Ik kan daar niet over praten,' zei de moeder.

Evert werd overgeplaatst naar een ander gevangenis-complex verbonden aan een school. Hier moest hij weer verzen leren, en ook de taal van de zombies. 'Traak,' sprak een zombie tot hem. 'Ekochol.' Hij moest leren wat de woorden betekenden. Ook werd hij overhoord. Er hing een dreiging van marteling en dood. Evert had geen andere keus. Ook werden er steeds meer tatoeages in zijn kiezen gemaakt. Evert begon steeds meer last van zijn kiezen te krijgen.

Evert bleef nadenken over de ring van Moxof. Wat zou het wezen ? De moeder van het meisje bezocht hem ook hier. Daar was hij wel blij mee. Hij wist dat hem een godsdienst was opgelegd waar hij niet aan kon ontkomen. In zijn studie van het boek van de zombies probeerde hij betekenis te vinden. Hij zocht naar zwakke plekken in het systeem, maar ook zocht hij naar bemoediging, naar hoop. Het was een gruwelijk boek. Het ging allemaal over marteling, de dood, omkoperij, bedrog en chantage. Het voelde aan alsof hij zichzelf verloor, alsof hij geassimileerd werd, maar daar ging het boek ook over. De koning moest alles assimileren.

Op een dag werd hij meegenomen naar een speciaal hok waar hij gemarteld werd. Ze wilden dat hij voor hen zou moorden, maar dat wilde hij niet. Hij wilde liever dood, maar ze martelden hem zo lang totdat zijn verstand brak, en iets nam hem over. Hij kon de marteling niet meer aan, en riep : "Okay, okay, wat willen jullie dat ik doe ?"

'Je zal teruggaan naar de politie op aarde,' zei de zombie die het dichtste bij hem stond. 'En je zult moorden wanneer wij het je zeggen. Zo niet, dan weten we je te vinden.'

Evert kon niet meer tegen pijn. Het was al te ver gegaan. Hij werd wakker op de plaats waar hij stond met de zombie die op Willem leek. Evert was overgevoelig nu. Hij dacht eraan te ontsnappen, maar een stem zei in zijn hoofd : 'Denk aan je belofte,' terwijl een pijnscheut zijn lichaam verkrampte. Hij werd gedwongen door pijn die over de grens van zijn geweten en zijn wil ging. Hij probeerde te denken aan de ring van Moxof, maar door extreme, grensoverschrijende pijn werd die gedachte weggebannen. Ook zijn collega's waren op dezelfde wijze geinfecteerd, maar hij wist dit niet, en durfde er ook niet over te spreken. Sindsdien begon de vrede weer terug te keren in de stad, en werden er geen zombies meer gesignaleerd in de tunnel. Evert hoopte maar dat de stemmen in zijn hoofd niet zouden terugkomen.

Op een dag werd Evert door de stemmen naar het bos gelokt. Het was midden in de nacht. Er stonden daar een paar zombies, en een klein ruimteschip stond op een heuvel dichtbij. Er was veel licht. Evert kwam dichterbij. Hij kon niet wegrennen. De zombies gaven hem een sleutel die op elke deur zou passen, waarmee hij in elk huis zou kunnen komen. Hij kreeg als opdracht babies te verwisselen. Hij mocht dit alleen 's nachts doen, en de sleutel zou een gas verspreiden waardoor niemand zou kunnen ontwaken. Evert zou de enige zijn die zou kunnen wakker blijven om zijn werk te doen. Evert was onder een zware hypnose en wist dat hij niets anders kon doen dan te gehoorzamen. En zo begon de baby-wisseling. Alle babies in de stad moesten verwisseld worden. Het stond zo geschreven in het boek van de zombies, de Veluwe.

Evert wist dat hij slechts een pion was. Hij durfde niet met zichzelf in debat te gaan, en langzaam dreef ook die opvatting naar de achtergrond. Evert begon een andere persoon te worden die niet meer aan zijn verleden herinnerd mocht worden. De stemmen zeiden hem dat hijzelf ook als baby was verwisseld. Maar hij moest het vergeten. Hij moest zich geheel richten op zijn taken. Elke nacht moest hij verschillende babies verwisselen.

Hij wist dat hij één van de zombies was nu. Hij had een zombie hart nu. Op een nacht werd hij weer naar het bos gelokt. Weer stond een klein ruimteschip op een heuvel. Dit keer werd hij naar binnen gelokt. Zombies zaten rondom een tafel. Ze keken hem aan. Eén van hen sprak : "Je bent een robot nu. Je naam staat in ons boek, de Veluwe." Toen begon de zombie een heleboel verzen uit het boek op te lezen. Het ging over afschuwelijke dingen. Heel in de verte dacht Evert aan de ring van Moxof, maar het mocht niet te dichtbij komen. Het zou hem pijn doen, en hij liet direct de verre gedachte weer los. De zombie liep naar hem toe en bekeek hem. "Waarom ben ik hier ?" vroeg Evert.

"Voor iets belangrijks," zei de zombie.

Er waren nog wat andere kamers in het kleine ruimteschip, en opeens kwam er een zombie binnen met een zombie-baby in zijn armen. "Deze ga jij nu wisselen," sprak de zombie die dichtbij hem stond. "Wij willen dat je ons de mensen-babies brengt." De zombie-babies verschilden niet eens zoveel van mensen-babies. Ze zouden nog een extra injectie krijgen zodat ze precies op mensen-babies zouden lijken. Evert zou vanaf nu eerst naar het ruimteschip moeten gaan voordat hij een baby zou wisselen. Evert wist dat dit zou betekenen dat het een zombie stad zou worden.

Hij dacht heel in de verte aan Krista en haar moeder, en aan de ring van Moxof, en kreeg weer een beetje hoop, maar hij durfde er niet direct aan te denken, want hij wist wat dat zou betekenen. Vage gedachtes, dat is wat het allemaal moest blijven. De zombies keken hem aan. En zo versleten de nachten waarin hij dit werk moest doen. Zijn vrouw had niks in de gaten. Zij wist dat hij wel vaker wegmoest. Hij was immers politie agent.

Uitgave : COAB, 2018

EEN PARADIJSELIJKE
BOODSCHAP

Al die piratenscheepjes worden oerwoud.
De zegels worden verbroken.
De voorhangsels worden weggeschoven.
Piratenschepen staan in brand in de geestelijke wereld, en het oerwoud wordt zichtbaar.
Varkens worden tot bloemen en bloesem, en de aarde ademt weer.

Piratenschepen worden tot vissersschepen, met hemelse vissers.

We moeten niet zomaar wat prediken.
We moeten vanuit het Woord van God leven, en niet vanuit het vlees.

Velen prediken voor geld en om bewonderd te worden.
Predik en leef niet om gezien en bewonderd te worden, want dan heb je je loon al.
Predik niet voor het geld, want dan heb je je loon al. Predik niet voor macht, want dan heb je je loon al.

Er is een uittocht.
Grote slangen verliezen hun macht en kracht, en worden tot bloesem, worden tot plantengroei in de zee.

Neem je kinderen mee. Laat ze niet als wezen achter. Leidt hen over de brug. Werp hen een touw toe, en een ladder.

Leef vanuit het Woord, niet vanuit je eigen gedachten, maar vanuit de gedachten van God, het hogere en het eeuwige.

Vogels in de bomen en de struiken bij de haven zongen het hoogste lied, een nieuw lied, het lied van de morgen.

Velen volgen slechts hun eigen gedachten, en hebben die tot God gemaakt. Ze strijden en toetsen niet, maar volgen hun vlees, en eten vlees, voor dode werken.

Velen zijn geen soldaten, hebben zich niet afgezonderd, en daarom werken de massa’s nog door hen heen, het collectieve vlees.

Het zijn deserteuren die een markt hebben opgezet, en zij zijn hooghartig en willen bewonderd worden.
Ze hebben marktdruk, dus ze kunnen en willen niet wachten op God’s Woord, en nemen daarom genoegen met hun eigen woorden.

Leer bidden :

1. ‘Niet mijn wil, maar Uw wil geschiede.’
2. ‘Niet op mijn tijd, maar op Uw tijd.’
3. ‘Niet in mijn mate, maar Uw mate.’
4. ‘Niet op mijn manier, maar Uw manier.’

Predik niet slechts de liefde, maar ook de waarheid.

Uit : De Uittocht uit Laodicea (ingekort), uitgave : NGB

1e Jaargang, nummer 6, 1 april 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

DE MENS : SLAAF VAN LAODICEA

De zondekennis in Laodicea is beknopt, kortaf, de zonde goedpratend, en zo ook de doodskennis. Het is een kerk van geestelijke melaatsheid en hartstrombose. Deze kerk moet gedotterd worden, maar dat kan alleen als de ware zondekennis wordt ingebracht, de kennis van de uiterste diepte van de zondeval, de ellende kennis en de verdoemelijkheidskennis. Als de kerk openstaat voor de geestelijke dottering, dan zal de kerk leven, maar anders nog meer sterven. Het is een zombie kerk geworden.

Men moet weten wat zonde is en wat geen zonde is, want vaak zijn de dingen omgedraaid. Er is veel valse zondekennis. Men kan alleen door God overtuigd worden van zonde. De wereld overtuigt ook van zonde, maar die noemt het goede slecht en het slechte goed. Dat is een valse overtuiging van zonde. Als je niet leeft zoals de Laodiceaanse kerk leeft, dan wordt dat hoogmoed genoemd. Je mag er ook niet tegen strijden, want dan heb je hoogmoedswaanzin. Zo zijn er veel meer dingen. Laodicea heeft zijn eigen vleselijke apotheek. Zo houdt Laodicea zichzelf in stand, en is hierin een volleerde leugenaar.

Laodiceanen zijn geen strijders, maar strelers. We moeten strijden tegen de zonde opdat de zonde weggaat. Dat gaat niet vanzelf. We moeten ook geen compromissen sluiten met de zonde, want dan worden we eigendom van de zonde. Dan worden we gebaard door de zonde. Dan worden we kinderen der zonde. Die bloedbanden moeten doorgesneden worden. Door te strelen bereik je niets. Strijd om in te gaan. Wedersta de duivel en hij zal van u vlieden. Dat is geen opzegversje. Dat is niet zomaar een zondaarsgebedje. Nee, dat kan een hele oorlog zijn, en daarin moet de mens de zonde, de ellende, de dood en het oordeel geheel voor leren kennen, anders heeft de mens geen basis. De mens moet eerst de vijand leren kennen alvorens die te kunnen verslaan. Zo niet, dan gaat de mens die oorlog niet winnen. De vijand is te gewiekst in misleiding, en maakt gebruik van onwil en onwetendheid. Ja, de mens heeft de zonde en de vijand ernstig onderschat. Nu is de mens in Laodiceaanse ballingschap en slavernij.

Educatie is het wapen tegen de duivel, en het hemels onderwijs komt veelvuldig gestorven zaad. Paulus zei : ‘Ik sterf elke dag.’ Laten we dat niet van elkaar loskoppelen. Er is geen hemels onderwijs zonder het visnet. Het visnet is een veelgebruikt zinnebeeld in de nieuwe bijbel, maar het werd ook in de oude bijbel gebruikt. We moeten het water in om ons oude leven achter te laten.

DE WEDERKOMST DES HEEREN

We lezen in de nieuwe bijbel uit Ewa 15:11-14 :

Kierkegaard was als een Ismael, of een Jakob op Pniël, in een strijd met het algemene, het ingebakken, het uitgedokterde, het universele, door zijn angst en zijn relatie met de angst om zo te komen tot de vrijheid van de mogelijkheden, de andere verborgen werelden, de obscure uitzonderingen en afgezonderden. Kierkegaard streed hierin tegen het oververtrouwen van de samenleving en de kerk, tegen het al te makkelijk en snel verzoenen van de elementen. Kierkegaard voerde een dialectiek van uitzonderingen, en verfijnde het absurdisme, wat getoetst moest worden aan de angst. Als de mens geen gezonde angst had dan zou de mens tot het lagere absurdisme komen, het materialistische absurdisme. Kierkegaard richtte zich op het hogere, filosofische absurdisme, om zo het pad van de uitzonderingen te gaan. Hij was een paar eeuwen op zijn tijd vooruit. Kierkegaard was een bruut naar het beest van zinnelijk genot. Hij wilde de bedriegelijke kortaangebonden rede van dit beest overstijgen. Hiervoor had hij veel angst nodig en obscuriteit, anders zou hij ook door dit beest gepakt worden.

De Laodiceaanse deftigheid en beleefdheid tot de zonde is door en door verdwaasd. Als dronken mannequins staan ze daar. De laodiceaans-christelijke etiquette is diep in de kerk binnengesijpeld. De Heere walgt ervan, en wij zouden er ook van moeten walgen. Doe maar normaal, dan doe je al gek genoeg, zouden we moeten zeggen.

De wederkomst des Heeren is de wederkomst van het Woord, de komst van de nieuwe bijbel. Die moet dan nog wel uitgewerkt worden in de harten door de prediking. Wij moeten hiervoor over de rivieren van de zondekennis

heengaan. De mens moet dieper gaan dan de zondeval ooit gegaan is. Dat is de wederkomst. In feite betekent dat dat de mens zelf maar eens moet wederkomen tot God en niet alles op God moet projecteren. God is allang wedergekomen, maar de mens nog niet. De mens heeft de wederkomst des Heeren niet herkend. De Heere kwam als een dief in de nacht. De mens heeft het niet eens gemerkt, en leeft rustig door alsof er niets gebeurd is.

Het is een Laodiceaans oververtrouwen in de wereldse kerken. De gedeformeerde kerk is nog Rooms, roomser dan de paus. Kierkegaard (1813-1855) streed hiertegen op het pad van de uitzonderingen, en was liever een hemelse dwaas dan een wereldse wijze. Hij paste het 'gij geheel anders' en 'ik, ellendig mens' toe.

De duivel komt niet zomaar om te stelen, te bedriegen en te moorden, maar om te programmeren, en hij heeft de hele Laodiceaanse kerkelijke poppen-kast geprogrammeerd. Het is wereldse deftigheid, terwijl ze poep eten. Het zijn varkens. Ze wanen maar wat, en zijn hierbij zwaar aan de laodiceaanse drugs. Zo worden de kinderen ook opgevoed. Ze zijn betoverd als de Galaten. Ze willen nog mensen behagen, dus spreken zij zoete woordjes en doen zij net, maar het zijn gewitte graven. Ze bedekken de zonden onder hun dure en luxe kleding, in plaats van de zonde te ontdekken en te ontmaskeren en uit hun midden weg te doen. Ze willen niet horen over de zonde. De prediking van de zondenkennis noemen zij zonde. Het staat hen in de weg, het is hen een steen des aanstoots.

Ze zoeken mensen te winnen in plaats van God te winnen. Ze denken nog in grote aantallen, in kerkstatistieken, wat ze als een graadmeter zien van hoe dicht iemand bij God leeft. Ze laten zichzelf graag zien als supersterren, gaan graag op de foto, en dat pronkt dan op de covers van hun glossy magazines, waar de schaapjes vervolgens peperdure prijzen voor moeten betalen.

Ze fokken en slachten de schapen. Het zijn geen herders, maar huurlingen. Toen Paulus tot de Galaten predikte, geliefden, toen ging hij geen moment met vlees en bloed te rade. Hij waarschuwde tegen valse broeders die waren ingeslopen, wolven die na zijn heengaan de kerken zouden verscheuren, die mensen zagen als economische schema's. Krankzinnige financiële spelletjes zouden er met mensen gespeeld worden. Nee, het volle Woord des Heeren was nog niet gekomen. Na Jezus zou er nog iets groters komen. De geestelijke waarheid zou komen die de mens zou leiden tot de volle waarheid, want toendertijd konden ze het nog niet dragen (Johannes 16:12-13).

Zie hier één van de meest gehate bijbelverzen door de Laodiceanen :

Johannes 14:12
Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie in Mij gelooft, de werken, die Ik doe, zal hij ook doen, en grotere nog dan deze, want Ik ga tot de Vader.

Oh, wat haten ze het als je zegt dat er na Jezus grotere werken zouden komen, waar ook Openbaring over spreekt, over de geboorte van een nieuwe zoon, en de komst van de nieuwe bijbel, het boek des levens, de witte steen, het verborgen manna. Jezus hebben ze niet begrepen, maar ze hebben van Jezus een afgod gemaakt. Ze waren er nog niet, zijn niet de berg opgegaan, maar maakten een gouden kalf, geheel tegen de waarschuwingen van Jezus in, want Jezus sprak dat ze de sleutel van de kennis, van de gnosis in het Grieks, de yadt in het Aramees, hadden achtergehouden (Lukas 11:52). Dat hadden de wetgeleerden gedaan, en tegenwoordig volgt men de Laodiceaanse wet. Daar is men door gebonden. Zo groeien kinderen ook gebonden op.

Ze hadden vleselijke wetten gemaakt, geliefden, die Galaten, waar Paulus tegen predikte en in de jaren 1800 ook Kierkegaard. De hemelse kennis is de hogere wet, maar die verafschuwden ze. Daarvoor zouden ze de berg opmoeten als Mozes, maar ze hadden liever het gouden kalf van de gemakszucht. Lekker makkelijk is de norm in Laodicea. Lekker beleefd, deftig en ijdel praten, hoogdravende woorden gebruiken. Men praat tegenwoordig alles weg, en alles schoon. Men dekt de rommel af, en het blijft maar ophopen, en dan is er op een gegeven moment geen weg terug meer. Ze zijn als honden of varkens die naar hun braaksel zijn teruggekeerd, naar hun uitwerpselen. Dat is wat Laodicea is, en de geschiedenis blijft zich wel herhalen.

De mens moet sterven aan de Laodiceaanse wetten van het vlees. Dat wil niet zeggen dat er geen hemelse wetten zijn. Integendeel. Er zijn lagere wetten en hogere wetten stelt onze catechismus in inzetting 9. Laodiceanen maken zich soms ook wijs dat er helemaal geen wetten meer zijn. Maar dat is niet zo. Jezus kwam om de wet te vervullen, niet om af te doen aan de wet. En die vervulling betekent dat Jezus de hogere wet liet zien, waar ook hij aan af moest sterven, en dan zou er iets nieuws komen, iets groters, waar de mens toen nog niet aan toe was. Jezus sprak dat de Vader meer was dan hij, in Johannes 14:28, en daar zou hij naartoe gaan, en dan zou er iets groters komen, waar het boek openbaring over spreekt. Er zou een nieuwe zoon geboren worden, want de mensheid was daar vroeger in de dagen van Jezus nog niet aan toe, zoals hij zelf sprak. Oh, dat zijn door velen gehate bijbelverzen die men liever overslaat. Men predikt er in Laodicea liever niet over, of men verdraaid het om het door te voeren in hun eigen begeertes. Men weet met alles wel raad tegenwoordig. Men heeft alles al in kannen en kruiken.

Maar ziet u, de bijbel is in de grondteksten een hele andere bijbel, en dan hebben we het over het Aramees ook, de taal van Jezus, niet alleen het Grieks. En dan zien we een heel ander evangelie dan wat in de Laodiceaanse kerken wordt gepredikt. Laten we ook goed beseffen dat het Egyptisch de moedertaal is van het Aramees en het Hebreeuws. We moeten dus heel diep gaan, dieper dan de zondeval ooit is gegaan, om het weer recht te zetten.

Dat gebeurt op het smalle pad, wat een lang pad is, zoals de nieuwe bijbel zegt. Dat gebeurt niet op het Laodiceaanse pad, want dat is de brede, gemakkelijke weg die tot het verderf leidt, tot de verdwazing.

Geliefden, Paulus sprak tot de Galaten dat het niet om de wet ging die ze nu hadden, maar om de belofte, oftewel iets wat nog komen moest. Dat was zelfs een belofte voor Christus, het zaad van Abraham. De huidige wetten deugden niet. Er mankeerde nog heel wat aan. Maar de mensen waren nog niet klaar. Er werden beloftes gedaan aan zowel Abraham als aan zijn zaad, Christus. Daarna moest er nog wat komen. De mens was nog maar halverwege die tijd. De volle waarheid was nog niet gekomen, maar dat willen ze u wel laten geloven, alsof de oude bijbel en Christus alles al is wat ze nodig hebben. Neen. Zij liegen. Zij zijn onder de betovering van de Galaten met al hun wetten en met hun valse evangelie. Zij proberen u namelijk een product te verkopen, mijn geliefde broeder of zuster.

Snelle wedergeboortes, snelle weder-komsten, want het geld moet binnenstromen. Het is een marktdrang, in plaats van een waarheidsdrang. De waarheid verkoopt namelijk niet goed, en al helemaal niet de volle waarheid. Het is voor de enkeling, voor het overblijfsel.

Doen we dan Christus niet te kort ? Neen. We doen Christus te kort als we de betekenis van Christus niet onder ogen komen. Die wordt uitgelegd in de nieuwe bijbel. Daar kan niemand meer omheen.

Uiteindelijk is het een woord en een principe, maar de westerse mens heeft het in zijn dwaasheid verletterlijkt, en heeft het te menselijk gemaakt in zijn onwetendheid en eigen menselijkheid. Het is mensenwerk. Men heeft God in de doos proberen te vangen als een wild konijn, maar God is veel groter. God is altijd groter.

DE EVOLUTIE VAN DE HEMEL - 3

Hoofdstuk 3.

Op een dag in het weekend maakten hij en zijn vrouw een boswandeling. Ze gingen ook langs de heuvel waar in de nacht het ruimteschip was, maar nu was er niets. Ze gingen dieper en dieper het bos in. Ergens in het zand vond hij een blauwe ring. Hij raapte het op en hield het in zijn hand en staarde ernaar. Hij had een vreemd gevoel alsof hij de ring naar zijn borst moest brengen. Hij legde de ring tegen zijn borst aan en merkte dat de ring gewoon door zijn kleren en huid naar binnenging. Het deed hem geen pijn. Hij stond al die tijd met zijn rug naar zijn vrouw. 'Wat is er Evert ?' vroeg zijn vrouw.

'Oh niets,' zei Evert. 'Ik dacht dat ik wat zag.'
'Wat zag je ?' vroeg zijn vrouw.
Evert werd helemaal warm van binnen. Dit moest de ring van Moxof wel zijn. Ze hadden hem gevonden. Hij keek naar zijn vrouw, terwijl tranen over zijn wangen liepen. 'Wat is er ?' vroeg zijn vrouw.
'Niks,' huilde Evert.
'Er is wel wat,' zei zijn vrouw. 'Je huilt niet zomaar. Is er iets op het werk gebeurd ?'
'Ik kan er niet over praten,' huilde Evert.
Evert was nog steeds bang, maar ook opgelucht dat er eindelijk hulp was gekomen. Plotseling had hij een hallucinatie waarin hij omringd was door een grote massa zombies. Ze kwamen steeds dichterbij en zongen : "Je-he-he-he-ram, Je-he-he-he-ram," telkens weer. Maar een blauw licht kwam van Evert af, en vormde een scherm om hem heen. Hij begon door de massa zombies heen te rennen, die voor het blauwe licht opzij moesten, en toen flitste de hallucinatie weg. "I ... ik ben duizelig," stotterde Evert.
"Voel je je niet goed ?" vroeg zijn vrouw.
'Laten we naar huis gaan,' zei Evert. Maar hij voelde zich nog steeds omringd door zombies. Hij wilde wegrennen. 'De zombies, ze komen !' riep hij toen. Maar zijn vrouw had hem gegrepen. Ook zijn vrouw had ineens een zombie gezicht. 'Ver zul je niet komen,' gromde ze met een lage stem.
'Jij ook al !' riep Evert.

Hij duwde haar op zij en rende en rende. Toen kwam ze achter hem aan. 'Ver zul je niet komen !' riep ze. 'Geloof me maar.'
Evert rende zonder om te kijken. Hij hoopte dat de ring van Moxof zou ingrijpen. Plotseling was er niets dan blauw licht om hem heen. Het begon te golven. Hij hoorde een schreeuw achter zich, en zag zijn zombie vrouw weggeslagen worden.

'Help me !' huilde Evert. Hij wist dat de microchip nu in hem was. 'Ga terug, Evert,' zeiden ze stemmen in hem. Ze hadden een bliksemerige stem. Maar de stemmen werden steeds vager. Evert moest na een tijdje kruipend verder vanwege duizeligheid. Er was steeds meer blauw licht, en hij kwam tot een zone waar hij een stad zag neerdalen uit de lucht. Het was een straal van de planeet Drenthe, van het Moxof gebied. De wetenschappers van Moxof hadden de straal opgewekt. De stad was als een ruimteschip en daalde neer op de enorme zandvlakte waar Evert nu was.

Het plofte vlak voor zijn neus neer. Evert werd door armen gegrepen en naar binnen getrokken.

'I-i-i-ach,' werd er gezongen. 'I-i-i-ach,' en zo ging het telkens door. Het was een monnikenkoor van zombies die marcheerden in de stad. Het was meer een soort schuifelen. Wie hadden hem naar binnen getrokken ? Er was één en al mist. De ring van Moxof was een stervende ring. Het kon niet tegen de zombies op. Evert werd wakker in het zand. Zijn vrouw staarde naar hem. Ze had geen zombie gezicht. 'Gaat het weer ?' vroeg ze.
'Niet echt,' zei hij. 'De ring van Moxof ...'
'Waar heb je het over ?' vroeg zijn vrouw. 'Je kunt zo echt niet werken als je je zo voelt.'

Toen ze thuis waren liet zijn vrouw de dokter komen. 'De ring van Moxof ...' zei Evert weer.
'Wat is de ring van Moxof ?' vroeg de dokter. 'Moxof ? Nooit van gehoord.'
Evert zei niets. 'Hij kan zo inderdaad niet werken,' zei de dokter. 'Ik denk dat uw man rust nodig heeft, veel rust.'

En zo werd Evert meegenomen naar een rustoord voor mensen met psychische klachten. Zijn vrouw bezocht hem daar vaak. En Evert kon alleen 'de ring van Moxof' zeggen. Het was als in zijn hoofd geprint als zijn laatste houvast. Vaak vroegen mensen wat het was, maar hij kon het niet zeggen. Ook zijn herinneringen begonnen steeds meer weg te vagen. Op het laatst wist hij helemaal niet meer dat hij ooit politie agent was geweest. Heel in de verte kon hij zich nog Krista en haar moeder herinneren, maar hij wist niet meer in welk verband. De ring van Moxof had zijn geheugen gewist, en de ring was zelf ook stervende. Herinneringen waren te gevaarlijk voor Evert. De zombies werkten door zijn herinneringen. In die zin was de ring geslaagd, maar de ring was stervende. Het had alleen gezaaid.

Op een dag kon Evert wat meer woorden zeggen. Hij zei ook : 'de planeet Drenthe'. Mensen vroegen hem wat de planeet was, maar dat kon hij niet zeggen. Hij wist alleen dat Krista en haar moeder van de planeet waren. 'De ring is stervende,' zei hij een paar dagen erna. 'Welke ring ?' werd er gevraagd.
'De ring van Moxof,' zei hij.
'Oh, die ring,' werd er gezegd. 'Maar je hebt ons nog steeds niets over die ring verteld.'

'Het komt van de planeet Drenthe,' sprak hij. 'Het kan niet tegen de zombies op, maar het is zaad.'
'Ja, ja,' werd er gezegd. 'Je hebt nogal veel praatjes.'
'Komt er nog wat van met die ring ?' vroeg hij.
'Wie bedoel je ?' werd er gevraagd.
'Nou jullie, als verpleegkundigen,' zei hij. 'Laat dat kundig trouwens maar weg, want jullie hebben nog steeds die ring niet gebruikt. Jullie klooien maar wat aan.'
'Welke ring ?' werd er gezegd.
'De ring van Moxof,' zei hij weer.
'Oh, die ring,' zeiden ze. 'Maar daar heb je ons nooit wat over uitgelegd.'
'Moet ik dat dan doen ?' zei hij geirriteerd. 'Moet ik dan alles voor jullie oplossen altijd ? Onderzoek maar eens, studeer maar eens, en kijk eens goed uit je doppen.'
'Mijnheer, nu niet aggressief doen, anders zult u overgeplaatst worden,' werd er gezegd.
'Ik zal jullie laten overplaatsen,' zei Evert.
'Hoe ga je dat doen ?' vroegen ze.
'Door de ring van Moxof,' zei Evert.
'Oh, die ring,' zeiden ze weer.
'De ring zal opstaan en zal alles veranderen,' zei Evert. 'Het is een messiaanse ring.'
'Toe maar weer,' zeiden ze.
'Eerst moet de ring sterven,' zei Evert. 'Het is zaad.'
'En dan ?' vroegen ze.
'Dat heb ik net gezegd,' zei Evert.

'Maar we begrijpen het niet,' zeiden ze. 'U doet nogal ingewikkeld. U heeft het over zombies, ringen, verre planeten, en messiaanse opstandingen. Dat is onze taal niet. In onze ogen bent u zwaar ziek. U heeft rust nodig.'
'De ring van Moxof,' zei Evert weer.
'Goed, laten we het daar bij houden,' werd er gezegd. 'De ring van Moxof.'

Alhoewel het leek alsof Evert steeds meer van zijn geheugen begon terug te krijgen was het wel allemaal verdraaid, of hadden de zombies alles verwisseld en begon hij nu te ontwaken tot de ware combinaties ? Hij beweerde nu dat Krista zijn vrouw was, en haar moeder zijn schoonmoeder. Zijn vrouw was daar erg overstuur over, maar niets kon zijn gedachten erover veranderen. De verplegers vertelden haar dat haar man geestelijk zwaar ziek was, en dat ze zijn woorden maar met een korreltje zout moest nemen. Er was iets verdraaid in zijn hersenen.
'En wie ben ik dan ?' vroeg Loes, zijn vrouw.
'Ik zou het niet weten,' zei hij. 'Ken ik je dan ?'
'Je bent ziek,' zei Loes. 'Ik hoop maar dat je snel weer beter wordt, want dit doet me pijn, meer dan wat dan ook.'
'Het is te hopen,' zei Evert, 'de ring van Moxof ...'
'Houd alsjeblieft op over die ring,' zei Loes.
'Het is onze enige hoop,' zei Evert.
'Voor jou,' zei Loes. 'Niet voor mij.'
'Ook voor jou,' zei Evert.
'Je kent me niet eens,' zei Loes.

'Het boek van de planeet Drenthe zei altijd : 'De maagd staart naar ons. Ze spreekt niet. Maar in de ochtend zal zij ontwaken,' zei Evert. 'Dat gaat over Krista. Ze sprak nooit.'
'Dus ze is nog maagd,' zei Loes. 'Je hebt haar nog nooit aangeraakt. En over welk boek heb je het ?'
'Ik heb haar wel aangeraakt,' zei Evert.
'Wanneer is dat gebeurd ?' vroeg Loes. 'Ach, je bent ziek.'

'Groot nieuws,' zei Evert. 'Ik ben ziek, en jij hebt de grote mond om het door te toeteren. Daar is iets mis mee, vind je niet ?'
'Iedereen weet het,' zei Loes. 'Iedereen in dit pand is ervan op de hoogte.'
'Goedzo,' zei Evert. 'Houden zo. Dan weet je ook hoe anderen erover denken, maar de ring van Moxof ...'
'Ach, houd toch op over die ring,' zei Loes, 'en iedereen denkt erover zoals ik. Denk je nu echt dat ik met je mee zal praten ? Je bent ziek.'
'Geweldig om dat telkens weer te horen,' zei Evert. 'Ik wou dat Krista er was. Zij zou me begrijpen.'

'Oh, je niet-sprekende maagd van de planeet Drenthe ?' zei Loes, 'En wanneer ben je op die planeet geweest ? Je zwetst.'
'Ik ben toch ziek ?' zei Evert. 'Waarom praat je dan nog met me als mijn woorden toch geen waarde voor je hebben.'
'Omdat ik er op wacht totdat je beter wordt,' zei Loes.

'Het boek zei ook nog wat anders,' zei Evert : 'De maagd is het licht van de stad. Haar ogen zijn de vrucht van de wilg, treurende op haar vlucht. Zij schiep de wildernis, met de stad als haar schaduw. Haar kleed zal zij weldra afdoen om af te dalen in het zoete van de bosrivier. De stad is haar kleed, en wat is de mens ?'

'Waar heb je dat gelezen ?' vroeg Loes.
'In het boek van de planeet Drenthe,' sprak Evert.
'Wat is het voor een boek ?' vroeg Loes.
'Het was het mooiste boek wat ik ooit heb gelezen,' sprak Evert. 'Een boek over Krista.'
'Ik vraag me af of Krista wel echt bestaat dan,' zei Loes.
'Natuurlijk bestaat ze echt,' sprak Evert.

Uitgave : COAB, 2018

BALLINGEN IN LAODICEA

Toen Mohammed werd gevraagd wat nu het belangrijkste is in de gehele islam, toen zei hij : ‘Het voeden van de armen.’ En ik heb de koran gelezen en wat me het meest opviel was dat het heel vaak over armenhulp ging. Ook de oude bijbel noemt dit als het belangrijkste, dat dit de ware godsdienst is. Veel andere dingen in deze boeken moeten we symbolisch nemen, zoals de boeken dat ook zelf aangeven.

Mallan sprak in zijn Troostboek voor de christen, 1973, over de noodzaak van wedergeboorte, en dat de mens grondig de doodsstaat moest leren kennen, en hierin geen vijandigheid meer moest tonen naar het rechtvaardige oordeel. De mens moest daarom ook zijn vijandigheid leren kennen. Dit behoort allemaal tot de zondologie en doodologie, wat een kenmerk was van de 1953 scheuring van de gevestigde kerk. Mallan was een leerling van C. Steenblok, die hij later ook opvolgde. Hij waarschuwde tegen het modelwerk wat de kerken van het Godswerk hadden gemaakt, dat alles volgens een bepaald schema moest gaan, en zodra iets niet met dat schema overeenkomt dan wordt het afgekeurd. Hij stelt dat het veel duisternis en verwarring in de kerk heeft gebracht. Hij legt hierbij zijn vinger op het gebrek aan kennis in de kerken. Hij noemt het grootspraak, waardoor ze door velen geacht en gevierd worden. (I, p. 429)

Hij stelt dat er zonden van nalatigheid in het spel zijn. De kerkscheuring van 1953 was dus terecht, want de kerk was wereldsgezind geworden, door eigen maatstaven op te stellen. 1953 was de grote scheuring van de laodiceaanse kerk. Die kerk leefde in grote verwaandheid en eigengerechtigheid. Zwarte arenden kwamen tot de aarde om te waarschuwen. De mens zou dieper moeten buigen, of breken. F. Mallan noemde hierbij Spreuken 17:15 : ‘Wie de goddeloze rechtvaardigt, en de rechtvaardige verdoemt, zijn de Heere een gruwel, ja, die beiden.’

De laodiceaanse kerk had zijn eigen rechtssysteem, waar Klaas Schilder in 1944 al van los brak, want hij wilde zich niet onderwerpen aan een kerkschema, aan modelwerk. Dat was de eerste vrijmaking al, en 1953 de tweede.

Het bleef niet bij de totale doodstaat, stelt Mallan, want in die doodstaat zou de mens een beroep kunnen doen op God’s Woord. De mens is maar heel tenger en kwetsbaar, en toch heeft de mens door de zonde het hoogste woord. Dat moet de mens onder ogen komen.

In het land hierboven kan geen vurige vergiftige pijl des duivels meer binnenkomen, stelt Mallan in zijn bespreking van zondag 22. Dat gebeurt als men het lichaam der zonde achterlaat, als de vogel uit de kooi is ontsnapt. Mallan wees hiertoe de weg. Dat was een pad van zondologie, wat Steenblok al predikte. Dat moet de mens grondig leren kennen. Daarin moest de mens geen compromissen maken. Het beginsel van het land hierboven mocht de mens hier en nu al ontvangen.

Hij stelt hierbij dat de ware christen geen hemelzoeker is, maar zoekt naar het uitdienen van God’s raad (I, p. 404).

Het eert uw vader en uw moeder wijst ook op het eren van de vaderen en moederen van 1953 die de Heere gegeven heeft in de uittocht. De mens was in de wildernis verstrikt geraakt in de laodiceaanse kerk die zich overmoedig een stad en een naam maakte in de wildernis, in plaats van verder te trekken tot het woeste, wilde land, tot het beloofde land.

Uit : De Uittocht uit Laodicea, uitgave : NGB

1e Jaargang, nummer 7, extra uitgave, 1 april 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

TER GEDENKING VAN C. STEENBLOK

We leven in het tijdperk van de Laodiceaanse onderdrukking. Daar hebben F. Mallan en C. Steenblok ook mee te maken gehad in hun werk voor de Heere, want de zondenkennis en de kennis van de doodstaat van de mens zijn nu eenmaal niet geliefd in Laodicea.

C. Steenblok en F. Mallan zijn als iconen opgenomen in de Nederduits Gereformeerde Kerk, vanwege hun werk voor de Heere, wat niet wil zeggen dat we precies dezelfde theologie of dogmatiek hebben en het in alles eens zouden zijn met elkaar. Neen. Maar wel in het voorop stellen van de prediking van de zondenkennis en de doodsstaat van de mens. Dat staat centraal en is het belangrijkste.

In de Wachter Sions van 6 januari 1967, na het overlijden van C. Steenblok op 29 december 1966 in Gouda, werd er gezegd in de memoriam dat er de wens was geen eer te brengen aan het schepsel, omdat het het werk van de Heere was, maar aan de andere kant moeten wij ook onze geestelijke vaderen en moederen eren, en dat is natuurlijk altijd met een bepaalde mate. Het gaat niet om de persoon zelf, maar om het werk wat de Heere door die persoon heen heeft gedaan. Het is dus wel een referentie-punt, anders weten we niet waarover we het hebben, en wij moeten zeker de strijders des Heeren voor het hoogste goed gedenken, want zij zijn als voorbeelden aangesteld. Vandaar dus dat zij iconen zijn in de Nederduits Gereformeerde Kerk, als gedenkpunten, als geestelijke wapenen in de strijd. De Heere heeft hen niet voor niets gegeven.

Ik ging in de geestelijke wereld in gebed tot het graf van de predikant C. Steenblok, en ik weende. Er waren hemelse bloemen en hemelse ge-steenten.

De tekst op het graf leest uit Jesaja 54 :

‘Gij, ellendige, door storm voortgedrevene, ongetrooste, zie, Ik leg uw stenen in blinkend erts, Ik grondvest u op lazuurstenen.’

Of zoals de Statenvertaling het zegt :

‘Gij verdrukte, door onweder voortgedrevene, ongetrooste. Zie, Ik zal uw stenen gans sierlijk leggen, en Ik zal u op saffieren grondvesten.’

Dat is het elfde vers. De Leidsche vertaling uit 1914 zegt :

‘Gij arme, voortgezweepte, ongetrooste. Zie, ik ga uw stenen leggen in blinkend erts, en zal u grondvesten met saffieren.’

De Wachter Sions noemde hem een kampvechter voor de oude beproefde Waarheid. Hij is in Christus gezaligd. Ondanks de tegenwerkingen, de Laodiceaanse verdrukking, ging hij door, waardoor hij een voorbeeld is. We hoeven het niet in alles met elkaar eens te zijn, en het waren toen ook andere tijden, maar we moeten elkaar wel op waarde kunnen schatten. Er is grote veelkleurigheid en verscheidenheid in het koninkrijk van God. Juist dat is ook een groot wapen, want als we allemaal hetzelfde zouden zijn en op dezelfde manier zouden denken en geloven, dan zou de vijand ons heel makkelijk kunnen vinden. Neen. De Heere gebruikt strategie. De Heere gebruikt hierin de theologische dialectiek van schijnbare tegenstrijdigheden. Zoals de Emdense kerkenorde het daarom ook stelt : ‘Geen kerk heerst over de andere kerk, geen taakuitvoerder heerst over de andere taakuitvoerder.’

C. Steenblok was een groot zondoloog, en daarom ook door sommigen gehaat en niet begrepen, want Laodiceanen raken van de zondologie in de war. Daar hebben ze geen tijd voor, daar nemen ze geen tijd voor, en daar willen ze ook geen tijd voor nemen, met alle gevolgen van dien. Er is maar een hele dunne lijn tussen de zondologie en de demonologie, en op verschillende punten kruizen zij, dus C. Steenblok is ook van belang in de demonologie.

Ik las ergens in een oud wiskundeboek en in het geestelijke weende ik, want dit wordt de jongelingen geleerd, en niet de zondologie en de demonologie, waardoor zij makkelijk door de vijanden worden ingenomen en tot voedsel dienen. Het oude wiskunde boek wat ik doorbladerde was puur materialisme. Het is een verstandelijke opvoeding, geen geestelijke opvoeding. Zo sterven hun zielen. Vandaar dat wij C. Steenblok moeten blijven gedenken, en ook zijn opvolger F. Mallan.

DE JEZUS-ICOON IN DE NGK

Sommigen denken dat de nieuwe dogmatiek van de Nederduits Gereformeerde Kerk tekort zou doen aan Christus, maar dan hebben ze wel heel slecht gelezen, want de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek heeft juist het Christus mysterie vervuld.

Op de kwestie of Jezus nu God is of niet geven we ook een heel dialectisch antwoord : 'Ja en nee.' Want het moet op de juiste manier gebeuren, net zoals de gereformeerde gemeente en de gereformeerde gemeenten in Nederland en het buitenverband al tijden strijden over wanneer het tijdstip van de wedergeboorte plaatsvindt, hoe en wanneer de genade precies intreedt, en de rechtvaardigmaking en de zaligmaking, enzovoorts enzovoorts. Grote kerkscheuringen hebben hierover plaatsgevonden, en over in welke volgorde het allemaal moet zijn, en in hoeveel stappen, en hoeveel verbonden er zijn.

Geliefden, dat is wat geestelijke wiskunde is, hemelse chemie, en de kerk moet ermee klaarkomen. In het Jodendom hebben ze al die verschillende opvattingen en argumenten van de rabbi's naast elkaar gelegd en ze noemden het de Talmoed, zodat mensen zelf hun weg erin kunnen vinden, want soms is het gewoon beiden waar, maar gaat het over verschillende seizoenen.

Laten we kijken wat deel 1 van de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek zegt over Jezus :

'Doem is gewoon een Egyptisch en Israelitisch woord voor bloed en besnijdenis. Het verdoemd zijn betekent gewoon dat je vlees besneden is. Ook Jezus was een verdoemde, en de oude profeten. Zij waren de kinderen van de verdoemenis, de kinderen der verdoemden, oftewel de kinderen van de besnijdenis van het vlees, van het kruis.' p. 14

'Ook Jezus zei : 'Het gaat om de kennis die de sleutel tot behoudenis is.' p. 17

Hierbij kunnen we opmerken dat het om Lukas 11:52 gaat, en dat er in de Griekse grondtekst het woord 'gnosis' wordt gebruikt, dus alle hysterie omtrend het woordje gnosis mag nu ook ophouden, want Jezus noemde dat als de sleutel tot de behoudenis, en niet zomaar het aanroepen van zijn naam of het volgen van hem, want velen zullen later door Christus weggezonden worden, niet gekend zijn, omdat ze werkers der wetteloosheid zijn. Laten we ook niet vergeten dat toen iemand aan Jezus vroeg hoe hij behouden moest worden, dat Jezus wees op de geboden. En dat was nog niet alles, want Jezus sprak ook dat alles wat je had verkocht moest worden om het aan de armen te geven. Als er dan in latere stukken door anderen wordt gezegd : 'Geloof in Jezus om behouden te worden,' dan gaat dit om wat Jezus gezegd heeft, om de kennis, de gnosis, dat je behouden wordt als je anderen behoudt, de armen voedt zogegezegd, het zorgdragen voor anderen. Dat gaat niet om allerlei spookachtige opzegversjes. Dan is het slechts lippendienst. Ze hebben van het geloof iets spookachtigs gemaakt in Laodicea, terwijl het iets heel practisch is : De ware godsdienst is het omzien naar de wezen en de weduwen. Dat is ook de boodschap van de koran, en de rest is allemaal symbolisch grotendeels. Jezus sprak in gelijkenissen.

Nu, dat is te lezen in Lukas 18. Daarbij wordt ook door de Heere Jezus letterlijk gezegd dat hij geen God is, dus waarom wordt dat overal zo vurig gepredikt alsof Jezus God zelf is ? Jezus zelf ontkent dat.

Vers 19 : Jezus zeide tot hem: Waarom noemt gij Mij goed? Niemand is goed dan God alleen.

Diezelfde Jezus zegt ook dat de Vader meer is dan hij. De mensen hebben van Jezus een afgod gemaakt, een gouden kalf. Dat heeft Jezus zelf niet gedaan. Daarom moest het arianisme komen en de islam, want de kerk was in de Jezus-vraatzucht terecht gekomen. Nu, hier komen grote kerkscheuringen over, hete hoofden en koude harten. Die zijn simpel op te lossen door de theologische dialectiek, wat dus betekent dat die dingen een dualiteit zijn. God is een dualiteit. Daarom zeggen wij vaak 'Ja en nee,' als iemand ons vraagt of Jezus god is. Het gaat erom dat je de dynamiek van de dualiteit gaat leren kennen. Daarover gaat de nieuwe bijbel, ook over het vraagstuk of God nu kinderen heeft, zoals het christendom stelt, of dat God geen kinderen heeft, zoals de islam stelt. Het antwoord is : Beiden, omdat God een dualiteit is en aan seizoenen gebonden is. Er was een moment aan het kruis dat Jezus niet meer de zoon van God was, maar een verdoemde, en onder de engelen werd gesteld. Ook de oude profeten gingen hier doorheen. Ook de dichter van de psalmen riep al : 'Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten ?' En wij moeten daar allemaal doorheen. Dat is ook de worsteling op Pniël, opdat God zich niet hecht aan de zondaar, en de mens zich niet hecht aan de afgod, dus die dualiteit moet er wel zijn. Dit is een zeer belangrijk hoofdstuk in de dogmatiek en de theologie.

Jezus wordt het Woord van God genoemd, en in die hoedanigheid is Jezus God (Johannes 1), maar Jezus in de hoedanigheid van de Zoon is niet God. Daarin ligt het verschil. Jezus is dus niet zomaar met de losse gooi God, maar het gaat door een heleboel stadia heen, en al die stadia hebben hun eigen kenmerken, zoals dit ook al het geval was in het Egyptische Dodenboek. God (Ra) ging door vele vormen heen en moest tot andere vormen van God komen.

Dan gaat de NGD I verder :

‘Er is zowel een totale verwerping en negering van de vorst Jezus Christus versus de totale aanvaarding en het blindelings volgen van deze vorst. Deze uitermate lastige kwestie kunnen we alleen geschiedkundig benaderen, alzo ook demonologisch. We zullen dit in alle eerlijkheid en oprechtheid doen, zonder partijdigheid en vooringenomenheid. Beide partijen die elkaar volkomen en volledig verwerpen lijden aan geestelijke smetvrees. Wij moeten de historische context begrijpen.’ p. 35

‘Alhoewel het calvinisme de godheid van Jezus niet direct ontkent, ontkrachte het calvinisme alles waar Jezus in de vorige vorstendommen van het paulinisme en het katholicisme voor stond, en liet een veel grotere godheid zien, namelijk van het touw, de heilige gebondenheid. De mens had niets, maar dan ook niets meer in te brengen in het calvinisme. Het was het definitieve einde van de mensheid, als het laatste oordeel. Met het calvinisme stierf de wil van de mens. Wij moeten niet nalaten deze amazone strijder te herkennen. De mensheid had dit goddelijk oordeel zelf opgeroepen. Het calvinisme was de voleindiging van de apocalypse.’ p. 42-43

‘Calvijn roofde de Jezus-schat en bracht het tot volheid, als een schilderij, als een verstening. (...) Het was een allegorie, en dus niet zuiver letterlijk. De Vreze des Heeren leidt tot het begrijpen van de wet, als een onderwijzer.’ p. 45

We zagen dus dat Jezus God is als het Woord, en niet als de Zoon, wat de dualiteit van God is, waarin God ook tot antigod wordt, of gewoon niet-god, oftewel menselijk, vlees wordt. Dan is God God niet meer, wat seizoens-gebonden is, vormsgebonden. Als Jezus het Woord is of representeert, dan gaat het dus om de logos, die de gnosis bevat, de kennis, waar Jezus op wees als de sleutel tot behoudenis, dus in die zin moeten wij in Jezus geloven als het geloven van het Woord, de kennis, wat ook de geboden inhoudt. Het gaat dus niet zomaar om het geloven in een persoon. Er is veel meer gaande en veel meer nodig, en dat is precies de reden waarom Christus straks zoveel mensen zal afwijzen, omdat ze wetteloos waren. Je komt nergens met zomaar lippendienst. Ja, Christus is een icoon in de Nederduits Gereformeerde Kerk, als een koning zelfs, en een heer, maar niet als afgod. Christus is de Heere, of de Heere Christus, of de Heere Jezus Christus, dan gaat dat om het Woord, om de hemelse kennis die Jezus bracht of voorstelde. Zo is dat nu eenmaal gegroeid in de kerkgeschiedenis en de bijbelgeschiedenis.

Verder met de NGD I :

‘Door de mens Jezus Christus tot God te maken kon de mens zichzelf officieel en legaal tot God maken, dus daarom zal een ieder die de Niceaanse geloofsbelijdenis heeft gedaan die zelfgoddelijkheid ook krijgen en voor God gaan spelen. Omdat het dus geen waarheid is, maar een potentiële jachtswaarde, een leugen als een raadsel dus, is iedereen hierin tegen elkaar verdeeld, en slaat iedereen elkaar de hersens in, precies wat de oude goden wilden. Zij hadden de mens door de Jezus Christus list overwonnen en klem gezet in een arena voor hun amusement, voor veel bloed en geld. De jongen kijkt erna en vraagt zich af wat er nu daadwerkelijk aan de hand is. Er zijn altijd gnostische bewegingen geweest die het allemaal doorzagen als demiurgische spelletjes. De demiurg is een onderontwikkelde, gehandicapte god die een schaduw van de gnosis, de hogere kennis, is. De demiurg, een mongool, staat tussen de mens en de gnosis in, maar is deel van het ontwakings-proces. De mens moet hier dus doorheen, anders zou de mens nooit ontwaken. Velen zijn slachtoffer van de gedwongen Niceaanse geloofsbelijdenis dat Jezus God is. Velen zijn slachtoffer van religieuze dwangverpleging. Jezus Christus is een allegorie van de lijdende, onderdrukte mens, en die zichzelf wil vergoddelijken om zo van al het lijden af te kunnen zijn, maar zoals we zagen ging hierin van alles mis door de Niceaanse geloofsbelijdenis. De mens werd zo tot een goddelijke geloofsgek en begon met het moorden en dwangverplegen van iedereen om zich heen. De mens moest aanbeden worden. In de diepte was het de zelfmoord van de mens.’ p. 52

‘Jezus Christus is dus onderdeel van een bepaalde taal. De mens wordt vergoddelijkt, maar dan op een hele verkeerde manier. De mens wilde snel afrekenen met het lijden, dus daarvoor werd Jezus Christus van stal gehaald. Iedereen die Jezus Christus aanneemt als godheid wordt zo zelf ook tot een godheid. De mens krijgt het godsyndroom, godsdienstwaan. Dit is een ernstige ziekte. De mens kan het niet laten om voor God te spelen. Van alles gaat er fout, maar de mens stoort zich er niet aan. Hij is immers God, en het probleem is toch altijd de ander. De mens is zo zelf als een blinde demiurg geworden. De blinde demiurg lacht en liegt, want alleen lachen en liegen kunnen hem besparen voor het lijden. Daarom zal de lachende blinde demiurg ook altijd het probleem ontkennen. Het is een demoon.
Het was zoals in het paradijs : De slang wees op de verboden vrucht, en zei dat de mens zo als god kon worden. De mens deed het, en kwam onder de Niceaanse geloofsbelijdenis. De mens Jezus Christus was nu God. Dit neemt niet weg dat er een ware oproep voor de mens is, en wat zelfs een noodzaak is, om deel te hebben aan de goddelijke natuur, maar dit kan alleen maar plaatsvinden in de demonologie. De mens moet terug naar school.
Dit is het stalkerige, opdringerige geschreeuw van de 'Jezus is God' leugen die de hele wereld in z'n macht houdt. Op elke hoek van de straat kom je dit wel tegen. Het is dus een erfenis die nog op vertaling wacht. Het moet een

plaatsje krijgen. De gedwongen 'Jezus is God' belijdenis zonder welke je vroeger niet kon leven, als het merkteken van het beest, is de verabsolutering van een deelwaarde, wat tegelijkertijd de definitie van een secte is. Hiervoor moet de mens de delen kennen en in balans brengen. p. 52-53

‘De mens en de kerk moet dus de balanzen weer op orde zien te krijgen. De mens is dus alleen God ergens in een cyclus, en alleen dan kan de 'Jezus is God' stelling waarde hebben. Deze godheid is altijd maar deels, en stelt de mens niet over anderen, want die moeten ook hun eigen goddelijkheid vinden. Die is niet te vinden in een mens, maar in een principe.’ p.53

Daarna wordt het Jezus principe en het Jezus mysterie en enigma geheel uitgelegd, en wordt erop gewezen hoe het woord al in Israel en Egypte werd gebruikt en een heel andere betekenis had. Zowel in het Grieks als het Aramees was Jezus een voorstelling van de baarmoeder, en op andere momenten moest Jezus de baarmoeder in of uit. Vandaar dus dat het Eeuwig Evangelie, zoals beloofd in het boek Openbaring, de verschillende uithoeken liet zien van Jezus, de verschillende vormen en etappes van Jezus. Omdat het volk hierover onwetend is is er nog zoveel religieuze oorlog. Het is hetzelfde als de oorlog in de verschillende soorten gereformeerde gemeenten, en ook daarbuiten, over de wedergeboorte, de rechtvaardigmaking en het genade aanbod, wanneer, hoe en in welke volgorde, enzovoorts enzovoorts. Zo is er dus ook een oorlog over Jezus. Bovenstaande laat dus heel duidelijk zien dat de NGD niet zomaar plompverloren stelt dat Jezus niet God is, maar ook zeker niet het tegendeel. In de delen van de NGD wordt dit dus verder genuanceerd. Hier was de mens vroeger nog niet klaar voor. Of de mens er nu klaar voor is is de vraag. Het is voor de enkeling die serieus met theologie en dogmatiek bezig is, en los wil komen van de gevestigde Laodiceaanse theologie.

Jezus is de kerk, zijn lichaam. Is dat zomaar God ? Neen. Het is de tempel van God, en dat heeft dus potentie, want het is het Woord van God. De kerk behoort het Woord van God te dragen en te zijn, als het lichaam van Jezus, maar als de kennis en de geboden er niet zijn, en het principe van het alles loslaten om het aan de armen te geven, oftewel het gezaaid worden op de akker van de armen, zoals Calvijn het stelde (het altaar is de armen), dan komt de kerk nergens en is de kerk niets.

Jezus is de kerk, zijn lichaam, ook als de baarmoeder van God in het Aramees, de Moeder Kerk, de donkere bruid. De bruidegom is blank, zoals het Hooglied stelt.

In ons artikel uit nr. 2 ‘Zicht op Calvijn en kerkgeschiedenis’ stellen wij :

‘Het is een feit, mensen, waar Mallan ook op wijst, dat Jezus predikte : ‘En dit is het oordeel, dat de mensen de duisternis liever hebben gehad dan het licht.’ Het is een feit. Daarom moeten we ook niet bij de mensen zijn, maar bij God. De mens is een verdoemelijk wezen, en daarom moeten we God en Jezus ook niet te menselijk afschilderen. De beelden die de mens heeft gemaakt van God en Jezus zijn door en door doortrapt. Daartegen komt 1953 : De godsdienst der mensen is ellendig. Het schiet tekort.
F. Mallan spreekt dat men over het algemeen maar niet hoort spreken over een kennis van zijn gevallen staat. Men is niet ontdekt aan de bron der verdorvenheid, stelt hij in zijn bespreking van zondag 14 (TvdC, I, p. 360). Men hoort graag spreken van het borgwerk van Jezus, tot wegneming van al de dadelijke zonden, maar de ontvangenis hiervan heeft geen betekenis.
Hij wijst er dan op dat de bruidegom blank is, in het Hooglied, en dat de bruid zwart is, en zijn blanke schoonheid bezingt. Het is het eerste wat zij noemt, stelt Mallan, als zij de schoonheid van de bruidegom beschrijft. Hij concludeert dan dat als wij waarlijk Christus in zijn schoonheid willen kennen, dan moeten we bij onze diepe val zijn gebracht. En het is waar. We moeten nederdalen ter helle, de zwarte moeder aarde in, om tot het geheimenis van Christus te komen, en dan gaan we ook zien dat het niet zomaar om de naam van Christus gaat, om de letter, maar om de betekenis ervan. Dan zal dus alle overmatige Christus-afgoderij van het vlees ook afsterven, want die maakt er voortdurende vleselijke afbeeldingen van om die in zijn begeertes door te laten werken.
F. Mallan stelt dat we Christus niet kunnen leren kennen als we Adam niet hebben leren kennen. Adam, het kennen van de zondeval, is dus de sleutel tot het Christus geheimenis, en daarom is de zwarte bruid ook zo prachtig. Oh, ze is prachtig. Ik heb haar gezien in het paradijs.
‘Wat moeten we met Christus doen, als we Adam niet hebben leren kennen ?’ stelt Mallan. Hij stelt dat we buiten de kennis van de eerste Adam niet kunnen komen tot de kennis van de tweede Adam. In Adam is dus het Christus idee verborgen, en zo ook in Eva. Zij laten de diepte zien van de val die tot het Christus geheimenis reikt. Dat gaat niet om de letter of de naam van Christus, zoals in de afgodische Christus cultus, waar zij het stoffelijk omhulsel van Christus verafgoden, maar het gaat om de ziel van Christus, en dit is dus in een bepaalde taal waar we mee te maken hebben, en waarin we spreken tot het volk.’

Ook Ra moest deze diepte leren kennen in de Egyptologie. God is het leven, de moeder, en die is donker omdat wij buiten de zondekennis en de doodskennis om, buiten het kennen van de grootte en de diepte van de zondeval, haar niet kunnen leren kennen. De kerk

is het lichaam van God, maar dat is slechts een potentie, want de laodiceaanse kerk is het lichaam des doods en de valse kerk. Dat is wat wordt uitgewerkt in de NGD, die inmiddels uit 11 delen bestaat, als opvolger van Karl Barth’s 13-delige Kirchliche Dogmatik. Dat was al schokkend en diep, maar de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek is nog wel schokkender. Er zal niets van het vlees overblijven, en daartoe moet de Adamologie ten volle gepredikt worden.

God heeft dus geen kinderen, en God heeft kinderen, en Jezus is niet God, en Jezus is God. Wen er maar aan, en sla elkaar de hersenpannen er niet meer over in, maar leer wanneer deze stellingen waar zijn en wanneer niet, wanneer het in werking treedt en wanneer het ophoudt te werken. Leer de theologische wiskunde.

Zolang Jezus niet de donkere moederbruid is of de donkere amazone van de logos en de gnosis, dan is Jezus zeer zeker God niet, maar een zoon, of een verdoemde, want Jezus daalde ook neder ter helle om onder de engelen gesteld te worden. Jezus moest het zelfs verliezen van de aardse machten, zoals J.P. Paauwe het stelde, en wij moeten ook grote verliezers zijn.

Jezus, het Woord, die wijst op de gnosis, de kennis, en de geboden, en het gezaaid worden.
Jezus, de Zoon
Jezus, de Verdoemde

De laatste twee zijn zeker geen God. En dan te bedenken dat er een hogere en lagere Jezus is, een geestelijke en een vleselijke, want veel wat er vandaag de dag over Jezus wordt gepredikt, wie hij was en wat hij deed enzovoorts, was Laodiceaans. Jezus is dus niet zomaar God en de mens al helemaal niet, want de vleselijke mens zoekt naar wegen zichzelf te vergoddelijken en dat gaat heel sluw, via het zijn van het lichaam van Jezus. Daarom moesten het arianisme en de islam Jezus wel neutraal maken, als leraar, al dan niet als een leider door God gezonden. Als we het dan hebben over het eren van Jezus als Heere, dan gaat dat veelal over het werk wat de Heere door hem heendeed, of zoals dat is opgeslagen in het verleden. Wij moeten daar heel voorzichtig mee zijn, en net als bij het gekibbel over het moment van rechtvaardigmaking en wedergeboorte zeggen : ‘Neem hiervoor niet de snelle paarden. Het is beter te twijfelen dan met valse zekerheden rond te lopen.’

Ik kan niet genoeg benadrukken hoe belangrijk de Vreze des Heeren is over deze dingen en het toetsen, zodat het Jezus-afgodsbeeld in onze harten zal instorten en wij Christus ontmoeten zoals het werkelijk is. Daarna moeten wij direct doorgaan tot het volgende station, al getoond in de evangeliën, ‘de grotere werken dan Christus,’ want Christus hoort bij de moedermelk, en we moeten niet opnieuw telkens hetzelfde fundament leggen en weigeren op te groeien. Het is een beetje spelen in de zandbak in de Laodiceaanse kerk. Ze raken in paniek als ze een paar minuten het woordje ‘Jezus’ niet meer horen. Daar worden ze achterdochtig van. Het zijn naamchristenen, lippenchristenen.

Die ‘grotere werken dan Jezus’ waar Johannes het over heeft betekent ook het onder ogen komen van de grootte van de zonde, waar beide catechismussen het over hebben, en het onder ogen komen van de grootte van het oordeel. Dat zijn uiteindelijk de grotere werken, en zo kan het vlees dan ook uiteindelijk na een lang gevecht waarin geen stappen zijn overgeslagen daadwerkelijk sterven. Dat is het werk van de Adamologen.

DE EVOLUTIE VAN DE HEMEL - 4

Hoofdstuk 4.

Evert's obsessie met Krista begon alleen maar groter te worden. Hij begon ook schilderijen van haar te maken. Loes kon er niet meer tegen en besloot niet meer te komen. Het ging alleen maar erger met Evert volgens haar. Ja, de stad was haar kleed. Ze was als een drug voor hem. Ze hielp hem er doorheen.

'De maagd heeft haarzelf aangekleed,' sprak hij. 'Het is het uur van de stad. Maar in de nacht zal haar kleed uitgaan.'

Op een dag beweerde hij Krista gezien te hebben, maar niemand anders had haar gezien. Hij kreeg medicijnen om hem te kalmeren. Niemand kon bewijzen dat Krista niet bestond, maar hij kon ook niet bewijzen dat ze wel bestond. Maar hij kon wel over haar vertellen en over haar schilderen.

'Het licht van de stad is het licht van de planeten, en het kleed van Krista,' sprak Evert. 'Krista zal haar kleed afdoen.'

'De maagd draagt het licht van de morgen in haar schoot,
En de liefde van de nacht op haar schouders,
De vruchten der wilgen zijn haar ogen,
Het lied van de nacht is in haar ogen,
En haar stem is zoet.'

Natuurlijk ging dit allemaal weer over Krista. Hij had het allemaal uit het boek. Het boek had geen gelovigen nodig. Het boek was een oorlogsvoerder. Hij prevelde de verzen op, telkens weer, en er kwamen telkens weer nieuwen bij. Het boek kwam niet om te genezen, maar om te slachten. Evert werd ook steeds agressiever. 'Maar je gedichten zijn zo vredig,' zeiden ze.

'Dat lijkt maar zo,' zei Evert. 'En dan heb je de rest van het boek niet gelezen. Het is een boek van oorlog. Krista is een amazone oorlogsvoerder.'
'En haar moeder ?' werd er gevraagd.
'Zij is ook een amazone oorlogsvoerder,' sprak Evert.
'Dus de betekenissen van je lieflijke gedichten liggen veel dieper ?' werd er gevraagd.

'Ga het boek zelf lezen,' zei Evert geirriteerd.
'Welk boek ?' werd er gevraagd. 'Heb je dat boek ?'
'Nee,' zei Evert. 'Het is alles wat ik me er nog van herinner.'
'Maar u bent zwaar ziek. En u verdraait dingen in uw geheugen,' werd er gezegd.

'Ik verdraai niets,' zei Evert stoïcijns. 'Jullie verdraaien alles.'
Daarna ging het weer slechter met Evert's geheugen en communicatie vermogen, tot het punt dat hij alleen nog maar 'de ring van Moxof' kon zeggen. Hij was weer terug bij af. Hij begon dromen in de nacht te krijgen waarin hij in het bos is, en hij zwerft aan één stuk door. Hij komt uiteindelijk een bosvrouw tegen met een boog die hem vertelt dat de stad wordt geregeerd door zombies en dat ze jagen met verzen. De bosvrouw zei dat ze zelf ook jaagde met verzen, en dat hij dat ook moest doen om te overleven. Hij kreeg een boog van haar. Hij kon niet spreken. Hij kon alleen zeggen : 'de ring van Moxof.' Elke nacht weer zocht de bosvrouw hem op in zijn dromen om hem nog meer uitleg te geven. Hij leefde telkens weer toe naar de nacht. Overdag kon hij alleen maar zeggen : 'de ring van Moxof', maar de bosvrouw leerde hem weer helemaal opnieuw te spreken. Als zij bij hem was in zijn dromen 's nachts lukte het hem steeds beter met praten, maar overdag als zij weg was kon hij alleen maar zeggen : 'de ring van Moxof.'

Zij leerde hem nieuwe verzen die hij moest leren rijgen. Ze leerde hem hoog schieten en laag schieten. Ze leerde hem welke zombies verslagen konden worden met welke verzen. Ze zei dat hij wakker zou worden telkens als een zombie vers hem geraakt zou hebben. Maar het zombie vers zou vanzelf weer sterven, opdat hij weer zou dromen. Ze zei dat er een strijd om hem gaande was. Hij moest de verzen ook overdag leren gebruiken.

Op een dag kwam zijn vader hem opzoeken. Vreemd genoeg merkte hij dat hij hierdoor veel van zijn spraakvermogen en denkvermogen terugkreeg. Hij was boos op zijn vader. Zijn vader had hem vroeger niet altijd goed behandeld, en dat liet hij zijn vader ook duidelijk weten. Zijn vader was wel berouwvol, en vond dat hij hier eigenlijk niet thuishoorde. Zijn vader liet hem wat plaatjes zien over de stad Sparta over de rivier. Er was een flatgebouw op één van de plaatjes met daarin een klaslokaal en een winkel, en om de hoek van het flatgebouw was het winkelcentrum. Daarvoor waren weilanden, veel weilanden, want Sparta lag tussen de weilanden en aan de rivier, aan water. Evert stemde toe. Hij zag dat zijn vader berouwvol was. Evert pakte zijn tassen en toen nam zijn vader hem mee in zijn electrisch voertuig. Ze reden de stad uit, en gingen toen de grote rivier over, over de brug, en moesten toen een tijd door het weiland rijden. Uiteindelijk kwamen ze aan bij de flat met het klaslokaal en de winkel. Hier parkeerde zijn vader het electrische voertuig ergens. Het winkelcentrum was grotendeels overdekt. Zijn vader liet hem het winkelcentrum zien. 'Ken je dit ?' vroeg zijn vader. 'Ja, vaag,' zei Evert. 'Ik kan me niet veel meer herinneren, maar volgens mij ken ik dit.' Zijn vader gaf hem een apparaatje met een navigatie-systeem. 'Zo raak je nooit de weg kwijt hier,' zei zijn vader. Hier kon hij een nieuw leven beginnen. Er waren wat nieuwe huisjes gemaakt waar Evert zich direct voor kon aanmelden. Evert kreeg ook snel een nieuwe baan, als kinderoppasser. Dit was een stelsel van vele gebouwen die door de stad heenlagen, waarin de kinderen voornamelijk werden opgevoed door computer-spelen met navigatie-systemen. Deze dienden tegelijk als scholen, maar de kinderen werden niet gedwongen deze spelen te spelen. Ze hadden meervoudige keuze. Er was ook nog een simpel klaslokaal zonder deze spelen. Sommige medewerkers kende Evert nog van vroeger. Hij viel hen in de armen.

Hij werkt er niet lang. De kinderen zijn erg druk. Hij begint zich steeds meer terug te trekken. Hij begint met het schrijven van verhalen, van boeken. In zijn ogen gaan de verhalen nergens over, maar zo heeft hij wat afleiding en rust. Op een dag is één van zijn boeken zelfs verfilmd. Hij gaat naar de bioscoop om zijn eigen verfilmde boek te zien. Hij vraagt zich af of hij het werkelijk heeft geschreven. Het gaat over een vrouw die op een zwevend paradijs boven een zee woont. De vrouw probeert de ik-persoon te bereiken, maar het lukt niet. Ze leven in twee verschillende werelden. Ze kunnen alleen over elkaar dromen. Het is een tragische film, want de ik-persoon en de vrouw groeien steeds meer uit elkaar, vanwege het cultuur-verschil en vanwege het feit dat ze in verschillende werelden leven. Hij vind de film saai, maar wel mooi gemaakt. Het is een prachtige natuur film. Ze schrijven elkaar brieven die nooit aankomen. Er gebeurt eigenlijk niets. De film gaat eigenlijk telkens heen en weer tussen de ik-persoon en de vrouw. Beiden worden ze wanhopig, maar moeten toch van hun leven iets zien te maken. De ik-persoon heeft telkens het gevoel alsof de vrouw in een paradijs leeft, maar zo ervaart zij dat niet. Het is heel psychologisch allemaal. Hij vraagt zich af of hij het echt zo allemaal geschreven heeft. Als hij thuiskomt gaat hij zijn boek erover weer lezen, maar het boeit hem wel. Het is alsof er een wereld voor hem open gaat. Het is niet zo saai als in de film. Hij merkt dat er een heleboel stukken zijn weggelaten, en hij is er eigenlijk een beetje boos over, want het vertegenwoordigt zijn werk niet zoals het is. Maar eigenlijk wil hij zich er helemaal niet mee bezig houden. Hij gaat gewoon verder met schrijven. Een jaar later wordt er een nieuwe film uitgebracht van één van zijn boeken. Hij had hen nadrukkelijk gezegd dat ze zijn boeken wel waarheidsgetrouw moesten

overbrengen. Weer gaat hij naar de bioscoop, en weer vindt hij de film erg saai. Hij mist gewoon wat, en weer vraagt hij zich af of hij het echt wel zo geschreven heeft. Het gaat over een man die in zijn eentje een zeiltocht maakt over de zee en aankomt op een eiland waar alleen vrouwen wonen. Er gebeurt eigenlijk niks. Het zijn allemaal lange gesprekken, en het gaat eigenlijk nergens over. Wel is het een prachtige natuurfilm, nog wel intenser dan de vorige film, en alleen daar al om vindt hij het een waardige film, maar saai, erg saai. De film laat zien hoe de vrouwen op het eiland leven en hoe de man daar op inspeelt, maar eigenlijk zonder resultaat. Ze zijn te verschillend, en zo reist de man uiteindelijk weer door, en zo is de film afgelopen. Hij loopt zich er erg aan te irriteren, want het is zijn werk. Hij kan zichzelf niet voorstellen dat hij het zo heeft opgeschreven. Als hij thuis is gaat hij direct zijn boek erover lezen, en merkt weer dat er belangrijke dingen weggelaten zijn. Dit keer doet hij navraag waarom ze eigenlijk zoveel uit zijn boek hebben weggelaten. Het antwoord erop verbaast hem. Ze zeiden dat het low budget films waren. Hij werd kwaad. Hij vond het een verkrachting van zijn werk, en stopte met het hele project. Hij gaf hen geen verdere toestemming meer. Het waren meer natuur films dan dat het echt verhalen waren. Zijn werk stond in die films slechts op de achtergrond. Hij voelde zich bedonderd. Hij wenste maar dat hij hen nooit zomaar toestemming had gegeven. Ze zeiden dat hij blij moest zijn dat er tenminste wat van zijn werk tussenzat, wat fragmenten.

'Ja, maar dan klopt de verhaal-lijn toch niet meer !' riep hij boos. 'Als je er zomaar in gaat lopen knippen. De belangrijkste dingen hebben jullie weggelaten.'

Maar ja, echt tevreden met zijn verhalen was hij nog niet. Het ging nergens over, maar toch boeide het hem. Hij vond zijn boeken beter dan de films. Misschien moest hij het gewoon bij de boeken houden. Maar hij kreeg meer de neiging om saai te schrijven, alsof de films iets bij hem hadden aangewakkerd. Waarom moest het ergens over gaan ? Het was ook een uitdaging om iets te schrijven wat nergens over ging. Hij probeerde daarom zijn verhalen steeds saaier en saaier te maken, steeds droger en droger. Het werd een sport voor hem, en hij had er veel plezier in. Dit ging zo ver dat hij uiteindelijk hen weer toestemming gaf om films van zijn boeken te maken, maar hij zei dat ze alleen maar fragmenten ervan mochten nemen, en niet in zijn geheel.

'Dat deden we toch al niet ?' zeiden ze. Hij wist dat hij zo nog meer gefilterde films van zijn boeken te zien zou krijgen. Misschien kwam daar nog wel wat interessants uit voort. Hij schreef over de droge en saaie werking van de natuur en over het saaie leven van de mens waar eigenlijk niets uit voortkwam. Hij beschreef de eeuwigdurende cirkeltjes die ze altijd maakten, hoe er eigenlijk niets veranderde, en hij diepte het steeds meer uit. Het werd zo saai en eentonig dat het interessant werd. Het werd eindeloos horizontaal, totdat het iets aanboorde wat hij nog nooit eerder had gezien. Hij kon de diepte zien in het oppervlakkige. De oppervlakkigheid was slechts schijnbaar. Hij kon zo hele boeken volschrijven, en soms werd er een boek verfilmd, en dan zat hij weer in de bioscoop. Hij vond het allemaal best. De natuur in de films was adembenemend.

Hij begreep zichzelf niet. Hij begon zich steeds meer terug te trekken, en kon eindeloos nadenken over het object 'de brug'. Dat vond hij een heel interessant en abstract onderwerp. Hij schreef er ook over. En niemand kon daar beter, dieper en saaier over schrijven dan hij. Hij kon er uren over filosoferen, en het werd tot een boek. Het werd de nieuwe standaard. Hij vroeg zichzelf af of hij zo saai kon schrijven dat het niet meer saai was, dat het een andere wereld aanboorde. Er werd ook een film van het boek gemaakt. En ze zeiden dat het inderdaad zo saai was dat het niet meer saai was, en dat de brug voor eens en voor altijd was gelegd. Ze zeiden dat hij een wonder had geschreven. Het was de eerste keer dat hij de verfilming van zijn boek echt goed vond, ook al waren het maar fragmenten. Het was het dikste boek wat hij tot nu toe had geschreven, en het was ook tot nu toe de langste verfilming.

Er werd een standbeeld van hem gemaakt, als groot schrijver en filosoof. Voor hem hoefde dat niet, maar als het andere mensen hielp, dan had hij er geen problemen mee.

Het was in die dagen dat hij levensmoe begon te worden. Waar was het allemaal om te doen ? Hij zag geen doel meer. Hij zocht naar zingeving, maar hij kon het niet vinden. Wel schreef hij hier over, hoe het hem de diepte in trok, de diepte van de nutteloosheid. Nutteloosheid interesseerde hem als onderwerp. Zou hij een boek kunnen schrijven wat zo nutteloos was dat het nuttig werd ? Dat werd zijn nieuwe uitdaging, alhoewel hij streed met levensmoeheid. Hij probeerde het uit te diepen en er rust in te vinden. Dat ging hem niet gemakkelijk af, maar hij schreef gewoon door. 'Het Nut van de Nutteloosheid' noemde hij het, en er werd ook een film van gemaakt. Hij was zo levensmoe dat hij niet eens meer naar de bioscoop ging. Toen het op de televisie was wilde hij het ook niet zien. Hij vond het allemaal maar dramatisch. Hij snapte niet wat de mens in hem zag, want hij bracht niets nieuws tot de tafel. Hij was levensmoe en zag het niet meer. Hij probeerde de puntjes met elkaar te verbinden, maar het werkte niet, en zo had hij dat ook opgeschreven. Aan het einde van het boek stelde hij dat hij geprobeerd had nut te maken van de nutteloosheid, maar dat hij daar uiteindelijk niet in geslaagd was. Dat gaf hij ook eerlijk toe aan het einde van

het boek. Hij had dan ook zijn hoop geheel gericht op de lezer die er misschien meer in zou kunnen zien dan hijzelf, wat hij ook had opgeschreven. Hier stopte alles voor hem. Nu was het de taak van de lezer om er van te maken wat er van te maken viel. Misschien zou de lezer een diepte zien die voor hem verborgen werd gehouden. Hij stond er misschien te dichtbij, als een zwarte doek voor zijn ogen, terwijl de lezer wat meer op een afstand stond om misschien helder zicht te krijgen.

Hij had het gevoel dat hij nu klaar was. Hij had gezegd wat hij had gezegd. Hij kon niet meer. En zo werd hij weer een hele stille man, die niet veel zei, maar observeerde. En steeds minder begon hij te observeren, gewoon omdat hij het nut er niet van inzag. Hij wilde niets meer. Hij liet alles maar gaan zoals het ging, en liet alles zo vaag mogelijk. Hij wilde het niet maar aanraken, er niet meer mee bezig gaan. Voor hem was het af. Dit was het. Vanwege dit gevoel van nutteloosheid deed alles pijn, en daarom deed hij het niet. Ook denken deed pijn. Hij liet alles maar stromen. Hij ging er niet meer achteraan.

Daarna legde hij zich toe op het maken van abstracte gedichten. Hij wilde schilderen met woorden. Hij wilde de ultieme literaire drugs maken. Zijn eerste gedicht ging over een natuurvrouw bij een waterval met een lelie. Hij probeerde haar tot leven te wekken door de woorden van het gedicht. Hij wist zeer zeker dat hij hier geen overdosis van moest nemen. Daarom had hij meerdere gedichten nodig. Hij legde verschillende lagen aan in het gedicht. Het leek alsof hij de natuurvrouw kon laten spreken. Ze sprak een andere taal dan hem. Hij kon het niet verstaan, maar wel voelen. De vrouw vertelde hem een ander gedicht, en zo hadden alle gedichten met elkaar te maken. Hij besloot van elk gedicht een schilderij te maken, en hing het in zijn huis.

De gedichten zochten hem 's nachts op in zijn dromen, en ze deden allerlei leuke dingen met hem, zoals zwemmen in de zee. De gedichten werden zijn vrienden, zijn beste vrienden. Meer had hij niet nodig. Ze brachten hem tot een nieuwe wereld. Zijn leven was nog maar een druppel in de oceaan van zijn dromen.

Uitgave : COAB, 2018

WACHTEN OP 1953 - DE STEENBLOKKIAANSE REGRESSIE

Wij moeten op het strand wachten op de hemelse vogel van 1953, een zwarte adelaar. Dit is de Zondologische Reformatie, de Steenblokkiaanse Reformatie. Hij verliet de Kuyper kerk in 1942. Het was als de uittocht van Ismael. Klaas Schilder werd in 1944 afgezet en ook dit werd een uittocht uit de gereformeerde kerk van Kuyper. Het werd genoemd de Vrijmaking, en ook werd het de Wederkeer genoemd, oftewel de Regressie van de jaren 1900, de veertiger jaren. Er was alreeds een regressie geweest in de jaren 1800, ter afscheiding van de nederlands hervormde kerk. In 1886 ontstond de Kuyper kerk, wat een probleem was na de koningskerk. 1886 was de opvolger van 1816.

Ook C. Vonk werd in 1944 afgezet. In ‘Het Leven is Literatuur’ uit 2022/23 staat hierover :

‘C. Vonk werd met zestien anderen in 1944 afgezet als predikant. Hij is ook bekend van de Voorzeide Leer, en van het blad Opbouw, wat de voorgeschiedenis was van de Nederlands gereformeerde kerken. Hij schreef in het eerste nummer van Opbouw, in zijn artikel ‘Het brood der Kerk’ dat het fanatisme steeds meer begon te groeien in de vorm van het zich willen blijven handhaven tegenover God, het ‘iets willen zijn’ voor God’s aangezicht, wat het vlees in stand wil blijven houden. Hij zegt : ‘Van het niet gebroken en verdoemd willen worden voor de levende God.’ Hij noemt dit de oerzonde. De zonde in de mens, het ego, moet verdoemd worden. Dat moet in ieder mens gebeuren. Een heleboel mensen willen die verdoemenis ontwijken en projecteren dat graag op iemand anders, maar de mens moet zelf in die verdoemenis gaan. Pas dan kan de mens opgenomen worden.’

Ook C. Steenblok (1884-1966) predikte boete en bekering, en stelde de prediking van de ellende kennis en van de doodsstaat door de zonde centraal, want daar moet het eerst beginnen, wat de theologische diagnose is. De mens moet weten hoe groot zijn zonde is, hoe verdoemd hij is voor God, hoe groot zijn ellende is, hoe diep hij is gedaald in de zondeval, en hoe dood hij is door de zonde. Hij wees daarom het te snelle aanbod van genade af. Dit werd hem niet door de Laodiceanen in dank afgenomen. In 1953 werd hij ontslagen als docent van de gereformeerde gemeente, en zo noemde hij zijn werk ‘De Gereformeerde Gemeenten in Nederland’, ofterwel de GGiN, waarin hij later werd opgevolgd door F. Mallan. C. Steenblok werd ook in de GGiN als docent ontslagen, in 1964. Sindsdien was er veel om zijn persoon te doen, met voors en tegens. Feit is dat hij een belangrijke boodschap predikte die door de Laodiceanen maar wat vaak wordt vergeten of omgedraaid. De Laodiceaanse kerk is blind, en kan het belang van 1953 en de boodschap van Steenblok niet zien.

De Laodiceaanse mens praat er liever omheen. Ineens heeft de Laodiceaanse mens duizenden anderen dingen te doen, als deze onderwerpen ter sprake komen. Ik heb dat in mijn werk steeds weer gezien. De Laodiceaanse mens probeert ergens van te vluchten.

Geloof is één van die drugs waar de Laodiceaanse mens naar grijpt.
In zijn gereformeerde dogmatiek stelt

hij in vraag 2221 dat na de jongste dag het geloof ten einde zal zijn gekomen, want dan zien de hemelbewoners de verheerlijkte Immanuel, en zien zij God. Ook de hoop zal teniet zijn gedaan. In 2211 stelt hij ook dat spijzen en buik teniet zijn gedaan. Het eten is dan nog maar slechts een zinnebeeld, iets tijdelijks. Zo zien we ook dat de vraatzucht uiteindelijk zal vergaan. Ook de zee en de verdwijning van de zee is een zinnebeeld (2210), en zal er niet meer zijn.

Net als Klaas Schilder, C. Vonk en Steenblok vluchtte ook G. Wisse uit de Kuyper kerk. Hij deed dit in 1921. 1921, 1942 en 1944 zijn dus belangrijke uitochten uit de Kuyper kerk. In 1926 vluchtte Geelkerken uit de Kuyper kerk, die daar geschorst was. Daarvoor was er nog de kwestie Netelenbos, die in 1919 werd afgezet als predikant van de Kuyper kerk, en dit werd in 1920 nog eens door de generale synode bevestigd. In 1921 werd hij toen hervormd predikant in Heinkenszand. Net als Geelkerken behoorde hij tot de beweging der jongeren die vernieuwingen wilden zien in de GKN, de gereformeerde kerken in nederland, oftewel in de Kuyper kerk.

In ‘Het leven is literatuur’ staat hierover :

‘In 1920 heeft de redactie van het blad wat we aan het bespreken zijn (De Reformatie) het over de kwestie Netelenbos in 1919, dus eerder dan de Geelkerken kwestie. Netelenbos geloofde niet in het paradijs, niet in de slang en niet in de boom van kennis van goed en kwaad, maar wel dat er een val is geweest. Als wij het paradijs noemen dan hebben wij het ook gewoon over de voortijden, of natuurtijden. Het is natuurlijk beeldspraak. Netelenbos stelde dat de bijbel de menselijke inkleding is van de hemelse gedachten.’

Uit : De Uittocht uit Laodicea (ingekort), uitgave : NGB

1e Jaargang, nummer 8, 2 april 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

DE LAODICEAANSE TOREN

Terwijl de GG, de GGIN en de GGIN-bv en ook daarbuiten de mensen kibbelen en vechten over het hoe, wat, en wanneer van de rechtvaardigmaking, de vergeving van zonden en het genade aanbod bespreekt de dogmatiek van de Nederduits Gereformeerde kerk het vraagstuk of en wanneer Jezus God is en wanneer niet, en of en wanneer God kinderen heeft en wanneer niet.

Feit is dat de mens zonder de Adamologie niet tot enige Jezusologie kan komen. De mens moet de donkere bruid leren kennen. De donkere bruid laat zien : ‘Je met de zonde, de vijand, leren kennen, anders kom je nergens.’ Dan gaat het niet alleen om de zonde van de man, van Adam, maar ook om de zonde van de vrouw, van Eva, oftewel de Evalogie. Hij moet de verleiding van de vrouw, van Eva onder ogen komen, hoe ze dat doet, dus niet alleen de zonde op zich kennen, maar hoe het gekomen is.

De vrouw der zonde, de vrouw des doods, maakt misbruik van de onwetendheid van de man. Daarom is het ook zo belangrijk geweest dat Jezus op de sleutel der kennis wees tot de behoudenis (gnosis, Grieks ; yadt, Aramees). Alleen door de kennis kon de mens aan de zonde en de vrouw der zonde ontsnappen, en zo aan de dood. Dat is allereerst de kennis van zonden.

Eva boodt haar eigen zondige kennis aan, de kennis van goed en kwaad, haar kennis van wedergeboorte, rechtvaardigmaking en het genade aanbod, van de vergeving der zonden. Het was een lust voor de ogen van de man. Zo trok ze hem in het verderf, want de man wilde niet wachten op de Heere. De man wilde niet toetsen en onderzoeken. Dat was hem teveel werk. Eva trok hem naar een groter paradijs, maar het was een valstrik. Hij werd verkocht onder de zonde. Wat een tragisch verhaal.

Velen zinken ergens halverwege op de rivier van de zondenkennis, omdat ze het opgeven, en weer grijpen naar de gemakkelijke genade, gemakkelijke rechtvaardigmaking en de gemakkelijke wedergeboorte, de verboden vrucht door de vrouw der zonden aangeboden, door Eva. Ze grijpen overmatig naar allerlei new age spiritualiteit die hier niet over spreekt. Er wordt heel wat overgeslagen. Oh, het Laodiceaanse gevaar is groot, zoals het Galaatse gevaar van wetticisme groot is.

De mens moet de donkere bruid leren kennen, niet zomaar een blanke bruid. Het Hooglied spreekt erover. De mens kan niet zomaar overwinnen en tot de witte steen gaan. Eerst moet de mens tot de zwarte steen gaan, waar de nieuwe bijbel over spreekt. Dat is de steen van de honger, van het niet voortijdig grijpen (II Duizen 22:8-9).

De mens moest eerst de onderwereld in, de aarde in, om zo tot wedergeboorte te komen, om los te komen van alle valse kennis (II Kamba 10:2-3). Dat kan als de mens tot de zondenkennis, de kennis van de doodsstaat en de verdoemelijkheidskennis komt, waarvan de zwarte steen een beeld is. De witte steen is niks zonder de zwarte steen. Eerst moet de mens aan zijn verlorenheid ontdekt worden, de grote verliezer zijn, net zoals de gehangen Jezus en de oude profeten. Eerst moet het zaad sterven in de zondenkennis en de ellendekennis, en het zaad wat stierf, oftewel de mens die alles verkoopt om het aan de armen te geven die is op de weg tot de behoudenis. Dat is de hemelse dialectiek, de dualiteit. Als je je leven wil behouden zul je het verliezen, en als je het wil verliezen om de wil des Heeren, dan zul je het behouden. Dat gaat over het oude leven wat we moeten loslaten, en wat we voor vuilnis moeten rekenen, al die eigengerechtige theologie ook en al die vleselijke dogmatiek waar van alles aan mankeert en van alles aan rammelt. We moeten het opgeven.

Laat de mens maar eens tot de Evalogie gaan, en leren hoe demonen mensen verleiden, hoe de zonde de mensen verleidt. Er gebeurt niks snel snel. Men is overmoedig geweest met het Jezus mysterie. Men heeft van de verboden vrucht gegeten, in de valstrik gevallen van de vrouw des doods.

Men moet het Adamsvlees, het Eva-vlees en ook het Jezusvlees in zichzelf doden, naast het eigen vlees en het familie vlees. Het doden van het vlees is dus meervuldig.

Geliefden, als u een nieuw mens wil worden, dan moet zowel het wereldse vlees als het geestelijke, religieuze vlees gedood worden. Dat gaat in stappen, en daarom hebben wij ook onze catechismus en de nieuwe bijbel. De

mens moet hiervoor zijn vleselijke rang en status afleggen, zoals Ezau en Ismael dat moesten toen ze de woestijn ingingen, en zoals Jezus dat moest op Golgotha. De minste zijn, de ander hoger achten dan jezelf, en zo het vlees overwinnen en ‘meer zijn dan degene die in de wereld woont’, boven alle overheid en macht. Dat kan alleen als je aan de wijnstok verbonden blijft, en die groeit boven alles uit, maar dat begint in het wortelen, onder alles gaan, de zondeval ten diepste kennen, en nog dieper gaan, anders kan de zonde nooit overwonnen worden. We moeten naar de wortel reiken en dieper dan dat gaan. Zo niet, dan zal de zonde ons blijven bedriegen.

Wij moeten de donkere bruid door en door leren kennen. Zij is de hemelse zondenkennis. Zomaar dingen geloven is van het vlees. Geloof had vroeger een veel diepere betekenis. Je moet niet zomaar alles geloven. Er is zoveel verdeeldheid tussen mensen en het zijn maar mensen. Vandaar dat zonden-kennis en leugenkennis zo belangrijk is, de kennis dat de mens verleugend is. Kennen wij de diepte wel van de leugen ? Het geloof wijst op het vasthouden van principes. Laat je niet bedriegen door het woordje ‘geloof’, maar ga kijken wat het betekent, wat er allemaal bij komt kijken om te geloven. De mens moet weer komen tot de geloofskennis, voordat de mens zegt : ‘Ik geloof.’ Wat geloof je eigenlijk ? Wat is geloven eigenlijk ? Ga tot de bron, en stop met zomaar kerkje spelen, want dat zegt helemaal niks. Beschouw het als vuilnis, zoals Paulus, en trek verder.

Pas op, oh geliefden, voor de vele vleselijke baarmoeders om u heen, die u vleselijk leven willen geven, uw oude natuur willen brengen tot opgeblazenheid. Het overmoedig en vleselijk geloof komt voort vanuit overmoedig zelfgeloof. Vertrouw jezelf niet zomaar en alles wat rondspookt in je hoofd, al die gedachten, al die emoties en gevoelens, al die theologieën, want de duivel is een gewiekste misleider. Alles moet getoetst worden, ook het geloof. En de Heere beloont de toetsers, de verbrokenen en verslagenen van hart, en komt hen tegemoet. Al onze vleselijke werken en wetten en al ons vleselijk geloof is waardeloos voor God, maar de Heere bemint een verbrijzeld hart dat in de Vreze des Heeren leeft. In de Vreze des Heeren neem je niet zomaar een geloof aan, vertrouw je niet zomaar, maar toets je, en bewerk je je behoudenis in Vreze en beven, en kom je allereerst onder ogen dat je vleselijke en oude mens verdoemelijk is. Zo kan het nieuwe leven ontstaan. Zoals de nieuwe bijbel stelt is de schepping nog niet geweest. De mens is nog maar een feutus, en is in de feutale nachtmerries.

Prik er doorheen. Prik ook door jezelf heen, want daar begint het allemaal, in het vlees. Daar is het misgegaan. Het is een vuile bron die weer gedoofd moet worden. Dat kan niet zonder zelfkennis en zondenkennis. Je moet de diepte van die bron kennen en nog dieper gaan.

Er is veel ingebeeld geloof in Laodicea, ingebeelde genade, en een ingebeelde hemel. Prik er doorheen. Ga dieper. Wie gelooft en gedoopt zal zijn, die zal behouden worden betekent dat je nog zoveel kan geloven, maar als het zaad niet gestorven is, dan is het waardeloos en kan er geen nieuw leven komen. Dat zaad sterft niet zomaar, maar moet de diepte van de grond in. Dan gaat het om het wortelen voordat het nieuw leven kan geven, voordat het kan groeien, bladeren kan krijgen, bloesem, bloemen en vruchten.

Het gaat niet om je eigen wil, of om de wil van de mensen om je heen. Mensen willen van alles. Het gaat om de wil van de Heere, die de kennis is. Dan kom je bij de kennisleer van Calvijn. God is niet zomaar God, maar het is de hemelse en eeuwige kennis die dieper is gegaan dan wie dan ook, en boven alles is uitgestegen, meer dan degene die in de wereld is, boven alle overheid en macht. Laat al die mensen toch. Kijk eens naar al hun verdeelde kerken. Waarom zou je mensen volgen ? Het vlees is bedriegelijk. De werken van de mens stellen niets voor bij God. De mens is maar een zucht. De mens moet zijn verdoemelijke staat onder ogen komen, en de oude natuur, de vleselijke natuur, afleggen als een kleed, en zo de diepte ingaan. Laat alles achter om de Heere te volgen. Dat liet de Heere Jezus zien toen iemand hem vroeg wat hij moest doen om behouden te worden. Er werd niks gezegd over zomaar geloven. Er werd gewezen op geboden en principes. Er werd gewezen op de stervenskennis, niet zomaar op de wet. Vanuit het sterven van het zaad komt de mens tot de hemelse kennis en de hemelse geboden, waardoor de mens daar ook in kan wandelen. Men moet sterven aan de wet door de wet tot de wet, en de wet moet sterven aan de mens tot de wet. Wet, waar is uw prikkel dan ? Wij moeten komen van de wet des doods tot de wet des levens.

We moeten overgaan van de wet des vlezes tot de wet der belofte, waar de Galaten-brief het over heeft. Er zijn hemelse wetten waar de aardse wetten uiteindelijk niet tegenop kunnen. Dat is niet zomaar een wet, maar kennis. Uiteindelijk zal de wet sterven aan de hemelse kennis, en die zal de mens leiden. De wet moet sterven in de grond als zaad. Heeft de wet dan afgedaan ? Neen. De wet is dan vervuld geworden door de kennis. Daarom wees de Heere Jezus de kennis, de gnosis in het Grieks, de yadt in het Aramees, aan als de sleutel tot de behoudenis. Dan moeten dus eerst alle vleselijke en overmoedige schijn-behoudenissen afsterven. Wie zijn leven wil behouden zal het verliezen. Eerst moet de behoudenis gezaaid worden, teruggegeven worden aan God.

De Laodiceaanse kerken hebben het wilde konijn wat ze in de doos hebben gestopt tot God gemaakt, en die beslist

over alles, en al die kerken zijn tegen elkaar verdeeld. Is het niet bizar en dwaas ? Daarom sprak J.P. Paauwe ook dat de mens na zijn dood maar beter de kerk kon velaten en gewoon thuis de preken te lezen. De mens moet uit Laodicea gaan, uit Babylon. Er is iets goed mis in Laodicea en in het eigen vlees. Dan gaat het erom te stoppen met kerkje te spelen en eerst maar eens onder ogen te komen wat voor bende het is. De zaadkorrel moet veelvuldig sterven en eerst de diepte ingaan.

Het is een eigenaardig wezen, is het niet ? Het kerkelijk wezen van Laodicea, die alles beter weet en alles betutteld. En dat zit ook in het eigen vlees wat eraf moet. Dieper gaan dan Adam. Dieper gaan dan Eva, tot de donkere bruid. Dan zal zij de blankheid van haar bruidegom bezingen. Er is geen witte steen zonder de zwarte steen.

Och, broeder of zuster, vertrouw toch niet op het tijdelijke en op de tijdelijke behoudenissen die worden aangeboden, want het is van het vlees. Ga het smalle pad, de langere en diepere weg, en kom uw verdoemelijkheid onder ogen, opdat het kan sterven en u tot nieuw leven kunt komen. Ga door de enge poort en laat het schijngeloof en de schijnwedergeboorte achter u, want die zijn overmoedig en maar tijdelijk. Die kunnen niet staan voor het aangezicht des Heeren. Laat de werken van het vlees toch achter u, ook de werken van schijnreligie, van vleselijke godsdienst. Het dogma van Adam, de zondenkennis, dat is wat de mens in al zijn dogmatiek over het hoofd heeft gezien en heeft verwaarloosd. De mens heeft in zijn vleselijkheid en zelfoverschatting een toren van Babel gebouwd tot de hemel, maar die zal in de zondvloed ten onder gaan. Die zondvloed zal ditmaal komen in het hart. We leven weer zoals in de dagen van Noach. De geschiedenis herhaalt zich, en ook de oordelen van God.

De mens moet loskomen van de Laodiceaanse goedgelovigheid om ingeleid te worden tot de Adamologie. Alleen dan zal het Hooglied werkelijkheid worden. Het vlees blaast zich op met allerlei hoge woorden, maar het zijn maar woorden. Het moet afsterven aan het Woord des Heeren. Het Woord des Heeren omvat de Kennis des Heeren, en die trippelt niet rond zonder de kennis van de doodsstaat, de kennis van de grootte van de zonden en van de grootte van het oordeel. Laten we de Kennis des Heeren niet tekort doen, niet kortaf voorstellen. Alle woorden en namen van de mens moeten getoetst worden aan de Kennis des Heeren, aan de diepten des Heeren, en dat gaat dieper dan de zondeval. Er is geen verlossing uit die put als u niet dieper gaat, broeder of zuster. Alleen door die put komen we tot het hiervoormaals, en zo tot het hiernamaals, en dat moet gebeuren in het hier en nu. Van uitstel komt afstel. Benut u tijd goed.

Als mensen zeggen te geloven in Jezus, dan zegt dat helemaal niets, want ze geloven in hun eigen gedachtes over Jezus, en dat moet getoetst worden aan de Kennis des Heeren, aan de dieptes des Heeren, opdat al het geloofsvlees en Jezusvlees zal afsterven. Het geloofsvlees is niet objectief, maar subjectief, en moet afsterven. De mens moet de geloofskennis ontdekken en dat kan alleen als hij ontdekt is aan de zondenkennis. Zonder de donkere bruid komt men nergens.

De Geloofskennis des Heeren is niet Laodiceaans, maar diep, dieper, diepst. Deze komt niet tot snelle conclusies voor een markt, om de portemonnee te spekken. Ze hebben het huis des Heeren tot een hoerenhol gemaakt, en Jezus gaat er doorheen met de gesel. Dus wat daar vooraan staat te pronken in de Laodiceaanse kerken, wat het ook mag wezen, is niet Jezus in ieder geval. Het is hoogstens Jezusvlees, en dat moet eraf. Dat wil Laodicea niet, want het verkoopt te goed. Toch zal er een overblijfsel zijn in Laodicea. Toch zal er een uittocht zijn uit Laodicea, mijn geliefde broeder of zuster.

Als je geheel wil loskomen van de oude natuur, dan moet je tot de dieptes gaan van de put van Adam om het te leren kennen, tot de bodem ervan, zoals Jezus de gehele lijdensbeker moest leegdrinken. De zondenkennis gaat tot de bodem, en dieper. Anders kan het nooit wegstromen, nooit leeg worden om gevuld te worden door de Heere. De catechismus stelt dat we de grootte van de zonden moeten kennen, dus met zomaar het zondaarsgebed kom je er niet. Maar Laodicea strijdt tegen de Adamologie, want die wil niet dat de zonden ontmaskert worden, en dat de leugens aan de kaak gesteld worden die iedereen blind houden. Het verkoopt te goed voor Laodicea. Geld is nooit een goede leermeester geweest. Ze hebben van God’s huis een markt gemaakt.

Laodicea gaat altijd over dezelfde brede wegen en in dezelfde cirkels, maar deze cirkels moeten sterven aan de hogere cirkels des Heeren. Je moet kunnen ademen. Ze hebben de cirkeltjes te nauw gemaakt. Het gaat altijd over hetzelfde. Zo prevelen ze hun Laodiceaanse formules en spuwen ze hun bijbelverzen waarvan ze de betekenissen, de grondteksten en de etymologie niet van kennen, laat staan wat de Heere ermee bedoelt. Het is koopwaar geworden. Het is een markt en ze staan onder marktdruk. Ze zijn eigendom geworden van iets anders.

Het woord van Laodicea heeft de mens behekst. Het heeft geen betekenis meer. Het is oppervlakkig. Het is geroofd. Het is een trofee. Ze weten niet wat het is. Dat willen ze ook niet weten. Ze willen alleen weten wat zij ervan hebben gemaakt, en de verkoopcijfers. Ze zijn uit op winst, niet op waarde.

Het maakt niet uit hoeveel bijbelverzen je uit je hoofd kent en hoe snel je ze kunt opprevelen of hoe lang je al een

gelovige bent, of wat voor titel of taak je draagt, of hoe goed je je aan de geboden houdt, of hoe geoefend je bent in het geestelijke en het bevindelijke, als je het maar kunt doorzien, er doorheen kunt prikken.

DE MISSENDE SCHAKEL IN DE KERKGESCHIEDENIS

De taak van Ismael en Ezau was cruciaal in het verstaan van het evangelie, en predikanten die niet voldoende taalkundig zijn geschoold glijden hier vaak langsheen en onderschatten het vaak.

Wat is de betekenis van het zijn van een verworpeling, een verstotene, een verdoemeling, voor de Heere ? Het is ten eerste plaatsvervangend lijden, zoals dit de taak was van Yeshua, die voortkwam uit de taak van Ismael en Ezau, want dit ging niet om een daadwerkelijke verworpenheid, toen hij uitriep : ‘Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten ?’ Het was een cruciaal onderdeel van het evangelie, niet als redder, maar als voorbeeld. In die zin redt het principe ons dus, zodra wij het gaan toepassen. Dit is een belangrijke nuance in het evangelie.

Ten tweede is het zijn van een verworpeling, een verstotene, een verdoemeling, belangrijk om zo geen valse goden aan te nemen, om zo los te komen van valse goden, wat ook het geheimenis van de islam verklaart, namelijk dat God geen kinderen heeft, en wat een Ismaelitisch en Edomitisch geheimenis is waarop de islam terugwijst. Wederom is dit geen daadwerkelijke kinderloosheid, zoals ook de nieuwe bijbel en de nieuwe bijbel catechismus laten zien. Het is de theologische dialectiek van stelling, tegenstelling en samenstelling die voortkomt in de grondteksten.

Dit is het ware pad van de minste willen zijn, zoals ook Jezus onder de engelen werd gesteld. We spreken van een hoger Edom en een lager Edom, een hogere Ismael en een lagere Ismael. Zelfs in de oude bijbel werden Ezau, Edom en Ismael weer opgenomen in het verbond, zoals ook Jezus na zijn lijden en sterven verhoogd werd. Maar laat dit pad niet te kort zijn. Kom niet tot snelle zelfovertuiging en overzelfverzekerdheid. Ga het gehele pad van Ismael en het gehele pad van Ezau.

Het is anders niet veilig. Als het buiten dondert en bliksemt in het veld, moet je ook het laagste punt zoeken om zo niet getroffen te worden. Wie zichzelf verhoogd zal vernederd worden, en wie zichzelf vernederd wordt zal verhoogd worden, maar dit is niet de verhoging die de wereld kent, maar een groeien in de lijdensgeheimenissen en de Vreze des Heeren, zoals de nieuwe bijbel stelt.

In de edomitische reformatie van de jaren 1700 was Ezau een type van Yeshua, want hij legde zijn eerstegeboorterechten af, zijn hemelse status, voor het kommetje van het rode, oftewel het beeld van de verworpenheid en het lijden, de hongerheid tot het hemelse woord, waarin al het vleselijke afsterft. Hier stierf het zaad volledig. Dit was een weerklank van het pad van Ismael. Omdat de kerk deze principes had verwaarloosd moest de islam wel komen om hierop terug te wijzen. Deze schakel mag niet ontbreken en is de kern van het evangelie. Daarom moesten ook de nieuwe bijbel en de nieuwe bijbel catechismus komen.

In ‘De Ontsluiering van Genesis’ uit 2021, staat hierover geschreven :

‘In de jaren 1700 leefde het Israelitisch-Edomitisch christendom zeer op in Oost-Europa, die op gnostische basis het pad van Ezau predikten ter bevrijding van de aardse wetten. Ezau was in deze cultus een soort messias. Ook was de basis ascetisch. Jakob zou dit pad op moeten om alsnog tot Seir te gaan als tot het beloofde land, het land van Ezau. Deze religie was interreligieus in de zin dat elke religie wel wat goeds in zich had.

In de jaren 1700 werd er een brug gebouwd tussen het Jodendom en het christendom door wat men in Oost-Europa de heilige Edomitische religie noemde. Ditmaal was het geen schaapkudde mentaliteit zoals het christendom was, waarin de slagers zich als herders verkleedden om de kuddes tot de slacht te leiden, maar was het religieuze anarchie. In het christendom was er zowel communisme als kapitalisme. De elites legden kastes op aan de mensen en in die kastes waren de mensen gelijk, maar Edom predikte rebellie en anarchie tegen de aardse rangen en wetten, tegen de aardse kastensystemen, en ging een stap verder van het zijn van de minste, wat oorspronkelijk ook de boodschap van Jezus was. De kern en oorsprong van het christendom was namelijk Edomitisch, maar het was door rovers gekaapt.

Ezau was een eenling, en predikte tegen het bedrog van sociale status en alle ingebakken en ingedutte wetjes van de samenleving, om de wildernis in te gaan. Ezau was de wildernis mens. Het pad van Ezau was een hongerpad, om tot Seir te gaan, waar de holbewoners waren (vgl. Suri, wat in het voortijds ‘ tranen van verbrokenheid’ betekent.) De naam Ezau is afgeleid van Edom, wat rood betekent, als de rode aarde, primitief, en van Se’ir, wat harig betekent, sober, ongetemd. Daarom is het volk van Ezau Edom, van het Hebreeuwse ‘d’m’, bloed, wat komt van het Egyptische d’m, doem, de besnijdenis van het hoofd, van het verstand. Het volk Edom is het volk van Doem, van de verdoemden, oftewel de besnedenen. Zij hebben het vleselijke volwassene afgedaan, weggesneden, en zijn kinderen, kinderen der verdoemden, kinderen der verdoemenis. Edom was ook een beeld van wijsheid,

voornamelijk de Teman stam.

Er moest verzoening komen tussen Jakob en Ezau. De religies werden gezien als de verdiepingen, de verschillende divisies van het messiaanse pad, en Jakob moest ingewijd worden in de Edomitische stam. Zo werd de Edomitische religie de brug tussen Jodendom, de islam en het christendom. Het draaide niet zomaar om Ezau, maar om Ezau als pad terug tot de zwarte Madonna, de zwarte Maria, zoals in het lied van Salomo, het hooglied, de bruid zwart was, terug naar de tenten van Sarah (Suri), Rebekka en Bilha. Er was dus de katholieke lijn, en daarnaast de byzantijnse lijn en nu was er in de jaren 1700 een duidelijke edomitische lijn naastgekomen, die redeneerde vanuit de anarchie van Ezau in de Israelologie. Jakob moest met Ezau verzoend worden. Se'ir, het land van Edom, was het beloofde land, het woeste en wilde land van de holbewoners, natuurbewoners. Daartoe was de geestelijke pelgrimstocht, de bedevaart. Zij moesten daar een ontmoeting krijgen met de zwarte madonna, de zwarte moeder godin. Dit kon alleen door ascetisme en anarchie tegen de huidige kerkelijke instellingen.

De kinderkruistochten kregen zo een nieuwe koers.'

De kinder reformatie van 1200 liep namelijk vast, maar vond in 1700 doorgang.

1200 - Kinder Reformatie
1400 - Hussische Reformatie
1500 - Calvinistische Reformatie
1700 - Edomitisch-Israelitische Reformatie

Laten wij daarom verdoemelingen zijn, en dit beoefenen, en de vervolgingen, verwerpingen en onderdrukkingen voor lief nemen om ons laag te houden en de minste te doen zijn. Daarom is er in de Laodiceaanse kerk ook zoveel haat naar Ezau en Ismael, en begijpen ze deze teksten niet, en willen ze niet begrijpen, want zij willen de meeste zijn. Ze hebben de kern van het evangelie verworpen, en zijn zo in hun dwaasheid ten onder gegaan. De nieuwe bijbel (RV) en de nieuwe bijbel catechismus is gekomen als een oproep tot ontwaking.

De Laodiceanen zeggen : 'Och, heeft God Ezau niet gehaat, en Jakob liefgehad ?' Maar ze vergeten dat ook Jezus door God gehaat was aan het kruis, want hij was een verworpene. Dit had te maken met de messiaanse taak, en het loskomen van de afgoden. Ezau is het zaad van de vrouw wat Rome zal overwinnen, als een antistof. Hierbij ingesloten ligt het zaad van Ismael. Ezau is het zaad van Ismael. Ook dit is het zaad van Abraham en het zaad van de belofte. De Laodiceaan is eng eenzijdig, overeenzijdig, en kent de theologische dialectiek en zinnebeeldigheid van de grondteksten niet. De Laodiceaan is verstikt door het zaad van Rome, het zaad van de slang.

Toch spreekt de nieuwe bijbel ook van een ontwaking in Laodicea. Er is een hoger Laodicea en een lager Laodicea. Er is ook een heilige bron in Laodicea. Er zal een grote uittocht zijn. De kinderreformatie zal weer op volle gang komen, want de sleutel van 1700 is gegeven. Alles was vastgelopen in de jaren 1200 in de kinderkruistochten. De zee splitste niet, en de kinderen gingen in slavernij. Na de jaren 1700 begon alles weer mis te gaan. Daarom moet de mens terug naar 1700, en zo tot de bronnen van het Edomitische Israelitische en gereformeerde. Het was een belangrijke schakel in het wezen van de Nederduits Gereformeerde Kerk. Hier scheurde Laodicea zich van deze kerk af, en maakte haar eigen kerk, of dat nu onder dezelfde naam was, of met een andere naam.

We mogen de rivier van de tranen van Ezau volgen, terug tot het pre-adamitische tijdperk van Sukker, de eerste Adam, en zo komen tot de oerbronnen.

Laodiceanen zijn islamofoben. Zij wanen zichzelf rijk en de meesten, en kijken neer op de armen. Zij haten daarom ook de armenbelasting. Zij menen te zien, maar zijn blind, en kunnen niet zien waar de islam op terugwijst. Zij hebben een heel eng en nauw evangelie gemaakt, waarmee zij anderen onderdrukken, om hun Laodiceaanse levensstijl te kunnen blijven uitoefenen.

Och, Laodiceanen, ontwaakt toch. Er wordt op uw deuren geklopt.

Als we beseffen dat in de Septuagint al erop werd gewezen dat het paradijs Edom is (Edem) en in de Ethiopische bijbel (Edom), dan krijgt Ezau een veel belangrijkere plaats in de verkondiging van het Woord, en zo ook Ismael. In de wortels is Edom nog steeds Adam, en d'm, een Egyptisch woord voor de besnijdenis van de leiders.

Jezus riep het uit in zijn lijden en sterven : 'Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten,' want hij was onder de engelen gesteld, en in zijn plaatsvervangend lijden, in zijn medelijden, verworpen van God, wat als een ragnarok ervaring was om de valse bruggen tussen de mensenwereld en de godenwereld af te breken. Door zijn verworpenheidslijden kon de zonde hem niet aanraken. Hij had net als Ezau zijn sociale en familiaire eerstgeboorterechten afgelegd, dezelfde rechten die de mensen gebruiken om dieren te onderdrukken. Het waren vleselijke rechten. Jezus weende de tranen van Ezau, de tranen van de verworpenheid.

Alleen door Ezau zou er tot de hogere Jakob gekomen kunnen worden, om zo de lagere Jakob achter te laten. Het pad leidde terug tot de Torah uitgebeeld als een vrouw, als de zwarte Madonna.

We spreken dus ook over een

Edomitische reformatie in de jaren 1700 die parallel liep aan de Nadere Reformatie. Over deze twee lijnen ontwikkelde zich de Nederduits Gereformeerde Kerk. Deze lijnen kunnen niet zonder elkaar. Vaak wordt alleen de Nadere Reformatie besproken, en niet de Edomitische Reformatie. Dat is dus vaak een missende schakel in de kerkgeschiedenis.

Ook wij moeten ons als verdoemelingen onderwerpen aan de Zwarte Moeder God. Zo zal het vlees niet meer kunnen opstaan. Het is de centrale theologie. Het pad van Ezau moest terugleiden tot de Zwarte Moeder, waar alles om draaide.

De leugenachtige Jakob, de bedrieger, bedroog zijn broer Ezau, en Esau weende met tranen van verbrokenheid en verworpenheid. Jakob was de Judas. Het christelijke volk waant zich Jakob, en blijft hiermee Ezau bedriegen. Het is een kenmerk van Laodiceaans-bourgondisch leven. Het westen gaat ten onder in haar overmatige rijkdom en luxe weelde, en moet daarom weer leren luisteren naar Ezau, die wijst op de armenbelasting, op gematigd leven, op soberheid, het zijn van een verdoemeling voor God.

We zien dit ook gebeuren in het lijden van Jezus, die aan de zonde en aan satan gelijk werd, oftewel de tegenstander verving, en zo zelf tot tegenstander werd, wat weer de Ishmaelitische en Edomitische filosofie is, en de theologische dialectiek, wat ook in Numeri 22:22 gebeurde, waar God in de satan veranderde om Bileam tegen te houden. Het worden van de vijand is een oorlogsstrategie, wat ook een oud indiaans gezegde is, dat je de vijand overwint door de vijand te worden. Het zijn immers zinnebeelden, geen letterlijkheden.

1600 - Ismaelitische Reformatie
1700 - Edomitische Reformatie

Ze predikten boete, iets wat voor Laodiceanen vaak een vies woord is. Dan kijkt de Laodiceaan apathisch om zich heen, en doet alsof hij niks gehoord heeft.

Uit : De Uittocht uit Laodicea (ingekort), uitgave : NGB

DE EVOLUTIE VAN DE HEMEL - 5

Hoofdstuk 5.

Ik kijk naar je, en jij kijkt naar mij,
Een waterval is tussen jou en mij,
Ik raak je aan, en jij raakt mij aan,
Maar er is een wereld tussen jou en mij,
En wie kan het vertalen ?

Twee culturen, maar het gaat makkelijk samen,
Wij hoeven elkaar niet te verstaan,
Als wij elkaar maar kunnen voelen.

Evert was in een exotische wereld aangekomen. Alles liep hier door elkaar heen. Het was multi cultureel.
Hij was aan de literaire drugs, wat hem bracht tot hogere sferen. Het ene gedicht was het kleurenpalet voor het andere gedicht. Hij werd zwaar verslaafd, maar het bracht hem tot leven. En dit leven was nog maar een druppel in de oceaan van zijn dromen. Hij wilde niet meer terug. Elke trede omhoog leek onder hem af te brokkelen. Daarom moest hij steeds hoger en hoger, alsof er een spin op hem joeg. Alles brokkelde hier af. Hij brokkelde zelf af, en alles wat hij greep. Alles was fragmenten. Hij kon erdoor heenkijken. Het waren slechts druppels van de watervallen van zijn dromen. Hij zwom met zijn dromen, en zij maakten hem gelukkig. Wat had hij nog nodig ? Hij was boven alles gekomen, uit het water opgekomen. Hij had de nieuwe wereld gezien.

Ik kijk naar jou, jij kijkt naar mij,
Ik raak je aan, maar alles brokkelt af,
Want wij zijn maar druppels van de rivier van dromen,
Vallende om tot leven te komen

Twee culturen, maar het gaat makkelijk samen,
Wij verstaan elkaar niet,
Maar wij voelen,
De vallende druppels maken plaats voor het geheim

Wanneer je golf opgaat weet ik dat je terugkomt,
Zoals ook ik,
Altijd terugkerende tot de bron,
En wat zijn we aan het einde van de dag ?
Zoveel druppels verloren, maar de rivier van dromen is doorgebroken

Ik neem jou mee, en jij neemt mij mee,
Twee werelden verbonden,
Wij verstaan elkaar niet,
Maar wij vallen en voelen

Jij bent maar een druppel van mijn oceaan van dromen,
En ik ben maar een druppel van die van jou,
Een wereld tussenin ons,
Het zijn slechts woorden geregen voor een gedicht,
En gedichten geregen voor een drug om de dag mee door te komen,
Slechts een druppel van de oceaan van dromen

Evert was een literaire drugskoning nu. Hij had er geen behoefte aan om het te smokkelen. Hij hield het voor zichzelf. De mensheid was slechts een druppel die hij nooit zou kunnen vinden. Hij had eindelijk de evolutie van de hemel gezien.

Hij wilde zijn eigen industrie bouwen van literaire drugs, want hij was nu miljonair door zijn boeken en films, en hij was nu een rentenier, en wilde iets goeds doen met zijn geld. Door zijn rentenierschap stroomde het geld als rivieren binnen. Hij wilde zijn eigen ziekenhuis bouwen voor mensen met psychische problemen, want hij wist daar alles van door zijn eigen psychische problemen. Hij wilde hen

aan de literaire drugs brengen, en geheel gratis. Het geld zou toch wel binnenstormen door zijn rente, dus hij kon het groots aanpakken. Door de hele stad kocht hij panden, en liet er ook panden bijbouwen, om zo zijn netwerk te maken. Ook in de weilanden werden panden bijgebouwd, en hij liet bibliotheken bouwen. Bibliotheken waren voor hem het hart van de samenleving die de samenleving geestelijk gezond hielden. Hij stond ervan te kijken hoeveel mensen er op af kwamen. De helft van de stad bleek psychische problemen te hebben en liet zich bij hem inschrijven. Hij manifesteerde de literaire drugs door de beeldende kunst en schilderijen, en natuurlijk boeken. Ook werden er films vertoond. Hij wilde echter geen computer spelletjes ervan maken. Dat was hem te druk. De mensen moesten tot rust komen. Er werden veel industrie-terreinen aangelegd, allemaal van hem. Van buitenaf kon je niet zien wat het was.

Evert had grote plannen. Hij voerde ook robotten in. Grote machines begonnen het stadswezen te besturen en te beinvloeden. Omdat hij ook nog eens veel donaties binnenkreeg waren het niet alleen rivieren van geld die binnenstroomden, maar zelfs zeeën van geld, en hij besloot ook ondergronds te bouwen. Hij kon peperdure technologie aanschaffen die tot diep onder de grond kon doorbouwen, en die ook onder andere landen kon doorbouwen. Zo begonnen Evert's machines ondergronds ook die landen te beïnvloeden. Evert wilde dat de literaire drugs de hele wereld zou overnemen. Daar had Evert zijn strategieën voor, en het geld.

Evert wist hoeveel mensen psychische problemen hadden in de wereld, en hij wilde er een einde aan maken door de literaire drugs. De machines wisten precies hoe ze dat moesten toedienen. Dit maakte dat van Evert ook in andere landen standbeelden werden gemaakt. Voor Evert hoefde dat niet, maar als het de mensen hielp, dan had hij er geen problemen mee en wilde hij graag helpen. De mensen hadden zo wat houvast. Hij werd de literaire drugskoning genoemd. Dat was niet te druk voor hem, want de mensen waren immers aan de literaire drugs. Ze waren niet hysterisch, ze stalkten hem niet, maar ze waren slaperig, dromerig, als junkies aan de literaire drugs, en er was genoeg voor iedereen. Evert wilde dit graag zo houden. Hij had alle rust om aan zijn project te werken. Er waren geen rellen. Iedereen was in een diepe slaap. Hij had iedereen onder hypnose gebracht.

En zo golfde de wereld op de zee van literaire hypnose. De wereld was zo in diepe vrede.

Op een dag was er buitenaards bezoek. Grote ruimteschepen bezochten de wereld, en mensen werden opgezogen in de ruimteschepen en buitenaardsen werden tot de wereld gezonden. Het was een grote uitwisseling. Evert wist niet meer waar hij was. Het leek alsof hij tussen werelden inzweefde. Ook andere werelden waren in zijn literaire drug geinteresseerd. Alles kwam in een stroomversnelling. Geld werd omgezet tot energie. Economie werd omgezet in technologie, in trappensystemen. Het bleken de condities te zijn waardoor de technologie kon werken. Geld was slechts een excuus. Het moest afgeschaft worden. En zo kwam er een literaire drug die geheel met geld afrekende, maar die des te meer de voorwaardes liet zien. Het was een doolhof van trappen. Overal waren trappen. De werelden waren door de literaire drugs in elkaar versmolten. Ditmaal was het een literaire drugstrip van zwaar kaliber. Hij was in een grote extase terechtgekomen. Hij liep naar buiten en omhelsde willekeurige mensen om hem heen, en legde hen de hand op. Ook deze mensen raakten in extase en begonnen hetzelfde te doen. Hij leefde in zoveel werelden nu. Een grote muur was afgebrokkeld.

Telkens weer in zijn literaire drugstrips moest hij trappen lopen, zowel naar boven als naar beneden, en telkens weer zag hij zoveel meer trappen. Alle werelden waren vol met trappen, en het werden er steeds meer. Het was een doolhof, en hij had vragen. Het was alsof hij in het drukke verkeer was. Wanneer trappen tezamen kwamen, in elkaar oversmolten, zag hij daar vaak een donkere vrouw staan, als een verkeerslicht. Zij sprak een taal die hij niet verstond, maar hij voelde haar. Het waren lichten die knipperden en overschakelden. Hij verstond deze taal niet, maar hij wilde het leren. Het leek op een gokspel, maar het waren verkeerslichten. Het waren de verkeerslichten van de literaire drugs. Het leek op een nieuwe soort van wiskunde. Als hij beter naar de trappen keek, dan leken het op bomen waarvan de blaadjes de treden waren. Hij was in een samensmelting tussen stad en oerwoud. De muren waren tot raadsels gemaakt door graffiti. En helicopters vlogen er boven. Het was een doolhof. Het was machinerie die hij niet begreep. Maar diep van binnen wist hij dat het slechts boeken waren, literaire drugs. Het waren de droom gidsen.

Het was een multi-planetaire samenleving geworden. Natuur, stad en het buitenaardse waren samengesmolten, allemaal door de literaire drugs. Maar nu stond hij voor een nog grotere opgave. Hij moest de dood zien te overbruggen, de tijd. Ook hiervoor moest hij een speciale literaire drug voor uitvinden. Hij werkte er lang aan, zelfs soms dag en nacht. Het was feest in de stad toen de muur tussen leven en dood werd afgebroken. Het was de zwaarste literaire drug die Evert ooit had gemaakt, en dat moest ook wel. Nu konden zijn gebouwen pas echt gevuld worden, want zoveel gebouwen stonden nog steeds leeg, vooral de gebouwen ondergronds. De doden kwamen terug en iedereen was in extase. En de mens kon weer tijdreizen door deze literaire

drug. De doden brachten zoveel ideeën met zich mee, en er werd zoveel over de wegen tot de hemelen gesproken. Het was de evolutie van de hemel.

Maar nu moesten er wel nieuwe muren gebouwd worden, zoals de muur tussen goed en kwaad. Die kwam daar waar de muur tussen leven en dood altijd had gestaan.

De rivier tussen leven en dood,
Is nu de rivier tussen goed en kwaad,
Er zullen altijd schepen varen,
Er zullen altijd stormen zijn die zullen openbaren

Uitgave : COAB, 2018

GEUZEN EN GEUZINNEN IN DE TACHTIGJARIGE OORLOG EN DE AFSCHEIDING VAN 1834

Duitsland :
1500-1600 Theologische Reformatie (Luther, Calvijn)
1700 Filosofische Reformatie (Kant)

Nederland :
1800 Regressieve Reformatie (Afscheiding en Wederkeer)
Afscheidingen van de Hervormde Kerk, de koningskerk van Willem I :
1834: De Cock
1841: Ledeboer
1886: Kuyper

1900-2000 Zondologische Reformatie (Steenblok, Mallan, 1953)

Er moest gevlucht worden van de koningskerk van 1816, de kerk die alles aan de koning had onderworpen in plaats van God, in liberale vrijzinnigheid. Vrijzinnigheid is alleen maar goed tot een bepaalde mate, zolang het niet afwijkt van de hemelse inzettingen. Te weinig vrijzinnigheid kan ook weer een gevaar zijn, van bijvoorbeeld letterslavernij, dat de mens overdogmatisch wordt, wat ook altijd een kenmerk is geweest van de reformatie. Daarom moest de reformatie nog worden voortgezet.

Er moest gevlucht worden over een meer tot 1834, het jaar van de afscheiding en de wederkeer. De voorouders werden geholpen door de hemelse wachters van 1834. De Unie van Utrecht was de geuzengelofte tot verzet tegen de Spaanse overheersing in de tachtigjarige oorlog, in 1579, en het aanstellen van de Nederduits Gereformeerde Kerk van Emden, van 1571, als Moederkerk van Nederland.

Er waren dingen fout gegaan, en daarom kennen we het huidige tijdperk. Teveel vrijzinnigheid, wat ten koste gaat van de hemelse inzettingen, daar aan afdoet, wordt tot valse koninklijkheid. 1816 was een mengsel van Russische, Engelse, Franse en Spaanse geesten, als Alva die weer toesloeg, niet los wilde laten. Het is de doodsvijand van Nederland.

De amazones waren de vrouwen van de geuzen, die achter hun mannen stonden, hen moesten toerusten voor de strijd tegen de Spaanse overheersing van Filips II in de tachtigjarige oorlog. Zij belichaamden de Nederduits Gereformeerde Kerk, de moeder kerk van Nederland. Meer dan ooit heeft Nederland deze geuzinnen nodig.

Hendrik de Cock (1801-1842) rekende af met de teruggekeerde geest van Alva, die weer opnieuw toesloeg. Ledeboer en Kuyper streden aan zijn zijde tegen deze geest, want het hield Nederland verstandelijk en gevoelsmatig nog steeds in de greep. Deze geest wilde het volk niet laten gaan, en had zichzelf in andere vormen gegoten, via de expansie-drift van Frankrijk. Het is nooit een daadwerkelijke religieuze geest geweest. Het ging altijd om geld en controle, opdat de elite zich kon uitleven in het laodiceaanse-bourgondische. Het waren lauwe Laodiceanen waar de Cock tegen streed. Hij streed vanuit Ulrum, Groningen, en later Smilde, Drenthe. Hij was namelijk met zijn gezin in 1935, na de afscheiding in 1834, vertrokken naar Smilde vanwege vervolgingen en onderdrukkingen in Ulrum, maar nog steeds kreeg hij boetes voor het prediken van de afscheiding.

De Cock vertrok dus van Ulrum naar Smilde, nadat hij voor drie maanden in de gevangenis had gezeten. Hij wilde in Smilde een nieuw leven beginnen. Hij overleed in 1842 aan een ernstige ziekte, en zelfs toen werd hij niet met rust gelaten, want vandalen probeerden zijn graf te vernielen. Daarom moest zijn graf bewaakt worden. Hij werd begraven in Groningen. Die ernstige ziekte die hem velde was een longziekte. Toen hij zich in Smilde had gevestigd met zijn gezin werkte hij nog wel voor de christelijke afgescheiden gemeenten in zowel Drenthe als Groningen, en hij had veel tegenstanders.

Wij moeten ons vast blijven houden aan 1834 en het uitwerken, met de gordel van de Unie van Utrecht aan, wat een verzetsgordel is. Na Smilde werd hij in 1837 aangesteld tot predikant, waar hij in 1842 overleed. Groningen was het laatste station van zijn leven. Drenthe blijft belangrijk als een belangrijke vluchtroute in zijn leven. ‘Van Ulrum tot Smilde’ is hem op zijn hart geschreven, en nog steeds hebben de geuzen een schuilplaats in Smilde.

Hendrik de Cock hield van Ulrum, maar na zijn vrijlating was het onmogelijk nog daar te werken. De soldaten van Ulrum maakten hem het leven onmogelijk. Hij moest daarom wel zendeling worden, en vertrok naar Smilde, naar Drenthe. Dit pad ligt er voor ons allemaal. Zijn boodschap is altijd geweest dat een mens niet zalig wordt door vleselijke werken, door het houden van menselijke geboden, maar door de werkingen van het hemelse Woord, wat in waakzaamheid ontvangen kan worden. Hij streed

hierbij tegen de Paapse kerk en de Liberale kerk, als tegen het Roomse beest. (Zie Acte van Afscheiding of Wederkeering, 1834, Hendrik de Cock, Ulrum)

Het Roomse beest was Laodiceaans zeggende : ‘Wij zitten als een koningin en zullen geen rouw zien.’ Hiervan wilde Hendrik de Cock zich afscheiden. De kerk was zo vrijzinnig, liberaal en laodiceaans geworden, dat Hendrik de Cock, die de geschriften van Calvijn had bestudeerd, terugriep tot de hemelse beteugeling, tot de zoogvrouwen. Hij noemde het feit dat de waarheid was aangerand, en dit had Nederland naar de rand van de afgrond gebracht. Het was een diepe Laodiceaanse zondeval die hij onder ogen was gekomen, en waar hij tegen streed. De waarheid was verdrukt, vertrapt en vertreden door leugenprofeten en lastermonden, stelde hij, die onbeteugeld waren, en de minnaren en onderwijzers van de waarheid waren verworpen en geweerd, als eenzame jongelingen. Hij riep op tot toetsen. Hij riep op tot afscheiding. De mens moest zich weer onderwerpen aan de hemelse leer en tucht, want de mens was afgeweken in het bourgondische en liberale. Hiervoor kwam hij in de gevangenis terecht.

Hij riep op tot waakzaamheid. Er waren vele flauwmoedigen en dwaalgeesten, zoals vandaag de dag. Hij riep de mens op tot onderdanigheid aan de hemel, in een ernstige toespraak in Ulrum in 1834. Hij riep op tot het terugkeren tot de grondwaarheden. Hij waarschuwde tegen de listigheid van schone titels en opschriften. Hij riep weer op tot de terugkeer tot het gezegde : ‘Zonder Mij kunt gij niets doen.’ De mens was dood in zonden en slaaf van zonden, en moest dat onder ogen komen. De mens moest terugkeren tot de ellende-kennis, de diepte kennen van de zondeval, de grootte van de zonde en de ellende, om zo ervan te kunnen loskomen. Men moest dus eerst de Laodiceaanse verblinding afdoen.

De blinden van het volk werden geleid door blinden, zoals vandaag de dag ook het geval is. ‘Beproeft de geesten of zij uit God zijn,’ riep hij. Er waren grijpende wolven in de gemeente binnengeslopen die geen herders waren. Het waren verleiders. Hij wees terug op de zondologie en de alarmologie, als basis voor de demonologie. Hij verkondigde dat de bomen van ongehoorzaamheid zouden vallen en zullen blijven liggen waar ze waren, tot in alle eeuwigheid. ‘Gelijk de boom valt, blijft hij liggen.’ Het was geen strijd tegen vlees en bloed, zoals de Fransen deden. De Fransen waren een beeld van vleselijke strijd en grijpzucht, en dat was de basis voor de 1816 kerk, en daar moest de mens van loskomen. Het volk was te gronde gegaan door de handelsgeesten van het sofisme, door lichtzinnige drogredenen die niet zijn geworteld in de ellende-kennis.

Hij stelde : ‘Wij moeten toch niet alleen weten, dat wij zondig zijn, maar ook, hoe groot onze zonden en ellenden zijn.’ Dat is het beginsel van de zondologie, de ellende-kennis, als antistof tegen het laodiceanisme. ‘Spreek tot ons zachte dingen,’ zegt het laodiceanisme, het religieuze hedonisme.

Het gaat niet om de vleselijke werken, stelt de Cock, maar om de goede, waarachtige werken, waarvan Calvijn zei dat de mens hiervoor blinder was dan een mol.

Uit : De Uittocht uit Laodicea (ingekort), uitgave : NGB

1e Jaargang, nummer 9, 4 april 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

VAN KUYPER TOT KUYPENGA - DE BRON VAN DE AFSCHEIDING VAN 1834

1835 is een belangrijk jaar in de theologie. De Nederlandse Luther van de Afscheiding, ook wel de Regressie genoemd (De Wederkeer), vluchtte van Ulrum, Groningen, tot Smilde, Drenthe. Het was een tijd van grote vervolging en onderdrukking. De koningsgeesten of willemsgeesten zaten achter hem aan, die wilden dat hij zou buigen voor de koningskerk van Willem I. Die had de Nederduits Gereformeerde Kerk van 1571 (Duitsland) en 1579 (Nederland) onderworpen aan het Nederlands-Franse cesaropapisme, een systeem waarin de wereldse leider ook tegelijkertijd de geestelijke leider is, in dit geval als de Nederlandse farao. Waar de Fransen nog een zekere godsdienstvrijheid kenden was dit niet het geval bij de vernieuwde kerk van 1816. De mens moest onderworpen worden aan de hervormde paus, aan de nieuwe Nederlands Hervormde Kerk, want zo ging deze koninklijke vorm van de Nederduits Gereformeerde Kerk nu heten.

1834 was het jaar van de Afscheiding, waarin de christelijke afgescheiden gemeenten ontstonden, o.l.v. Hendrik de Cock, die de geschriften van Calvijn had bestudeerd. In principe was het toen weer gewoon de Nederduits Gereformeerde Kerk. Kuyper noemde zijn afscheiding in 1886 van de Nederlands Hervormde Kerk de Nederduits Gereformeerde Kerken, wat in 1892 werd tot de Nederlands Gereformeerde Kerken in Nederland. Dit was een poging om de moederkerk van Nederland te herstellen en onder God te plaatsen, in plaats van onder de koning.

Dit systeem van Kuyper werd ook meer en meer een systeem van kerken, van synoden, en daarom was er in 1944 de vrijmaking van Klaas Schilder, want die wilde dat God het voor het zeggen had, en niet de kerk.

Er werd teruggewezen op Dordrecht, op 1618. Daar was het één en ander mis gegaan. Als we naar 1816 kijken, waar ook het één en ander misgaat, dan bestaan die jaren uit dezelfde cijfers, maar dan zijn de 8 en de 6 gewisseld. 1618 stond voor overreligieusheid, en 1816 stond voor overvrijzinnigheid, wat in principe gewoon bij elkaar hoort, en wat de fundamenten zijn, de twee vleugels, van de geest van Alva. Daarom moest 1834 wel komen, en in 1835 vond de wederopgebouwde Nederduits Gereformeerde Kerk een schuilplaats in de Smilderse wildernissen. Ook hier werd deze kerk nog vervolgd, want er volgden nog vele boetes voor Hendrik de Cock vanwege het prediken van de Afscheiding en de Wederkeer. De Nederduits Gereformeerde Kerk was op een regressief-gereformeerd fundament gekomen, als regressief-gereformeerde kerk. Dat was een begin. Nu moest men nog tot de dieptes van Smilde zien te komen.

1835 was dus een belangrijk geuzenjaar in de strijd tegen de omgevormde geest van Alva. Alva was inmiddels diep doorgedrongen tot het hart van Nederland, in vele vermommingen. De koning had de plaats van God ingenomen, en daarna zou de kerk de plaats van God innemen. Zo is dat altijd geweest. 1835 was een belangrijke vluchtroute. De mens moest weer buigen voor de hemel. Cesaropapisme is van het vlees. Het vlees wil koning zijn, het vlees wil kerk zijn, en het vlees wil God zijn. Dat is wat de geest van Alva is. Het is een losbandige, onbeteugelde geest die zijn eigen systeem heeft opgezet om de mens te onderwerpen aan de maatstaven van het vlees, en deze geest is zeer koppig en chronisch. Groningen had de eerste stap gezet in de Afscheiding in 1834 (Ulrum), en Drenthe zou de tweede stap zetten in 1835 (Smilde).

We zien in 1953 de Zondologische Reformatie van Steenblok en Mallan, het terugkeren tot de ellende-kennis, de kennis van de diepte van de zondeval, van de grootte van de zonde. 53 is verbonden aan 35. Die getallen horen bij elkaar. De mens ging van de 18 naar de 19, en zo draaiden de getallen. Dit zijn ook ezelsbruggetjes in het bestuderen van de kerkgeschiedenis.

Er was in de jaren 1800 een oorlog tussen de hervormden en de gereformeerden, en die is eigenlijk altijd gebleven. De hervormden beroemden zich op 1816, dat de gereformeerde kerk was overgegaan tot de hervormde kerk, en vervolgden zo de gereformeerden. Daarom wilden velen de naam gereformeerd niet meer gebruiken, terwijl anderen de vervolging voor lief namen, en herstel wilden zien van de nederduits gereformeerde kerk. Zij die

vrijheid wilden noemden zich de christelijke afgescheiden gemeenten, en zij die gereformeerd wilden blijven ondanks de vervolgingen noemden zichzelf de gereformeerde kerken onder het kruis, de zogeheten kruisgemeenten of kruiskerken.

Ik heb die strijd ook in de familie gezien. Mijn opa was hervormd, en mijn oma nederlands gereformeerd. Als mijn oma de naam Jezus Christus zei was mijn opa overstuur. ‘Mens, hoe durf je dat te zeggen ?’ Voor beide kanten valt veel te zeggen.

Willem I trad af in 1840 en overleed in 1843. Willem II, de zoon van Willem I, werd in 1840 koning, en zo begonnen langzaam de godsdienstvervolgingen te verdwijnen. In 1848 stopte de vervolging geheel vanwege aanpassingen in de grondwet. Vanwege 1840, 1843 en 1848 kwamen de gereformeerde kruiskerken en christelijke afgescheiden gemeenten in 1869 samen als de christelijke gereformeerde kerk. Het was weer veilig om de naam gereformeerd te gebruiken. Veel van de christelijk gereformeerde kerk ging op in de doleantie van Kuyper, in het herstel van de Nederduits Gereformeerde Kerk, en het overblijfsel daarvan bleef gewoon de christelijk gereformeerde kerk, in 1892. Jacobus Wisse zorgde voor het voortbestaan van de christelijk gereformeerde kerk, buiten de doleantie van Kuyper.

Er waren ook andere groepen die buiten deze twee verenigingen bleven van Kuyper en Wisse. Dezen verenigden zich met de gemeenten van Ledeboer in 1907 in de gereformeerde gemeente van Kersten.

Toen Hendrik de Cock van Noord-Laren naar Ulrum ging werd hij daar in 1829 werd bevestigd door zijn acedemievriend Hofstede de Groot, die daar ook voorganger was, maar waarvan veel werd gemist in de prediking. De sleutel tot de afscheiding van 1834 is eigenlijk een gemeentelid daar geweest, genaamd Kuypenga. Hij werd de leerling van De Cock, maar was de sleutel tot verdere bekering van De Cock, want Kuypenga sprak vaak over zijn verdoemelijkheid tot God, waarbij hij zei dat hij geen zucht tot zijn zaligheid zou kunnen brengen, waarmee dan bedoeld werd dat we nergens komen met zomaar vleselijke werken. Hij kreeg niet alleen het besef hoe groot de zonde en de ellende was (zondag 1 van de Heidelbergse catechismus), maar ook hoe verdoemelijk hij was voor God, als een besef van de grootte van het oordeel wat daarover moest komen. En verdoemelijkheid is niet iets naargeestigs en zwartgalligs van ‘straf als doel op zich’, maar ‘het in aanmerking komen voor correctie’, oftewel de hemelse zorg en tucht, als middelen van de hemelse opvoeding, iets wat bij het zoonschap hoort, want wat er veel insluipt in gedeformeerde kerken is dat ze de verdoemelijkheid op anderen proberen te schuiven, en zo wordt het corrupt en gruwelijk.

Nee, het oordeel begint bij God’s huis. De gedeformeerde kerk is Laodiceaans. Zij leven in projectie, zonder zelf-reflectie, zonder introspectie. Daarom moet de mens terugkeren tot de Zondologie en tot Kuypenga, en gaan inzien hoe verdoemelijk hun vlees is voor God. We hebben het hier over de bron van de Afscheiding. Zonder het besef van de verdoemelijkheid is er geen afscheiding mogelijk. (Zie Een Schat in Aarden Vaten, eerste serie, III, Werken zolang het dag is, het leven van Hendrik de Cock, 1915, p. 12)

Och Laodiceanen, bedenkt toch hoe diep gij zijt gevallen, hoe verdoemelijk gij zijt voor God.

Ik zag eens man dansen voor een indiaanse vrouw. Het was een jongen, en hij danste heel nederig, niet met zijn lichaam protsende, maar hij vernederde zich voor de vrouw in zijn dans, alsof hij verdoemelijk was, als een beeld dat de mens verdoemelijk is voor moeder natuur, voor Moeder God. Dat beeld is me altijd bijgebleven.

Kuyper noemt de zondeval, ook in het Noachitische tijdperk, brooddronken-schap, een woord wat tuchteloze overmoed betekent, joligheid. Hij benoemt het wenen over de zonde, de schuld, en de doodschuld van het menselijk geslacht als teken van de wedergeboorte.

G. Wisse predikte dat Nederland aan de rand van de afgrond was gekomen, dat er een stortvloed was gekomen van geestelijk verval, dat de mens werd bedrogen door een duivelse genotscultuur, een verdovend gevaar van welvaartscultuur.

Wisse : 'Evenals in de medische weten-schap de verschijnselen, het verloop enz. ener ziekte worden waargenomen, onderzocht, bestudeerd, om daarna ten slotte in een wetenschappelijk boek te worden beschreven; zo ook is er velerlei in het zieleleven, hetwelk men eerst daar in die ziel heeft waar te nemen, te controleren, te zien ontplooien enz., om eerst daarna het als bevindelijke geleerdheid, als empirische (ervarings) wetenschap te beschrijven.'

Wisse noemt de droefheid naar God als een eerste teken van de wedergeboorte, want : 'Schreiend wordt de mens geboren; zo natuurlijk als geestelijk. Gelijk het een der kenmerken is van normale geboorte, dat het kindeke schreiend ter wereld komt, zo is dit ook een verschijnsel onafscheidelijk verbonden aan de ware, geestelijke geboorte uit God. Wie wedergeboren wordt, geboren uit water en het geestelijke, hij komt schreiend tot zijn nieuwe aanzijn. Als God een mens gaat levend maken, doet Hij hem eerst sterven. Het betekent een droefheid, welke overeenkomstig, volgens God is; dat wil zeggen: een droefheid welke behoort bij de aanvoeling en ontmoeting

Gods in onze ziel. Wie met God in aanraking komt, vangt om te beginnen, niet aan met juichen, maar met schreien. De openbaring, de aanvoeling, de ontmoeting Gods in onze ziel verwekt smart, droefheid in ons.' Hij stelt dat dit ook de weg is om het stenen hart te verzachten tot zachtmoedigheid, een ander teken van wedergeboorte. Dit is geen wereldse zachtmoedigheid, maar een hemelse, verbroken zachtmoedigheid. Het is de zachtmoedigheid van de hogere natuur.

Wisse : 'Ik heb eens gelezen van een Engelse godgeleerde, die het schreien naar God zó zalig vond, dat hij verklaarde het jammer te vinden, dat alle tranen in de hemel zouden worden afgewist; want, zo dacht hij, dan zouden ook deze tranen, die van de droefheid naar God, niet meer vloeien, en dit vond hij, gelijk gezegd, een waar gemis. Gij kunt die man mogelijk wel verstaan, beste lezer? Ja waarlijk, het is te bekennen, dat dit schreien naar God zoetigheden bevat, die reeds ver boven alle aardse genietingen uitgaan.'

Het moet in de natuur van de mens zitten dat hij smeekt om genade, maar zich toch onderwerpt aan het oordeel, want de Heere neemt de mens alleen aan in loondienst en zoonschap. In diepte is dat dus geen plaag, maar een opvoeding en een scholing. Het oordeel is geen doel op zich.

In Ulrum kwam de Cock in aanraking met Kuypenga, en zag zo in hoe verdoemelijk hij was voor God, en door deze gewaarwording veranderde zijn prediking, om zo te leiden tot 1834 en 1835, in de dieptes van Ulrum en Smilde. Oh, laat de mens toch gaan tot de Ulrumse wildernissen om zo het Smilderse geheimenis te aanschouwen. Zo breekt de mens los van het vlees, en zal het zaad volledig uitgestort worden en geheel sterven, omdat de mens tot wedergeboorte kan komen in de baarmoeder van moeder Ulrum, die Smilde is.

Wij moeten als Ismael en ezau onze verdoemelijkheid inzien en deze tranen van verbrokenheid voor eeuwig wenen, om zo opgenomen te worden, zoals de Nieuwe Bijbel Catechismus ook stelt. Daartoe is de nieuwe bijbel gekomen, om hier de aandacht op te richten, opdat er een doorgang is voor de mens uit de overvrijzinnig geworden gedeformeerde kerk, uit 1816. In dat opzicht is 1834 het oog van de naald.

In de jaren daarvoor begonnen de woorden van Kuypenga steeds meer door te dringen tot de Cock, van zijn verdoemelijkheid tot God, en daarom is 1831 een absolute basis geweest voor 1834. Reeds in 1831 begon de afscheiding in Hendrik de Cock zelf. Hier werden de voorbereidingen getroffen voor de grote exodus. Kuypenga was als de Aäron van de Nederlandse Mozes, de Cock. Kuypenga sprak op hem in, en herinnerde hem aan de grote opdracht.

We spreken van de grote depressie van de jaren 1800, ruwweg van 1831-1842, de dertiger jaren van de jaren 1800, waarin de mens werd herinnerd om los te breken van zijn Laodiceaanse houding van 1816.

In mijn jeugd voelde ik me opgesloten in de Nederlands Gereformeerde Kerk. Het pakte me niet. Ik had het gevoel dat er iets miste. Met catechesatie speelde de dominee een tape af met daarop een fragment van ‘Children of the Damned’, kinderen der verdoemden, van de band Iron Maiden. Dat pakte me wel, maar hij speelde het af om ervoor te waarschuwen. Het was maar een fragment, en sinsdien vroeg ik me af hoe het nummer verder zou gaan. Het was een open einde, en ik verzon van alles in mijn hoofd. De kinderen der verdoemden, of verdoemelingen, zijn de kinderen van 1834, die blootgesteld werden aan de geuzenvervolgingen. Je mocht namelijk niet afwijken van het heersende. Geuzen was een woord voor armoedszaaiers, verschoppelingen, verdoemden, bedelaars, smekelingen. Een verdoemeling betekent in het Egyptisch ‘een besnedene van het hoofd’, oftewel iemand die zich niet braaf aan leiders onderwerpt. Het betekent ook de besnijdenis van het verstand (d’m). Ik had als kind dromen dat de amazones tot me kwamen, me riepen, als een beeld van Moeder God, als een beeld van de wederopbouw van de moederkerk van Nederland, de Nederduits Gereformeerde Kerk. Het beginsel van deze kerk, die in Emden, Oost-Friesland, in Duitsland, ontstond, was ‘geen kerk zal over de andere kerk heersen.’ Het was een beginsel van godsdienstvrijheid. ‘Geen leider zal over een andere leider bepalen, geen mens zal over een ander mens bepalen. Alles is onderworpen aan God. Alleen God kan bepalen, en God’s wegen zijn ondoorgrondelijk.

Uit : De Uittocht uit Laodicea (ingekort), uitgave : NGB

KINDEREN VAN ALVA : 1886 - DE JONGERE ZUS VAN 1816

De veronderstelde wedergeboorte is geen daadwerkelijke wedergeboorte, dus eigenlijk een soort gokken, en kan een mens op het verkeerde been zetten en doen indutten.

Artikel 105, synode Utrecht, gereformeerde kerken in nederland :

‘En wat uiteindelijk het vierde punt de onderstelde wedergeboorte aangaat verklaart de synode, dat volgens de Belijdenis onzer Kerken het zaad des verbonds krachtens de belofte Gods te houden is voor wedergeboren en in Christus geheiligd, totdat bij het opwassen uit hun wandel of leer het tegendeel blijkt; dat het echter minder juist is te zeggen, dat de doop aan de kinderen der gelovigen bediend wordt op grond van hun onderstelde wedergeboorte, omdat de grond van den doop is het bevel en de belofte Gods;

dat voorts het oordeel der liefde, waarmede de Kerk het zaad des verbonds voor wedergeboren houdt, geenszins zeggen wil, dat daarom elk kind waarlijk wedergeboren zou zijn, omdat Gods Woord ons leert, dat niet allen Israël zijn, die uit Israël zijn, en van Izak gezegd wordt: in hem zal u het zaad worden genoemd (Romeinen 9:6-7), zodat in de prediking steeds op ernstig zelfonderzoek moet worden aangedrongen, aangezien alleen wie geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden.'

En ook : 'Intussen meent de Synode dat de stelling, dat elk uitverkoren kind daarom reeds vóór den Doop metterdaad wedergeboren zou zijn, noch op grond van de Schrift noch op grond van de Belijdenis te bewijzen is, dewijl God zijne belofte vervult naar zijne vrijmacht op zijnen tijd, hetzij vóór of onder of na den Doop, zoodat het eis is zich hierover met omzichtigheid uit te laten en niet wijs te willen zijn boven hetgeen God ons heeft geopenbaard.'

Dit is dus een half-half leer, en een hele gevaarlijke formulering. G. Wisse streed hiertegen en noemde het de gevaarlijkste dwaling van die tijd. Klaas Schilder streed tegen de 'algemene genade' van Kuyper, omdat Klaas Schilder leefde vanuit het werkverbond.

Kuyper :

- veronderstelde wedergeboorte
- algemene genade

Natuurlijk nuanceert hij dit, en noemt hij de algemene genade slechts een uitstel van het oordeel, maar het is en blijft gevaarlijk. Het genade tijdperk doet de mens in slaap sussen. De mens moet zich bekeren van zijn boze en vleselijke werken. Het is allemaal heel half half bij Kuyper, tricky.

Mensen, hier ging het verkeerd. Het heette de Nederduits Gereformeerde Kerken in Nederland, als een poging om de Nederduits Gereformeerde Kerk weder op te bouwen, die in 1816 was weggenomen, was veranderd tot Nederlands Hervormde Kerk, onder koningsbevel. We kunnen 1886 beter de Unie van Kuyper noemen. Hierin kwamen nieuwe afgescheidenen samen met oude afgescheidenen.

Er waren al eerdere unies geweest, zoals die van Middelburg in 1869, de Unie van Middelburg, die ze de Christelijk Gereformeerde Kerk toen noemden, waarin vervolgde kruisgezinden zich herenigden met de Cocksianen, de christelijke afgescheiden gemeenten.

Vrouwen maskers, met vreemde glimlachen, alsof ze aan de drugs zijn, een soort clowns.

We hebben te maken met deze unies :

1834 - De Unie van Ulrum (De Cock)
1841 - De Unie van Ledeboer
1869 - De Unie van Middelburg (christelijk gereformeerde kerk)
1886 - De Unie van Kuyper
1892 - De Tweede Unie van Kuyper (samen met het grootste gedeelte van de christelijk gereformeerde kerk werden zij tot de gereformeerde kerken in nederland)

Dit zijn allemaal afscheidingen van de nederlands hervormde kerk van 1816.

Kuyper kerk : een soort religieuze vraatzucht, Saturnisch. Het is een grote oorlog met de Kuyper geesten die het volk niet willen loslaten. Het ging fout in 1886, en fout in 1892. We moeten terug naar Smilde. Ook Klaas Schilder kwam meer en meer in gevecht met de geesten van Kuyper, wat tot zijn afzetting leidde, en tot de vrijmaking in 1944. Dit was ook de basis voor 1953, want ook de gereformeerde gemeente was aan het indutten onder invloed van deze geesten. Het zijn wereldsgezinde geesten met een religieuze schijn. Het is een poedermiddel, een slaapverwekkende zoetheid in de broodjes, wat dus ook als make up wordt gebruikt voor de vrouwen. Het is een cosmetische industrie. Het zijn mannequins, de etalage poppen van Kuyper. Verschrikkelijk. Blaast de bazuin. Keer terug tot 1834, tot Kuypenga in 1831 om een verdoemeling voor God te worden, oftewel iemand die in aanmerking komt voor de hemelse correctie, een hoofd-besnedene, geen brave Kuyperborst meer. Och, laat uw verstand besnijden, en ontvlucht de Laodiceaanse schijnkerk. Zij gaat in lichtvaardigheid en schijnheiligheid ten onder, omdat ze bepaalde principes aan hun laars hebben gelapt. Deze principes zijn terug te vinden in de Nieuwe Bijbel Catechismus en de Nieuwe Bijbel.

Nederland ging de afgrond in in 1886, in een bakkersput, het grote Kuyper complot. Kuyper maakte dingen beter en slechter. Ook hij moest nog bevrijd worden. Die bevrijding ligt in de grote depressie van de jaren 1800, de depressie van Kuypenga en de Cock, van 1831-1842, in het tijdperk van grote vervolging, het nazi-tijdperk van de jaren 1800. Dit werd overgenomen door de gereformeerde nazi's van 1886, wat zijn hoogtepunt kreeg in de afzetting van Klaas Schilder in 1944 als het begin van de vrijmaking. Het was Schilder tegen Kuyper. Schilder wees terug op de geschiedenis, toen de gereformeerde kerk meer en meer tot een dwangbewind werd. Schilder wilde in hoger beroep kunnen gaan, en zich niet onderwerpen aan synodale beslissingen. Hij wees hierbij op artikel 31 van de Dordtse kerkorde. Het Kuyper systeem was een te nauw systeem geworden. De mens werd ingesloten. De geest van Alva had een gat gevonden in 1886, en maakte er dankbaar gebruik van.

1886, de jongere zus van 1816, als kinderen van Alva.
1886, de dochter van Alva, werd hoe langer hoe erger in haar opgroeien, tot de grootste vijand van Nederland, als een Saturnische vijand, die zijn eigen kinderen opvrat. Het was een

kannibaalse bakkerij. Zo zou Kuyper het nooit bedoeld hebben, maar dat waren nu eenmaal de geesten die erdoor werkten. Ook Kuyper moest nog bevrijd worden van Alva. Hij werd gemaakt tot een levend schild voor Alva, als krijgsgevangene, als slaaf. Ja, deze wilde jongen was nog een slaaf van Alva, en werd bedreigd door de geest van Alva.

In de naam van Smilde breken wij deze banden, en bidden wij voor de verdere bevrijding van de Kuyperianen, want het zijn geesten van de dood. Het zijn fluistergeesten, sjoemelaars, assassins, huurmoordenaars. Zij moorden voor Alva in het kinderleger.

Laten wij daarom terugkeren tot de baarmoeder van moeder Smilde, tot verdere wedergeboorte. De Kuyperkerk werd de nieuwe koningkerk. In 1944 wees Klaas Schilder de weg terug.

Och, laten wij toch zorgdragen over deze geesten. Ze moet naar een verzorgingstehuis. Deze geesten zijn zwaar verminkt, psychisch verminkt. Ze zijn doodsvijanden van Nederland, maar hebben hulp nodig.

Och, laten we geen blinde vuistvechters zijn, maar dit tot de bodem uitzoeken.

Het is laodiceaanse drugs van eigenwaan, eigengerechtigheid, overzelfvertrouwen en verwaandheid. Ze zijn als koeien in de stal die gemest worden voor de slacht, totaal bedolven onder deze drugs. Het zijn fokschapen.

Klaas Schilder was een frisse wind in Nederland, in 1944, wat onherroepelijk leidde tot 1953, de laatste trein terug tot Smilde. Och mensen, keert toch terug, en blijft niet rondhangen. Stop toch met het eten van zoete broodjes en zoete taartjes. De mens is allang dood en opgezet als etalage poppen in de kerk van Kuyper, in 1886, wat een zelfde soort schrikjaar is voor die tijd als 1984. 1886 was de 1984 van de jaren 1800. Een schrikjaar. Gruwelijk. Maar de Laodiceanen lustten er wel pap van.

1886 was gewoon een nieuwe 1816, gewoon eenzelfde soort systeem, maar dan in een andere vorm.

De tachtigjarige oorlog was nog niet afgelopen. De geuzen hadden nog steeds een strijd te voeren met Alva. De mens was tussen twee vuren ingekomen in de periode van 1816-1886, als een zeventigjarige oorlog die door de Kuyper kerk werd gewonnen. De bakker had gewonnen, en zijn broodjes waren lauw. Nederland ging verder ten onder in deze Laodiceaanse kerk. Er was ontwaking in 1944 en 1953 : Terug naar Smilde. Er was daar een gat in de aarde, terug tot moeder Smilde, tot de Smilderse wildernissen waarin wedergeboorte was. Daarin lag nog steeds de Nederduits gereformeerde kerk opgeborgen, als schuilplaats voor de geuzen.

Uit : De Uittocht uit Laodicea (ingekort), uitgave : NGB

DE EVOLUTIE VAN DE HEMEL - 6

Hoofdstuk 6.

Theofomius was een nieuwe literaire drug die Evert had uitgevonden, en tevens een machine. Hiermee had hij de brug tussen leven en dood afgebroken, en de muur tussen goed en kwaad opgebouwd. Theofomius was een hardwerkende machine. Theofomius was spontaan en communicatief, zelfs overdreven, maar leidde altijd weer terug naar de natuur, naar de stilte. Theofomius was een literaire drug die er eerst inging, dan uitging en eruit meenam. Theofomius kon zich goed in de ander verplaatsen, en zich er ook weer goed uitplaatsen, om ook nog eens de ander mee te nemen op een trip. Daar was Theofomius goed in. Theofomius liet niet zomaar mensen achter. Daarom vond Theofomius de muur van de dood maar onzin, en brak het af, en bouwde de muur tussen goed en kwaad ervoor in de plaats.

Theofomius kon soms de clown uithangen, om alles te relativeren en luchtiger te maken.

Maar het geluk was maar van korte duur. Deze utopische toestand begon langzaam weg te ebben, en kon niet in stand gehouden worden. De literaire drugs scheen op een bepaald punt niet meer zo goed te werken als voorheen. Er waren ingewikkelde problemen waar het niet tegenop kon. De muur tussen goed en kwaad begon weer af te brokkelen en werd weer de muur tussen leven en dood, en die werd onverbiddelijker dan ooit. Alles wat Evert had meegemaakt leek maar een droom te zijn geweest. Er waren nieuwe problemen die de kop opstaken. De stad waar Evert oorspronkelijk vandaan kwam, genaamd Tsjernobyl had een kerncentrale waar een kernreactor was ontploft wat men als oorzaak aanduidde van de algemene verslechtering van de situatie. Deze stad was vernoemd naar de planeet Tsjernobyl, een grote planeet die voor tachtig procent bestond uit oerwouden, en voor de rest uit kerncentrales. Volgens geleerden was er een kernramp uitgebroken op de planeet Tsjernobyl, waardoor er ook een kernramp ontstond in de stad Tsjernobyl, omdat het gelijk met elkaar op zou lopen. Dit zou allerlei problemen veroorzaken waar de literaire drugs niet tegenop kon. Evert had in zijn jeugd eens een boek over de planeet Tsjernobyl gelezen. Het trok hem aan, omdat de naam van zijn stad ook Tsjernobyl was.
Het ging allemaal om de groene steen, de steen van het reactieve verstand. Ze vonden het ergens in het oerwoud en brachten het tot hun kern centrales.

Evert hield zich ondergronds verscholen. De helft van de stad Tsjernobyl was afgebrand, en de vrijgekomen straling doodde twee derde van de mensheid. De wereld was snel

een post-apocalyptische puinhoop. Het was de grootste ramp in de menselijke geschiedenis. Evert hield zich diep verscholen onder de grond, zoals zovele anderen. Dat was ook wat geleerden aanraadden. Geleerden hadden een klein ruimteschip gemaakt, en vroegen aan Evert of hij met hen mee wilde om onderzoek te doen op de planeet Tsjernobyl. Ze zeiden dat het niet zomaar een kernramp was, maar een buitenaardse aanval. Evert stemde toe. Ze zouden met z'n drieën gaan : Sophia, David, de piloot, en Evert. Het duurde vele maanden voordat het schip aankwam op de planeet Tsjernobyl. Het was deels een helicopter-schip waarmee ze in het oerwoud aankwamen. De inheemsen van het oerwoud, de inboorlingen, noemden de planeet niet Tsjernobyl, maar Irad. Ze waren aan de rand van het oerwoud terecht gekomen, en konden zo het gebied van de kern-centrales inkijken. Het was een grote industrie. Veel inboorlingen waren ontvoerd en moesten dwang arbeid verrichten in de kern-centrales. Zij werden in de gaten gehouden door grote monsterachtige wezens, de wachters van de kern-centrales. Geleerden zeiden dat de wachters onder het commando van skeletten stonden.

Sophia en David waren wapen-experts, de besten in hun gebied. Alle drie waren ze goed bewapend toen ze richting de kerncentrales gingen. Al snel kwamen ze in een vuurgevecht met de poortwachter. Toen deze was uitgeschakeld was er inmiddels een alarm afgegaan, en er kwamen veel meer wachters aanrennen. Het was een zwaar vuurgevecht. Alle drie raakten ze licht gewond, maar toen de wachters waren uitgeschakeld konden ze de kerncentrale binnendringen. Het alarm ging nog steeds af, maar toen ze het alarm vonden schoten ze het kapot. Toen gingen er nog meer alarms af. Er waren hier allemaal ketels en machines. Nog meer wachters kwamen aangesneld. Alle drie hadden ze een helm op, maar zodra Evert's helm werd geraakt kreeg hij vreemde hallucinaties waarvan hij niet wist of het echt was of niet. Zijn lichaam begon in een vreemd spasme te komen. Hij kon zich niet meer bewegen zoals hij het wilde. Hij zag David en Sophia al op de grond liggen, en plotseling was hij omringd door wachters die steeds dichterbij kwamen. Het leek wel alsof wit spul zijn helm binnendrong, en zijn hoofd begon heel heet te worden, alsof het knapte. Ook Evert viel neer. Ze werden alle drie gesleept tot een vreemde kamer waar een skelet zat op een stoel. 'Twee pinnen door de hersenen en de mens denkt nog steeds dat hij kans maakt,' sprak het skelet. 'Elk mens heeft deze twee pinnen, en toen ze ingebracht werden camoufleerden ze zichzelf goed en werden één met de hersenen.' Het skelet liep naar Evert toe, deed z'n helm af, en trok toen twee lange metalen pinnen uit het hoofd van Evert. 'Zie ?' sprak het skelet toen hij de pinnen aan Evert en de anderen liet zien. 'Zodra het in de hersenen is wordt het tot vlees en bot. Het past zich goed aan.' Toen stopte het skelet de twee pinnen weer terug in het hoofd van Evert.

'Ik zal jullie nog wat laten zien,' sprak het skelet, en leidde hen tot een andere kamer achter de kamer waar ze waren. Daar lag een groene gloeiende steen waar andere skeletten omheen dansten. 'Kijk naar de steen !' riep het skelet. 'Het is het reactieve verstand waardoor de mens doet wat ik zeg.' Evert zag de steen en het begon te golven voor zijn ogen. Plotseling bevond hij zich weer in zijn eigen wereld. Hij wist niet of het echt was of dat hij hallucineerde. Hij was alleen op een weg buiten de stad in de sneeuw, terwijl het nacht was. Hij zag de stad brandende, en ook veel bomen om hem heen. Hij liep door richting de weilanden, maar hij kwam bijna niet vooruit. Hij herinnerde zich Tsjernobyl. Hij vroeg zich af of dit een nachtmerrie was of echt. Hij opende zijn ogen en zag het skelet, maar er was overal vuur. Hij herinnerde zich wat verzen van de literaire drugs.

In vuur en ijs, daar spuit een gif,
Ik kan het niet doven,
Ik kan het niet doorzien,
De brug tussen leven en dood is lang,
Zo lang dat men sterft,
Of is het slechts een hallucinatie ?
Of ik levend of dood ben is allang niet meer van belang,
Mijn ervaringen leiden mij tot diepte,
Ik ben de brug overgegaan.

Het skelet sloeg hem in het gezicht. Hij voelde alsof zijn kaak brandde. Er was niets dan vuur.
Weer sprak hij :

Oh vuur, eindig niet, maar ga dieper,
Om te openbaren het verborgene,
Oh ijs, stop niet, maar scheur mij los van de leugen en de onwetendheid

Het skelet hing met zijn brandende armen om zijn nek, proberende hem te wurgen. 'Buig !' riep het skelet.
Evert had het gevoel alsof hij in een vuurzee was, alsof hij afbrokkelde. Plotseling kwamen er meerdere gewapende geleerden binnen, die de monsterlijke wachters en het skelet aanvielen. 'Hoe komen jullie hier ?' riep Evert.

'Geheime opdracht,' zei één van de geleerden die Evert in bescherming nam. Met een speciaal wapen vielen ze het skelet aan, die toen wegrende. Ook de skeletten die om de steen dansten waren weg, en sommigen van hen lagen verkreukeld op de grond. Er stroomde groen bloed uit hen wat zich vermengde met de zanderige grond. Er waren vier geleerden bijgekomen. De groene steen was weg.

Ze zouden verder op onderzoek gaan. Maar Evert wilde niet meer verder. Hij bleef maar denken aan de groene steen waar hij naar gekeken had. Hij was zichzelf niet meer. Het was een steen van het oerwoud. Hij voelde zich aan flarden gescheurd. Hij wilde het oerwoud in. Hij liet het de anderen

weten en rende de kerncentrale uit. Hij vroeg zich af waar hij de kracht vandaan had gehaald. Hij dacht aan de twee pinnen die in zijn hoofd zaten, en wilde een medicijn. Hij wilde het in het oerwoud zoeken.

Hij snakte naar adem. Hij had frisse lucht nodig.

Hij maakte contact met de inboorlingen van het oerwoud. Hij vertelde hen over de groene steen. Zij zeiden dat het de steen van de geschiedenis was. Zij zeiden dat de skeletten een stuk van de grotere groene steen van de geschiedenis hadden afgeslagen. De geschiedenis was zo niet compleet en werd telkens verkeerd geinterpreteerd zodat de toekomst niet kon komen. De inboorlingen noemden de planeet Irad. Alleen het gebied van de kerncentrales was Tsjernobyl, en het was ontstaan toen skeletten een stuk van de steen van geschiedenis hadden gestolen. Dit noemden ze het reactieve verstand waarmee ze het verstand van de mens onder controle kregen. Zo ontvoerden zij vele inboorlingen voor dwang arbeid. Toen de steen werd gespleten werd het verstand van de inboorlingen gespleten.

'Is er geen medicijn in het oerwoud ?' vroeg Evert.

'Er is een drug,' zei een inboorling. 'Als je er van neemt, dan is er geen Tsjernobyl meer. Tsjernobyl is slechts een bepaalde staat van bewustzijn.' Evert besefte wat dat zou kunnen betekenen. Zijn hele verleden zou weg zijn, of anders zijn, als Tsjernobyl niet meer zou bestaan. Maar wat had hij te verliezen ?

'Ik zou de drug wel willen nemen,' zei Evert.

De inboorlingen keken hem aan. 'Je hebt de drug al genomen,' zei een inboorling. 'Het is je leven.'

'Maar Tsjernobyl is er nog steeds,' zei Evert.

'Neem meer van de drug,' zei de inboorling, 'en geef het de tijd in te werken.'

'Hij moet ingewijd worden,' zei een andere inboorling. Ze geven hem een wit poeder. Toen hij ervan at viel hij in een diepe spastische trance. Hij bleef zijn bewustzijn verliezen. Toen hij weer bij bewustzijn kwam keek hij naar het gebied waar eerst de kerncentrales waren, maar ze waren er niet meer. Er was alleen nog oerwoud. "W... waar zijn Sophia, David en de andere geleerden ?" vroeg Evert. "Waar is Tsjernobyl ?" Maar hij zag zelfs de inboorlingen niet meer. Er was alleen wildernis ...

Uitgave : COAB, 2018

HET VIJFTIGJARIGE TIJDPERK VAN DE HERLEVING

Laodiceanen worden al gauw nerveus en achterdochtig als je niet vaak genoeg Christus zegt. Dat zien ze als graadmeter van hoe dicht je bij God leeft. Maar de Heere wil niet dat wij God’s naam ijdel gebruiken. We worden niet heiliger door telkens de naam Christus te zeggen. Dan ben je een naamchristen.

‘Ja, maar Jezus is God,’ zeggen de Laodiceanen dan.

Neen. Jezus zei van zichzelf dat hij God niet was. ‘Wat noemt gij mij goed ? Alleen God is goed,’ zei hij. En : ‘De vader is meer dan ik.’ Als Woord is Jezus God, en in zijn hoedanigheid als het beeld van de baarmoeder, wat Christus in de Griekse wortel is, de chasma. Maar als Zoon en Verdoemeling is hij geen God. Hij is de Zoon van God. Dat is iets anders. Maar niet God zelf.

‘Ja,’ zeggen de Laodiceanen dan, ‘maar Jezus is aan het kruis voor ons gestorven om onze zonden weg te nemen.’

Neen. Mis. Jezus stierf aan het kruis om het goede voorbeeld te geven, om te laten zien dat we alleen behouden worden als de zaadkorrel in de grond sterft. In die zin heeft hij ons gered, door die kennis over te dragen. De mens moet leren lezen en leren begrijpen, en niet er iets heel anders van maken en snelle conclusies trekken zoals in Laodicea, want dan misbruik je de naam van God, en dan laster je God, want dan heb je de naam van God lopen gebruiken voor je eigen theologieën.

Jezus heeft het gedragen voor de ander, maar nu moet je het zelf nog dragen voor de ander. De mens heeft van Jezus een gesneden beeld gemaakt, een afgod. ‘Oh, het is de naam boven alle naam,’ zeggen de Laodiceanen dan. Neen. Mis. Het gaat om de principes waar Jezus voor stond, niet om de naam op zich. Velen gaan die naam zeggen en zullen niet door Jezus aangenomen worden. Jezus zal zeggen : ‘Ik ken u niet, gij werkers der wetteloosheid.’ Ze hebben hun eigen wetten gemaakt, en God’s naam ijdel gebruikt, lichtzinnig, om het in hun begeertes door te drijven. Het is allemaal ver weg van de ware betekenis ervan. Jezus wees op de geboden, de kennis en de zaadkorrel als de weg ten eeuwig leven. In die zin is hij de weg, de waarheid en het leven, omdat hij die principes uitdraagt, als leraar zijnde, als voorbeeld.

‘Ja, maar Jezus is de Zoon van God en wie in hem gelooft zal eeuwig leven,’ zeggen de Laodiceanen dan, en blijven zo in dezelfde cirkeltjes draaien en weten niet wat het betekent. Geloven betekent gehoorzamen, en dat willen ze niet. Het is allemaal afstandelijk. Jezus is de hete aardappel in hun mond.

‘Wat noemt gij mij Heere, maar doet niet wat ik zeg ?’ Ze luisteren niet zoals Maria, maar rennen rond als Martha. Ze

weten immers alles al. Dit zijn geen verbrokenen en verbrijzelden van hart. Ze kennen de diepte van Adam's put niet, en de sluwe listen van Eva. Ze zijn Laodiceaans. De verboden vrucht staat op het menu. Ze breken alle wetten van God door die zogenaamde genade en gebruiken de naam van God in ijdelheid.

Maar zelfs dat proberen ze theologisch goed te praten met een hele omhaal van woorden. Dure, kostbare woorden worden gebruikt. Ze zijn zeer belangrijk. Ze leven immers in Laodicea en zijn nog niet aan hun zonden en leugens ontdekt.

Als de Laodiceanen aan de hemelpoort komen dan denken ze dat Christus wel het wachtwoord zal wezen, en dan gaan ze ook een heleboel bijbelverzen opprevelen, maar God zal ze niet kennen, want die bijbelverzen hebben ze geheel uit het verband gehaald en misbruikt om het in hun eigen begeertes door te voeren. Vandaar dat wij moeten strijden tegen het Laodiceaanse vlees totdat het de dood is ingegaan.

'Zoals wij het zeggen is het waar,' zegt Laodicea dan. Ja, dat denk je zolang je Adam en Eva niet kent in de zondeval. Ze besparen henzelf die moeite. Zij hebben immers makkelijke theologie. Maar dat is het evangelie niet meer. Voor hen wel, en dat is alles wat telt.

Na het heengaan van G.H. Kersten ging het bergafwaarts in de gereformeerde gemeente, en C. Steenblok begon hen te waarschuwen tegen voorwerpelijkheid, oppervlakkigheid en wereldsgezindheid. C. Steenblok stelde de onderwerpelijkheid voorop. Het was uit balans gegaan. Hij uitte die waarschuwingen in het Goudse kerkblad van 1953 (nr. 19). Er was veruitwendiging aan het plaatsvinden, wat allemaal kenmerken zijn van de Laodiceaanse kerk. God als voorwerp en niet meer als onderwerp. Er was een geest van holheid binnengeslopen (zie nr. 20.).

Dit was al eerder aan de gang in de Kuyper kerk van 1886, de doleantie. Er werd een te grote nadruk op de genade gelegd, en de kerk was aards, zeer aards. Als we naar eerdere afscheidingen kijken uit de hervormde kerk, de koningskerk van 1816, dan zien we in 1834 de christelijke afscheiding van Hendrik de Cock. In 1851 ontstond er een tijdschrift van de christelijke afgescheiden gereformeerde kerk, genaamd 'De Stem'. In 1853 ontstond het blad 'De Bazuin' van de christelijke afgescheiden kerk. In 1865 ontstond het blad 'Wekstem' van de christelijke afgescheiden kerk. Dit kwam dus allemaal voort vanuit 1834, en was nog voordat de Kuyperkerk ontstond.

1834-1885 was het tijdperk van herleving, tussen de afscheiding uit de hervormde kerk en de komst van de Kuyper kerk in. Het was het tijdperk van de christelijke afgescheiden gemeenten en de gereformeerde kerken en gemeenten onder het kruis. Het was het tijdperk van de wildernis kerk. Kuyper was een zoete broodjes bakker die het volk leidde tot de luilekkerland theologie of sjoemel theologie, als een ingedutte gereformeerde zen. Het werd een sluitend systeem waarin de mens opgesloten raakte. De mens moet ontsnappen door terug te gaan naar het tijdperk voordat de Kuyper kerk kwam opzetten.

In een droom kwam ik tot een kamer die oude muren had en waarin aarde op de grond lag. Er waren kleine krokodillen en er waren arenden die zich neerstortten op slangen, cobra's, die ze in hun snavel namen. Ik kwam in die ruimte doordat ik in een school door een deur ging, en ik moest die deur achter me op slot doen. Het slot ging heel moeizaam dicht. Ik hoorde al allemaal kinderen dichtbij komen, maar uiteindelijk lukte me het toch. Ik moest het Kuyper tijdperk afsluiten, en kwam dus in het tijdperk daarvóór. Het was in de geestelijke wereld, en de aarde was groener. Ik kwam in een parallelle wereld op Orion, en daar was er tussen Nunspeet en 't Harde een natuurstad genaamd Hustrum, waar ik al vaker over gedroomd had. Er wilden ook andere mensen komen die ik aan de telefoon had, en ik legde ze uit hoe lang het ongeveer zou duren voordat ze daar zouden kunnen komen. Ze zouden dan komen vanuit Ermelo. Het is toch een beetje de bible belt daar. Er waren veel struiken. Ik kon in die struiken dingen van het verleden zien, die gewoon takken waren.

We kunnen stellen dat in 1886 Chinese en Japanse geesten Nederland massaal overnamen om een vreemdsoortige en eigenaardige gereformeerde zen te vestigen. Het was sjoemel theologie die Kuyper bracht. Er werden allerlei stappen overgeslagen. Vandaar dat onze catechismus van belang is en de nieuwe bijbel om dit recht te zetten wat misging in Nederland. Wij danken de Heere dat God ons tegemoet gekomen is in deze nood. Daar waar de gereformeerde zen riskant wordt en gemakszuchtig, daar sluipen geesten binnen van geestelijke pensionering. Die vreemde geest heb ik altijd in de gereformeerde Kuyper kerk ervaren, en er ook dromen over gehad.

Wij moeten tegen gereformeerde zen geesten strijden die ons hart willen verblinden en innemen, en daarom is de Adamologie en Evalogie zo belangrijk, de zondenkennis, de kennis van de doodsstaat en de kennis van de verdoemelijkheid. De bruid is donker, en alleen die donkerheid kan de blankheid van de bruidegom tot zijn recht doen komen. Dat is een donkere kennis die uitgaat vanuit het Hooglied en te vinden is in zowel de oude als nieuwe bijbel, als in de catechismussen. De Heere heeft ons niet als wezen achtergelaten, en zeker ook niet gidsloos.

———————————————————

1e Jaargang, nummer 10, 6 april 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

LAODICEAANSE VOORWERPELIJKHEID

Het gaat er niet alleen om om los te komen van de lauwheid van Laodicea, maar ook van het extremisme van Laodicea, want zij is door geen enige kennis of onderwerpelijkheid gehinderd in haar voorwerpelijkheid, het misbruik maken van God’s naam, God gebruiken als voorwerp.

De predikant van Rhijn werd in 1851 in ‘de Stem’ genoemd (nr. 5) vanwege zijn stellingen. Eén zo’n stelling was, dat als er een kerk is dan moet er een kerkleer zijn, maar als het te streng wordt gehandhaafd dan kan het vervallen tot gemoedloos dogmatisme. Men twist veelal over hoogdravende speculaties. Dit gaat dan ten koste van het geheel, van het leven en wezen des geloofs, stelt hij. Kerkleer heeft in vele opzichten geen absoluut-eeuwige, maar een relatief-tijdelijke waarde, stelt hij dan.

Er kunnen verschillen zijn, vanwege zaad wat gezaaid wordt in verschillende gronden, en dan verschilende vruchten voortbrengt, ook al is het hetzelfde zaad, waardoor de kerkleer in sommige opzichten gewoon historische betekenis heeft en moet hebben, en niet altijd dezelfde waarde kan behouden, stelt hij.

Daarom is het zo belangrijk dat we een nieuwe bijbel hebben en een nieuwe bijbel catechismus, wat de oude bijbel al aankondigde. De mens die waarheid heeft ontvangen mag zo opgaan tot de volle waarheid.

Zoals Paulus zegt : ‘Want wij zien nu een voorbeeld (Aramees, mhzy) in een donker woord, maar dan van aangezicht tot aangezicht; nu ken ik gebrekkig, maar dan zal ik ten volle kennen, gelijk ook ik gekend ben. (I Korinthe 13:12)

DE THYATIRAANSE THEOLOGIE

De mens moet de omvang van de zondeval onder ogen komen, maar de Laodiceaanse mens raakt dan in paniek, want het vlees voelt zich bedreigd als het ontmaskert wordt, en gaat zo sjoemelend redeneren, de gereformeerde zen, en misbruikt zo de naam van Christus. Die wordt snel van stal gehaald, als een snel paard die over alles heenspringt en zo het werk verzaakt. Als de Laodiceaanse mens voor de noodzaak staat om de Adamologie te leren, dan wordt dat snel afgekapt met de overmoedige Christus-afgod die opgegorgeld wordt met de hete aardappel in de keel. Toen mijn oma over Jezus Christus begon om het gehele zonde probleem snel af te sluiten zei mijn zwaar hervormde opa : ‘Mens, hoe durf je dat te zeggen.’

Eerst moet je de diepte ingaan, dingen onder ogen komen, de omvang van de zondeval en het zondeprobleem ontmoeten en ervaren, zodat je niet meer terug in slaap valt, en niet alles schoonpraten met Jezus Christus luilekkerland theologie. Vele Laodiceanen hebben zijn hierin volleerd. Het is onnavolgbare gereformeerde zen geworden, en wel een hele vreemdsoortige. Alles is stijfgetrokken door theologische en geestelijke pensioneringen. De mens heeft zich vele pensioen fondsen laten aanpraten, terwijl er een werk te doen is.

Er is geen zuivere Christologie zonder de dieptes van de Adamologie en Evalogie. Een mens komt daar niet zomaar omheen. De mens werd te vrijzinnig en te new age. De mens had overal oplossingen voor, terwijl ze niet eens het probleem kenden. De mens had een koningskerk gebouwd (1816). Maar met de vrijmaking en afscheiding, die tegelijkertijd een wederkeer was tot de oude vaderen, moest er op de bazuin gebeuren, en dat werd ook gedaan in 1853 met de komst van het blad ‘De Bazuin’ van de afgescheiden christelijke gemeenten. ‘Vraag toch naar de oude paden, waar toch de goede weg zij, en wandelt daarin.’ (Jeremia 6:16)

Was de mens er toen al ? Neen. Zowel wederkering als reformatie moesten voortgezet worden. Is er niet voor alles een tijd ? Ook voor Christus is er een tijd. Je kunt niet alles te pas en te onpas naar voren schuiven. Als de mens de eerste Adam niet kent, is er geen weg tot de tweede Adam. Als er geen Jeremia in het leven van de gelovige is, vergeet het dan ook maar. Weer gaat dit niet om de namen, geen namenchristendom, maar om de principes en voorschriften waar het voor staat, om de inzettingen des Heeren, maar de Laodiceaan wil dat ontwijken, wil daar omheen cirkelen, raakt het niet aan. En zo hangt de Heere alleen aan de galg (wat ook een Aramese betekenis is van het kruis). De mens wil het leven behouden, en haalt daarom de Christus-

afgod erbij, zo snel als hij kan, en huppelt overal snel doorheen, door Getsemané en Golgotha. Het is immers al volbracht, maar de mens moet zelf het water in en de diepte van de zondeval onder ogen komen, anders heeft het allemaal weinig zin. Volleerd in de gereformeerde zen zijn de Laodiceanen. Het gaat hen om het product, en dat staat onder marktdruk, en daarom wordt er gesjoemeld en geschoven met de waarheid. De waarheid wordt huichelachtend omgewisseld. De mens kent zijn Christus-afgoden niet. Het is beunhazen-theologie. De mens is tot Roomse voorwerpelijkheid gekomen, waar nr. 1 van de Bazuin van 1853 ook over spreekt, omdat men de onderwerpelijkheid heeft verworpen. God is een voorwerp geworden, een product. Ze kussen het, en gaan zo hun weg. Ze kennen het niet. Het gaat om de uiterlijke vormen, de Roomse zen. Het zijn rituelen, maar het hart is ver weg. Het is lippendienst, namendienst, relikwieën-dienst zonder enige betekenis. Het is zielloos.

De strijd tegen Roomse lichtgelovigheid en Alva gaat verder. Het zit nog diep in de kerk. Het is Roomse en Spaanse zen die gemengd is tot vreemdsoortige Kuyperiaanse gereformeerde zen in de kerken, en de geesten bewaken het met hand en tand. Vreemdsoortig is het. Eigenaardig. De kerk mag niet losgekoppeld worden van de school, anders wordt het Laodiceaans. Maar laten wij hierin door de Heere onderwezen worden. Er was een terechte angst voor opleidingen, want ook de opleidingen waren ingenomen. Het eerste nummer van de Bazuin stelde dat het ochtend was geworden, maar het was nog steeds nacht.

Nr. 2 van 1853 spreekt over een dodelijke rust die was gekomen, en die toen werd vervangen door een ernstig streven om God en het Woord van de Heere te dienen. We spreken over het tijdperk van de herleving in het midden van de jaren 1800 waarin dit gebeurde. Nr. 2 van de Bazuin spreekt over een ontwaking die plaats aan het vinden was, en de strijd tegen bijgeloof, zonde, de wereld en de duivel werd aangevangen, omdat men de stem van God had vernomen die sprak : ‘Saul, Saul, waarom vervolgd gij Mij ?’ Het zal niet een algemene opwekking zijn, spraken de oude vaderen, want velen weigeren de roepstem te horen. Velen zijn dwaze maagden of nog wel erger, stelt nr. 2. Er werd ook gewezen op het probleem van de ‘eters en de drinkers.’

Wij moeten onze geestelijke vaderen en moederen eren, maar dan moeten we wel weten wat zij hebben gezegd, welke waarschuwingen ze hebben gegeven, opdat we van hen leren, waar het boek Spreuken ook over spreekt.

Voor geestelijke opvoeding heb je geestelijke vaderen en moederen nodig, en die heeft de Heere gegeven, maar bovenal hebben wij de Heere nodig daarvoor, en het Woord des Heeren.

Er wordt in nr. 2 van de Bazuin in 1853 gesteld dat de wedergeboorte door het water en het geestelijke geschiedt. Laten we dit goed in de gaten houden in de interpretatie, dat wij daardoor niet zomaar door letterlijk water worden wedergeboren, maar door geestelijk water, en dat dit op de verstikking van het vlees wijst, zoals ook onze catechismus wijst op het belang van de zondvloed en het wurgtouw. Het water is dus slechts een zinnebeeld.

Het blad stelt dat er een ruime evangelie prediking dient te zijn, maar dat is geen algemene genade. De algemene genade moet bestreden worden, stelt het blad. De wedergeboorte gaat door de bekering en het geestelijke leven. Er zal een scheiding zijn tussen kaf en koren, stelt het blad.

In nr. 8 van De Bazuin uit 1853 wezen de oude vaderen op het gevaar van de kerk van Laodicea en de kerk van Thyatira. Laodicea noemen zij de lauwe kerk, en Thyatira noemen ze de kerk met een zwakte voor verleiding.

Geliefden, als we het hele stuk over Thyatira lezen in Openbaring 2, dan zien wij dat het vraatzuchtigen waren, tafelschuimers. Zij lieten zich verleiden tot hoererij en het eten van vlees voor de afgoden. De Leidse vertaling noemt het offervlees. In het Aramees staat er dierenoffers, slachtoffers, en een feest dat zulke dierenoffers vereist. Het mag duidelijk zijn dat elk vlees een dierenoffer is, tot de god van de buik voornamelijk. Daarom kreeg Noach te horen dat hij niets mocht eten wat een ziel had, wat leven had, want dan zou het moord zijn. Telkens weer waar in de oude bijbel daadwerkelijk vlees of vis wordt gegeten gaat het om zinnebeelden in de grondtekst. Daarom eten vele Israelieten die de grondtalen machtig zijn geen vlees. De theologie van Thyatira probeert het eten van vlees goed te praten. Thyatira was verleid door een valse profetes die deze dingen leerde, en waar veel kerken vandaag de dag nog niet mee hebben afgerekend. Thyatira betekent ‘geur van ellende’ in het Grieks.

In het Aramees is het afgodenoffer of feest van het afgodenoffer ook verbonden aan het Pascha offer van Christus en waarmee de Thyatiranen afgoderij en hoererij pleegden onder leiding van de valse profetes. Zij gebruikten het om hun zonden ermee te bedekken, maar Spreuken 28:13 zegt : Wie zijn overtredingen bedekt, zal niet voorspoedig zijn; maar wie ze belijdt en nalaat, die vindt ontferming.

De Thyatiraanse theologie was vervaardigd om de mens af te houden van de Adamologie. Hierom moet de mens strijd voeren.

DE EVOLUTIE VAN DE HEMEL - 7

Hoofdstuk 7.

Evert vroeg zich af waar hij was. Alles was stil hier. Hoe hij ook zocht, hij vond geen inboorlingen, geen ruimteschip en geen Tsjernobyl. 'Droom ik ?' vroeg hij zichzelf af. 'Ben ik dood ?'
Na lang lopen door de wildernis kwam hij bij een meer aan, waar een vrouw met een naakt bovenlichaam haarzelf waste. 'Tsjernobyl ?' vroeg hij.
'Wat is dat ?' vroeg de vrouw.
Hij kwam dichterbij. 'Deze planeet,' zei hij, 'of in ieder geval moet er een gebied zijn van kerncentrales.' De vrouw begon te lachen. 'Hier niet,' sprak ze. 'Dit is de planeet Irad.'
Evert ging op de grond zitten. Hij was een beetje duizelig. 'Maar ik begrijp je wel,' zei de vrouw. 'Tsjernobyl is een zekere staat van bewustzijn. Het is een nachtmerrie.'
'Dat was het zeker,' zei Evert, 'maar wat is dit ?'
'Nog wel erger,' sprak de vrouw met een glimlach.
Evert schrok. 'Waar ben ik dan ? Is dit een nog lagere staat van bewustzijn ?'
'Ja,' zei de vrouw, 'dit is een doodsmerrie.'
Evert schrok weer. 'Ben ik dood ?'
'Wie niet ?' sprak de vrouw. 'De mens gaat voortdurend over van leven tot dood, net zoals van dag naar nacht.'

Evert was direct op zijn hoede. 'W... wat kan ik hier verwachten ? Waar moet ik voor oppassen ?' vroeg Evert voorzichtig, niet wetende of hij de vrouw wel kon vertrouwen. De vrouw kwam het water uit. Ze had een soort verenrokje aan. Ze was een inheemse. Ze ging voor hem staan. Ze was iets groter dan hem. 'Dit is een doodsmerrie,' zei ze weer.
'Is dat erg ?' vroeg Evert.
'Tamelijk,' sprak ze.
'Waar zit het gevaar in ?' vroeg Evert.
'Niemand komt levend uit dit oerwoud,' sprak ze.
'Maar zijn we dood ?' vroeg Evert.
'Wie niet ?' zei ze weer. 'En als de dood voorbij is, dan is er weer leven, en dan zeggen we dat het maar een doodsmerrie was.'
'Dus aan het einde van de doodsmerrie kom ik weer tot leven ?' vroeg Evert.
Ze knikte. 'Maar van sommige doodsmerries wordt je niet meer wakker. Sommige doodsmerries zijn voor altijd,' sprak ze.
'Klinkt eng,' zei Evert. 'Dus het is toch een soort slaap ?'
'Ja,' zei ze, 'maar veel dieper dan slaap.'
Evert trilde. Hij voelde dat hij wilde neerliggen, en dat deed hij. De vrouw ging bij hem zitten. 'Vind je het erg dat ik bij je kom zitten ?' vroeg de vrouw.

'Nee,' zei Evert. 'Ik ken je alleen niet, en weet niet of ik je wel kan vertrouwen. Je zegt dat dit een doodsmerrie is, erger dan een nachtmerrie. Ik weet niet wat ik kan verwachten.'
'Je leven was al een doodsmerrie,' zei ze.
Hij zuchtte en beefde. 'Ik zal je geen kwaad doen,' sprak ze. 'Je bent immers aan het einde van je doodsmerrie gekomen.'
'Oh, het is al bijna afgelopen ?' vroeg Evert.
'Leer de natuur kennen,' sprak ze. 'Het is iets van de natuur.'

Hij voelde zich niet op zijn gemak. Hij keek om. Het begon ook wat donkerder te worden. Toen keek hij haar aan, bijna smekend. 'Waar moet ik naartoe ? Ik heb nergens om naartoe te gaan.' Hij dacht na over zijn leven, en kon duidelijk zien waar de doodsmerries waren. 'Hoe kan ik van de doodsmerrie ontwaken ?' vroeg hij.
Ze keek hem aan. Hij keek naar haar riem waaronder de veren hingen aan haar rokje. Er hing ook een dun touw aan haar heup. 'Ik weet een plaats waar de drug groeit om te kunnen ontwaken,' sprak ze. 'Maar je moet we wat beloven.'
Hij knikte. 'Praat erover met niemand,' sprak ze.
'Maar er is hier niemand,' zei hij.

'Als je ontwaakt ben je weer in de stad,' sprak ze. 'Overal waar je in je leven bent geweest zijn slechts staten van bewustzijn.'

'Laat maar,' zei hij. 'Ik ben liever in de wildernis.' Hij leerde van zijn doodsmerries te houden. 'Kan ik niet gewoon ontwaken in de wildernis ?' vroeg hij.
'Daar zijn ook wel drugs voor die hier groeien,' sprak ze.
'Waarom zei je dat dan niet ?' vroeg hij. 'Wil je me terugleiden naar de stad ?'
'Het was om je te testen,' sprak ze. 'In sommige staten van bewustzijn zijn we in de stad, voor spionage en om lessen te leren. Sommige doodsmerries zijn in de stad, goed gecamoufleerd. Ze passen zich gewoon aan. Het zijn een soort kameleonen.'

Ze wees naar een boom verderop waar kleine witte doorzichtige besjes groeiden. Ze hingen in lange trossen aan de boom. 'Daar ontwaak je van,' sprak ze, 'maar wil je wel ontwaken ?'
'Ik wil tot een hogere staat van bewustzijn,' sprak hij.
'Maar daar kom je alleen door de lagere staten van bewustzijn,' sprak ze. 'Wie niet dieper afdaalt komt ook niet meer op,' zei ze. 'Zij worden tot zombies.' Evert schrok, en in een flits herinnerde hij zich zijn leven als politie agent en hoe hij hierdoor in de psychische problemen was gekomen. 'Dus het ligt eigenlijk erg dichtbij,' sprak hij.
'Het is een zombie-machine,' sprak ze. 'Ze worden gemaakt in Tsjernobyl. Zij die niet diep willen gaan worden automatisch tot zombies.'
'En zij keren zich automatisch tegen ons ?' vroeg Evert.
'Het is één van de doodsmerries,' sprak de vrouw langzaam. 'Zij die maar in één staat van bewustzijn blijven worden uiteindelijk monsters en skeletten.'

De rillingen gleden over Evert heen. 'Dus we moeten wel telkens

overschakelen ?' vroeg Evert. 'Anders worden we net als hen ?'

'Zij leven niet meer,' sprak de vrouw bijna zingend. En toen begon ze zachtjes te zingen : 'Zij zijn een deel van de machine geworden. Tsjernobyl is een groot mysterie. Wordt niet zoals hen, ga altijd weer dieper, kom tot de beste drugs-soorten van de planeet, die jouw beveiliging garanderen.'

Evert keek naar haar met opgetrokken wenkbrauwen. 'En dat moet je zingend doen ?' vroeg hij verbaasd.

De vrouw zong door : 'Want Tsjernobyl is nog steeds op jacht. Je hebt het nog niet overwonnen, Tsjernobyl, een doodsmerrie in de koude nacht.'

Evert veronderstelde dat ze zong omdat de verschillende toonhoogtes verschillende staten van bewustzijn voorstelden. Ze zong bijna fluisterend door, maar Evert kon het niet meer verstaan. Er kwamen tranen uit haar ogen.
'Volgens mij ben je zwaar aan de drugs,' zei Evert.
'Ik moet wel,' zong de vrouw.
'Van wie moet dat ?' vroeg hij. 'Zijn er geen andere manieren ?'
'Ik zou maar leren zingen als ik jou was,' zong de vrouw.
'Van wie moest dat ? Hebben ze je gedwongen ?' vroeg Evert.
'Het is overlevings-strategie,' zong ze.
'Oh soldaat, van Tsjernobyl, kun je ooit ontsnappen van Tsjernobyl ?'
'Ik zal het proberen,' sprak Evert.
'Proberen ?' zong ze. 'Je hebt de drugs nodig.'
'Liever niet,' zei Evert. 'Wat als je werkt voor de drugs industrie, als onderdeel van Tsjernobyl ?'
Evert kreeg een klap in zijn gezicht. 'Zeg dat nooit,' zong ze.
'Oh Tsjernobyl, oh Tsjernobyl, je weet mij altijd weer te vinden. Hier heb ik niet om gevraagd. Ik zal altijd tegen je strijden. Ik zal je altijd weer misleiden.'
'Zie je,' zei Evert. 'Je spoort niet echt. Maar ja, wat kan ik verwachten van een doodsmerrie ?'

'Het is veilig nu,' sprak ze. 'Sorry daarvoor. Ik heb een trauma opgelopen van Tsjernobyl, en daarom ben ik zo.'
'Maar je bent aan de drugs,' sprak Evert.

'Het is de natuur,' sprak ze. 'De natuur is ervoor om ons te helpen, en ons ook in andere staten van bewustzijn te brengen.'

'Wat als het gif is ?' vroeg Evert.

'Het was de enige manier voor mij om te ontsnappen uit Tsjernobyl,' sprak ze. 'Ik moest dwangarbeid verrichten.'

'Sorry,' zei Evert. 'Ik begrijp het, maar ben je wel waarlijk vrij ?'
'Het zit in me,' sprak ze. 'Het is nog steeds op jacht. Het zit ook in jou.'
Ze pakte zijn hand, en leidde hem tot de boom waaraan de sappige witte doorzichtige besjes hingen in lange trossen. 'Neem eet, en gedenk,' sprak ze. 'Denk diep, oh mijn Adam. Ik ben jouw Eva, om je te doen ontwaken.' Ze plukte wat van de besjes en bracht het tot zijn mond. 'Het is goed,' sprak ze.
'Weet je het zeker ?' vroeg Evert.
'Ja, mijn Adam, er is geen andere keuze,' sprak ze. 'We raakten in discussie, en het zou kunnen uitlopen op een gevecht. Dat is wat Tsjernobyl wil. Splitsen en kern-energie opwekken. Verdelen en heersen. Neem en eet. Gedenk en denk.'
'Ja, mijn Eva,' sprak hij als onder hypnose, en begon van de zachte besjes die ze voor zijn mond hield te eten. 'Goedzo,' sprak ze. 'We hebben hoger bewustzijn nodig. Tsjernobyl is op jacht. Christenen met hun zwaarden. Soldaten voor hun idool.' Evert viel in een diepe slaap. Hij zag haar in het wit, als in een droom.

'Mijn Adam, je bent niet als andere mannen,' sprak ze. Ze zat op een wit paard.

'Leidt me,' zei Evert. 'Ik ken deze wereld niet.'

Er was overal vuur. Er was een pad van natuur, een strook van oerwoud, die door het vuur heenging. Het vuur voelde niet onprettig aan. Het bracht een bepaalde extase in Evert.

'Mijn Adam ben je, want je hebt van het verbodene genomen ... verboden door Tsjernobyl,' sprak ze vanaf het paard.

'Ik begrijp je, ik voel je,' sprak Evert. 'Mijn Eva ...'

'Zie je het vuur om ons heen ?' vroeg ze. 'Het is het vuur van oorlog en apocalypse, als een schaduw van de natuur, als het fundament van de pyramide. Je bent ontwaakt nu. Ze wees naar een witte doorzichtige pyramide in het oerwoud. Er kwam rook uit de top. 'Dit is het geheim,' sprak ze. 'Al het neerstortende rivierwater van de waterval stortte kapot op de rotsen, maar je bent de waterval opgekomen. Het is een natuur-geheim, een bruisend natuur-geheim.'

'Alle inheemsen die zijn ontwaakt kennen dit geheim,' sprak ze vanaf haar witte paard. 'In de pyramide kun je God ontmoeten, mijn moeder.'

'Je bent zwaar aan de drugs,' zei Evert.

'Of je ontmoet God, of je gaat terug naar Tsjernobyl,' sprak de vrouw vanaf het witte paard.

'Alles beter dan Tsjernobyl,' zuchtte Evert. Toen leidde ze hem naar de witte doorzichtige pyramide.

In de pyramide was een donkere vrouw met een goudachtige metalen muts die leek op een mijter. Evert kwam dichterbij. De vrouw was verder gekleed in wit. 'Dus dit is God ?' vroeg Evert. 'Of ik ben zwaar aan de drugs, of jij, of allebei.'

'We zijn zwaar aan de drugs,' sprak de vrouw op het witte paard, 'mijn Adam. Het is het enige medicijn tegen Tsjernobyl. Ook Tsjernobyl is een drug. Er zijn alleen maar drugs. Dit is mijn moeder.'

'Hallo God,' zei Evert. Er kwam een zachte bliksem van de vrouw af. 'Praat ze ook ?' vroeg Evert.

'Moeder, Adam is gekomen,' sprak de vrouw op het witte paard.

God keek hen beiden aan. 'Ontwaakten,' sprak de moeder.

'Wat is er met je moeder gebeurd ?' vroeg Evert.

'Zij is ook een slachtoffer van de kernramp,' sprak de vrouw op het witte paard.

'Wie maakte haar tot God ?' vroeg Evert.

'Zij werd God door haar verlichting,' sprak de vrouw.

'Maar hoe ?' vroeg Evert.

'Door een drug,' sprak de vrouw.

'Kunnen wij ook van die drug nemen ?' vroeg Evert.

'Nee,' zei de moeder. 'Het is niet zomaar iets wat we geven.'

'Dat is natuurlijk oneerlijk, dat jij God speelt over alle anderen,' zei Evert.

'Ik speel geen God,' zei de moeder. 'Het is slechts een staat van bewustzijn.'

'En dat gun je een ander niet ?' vroeg Evert.

'Daar gaat het niet om,' sprak de moeder. 'Het gaat om de voorschriften, om de voorwaardes. Als de drug verkeerd gebruikt wordt gaan we er allemaal aan, zoals Tsjernobyl eens deed. Hij was de vorige God.'

'Wat zijn de voorschriften voor de drug, en waar groeit het ?' vroeg Evert.

'Dat kan ik niet zeggen,' zei de moeder van de vrouw op het witte paard. 'Wij willen geen nieuwe Tsjernobyl.'

'Begrijpelijk,' zei Evert. 'Maar er moet toch een studie proces zijn om ook anderen in te wijden ?'

'Veel te gevaarlijk,' sprak de moeder van de vrouw.

'Maar wie zegt dat jij de drug goed gebruikt ?' sprak Evert. 'Het is nog steeds een zootje.'

'Het is geen zootje,' sprak de moeder van de vrouw. 'Alles is goed hier.'

'En wij zijn een bedreiging, een gevaar ?' vroeg Evert.

'Jullie zijn jong,' sprak de moeder van de vrouw, 'en onhandig. Ik ben moeder.'

'Maar nu heb je me wel nieuwsgierig gemaakt,' zei Evert. Toen richtte hij zich weer tot de vrouw op het witte paard. 'Weet jij iets van die drug af ?'

'Moeder wil het me niet vertellen,' sprak de vrouw.

'Wat als het allemaal onzin is ?' vroeg Evert.

'Moeder heeft me gered van Tsjernobyl,' sprak de vrouw. 'Mijn Adam, het is beter zo.'

'Wanneer krijgen we het geheim te weten ?' vroeg Evert.

'Nooit,' sprak de moeder van de vrouw die God werd genoemd.

'Dat klinkt erg ontmoedigend,' sprak Evert. 'Bijna als een doodsmerrie.' Hij kon bijna geen adem halen. Het kwam door de rook die uit de top van de pyramide kwam. Evert ging de pyramide uit. De vrouw op het witte paard volgde hem. 'Volgens mij is je moeder nog wel erger dan Tsjernobyl,' sprak Evert.

'Ze bedoelt het niet zo,' sprak de vrouw op het witte paard. 'Ze is alleen erg voorzichtig. Ze wil niet dat de drug in verkeerde handen valt, want dat zou een ramp betekenen.'

'Ik kan geen adem halen,' sprak Evert.

'Het is de dood van een superster,' sprak de vrouw. 'Toen hij stierf, stierven we allemaal.'

'Wat bedoel je ?' hijgde Evert.

'Twee kogels in zijn nek,' sprak ze. 'Het leven is onverbiddelijk.'

'Waar heb je het over ?' hijgde Evert. 'Ik stik.'

'Je hebt van de drugs genomen,' sprak ze.

Uitgave : COAB 2018

DE HEMELSE WATERVALLEN VAN TRANEN ALS TEKEN VAN DE WEDERGEBOORTE

Na de dood van Ledeboer gingen de Ledeboerianen op in de Bakkerianen en de Dijkianen. De dijkianen gingen in 1907 samen met de kruisgezinden, wat de gereformeerde gemeente werd o.l.v. de herder G. H. Kersten (1882-1948). Dit was nog een laag dieper dan de Kuyper kerk. Kuyper was van de afscheiding van 1886, ook wel de doleantie genoemd, of klagende afscheiding van de koningskerk. Hij wilde het calvinisme vernieuwen. Abraham Kuyper (1837-1920) was van 1901-1905 minister-president van Nederland. Er zat dus nog een laag

onder, een derde laag, van de ledeboerianen die van dijkianen tot kerstenianen werden, oftewel de gereformeerde gemeente, en het is belangrijk deze onderste, diepere laag van de nederlandse kerkgeschiedenis te bespreken omdat dit de bloedlijnen zijn van de wilde jongens, de verzetspredikanten, die helemaal teruglopen tot de bloedlijnen van de wilde moeders. Zij onderwierpen zich niet aan de moderniseringen van de tijdgeest, maar gingen terug in de terugkeer en de verlating.

In het boek 'De tucht in de kerken christi' uit 1908 schrijft de verzetspredikant Kersten dat in het Hervormd Genootschap, oftewel de koningskerk men niet vraagt naar de bevelen van de hemel, maar men heeft de hals gebogen, onder de aardse koning, die de kerk wilde regeren als was zij een maatschappij; die voor haar burgerlijke wetten gaf, en juridische straf in plaats van tucht.

De wilde natuurprofeten zuchten hieronder, zoals we in het OT lezen. Het is een juridische markt geworden die steekpenningen aanneemt. Kersten wilde terugkeren tot de hemelse tucht. Hij spreekt dat de hemelse tucht geneesmiddel is, aangewend tot herstel, hoe scherp het ook wezen mag, en waarvan Calvijn sprak dat het in zachtmoedigheid moest geschieden. Kersten stelt dat de tucht hierin opvoedkundig is. Zij is langzaam, goedertieren en voorzichtig. Ook al is het een gesel, het is een prikkel tot ontwaken. Deze tucht gaat over leer en leven.

In zijn preek 'de roem in zwakheden' stelt hij : 'Het ijdel vermaak der goddelozen, zijn uitbundig gelach, zijn wereldse verlustigingen, kortom alles, waarin de mens van nature zijn leven zoekt en waarin hij roemt, is in de dienst des Heeren een ban, is er schade en drek geacht. Wat de wereld een oorzaak van blijdschap en roem is, dat wordt Gods volk een oorzaak van bitter klagen. Want voorwaar, die een ander leven deelachtig wordt, leert te klagen, met een levende klacht. Zijn klacht is zo anders dan die der wereld; de levende klacht raakt niet zozeer de gevolgen der zonde, maar in de wortel de zonde zelf. Wat klaagt een levend mens? een iegelijk klage vanwege zijn zonden. In die klacht ligt iets geheel verborgens; iets, dat de wereld veroordeelt. Vandaar de smaad en schimp van zwartgalligheid, die over Gods volk wordt uitgegoten. Voorwaar, Gods volk is een klagend volk. Tranen zijn dikwijls hun spijze dag en nacht. En toch, hun klacht is zoeter dan al de vreugd der wereld. Hun klachten, zuchtingen en tranen zouden de ontdekten niet willen ruilen voor al het goed dezer wereld. Gods volk begeert de klacht. En toch, geenszins om in de klacht te rusten.'

Hij wijst dan op Paulus die roemde in zijn zwakheden. In de griekse grondtekst staat er ook dat Paulus zich verblijdde en verlustigde in zijn zwakheden. In het originele Aramees is het verbonden aan bruiloftsliederen. Paulus stelt dus in de originele Aramese grondtekst dat de mens een verhouding moet krijgen met het kruis. Ook het eeuwig evangelie wijst op het verlustigen in het kruis. Dit is nodig om aan de valse lusten van de zonde te ontkomen. Die kunnen alleen sterven door een relatie te hebben met het kruis. Daarom is de bruid in het hooglied donker, als teken dat de mens de aarde in moet, sterven aan zichzelf.

Kersten stelt : 'Dat wij Paulus toch wel verstaan. De zwakheden, waarin de apostel roemt, zijn niet zijn te bestraffen onvolmaaktheden. Paulus roemt niet in de zonde. Hij zegt op een andere plaats dit zeer duidelijk: 'Zullen wij in de zonde blijven, opdat de genade te meerder worde ? dat zij verre.' Neen, in de zonde roemt Paulus niet. De zwakheden, waarin hij roemt zijn de zwakheden, de smaadheden, de noden, de vervolgingen, de benauwdheden. Geen leed is zo groot, dat het deze roem in zwakheden zou kunnen doen verstommen. In de gevangenis te Filippi zongen Paulus en Silas Gode lofliederen met hun voeten in de stok. "Wij roemen", schrijft Paulus in Rom. 5, 'ook in de verdrukkingen wetend, dat de verdrukking lijdzaamheid werkt, en de lijdzaamheid bevinding.'

Hij stelt ook dat de bruid roemt in haar donkerheid, maar dat dit tegelijkertijd haar lieflijkheid is. De wilde jongens zijn daarom ook bedekt met de modder van moeder aarde, wat tegelijkertijd hun camouflage is in de wildernis. Zij dragen de tekenen van het kruis en het gekruisigd zijn. Zij leven liever in hemelse dwaasheid dan in wereldse wijsheid. Is het dwaze van God dan niet wijzer dan de wijsheid van de wereld ? Paulus sprak hier ook over. Het ging over de prediking van het kruis. De wilde jongens, de verzetspredikanten, zijn daarom altijd kruispredikanten. Ze hebben de dwaasheid van het kruis verkozen boven de wijsheid van de wereld die bedrieglijk is. Zij laten zich niet temmen door de wijsheid van de wereld. Zij zijn de moeilijk opvoedbaren, de rebellen, de opstandigen tegen de zonde. Zij tuchtigen door het woord van het kruis, want het is een steen des aanstoots, en zij laten zich ook tuchtigen erdoor. Het werkt aan twee zijden. Zij zijn gestorven aan de wereld en de wereld aan hen. Kersten stelt dat dit een taal is die de mens moet leren verstaan en beoefenen, de taal van het roemen in zwakheden. Dit is de taal van de wilde jongens waardoor zij terugkeren tot de wilde moeders in de natuur, tot moeder aarde. Zij is donker en daarom heeft de wereld haar altijd vervolgd, en ook haar kinderen, de wilde jongens. De wilde jongens roemen in hun donkere moeder, omdat zij een beeltenis is van het kruis waarin zij roemen.

De Kuyper kerk was slechts een tussenkerk, want de mens moest nog

dieper. De Kuyper laag was de tweede laag, maar Kersten ging nog dieper, zoals in 1944 ook Klaas Schilder met de vrijmaking zich afscheidde van de Kuyper kerk om dieper te gaan. Zoals de vur ook stelt in boek 3, de wilden : 'Door de ondergrondse tunnels van de stad kon hij uiteindelijk uit de stad ontsnappen.' Zijn wij wel diep genoeg gegaan ? Het boek stelt dat we de rode hei opmoeten, want daar heeft zij haar tenten. Zo komen de wilde jongens tot de wilde natuurmoeders die donker zijn. Dit zijn woeste en wilde velden, waarin grote oorlog is, stelt boek 3. Er zijn veel valstrikken op dit pad. De mens was helemaal versteend in de koningskerk.

Ook in de Kuyper kerk heerste deze verstening nog, omdat de mens nog meer moest loskomen. Wij moeten ook de mens helpen om los te komen van de versteningen. Dit loskomen is dieper in de natuur, en alleen het kruis kan deze versteningen verbreken.

Er moest nog ergens daadwerkelijk een tunnel gegraven worden van de tweede laagse Kuyperkerk van kerkgezag (synodaal gereformeerd) tot de diepere derde laag, want Ledeboer was al afgescheiden van de afgescheidenen voordat de Kuyperkerk kwam opzetten. Vandaar dat die tunnel er alsnog kwam in 1944 met de vrijmaking, en zo kon men tot de derde laag komen. Schilder hing een beetje tussen de tweede en derde laag in, als tunnel, en met een beetje denkwerk en puzzelwerk zou je zo tot de derde laag kunnen komen. Ook Kuyper was natuurlijk al een wilde jongen door zijn afscheiding van de koningskerk, maar het moest allemaal veel wilder. Daartoe moest Schilder komen. 1944 was een grote kerkelijke d-day. Toen kwamen de wilde jongens. Ze braken het asfalt en de cement af die nog over de natuur hing. De mens kon zo terugkeren tot de wildernis door het asfalt oerwoud heen. Na de dood van Schilder dutte het weer in, dus er moest nog een vrijmaking komen die de hermitatie werd genoemd, en zo kon men uiteindelijk terugkeren en verdiepen door de regressie. Zo wordt de cirkel rond. Ook boek 3 van de vur bespreekt dit proces.

Het gaat erom de juiste schakels te vinden, de missing links. Alles is er al. Zoals de vur boek 3 zegt dat in de velden de sieraden geregen moeten worden om te kunnen ontsnappen door de tunnels onder de stad. Een belangrijke schakel is de verzetspredikant G. Wisse (1873-1957) die tegen de erfzaligheid van het stenen verbond streed, want de aardse bloedlijnen maken niet zalig, maar doen de mens veranderen in steen. Zijn vertrek uit de regerende gereformeerde kerk in 1920 zaaide al het zaad voor de vrijmaking van 1944. Het baande de weg voor de kerkelijke d-day in 1944.

G. Wisse durfde een wilde jongen te zijn tegen alles wat ingebakken en versteend was geraakt, ingedut. De intellectuele mens had genoeg van het taartjes bakken en taartjes eten. De wilde jongens riepen op tot meer soberheid, het terugkeren tot de natuur. Dit kon zeker niet rechtsstreeks.

Daarom moet het werk van Kuyper nog verdiept worden. Het was een te belangrijke beweging om zomaar weg te werpen, maar de mens is er nog niet klaar mee. Kuyper is een groot enigma, een belangrijke tussenschakel. Maar dan moet de mens toch echt tot de Wisse schakel komen. Zo wordt het sieraad geregen. Zo kan boek 3 van de vur, de wilden, in vervulling gaan. Dit is al gebeurd. Men moet alleen nog op zoek naar de schakels en daarvoor strijden.

De strijders moesten hierin volledig aan hun vlees sterven, een harde dood, opdat zij door de walkuren opgenomen zouden worden, zoals in de germaanse theologie. Dat is Nederland's eigen, maar deze bron was zwaar bedolven onder steen. Nederland is een germanen land. Ook in dat opzicht moet Nederland terug naar de bron. Er wacht iets voor Nederland in de natuur.

In zijn boek 'Droefheid naar God' schreef de verzetspredikant Wisse in 1926 :

'Zo zijn kennis en bevinding onderscheiden. Maar maak nu anderzijds niet de fout, om ze als aan elkaar tegenovergesteld te beschouwen. De kennis is de middellijke weg. Ook hier geldt: onbekend maakt onbemind; wie niet verstandelijk weet van God, zonde, verlossing, enz., kan er moeilijk inwendig mede werkzaam worden.'

We zien hier hoe de verlustiging in de dingen die boven zijn opgewekt kan worden : door studie, de tijd ervoor nemen om je er in te verdiepen, want onbekend maakt onbemind. En dat is ook de toets : Waar ga je je kostbare tijd aan besteden ? Aan de dingen van de wereld of de dingen van boven ? In het Grieks als Paulus zegt dat hij roemt, zich verblijd, zich verlustigd, in zijn zwakheden, in het kruis, dan zegt de worteltekst ook dat hij om zwakheden, om het kruis vroeg, ervoor bad. Alleen de kruizologie kan ons doen verlustigen in het kruis. Onbekend maakt namelijk onbemind.

Wisse stelt dat zo het 'dat' tot een 'wat' mag worden, doordat we het persoonlijk gaan ondervinden en leren kennen, niet alleen maar als dorre feitjes. Men gaat zo de taal van het kruis verstaan, zoals de wilde jongens. Zo kan men het letterlijke waarin men versteent is geraakt ook overbruggen tot het symbolische. Zo zal het kruis gaan bloeien. Wisse noemt het de practische hemelgeleerdheid. Zowel theoretische als practische theologie moeten samengaan. Zo komt men tot de meer bevindelijke laag, de meer gevoelige laag, en kan men gevoelsmatig de zonde niet meer verdragen. Dan spuugt de mens het uit, kan de mens het niet meer binnen houden. Wisse stelt dat het inwendige, bevindelijke leven moet worden opgediept. Het is bedolven

onder steen van koningsgezag en kerkelijk gezag.

Wisse : 'Evenals in de medische wetenschap de verschijnselen, het verloop enz. ener ziekte worden waargenomen, onderzocht, bestudeerd, om daarna ten slotte in een wetenschappelijk boek te worden beschreven; zo ook is er velerlei in het zieleleven, hetwelk men eerst daar in die ziel heeft waar te nemen, te controleren, te zien ontplooien enz., om eerst daarna het als bevindelijke geleerdheid, als empirische (ervarings) wetenschap te beschrijven.'

Hij noemt het een empirische ervarings wetenschap, want het gaat niet buiten de mens om. De mens mocht niet meer zomaar een koude steen blijven. Hij was het ei al aan het uitbroeden. Hij noemt de droefheid naar God als een eerste teken van de wedergeboorte, want : 'Schreiend wordt de mens geboren; zo natuurlijk als geestelijk. Gelijk het een der kenmerken is van normale geboorte, dat het kindeke schreiend ter wereld komt, zo is dit ook een verschijnsel onafscheidelijk verbonden aan de ware, geestelijke geboorte uit God. Wie wedergeboren wordt, geboren uit water en het geestelijke, hij komt schreiend tot zijn nieuwe aanzijn. Als God een mens gaat levend maken, doet Hij hem eerst sterven. Het betekent een droefheid, welke overeenkomstig, volgens God is; dat wil zeggen: een droefheid welke behoort bij de aanvoeling en ontmoeting Gods in onze ziel. Wie met God in aanraking komt, vangt om te beginnen, niet aan met juichen, maar met schreien. De openbaring, de aanvoeling, de ontmoeting Gods in onze ziel verwekt smart, droefheid in ons.' Hij stelt dat dit ook de weg is om het stenen hart te verzachten tot zachtmoedigheid, een ander teken van wedergeboorte. Dit is geen wereldse zachtmoedigheid, maar een hemelse,
verbroken zachtmoedigheid. Het is de zachtmoedigheid van de hogere natuur.

Wisse : 'Ik heb eens gelezen van een Engelse godgeleerde, die het schreien naar God zó zalig vond, dat hij verklaarde het jammer te vinden, dat alle tranen in de hemel zouden worden afgewist; want, zo dacht hij, dan zouden ook deze tranen, die van de droefheid naar God, niet meer vloeien, en dit vond hij, gelijk gezegd, een waar gemis. Gij kunt die man mogelijk wel verstaan, beste lezer? Ja waarlijk, het is te bekennen, dat dit schreien naar God zoetigheden bevat, die reeds ver boven alle aardse genietingen uitgaan.'

We kunnen stellen dat het meer gaat om het loskomen van de tranen van het vlees die de mens doen verstenen, om zo te komen tot de hemelse tranen die de mens opwekken in het hogere leven. Wij mogen roemen, ons verblijden en ons verlustigen in de natuurweldadige hemelse watervallen van tranen. Zo worden de sieraden geregen. Elke schakel is een traan.

(Uit : Leven op de paradijs aarde, deel 2, uitgave : RGG)

1e Jaargang, nummer 11, 8 april 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

INGESLUIMERD OP HET KUSSEN VAN DODE ORTHODOXIE

De mens was diep in de Thyatiraanse ballingschap gekomen door de theologie van de valse profetes. Deze werkte zowel door Rome heen als door de reformatie. Het was de kerk van vraatzucht. Ze aten dierenoffers, oftewel vlees. Toen de Kuyper kerk kwam in 1886, wat later de gereformeerde kerken in Nederland ging heten in 1892, was dit ook deels Thyatiraans. Er was overmatige genade vraatzucht en meer dingen. De wereld werd schoongepraat op diverse punten. De reformatie was nog niet klaar. Dingen gingen beter en slechter. Er is een hogere Kuyper en een lagere Kuyper, een geestelijke Kuyper en een vleselijke Kuyper. De lijnen van de Heere werkten hier zeker doorheen. Het is van belang tot de hogere Kuyper kerk te komen en de lagere Kuyper kerk, de Thyatiraanse Kuyper, achter ons te laten.

De afscheiding van 1834 kenmerkte de wederkering tot de Adamologie, die uiteindelijk zou leiden tot de Evalogie, tot de kennis van de donkere bruid uit het Hooglied, wat overigens door Salomo geschreven was, die niet Salomo heette, want pas in de middeleeuwen verzonnen de Masoretische Joden er klinkers bij. Het paleo-Hebreeuws had geen klinkers, en begon ook gewoon met hieroglyphen. Vandaar dat Salomo gewoon slm, ‘sl’m of ‘islam’ was, een eerdere islam rondom deze persoon. Het was geen letterlijk koningschap, maar een koningschap over het vlees. Hij herstelde de dienst tot Moeder God, tot de Heere, zo goed en kwaad als dat ging, want hij liet zich ook verleiden door verkeerde vrouwen en hun afgoden. Vandaar dat hij ook de ketter-koning werd genoemd, maar hij stond ook bekend om zijn kennis, en als schrijver van het boek Spreuken, over de tucht. Zo is er dus een hogere, geestelijke Salomo, en een lagere, vleselijke Salomo. Zijn naam betekent betaling, het is volbracht, beloning. Als de mens gemakszuchtig stelt dat Jezus alles heeft volbracht en dan rustig doorzondigt, zich veilig voelend in de Thyatiraanse dogmatiek van drogredeneringen, dan is dat een schijnveiligheid, en men kent niet de wezenlijke diepte van deze stelling, die te vinden is in de Adamologie en Evalogie van Salomo. Er zijn geen gemakkelijke wegen in de theologie van Salomo. Spreuken 28:13 zegt : ‘Wie zijn overtredingen bedekt, zal niet voorspoedig zijn; maar wie ze belijdt en nalaat, die vindt ontferming.’

Zij moeten gaan tot de kennis van de oude vaderen en moederen, en die kennis om hun hals dragen. (Spreuken 1)

Nu, de Evalogie is belangrijk, want de kerk van Thyatira was verleid en misleid door een valse profetes, zoals Adam was verleid door Eva. De mens moet de vrouwelijke verleidingskunsten doorzien en kennen, om veilig te blijven in deze duistere wereld. Telkens weer verleid Eva Adam met de verboden vrucht, en zij heeft haar kerk gebouwd. Deze vrouwelijke geesten martelen de mens die niet aan haar toegeeft.

Het blad ‘Wekstem’ van de afgescheidenen werd tot ‘de Roepstem’, en toen tot ‘de Roeper’, en werd een blad van de gereformeerde kerk. In nr. 17 van 1896 stelt het dat we moeten opgaan tot Sion, dat we moeten gaan van paaszaal tot Getsemané, en dan tot Gabbatha, en dan Golgotha, en dan de olijfberg, als we Jezus willen volgen. De valse profetes van Thyatira had het allemaal te simpel gemaakt, net zoals Kakia deed in de Griekse mythologie, en zo werd er met de Christus afgoden gehoereerd en at men de dierenoffers. Men misbruikte Christus voor eigen gewin, maar dat heeft niets meer te maken met zuivere Christologie, die geworteld is in de Adamologie en Evalogie. Thyatira blijft ergens steken op het pad, en richt daar haar markt van bedrog op. Zij gaat hiervoor op de stoel van Mozes zitten, net zoals de farizeeërs. Ze leren de mensen vele wetten, maar niet de waren. Als je onder het recht van Thyatira komt dan zul je ook misbruikt worden. We spreken dan over de inquisitie van Thyatira. De valse profetes van Thyatira is de vervolger van de heiligen, de doodsvijand.

Met de komst van Kuyper in 1886 kwam de mens aan in Sion, maar dit was deels nog gewoon een Thyatiraans Sion. De mens moet leren het goede van het kwade te onderscheiden, het geestelijke van het vleselijke. Kuyper is en blijft een machtig enigma en icoon van het Nederlandse volk. Daar komt niemand zomaar omheen.

Vanaf het eerste nummer van 1893, nadat de Kuyper kerk tot ‘de gereformeerde kerken in Nederland’

werd in 1892, werd het blad 'de Roeper' 'Gereformeerd Weekblad' genoemd. Het begin van een nieuw tijdperk.
Zo ontwikkelde het blad 'De Stem' uit 1851, als blad van de Afgescheiden Christelijke gemeenten van 1834 tot 'Wekstem', 'de Roepstem' en toen 'de Roeper', wat nu het gereformeerde weekblad was geworden. Vanaf het eerste nummer van 1895 werd het blad 'De Roeper' genoemd 'Weekblad ten dienste van de Gereformeerde Kerken.'

U zult misschien denken : 'Waarom moet dat nu, al die verschillende kerken, en al die verschillende opvattingen ? Waarom kunnen wij God niet zien ?'

Neen. Wij kunnen God niet zomaar zien. Dan zouden we verteerd worden. Wij mogen alleen de achterzijde van God zien, en al die kerken dienen tot voorhangsels, maar zijn niet het eigenlijke. Het is voor onze eigen bescherming. Wij moeten een tocht maken door de kerkgeschiedenis om God daadwerkelijk te ontmoeten, maar dat gaat niet zonder een strijd tegen de wereldgeesten. De onthulling gaat maar heel langzaam, want meer kan een mens niet aan.

Alles is 'uit de Heere, door de Heere, en tot de Heere'. God is de verborgen geschiedenis en de verborgen toekomst. Dat kan de mens nog niet aan, en daarom bestaan de zonden, de leugens en de verschillende opvattingen als een voorhangsel. Het is ook aangesteld als de tucht voor de mens. De engel des Heeren versperd het pad tot de boom des levens, want de mens is er nog niet klaar voor, en zou het misbruiken, er teveel van nemen. Daarom moet de mens het pad leren en dat begint bij de Adamologie, de volle omvang van de zondeval te leren kennen, en de volle omvang van God's oordeel hierover.

In het blad 'De Vrije Kerk' van 1898 wordt er gesteld : 'Het denken en het willen is in God, behoort tot Zijn Wezen. De inhoud van dit willen en denken komt niet van elders in, wordt God niet opgedrongen, is dus geene noodzakelijkheid in God, behoorende tot Zijn Wezen, maar is uit God Zelven. Hij is in Zijn Wezen, en dus ook in Zijne besluiten volstrekt onafhankelijk. Niet besluiteloos, alsof Hij ook niet kon willen wat Hij wil. Zijn wil is gebonden aan Zijn Wezen.'

Het blad stelt daarbij dat iets niet goed is omdat God het wil, maar God wil het goede. Daarom is God ook niet zomaar God, maar representeert het het goede. Er wordt gesteld dat God werkt omtrend de zonde, niet dat God de werkende oorzaak is van de zonde. In nr. 1 van 1895 van 'De Roeper' wordt er gewezen op dit blad. De drie koningen, Willem I, II en III, waren inmiddels weg, en sinds 1890 was Wilhelmina de koningin. Nederland stond toen onder een vrouw. In 1901 zou Kuyper minister-president van Nederland worden. Dit zou duren tot 1905. Wilhelmina zou koningin zijn tot 1948.

In 1869 was er een grote samenvoeging van afgescheiden gemeenten en kruisgezinde gemeenten die voortgekomen waren uit 1834. Zo ontstond in 1869 de christelijk gereformeerde kerk, en vanaf 1875 werd het blad 'De Vrije Kerk' uitgegeven, wat van de christelijk gereformeerde kerk was. Later toen de Kuyper kerk op kwam zetten gingen veel christelijk gereformeerde kerken daarin op, maar een klein deel bleef gewoon de christelijk gereformeerde kerk, drie gemeenten. Zij prikten door de leer van Kuyper heen. Deze afscheiding vond plaats in 1892.

De sabbath herinnert ons eraan dat eerst het vlees tot rust moet komen voordat het werk des Heeren kan geschieden. Dat is een zinnebeeld. Je kan letterlijk de sabbath houden, maar als je niet begrijpt dat je vanuit de sabbath dient te leven, namelijk het uitdoven van de vleselijke werken, dan heb je er niks aan. Dan zijn het gewoon de putten van de Danaïden, als je het vlees een dag rust geeft en dan de rest van de week gewoon weer door het vlees leeft. Het gaat om een sterven aan de sabbath. Het hebreeuwse woord 'sabat' betekent niet zomaar rust, maar achterlaten, vernietigen, verwijderen, afscheiden, uitroeien. Dat is wat er met het vlees moet gebeuren en de vleselijke werken. Ze moeten afgelegd worden. Het is dus een dag van grote worsteling, van geestelijk werk. Het is een principe.

Zo is dat ook gegaan in de afscheiding van 1834. De mens moest de vleselijke werken van de kerk achterlaten. Het was werelds geworden.

Nu was daar nog een geest van hoererij in de gemeente van Thyatira. Dit was ook een geestelijke hoererij : Het Woord van God werd nog steeds verkocht. Zelfs vandaag de dag wordt het Woord van God nog steeds verkocht, wat de zonde van simonie is, en waardoor ten minste 10% van het product vals is. Dat heeft de mens ervan gemaakt. Terwijl Jezus sprak : Om niet hebt gij het ontvangen, geeft het om niet. Dus laten we wel wezen : Omdat de gemeente nog veelal vlees eet en het Woord des Heeren verkoopt, en dus nog steeds van Thyatira is, is haar dogmatiek ook nog veelal verloederd.

'God meer gehoorzaam zijn dan mensen,' stelde 'De Vrije Kerk'. Dat was ook het beginsel van de afscheiding van 1834, en daar wilde de christelijk gereformeerde kerk zich aan vasthouden. Om ook die kerk te kunnen zijn moesten ze breken met de heersende synode (1e en 2e jrg, p. 139). Zij zagen zichzelf als een strijdende kerk, en daarom werden zij ook vervolgd. Er werd door het blad aangegeven dat in de jaren 1700 de kerk was ingesluimerd op het kussen van dode orthodoxie, en daardoor was de kerk vatbaar voor dwalingen (p. 148). Uiteindelijk is de mens bezwangerd met zonde en dwaasheid, en dient de mens door de Heere wedergebaard te worden

(p. 167).

De Vrije Kerk stelt dan dat de vrijheid waarnaar gestreefd wordt een vrijheid van zonden is (p. 169). De christelijk gereformeerde kerk was een groot kamp op weg naar de Kuyper kerk, waar velen zich uiteindelijk vestigden, maar een ander gedeelte ging dus uiteindelijk verder, omdat ze in het kamp van Kuyper niets te zoeken hadden.

Er was een luilekkerland christologie aan het ontstaan, die voet kreeg in de Kuyper kerk, die veel wereldsgezinder en materialistischer was dan de christelijk gereformeerde kerk. Alhoewel velen van de christelijk gereformeerde kerken meegingen met de reformatie van Kuyper, de doleantie, bleef er ook een deel van de christelijk gereformeerde kerk over in 1892 die zich niet wilden onderwerpen aan Kuyper's theologie.

Ik had een droom dat ik achterna werd gezeten door Kuyper geesten. Ze werkten door de bloedlijnen en telefonisch. Ze raadden mij aan om naar een mond-internaat te gaan voor een stralende glimlach. Ik moest toen zeggen : 'Nee, want ik ben christelijk gereformeerd.' Vanwege de luilekkerland christologie van de Kuyper kerk, van de gereformeerde kerk, moet er een reformatie komen in de christologie. In die zin moeten wij 'christelijk gereformeerd' zijn.

LIJFWACHTEN VAN DE SOBERHEID

De predikant De Gier stelt in het blad De Saambinder van 1970, nr. 13/14, over de uitverkorenen : 'Dit zijn geen mensen van goeden wille, want die zijn er niet, want allen derven de heerlijkheid Gods en allen zijn we van en uit onszelf zondaren en vijanden Gods.' De mens is onder de wet des doods, en kan daar niet aan voldoen, en hoeft daar ook niet aan te voldoen, want die wet vraagt het onmogelijke van de mens. Die wet moet buiten werking gezet worden, zodat de mens in ballingschap van de soberheid komt. Paulus benoemde die strijd in zijn leden, dat hij het goede wel wilde doen, maar dat hij krijgsgevangene was gemaakt van de wet van zonde. Het vlees is niet per definitie altijd als een brullende leeuw, maar kan ook een schoonprater zijn en een verdraaier.

Wat houdt die ballingschap tot soberheid dan in ? De predikant C. Harinck stelt in het blad De Saambinder van 1970, nr. 7, dat er een groot verschil is tussen bidden en bidden : 'Dat ware roepen tot God en kermen uit de diepte is alleen daar waar wij ontdaan zijn van alle andere hoop en verwachting,' stelt hij. Hij stelt dat er voor de psalmist maar één weg meer over en dat was de weg naar boven toe. Hij stelt dat de Heere het zo laat vastlopen in het leven der Zijnen opdat zij de Naam des Heeren zouden aanroepen : 'Daar blijft maar één weg over. Dat is de weg naar boven toe.' Hierin ontstaat de ballingschap tot soberheid, dat men geen andere kant meer opkan.

C. Harinck stelt dat de mens dat bidden moet leren. Die gebeden stromen vanuit het geestelijke. Hij stelt dat dat een heel ander bidden is dan het vormelijk en koud bidden van de naamchristenen en geveinsden. C. Harinck wijst erop dat Jakob worstelde met God met gebeden en tranen (Hosea 12), en dat God zich zal wenden tot het gebed van desgenen die gans ontbloot is (Psalm 102). Worstelen wij al geheel ontbloot en in tranen met God en met het leven ? Of gaan wij trots met de borst vooruit het leven door, in grote hoogmoed, denkende alles te weten en alles te kunnen, alsof niets aan ons ontbreekt, en wij het hogere niet nodig hebben ?

In nr. 46 van 1970 zei de predikant A. Vergunst dat Luther eens had gesproken : 'Hier sta ik, ik kan niet anders.' Hij stelde dat dit gehoorzaamheid was, dat zijn geweten was gevangen in het Woord God's. Luther was ook een balling tot soberheid.

Soms vragen mensen zich af : 'Waarom wordt ik in mijn gedachten altijd weer geleid tot pijn en pijnlijkheden ?' Of : 'Waarom pieker ik toch zoveel ?' Of : 'Waarom heb ik zulke vreemde gedachten telkens. Ik kan er geen touw aan vastknopen. Wie ben ik ? Wat ben ik ? Waar ga ik naartoe ?' Laten we beseffen dat de bedachtzame, nadenkende, twijfelende, zachtmoedige mens ingebouwde lijfwachten van soberheid heeft om hem te beschermen tegen programmering. Die lijfwachten werken in en om het kruis. Het zijn regressief-gereformeerde hersenspinsels. Mensen die in zonde leven en zich daarover niet bekommeren hebben lijfwachten van het vlees. Dit land is een calvinistisch land, oftewel een land van soberheid, maar ook is het een land van vraatzucht, en het calvinisme is zeer corrupt en heel vraatzuchtig in religieuze zin. Toch is die calvinistische oerkiem gegeven waarmee gewerkt moet worden. Het moet nog uitgewerkt worden.

(Eerder verschenen in 'De Wilde Roep', blad ter onderzoek van de kerkgeschiedenis, jrg 1, nr. 3)

DE EVOLUTIE VAN DE HEMEL - 8 (SLOT)

Hoofdstuk 8.

Zombies waren om Evert heen, en ze trokken hem naar een hoge doorzichtige lichtgevende troon waarop een skelet zat. Evert kon nog steeds niet goed ademhalen. 'Waar ben ik ?' hijgde hij.

'Er is geen ontsnapping uit Tsjernobyl,' sprak het skelet.

'Waar is de vrouw op het witte paard ?' hijgde hij.

'Eva doet goed werk, Adam,' sprak het skelet.

'Ik ben Adam niet !' riep Evert met zijn laatste krachten.

'Adam wordt altijd weer omgekocht met snoepgoed,' krijste de skelet. 'Denkt altijd weer te ontsnappen. Baadt het niet, dan schaadt het niet. Er is geen ontsnapping uit Tsjernobyl.'

'Wie bent u ?' vroeg Evert.

'Ik ben Tsjernobyl, halve zool !' krijste het skelet. Het gekrijs galmde door de hele zaal.

'Ik wordt hier een beetje moedeloos van,' zuchtte Evert, nog steeds naar adem happend. 'Wanneer houdt dit op ?'

'Nooit !' krijste het skelet.

'Dat klinkt niet echt bemoedigend,' sprak Evert, happende naar lucht. 'Word je daar zelf ook niet eens moe van ?'

'Kop houden !' krijste het skelet. 'Tsjernobyl heeft geen tijd voor persoonlijk sentiment.'

'Vermoeiend,' zei Evert.

'Dwangarbeid zal je mores leren !' krijste het skelet. 'Voer hem af !'

Toen werd Evert naar een ruimte met machines en ketels gesleept. 'Ik kan dit niet geloven !' riep Evert tegen zichzelf. Hier zag hij ook de geleerden terug, en de vrouw en haar moeder, en andere inboorlingen, die daar allemaal dwangarbeid moesten verrichten. 'Het is maar een staat van bewustzijn,' sprak Evert tegen zichzelf. 'Waarschijnlijk een doodsmerrie.'

De anderen keken niet eens op. Ze waren te diep verzonken in hun werk. Ze leken onder zware hypnose te zijn. Hier kwam Evert weer een beetje op adem. Hij zag nu in dat Tsjernobyl overal was, ook in het oerwoud, zelfs in de vruchten. Alles was besmet. Hij stond daar maar en niemand keek naar hem, en niemand hielp hem. Ineens rolde er een klein wit doorzichtig besje uit zijn kleding. Dat moest er ingerold zijn. Hij aarzelde geen moment. Hij raapte het op en stak het in zijn mond. Het proefde zo romig en zacht, zo verfrissend, levendgevend. Hij werd duizelig en zakte neer op de grond. Er was geen Tsjernobyl meer. Hij was in het zand, en de inheemse vrouw die hem de besjes had gegeven stond voor hem. 'Niet wegzakken,' zei ze. Ze gaf hem meer besjes te eten. 'Ik was in Tsjernobyl !' riep hij, terwijl hij naar adem hapte. 'Het was verschrikkelijk !'

'Je moet meer eten,' zei de vrouw, terwijl ze hem begon te voeren. 'Zij die niet genoeg eten gaan terug naar Tsjernobyl.'

'Ik ontmoette God, en daarna een skelet,' zei Evert in paniek.

'Ja, het zijn de bijwerkingen van de drugs,' sprak de vrouw. 'Die worden minder naarmate je er meer van eet, en naarmate je er meer gewend aan raakt.'

'Is dat zo ?' vroeg Evert. Ze knikte.

'Ze zei dat ze God was, en dat ik het geheim nooit zou weten. Ik dacht dat ik gek werd. Ik kon geen adem meer halen,' sprak Evert.

Ze glimlachte. 'Bijwerkingen, mijn Adam,' sprak ze. 'Je lichaam moet er nog aan wennen. De drug is zwaar beveiligd tegen onbevoegden. Het bevat een soort insecticide. Het doodt de parasieten.'

'Ik begrijp het,' sprak Evert opgelucht. 'Ik dacht echt dat ik gek werd.'

'Jij moet de natuur leren kennen,' sprak de vrouw. 'En alle geheimen van de natuur.'

Er kwamen allerlei emoties in hem naar boven die hij wilde uiten, maar hij wilde voorzichtig zijn. Na een tijdje borrelde het zo omhoog dat hij het niet meer kon tegen houden. 'Ik ben er klaar voor, mijn Eva,' sprak hij. Maar hoe wist hij dat ze echt te vertrouwen was ? 'Elke vriendschap is een risico,' sprak hij tot zichzelf. 'En wat voor andere keuze heb ik ? Ik kan geen kant op, dus ik leer maar mijn lessen. Ik kan van alles en iedereen leren, zelfs van mijn vijanden.'

Ze nam hem mee naar haar hut. 'Ik zal het veel voor je koken,' sprak ze. Was hij nu echt in een paradijs gekomen met deze vrouw ? Hij wist dat hij bepaalde stoffen nodig had om hier te kunnen blijven, in deze staat van bewustzijn, maar hij wist ook dat andere staten van bewustzijn belangrijk waren. Daar waren de verschillende soorten van natuurdrugs voor nodig. De vrouw was zijn gids hierin, want hij wist niks.

'Ik wil de verschillende staten van bewustzijn in de wildernis leren kennen,' sprak hij. 'Ik wil niet vastgroeien en een zombie worden.'

'Ik zal het je leren,' sprak de vrouw. Haar hut was gemaakt van grassen en bamboe, en was redelijk groot. In de nachten had hij zware nachtmerries over Tsjernobyl, en dan suste zij hem. 'Het zijn allemaal bijwerkingen van de oerwouddrugs, mijn Adam,' verzekerde zij hem. Er ging een nieuwe wereld voor hem open. Tsjernobyl was nog slechts een druppel in de zee van oerwouddrugs. Voor hem was het een verlichting, de grote ontwaking. Op een nacht had hij een droom van een invasie in de Tsjernobyl kerncentrales. Het was een invasie van apen van een andere planeet. Het was de oerwoudsplaneet Bulgarije, die wel tien keer groter was dan de planeet Tsjernobyl. De apen gebruikten geavanceerde wapens of gewoon brute kracht. Daarna had hij een droom van een grote gouden krab die aan land kwam en op het strand een grote rode spin aanviel en uitschakelde.

Toen hij de droom de volgende ochtend aan de vrouw vertelde zei ze dat zij die in het begin-stadium zijn van het worden tot een zombie en dan inzien dat ze verkeerd bezig zijn een aap kunnen worden op de planeet Bulgarije om het te neutraliseren. De zombies zien apen als verraders, en als hun grootste vijanden. Het is het apen-medicijn om zij die besmet zijn geraakt door het zombie-virus te genezen. Evert keek van haar verklaring op.

Beiden waren ze Tsjernobyl-slachtoffers, overlevenden, en hier in de wildernis moesten ze verder overleven. Het was hun paradijs. 'Het zijn de bomen van het paradijs,' zei de vrouw. 'Ze hebben hun eigen drugs waarvan wij leven. Iedere boom is weer ergens anders goed voor. De drugs zijn als de liften van het paradijs, naar hogere staten van bewustzijn. De bomen hebben hun eigen slangen en spinnen van bijwerkingen en verkeerd gebruik. Daarom moet er een gids zijn. Tsjernobyl was een valse god, een valse gids, en ook een bijwerking.' Toen leidde ze hem dieper de wildernis in tot een boom met gele doorzichtige besjes die daar in trossen hingen. 'Dit is de drug genaamd 'gele regen,' zei ze. 'Je bent er nu klaar voor omdat je over de gouden krab hebt gedroomd. Het wordt ook wel de gouden regen genoemd. Het is een dodentelefoon waarmee je in allerlei andere staten van bewustzijn kunt komen. Het leidt helemaal tot achter het kerncentrale gebied van Tsjernobyl, waar de stedenstrook is, aan de rand van het oerwoud. In het stedengebied van Tsjernobyl ligt het geheim van Tsjernobyl verborgen, bewaakt door de varkensmensen, nog wel ergere vormen dan zombies, monsters en skeletten, in een vergevorderd stadium. Zij zijn de koningen van de oppervlakkigheid, maar hebben hierin hun eigen diepte gevonden. Natuurlijk is die diepte vals, als gezichtsbedrog, een valstrik. 'Moet ik daarvan eten ?' vroeg Evert.

'Als je in leven wil blijven,' sprak de vrouw. 'Je moet het geheim oplossen.'

'Dus ik moet terug naar de steden ?' vroeg Evert.

'Als spion, ja,' sprak de vrouw, 'als je wil leven. Zo niet, dan zal het je insluiten en vernietigen. Er is niet veel tijd.'

Evert greep de bessen en begon gulzig te eten. 'Ho, ho, niet teveel,' sprak de vrouw. 'Je wilt er geen overdosis van krijgen.'

'Wat zijn de gevolgen van een overdosis ?' stamelde Evert die al duizelig begon te worden. Maar hij kon haar al niet meer horen en verstaan. Hij was al ver weg. Hij viel bewusteloos en werd even later wakker aan de rand van het stadgebied van Tsjernobyl. Achter hem was het gebied van kerncentrales, wat begon met een industrie-terrein met kantoren. Voor hem was een flatgebouw. Hij herinnerde dit flatgebouw, maar hij wist niet van waar. Maar hoe kon dat ? Hij was hier nog nooit eerder geweest. Misschien dat hij zich vergiste, of dat dingen gewoon op elkaar leken. Hij liep langs het flatgebouw en er gingen vreemde gevoelens door hem heen alsof hij hier eerder was geweest. Achter de flat waren winkelstraten waar hij door begon te slenteren, en uiteindelijk kwam hij aan bij een overdekt winkelcentrum. 'Varkensmensen ?' dacht hij. 'Ik zie geen varkensmensen.'

Daar kwam hij ook de vrouw tegen. 'Mijn Adam,' sprak ze.

'Dus jij hebt ook van de drugs genomen ?' vroeg Evert.

Ze knikte.

'Waar zijn de varkensmensen ?' vroeg Evert.

'Ze hebben hier hun psychiatrie gebouwd,' sprak de vrouw. 'Het zijn jaloerse mensen, maar het zijn geen echte mensen, maar vergevorderde zombies. Ze zijn als varkens geworden. Wanneer iemand creatief is en zeer intelligent en ze worden jaloers en kunnen die persoon niet begrijpen, dan halen ze hun etiketten erbij, hun implantaten, en noemen die persoon dan zwaar ziek, geestelijk ziek, en dan gaan ze handel drijven erover met die persoon als koopwaar. Het is een markt.'

'Waar is die psychiatrie ?' vroeg Evert.

'Oh, overal hebben ze hun panden, tussen alles door,' sprak de vrouw. 'Het is een heel netwerk. Het loopt zelfs tot in het kerncentrale gebied. Wees maar voorzichtig. Ze zijn gewapend en hebben een vergunning om te doden wie ze willen. Alle misdaden die ze doen zijn legaal en zij besturen de steden.'

'Dus ze implanteren ook ?' vroeg Evert.

'Voor het stadssysteem, ja,' sprak de vrouw. 'Het zijn ingewikkelde identificatie systemen om de mens gevangen te houden. Ze implanteren allerlei rommel in de mens, legaal. Daar hebben ze een vergunning voor. Ze doen dit vooral in de tanden van de mens. Het is zombie-werk. Daarmee laten ze zien dat de mens hun eigendom is.'

'Ziek,' zei Evert. 'Wat doen we eraan ?'

'Die implantaten zijn voor het alarmsysteem,' sprak de vrouw. 'Zodra een mens probeert te ontsnappen zullen die implantaten pijnscheuten geven die zo verschrikkelijk zijn dat de mens niet ver komt in zijn ontsnapping. Het zijn een soort implodes, als stroomdraad. Ze bewaken een dodentelefoon. Zij bewaken de muur tussen leven en dood.'

'Ik zie het,' zei Evert. 'Maar wat doen we eraan ?'

'Shhh...,' zei de vrouw. 'Daar kunnen we

niet over praten. Alles wordt hier opgenomen en gemonitord. Waarschijnlijk zitten ze ons nu al af te luisteren.'

'Wat moeten we dan ?' fluisterde Evert.

'Fluisteren heeft geen zin,' sprak de vrouw. 'Die afluistersystemen zijn hypergevoelig.' De vrouw liet hem weer wat doorzichtige gele besjes zien. 'De gouden regen,' sprak ze, 'of gele regen. Het is tijd voor een nieuwe dosis. Ik zou je niet aanraden om in deze staat van bewustzijn te blijven, want ze pakken je en sluiten je op.' Evert keek om zich heen. Nog steeds waren er geen varkensmensen in hun buurt te zien, maar wat als er al een scherpschutter zich ergens verborgen hield ? Misschien waren ze hun wapens al aan het instellen om in te grijpen. Evert voelde zich niet veilig. Ze bracht wat besjes naar Evert's mond. 'Een paar maar,' sprak ze. 'Je wilt geen overdosis. Vertrouw me maar daarop.' Evert opende zijn mond, en at van de besjes. Ze voelden zo romig, zacht en fruitig. Het was een hele intense smaak, hoog geconcentreerd, zeer pittig en zurig. Weer werd Evert duizelig, en bevond zich toen in het gras. Zij was er ook. Ze waren op de velden. 'Hier zijn de varkens,' sprak ze. De varkens waren overal om hen heen. Ze hadden vreemde snuiten en ze spitsten hun oren. Ze leken ergens door afgeleid. Er was een vreemd geluid. 'Raak ze niet aan,' sprak de vrouw. Het leek wel alsof de varkens hen niet opmerkten, maar ze waren op de hoogte van het vreemde geluid. 'We moeten eerst in het oerwoud zien te komen,' sprak de vrouw. Evert bleef maar denken aan het winkelcentrum. Het was alsof hij het al kende. Alsof hij er al eens eerder was geweest, maar hij dacht dat het misschien toeval was geweest. Hij liep achter de vrouw aan. Weer zei ze : 'Zorg dat je ze niet aanraakt.'

'Wat is de reden daarvan ?' vroeg Evert.

'Dit zijn niet zomaar varkens,' sprak de vrouw. 'Ze staan onder hoge stroom. Een aanraking zou je kunnen doden.'

Evert was op zijn hoede. Hij bleef dicht achter de vrouw, die de weg scheen te kennen. 'Het lijkt alsof je het eerder hebt gedaan,' sprak Evert.

'Ik ben een bekende met de drugs,' sprak ze. Na een lange tijd lopen, het leek wel uren te duren, kwamen ze aan in het oerwoud. Hij bleef maar staren naar het vreemde genootschap van varkens. 'Kijk er niet teveel naar,' sprak de vrouw. 'Je kunt hun stroomcapaciteit niet onderschatten.' De vrouw liep toen verder, dieper het oerwoud in, en hij volgde haar.

'Wat nu ?' vroeg Evert.

'Shhh,' sprak ze. 'De varkens pikken nog steeds alles op. Het zijn roofdieren, vergis je niet.'

'Dus dat zijn die psychiaters van Tsjernobyl ?' vroeg Evert.

Ze knikte. 'Zeg maar gerust psycho-tandartsen,' sprak ze.

'Wat een vreemde snuiters,' sprak Evert.

'Het is hun religie,' sprak ze. 'Luister goed : de varkens vertegenwoordigen allemaal een bepaalde ondergrondse laag, helemaal tot de kern van de planeet Tsjernobyl. Om eraan te ontkomen zullen we dus onder de grond moeten, de onderwereld van Tsjernobyl in, anders zullen de varkens ons zeker insluiten.'

'Hoe komen we daar ?' vroeg Evert. Ze leidde hem toen naar een gat wat onder de grond leidde. Ze moesten langs allerlei roosters heen, en ook over roosters heen. Hier zouden de varkens niet overheen kunnen. Onder de grond kwamen ze weer in een stedengebied aan. De vrouw legde uit dat deze steden werden geterroriseerd en bestuurd door clowns, vergevorderde varkensmensen, die ook onder zware stroom stonden. Zij die tegen de clowns vochten zouden geëlectrocuteerd worden. Ze moesten ook weer snel hier door, anders zouden de clowns hen van het ene drama in het andere drama brengen. Zo waren de clowns geprogrammeerd.

Ze moesten naar een bepaald station met de trein die om het gebied zou heenleiden. Dat zou de enige manier zijn om veilig te zijn tegen deze electrische roofclowns. De vrouw wist de weg, en Evert volgde haar. Weer moesten ze over vele roosters heen. Het was heel donker hier. Na een tijdje kwamen ze aan op een ondergronds station. Ook hier was het donker. Er waren geen treinen. Ze moesten een tijd wachten. Na lange tijd zagen ze lichten in de verte. Daar kwam de trein. Niet lang daarna konden ze instappen. Ze moesten nu erg voorzichtig zijn, zei de vrouw. Een man met een zonnebril zat ergens op een bankje in de trein. Zij gingen tegenover hem zitten. Hij zat een krant te lezen. Hij rookte ook. 'Wat moeten jullie ?' vroeg hij. De vrouw stootte Evert aan en fluisterde : 'Niets zeggen.' Evert hield zich stil.

'Nou, zeg op,' zei de man. 'Wat moeten jullie ?'

'Wie is het ?' fluisterde Evert naar de vrouw.

'Ssst,' zei de vrouw. 'Het is een spion. Het is een beveiligings-systeem.'

'Een robot ?' fluisterde Evert. De vrouw knikte. 'Hij controleert ons om te zien of alles in orde is, en of we klaar zijn om door te gaan.'

'Hoe heet hij ?' fluisterde Evert.

'Harro,' zei de vrouw. De man maakte wat vreemde robot-achtige bewegingen, en toen ging de trein verder. Evert keek naar buiten en zag de steden in de verte. Na lange tijd kwamen ze aan bij een

veel groter station. Er liepen hier veel mensen, maar de vrouw zei dat het allemaal robotten waren, en dat ze reizigers beveiligden tegen de clowns. Ze moesten toen overstappen op een andere trein. Het gebied waar ze toen doorheen moesten was genaamd de Aue nacht. Het was natuur gebied. De vrouw zat tegenover hem in de trein. 'De diepte van Tsjernobyl, alle ondergrondse lagen, de stroomvarkens,' sprak ze, 'zijn geen onbekenden voor jou.' Evert keek haar diep aan. 'Het zijn de lagen van je eigen verleden,' sprak ze. 'Het heeft geen zin om er naar terug te keren. Het staat allemaal onder stroom. Het kan alleen gebruikt worden als een tekensysteem, als een taal. Zo alleen kan de muur tussen het verleden en het nu doorbroken worden, en zo ook de muur tussen leven en dood, opdat de muur tussen goed en kwaad herbouwd kan worden.' En terwijl zij hem verder onderwees begon de trein door al die barrieres heen te breken, en het enige spoor wat de trein achterliet was een stroommuur tussen goed en kwaad.

Uitgave : COAB, 2018

VAN LEDEBOER TOT VAN DIJKE – HET BLOEIENDE KRUIS

Numeri 17 gaat over de bloeiende staf van Aaron, wat een beeld is van het bloeiende kruis, wat dus ook de bloeiende gevangenis inhoudt. Het offer moet rijpen, het geduld moet rijpen, en dan gaat het bloeien, wat ook de boodschap is van de 1800se verzetspredikant Ledeboer.

En dat moet ook wel, want we zijn in een hardnekkige nachtmerrie, oftewel een frozen nightmare of brainmare kun je het ook wel noemen. Eens zullen de nachtmerries bloeien. Dan breekt de lente door. Geestelijk gezien zijn we dus ook op doortocht naar de eerste tekenen van de lente.

5 En de man die Ik verkies, diens staf zal bloeien; zo zal Ik het gemor, waarmee de Israëlieten tegen u morren, tot zwijgen brengen, zodat Ik het niet meer hoor.

In het Aramees is deze staf ook een plaag of een speer, en deze zou bloeien, vrucht dragen. Daarom moeten we ook nooit opgeven, maar zorgen dat we uitverkoren zijn, wat betekent dat we zelf het goede verkiezen. Dat wat wij verkiezen reflecteerd namelijk terug op ons, dus er is niets spookachtig aan de uitverkiezing (Helaas wordt dat veelal als een gokautomaat voorgesteld, wat het dus niet is). Het Aramees laat duidelijk zien dat het hier gaat om het 'gode welgevallig zijn'. In het Aramees is de staf ook een demoon of engel die ons met vuisten slaat, waarbij we ook kunnen denken aan de doorn van Paulus. Die zou dus uiteindelijk gaan bloeien. Het is een zeer hardnekkig iets waar hij maar niet vanaf kwam. Dit kwam omdat hij grote openbaringen had gekregen, en die komen altijd met een grote prijs. De gave moet namelijk rijpen en beveiligd worden. In het Aramees gaat het om de pen door het vlees.
8 Toen Mozes de volgende dag de tent der getuigenis binnenging, zie, de staf van Aäron, voor het huis van Levi, bloeide; hij had bloesem voortgebracht, bloemen gedragen en amandelen doen rijpen.

We kunnen spreken van een Oud Testamentisch kruis, de speer. Als het bloeit, dan betekent het dat zijn verloren kern is teruggekeerd en gezuiverd is.

Na de dood van de 1800se verzetspredikant Ledeboer verdeelde zijn werk zich in twee delen, het deel van de predikant Bakker, en het deel van de predikant P. van Dijke, waar we nu mee verder gaan, want uit de Dijkianen is de gereformeerde gemeente van 1907 voortgekomen, die zich afgescheiden hielden van de nog zeer materialistische bovenlagen van de kerken van koningsgezag en kerkengezag, wat veelal gewoon gezag was van mensenvlees. De gereformeerde gemeente is altijd zeer sober geweest, en dat kon je ook wel zien bij ons in het dorp. Ze leefden ook dichter bij de natuur. Het heeft geen zin letterlijk zoals hen te leven, maar het heeft zeker symbolische betekenis. Ze werden zwaar vervolgd omdat ze zich niet onderwierpen aan het gezag van de koningskerk en de kerk van ander kerkelijk gezag. Het boek 'het veelbewogen leven van P. van Dijke' uit 1884 is een boek over zijn leven waar ook de brieven van van Dijke (1812-1883) instaan. Het boek begint met de tekst uit hebr. 13:7 dat wij hen die ons voor zijn gegaan in het prediken van het hemelwoord in gedachtenis hebben. Net als Ledeboer was hij ook in de gevangenis gekomen door zijn werk. Gedenkt hun wandel, hun pad, staat er ook. Dit pad liep door de natuur, en bleef zich maar afscheiden. Zij wilden niemand's knecht zijn dan een hemelknecht.

In zijn eerste brief wordt er de nadruk gelegd dat we aan de wereld moeten afsterven, maar dat ook de wereld aan ons moet afsterven. Het stervensproces komt dus van twee kanten. Dit is gebaseerd op een Paulinische tekst uit Galaten 6:14 over het kruis : 'door welken de wereld mij gekruisigd is, en ik der wereld.' We kunnen stellen dat dit ook de reden is waarom het kruis twee zijden heeft, twee armen. Het één ontkomt niet aan het ander. Dit is het principe in de ziel waarop de hemel rust, stelt van Dijke. We kunnen dan ook denken aan het beeld van de bloeiende staf van Aaron in Numeri 17, als beeld van het kruis. Als het zaad tweeledig is gestorven, dan zal dat zeker een oogst geven.

We zien dat het symbolische sterven aan twee kanten gebeurd : wij moeten sterven aan het mensenvlees, en het mensenvlees moet aan ons sterven. Of : wij moeten sterven aan de zonde, en de zonde moet aan ons sterven. Dat is het

tweeledige sterven aan het kruis. Dit is een basis om in de diepere tunnels te komen om terug te keren tot de natuur, niet in de stad te blijven rondhangen. Zo zal het kruis dus bloeien, de natuur voortbrengen. Zo zal de gevangenis dus ook gaan bloeien. De dood, de gevangenis, kan ons niet houden. Ook de doorn in het vlees zal dus gaan bloeien en vrucht voortbrengen. Van Dijke was in die zin een geestelijke vrucht van Ledeboer, zijn geestelijk kind. Ook van Dijke was verzetspredikant. Hij was net als Ledeboer in strijd met de familiaire geest van Nederland. Hij sprak : 'onze zaligheid ligt niet in de wil van mensen of in de wil van de bloedlijnen.' Een mens komt er niet door van onderen geboren te worden, door de verjaardagscultus. Neen. De mens moet van boven geboren worden, vanuit de hemel. Er is hierin natuurlijke tegenspoed, maar ook geestelijke verkwikking, stelt van Dijke. Het is een nomadisch pad in de natuur, zoals bij de Exodus. Stilstaan is fataal. Telkens moeten zij verder trekken. Van Dijke wijst op de woorden : De vossen der aarde hebben holen, en de vogelen des hemels hebben nesten, maar op dit pad heb je niets en kun je nergens je hoofd ten ruste leggen.

Als we om ons heenkijken dan zien we dat de wereld volleerd is in zonde. Ze vervolgen hun naaste. Hoe kun je dan sterven aan de wereld en de wereld aan je laten sterven ? Het is iets van de natuur, het wonder van de bloeiende staf van Aaron, maar daarvoor moet je dus wel in de natuur zijn. Van Dijke wijst er op dat Paulus de mens leerde om tegen de wetten van de mens in te gaan, en ook tegen de wetten van ons eigen vlees, dus zowel collectief als individueel. Neem dus altijd het andere pad. Het is de eis van de hemel dat we de lagere wetten van het vlees en de zonde verloochenen, leren verloochenen. Allereerst komt het dan aan op onderscheiding, waarvoor we de witte keursteen nodig hebben. Leren onderscheiden. Je kunt er moe van worden als je ziet dat de vijand je onvermoeid blijft aanvallen, en dan is de verleiding groot om het recht in eigen handen te nemen en te worden zoals hen, en daarom moet de mens volleerd worden in het verloochenen van de aardse wetten. Van Dijke noemt het de grootste les die te leren is. Hij had naar eigen zeggen een begeerte om los te komen van de wereld. Dit is van groot belang, anders is de godsdienst van de mens slechts een godsdienst voor hemzelf, zijn eigen vlees, zijn lagere, zondige natuur. Hij wijst dan op het herderen als een manier om van egoistische zelfzucht los te komen. Zoek de natuur op, de weide, en ga herderen. Bescherm de dieren tegen de roofdieren, verzorg hen, en ga op zoek naar hen. Dat kan op vele manieren. Er zijn zeker ook valstrikken in het herderen, maar het is een pad van groot belang om aan de wereld te sterven, en de wereld aan u. Ook in het herderen mogen wij niet overmoedig zijn en losbollig, en daarom hebben wij de witte keursteen nodig om te onderscheiden tussen goed en kwaad, wat ook inhoud tussen leugenachtigheid en waarheid. Als eerste moeten wij onszelf leren herderen om ook een goede herder voor anderen te zijn.

Van Dijke stelt dat het niet genoeg is om zomaar gericht te zijn op de dingen van boven en die te zoeken, maar wij moeten ons er in verlustigen. Alleen zo kan de mens loskomen van de lusten van de wereld, hetgeen ook in het eeuwig evangelie besproken wordt. Als het alleen maar ons werk is en niet onze hobby, onze lust en leven, dan is er al een man overboord. Dit kan alleen aangeboord worden in de diepte. Als wij aan de oppervlakte blijven dan kan deze hemelse lust niet in ons leven groeien. Als we gewoon onverschillig zeggen : 'Ik heb het gewoon niet,' en dan weer onze wereldse lusten volgen, dan is dat wat het is en zal zijn. Wie zaait op de akker van het vlees zal ook het vlees oogsten. Als we dan zeggen : 'Ik wil veranderen, maar ik kan het niet,' dan mogen we onthouden : 'Kan-niet ligt op het kerkhof, en wil-niet ligt ernaast.' Waar een wil is, is een weg, en die weg gaat diep. Het probleem van de mens is dat de mens duizend-en-een smoesjes heeft omdat hij van binnen toch nog zich in wereldse dingen verlustigd. Wel is het belangrijk onderscheidingsvermogen te krijgen, want er zijn ook daadwerkelijk verdraaiingen op dit gebied, dat de mens geen onderscheid tussen wereld en hemel kent, tussen goed en kwaad, waarheid en leugen, het geestelijke en vleselijke. Er zijn een heleboel wat we noemen 'ingebeelde zondes' en ook een heleboel 'ingebeelde goede werken', allemaal door gebrek aan onderscheid. Daarom : Verlustigt u in de dingen van boven, maar weet wel eerst waar we het dan over hebben, zodat je niet met het verkeerde kalf meegaat.

Van Dijke stelt dat het om het onderscheiden van de wereld gaat, en in die onderscheiding te leven. Dit is iets zeer zeldzaams, deze witte keursteen, waarvan gezegd is dat het alleen voor de overwinnaars is, oftewel zij die intens luisteren.

Er zijn zekere bewijzen in de natuur die de mens mag ontdekken, maar daar moet de mens wel tijd voor vrij maken, zich in verlustigen en dan ook daadwerkelijk daarvoor de natuur ingaan. Ook dit kan alleen door te luisteren. Laat je niet afleiden door mensen die je terugroepen. Je moet doof worden naar de wereld, en de wereld moet doof worden naar jou. Eerst moet je dus doof worden tot de zonde. Als je het gevoel hebt dat mensen niet naar je luisteren, en mensen je niet begrijpen, dan ben je al op dit pad, want ook de hemelse doofheid werkt van twee kanten. Je kunt niet doof worden tot de wereld als de wereld nog naar je luistert en je zo goed begrijpt, want dan is er iets verschrikkelijks mis. 'Wee u, ja wee u, wanneer iedereen wel van u spreekt.' Dit geld ook voor de hemelse

blindheid : 'blindheid tot de wereld, en de wereld blind tot u.' De vleselijke begeerten worden gevoed door hoogmoed des levens, gierigheid des levens, en de wellust des levens, stelt van Dijke, en de mens kan die drie alleen te boven komen door de hemelse onderscheiding waarop hij wijst. Oftewel : kom tot die keursteen in de hemel voor u weggelegd. Zwem hiervoor tegen de stroom in. Spring over die hindernissen die u in de weg staan om deze keursteen te bemachtigen. Zorg dat je deze wedstrijd wint. Oefen jezelf hiervoor. Oefening baart kunst. Geef nooit op. Ook jij mag een hemelgeleerde zijn. Dit is een luisteroefening. Van Dijke stelt dat zwijgen voor de hemel de beste en zuiverste godsdienst is, in zijn vijftiende brief. Als je dan spreekt, dan moet het over de dingen van de hemel zijn, anders is het slechts ijdelheid. Spreken wij voor de hemel of spreken wij voor de wereld ? Wij moeten zwijgen als het aankomt op wereldse dingen, en de wereldse dingen moeten zwijgen als het aankomt op ons, wat dus ook weer een tweezijdig zwijgen is. Verblijd je daarom als de wereld tot je zwijgt.

Numeri 17:5 En de man die Ik verkies, diens staf zal bloeien; zo zal Ik het gemor, waarmee de Israëlieten tegen u morren, tot zwijgen brengen, zodat Ik het niet meer hoor.

Numeri 17:10 En de Here zeide tot Mozes: Breng de staf van Aäron terug vóór de getuigenis, om bewaard te worden tot een teken voor de wederspannigen, zodat gij aan hun gemor een einde maakt en Ik het niet meer hoor.

Dit is dus het bloeien van het kruis, dat het het zwijgen bewerkstelligd. Van Dijke stelde : 'Zet de wereld maar wat aan de buitenzijde van het hart, want die gaat steeds alle dag voorbij. En het is alles maar stof wat uw oog er op ziet. Ik laat mij aan het ijdel geroep en geschreeuw der mensen niet gelegen liggen, doet ook maar alzo.'

De zonde is in dit tijdperk geromantiseerd. Van Dijke stelt dat de mens verliefd is geworden op zijn eigen wil en zin, als een afgod. Daarom is het zo belangrijk je te verlustigen op de dingen van de hogere natuur, de dingen van de hemel, van de paradijs aarde, en je niet liederlijk en lichtzinnig te storten op de dingen van het vlees, want die zijn een pad van verderf. Zelfs de hemel kunnen we niet romantiseren. Het is een smal pad met een enge poort, wat maar smaller en enger wordt als een zekere strengheid, een bittere drinkbeker. We kunnen niet zomaar vriendjespolitiek met de hemel sluiten, en moeten het wereldse zeker niet als spiegel gebruiken van de hemel, want de hemel gaat veel dieper. Wij moeten aan de wereld sterven en de wereld aan ons, en ook aan het valse hemelse. Romantiek moet plaatsmaken voor het kruis, en dan pas zal het kruis in geduld en volharding gaan bloeien. De natuur kent geen wereldse romantiek, maar het rijpen van de ascese tot de vrucht van de tucht, oftewel het bloeien van zowel kruis als kooi, als het bloeien van de staf van Aaron in Numeri 17. De mens is afgedwaald op het pad van romantiek, en kent de weg terug niet meer. Hiertoe is het 1800se natuurpad van Ledeboer tot van Dijke medicijn. Zo begint het asfalt en cement van de vleeskerken die zich hebben laten knechten tot vleesdienst af te breken. Van Dijke noemde het vlees het Mesech der wereld. Mesech was een volk ten noorden van Israel wat mensenhandel, slavenhandel, bedreef. Om hieraan af te sterven moet de mens symbolisch de Jordaan overgaan. Hij noemt in dat opzicht ook Izaak die 42 jaar blind geweest is op aarde, wat we ook kunnen zien als een beeld van het loskomen van de aarde, blind worden tot de wereld en de wereld tot ons. Om tot de hemelse lente te komen moet de mens eerst door een moeizame winter heen, en zo mag de staf van Aaron in ons leven gaan bloeien. De hemel sprak tot van Dijke de woorden : 'Ik ben tot lijden gemaakt.' Dat is dus zeker niet iets afstandelijks. De mens moet het lijden, het kruis, ook worden, om zo ook zelf tot bloei te komen als de staf van Aaron. Wij moeten tot een punt komen dat we het wereldse voedsel niet meer kunnen verdragen en het niet binnen kunnen houden, zoals van Dijke ook van zichzelf schrijft in de zessendertigste brief. Zo kunnen wij wederkeren tot de hemelborst om van de hemelse melk te drinken. Het leven van van Dijke is ook vol van symboliek in die zin. Hij wijst dan ten slotte op de veren van de hemel, wat we kunnen zien als een beeld van de opname, belichaamt in bovenstaande dingen

Uit : Leven op de paradijs aarde – deel 2, uitgave : RGG

1e Jaargang, nummer 12, 14 april 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

DE DIALECTISCHE THEOLOGIE

Een overmoedige, ondoordachte christologie maakt dat mensen er langsheen schieten. Een christologie zonder diepgaande Adamologie komt nergens, komt niet van de grond. Daarom moet er een reformatie komen in de christologie, en moet men in die zin ‘christelijk gereformeerd’ zijn.

Kuyper schoot er langsheen met zijn sinterklaas theologie. Oh ja, hij had zeker een roede, maar hij bakte de broodjes te zoet. De kerk was in luilekkerland gekomen en was nog zwaar wereldgezind.

Wie denkt dat het in de gereformeerde gezindte allemaal koek en ei is heeft het heel mis. Er is zowel een opwaartse stroming als een neerwaartse stroming. Er is zowel het gereformeerde als het gedeformeerde. Ik was van huis uit van een afsplitsing van de vrijgemaakte kerk van Klaas Schilder, maar ik groeide intergereformeerd op, want we kerkten overal, en ik groeide op met hen van de gereformeerde gemeente.

De gereformeerde gezindte heeft grote geheimen, die vaak oraal worden doorgegeven. Er was een eerdere reformatie, van de Franciscaan Johannes Hus, maar die eindigde op de brandstapel. Zijn volgelingen, de Hussieten, zetten de reformatie door. Luther werd erdoor geinspireerd. Ze vertelden mij dat zekere Hollandse Hussieten in 1455 een ondergrondse kerk hadden gesticht, die verborgen moest blijven, genaamd de Geestelijk Gereformeerde Kerk. Dit was dus nog vóór de Lutherse reformatie van 1517 en vóór de Nederduits Gereformeerde Kerk van 1571. De Nederduits Gereformeerde Kerk werd in 1579 met de Unie van Utrecht de moederkerk van Nederland, maar er was dus al een Geestelijk Gereformeerde Kerk die verborgen gehouden moest worden, die dus de moederkerk was van de moederkerk, oftwel de grote moederkerk van 1455, de Geestelijk Gereformeerde Kerk. Dat vertelden ze mij in de gereformeerde gezindte. Dat had ook allemaal weer te maken met vervolgingen dus daarom hielden ze het verborgen. We spreken dus over een eerdere ondergrondse reformatie in Nederland, die bovengronds werd uitgevochten in de Bohemen (Tjechië).

De reformatie van Johannes Hus die leefde van eind jaren 1300 tot begin jaren 1400 was in de lijn van de Franciscaanse reformatie in de jaren 1200, en daarvoor was er de Gregoriaanse reformatie in de jaren 1000 en 1100. De Gregoriaanse reformatie streed ook al tegen de simonie, net zoals Hus en Luther dit deden, tegen de geesteshandel. De Gregoriaanse reformatie was een vrijmaking van de wereldlijke macht van de koning, de strijd tussen de wereldse koning en de geestelijke koning. Het was een onafhankelijkheids-strijd die de geestelijken voerden. Onze kroon is niet werelds maar geestelijk. Laten wij geen schatten op aarde zoeken.

Ezau legde zijn eerstgeboorte-recht en sociale status af voor het rode, wat heenwijst op het bloed van Christus, oftewel de dood van het ego, wat ook de betekenis van het woord ‘Yeshua’ is in de Israelitische talen, het sterven aan het vlees op het strijdveld, de strijd in de geestelijke gewesten. God zou uit Teman komen, zei de bijbel in Habakuk 3:3, oftewel het wijsheidsvolk van Ezau, wat er op wijst dat er grote verborgen geheimenissen liggen in het verhaal van Ezau. Zowel de grondwoorden als de nieuwe bijbel laten zien dat er een lagere en een hogere Ezau is. Zo is dat ook met andere geheimenissen, zoals het geheimenis van Saul. In de koran had Saul al een wat positievere betekenis, maar ook in het grondwoord van de oude bijbel was dit geval, waar de nieuwe bijbel op wijst.

Ezau was bedrogen en achtervolgde Jakob. Jakob was een leugenaar, een hielenlichter, en in die zin vervolgde Ezau de lagere natuur van Jakob, niet zijn hogere natuur. In die zin was hij een eerdere Saul. Er is een hogere en een lagere Saul. De hogere Saul vervolgde de lagere natuur van David, want ook David was nog erg vleselijk. We moeten niet vergeten wat hij Uria, de man van Bathseba, had aangedaan.

II Behemma 4:54 zegt : Toen Ezau tot het rode kwam verloor hij zijn eerstegeboorterecht, waardoor hij al snel tot klagen kwam. Water verandert in bloed, als een teken dat het ego sterft. In het boek van Jozua is het rode touw een beeld van de opname, om zo te komen tot de diepte. Dit zijn allemaal beelden van de rode kroon van Noord-Egypte.

Uiteindelijk, en dat zien we ook in het leven van Jozef, Job en Jezus, leidt het

lijden om de wil van God tot de rode kroon van gerechtigheid, Deze kroon is het Woord van God wat in het hoofd van de mens komt, en is geen aardse kroon, en geen aardse macht, maar de kroon die men ontvangt als men het vlees heeft verslagen. Men heerst over de zonde, in plaats van andersom. (vers 55)

De rode kroon is de baarmoeder van het verstand, van het hoofd, als de schorpioenenkroon. In het Aramees heeft de kroon ook met belasting te maken. Ook zijn de geschriften van Paulus hierbij belangrijk, die overigens ook Saul heette. Wij moeten de vergankelijke kroon inruilen voor de onvergankelijke kroon. Dat gaat niet buiten de Adamologie om. Daarom noemt de nieuwe bijbel de rode kroon ook de kroon van de klaagliederen. Wij moeten diep zuchten en klagen over de zonde, zoals in Ezechiel 9, om zo niet met de wereld geoordeeld te worden, maar het zegel van God op onze voorhoofden ontvangen.

Onze lagere Ezau moet sterven, en onze hogere Ezau, Yeshua, moet opstaan. De Ezaulogie is belangrijk op het pad, net zoals de Adamologie. Yeshua is de tweede Ezau, de hogere natuur van Ezau, net zoals hij de tweede Adam is. Dat is het pad waar zowel de grondwoorden van de oude bijbel over gaan, als de nieuwe bijbel.

De eerste Saul was aards, maar de tweede Saul, Yeshua, is geestelijk, wat we ook zien in het leven van Paulus, die Saul genoemd werd. Dit speelde zich ook af in het leven van Ezau. We mogen daarom Ezau niet wegwerpen, waar onze catechismus ook over spreekt. Wierpen we ook Yeshua weg toen hij onder de engelen was gesteld en zijn leven had afgelegd, toen zijn bloed was uitgestort ? Hij was de verworpene, en hij riep het uit : 'Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten ?' Hij was op dat moment door God gehaat, en de toorn van God rustte op hem. Hij was niet meer de Zoon van God, wat een groot geheimenis is. Hij had deze status namelijk afgelegd, net als Ezau, voor het grotere goed, het geheimenis van de uitstorting van het bloed opdat het ego sterft. Hij rekende zo af met de vleselijke macht. Ezau en Yeshua zijn zo typologisch aan elkaar verbonden. Ezau werd zo tot het wijsheidsvolk, tot een Salomo (slm, islam, oftewel de eerdere islam, voordat de Mohammedaanse islam kwam). Salomo staat niet voor de aardse macht en aardse rijkdom, maar het geestelijke koningschap over het vlees, en de geestelijke rijkdom die het met zich meebrengt. Dat openbaarde zich in Ezau. Het openbaarde zich als de tweede Saul, ook in de brieven van Paulus, als de geestelijke Saul, de hogere Saul, die aan zijn vlees ontkwam. Dit behoort tot de dialectische theologie, of dualistische theologie. Wij mogen niet eenzijdig zijn, maar wel eenzijdig in onze strijd tegen het vlees, waar onze catechismus over spreekt. Ook het grondwoord van de oude bijbel is dualistisch. Het zijn dichterlijke talen die voor meerdere uitleggingen vatbaar zijn. Och, laten wij het Woord des Heeren toch niet te kort doen.

We lezen in II Kamba 6 : 28 : Symbolisch gezien krijgt Saul daardoor een positiever beeld, wat ook weer terugkomt in de islam, waarin Saul (Talut, Arabisch) de ark terugbracht, een toetser was en begaafd was met grote kennis.

Er is een hogere islam en een lagere islam. We moeten de vleselijke ontvluchten en tot de geestelijke gaan, die terugleidt tot de pré-mohammedaanse islam, namelijk het geestelijke koningschap van Salomo, als het beeld van de rode kroon die Ezau ontving. God zou uit Teman komen. We zien dit allemaal terugkomen in het Yeshua verhaal en het Paulus verhaal. Er liggen geheimenissen in Ezau en Saul die we nodig hebben om er doorheen te komen. Ze hebben geestelijke betekenis, innerlijke waarde, wat ook de betekenis is van Yeshua in de Israelitische talen. Salomo, slm, islam (want het Oude Hebreeuws had nog geen klinkers, die hebben de Masoretische Joden er in de middeleeuwen bijbedacht), herstelde de Moeder God in ere, ook al viel hij daarbij in valstrikken van de afgoden van zijn vrouwen. Ook het leven van Salomo is heel dubbel, als een lagere Salomo en een hogere Salomo, en die zijn in strijd met elkaar, en moeten rijpen in Ezau, in het afleggen van de aardse status. Het zaad moet sterven.

In vele opzichten is Saul voor ons belangrijk. IV Werktuigen 7:223 zegt : In de woestijn groeit niet veel, maar wat er groeit is als het druppelen van de hemel. We hebben niet veel nodig. Als we teveel nemen groeien we vast, zoals dat in de stad gebeurt. Vandaar dat de onderdrukking door Saul ons tot de woestijn trekt, en dit is voor onze bescherming en ons behoud.

Ook de grote Edomitische reformatie in de jaren 1700 getuigt van deze dingen, wat vaak een missing link is in de hedendaagse en moderne theologie. Adam is het wortelwoord van Edom, wat soortgelijke betekenissen heeft, en in de Septuagint was Eden genaamd Edem, en in de Ethiopische bijbel wordt het gewoon Edom genoemd, wat het volk van Ezau is. In de grote Edomitische reformatie werd benadrukt dat Ezau leidt tot de donkere moeder, wat ook terugkomt in de nieuwe bijbel. Dat is het Salomonische aspect van Ezau. Jeremia trad al op tegen het volk Israel omdat het volk te patriarchisch was geworden. Ook David sprak in de grondwoorden van de Psalmen over God als een moeder.

Zoals F. Mallan het stelde was de donkere bruid van Salomo in het Hooglied een beeld van de zondekennis, van het ontdekt worden aan de diepte van de zondeval van de eerste Adam.

En er was ook een val van Ezau, en ook een val van Jezus, en dit allemaal om terug te leiden tot de donkere moeder en de eerste liefde, de donkere bruid, om zo ontdekt te worden aan de grootte van de zonde en de ellende, waar beide catechismussen op wijzen.

Geliefden, kennen wij dit pad ? Er wordt maar weinig over gepredikt in de kerken, waardoor ook de scheuring kwam van 1953.

En hoe groot is de leugen in de kerk ? Daar moet de mens aan ontdekt worden, want nu pronkt de mens nog in de kerk als Laodicea, denkende alles wel te weten, wat hoort en wat niet hoort. De Laodiceaanse mens heeft alles al in kannen en kruiken, en ze volgen de leer van de Nikolaïeten, die (offer)vlees aten en de genade gebruikten als excuus om te kunnen zondigen, zondigden opdat de genade zou toenemen. Ze hadden een afschuwelijke Christus-afgod gemaakt die hen zou beschermen op de dag des oordeels. Daarom sprak J.P. Paauwe ook dat men na zijn dood beter niet meer naar de kerk zou moeten gaan, maar de preken van de oude vaderen zou lezen.

De Nikolaïeten blijven hun kerken bouwen als schuilplaatsen tegen het hemelse oordeel, het ‘heuvelen bedek mij, en bergen val op mij.’ Zij strijden schaamteloos tegen de Adamologie en Ezaulogie, en bedrijven ijverig hun simonie. Ze hebben als de Efeziërs hun eerste liefde verzaakt, en lezen hun moderne bijbels waarin alle grondwoorden en hun betekenissen zijn weggewassen.

Daarom moest de Gregoriaanse reformatie wel komen, en nog steeds. daarom moest Ezau wel strijden voor de rode kroon, wat een kroon van het minderen is, een spotkroon, de anti-kroon. Daarom wilde L. Boone destijds ook niet met de gereformeerde gemeente van Kersten mee in 1907, want hij was bang voor machtsspelletjes ten koste van de Vreze des Heeren. Hij wilde blijven op Ledeboeriaans fundament, en gaf aan door zijn oud-gereformeerde kerk terug te willen tot de oude vaderen, want daar was de mens vanaf geweken. Hij wilde de oude Nederduits gereformeerde kerk herstellen.

Ezau hechtte ook geen waarde aan aards eerstgeboorterecht en sociale status, en koos voor het Woord gedoopt in oorlogsbloed. Het koningschap van Ezau, wat dus een geestelijk koningschap was over het vlees, manifesteerde zich in de brieven van Paulus, als het koningschap van Yeshua, in de catechismussen en in de nieuwe bijbel.

In Ezau moest de zonde gehaat worden, moest de zonde ontvlucht worden, zoals Maleachi 1 spreekt over God die Jakob liefheeft en Ezau haat. Dit is een noodzakelijke tussenstap tussen de Adamologie en de Christologie, dat God Ezau haatte, zoals ook Christus aan het kruis, toen hij werd verworpen onder de toorn van God. Dit kwam ook al eerder voor bij David, die het in de psalmen al uitriep : ‘Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten.’ De haat van God is niet zozeer persoonsgebonden, maar principe-gebonden. Daarom roept Jezus ook de mens op : ‘Wie zijn familie, vrouw, kinderen, niet haat, die kan mij niet volgen.’ (Lukas 14) Men moet dus zicht krijgen op de betekenis van de bijbelse haat, en dit niet eenzijdig en modern gaan toepassen. De bijbelse haat is dus zeer belangrijk in het heilsplan van God.

We moeten zicht krijgen op de betekenis van Ezau, zoals we zicht moeten krijgen op de betekenis van Adam : In Ezau werden alle volkeren geoordeeld. Adam ging over de diepte leren kennen van de zondeval, en Ezau ging over het leren kennen van de grootte van het oordeel wat daarover moet komen. Hierin speelt Ezau dus een dubbelrol, net zoals Seth in de Egyptologie, die ook dualistisch was.

Jesaja 63 zegt : Wie is het, die van Edom komt, in helrode klederen van Bosra, die daar praalt in zijn gewaad, fier voortschrijdt in zijn grote kracht? Ik ben het, die in gerechtigheid spreek, machtig om te verlossen. Ik heb de pers alleen getreden en van de volken was niemand bij Mij, Ik trad hen in mijn toorn en vertrad hen in mijn grimmigheid.

Net zoals bij Adam hebben we het meer over een volk als we het over Ezau hebben. Veel christenen griezelen bij het horen van het woord ‘Babylon’, terwijl in de bijbel ook in I Petrus 5:13 staat : ‘De gemeente die in Babylon is, samen met u uitverkoren, groet u; en dat geldt ook voor Marcus, mijn zoon.’

De Adamologie is dus de zondekennis en de Ezaulogie is de oordeelskennis. Zoals er een gemeente te Babylon was was er ook een gemeente te Edom, een overblijfsel in Edom, waar Amos 9:12 over spreekt. Edom behoort ook tot Israel, als een verloren stam.

De zonde moet geheel veroordeeld zijn, en dat kan niet door de Nikolaïtische christologie die al deze stappen overslaat. Het oordeel moet geheel gekend zijn, de mens moet Ezau kennen, anders is de christologie waardeloos en slechts een drogbeeld.

Saul betekent leegte, en het raadplegen van een orakel. Dat kan zowel positief als negatief zijn. In ieder geval moet de mens leeg komen tot God, opdat God de mens kan vullen met het Woord. Daarom moet de mens lek gestoken worden. Vandaar dat we het hebben over de aanhoudende doorn in het vlees. Ook Saul is die doorn, en Ezau. Zij vervolgden de heiligen, die overigens niet zo heilig waren. Zowel Jakob als David leefden in diepe zonde. Maar die doorn heeft dus ook een hogere betekenis. Ook het kruis heeft die

dubbele betekenis. Uiteindelijk zal alles ten goede medewerken voor hen die de kennis des Heeren hoog houden. Zij zijn hoogwerkers. Zij strekken alles tot sieraad, verdiepen zich in de zaken des Heeren, slaan niets over. Zij zijn ijverig in de kennis des Heeren als hemelse bijen. Zij kennen de plaatsen van de hemelse bijenkorven en houden die in ere.

Zijn deze dingen nodig ? C. Steenblok stelt als antwoord van vraag 894 in zijn dogmatiek dat de mens door ze zonde ‘geheel walgelijk en onrein’ is geworden. In zijn troostboek van 1973 stelt F. Mallan dat de mens een driehoofdige vijand heeft, namelijk de duivel, de wereld en zijn eigen vlees. God’s volk heeft altijd met deze doodsvijanden te doen, want ze houden niet op met het aanvechten van God’s volk, waarover zondag 52 gaat van de heidelbergse catechismus. Hij noemt dit een zware en bange strijd. Mijn oudtante die in Bilthoven woonde zei vaak : ‘Het is weer bar en boos.’ Een vriendin van haar die hoger woonde op haar flat en zo nu en dan bij haar kwam zei vaak : ‘Oh moeder, wat een piene piene piene.’ Maar dit beschreef goed wat er gaande was en gaande is. Daarom wees F. Mallan op de zielsontdekking, want als dat zou ontbreken, dan zou het volk sterk staan in eigen kracht. Hij stelt dan dat door smartelijke wegen van ontkrachting in onszelf God ons onze eigen machteloosheid doen kennen. F. Mallan wees op het pad van de zelfbeproeving. Het hart zou geheel ontbloot moeten worden voor het aangezicht des Heeren, en de mens zou door bange zielsberoeringen heenmoeten en vele vertwijfelingen, opdat de mens niet door de lusten der wereld meegezogen zouden worden.

Beste lezer, bent u al op zoek naar de kroon der gerechtigheid, de kroon van het Woord des Heeren, wat u alleen kunt vinden als u al uw wereldse en vleselijke kronen aflegt ? De krans der gerechtigheid waar Paulus het over heeft is als de spotkroon, als de doornenkroon, als de kroon der dwazen, want dat is wat het kruis is voor de wereld. Wee u wanneer een ieder wel van u spreekt. Snakt u ernaar om begrepen te worden, om aandacht te krijgen ? Dat is de ware weg niet. Wij dienen te hongeren naar gerechtigheid, niet naar eigen gewin of aanzien. De profeten spraken de mensen niet naar de mond, maar spraken dikwijls in duistere raadselen.

Och, bent u op zoek naar de rode kroon in de hemelen ? Als u uw aardse status en aardse eerstgeboorterechten niet aflegt als Ezau zult u het nooit vinden. U dient de Ezaulogie en de daaropvolgende christologie leren kennen, en de pneumatologie, de leer van de geestelijke dingen. Dat is geen makkelijk pad. Daarvoor moet u alles afleggen en als vuilnis te rekenen, opdat het zaad in de aarde zal sterven. Wie zijn leven probeert te behouden zal het verliezen. Het christologische pad, en zo ook het ezaulogische pad, is er niet één van aanzien, van jezelf een naam en een stad bouwen. Het is geen pad waar je kunt pronken met al je veren. Nee, je moet het afleggen en de aarde ingaan.

De Gregoriaanse reformatie (1000, 1100) was zaad in de aarde, en zo ook de Franciscaanse reformatie (1200), de Hussitische reformatie (1400), de Lutherse reformatie (1500), en de Edomitische reformatie (1700). Veel konden ze niet beginnen tegen de machten der aarde, werden telkens weer onder de aarde geschoven, maar het zaad moest sterven. God’s koninkrijk is immers niet van deze wereld. Als je je daarbij aansluit dan sluit je je aan bij de verliezers. We verliezen allemaal aan het kruis, en het gaat diep en duurt lang, maar uiteindelijk zullen we zo de rode kroon ontvangen, en ja, dit is de kroon van de verliezers, van de hemelse dwaasheid, om zo de wereldse wijsheid te beschamen. Uiteindelijk is er een weg, dwars door de zee heen. Dat is wanneer het zaad sterft, en de wortelen ondergronds de weg banen. Er is geen andere weg. Deze weg zullen we moeten zoeken. Dat gaat vanzelf als we aan onszelf sterven. Het is immers niet onze eigen kracht, niet onze eigen vindingrijkheid. We moeten loskomen van zelfoverschatting.

‘Saul, Saul, waarom vervolgd gij mij ?’ kreeg Paulus te horen toen hij op weg was naar Damascus. Zo kwam er een keer in zijn lot, in het leven van Saul. Hij ging dingen met andere ogen bekijken. Hij keek niet meer met aardse ogen, maar met hemelse ogen. Hij had de rode kroon ontvangen, het rode zicht van het Woord des Heeren. Hij was nu als een geestelijke koning, geen aardse koning meer. Hij had zijn zonde overwonnen. Dat is het enige koningschap wat voor ons is weggelegd, het koningschap over de zonde.

De geestelijke kroon van Saul, van Paulus, is een kroon die niet gezien kan worden door de wereld. Ze noemen het dwaasheid. Het ligt op het pad van Ezau en Yeshua die alles hadden opgegeven, die niet gevonden wilden worden, niet begrepen wilden worden, geen simonie wilden plegen, geen stad en naam wilden bouwen. Het ligt op het pad van de wildernis, weg uit de stad, weg uit Egypte. Het is een anti-kroon. Het gaat niet door macht, maar door een diepere dood, tot een diepere wereld, waar de hemelse kennis ligt opgeslagen in het Woord des Heeren, los van alle naamslavernij en letterslavernij.

Het is een prachtige kroon van rood gesteente, toegewijd aan de hemelse moeder, aan Moeder God. Zij is de donkere bruid van de zondekennis en de roodbruine bruid van de oordeelskennis. Zij heeft haarzelf gewassen in het bloed van de vijand. Zij komt uit een grote oorlog. Het is een Solomonische kroon. Door de Damascus ervaring, zoekende de dingen van boven, ver verheven

boven alle overheden en machten der duisternis.

BESPREKING VAN BLADEN VAN DE VRIJMAKING

De predikant Hepp stelde in 1920 in nummer 3 van het blad ‘De Reformatie’ : ‘Echte vroomheid heeft geen prikkels van buiten nodig. Zij wordt van binnenuit geprikkeld.’ En die prikkeling was ertoe om zichzelf te verliezen in het kruis. Het blad stelde al in het eerste nummer dat men los diende te komen van overmatig conservatisme. Hepp stelde in het tweede nummer dat de bloem uit de knop moest komen, maar dat dat alleen vanuit de wortel kon gebeuren. Er is geen verbetering dan vanuit de wortel uit, stelde hij.

De mens heeft het hogere nodig. Het is van belang te kijken naar wat de 1900se voorvaderen te zeggen hadden over de reformatie, naar het pad wat uiteindelijk uitliep op de vrijmaking.

Hepp schreef in het derde deel van zijn serie ‘Reformatie’, in nummer 4 :

‘Reformatie eist verdediging naar buiten, kritiek naar binnen, en rusteloos arbeiden ter levensontplooiing’.

Hepp stelde dat de reformatie niet betekende lijdelijk toe te kijken, maar te strijden. Dit is een strijd tegen gemakszucht, stelde hij. Kritiek moet er wezen, stelde hij, maar die moet niet uit bitterheid voortkomen maar uit liefde. Het gevaar hierin is een arglistig hart die dingen omdraait en die liefde verward met hartstocht, stelt hij. De mens moest oppassen om niet uit eigen gekrenktheid en ontevredenheid te werken, of uit kritiekzucht, of eenzijdigheid. Hij waarschuwde ook tegen daadloze schreeuwkritiek. Daarom stelde hij dat degene die kritiek geeft ook een bouwmeester moest zijn en rusteloos moest graven in het hemelse woord.

Het is beter verlies te lijden dan dat onzuivere toestanden zouden voortduren wordt er gesteld in nummer 5. We kunnen stellen dat leven met verlies als een doorn in het vlees kan zijn, en wee u wanneer een ieder wel van u spreekt. Door vervolging zijn wij ingehaakt in de hemelse dingen. Door verlies komen wij tot de innerlijke bron.

Er zijn dan momenten waarop geldt : ‘Mijn genade is u genoeg.’

Van belang is het te kijken naar wat de voorvaderen hebben gezegd, want de Heer begon bij hen al te bouwen, en alles moet vanuit de wortel groeien, en daarom is er ook het belangrijke gebod : ‘Eert uw vader en uw moeder,’ wat over de geestelijke voorvaderen en voormoederen gaat. Vandaar dat we ook met deze dingen bezig zijn.

We zien in nummer 5 van het blad wat we aan het bespreken zijn, uit 1920, dat er de stelling is : ‘De Staat heeft de opvoeding overgelaten aan de straat.’ Die straat geeft een dagelijkse prikkeling, stelt het blad : stakingen, demonstraties, kleding, reclame, enzovoorts, waarbij de prikkellectuur en prikkelfilms bij in het niet vallen, en waardoor de jeugd verwildert, wat ook nog eens wordt opgehitst door bioscoop- en lectuurprikkels, en woeste sport, en bovenal is het geinfecteerd door de kiemen van wrevel en haat, en daardoor is er zoveel kindermisdaad. Aan de andere kant staan dan de verwende aquarium-kinderen, stelt het blad.

In 1957 komt er in de vrijmakingsbeweging een blad bij, ‘Opbouw’ geheten. In het eerste nummer stelt de redactie dat ze zijn bevrijd van het juk van hierarchie, van hierarchische kerkregering. Er werden namelijk theologische formules opgelegd die het hemelse woord muilkorfden, door de synoden die henzelf een buitensporige macht hadden aangematigd. Vandaag de dag heeft de mens nog steeds met kerkelijke hierarchie te maken en met medische hierarchie, maar ook de vrijmakingsbeweging ging verder. Dit is op basis van de acte van vrijmaking en wederkeer, dus deze beweging is niet zomaar liberaal, maar regressief. De bloem kan alleen uit de knop komen vanuit de wortel.

C. Vonk werd met zestien anderen in 1944 afgezet als predikant. Hij is ook bekend van de Voorzeide Leer, en van het blad Opbouw, wat de voorgeschiedenis was van de Nederlands gereformeerde kerken. Hij schreef in het eerste nummer van Opbouw, in zijn artikel ‘Het brood der Kerk’ dat het fanatisme steeds meer begon te groeien in de vorm van het zich willen blijven handhaven tegenover God, het ‘iets willen zijn’ voor God’s aangezicht, wat het vlees in stand wil blijven houden. Hij zegt : ‘Van het niet gebroken en verdoemd willen worden voor de levende God.’ Hij noemt dit de oerzonde. De zonde in de mens, het ego, moet verdoemd worden. Dat moet in ieder mens gebeuren. Een heleboel mensen willen die verdoemenis ontwijken en projecteren dat graag op iemand anders, maar de mens moet zelf in die verdoemenis gaan. Pas dan kan de mens opgenomen worden.

(Uitgave : HRC)

DE POPPENMAKER VAN HIROSHIMA - 1

Hoofdstuk 1. Januari, 1946

Januari, 1946,
Na de bevrijding.

Dominee Jonkema hield wel van een borrel. Het inspireerde hem. Hij kon zo beter preken. Elke zondagochtend stond hij paraat. De rest van de week bereidde hij zijn preek voor. Dominee Jonkema had ook hallucinaties, maar daar sprak

hij niet over. Het waren religieuze hallucinaties en die kon hij mooi in de preken gebruiken. Niemand merkte er iets van.

Zijn vrouw had een hekel aan hem. Ze hadden vaak ruzie. Ook dit inspireerde hem voor zijn preken. Zijn vrouw was niet de makkelijkste. Soms gooide ze met dingen naar hem. Als ze poeslief deed wist hij dat het gewoon stilte voor de storm was. Hij hield wel een beetje van touwtrekken. Het was een echte vechtersbaas. Hij vond daarom ook dat hij met de juiste vrouw was getrouwd, ook al kon hij haar wel schieten. Ook over zijn huwelijksproblemen sprak hij niet. Hij verwerkte het gewoon in de preken.

Hij hield ook van piano muziek, van Chopin bijvoorbeeld. Zijn vrouw kon het niet aanhoren, en ging dan vaak naar buiten. Vaak speelde hij het alleen af als ze weg was. Ook piano muziek inspireerde hem. En verder zo de alledaagse dingen inspireerden hem, zoals kinderen op het plein, als hij naar buiten keek.

'Niet het vele is goed, maar het goede is veel,' mompelde dominee Jonkema.
'Is dat een regel voor je preek ?' vroeg zijn vrouw.
'Nee,' zei de dominee. Hij ging toen verder met het mompelen van andere zinnen.
'Oh, je bent aan het zoeken,' zei zijn vrouw.

'Ik ben naar jou aan het zoeken,' zei de dominee.
'Om me een mep te verkopen zeker,' zei zijn vrouw.
'Je kan goed gedachtenlezen,' zei de dominee.
Zijn vrouw ging de kamer uit en liep de keuken in.
'Dan kook ik wel weer,' zei zijn vrouw. 'Mijnheer heeft natuurlijk weer honger.'

'Wie niet ?' zei de dominee.
In de keuken begon zijn vrouw psalmen te zingen.
'Moet dat nu ?' zei de dominee. 'Kun je niet wachten tot zondag ?'
'Nee, ik kan niet meer wachten,' zei zijn vrouw.
De dominee stond op en ging naar de gang om zijn hoed en zijn jas te pakken.
'Dan ga ik wel naar buiten,' zei de dominee.
Het was koud buiten, en grauw. De mensen keken niet op of om, en ook de dominee niet. Hij was diep in gedachten verzonken. 'Wat moet ik nu eigenlijk met zo'n vrouw ?' dacht hij. Maar hij kon ook niet zonder. Ze hoorde gewoon bij zijn leven. Even liep hij langs het park. Hij dacht na over de slavernij van de Afrikanen toen hij een Afrikaanse vrouw op straat tegen kwam. 'Dat moet ook wat geweest zijn,' mompelde hij in zichzelf. Hij liep door tot het winkelcentrum, en kocht wat sigaretten. Ja, de dominee rookte zwaar. Dat inspireerde hem ook. Zowel voor als na de preek rookte hij. Dat stak hij ook niet onder stoelen of banken. Hij zou eigenlijk wel tijdens de preek willen roken. Zijn vrouw rookte niet. Die moest daar niets van hebben. Kinderen wilden ze niet.

Nee, kinderen wilden ze niet. Dat was niet aan hen uitbesteed. Ze hadden al genoeg aan elkaar. Toen hij even later weer thuiskwam had zijn vrouw het eten al klaar. Ze aten nooit gezamenlijk, maar alleen apart. Zijn vrouw was Surinaams. Hij hield wel van die cultuur. Ook hield hij wel van haar kookkunst. Hij had ook wat chocolade voor haar meegenomen wat hij op de huiskamer tafel deed neerploffen. Dat deed hij altijd, omdat zij niet rookte.

'Bedankt,' zei ze koeltjes. Daarna moest de dominee direct weer weg. Hij moest naar een begrafenis. Zijn vrouw bleef thuis. Er was een zwaar droevige stemming op de begrafenis. Hij wilde eigenlijk direct weer weg. Hij hield niet van zulke dingen, maar voor de beleefdheid bleef hij toch. Weer zag hij wat Afrikanen om zich heen, hier en daar, en weer dacht hij na over de Afrikanen in slavernij. 'Dat moet wel wat geweest zijn,' mompelde hij weer. Even dacht hij aan zijn vrouw die ook een donkere huidskleur had. Hij dacht er toen aan wat ze op het moment zou doen. Hij wist dat zijn vrouw een hekel aan hem had. Ze konden niet echt met elkaar opschieten. Ze was ook erg moeilijk in de omgang, en had eigenlijk een hekel aan iedereen. Iedereen liep haar volgens haar in de weg. Als ze poeslief deed dan was dat puur voor de beleefdheid. Ze probeerde het wel, maar het lukte haar niet echt. Eigenlijk had hij wel medelijden met haar, maar hij vond haar ook een kreng. Toen de begrafenis voorbij was slenterde hij weer naar huis.

Hij begon over de Afrikanen te vertellen aan zijn vrouw, en over Afrikanen in slavernij. 'Die tijd is voorbij,' zei zijn vrouw.
'Dat moet wel wat geweest zijn,' zei hij. Zijn vrouw zei niets. Hij stond even later op en ging naar de keuken om een borreltje te pakken.
'En maar weer zuipen, hè ?' snauwde zijn vrouw. 'Waar is dat allemaal goed voor ?'
Hij zweeg.
Later zei hij : 'Ach, één borreltje maar, voor de gezelligheid.'
'Het is hier anders niet gezellig,' sprak zijn vrouw.
'Volgens mij vind jij het nooit ergens gezellig, hè ?' zei hij.
Zijn vrouw zweeg.

Hij stond op en liep naar de grammofoon-speler.
'Niet weer, hè,' snauwde zijn vrouw. Ze stond op en liep naar de gang om haar jas te pakken. Nu was het haar beurt om naar buiten te gaan. Ze haatte die man. Volgens haar deed hij alles gewoon om haar te pesten. Ze had op iedereen wel wat aan te merken.

'Eindelijk rust,' dacht de dominee. 'Eindelijk rust, eindelijk rust.' Maar de rust was maar van korte duur. Na tien

minuten was ze weer terug. Toen ging ze naar haar slaapkamer. Ze sliepen altijd apart. 'Nou ja, ook goed,' zei de dominee tegen zichzelf, 'ook goed.'

Hij keek dromerig voor zich uit. Hij zag zichzelf bladeren door zijn preek. Toen ging hij achter zijn schrijftafel zitten en schreef de preek verder op. 'Honden aan de lijnen houden,' monpelde hij. Toen stak hij nog een sigaret op. Hij zou doorschrijven tot diep in de nacht.

Tussendoor ging hij even de tuin in. Het was al donker. Hij keek dan naar de schuur en wat planten, gewoon om inspiratie te krijgen. Ook dacht hij na over het verleden. Er waren een heleboel dingen waar hij zich aan irriteerde, maar dat kon hij mooi omzetten in religieuze taal om in zijn preken te gebruiken. Zo loste hij dat op, en het was heel therapeutisch. Hij hield van zijn beroep. Hij dacht ook dat hij het nooit had kunnen volhouden met zo'n vrouw als hij dit beroep niet had gehad.

Weer binnengekomen at hij wat gele vanille vla en ging weer verder met schrijven. De nacht wachtte op hem en inspireerde hem. Ook de nacht zag hij als zijn vrouw. Hij had lange gesprekken met haar, en ze maakten veel ruzie, opdat hij zijn preek kon schrijven. Ze betuttelde hem, en liet hem zien wat hij wel en niet kon schrijven. Eigenlijk waren zijn preken door haar gedicteerd.

Er was geen weg in deze tuin zonder haar. Hij had haar nodig.

Voor haar woorden liet ze hem zwaar betalen. Ze maakte het hem niet gemakkelijk. Het leek wel alsof de zondagen nooit kwamen. De dagen gingen zo traag, en als er dan een zondag was geweest dan was de dominee het ook zo weer vergeten. Hij beleefde alles als in een roes, alsof hij met de nacht danste, zijn vrouw. Al zijn preken waren slechts dansen met de nacht opdat zijn geheimen verborgen bleven.

Uitgave : COAB, 2018

HET PASEN VAN PAULUS : IN EEN MAND TERUG TOT DE WILDERNIS

Betekenis en diepte mag je er zelf aan geven. Je krijgt alleen het ruwe materiaal, en dat is wat pasen uiteindelijk is : het ruwhouten kruis. Zit er ergens een fijnere, rieten stof verborgen ? Ik denk het wel. We mogen denken aan het mandje van Mozes, en in Handelingen 9 staat het verhaal van Paulus in de mand, die zo midden in de nacht eens uit Damascus ontsnapte over de muur, want ze hadden het op zijn leven gemunt. Waarom ? Juist omdat hij de boodschap van het pasen predikte.

In hoofdstuk 48 van ons studie boek ‘leven op de paradijs aarde deel 2’ staat :

‘Jakob werd op zijn heup geslagen op Pniël en dat maakte hem gevoelig voor de rest van zijn leven, waar zijn zoon Jozef een teken of beeld van was, als Jozef de dromer, en daarom een lievelingszoon van Jakob, maar gehaat door zijn broers, vervolgd door zijn broers. Wat een lijden moest Jozef doorstaan vanwege zijn gave, zijn gevoeligheid, zijn dromen.’

Jozef krijgt twee zonen die ook stammen worden in Israel : Manasse en Efraim. Uit Efraim kwam toen Hosea, de zoon van Nun, die later door Mozes ‘Jozua’ wordt genoemd (Num. 13:8,16) wat in literair opzicht belangrijk is, want er bestaat ook verderop in het Oude Testament het boek Hosea als een van de twaalf kleine profeten. Er is dus een belangrijke link tussen het boek Jozua en Hosea om het orakel uit te werken. Jakob ging de Jabbok over en ging tot Pniel bij de Jabbok, de plaats van het toetsen, waar Paulus ook over spreekt in 2 Kor. 10 dat we elk bedenksel als krijgsgevangene moeten maken om het te toetsen aan de bron. Dit is het oorlogstoetsen, en wij gaan zo zelf ook het krijgsgevangenschap in, net als Jakob. Zo is zijn zoon Jozef een beeld van het openbaringsleven waarin wij dan binnengaan, oftewel de charis, de geestelijke gaven. Deze gaven worden vervolgd, en daarom moet de mens tot Efraim gaan, wat vruchtbaarheid betekent, wedergeboorte.

Het volk Israel moest de Jordaan over, zoals Jakob de Jabbok over moest, om de toets oorlog aan te gaan met het overjordaanse, om het land in bezit te nemen. Dit was dus een toets oorlog, geen daadwerkelijke oorlog. Het was een geestelijke oorlog, opdat het goede onderscheiden zou worden van het kwade. Het toets krijgsgevangenschap leidt tot toets slavernij, opdat alle dingen medewerken ten goede. Alles is onderworpen aan de toets. De mensheid heeft dit verletterlijkt en materieel gemaakt, en zo is alle betekenis verloren geraakt. De mens moet dus nog steeds de Jordaan over om het beloofde land in bezit te nemen. Hiertoe was Jozua aangesteld door Mozes, die dus eerst Hosea heette. In die zin is het boek Hosea van belang. Het verhaal gaat hier namelijk verder, wordt verdiept. Zoals Israel tot het vreemde land moest gaan om het te toetsen, zo moest Hosea tot de vreemde vrouw gaan om het te toetsen, en zo tot openbaring te komen, en tot Efraim, de vrucht van openbaring, de vrucht van charis, als de vrucht van Jozef. Daarom heeft hij het gehele boek door een worsteling met Efraim. Ook Efraim moest getoetst worden.

Het is allemaal onderdeel van de Exodus, die al met Jakob begon. Dit heeft allemaal met het toetsen te maken. Het boek Jozua was dus al het boek Hosea, en hierin moest Israel tot de vreemde vrouw komen, het vreemde land. Hier moest Israel vreemde volken innemen, en zou Israel zelf ingenomen worden, als beeltenis van het door toetsen tot het volkomene komen, wat

ook de naam Gomer betekent, de vreemde vrouw van Hosea. Het is beeldspraak. Het huwelijk is een beeld van die vreemde, hemelse slavernij, als een exogaam huwelijk. Het is een slavernij tot het goede, tot de bron. Zou een mens los willen komen van die banden ? Er is hemelse vrijheid in hemelse gebondenheid.

Paulus zegt in 1 Kor. 7 :
'De man heeft niet zelf over zijn lichaam te beschikken, doch zijn vrouw.'

Dit is een beeld van dat wij allen bezit van God zijn, van de hemel, het goede. Wij beschikken niet over ons eigen lichaam, maar God, oftewel de hogere kennis. Hierin mag de mens rusten. Het is beeldspraak, niet letterlijk. Paulus had helemaal geen hoge pet op van het letterlijke huwelijk, want het kon snel de mens afleiden van het hemelse, hogere werk. Denk ook aan de dagen van Noach die weer zouden komen, waarin de mens 'eet, drinkt en huwt'.

Wij mogen daarom worstelen met het OT, en worstelen met Calvijn, om tot diepere betekenissen te komen. Elke dag is het weer een worsteling, ook elke nacht. Deze figuren zijn namelijk tot steen geworden. Wij mogen terugkomen tot de figuurlijkheid ervan in het toetsen. Neem elk bedenksel als krijgsgevangene, en kom als een krijgsgevangene tot het hemelse huwelijk met het vreemde. Blijf niet als de beste stuurlui aan wal. Ga het water in. Ga de Jabbok over, de Jordaan over, en neem het beloofde land in bezit, en wordt in bezit genomen. Het is goed om ergens bij te horen, maar het hemelse koninkrijk is niet van deze wereld, niet van het letterlijke. Laat je niet verleiden door het letterlijke, want dat is het verkeerde soort 'vreemde', als vreemd vuur op het altaar. Spreuken waarschuwt in dat opzicht ook voor de vreemde vrouw van het materialisme, van het zwijnse zwelgen in aardse lusten die nergens toe leiden.

De geestelijke oorlog is een toets oorlog. Oorlog voeren of toetsen, dat is altijd weer de vraag. Wij moeten oorlog voeren, maar om te toetsen. Wij moeten hierin dus tot de Jakobsladder komen, opdat wij geen koninkrijkjes op aarde zullen bouwen. Gaat het je om de naam, de faam, of het toetsen ? Het toetsen is onze ware vrouw, onze ware echtgenoot, en dat is beeldspraak en geestelijk. In het toetsen zijn er vele valstrikken, waar onze studie reeks aan is gewijd om die te ontmaskeren. Daarom moet de mens altijd door toetsen, tot in de kern, door en door, om tot het eeuwige pniel te gaan, en zo tot de eeuwige sabbatsrust. Die weg ligt open voor de mens, maar dit is een smal pad, en velen haken af, en velen beginnen er niet eens aan. Dat is een beproeving.

Calvijn waarschuwt in zijn commentaar op het boek Jozua tegen slapheid en laksheid hierin die leidt tot blinde overmoed. Hoe diep en ver is die blindheid al over de mens heengetrokken ? De mens leeft in een waas, een roes, en daarom moet de mens terug naar Calvijn om met dit mysterie te worstelen.

Calvijn stelt in zijn commentaar dat Jozua koers moest houden, op de middenweg, in nuchterheid in waakzaamheid binnen de grenzen te blijven. Nu ging het er om spannen. Zou de mens het beloofde land innemen, of zou de mens ergens afhaken, afvallen, halverwege, want vele mensen vallen ten prooi aan lauwheid. Lauwheid is het ergste wat je moet vrezen. De lauwen worden door het hemelse koninkrijk uitgespuwd. Vele christenen zijn totaal onverschillig, en marcheren rond als Pilatus. Zo dragen zij het kruis niet, en zij worstelen niet met Calvijn. Halfslachtigheid is ook zo'n weg die nergens toe leidt. Je komt dan in allerlei wazen terecht.

Calvijn klaagt erover dat de mens de hemelse geboden mengt met zijn eigen overwegingen. Hij noemt Deut. 12:32 :

'Al wat ik u gebied, zult gij naarstig onderhouden; gij zult daaraan niet toedoen, noch daarvan afdoen.'
Dit komt ook voor in het boek Spreuken, al een heel oud iets. Helaas kennen vele christenen alleen maar zo'n zelfde tekst aan het einde van Openbaring en gebruiken het als slot op de bijbel, maar daar was het dus helemaal niet voor bedoeld. Jozua kreeg de teugels van zelfbeheersing, stelt Calvijn, opdat hij de gestelde grenzen niet zou overschrijden.

Het toetsbelang wordt dan benadrukt door Jozua 2 over de verspieders. Hierin zijn ze niet allesvernietigend, maar Rachab is een beeld van het getoetste en beproefde.

De mens heeft zijn eigen toetsmethodes, vaak dubbele maatstaven, en komt zo met zijn eigen rekensommetjes vaak tot snelle zelfovertuigingen, als een valse vrucht, een vals Efraim. Daarom is Hosea in worsteling met Efraim. Toetsen is een wetenschap. Zonder deze wetenschap komt de mens al snel in een van de valstrikken op het pad van toetsen. De boeken Jozua en Hosea laten deze toetswetenschap zien. Oh, wat een pijn om tot de waarheid te komen, oh wat een worsteling. Ook bij David zien we dat hij dag en nacht moest worstelen om tot de waarheid te komen. Pijn en worsteling is leven, want leven is het doorleven. Het leven is er niet zomaar. Het is het wonder van pasen. Dan mogen we daar diep over nadenken wat het pasen inhoudt. Het is dat wat nodig is om te kunnen toetsen, om beproefd te zijn. Niet naar aardse maatstaven, maar naar hemelse maatstaven.

Toen Paulus de boodschap van het kruis in Damascus bracht wilden ze hem vermoorden. Daarom lieten zijn discipelen hem midden in de nacht in een mand de muur over zakken. Ook dit

is een beeld van het toetsen en de vrucht van Pasen. Het wijst terug op het kind in de kribbe en op het Mozes kind in het biezen mandje. Het maakt de mens erg klein, maar zo kan de mens door de enge poort en op het smalle pad blijven. Dit is een diep pasen, een diep toetsen, waaraan het vlees van de mens afsterft. Zo kan de mens de minste zijn. In de geschiedenis blijft dit terugkomen. We kunnen ook denken aan Hugo de groot in de boekenkist. Ergens in het kruis is de mand, als wij maar diep genoeg gaan. Ergens in het kruis is er het touw over de muur, en dan kan de mens terug naar de wildernis. De doorn in het vlees is dan toch ergens goed voor geweest. Paulus had zijn eigen pasen.

Uit : De Ontsluiering van Genesis, uitgave : HRC

1e Jaargang, nummer 13, 20 april 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

VAN WEDERGEBOORTE TOT WEDERGEBONDENHEID

Voordat de Gregoriaanse reformatie kwam opzetten was er de Benedictijnse reformatie, de monastische reformatie, die zijn oorsprong had in de woestijnvaderen.

De Benedictijnse Kerk groeide op naast de Katholieke kerk. Het was hierin vaak : kerk tegen klooster. De Benedictijnse Kerk werkte namelijk vanuit het klooster en de natuur, en streden tegen het insluipende materialisme in de kerk, en was zo het beginsel van de latere reformaties. Er werd een nadruk gelegd op de soberheid, op ‘bid en werk’ (ora et labora), en op het verbod op vlees eten. Het is dus ook de bron geweest van de Franciscaanse reformatie. Ook zijn de Kantiaanse reformatie (1700) en de Hegeliaanse reformatie (1800) hieruit voortgekomen die meer de nadruk legden op de pneumatologie, de geestelijkheidskunde, waaruit ook weer de herlevingen van de pinksterbeweging en de charismatische beweging voortkwamen.

Onze catechismus stelt ook in inzetting 50 dat theologie en filosofie bij elkaar horen, als in theo-filosofie. Predikanten die niet theo-filosofisch zijn opgeleid en Laodiceaans zijn in hun dogma houden het volk door hun prediking in slaap. ‘U bent gered,’ zeggen ze dan, ‘want u heeft Jezus aangenomen.’ Maar velen die Jezus hebben aangenomen zullen niet doorgelaten worden. De hypergenade theologie is geen ware soteriologie (reddingskunde). Wat voor een redder ben je dan, als je wat formules opprevelt. De menhs moet gered worden van zulke Laodiceaanse theologie. De mens is hiermee vastgelopen, en er moet nog een uittocht zijn. Die uittocht is Benedictijns. Die uittocht is Kantiaans en Hegeliaans. Die uittocht is theo-filosofisch, als de evolutie van het brein. Wordt gereformeerd door de vernieuwing van uw denken. Dat moet uitgewerkt worden, dat moet bewerkt worden, in vreze en beven. Waarom die vreze en het beven ? Omdat het ons wakker houdt, als een alarm. Het is niet populair. De Laodiceaanse kerk kijkt er op neer, en ziet het als iets voor de psychiater, waar ze ook graag mee samenwerken, geheel tegen het pastoraat in. Laodiceaans pastoraat is psychiatrisch, het vervolgen van de armen en de andersdenkenden, en de geestelijken, hen die hun behoudenis in vreze en beven bewerken. Dan ben je een buitenbeentje in de Laodiceaanse kerk. De kerk is nog zeer katholiek-materialisch, en kijkt neer op de Benedictijnse monniken. De Laodiceaance kerk is marktgevoelig, en wil blije, vruchtbare mensen.

Hegel waarschuwde tegen deze Laodiceaanse tendens. Hij stelde in hoofdstuk 7 van de Phänomenologie des Geistes (1807) dat deze kerk is opgegaan in kunstmatigheid en algemeenheid, en zichzelf daarin verloren heeft, en zo tot een gebiedende macht is geworden, een dictator. Hij geeft een goed beeld van de Laodiceaanse spookkerken in dit hoofdstuk over religie. In ruil voor hun toewijding aan dit algemene systeem, wat individualiteit ontkend, wordt men het volk van God genoemd. Ze worden dus betaald met een zijns-kwaliteit en met een lege werkelijkheid die verder de diepte van dit wezen niet hoeft te begrijpen. Zo wordt dan het bewustzijn van de Laodiceaanse mens bevredigd en in slaap gehouden. Het zijn slapende kerken.

Het draait om de dierenoffers, stelt Hegel, maar met het sterven van het dier sterven ook de machten van het hogere recht, dat bloed en werkelijk leven heeft. We kunnen daarbij denken aan wat God sprak tot Noach, dat hij niet mocht leven van vlees met levend bloed. We hebben ook niet te strijden tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden en machten in de hemelse gewesten die parasiteren op het volk, ook op de dieren. Toen de Levieten dieren moesten offeren ging dit in de grondteksten om zinnebeelden, om het afleggen van de zonde en de leugen. Dat was een strijd in de hemelse gewesten, niet een letterlijk dierenoffer. Daar wijst onze catechismus ook op.

Het genot zorgt ervoor dat de individualiteit uitgeschakeld wordt, en gaat dan compenseren. Het is een Laodiceaans schakelsysteem.

Spreuken 1 zegt :

‘De vreze des Heren is het begin der kennis; de dwazen verachten wijsheid en tucht. Hoor, mijn zoon, de tucht van uw vader en verwerp de onderwijzing van uw moeder niet; want zij zijn een liefelijke krans voor uw hoofd, een keten voor uw hals. Mijn zoon, indien zondaren u willen verleiden, bewillig

niet; indien zij zeggen: Ga met ons, laat ons loeren op bloed, laat ons de onschuldige belagen, ook al geeft hij geen oorzaak; laat ons hen levend verslinden evenals het dodenrijk, met huid en haar, gelijk degenen die in de groeve nederdalen; wij zullen allerlei kostbare dingen vinden, wij zullen onze huizen vullen met buit; gij zult met ons uw aandeel krijgen, één buidel zal er zijn voor ons allen – mijn zoon, ga niet met hen op weg; weerhoud uw voet van hun pad; want hun voeten snellen naar het kwaad en haasten zich om bloed te vergieten.'

De nekketen kan ook een halssnoer zijn, de anaq in het Hebreeuws, de hamnika in het Aramees. De anaq komt van het Egyptische 'ankh', het kruis met de cirkel erop als een lus, een wurgtouw voor het vlees, wat dan wordt tot een halssnoer. Het halssnoer bevat dus de onderwijzingen, de leerstellingen, die de mens nodig heeft, en zo wordt de mens ook geleid, voortgetrokken door de hemel. Het is een beeld van de opname van de mens. In onze catechismus is dat een teken van de blijvende besnijdenis, tot volkomen maken van de vreze des Heeren (inzetting 27).

Dan komen we weer terug bij het vleesverbod van de Benedictijnen, wat zowel letterlijk als figuurlijk is. Bidt en werkt, en blijf binnen de paadjes van het geestelijke. Er moet een punt zijn waarop de hemel op ons inhaakt. Dat is het wurgtouw wat we moeten ontvangen (inzetting 2), waaraan ook Jezus hing in het Aramees, en wat werd tot de anaq, het Woord van onderwijzing, uitgebeeld als een halssnoer. Kanaan is de hogere kerk, het beloofde land, waardoor de mens loskomt van de lagere kerk, de Laodiceaanse kerk.

Geliefden, dit wurgtouw is diep te vinden in het kruis, als de doornenkroon. Er valt nog veel werk te verzetten, nog veel te bidden, en daarom nog veel te luisteren. Zo zal het wurgtouw tot lieflijk halssnoer worden, op het Benedictijnse pad van vleesonthouding. Dat ging vooraf aan de Lutherse reformatie. Dat was het fundament. We mogen hieraan vasthouden, op dit natuurpad. We mogen omhoog kijken en de Heere verwachten.

DE STRIJD TEGEN GENOTSGODSDIENST EN GENOTSGNOSIS

Veelal denkt de mens : 'Oh, ik moet dit, en ik moet dat, en het moet zus en zo.' De mens acht zichzelf overwaardig door over alles maar denken te beschikken. Allereerst moet de mens zijn onwaardigheid inzien, hoe groot zijn ellende is, en alles moet verdiend worden. H. Witsius stelde in 'de praktijk des christendoms' uit 1665 dat de mens zich onwaardig moet houden om zomaar zich te bemoeien met de dingen van God, onwaardig om het Woord te horen, anders zou de mens het bezoedelen en in een onrein hart ontvangen, daarmee anderen kwaaddoende. De mens moet daarom ook zichzelf onwaardig rekenen tot de lichamelijke zegeningen, zelfs tot het minste stuk droog brood, en de geringste slok koud water, stelt Witsius.

C. Steenblok stelt dat het er om gaat de onwaardigheid in te zien bij de kleinste blijk van God's gunst. Alleen de armen, de verslagenen en verbrijzelden kunnen komen, verder in de wildernis. C. Steenblok stelt dat dit door een dal gaat, daar waar de mirten groeien. Hij stelt dat hierin de lijdzaamheid kan groeien en het geduld, onder wat wegblijving van nadering, want hij leert het meer verstaan in de weg van afbreking.

De mens heeft zichzelf in het vlees overschat. De predikant F. Mallan stelde dat de mens etende en drinkende is en zich alles kan veroorloven, maar dat de mens te vrezen heeft als een rund vetgemest te worden voor de dag der slachting. Als dan iemand komt om over de schepping en de val van de mens te spreken, stelt F. Mallan, dan ziet men spotachtige blikken, dat men er niets van weten wil. Men lacht erom en spot ermee, dat er nog een man komt die zo ouderwets is, stelt hij.

De weg door de wildernis loopt anders dan de mens denkt of wil. Er zijn hele andere dingen die belangrijk zijn, waar de weg in verder gaat. De Heere zal zijn volk een hele andere weg leiden. De mens moet zichzelf onwaardig voelen tot het menselijke, om niet weer de streep over te gaan. De mens moet groeien als een onwaardige struik, langs het menselijke heen. Het is niet voor de mens om allemaal maar overmenselijk te doen. Eerst moet de mens ontmenselijkt worden, ontzelft. Het leven wat de mens grijpt is het leven helemaal niet. Het overmatige leven waar de mens telkens maar weer in wandelt is de dood zelf, en die komt verkleed en gemaskerd, opgesmukt. F. Mallan waarschuwde dat de mens een genotsgodsdienst heeft met een behagen in zichzelf. Hij noemt het een vleselijke godzaligheid, en dat is een vleselijke uitverkorenheid. Ze zijn uitverkoren geworden door bedriegende duivels, en dat loopt dwars door hun theologie heen. Hij noemt het een ingebeelde godzaligheid.

De mens loopt graag met een dikke kop overal rond, opgeblazen, de aandacht naar zich toe trekkende. F. Mallan stelt dat nederigheid betekent : geringe gedachten hebben van zichzelf. Blijf sober, blijf gering. Ga niet hoger dan je voegen. De val is de staat van verhevenheid. Heel bedrieglijk.

God zorgt voor Zijn kinderen op Zijn manier, niet op de manier van de mensen. God beschermt zijn kinderen tegen de zonde, daar is het God om te doen.

In Ezechiel 9 lezen we dat zij die kermen en zuchten over de zonden van

het volk bezegeld worden door de engel. In het modernisme gebeurt dat niet. De zonde wordt weggelachen. Men houdt zich daar niet mee bezig. Men heeft andere dingen, andere bezigheden. Ze leven in een totaal andere wereld. Het is heel griezelig. Ik heb er over nagedacht hoe mensen zo kunnen zijn, zo totaal onbezonnen. Ik heb er over gezucht en geweend. Ik heb de Heere er over gezocht. Je moet leven tussen hen die aan de drugs zijn, zwaar, zwaar aan de drugs. Dat kan drugs zijn van genotsgodsdienst of genotsgnosis. Men neemt het niet meer zo nauw. Men heeft er formules voor gemaakt en wachtwoorden. Men heeft dingen tegen elkaar lopen wegstrepen. Als je van de predikingen van de gereformeerde gemeenten (ook wel ‘de synodalen’ genoemd, wat dus iets anders is dan de synodalen van de gereformeerde kerk) overgaat tot het gebied van de gereformeerde gemeenten in nederland (GGN, GGiN), dan merk je dat de predikingen een hele andere toon beginnen te krijgen, meer klagerig, zoals de oude profeten. Men acht zich niet waardig, en men kermt over de zonde. Men waarschuwt tegen wereldgelijkvormigheid. Men komt de rampzalige staat van de mens door de zonde onder ogen, zoals Zondag 1 hiertoe de opdracht had gegeven. Wat we om ons heenzien is het leven niet. Het is een waangeloof wat de mens er op na heeft gehouden, wat F. Mallan ook stelt. Scheur uw klederen, en ga in zak en as. Wees als een roepende en wenende in de wildernis. Het modernisme en moderne geloof aanbidt de zonde. Ze hebben duizend-en-een excuses en smoesjes om maar te kunnen blijven zondigen. Het is immers genade. Jezus is voor hun zonden gestorven, dus rotzooi maar raak.

Mensen, zo kunnen wij niet denken. In het OT wordt er in de grondtekst gewaarschuwd tegen de ijdele yeshua’s. Ook in het NT wordt er gewaarschuwd tegen valse christussen. Blijkbaar moet er veel meer gebeuren en is het voorwaardelijk. Ze hebben hun gouden kalf christussen gemaakt. Ze willen niet sterven aan hun zonden. Ze willen niet gewaarschuwd worden tegen de zonde, en willen ook niet waarschuwen tegen de zonde. Zo zijn zij wereldgelijkvormig geworden, gezonken in genotsgodsdienst of genotsgnosis. Het new age gevaar staat op de loer. Het new age gevaar heeft al velen gegrepen. Zij eren niet hun geestelijke vaderen en moederen. Zij willen van de geschiedenis niets weten. Zij maken hun steden zonder een greintje nostalgie. Alles is modern. Zij volgen vreemde, zeer typische afgoden. De geestelijke strijd wordt niet geleerd, maar des te meer de vleselijke strijd. Om de zonden kermen en klagen zij niet, maar als ze een tekort denken te hebben dan klagen ze daarover. Het is het klagen van het vlees, de droefheid van de wereld. Ze hebben verdriet als ze hun ego niet kunnen spekken. Krokodillen tranen. De droefheid van de wereld leidt tot de dood. Oh, komt toch tot de droefheid van de Heere. Ga terug tot de oude paden, zonder dezelfde fouten te maken. Leer van de geschiedenis.

We zien telkens weer dezelfde tendens, dat zij die de zonden van zich afschuiven en willen verdoezelen, dat die telkens weer die zonde op de ander schuiven. Vervolgens wordt er met wraak tegen opgetreden. Ja, de mens op het smalle pad wordt hier door het vlees zwaar voor gestrafd. Er is niet zomaar hulp voor hen. Zij moeten de langere weg gaan. Ook moeten zij de geestelijke strijd leren.

God is tot een genotsmiddel geworden, tot een zak-sinterklaas. Ook het brein en de mond zijn tot genotsmiddelen geworden. Het zijn producten geworden. Men denkt alles te kunnen denken en zeggen, en vergeet dat er een strijd is tegen het vleselijke, tegen bedrog. Oh mens, voordat u ergens over klaagt : Klaag over de zonde, over de zondemacht die in u leeft. Dat is een hemels klagen. Dat zijn tranen die het hart schoon kunnen vegen.

DE POPPENMAKER VAN HIROSHIMA - 2

Hoofdstuk 2. Februari, 1946

'Ik vind het leven mooi en duister,' zei de dominee tegen zichzelf.
Was hij in een dans met de nacht, of in een gevecht ?
Weer was hij een preek aan het voorbereiden, en hij worstelde.
Soms knaagde het verleden aan hem, en soms zijn huwelijk.
Soms zag hij er als een berg tegenop.

De nacht was als donkere chocolade die hem inspireerde. De nacht hielp hem altijd uit de brand. Het was in de nacht altijd zo rustig en geheimzinnig. De nacht vertelde hem verhalen.
Hij kon bij haar zijn hart uitstorten, en zij luisterde.
De nacht was zijn obsessie. Nog wel meer dan de dag.
Soms waren de gevechten met haar slopend. Maar hij dacht dat het erbij hoorde.
De nacht stal van hem, maar gaf hem ook zoveel ervoor in de plaats.

Niemand wist van deze gevechten. Ook zijn vrouw vertelde hij overdag niks.
Hij beschouwde de angst als zijn godin, en ook als een soort vrouw van hem.
Op bepaalde tijden werd de dominee ernstig geplaagd door angsten, iets wat hij had overgehouden van de oorlog.
Zijn vrouw had hiervoor geen enkel begrip en spotte er zelfs mee.
Hij kon hierover erg verontwaardigd zijn.
Voor hem was de angst de weg naar de hemel. Hij verafgoodde de angst, omdat het zoveel macht over hem had. Eigenlijk was zijn hele leven gedreven door angst. Volgens hem was hij ook in angst geboren. Zelfs een borrel kon de angst niet verzuipen. Angst was zijn machtige God. 'Zonder angst is het leven maar saai,' zei hij vaak, maar hij

lijdde er ernstig onder. Als dominee zijnde was dat niet zo'n groot probleem, daar het kruis altijd de centrale boodschap was die er werd gebracht. Maar soms mokte hij erover, en soms bespotte hij het ook. Hij had een onmetelijk diepe zelfspot, maar als een ander hem bespotte, dan kon hij dat niet hebben.
Het was op een donderdag ochtend. Zijn vrouw was aan het koken. Weer had hij een enorme angst aanval, maar hij wilde het haar niet vertellen, want zij zou hem zeker bespotten en zeggen dat hij zich niet aan moest stellen. Daarom ging hij naar buiten. Hij liep rood aan, en voelde zich vreemd in zijn hoofd. Het was buiten zeer koud. Er was ook wind. Even leek het alsof hij alles verloren had. Hij had een terugblik op de oorlog. Hij herinnerde zich de nazi's die hem van zijn huis en vrouw afscheidde, en hij werd meegenomen naar Duitsland waar hij moest werken. Omdat hij een groot intellectueel was was er een kans dat ze hem zouden afschieten, wat wel met meerdere intellectuelen was gebeurd. Hij herinnerde de executie van professoren en andere dominees. Hij hield zich daarom erg op de vlakte, en sprak bijna niet tijdens zijn gevangenschap. Elke dag weer was hij in grote doodsangst.

Toen de oorlog was afgelopen was dit een grote opluchting voor hem. Hij werd weer verzoend met zijn vrouw, maar de angsten kwamen soms terug, en soms wel erger dan ooit tevoren, als een stortvloed. Hij wist nog steeds niet goed hoe hij hiermee om moest gaan, maar hij verwerkte het in zijn preken. Verder liet hij zich nooit negatief uit over zijn vrouw. Hij hield haar altijd de hand boven het hoofd. Over zijn huwelijksproblemen zei hij niets.
Hij ging het park in en zag een Afrikaanse familie met hun kinderen. De kinderen waren erg druk, maakten erg lawaai. Hij dacht na over de Afrikanen in slavernij in de vorige eeuwen. 'Dat moet ook wat geweest zijn,' mompelde hij. Hij wist natuurlijk wat het was om dwangarbeid te moeten doen. Hij voelde zich erg bij zijn Afrikaanse medemens betrokken, maar hij dacht toen ook aan de woorden van zijn vrouw : 'Niet zo aanstellen,' en 'er zijn wel ergere dingen.' Ze probeerde grote misdaden op die manier altijd goed te praten. Even voelde hij een boosheid in zich opkomen, maar toen werd hij ineens dodelijk koud. 'Niet zo aanstellen,' dacht hij toen. 'Ja, die Afrikanen moeten zich niet zo aanstellen. En ze hebben altijd zoveel kinderen. Waarom gaan ze niet terug naar hun eigen land.' Hij schrok eigenlijk wel van zijn eigen gedachtes. Hij dacht dat ook weleens over zijn vrouw. 'Wat moet ze hier eigenlijk ? Het is toch ons land ?' Soms had hij van zulke onverklaarbare vlagen die heel dicht bij racisme kwamen. Hij begreep zichzelf niet altijd. Hij had natuurlijk ook een hele grote Duitser-haat. Er moest bij hem geen Duitser in de buurt komen. Dat kon hij niet aan.
Hij had geen goed woord voor Duitsland over, en hij vertrouwde ze nog steeds niet. Maar ja, dat was ook niet zo vreemd. Hij noemde Duitsland een groot gevaar. Zijn vrouw had geen begrip voor wat er met hem in de oorlog was gebeurd. Hij moest dat maar vergeten. Het was het verleden. Ze nam hem daarin niet serieus. Zij had natuurlijk makkelijk praten.
Van Duitse muziek hield hij verder wel. Dat was toch anders. Ook hield hij van Afrikaanse en Surinaamse muziek. Hij was een echt muziek mens soms.
Eigenlijk wilde hij er wat van zeggen, dat die Afrikaanse kinderen zo druk waren. Eigenlijk wilde hij gewoon zeggen : 'Ga terug naar Afrika,' maar hij hield zijn mond, en mopperde zo in zichzelf en liep door. Dit was voor hem ook een manier om over zijn angsten heen te komen. Hij was een mens met gemengde gevoelens.
Toen hij weer thuis was gekomen met sigaretten en chocolade begon hij te foeteren tegen zijn vrouw over de Afrikanen. Zijn vrouw koos altijd partij voor zijn tegenstanders. Hij moest zich niet aanstellen. Wel was ze weer blij dat hij chocolade voor haar had meegenomen. 'Je doet in ieder geval één ding goed,' zei ze.

En toen kon hij zichzelf niet meer inhouden : 'Waarom ga je niet terug naar Suriname waar je hoort, in het oerwoud ?' zei hij. Snel daarachter zei hij : 'Ik ga wel met je mee, maar dit is je land niet. Ik zal mezelf wel voor je opofferen dan.'
'Om de dreiging van de Duitsers te ontvluchten ?' zei ze.
'Om een nieuw leven te beginnen,' zei hij. 'Alles hier herinnert me aan vroeger. En natuurlijk omdat je zwart bent. Je hoort hier niet. Je hoort wel bij mij, maar je bent gewoon geen Nederlander. Je hoort niet tot het blanke ras, laten we eerlijk zijn.'
'Je moet het zo zien,' zei ze. 'Ik ben de koffie, en Nederland is de melk.'

Als blikken konden doden, dan was hij allang dood geweest. Er volgde een doodse stilte. Zijn vrouw kon altijd zoveel zeggen zonder woorden. Haar stiltes waren nog wel dodelijker dan haar woorden. Leven met haar was als vechten om te overleven. Het was niet leven, maar overleven. Maar zonder haar wilde hij ook niet. Als dominee was het voor hem belangrijk dat hij dagelijks dit kruis zou dragen. Hij noemde haar ook een pin in het vlees. Hij had vaak gebeden of hij van haar verlost mocht worden, maar dan herinnerde hij de woorden die ook tegen Paulus werden gezegd : 'Mijn genade is u genoeg.' Hij moest deze drinkbeker van het lijden tot de laatste druppel leegdrinken.

Uitgave : COAB, 2018

LUNTEREN IN DE JAREN 20 : DE MORGENREGEN

H.J. van Schuppen, Lunters predikant (1883-1969) stelde in zijn boekje 'de

geopende fontein' uit 1920 : 'Eerst moet een mens een vermoeide met stof bedekte pelgrim zijn', anders kom je natuurlijk nergens. Ik ben zelf ook gegrondvest op Lunteren, omdat ik daar intern gestudeerd heb.

Hij bespreekt de man van smarten die doorboord is, met doornenkroon, bespot, gehoond, met laster en smaad, met spotkleed. Maar dan is er ook een geopende fontein, voor beiden. Het geestelijk Israel mag komen tot die fontein stelt van Schuppen dan. Maar dan gaat hij het nuanceren : Voor wie is de geopende fontein ? Voor het huis van David en de inwoners van Jeruzalem. David was een beeld van de oorlogsvoerende liefde. Deze bron is dus een bron voor de strijders, zouden we kunnen stellen, als een uitleg van deze passages van H.J. van Schuppen. Ik moet dan weer denken aan de woorden van Jezus dat hij niet kwam om vrede te brengen, maar oorlog. De oorlog tegen het vlees. Aan welke kant staan we ergens ? Laten we het vlees zomaar overnemen ? Zijn we muizen of leeuwen ? Waar trekken we de streep ergens ? Bij de fontein knielen vermoeide pelgrims, stelt van Schuppen. We kunnen stellen dat zij vermoeid zijn van de strijd tegen het vlees. Het zijn vermoeide leeuwen, geen vrolijk piepende muizen. Van Schuppen stelt dat ze doodmoe zijn. En van Schuppen stelt dan heel duidelijk dat deze fontein geopend is tegen de zonde en de onreinheid. Deze fontein spreekt dus van oorlog en is een oorlogsfontein. Zonde betekent het afdwalen van het rechte pad en het doel missen. We kunnen ook stellen dat de zonde het onprofetische is, het anti-profetische. Hij stelt dan ook dat de put mag worden tot fontein.

H.J. van Schuppen stelt dan verderop dat de lelie een beeld is van de schoonheid van de hemelse volharding, de standvastigheid van de Libanon, en dat de lelie voornamelijk in de dalen groeit. 'In het dal van ootmoed is alles tegen je en niets voor. Maar bij God is eeuwige goedertierenheid.' Van Schuppen stelt dat er in de hemel een volk zal zijn wat eeuwig zal zingen van die vrijmachtige goedertierenheid. In dat dal bekleed met nederigheid worden zij door God's oog belonkt, en pralen zij met hun schoonheid. Daar worden God's deugden verheerlijkt, en die schoonheid is die van de lelies, van de hemelse volharding. Dat is een hemelse vrijmoedigheid en spontaniteit, een hemelse stoutmoedigheid, dapperheid. Van Schoppen stelt dat alleen in de diepte hun schoonheid wordt gezien. Alle roem is uitgesloten. De schoonheid van de lelie praalt in het dal. De schoonheid van God's kinderen schittert in nederigheid en ootmoed, oftewel in de hemelse traan, en die is van de oorlogsvoerende liefde. Dit is geen vleselijke schoonheid dus, en geen vleselijk pralen.

Van Schuppen licht dit nog wat verder toe. Waaruit bestaat die schoonheid ? Het is een sieraad van gerechtigheid wat ontvangen zal worden op de weg van de heiligmaking. Zo bloeit de lelie. Dit is een heilig vermaak in God's wet, stelt van Schuppen. Israel zal worden gereinigd, het vuil der zonden, van het vlees, worden weggedaan. Het is het reine wit van de lelie. We kunnen stellen dat het het honderd of duizendvoudige gezuiverde witte is. Het goddelijk oog belonkt het. Het is een schitterend bloeiende lelie, en het bloeit onder de doornen. Bloeien in reinheid. Kunnen we dat ? Dat is de ware schoonheid, niet de valse, vleselijke, chemische schoonheid van de stad, de bedriegelijke markt-schoonheid die altijd maar weer in dezelfde cirkeltjes draait. De hemelse schoonheid daarentegen, stelt van Schuppen, spreekt van nieuwe ervaringen, door en voor heilbegerige harten, harten die hongeren naar de dingen die boven zijn. De hemelse schoonheid is de vernieuwde strijd tegen de zonde. Hagar kende wondere uitredding toen haar Ismael versmachtte. De lelie is een bloem van reine pracht en sierlijk wit, stelt van Schuppen. Hebt gij reeds iets van de schoonheid van de lelie ? Kent gij iets van de vuilheid, van de zonde ? Weet gij hoe walgelijk de zonde is in God's ogen ? Gij zijt diep te beklagen als dat nog niet zo is. Diep rampzalig als dat zo blijft, stelt van Schuppen. Hij roept dan op om te bidden om de schoonheid der lelie. Deze schoonheid is een stille pracht. Niet om te pronken in de stad, maar in het dal. Pronk met die hemelse kennis, in zuivere nederigheid. Dat is de hemelse praal. Het is iets tussen jou en God. In de stad pronkt men met het vlees, en met grote getalen, maar in het dal pronk je juist met het minderen. Niet om de grootste te zijn, maar de minste. Dat is dus een anti-pronken. Je doet het niet om gezien te worden, niet om jezelf, maar om die heerlijke boodschap. Alleen daarin roem je. Niet voor eigen roem, maar voor het roemen van de boodschap, en die bewaar je en koester je.

Wij zijn niet slechts eenlingen, want hoe dieper je graaft en wortelt, hoe dichter je komt tot het getal twee, tot het verloren en vergeten andere. Het gaat namelijk altijd om jou en de kennis. De ander is hiervan een beeld. Je bent een dualiteit van één en twee, van het ene en het andere, en dit is slechts zinnebeeldig. Elk vleselijk misbruik wat hiervan gemaakt wordt moet afsterven. Dat gebeurt natuurlijk in het verdiepen. Er ligt al een volmaakte en volkomen kennis voor ons klaar, in de volbrachte schoonheid van de lelie.

Dit is het Lunteren van de twintiger jaren van 1900, de fundamenten van mijn leven, gezin en werk. Het Lunterense internaat waar ik studeerde vele tientallen jaren later was eerst een dovencentrum. In de kamers waren daar nog sporen van te zien, de overblijfselen van bepaalde apparatuur voor doven. Dit wijst erop dat wij doof moeten worden naar het vlees, en dat dan pas de profetische gaven zich kunnen openen, niet eerder. We zijn nu inmiddels

aangekomen in de twintiger jaren van de nieuwe eeuw. Van Schuppen stelde dat we moeten wachten op de dauw, en dan heeft hij het over de dauw van Palestina, wat een mistregen is, een soort motregen, een morgenregen. Het OT spreekt over de dauw des hemels. Israel was helemaal uitgedroogd door voorspoed en afgoderij, zoals dat ook het geval is in Nederland. Van Schuppen stelt : 'Waar brengt nu die voorspoed ? Wat werken die zegeningen en dat geld uit ? Niets dan dorheid en doodsheid. Het geld wordt de afgod.' Hij vergelijkt Israel met Nederland. Daarom moet de mens wachten op de hemelse dauw. Men moet hiervoor loskomen van de wereld-gelijkvormigheid. Hij noemt dit de dagen van geldzucht, waarin de mens buigt voor de mammon. Maar daarom is hun akker droog. Maar de verkwikkende dauw komt in de nacht, alleen in de nacht van vernedering. Alleen in de nacht van boetvaardigheid. Er zal niet meer dauw gegeven worden dan nodig is. Het is een nacht van beproeving en ontdekking, donker aan alle zijden, stelt van Schuppen. Toch is daar dan de hemelse dauw. Maar het volk moet hiervoor het koord om de hals hebben, zodat de zonde kan afsterven en de afgod van het vlees. Elke nacht is het er weer. Maar het zal alleen in de nacht zijn. In de nacht wordt het afgedwaalde schaap opgezocht. Er zal zoveel dauw zijn dat regen niet eens nodig is. Er zal zoveel dauw zijn dat de troost van mensen niet nodig is. Van Schuppen stelt dat het niet nodig is dat een mens er een zegel opdrukt. Op de juiste tijd zal de hemelse dauw komen.

Uitgave : RGG

1e Jaargang, nummer 14, 24 april 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

ZONDER STRIJD GEEN OVERWINNING

God is een wrekende God. God moet de zonde wel straffen, want de zonde gaat uit om te doden. ‘De zonde is een vijand die gedood moet worden, of de zonde zal u doden,’ stond er in Het Wekkertje van 1890 (nr. 31) van de christelijk gereformeerde kerk. ‘Doodt uw eigen wil, uw eigen zin, uw eigen raad en oordeel,’ sprak Kempis. Het wordt anders een wild dier op het gebergte, en een slang op de weg, stelde hij.

Ook Kuyper wist dat God een wrekende God was, en dat het oordeel zou komen, maar de gereformeerde kerk van Kuyper was te wereldgezind en losbollig in de genade. Vandaar dat de christelijk-gereformeerde kerk destijds niet mee wilde, alhoewel het grootste gedeelte van die kerk met de zware en sterke stromen van Kuyper werden meegezogen.

Het was een zware strijd. Kempis zei : Uw binnenkamer zij een paradijs, het zwijgen uw vriend, de arbeid uw makker, het gebed uw helper.

De christelijk-gereformeerde kerk waarschuwde in 1890 voor toenemende wereldgelijkvormigheid onder de belijders van Christus. T. Cabaret (1918-1985) stelde dat in zijn dagen de zonde tot religie was geworden, in zijn preek over Psalm 4:7.

Er is een nare vorm van theofilie en kerkofilie in de kerken binnengeslopen met een overdreven en overemotionele liefde voor de ‘eigen’ theologie en de ‘eigen’ kerk, ten koste van God zelf die boven al deze menselijke uitvindingen staat. Het moet gezegd worden. Het gaat dwars tegen de kerkorde van Emden in die stelde dat geen kerk over een andere kerk zou heersen, en geen taakuitvoerder over de andere. Men wil zich graag een troon plaatsen boven de ander, boven de theologie van de ander en boven de kerk van de ander. Men wil graag een troon plaatsen boven God, wat een kenmerk is van theofilie. Juist door alle vervolgingen door de theofilie van de katholieke kerk, van het spaanse bewind, kwam de kerk van Emden tot deze conclusie : Geen kerk zal over de andere heersen. Vandaar ook de geuzenstelling : ‘Liever Turks dan paaps.’ Uiteindelijk is die zogenaamde theofilie die zo ziekelijk en hysterisch is geworden in het uitbuiten en onder controle houden van de ander terug te leiden tot de liefde voor het geld. We vinden daar een marktdruk.

Ik had vannacht een droom dat er een herdershond op me af kwam rennen, en ook een heel groot roofdier, veel groter en langwerpiger dan een leeuw, met een in verhouding klein hoofd, rond, kortharig. Hij brulde harder dan een leeuw, veel woester nog, en joeg kerkelijke geesten weg die aan me aan het knagen waren. Ook de herdershond was mij ten hulp gekomen. Het is een zware strijd tegen de spookkerken van Laodicea. Ze hebben offerzucht, en het is altijd weer de ander die geofferd moet worden. Zij hebben immers alles bij het rechte eind en staan wit en smetteloos voor God. Dat ze elkaar tegenspreken en onderling ook met elkaar in gevecht zijn schijnt hen nimmer te storen. Het ‘ik’ zit immers op de troon.

De Heere zegt : ‘Ik kan geen adem halen in de kerken, zo verstikkend en benauwend als ze het hebben gemaakt. Keer weder tot Mijn Woord.’

Om veilig te zijn tegen zonde en leugen moeten we de pinnen door het vlees aanvaarden, zoals Paulus ook een pin door het vlees had (inzetting 39 van onze catechismus).

‘Van genade tot genade’ is typisch een Kuyperiaans gezegde, maar er worden stappen overgeslagen. De genade is een veel gebruikt woord door Kuyper, en wordt overmatig uitgegoten. Nederland werd omsingeld met hoge golven. Het zoete overspoelt de mens in de Kuyperiaanse theologie. Hij is een meesterverteller, dat wel, maar je moet zo oppassen. Natuurlijk is er ook een hogere Kuyper theologie. Kuyper predikt zeker een roede, maar het is uit balans, en de taal wordt al snel te verheven. Hij maakt snelle cirkels, en drijft zo zijn lezers het hemelse in, terwijl er veel meer moet gebeuren.

Snelle paarden berijdt je met Kuyper, naar zijn luilekkerland hemel. Wie zoet is krijgt lekkers, wie stout is de roe. Kuyper wil het snel afronden, en heeft het veel over de heerlijkheid. Er wordt veel in algemeenheden gesproken, en zo blijft het oppervlakkig.

Te zoete koffie, een bakkie troost, krijg je van Kuypet op zijn kantoor, ook al vertelt hij het allemaal fabelachtig, en kun je zo de natuur van de hemel voor je zien liggen. Oppassen geblazen dus.

Het is een overweldigende natuur van immense schoonheid, maar roofdieren liggen op de loer.

De Kuyper kerk was het grote kamp in de wildernis, en de christelijk-gereformeerde kerk het kleine kamp. Beiden waren ze uit de hervormde kerk gevlucht. De geest 'As' is de geest van de Kuyper kerk. Het kan komen als een spin, een cobra of een kat. Ik was ermee in gevecht in een droom. Het is een geest van handel. Hij handelt in religieuze goederen. Hij was in de droom aan het vloeken en beschuldigde mij ervan dat ik zijn koninkrijk aan het afbreken was. Hij zei dat hij niet wilde loslaten. Hij had er zo lang aan gebouwd.

'Het vrolijk dragen van het kruis' is ook iets typisch Kuyperiaans. Wat is er gebeurd met het ruwhouten kruis waaraan het ego doodbloedt ? Het zijn dansende geesten die gepensioneerd zijn, zwarte weduwen.

Wij zijn abstracte flitsen in de eeuwigheid. Het lagere zelf is het voorhangsel van het hogere zelf. Als we tot de eeuwige parel komen, dan geeft het allemaal weerkaatsingen en weerspiegelingen. Het leven zal zich vanzelf afpellen in de majesteitelijke schepping van God. Het goede in de mens zal overblijven, en het slechte zal wegvallen. Hierin is de leugen het raadsel van de waarheid en het kwaad het raadsel van het goede. Alles zal medewerken ten goede. Te lichtzinnig erover denken is niet goed, maar ook niet te dramatisch.

Ik had een droom dat ik met Kuyper was in zijn kamp, het grote kamp aan de zee. De zee had hoge golven die telkens het land overvloeiden, en die rivieren aanbrachten in de wildernis waar het volk zich aan kon laven. Het is de bedoeling dat we verder gaan met het goede van Kuyper, en het aanvullen met de missing links, want zijn theologie is te groots om zomaar weg te werpen.

Kuyper was een Comriaan. Comrie neigde naar Sola Gratia, waardoor ook de nadruk op genade in Kuyper's werk verklaart kan worden. Comrie leefde in de jaren 1700. Ze sloegen door naar de genade, zoals ook Calvijn daarin doorsloeg. Vele predikanten strijden daarom met Calvijn, Comrie en Kuyper, en terecht. Laten we dankbaar zijn met de evolutie van theologie. Het Sola Gratia 'geloof' berust op westerse misvertalingen van de oude grondwoorden. Daarom is er ook een verschil tussen zomaar marktpredikanten die traditioneel mensen naar de mond praten (anders verkoopt het niet), en de taalkundige predikanten die door dit gedrag heenprikken. In die zin moet er een uittocht zijn uit de Laodiceaanse marktkerken die onder marktdruk staan en de beestjes niet bij de naampjes durven te noemen en zo gewoon de traditie in ere houden. Overmatig conservatisme is de strop voor de kerk, zoals onze catechismus ook stelt in inzetting 48.

De genade is daar waar de mens wordt geconfronteerd met valse oordelen en valse wetten, daar waar de mens overgeoordeeld is, zoals in het katholieke en farizeeïstische kerkmodel, maar daar waar de mens tot overgenade komt, waar genade een valse toon krijgt, daar wordt de mens weer geconfronteerd met wet en oordeel, en vooral met kennis. Aan twee kanten kan de mens er vanaf vallen. De genade bakkers zijn een wezenlijk gevaar voor de kerk. Comrie en Kuyper waren genade bakkers, en dat ging niet altijd goed. Er is daarom ook een onderscheid tussen het Kuyper kamp in de wildernis, en de Kuyper kerk in de stad, wat gewoon een gorgoonse kerk is. De mens moet vluchten van de gorgonen en tot het wildernis kamp gaan. De mens moet loskomen van zijn gorgonen achternaam, de valse identiteit die hij in de stad heeft gekregen.

Er is een grote strijd tussen 'geloof' en 'genade' in de kerk. Wat was er eerst ? Genade of geloof ? Maar hier gaat een strijd aan vooraf, namelijk tussen gnosis (kennis, Grieks) en buhhan (toetsing, Aramees). Teveel de nadruk leggen op genade of geloof doet de mens indutten. Jezus wees op gnosis, kennis, als de sleutel tot de hemelen, en zo moeten we de brieven van Paulus ook interpreteren, want charis betekent niet zomaar genade, maar loon en beloning, oftewel de vruchten van opvoeding en scholing. Omdat hierin veel mis kan gaan is buhhan, toetsing, zo belangrijk. Onze catechismus maakt duidelijk dat ook het toetsen getoetst moet worden, want de mens houdt er valse, overmoedige toetsmethodes op na vanwege marktdruk (inzetting 30). Als Jezus het belang van de geboden opnoemt, dan noemt hij ook het belang van het sterven aan jezelf. Daarom moet de mens de doodologie kennen en de bloedologie. Zoveel drogbeelden zijn ontstaan omtrend het bloed van Jezus. Men is tot bloedtovenarij gekomen, misbruikende het bloed van Jezus voor snelle paarden. Vandaar de belangrijke stelling : 'ken en test.' De mens is namelijk in gevaarlijke draaikolken terechtgekomen van kennisloze en toetsloze genade en geloof. De Aramese betekenis van die woorden liggen veel dieper.

Er is geen gnosis zonder agnosis en diagnosis, m.a.w. het begint bij twijfel en zelfdiscipline, om zo niet tot voorbarige conclusies te komen.

De Laodiceaanse kerken zijn gorgoonse kerken. De gorgonen zijn plaaggeesten die mensen tot het uiterste drijven, tot de dood, tot zelfmoord, tot krankzinnigheid, en daarom moet de reformatie verder en moet er een uittocht plaatsvinden. Ik had een droom dat ik met een groep in een oud kerk complex was, en plotseling kwamen er twee hele grote vleermuizen neerdalen op een muurtje. Iedereen moest wegrennen om zich niet door deze vleermuizen te laten bijten. Hun beet

was giftig. Ze konden ook in honden veranderen, zwarte honden. Ik was de enige die bleef staan om met deze vleermuizen in gevecht te gaan.

Hierom was de kerkscheuring van 1953 zo belangrijk, maar ze waren er nog niet. We moeten voortbouwen op 1953. C. Steenblok vluchtte in 1942 uit de Gorgoonse Kuyperkerk, en sloot zich in 1943 aan bij de Gereformeerde Gemeente van Kersten, dus de laag die onder de Kuyper kerk ligt, wat we de derde laag noemen (Hervormde kerk de eerste, daaronder de Kuyper kerk, en daaronder de Kersten kerk).

Klaas Schilder vluchtte in 1944 uit de Kuyper kerk, na zijn afzetting, samen met S. Greijdanus, C. Vonk e.a., met de vrijmaking, en zo ontstond de vrijgemaakte kerk, waarvan de Nederlands Gereformeerde Kerk zich in 1967 afsplitste, maar deze genootschappen waren nog zeer gorgoons. De strijd tegen de gorgonen moest doorgaan.

De reuzenvleermuizen die de grootte hadden van honden stelden de vrijgemaakte kerk (1944) voor, en de afsplitsing daarvan, de nederlands gereformeerde kerk (1967). De zwarte adelaren van 1953 kwamen mij in deze strijd tegemoet. Laten wij 1953 verwachten. De boodschap van 1953 was : De mens moet kleiner worden en God groter.

Wij moeten onder ogen komen dat God de schepping heeft verlaten, maar sporen heeft achtergelaten opdat wij zouden volgen. Dit betekent een leren omgaan met het geheimenis van ‘Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten ?’ wat een dialectisch geheimenis is. God’s koninkrijk is namelijk niet van deze wereld. God doet niet vrolijk mee met onze zonden, en komt niet getrouw op onze feesten, maar heeft zich afgezonderd, opdat wij ons ook eens zullen afzonderen.

God houdt zich daarom stil voor een reden, opdat wij ook eens tot die eeuwige stilte zullen komen.

Ik ben in mijn leven zwaar vervolgd. Ik vroeg me zo af wat het eigenlijk zou hebben voorgesteld als die vervolging er nooit zou zijn geweest. Zonder strijd geen overwinning.

BESPREKING ZONDAG 1 EN 2

In zondag 1 van de Heidelbergse Catechismus komt het dankbaarheids-principe duidelijk naar voren.

‘Vraag 2: Wat moet u noodzakelijk weten om godvruchtig te leven en te sterven?
Antwoord: Drie stukken. Ten eerste, hoe groot mijn zonde en ellende zijn. Ten tweede, hoe ik van al mijn zonden en ellende verlost word. Ten derde, hoe ik God voor zo’n verlossing dankbaar zal zijn.’

Wij worden van zonden en ellende verlost door het kruis. Wij mogen dus dankbaar zijn voor het kruis, door dit te leren toepassen. Basilea Schlink zei eens dat als de zonde van de mens zo diep is en zo groot, hoe kan het lijden dan ooit teveel zijn ? Blijkbaar heeft de mens dat nodig, dus we kunnen onszelf wel verbazen over hoe groot het lijden is, maar de mens heeft het nodig om los te komen. Het profetische leven probeert dit niet allemaal in kannen en kruiken te brengen, want er is een veel hogere weg. De dankbaarheid en vrijwillige toewijding tot God is een veel hogere weg, en God weet de weg. Veel mensen willen het woordje God niet meer horen, omdat hun ego nog op de troon zit. En het ego jakkert ziekelijk voort in het vlees en is zijn eigen afgod. Ze halen hun informatie niet uit het Hemelse Woord, maar uit vleselijke blaadjes, en jagen elkaar daarmee op, maken elkaar bang en manipuleren elkaar, en zijn zo dienstvaten en dienstkanalen van de duivel, elkaar ziekelijk programmerende om het duivelse koninkrijk te bouwen. Ze zijn kanalen waardoor demonen zich kunnen materialiseren, omdat ze hier verdicht mee bezig zijn.

Ze worden niet stil voor het Woord, en als ze even stil zijn, dan zijn ze ook weer snel afgeleid. 2 Petrus 2 spreekt over hen, en waarschuwt tegen hen. Het is een stuk over dwaalleraars. Zij zijn agenten van de matrix die de matrix ook voeden.

Daarom begint Zondag 1 in de grondtekst met deze stelling :

‘Dat ik met lichaam en ziel, zowel in leven als in sterven, niet mijzelf toebehoor, maar de hemelse baarmoeder. Daarom verzekert Hij mij ook door het heilige geestelijke van het eeuwige leven en maakt mij van harte gewillig en bereid om voortaan Hem toegewijd te leven.’

Wij zijn er dus niet voor om het ego na te leven. Dan missen wij ons doel. Tegenwoordig is alles gemoderniseerd om het ego te dienen. Alles zit onder camouflage hiertoe, en de mens kent het profetische niet meer. Ze zijn niet meer prophetic maar pathetic. En ze spreken elkaar allemaal tegen. Het is ego tegen ego, en men zweept elkaar op. Dit zijn duistere geesten die van bloed genieten, van chaos genieten, want het is hun lucratief handeltje. Het gebeurt waar mensen God loslaten, het profetische op een tweede plan zetten. Het ego staat op het eerste plan. Dit ego wil het kruis niet zien, maar duwt het kruis weg, en het vlees is bang voor het kruis. Ze wijden zich niet toe aan het kruis om hierin het Woord van God te ontvangen. Nee, het ego zit op de troon, niet God. Ze zijn slaven geworden, programmeurs, om het koninkrijk van de duivel te bouwen, als rollende balletjes zijn ze in de flipperkast. Flipperkast profeten zijn het. Je kunt niet van ze op aan, want het is elke dag weer anders. Elke dag

hebben ze wel iets nieuws, en telkens weer zeggen ze dat ze het mis hadden, en maken ze excuses, en gaan vervolgens vrolijk op dezelfde voet verder.

Het zijn dwaallichten, zegt Petrus, bronnen zonder water, nevelen, door een windvlaag voortgejaagd. Ze draaien voortdurend alles om. Waarheden vermengd met leugens, het goede vermengd met het slechte, maar het Beste volgen zij niet. Het zijn strontvliegen die van de stront der aarde leven. Ze volgen de wereldgezindheid in plaats van geoefendheid in het sobere profetische leven. Ze moeten geprikkeld worden met vleselijkheden, met plaatjes. Ze willen de filmen en de stripboeken, maar niet de boeken, en vooral niet de oude boeken. Ze willen sensatie, entertainment, griezelen in moderne spookhuizen. Voor elk wat wils. De mens is op de kermis van de duivel en heeft het merkteken al ontvangen. Men projecteert dat graag op iets anders en wil het kruis niet dragen, en niet het pad der verlossing gaan. Alles moet luidruchtig en chaotisch, opgedreven door de winden van het lagere aardse. Het profetische verachten ze. Dat kost hen teveel geduld. Hier ligt alles voor het grijpen. Het levert geen diepte. Ze doven elkaars geestelijke leven met deze gokkast. Het leven is een duivels casino geworden, en je speelt Russisch roulette. De kosten zijn hoog, en zo wordt de mens zelf tot een goudduivel. Wat baat het je als je de wereld hebt gewonnen en alle kennis der aarde, maar aan je ziel schade hebt geleden ? De mens kan geen twee Heren dienen.

Zondag 2 geeft dan in de grondtekst een oplossing :

Vraag 3: Waaruit kent u uw ellende? Antwoord: Uit de Wet van God.

Vraag 4: Wat eist Gods Wet van ons? Antwoord: Dat leert de baarmoeder ons in een hoofdsom, Matt. 22:37-40: Gij zult God uw Here liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand en met al uw krachten. Dit is het eerste en grote gebod. Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf. Aan deze twee geboden hangt de ganse Wet en de Profeten.

Vraag 5: Kunt u zich aan dit alles volkomen houden?
Antwoord: Nee, want ik ben van nature geneigd God en mijn naaste te haten.

Er liggen dus regels hieraan verbonden. De mens kan het niet zomaar uit zichzelf, en dan komt God weer in the picture. Vandaag de dag is de mens totaal van God los, omdat God misschien verkeerd is voorgesteld door anderen. Vandaag is de mens verwond en paranoide. Maar als er vals geld in de omloop is, is er ook echt geld. De grondtekst spreekt over God als de hemelse baarmoeder van de hogere natuur. Wij hoeven niets zomaar weg te gooien, maar mogen het tot hogere vormen brengen. De Egyptenaren schreven hun woorden in vele vormen, en ook omgedraaid, en dit was om het hemelse Woord te beveiligen, te camoufleren ook, dus wij zijn mensen van verschillende lagen en talen, anders heeft het geen techniek.

Een zanger zei eens : ‘Je kunt niet altijd alle mensen voor de gek houden, maar het is heel goed mogelijk om de meeste mensen meestal voor de gek te houden. Alleen omdat we bestaan, nemen we aan dat we weten hoe we moeten denken. Om een goede artiest of muzikant te worden moet je op de juiste manier oefenen om een goede techniek te krijgen. Zo is het ook met denken. Sommigen zullen boos, beledigd, verontwaardigd zijn over de suggestie. Ik, ik ben nog aan het leren.’

Vannacht had ik een droom dat een vrouw achter mij aanzat met een geweer of pistool. Er zat een bepaald onzichtbaar schild om mij heen wat de kogels afweerde, maar er was ook een jongen bij me. Ik kon vliegen en nam de jongen mee de natuur in, maar de vrouw achtervolgde ons nog steeds. Het was allemaal langs het water, en ik vloog toen met de jongen boven het water, maar ook daar volgde de vrouw ons, en bleef maar schieten. De vrouw was half naakt en manifesteerde zichzelf ook zo, tot een jonge vrouw met ronde vormen, en dat is wat heksen kunnen, en de jongen viel ervoor. De jongen had zich toen omgevormd tot een grote panter, en wilde met de vrouw paren, want de vrouw bood vriendschap aan. Ik zei toen tegen de jongen : ‘Ze is een moordenares,’ maar de jongen wilde niet luisteren, en ging toch met haar mee om met haar te paren. Easily convinced, koppig, als een rund naar de slachtbank, want Spreuken waarschuwt zo ook voor de vreemde vrouw. De nacht daarvoor had ik een droom dat we gezinnen hielpen in een stad, en we deelden onderwijsboeken uit, en een jonge jongen liep met zo’n onderwijs boek in zijn hand naar ons toe en vroeg toen of hij het mocht overslaan. We zeiden hem toen dat het een stripboek was, en toen wilde hij het wel lezen. Het is allemaal onder hun eigen voorwaarden, als er maar genoeg sensatie is, prikkeling van de zintuigen met visuelen, maar dat is niet het ware profetische leven. Bovenstaande dromen zijn voorbeelden van de hedendaagse staat van de wereld, dat de mensen niet echt willen luisteren, maar excuses vinden om ook nog hun eigen afgoden te houden.

Zondag 2 spreekt dan een radicale boodschap van God volkomen liefhebben, zoals Maleachi ook stelt dat er een volkomen offer gebracht moet worden, want de vijand zal haastig gebruik maken van elk gaatje in de wapenrusting. Ook al is de mens ontrouw, God is altijd getrouw, maar de mens zal wel gerechtigheid moeten dragen. Gerechtigheid valt niet te misleiden. Gerechtigheid prikt door de excusen van de mens om in het vlees te

kunnen blijven leven heen. Gerechtigheid is niet om te praten. Dan hebben wij gewaarschuwd, zoals we de laatste tijd veel doen en ook moeten doen, zowel in Nederland als daarbuiten in ons werk, zodat het bloed niet aan onze hand zal hangen, maar op hun eigen hoofd zal zijn, en dan vegen wij het stof van onze voeten en dan gaan wij verder. Toch is God dan nog getrouw. Toch heeft God dan voor de mensheid de deur nog op een kier, zoals sinterklaas ook nog eenmaal per jaar terugkeerd, wat dan een heel aards voorbeeld, een hele aardse schaduw is.

Men heeft God niet nodig. Men heeft het Woord niet nodig. Men is immers verslaafd aan de roddel industrie, aan lagere aardse geesten die zich aan de mens ook vastklampen. De mens heeft deze geesten gekozen boven God, en daarom moet de mens er ook mee leven. Ook als je wil ontsnappen, zoals Sint Antonius in de wildernis, zullen die geesten je niet zomaar laten gaan. Ze houden van sprookjes en fabeltjes vertellen als de fabeltjes krant, en mensen roken het als sigaretjes. Afkicken geblazen dus, en halve waarheden maken niet het geheel waar. De duivel gebruikt graag het aas van de halve waarheid, en zij die niet waakzaam zijn en nuchter vallen ervoor.

Uitgave : HRC

DE POPPENMAKER VAN HIROSHIMA - 3

Hoofdstuk 3. Maart, 1946

Er was één of andere optocht in de stad voor één of ander feest. Hij moest er niets van hebben van dat vrolijke gedoe. Er was volgens hem niets om vrolijk over te zijn. Hij vreesde nog steeds de dreiging van de Duitsers of iets soortgelijks. Het beheerste zijn dromen. Hij werd beheerst door angst, en vrolijkheid van anderen maakten zijn angst alleen maar erger. Alleen zijn preken gaven hem rust. Zijn vrouw ging wel naar het feest. Hoe hij er aan toe was leek haar toch niet te kunnen schelen.

Toen ze die avond thuiskwam had ze sigaretten voor hem meegenomen en één of andere trekpop. 'Wat moet ik daarmee ?' mopperde hij terwijl hij de trekpop bekeek. Het was een soort Pinokkio figuur. 'Voor in je slaapkamer,' zei ze, of voor hier in de huiskamer. Misschien vrolijk je daardoor wat op. 'Hmmm,' zei hij. 'Ik zal het wel boven de schrijftafel in mijn slaapkamer hangen.'

Hij keek vaak naar het ding. Het begon hem steeds meer te inspireren. Op een dag kwam hij thuis met een beeldje van een Afrikaanse vrouw. Dat zette hij op de schrijftafel van zijn slaapkamer. Hij had twee schrijftafels. In de huiskamer en in zijn slaapkamer. Zijn slaapkamer was tegelijkertijd zijn kantoor. Hier bracht hij altijd een groot deel van de dag door, maar hij nam ook genoeg tijd voor zijn vrouw, alhoewel het vaak niet botterde tussen hem en haar. Zijn leven was een aaneenschakeling van ruzies met haar. Als ze poeslief deed stak er altijd wel wat achter volgens hem.

De Duitsers waren een groot kruis in zijn leven, en ook zijn onverschillige vrouw die niet echt met hem meeleefde. Ze kon zich moeilijk in hem verplaatsen. De beleefdheid die ze soms naar elkaar hadden was slechts etiquette. Beiden hadden ze een bepaald voordeel in elkaar. Hij zag het als iets zakelijks. Hij had haar weleens horen klagen in de keuken tijdens het psalmzingen : 'Was ik maar nooit met hem getrouwd.' Nu zaten ze erin en moesten ze het ermee doen. Er was geen weg meer terug.

Om er doorheen te komen draaide hij soms de hele dag grammofoon platen, tot grote ergernis van zijn vrouw. Zijn vrouw werd er helemaal gek van. Vaak foeterde ze er doorheen, of ze ging de deur uit. Ook trok ze haarzelf soms terug op haar slaapkamer. Ze begon dit steeds vaker te doen, en daar werd de dominee weer erg nerveus van. Hij wilde dan weten wat ze in haar schild voerde.
'Wat doe je eigenlijk op je kamer altijd zo lang ?' vroeg hij haar eens.
'Oh, breien,' zei ze, 'lezen en opruimen.'
'Opruimen ?' vroeg hij. 'Heb je zoveel om op te ruimen dan ?'
Toen zweeg ze.
'En wat lees je zoal ?' vroeg hij.

Weer zweeg ze. Toen ze een keer weg was ging hij haar slaapkamer op. Haar boekenkast lag vol met boeken en ook dagboeken van haarzelf. Hij bladerde er eens in en zag allerlei negatieve dingen staan over hem. Hij klapte het dagboek dicht. Dat hoefde hij niet te lezen. Dat zou alleen nog maar meer ellende brengen. Het maakte hem wel nieuwsgierig, maar eigenlijk wilde hij het niet weten. Hij voelde zichzelf warm en koud worden tegelijkertijd, maar eigenlijk had hij niets anders verwacht. Het tolde in zijn hoofd. Hij legde het dagboek weer terug in de kast, en keek naar de boeken. Er was een boek bij over Spanje en Portugal, en ook wat bijbelse boekjes. Er lag zelfs een prekenboekje van hemzelf bij. Verder was er een boek over het wonder tussen man en vrouw, een boek over het huwelijksleven. Hij bladerde er even door, maar las het verder niet. Hij dacht weer even aan het dagboek, en de rillingen gingen weer door hem heen. Hij keek rond in haar kamer. Hij keek naar het raam en de vensterbank, en naar het behang. Ook zij had een schrijftafel. Er stonden wat beeldjes op van Surinaamse vrouwen in klederdracht. Boven haar schrijftafel hing een schilderij van een ijsvlakte. Zo zou hij haar wel kunnen omschrijven. Ze was zo koud als ijs.

Hij hoorde toen de sleutel in de voordeur gaan en ging de kamer weer uit. Hij was nog steeds naar van wat hij in het dagboek had gelezen, maar hij dacht er ook aan dat hij het wel zou

kunnen gebruiken in zijn preken.

Ze keek hem aan toen ze binnen was gekomen. 'Waarom kijk je zo ?' vroeg hij.
'Niets,' zei ze. Ze hing haar jas aan de kapstok en ging de huiskamer binnen met haar tas. Weer keek ze hem vreemd aan. 'Wat kijk je nu ?' vroeg hij weer.
'Oh niets,' zei ze. 'We eten vandaag bloemkool.'
'Fijn dat je me dat laat weten,' zei hij. 'Verder nog iets ?'
'Nee,' zei ze zacht. Toen ging ze de keuken in.

Die dag aten ze bloemkool. Hij dacht na over alles wat ze waren geworden, en over de oorlog. De dag erna aten ze weer bloemkool, want er was nog over van gisteren. Ze keek hem weer vreemd aan. 'Nu moet je me toch eens vertellen waarom je me telkens zo vreemd aankijkt,' zei de dominee. 'Het begint bijna een gewoonte te worden.'

'Omdat ik er probeer achter te komen wat ik eigenlijk aan je heb,' zei ze zacht. Hij liep bijna stampvoetend naar zijn slaapkamer. 'Ik ga wel weer preken schrijven,' zei hij.
'Maak je het niet te bont ?' vroeg ze. 'Ik kreeg er commentaar over van kerkleden de vorige keer.'
'Mooi,' zei hij. 'Dan was het goed getroffen.'
'Ze noemden je narcistisch,' sprak ze met een accent, 'op het racistische af.'
'Mooi,' zei hij. 'Dan worden ze eindelijk eens wakker.'
'Is dat wie je wil zijn dan ?' vroeg ze.
'Kijk naar jezelf,' zei hij.
'Wil je een narcist zijn ?' vroeg ze.
'Alles beter dan een nazi,' zei hij. 'Je bent zelf ook zwaar narcistisch. Je moeder was ook al zo.'
'Je bent een aanstellertje,' zei ze.
'Aanstellertje ?' zei hij.
'Ja, een kleuter,' zei ze. 'Denk eraan als je je preken schrijft, want ik word er op aangesproken.'
'Ik kan het niet iedereen naar de zin maken,' sprak de dominee. 'Daar ben ik niet voor. Als het ze niet zint dan hoepelen ze maar op.'
'Nou dan kan iedereen wel ophoepelen,' sprak zijn vrouw.
De dominee zag het niet meer zitten. Nu was zijn vrouw ook nog aan het stoken. Maar hij hield het hoofd koel, en prentte zichzelf in dat hij slechts voor zichzelf schreef. Misschien was ze wel jaloers.
'Vertel me liever wat we morgen eten,' zei de dominee.
'Boerenkool,' zei zijn vrouw.
'Mooi,' zei de dominee. 'Zie, dat is al een veel beter gespreks-onderwerp.'
'Je probeert er gewoon onderuit te komen,' bekte zijn vrouw.
'Zeg, zit je op een ruzie te wachten dan, mijn twistzieke vrouw ?' vroeg hij.
'Sommige dingen moeten gewoon besproken worden,' zei zijn vrouw streng. 'Het is alles wat ik vraag, dat je let op wat je schrijft. Je kunt niet alles zeggen.'
'Je kunt niet alles zeggen,' zei hij. 'Ik zal erom denken, maar denk er alsjeblieft zelf ook aan voor deze ene keer.'
Toen zweeg ze. 'Eindelijk rust,' zei hij.
'Ik heb je gewaarschuwd,' sprak ze, terwijl ze naar haar slaapkamer ging.

De volgende ochtend was hij vroeg op. Hij keek naar de auto's die langsreden vanuit zijn raam. 'Wat een mergpijpen,' mompelde hij. Toen ging hij achter zijn schrijftafel zitten en begon te schrijven. Die dag sloegen de angsten weer erg toe. Het liep zo hoog op dat hij de zondagse preek niet kon houden. Iemand anders zou zijn preek daarom voorlezen. De zondagen daarop gebeurde hetzelfde. Het leek alsof hij de preekstoel had verloren.

Uitgave : COAB, 2018

LUNTEREN IN DE JAREN 30 : DE WARE LIEFDE IS EEN STRIJDER

H.J. van Schuppen (1883-1969) was een Lunterse predikant, in dat opzicht ook belangrijk, omdat ik zelf in Lunteren heb gestudeerd, na mijn studie in Doorn. In zijn bundel predikatiën genaamd Leven en Sterven uit 1932 schrijft hij in 'het doel der wet' : 'Wet en Evangelie staan niet vijandig tegenover elkaar. Zodra echter de mens van de wet een verkeerd gebruik gaat maken verzet zich het Evangelie.' Er is volgens van Schuppen, Herv. pred., een onderscheid tussen werkverbond en evangelie-verbond. Het evangelie-verbond zorgt ervoor dat het werkverbond zuiver blijft. Ik vind dit wel mooi gezegd. Zodra er valse, vleselijke wetten op de mens worden gelegd, dan treed het evangelie in werking, maar die verbindt ons wel aan het ware werkverbond. Het evangelie betekent dat door het kruis het vlees afsterft, buiten werking wordt gezet, en dat geldt ook voor het collectieve vlees. Toch is er die druk en die strijd. Er is een strijd tussen het geestelijke en het vleselijke, tussen goed en kwaad. Van Schuppen : De wet dient het Evangelie. De wet is ondergeschikt aan het evangelie.

Toch wordt de wet ook weer gebruikt om de mens aan zichzelf te laten sterven, stelt van Schuppen. Ik ben door de wet aan de wet gestorven, zegt Paulus. Dat is zeer abstract, bijna als theologische wiskunde. Theologen rollen over elkaar heen over dit soort onderwerpen, over de betekenis ervan. Hoe dan ook : krijg dit modelletje in je hoofd in orde zodat je vlees kan afsterven, en je door het geestelijke geleid wordt, het woord wat uit de hemel komt, niet het woord van mensen. En zelfs dan kun je de mist ingaan, want je hebt de juiste interpretatie nodig.

Hoe dan ook stelt deze predikant dat de prediking van de wet niet gemist kan worden. Er is en blijft een zekere wet, maar die moet dus van boven komen. Hij noemt dan ook zondag 44 van de catechismus.

Genade komt dan eigenlijk pas wanneer de mens boven de maat werken opgelegd krijgt. Dan treedt het

evangelie in werking om het af te snijden. Toch is die druk er. Het is dus heel dubbel. Dat komt omdat de mens ook moet leren lijden en strijden. Er is een lijdensverbond en een strijdverbond.

Er is een punt waarop het kruis het moet overnemen van de wet, om de wet zuiver te houden. Er is een punt waarop de wet kruist met het kruis. Er is een punt waarop de wet zich tegen zichzelf keert om ook de andere kant van het verhaal te laten zien.

Dan noemt van Schuppen Woord en Getuigenis. Wij moeten getuigen zijn van deze dingen, dus niet zomaar een 'ik geloof het wel.' Zijn wij al getuigen geweest van deze dingen ?

Dat is iets waarnaar we toe mogen groeien. Al het luie vlees mag hiervoor afsterven, maar zodra valse wetten zich aan de mens opdringen, wetten door mensenvlees gemaakt, dan mag het evangelie hiertegen in werking treden.

We hebben gezien waar genade goed voor is, namelijk voor als er te hoge straffen en valse straffen werden uitgedeeld. En dan nog hebben we een kruis te dragen. God gebruikt namelijk ook het kwaad om ons te vormen. Het kwaad is een gesel in zijn hand.

De boeteling : vervuller van de wet en drager van de straf.

p. 50 : Ook de natuur is enkel zonde. Zij kan en wil niets anders dan de wet overtreden. Zij heeft nog nooit iets anders gedaan en zal ook nooit iets anders doen. Zo neemt de wet de zondaar en werpt hem dood voor God neer. De mens moet het doemvonnis aanvaarden.

Commentaar : Dit gaat dan over de natuur van het vlees. Die moet afsterven opdat de hogere natuur van het geestelijke geopenbaard wordt. Ook de reformatie zit nog vol fouten. Daarom moet de regressie komen, omdat de reformatie nog niet af was. De reformatie is slechts de eerste zet tegen het systeem van de mammon. De regressie is de tweede zet. Er gaan dus regressoren komen die geleid worden door agressoren. De reformatie is slechts een bepaalde taal gesproken, een bepaalde cultuur, en die moet nog verdiept worden, zuivere begrippen krijgen. Dit is de opdracht van de regressoren, de exegeten. Zij blijven dus vissen met de netten van de reformatie.

Van Schuppen waarschuwt tegen gereformeerde slaapdrank, zoals broeder M. Jongebreur (1875-1930, herv. pred.) waarschuwde tegen enghartig kerkisme. H.F. Kohlbrugge (1803-1875) sprak dat ook al hangen er duizend duivels aan je benen : Blijf doorgaan.

Het vlees wil zalig worden zonder kruis, stelt van Schuppen. Of door eng wetticisme. Broeder Jongebreur zag de psalmen als de geopenbaarde jakobsladder tot de hemel, dus daar kan een mens zichzelf verdiepen. Broeder Jongebreur kwam trouwens net als William Branham om in een auto-ongeluk in Doorn, waar ik ook intern gestudeerd heb.

Wij hebben de bijbel, de profeten en de predikanten van de reformatie, die het Woord van God brachten. Dit Woord is een hemelse bloedlijn, een hemelse familie die gaat komen, opdat de vleselijke familie zal afsterven. De mens mag van slavernij komen tot zoonschap.

Van Schuppen stelt : Verhard je hierin niet, maar laat je leiden. M.a.w. we moeten niet wegrennen van onze verantwoordelijkheden. (p.67) Ook houdt dit in binnen de grenzen te blijven. Van Schuppen stelt dat in de natuur de Heere aan de vissen het water heeft gegeven als een cirkel waarbinnen de vis moet blijven. Zou de vis buiten dit gebied gaan, dus over de natuurgrens heen, dan zou de vis sterven. (p. 68) Wie Hem niet heeft heeft niets. Wie Hem heeft heeft alles (p. 73).

p. 83 :

'Ik zal vijandschap zetten tusschen u en tusschen deze vrouw, tusschen uw zaad en tusschen haar zaad; datzelve zal u den kop vermorzelen, en gij zult het de verzenen vermorzelen'. En Jezus zegt: „Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het wapen". Het wapen tusschen de menschen onderling, tusschen de Kerk en de wereld, het zaad der vrouw en het zaad der slang, den hemel en de hel.'

Jezus kwam dus om de geestelijke oorlogsvoering te leren, om de wapenrusting te brengen, maar de mens wil niet deze Jezus. De mens heeft de mammon tot Jezus gemaakt, het materialisme, het grote geld, de markt. Het wapen echter brengt scheiding tussen het vleselijke en het geestelijke. Jezus kwam niet om vrede te brengen, maar scheiding.

Mijn oma sprak over het elke dag weer de wapenrusting aandoen, maar de familie week hier vanaf en ze konden mij alleen maar bevechten. Nee, het vlees wil de geestelijke oorlog niet, en daarom bevecht het vlees de geestelijke soldaten, de predikanten gegeven. Zoals Nathan zei : 'David, je vijand zal opstaan uit je eigen huis.' Als kind had ik hier al nachtmerries over, hoe mijn familie mij omsingelde en hoe ze fluisterden hoe ze mij om het leven zouden brengen, en het is tot in de kleinste details uitgekomen, en ik ben ternauwernood ontsnapt, maar nog elke dag strijd ik voor mijn leven en is mijn werk mijn enige houvast. Daarom ga ik door, ook al hangen duizend duivels aan mijn benen. Ze willen niet dat de regressie komt, want dat is het einde van het vlees.

Dan ontstaat er een liefdeleven, stelt van Schuppen, een liefdedienst. In de oorlog met God moet de mens het eeuwig

verliezen. Geeft uzelf gevangen. Gaat met de strop om de hals, stelt van Schuppen. Het vlees moet sterven. De mens moet zich overgeven. De liefde zal uiteindelijk winnen. Geen mens kan daar tegenop. Toen mijn oma deze liefde ontving was ze helemaal in zielsverrukking. Ze kon wel dansen door de kerk om iedereen te omhelzen. Zo bijzonder was het. Ze had een heel zwaar leven gehad, en toen gaf God haar dit, en haar wens was een huis te hebben voor alle kinderen die geen ouders meer hadden. Daar had ze het altijd over. Dat is de liefde van God.

Van Schuppen zegt dan : De mens wil het niet, maar God is te sterk. Kunnen wij tegen de liefde strijden ? Uiteindelijk zullen wij allemaal meegesleurd worden met deze stromen. Deze stromen zijn te sterk. Wat over mijn oma was gekomen kwam ook over mij, en het was te sterk. Ik kan daar wel uren over spreken. Van Schuppen stelt dat deze wandel een verborgen omgang is met God. Je hoeft het echt niet allemaal op tafel te leggen en aan anderen prijs te geven. Maar wordt gevoelig voor wat je 'kan' en 'mag' geven. Je mag ook een ander aansteken. Van Schuppen stelt dat God in deze verborgen wandel en verborgen omgang zijn heilsgeheim bekend maakt. „De snoeren zijn mij in lieflijke plaatsen gevallen; ja een schoone erfenis is mij geworden". De Heere spreekt tot de ziel en zij is als opgetrokken in den hemel en hoort den Heere spreken.

Zullen wij het herkennen wanneer het komt ? Kennen wij de tekenen der tijden ? Dat mag de mens leren. Zijn wij dwaze of wijze maagden ? Waakt en zorg dat je niet slaapt als het komt.

Oefen jezelf, tuchtig jezelf, opdat je die medicijndroom kan ontvangen. Niet alleen voor jezelf, maar ook voor de ander, die een deel is van jezelf. Er zijn ook delen van het vlees en die moeten eraf. De liefde is dus niet wat ze op tv verkondigen, of allerlei duffe, muffe, kleffe romantiek. Neen. De liefde is oorlogsvoering, tegen het vlees. Die oorlogsvoerende liefde wens ik u toe.

Van Schuppen eindigt zijn boodschap met deze woorden op pagina 115 :

'Gij dwazen, ook voor u een vermaning. Ziet uwe dwaasheid, uw sluimeren, uw slapen. Wee de gerusten te Sion en de verzekerden op den berg van Samaria. Zonder heiligmaking zult ge een gesloten deur vinden. Gij dwazen, laat u nog wakker schudden. Wij moeten u waarschuwen. Wee onzer, indien we de bazuin niet aan den mond zetten. Luistert naar de bazuin des Woords, eer de laatste bazuin slaat. Koopt nog olie. Straks is de deur op het nachtslot. Gij, die wakker geschud zijt, rust niet. Koopt dan den tijd uit, terwijl de dagen boos zijn. En gij wijzen, laat in uwe ziel de bede leven : voleind uw glansrijk spoor. Amen.'

De ware liefde is een strijder. Lunteren in de jaren 30, een hele andere wereld, nog voor de oorlog.

Uitgave : RGG, ingekort

1e Jaargang, nummer 15, 26 april 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN DE GALATEN

Ik had in de hemel een gesprek met J.P. Paauwe (1872-1956), in een droom. Hij verliet in 1914 de hervormde kerk, want hij was daar afgezet, en predikte toen veelal buiten de kerkmuren. Hij zei tegen mij in de hemel toen ik het had over de gorgoonse kerken, over de strijd ertegen, dat ik hemels moest zwendelen en hemels ‘laf’ moest zijn naar die geesten toe, in de zin van dat ik hen geen enkele verantwoording schuldig was. Ook zei hij dat ik niet lineair naar hen toe moest zijn. Ze staan namelijk niet open voor reden. Ze zijn niet voor reden vatbaar. Simone Weil (1909-1943), een theo-filosofe, had tegen mij in de hemel gezegd, een dag daarvoor, dat ik weg moest blijven van deze mensen. ‘Stay away from those people.’

Dat waren hemelse dromen. J.P. Paauwe en Simone Weil zijn nu in de wolk van getuigen, en strijden voor ons, zoals wij voor hen strijden. Dat is niet hetzelfde als ‘met de doden contact hebben’, want zij zijn niet dood, maar levend. Zij zijn engelen nu. Jezus had ook gesprekken met Mozes en Elia in de wolk van getuigen, en we lezen over zijn tocht naar de onderwereld waar hij de gevangenen vrijzette, en als wij Jezus willen volgen, dan moeten wij dat ook doen, en grotere werken, zegt de oude bijbel. Er is altijd die dialectische spanning in de oude bijbel van : ‘niet door het vleselijke, maar door het geestelijke.’ Zo mag je niet oordelen door het vlees, maar wel door het geestelijke. Zo mag je niet contact hebben met de zogenaamde ‘doden’ door het vleselijke, maar wel door het geestelijke. Dat onderscheid moet er zijn. Hier zijn veel misvattingen over in de kerk. Wij hebben deze gaven nodig. Het zijn geestelijke gaven geschonken door God zelf. Wel moet de mens in de gaven geoefend en gedisciplineerd zijn, opdat men de gaven niet misbruikt. Ook zijn er valse gaven, die van het vlees, die deze dingen imiteren en mensen op een dwaalspoor leiden, en daarom is de demonologie ook zo belangrijk.

Daar waar een kerk niet meer gefundeerd is op de demonologie is het een gevaarlijke kerk. Dan heeft de kerk geen alarm meer, en wordt prooi van boze geesten, van gorgonen, die vervolgens spelletjes met de mensen spelen. Het wil niet zeggen dat we daarom maar kriskras contact moeten zoeken met de ‘doden’. Daar zijn regels voor. Er ligt een oproep voor ons om de doden op te wekken in de oude bijbel. Die oproep is waar, maar wat betekent het ? Wij moeten samenwerken met de wolk van getuigen, net zoals met de engelen. Dat is een onderdeel van het gebedsleven, maar dat mag niet afwijken van de geestelijke gave. Het begint met luisteren als Maria, en niet rondrennen als Martha, als we het over deze dingen hebben. Overmoed is een valstrik. Ondermoed ook. Alles moet getoetst worden.

In mijn droom kwam ik J.P. Paauwe tegen op een schip. De zee was woest, en het was oorlog. Hij was een kapitein op het schip. Hij gaf instructies. Die instructies had hij ontvangen van de Heere en die gaf hij door.

1914 was een belangrijke bevrijding uit de hervormde kerk. Ook is hij niet tot de Kuyper kerk gegaan. 1914 strijdt dus aan de kant van 1953, en houdt 1953 ook zuiver, net zoals 1953 1914 zuiver houdt.

J.P. Paauwe was radicaal, wilde geen water bij de melk doen. De gevestigde kerken vond hij gevaarlijk. Hij wilde leven door de hervormde kerk van vóór 1816, voordat het misging, dus eigenlijk toen het nog gewoon de nederduits-gereformeerde kerk was. Op sommige punten noemde hij zich gewoon vrij hervormd, dus eigenlijk vrijgemaakt hervormd, en daarom was de Paauwiaanse beweging een belangrijke beweging, een belangrijke uittocht uit de hervormde kerk en in principe ook uit de Kuyper kerk. 1914 was de diepte van de kerkelijke d-day. In dromen kwam ik J.P. Paauwe ook tegen in onderzeeboten die ontsnapt waren aan grote onderwater gevangeniscomplexen. 1914 is de sleutel tot de grote onderwater-machines van Eisenhower. Het is een soort pomp-systeem. Het redt zielen uit de allesverslindende gorgoonse zeegevangenissen van Laodicea. Ik zag J.P. Paauwe een beetje als een kapitein Nemo in het verhaal van Twintigduizend Mijlen onder Zee van Jules Verne (1870).

In de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek is de Nederlandse kerkgeschiedenis onderverdeeld in lagen. Hoe dieper de laag, hoe dichter bij de natuur, bij de wilde jongens, die niet braaf waren, maar rebels tegen het kerkensysteem, want dat was tot een groot en allesverslindend zeemonster uitgegroeid :

laag 1. koningskerk (hervormde kerk) – 1816

laag 2. gereformeerde (synodale) kerk – Kuyper – 1886

tussenlaag : kruisgezinden, christelijk gereformeerde kerk – Bavinck, van den Oever

laag 3. gereformeerde gemeenten – Kersten – 1907

tussenlaag : oud gereformeerd – Boone

laag 4. gereformeerde gemeenten in Nederland – Steenblok – 1953

laag 5. Paauwiaanse buitenkerkelijken - J.P. Paauwe - 1914

laag 6. Nederduits Gereformeerde Kerk, 1571

Zo is dus het kringetje weer rond, want zo kunnen we door de 1816 muur heenbreken terug tot vóór 1816 en het dan vanuit de huidige kennis wederopbouwen, want de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek is van de jaren 1970 tot nu hersteld. Die is te lezen in de 11-delige serie erover.

Een heleboel mensen zijn niet getrouw geweest in de uittocht, en bleven ergens vasthaken, keken om naar hun oude leven, en veranderden zo net als de vrouw van Lot in een zoutpilaar. Ze hebben veel te vertellen, maar er zit teveel zout in.

Broeder Paauwe stelde terecht dat we het niet zomaar door kennis zouden redden, en ook niet zomaar door het Woord, maar door Woord en geestelijke leiding. En geliefden, dat is zo waar, want de mens kan het Woord zo uitleggen door zijn vlees dat hij het gebruikt om zijn vleselijke begeerten te bevredigen, zijn vleselijkheid te strelen. Je kan het Woord alles laten zeggen wat je zelf wil. Het is zo gevaarlijk, en daarom hebben wij die bijzondere werking en leiding nodig van boven, waar broeder Paauwe over sprak. Opdat het geen dode werken zijn. Want daarvoor is alles dode kennis, en een dood Woord. Het moet levend gemaakt worden, en dat kan alleen van boven. ‘Mensenkind, graaf dieper,’ sprak Ezechiel. Broeder Paauwe liet zien dat we het niet redden zomaar door de algemene geestelijke werkingen, maar dat we een bijzondere roeping moet hebben. Alleen zo kunnen wij God daadwerkelijk kennen.

Misschien dat er sommigen onder u zijn die deze roeping niet kennen, maar die graag zo geroepen zouden willen zijn. Dan heb ik goed nieuws voor u, want dat is al een teken dat God u roept. En oh, broeder of zuster, het gewaarworden van die roeping begint daar waar u zelf begint te roepen tot God, het begint uit te roepen tot God, want God is in het geroep.

U bidt misschien om genade, maar soms moeten wij ons berusten in de oordelen des Heeren, want die zijn goed en waarachtig, en zo kan de Heere ook in ons een nieuw werk beginnen. Dat gaat niet buiten deze oordelen om, wat onze catechismus ook stelt. Wij moeten de tucht liefhebben, want zij is onze leiding.

Broeder Paauwe stelde dat de wereld zondigt en wil zondigen, en ook niet anders kan, want de wereld is zonde. Zo ernstig is het al om ons heen, dat de mens tot zonde is geworden. Het is niet zomaar de professie van de mens, maar de aard, de natuur en de identiteit van de mens. Het worden van de zonde is een hele hoge graad van zonde. Als de mens zich hierin volhardt, dan kan de mens op een bepaald moment niet meer terug en is dan tot eeuwige zonde geworden. Dat is een hele diepe val van de mens. We zien dit verschijnsel om ons heen als een geheimenis en een mysterie. We moeten ons ernstig uitstrekken naar God om hieraan te ontkomen. Dit gevaar ligt er voor ieder mens. Wij moeten daarom komen tot de hogere hemelse gebondenheid, en volharden in het eeuwige goede, om zo hierin ook vereeuwigd te worden. Wij moeten komen tot de veilige hemelse schelp. Och, laten we toch geen kortings-christenen zijn die denken dit wel met korting te kunnen verkrijgen. Laten we toch niks afrafelen. Het is een lange en smalle weg met vele ontberingen, waarin de mens in deze dingen geoefend mag worden. Dat ligt er voor ieder mens. Niets is vanzelfsprekend. Het komt en het gaat. De mens is maar een zucht. De hogere dingen zijn voor de hoogstrevenden. Velen komen op en vergaan weer, als bijwerkingen van de natuur. Velen hebben geen pit, en geen ziel, maar zijn gewoon weerkaatsingen van de eeuwige en majesteitelijke geheimenissen van de schepping van God. Zoals onze catechismus stelt is de eeuwige verdoemenis daarom ook niet voor de goddelozen, want die komen op en vergaan dan weer, alsof ze nooit bestaan hebben, maar de eeuwige verdoemenis is er voor de heiligen die zo hun vlees voor altijd kunnen afleggen als een blijvende besnijdenis, als een hemelse wassing. Wij mogen niet te lichtzinnig over deze zaken denken, maar ook niet te dramatisch en extremistisch. De grondtalen vertellen een heel ander verhaal dan wat ze vandaag de dag in veel kerken vertellen. Ook de nieuwe bijbel gaat op deze onderwerpen in om het recht te zetten. Dat is een opdracht van de Heere.

Moeten wij zomaar onze geestelijke wapenrusting aandoen ? Wij moeten onze dromen aandoen, door de Heere geschonken, opdat wij door deze hemelse stromen geleid worden in de juiste richting. Maar allereerst is het belangrijk, zoals onze catechismus ook stelt in inzetting 51 dat wij de wapenen des vlezes afdoen. Er moet eerst een ontwapening plaatsvinden alvorens wij tot de geestelijke wapenrusting kunnen gaan.

Calvijn was één van de grootste theologen die ooit heeft bestaan, maar hij was ook een christofascist. Wij respecteren zijn werk maar niet zijn ideeën van inquisitie. Alhoewel wij calvinistisch zijn van basis zijn wij niet zomaar calvinistisch op zich in letterlijke zin, maar calvinistisch gereformeerd, oftewel wij interpreteren zijn werken geestelijk, zoals we ook met de oude bijbel doen. Calvijn stelde in zijn commentaar op Galaten 1 dat er een heleboel wereldse bijgeloofs-christussen zijn die de afgoden van de mens zijn. Hij noemt het verdichtsels. Ze hebben Jezus in de uitverkoop, voor de helft van de prijs, als opblaaspoppen.

Hij noemt dit het andere evangelie, waarin Jezus dus gewoon nog een plaats heeft. Hij noemt het een verdorven evangelie, een evangelie van uiterlijkheden. Hij laat zien dat de genade de zonde vermeerderde, en zo ook de ondankbaarheid en de onstandvastigheid. Calvijn noemt het verstoringen. Ze wilden het evangelie omkeren, wat Calvijn een misdaad noemde.

Hij noemt het feit dat de mens door zijn ongeleerdheid geen weet had van de gezonde leer, en zo tot de verdichtsels ging. De mens kon er zo niet doorheen prikken.

Calvijn begon over genade omdat hij de katholieke wet moest uitschakelen, die materialistisch was geworden en vleselijk. Natuurlijk hield die genade een veel hogere wet in, de hemelse wet, als een hemels loon. Het katholieke loon moest hierbij uitgeschakeld worden. Het hele vleselijke katholieke rechtsmechanisme moest uitgeworpen worden, en daarom werd er de nadruk gelegd op sola gratia en de uitverkiezing, om de katholieke uitverkiezing te ontzenuwen, maar de mens moet weten wat sola gratia in diepte betekent, want het Aramees laat een veel ruimer en eerlijker beeld zien van de genade, die hemelse studie gradatie is, dus de mens kon niet op zijn lauweren gaan rusten. Er is de hogere genade en de lagere genade, de geestelijke genade en de vleselijke genade, en genade kan al heel snel bedriegelijk worden. Vandaar dat de mens de genadologie moet kennen, en de calvinologie, om niet met deze dingen totaal de mist in te gaan. De kerk moet weer op de rails terecht komen, want die is er door ongeleerdheid, door taalonkundigheid, ongeletterdheid, afgeschoten, tot de dode en dodende letter gegaan, waar onze catechismus ook voor waarschuwt. Het volk is ten gronde gegaan door gebrek aan kennis en speelt voor leider, stelt de nieuwe bijbel.

Calvijn stelt dat de zonde als een dief is in de spelonk van de huichelarij, in zijn verdere commentaar op Galaten. In die spelonk verbergt de zonde zich dus. In het probleem van de zonde moeten we het zaad verwachten, stelt hij. Dit gaat over het sterven aan het zelf, en ook aan de vleselijke wetten van het zelf.

De Galaten leefden in zonde en hadden eigen wetten gemaakt die het plafond niet bereikten. Het waren vleselijke wetten die de zonden juist ondersteunden, en daarom moesten de Galaten niet alleen van zonde bevrijd worden, maar ook van deze wetten die niet klopten en een heleboel oversloegen. Ook de wetten van genade in de Laodiceaanse kerk behoren hiertoe. Vaak is het helemaal de werkelijkheid niet. Ze hebben het zo simpel voorgesteld dat het tekort doet aan het meesterplan van de Heere om de mens daadwerkelijk van de zonde en de leugen vrij te maken. Calvijn stelt dat de Galaten een duistere en wettische spiegel hadden waardoor ze niet verder kwamen, als een web waarin zij waren verstrikt. Alles kleefde en het liet hen niet gaan.

Calvijn noemde het tijdperk van de Galaten het tijdperk van de duisternis, alhoewel de vaderen toch wel wisten welk pad ze moesten opgaan, want zij hadden alreeds de dageraad ontvangen. Ze wisten welke kant ze opmoesten. Paulus had de dageraad ontvangen, en zo kon hij de Galaten roepen, maar Calvijn stelde dat de klaarheid van de dageraad nog niet zo groot was.

Calvijn wijst erop dat er hypocrieten waren onder de Galaten die zich hooghartig op naakte, uitwendige tekenen belusten. Zij hebben niet de inzettingen van God op het oog maar de verdorven goddeloosheid. Uitwendige tekenen zijn ijdel en nutteloos. Calvijn noemt het ondankbaarheid. Het is de tirannie van de zonde. Hij stelt dat door deze schandelijke opsmuk de gemeente werd misvormd. Geliefden, nog steeds zijn deze Galaten onder ons.

Calvijn stelde dat de Galaten het evangelie hadden vervalst, en zo schuldig waren geworden, nog wel erger dan hun eerdere afgoderij. Ze probeerden dit te bedekken in de spelonk van huichelarij. In de mening zijn de afgoden goden, maar in de waarheid niet, stelt Calvijn dan, als hij Galaten 4 bespreekt. Hij merkt op dat alles wat de mensen bedenken over God verdichtsels zijn, en hij geeft als medicijn de hemelse kennis die aan de rechte godsdienst vooraf moet gaan. Calvijn wijst het pad van de godgeleerdheid aan als de weg om met dit soort zaken klaar te komen. Er zitten altijd wel weer addertjes onder het gras, dus daarom moet de mens wel doorleren. Heeft de mens daar wel tijd voor ? Calvijn wijst op het belang van scholing, in de theologie, maar ook al heeft de mens werk te doen, de mens besteed zijn vrije tijd liever aan andere dingen gewoonlijks, en de theologie en godgeleerdheid, het kennen van God, neemt bij veel mensen het niveau van een bijzaak aan. De mens weet dingen niet op waarde te schatten. De mens heeft de eerste liefde verzaakt.

Dat is nu precies de ondankbaarheid die Paulus bedoelt, die er ook bij de Galaten

was. Men heeft van theologie, door gebrek aan aandacht, een prutswerk gemaakt. Het is een Galaatse bende.

Als je je dan afvraagt waarom er in God's schepping zoveel mensen zijn met een Galaatse houding, dan wijst Calvijn op de uitverkiezing. Dat is in de leer van Calvijn altijd het centrum en de bron. En maar heel weinigen zijn uitverkoren. Eigenlijk is dit ook heel Darwinistisch, want Darwin stelt dat de natuur zich ook gedraagt, dat er maar een hele kleine groep is die zich uiteindelijk handhaaft, en de rest valt weg. Alleen het weinige overwint dus. Bij Calvijn heb je dan niks in te brengen, want dat zou dan eer aan jezelf geven, als het bijvoorbeeld door geloof zou gaan. Het werkt door genade, volgens Calvijn. Maar we hebben dus gezien dat het woord genade doorvertaald moet worden, en zo ook de uitverkiezing, zodat het een stuk eerlijker wordt. Wat de woorden van Calvijn ten diepste inhouden is dat uiteindelijk God beslist of het waarde heeft of niet en of het waar is of niet, en niet de rekensommetjes van de mens. Er is dus altijd weer die eeuwigheidsfactor die de menselijke bedenkingen en menselijke keuzes aan diggelen kan slaan, omdat het uiteindelijk ook weer heel vaak gewoon nog vleselijk is wat de mens verzint en verkiest, ook al claimt die mens dat het het goede is, en dat het geestelijk is, enz. De mens kan God niet duiden, en daarom beslist uiteindelijk God alles, alhoewel de leer van Calvijn door veel mensen te letterlijk wordt genomen en niet in dat verband. Ze kunnen er niet doorheen prikken, en zijn zo nog in de greep van een wurgslang. Calvijn's boodschap moet dus nog vertaald worden, en er moet nog onderwijs over komen.

Nee, natuurlijk kan het niet allemaal van God's kant komen, maar juist omdat de kant van de mens ook weer vaak nog zo vleselijk is, moet het weer teruggeschoven worden naar God, ook als mensen bijvoorbeeld door de wereld worden veroordeeld of door de kerk, dan is het altijd nog gewoon God die beslist en het laatste woord heeft, en het is toch altijd weer anders dan de mensen denken. Daden op zich zeggen niets, want God kent de harten. Velen zijn geschokt als een in hun ogen slecht mens dan toch gewoon naar de hemel zal gaan omdat die mens uitverkoren was door God, maar de mens heeft geen goed beeld van wat goed en slecht is. Sommige mensen zijn door en door verwond, en sommige mensen staan onder hoge dwang, en zijn zo zichzelf niet. Wat de boodschap van Calvijn in diepte is is dat de mens moet kappen met het spelen van God. De mens is een dwaas, ook in het geestelijke en in de theologie. Calvijn's woorden moeten dus genuanceerd worden, wat niet betekent dat hij dat zelf nu allemaal zo bedoelde, maar we moeten God's Woord erachter zien die er doorheen werkte. Calvijn had iets ontvangen, maar kon het niet altijd duiden. Hij had sympathie voor een reformatorische inquisitie in die dagen, dus laten we hier niet te licht over denken. Calvijn richtte een nieuw dwangbewind op. Hij had veel wijsheid, maar dat hadden tirannieke islamitische leiders ook. Zijn denkbeelden waren vaak belangrijk, maar hier en daar ook potentieel gevaarlijk. We moeten het daarom terugvertalen naar eerdere tijden, en naar deze tijd, wat we nog met de boodschap van Calvijn kunnen en hoe het precies begrepen moet worden. Laten we het dus niet letterlijk nemen, maar geestelijk, er de hogere betekenissen inzien waar het voor stond, en zo calvinistisch-gereformeerd zijn in dat opzicht, als leerlingen van de calvinologie.

De leer van Calvijn is een gedicht, een psalm, een allegorie, veelal verkeerd begrepen, maar in de evolutie van de theologie komt het tot zijn waarde. Het weinige zal overwinnen, zoals onze catechismus dat ook stelt in inzetting 53. Dat is dus een beeld van het sobere die door de smalle poort kan gaan. Het zijn zinnebeelden. Lichtzinnigheid hierover is niet de bedoeling, maar ook niet extremistisch en overdramatisch. De zwarte kantjes van de leer van Calvijn moeten er nog vanaf. Daar was de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek, wat inmiddels uit 11 delen bestaat, al mee begonnen. Wat we hiermee bedoelen is : Krijg zicht op de diepere Calvijn. Er is een lagere Calvijn en een hogere Calvijn, een vleselijke en een geestelijke.

Wat de woorden van Calvijn in diepte willen zeggen is dat het niet om de vleselijke werken gaat, dat we daarmee niets bereiken, maar er zijn dus wel hogere, geestelijke werken. Calvijn noemde de drijfveer van de vleselijke werken bijgelovigheid. Hij stelt dat het vlees altijd naar buiten is gericht, op het uitwendige, en het geestelijke op het inwendige. Het vlees is gericht op het vele, de grootse vertoningen en de praal, wereldse eer en wereldse waardigheid. Het zijn allemaal ingevingen van de duivel, stelt Calvijn. Het is de schijn van ijver om een naam te maken. Vervolgens laat Calvijn dan zien hoe Paulus de Galaten van hun sieraden beroofd.

Calvijn stelt dat het een strijd is tussen de hemelse roeping en de uitwendige schijn. Hij stelt dat er een strijd nodig is om geestelijk te kunnen leven, en dat gaat niet zonder het zelf, het ego, geweld aan te doen. Dit geweld ontstaat in het verzaken van het zelf, en zonder dit geweld kan men niet gehoorzaam zijn tot het geestelijke, stelt Calvijn. Hij stelt dan dat dit een strijd is tegen dartelheid, ongebondenheid. Calvijn richt dus weer de aandacht in die strijd op het hemelse touw. Ook is dit een strijd tegen allerlei gulzigheid, brasserijen, wat ook de werken van het vlees zijn die kunnen ontstaan als de mens niet ingetogen en sober leeft. Dit wekt dan ook weer bijgeloof op wat niets anders is dan eergierigheid. Eerzucht is de moeder van veel kwaad, stelt Calvijn. Ze proberen allemaal

boven elkaar uit te steken, wat ook weer iets typisch Galaats is.

Wij hebben niets zomaar gemeen met volgelingen van Jezus laat Calvijn zien, want er zijn vele overspelers die van Jezus graag hun hoerenwaard zouden willen maken, en vele dieven die hem als hun heler willen maken, en allerlei boze en ongeschikte mensen zouden hem wel tot hun beschermheer willen stellen, stelt Calvijn. De kerk is tot een rovershol gemaakt, net zoals de Galaatse kerk. Verdraagzaamheid is dan een geestelijke vrucht die moet rijpen, langzaam te zijn tot gramschap. Het is zo belangrijk, ook als wij als Jeremia in de toorn des Heeren apart zijn gezet. Matigheid en mildheid is van groot belang, stelt Calvijn. Laten we goed beseffen dat het oordeel bij onszelf begint, en dat het oordeel de openbaring van de raad des Heeren is, oftewel de exegese. Telkens weer moeten wij leren remmen, en dat kan door in de diepte te gaan van het Woord, en niet aan de oppervlakte te blijven. Gebrek aan studie vormt een strik. Stilstand is fataal, zoals onze catechismus stelt in inzetting 48.

Daarom zegt Calvijn dat het goed is weer tot de slaapkamer terug te keren, en goed te doen in het verborgene, want God is ook in het verborgene. Zo moeten wij met matige kost tevreden zijn, stelt Calvijn, wetende dat onze vijanden overdaad en praal zijn.

Het is de zaaitijd nu, stelt Calvijn. Al het goeddoen is zaaien, en we mogen hoop hebben op de oogst. De landlieden doen niets liever dan zaaien. Ook Calvijn stelt dat het eeuwig leven een loon is, maar dit noemt hij de werken van de genade, die dus door God gegeven zijn en zo door de mens stromen. Alleen die werken worden dus beloond. Altijd weer is er die dialectische spanning. Hij concludeerd dat wat niet anders dan door een loutere gave gegeven kan worden, omdat het van God moet komen, dan toch een loon voor onze werken is, en dat is eigenlijk ook zoals het in de Griekse grondtekst staat, want het is beiden een gave en een loon. Gave betekent in die zin dan dat het vanuit de hemel moet stromen, anders is het waardeloos. De vleselijke werken zoeken altijd eigen eer, en daarom is Calvijn terecht bang ervoor dat de mens door al zijn werken teveel eer aan zichzelf zou geven.

Toch moet er dan een beginsel in onszelf zijn die daar open voor staat, maar dit beginsel moet alles ook toetsen, zelfs het toetsen zelf, zoals onze catechismus ook stelt in inzetting 30. Dat is als Jakob gaan tot Pniël.

Wij moeten niet te snel plukken, stelt Calvijn, want dan worden we van de geestelijke oogst beroofd. Wij moeten dus lijdzaam blijven en hierin volharden. Hij stelt bij Galaten 6 dat eerzuchtigen hun hogeren vleien opdat zij ook hogerop kunnen komen. Zij hebben zo een zekere valse onderdanigheid waarmee zij de beteren afgeworpen hebben om zelf alleen te regeren, en deze houding ontdekte Paulus ook bij de Galaten. Calvijn noemt het een boos plan, en maant de Galaten op hun hoede te zijn hiertegen. Hij noemt het een valse lekkernij die voor hen is gehangen. Ze kopen de gunst van mensen met hun vlees, stelt Calvijn. Zo triomferen zij over anderen.

We kennen de weg : Niet zomaar van de vrucht plukken, niet van de verboden vrucht nemen, of voortijdig van de boom des levens. De Galaatse slang is in de tuin, zoekende wie hij zal verslinden. Wij moeten tot Pniël gaan, en niet in de tuin blijven om daar te consumeren. Wij moeten niet zomaar vertrouwen, maar toetsen. Wij moeten de wildernis in, de Jabbok over. Wij moeten geen torens van Babel bouwen, maar gaan tot de hemelse ladder die van boven komt.

BESPREKING ZONDAG 3 EN 4

Omdat men hun eigen goden heeft gemaakt wil men niets meer van God weten. Men heeft zich profeten vergaderd die hen naar de mond praten, dus willen ze niet naar de hemelse profeten luisteren. De boodschap van de hemelse, opgenomen profeten is niet populair, want dat kost hen teveel, namelijk hun leven, en dat willen ze behouden. Het is instant zelfbevrediging. Lekker makkelijk, krantje erbij. Voor elk wat wils. Het kan allemaal. Leugen op leugen.

Zondag 3 stelt dan een goede vraag :

‘Vraag 6: Heeft God de mens dan zo slecht en verkeerd geschapen?

Antwoord: Nee, God heeft de mens goed en naar zijn beeld geschapen, dat is in ware gerechtigheid en heiligheid, opdat hij God zijn Schepper op de juiste wijze zou kennen, Hem van harte liefhebben en met Hem in eeuwige zaligheid zou leven.

Vraag 7: Waar komt dan die zo verdorven aard van de mens vandaan?

Antwoord: Uit de val en ongehoorzaamheid van onze eerste voorouders Adam en Eva in het paradijs; daar is onze natuur zozeer verdorven, dat wij allen in zonden ontvangen en geboren worden.

Vraag 8: Maar zijn wij dan zo verdorven dat wij geheel en al onbekwaam zijn tot iets goeds en geneigd tot alle kwaad?

Antwoord: Ja, tenzij wij door het geestelijke van God wedergeboren worden.’

De hemelse kennis heeft zich dus als een waterval lopen emaneren, naar beneden stortende op de rotsen, en er zijn dus valse scheppingen geweest, en er lopen valse scheppers en schepsters

rond. Je bent dus deels hier op aarde een valse schepping gemaakt door een valse schepper. D.w.z. dat het bewustzijn deels vals is, en de manier waarop je dingen ervaart, hoe je bent, enz. enz. Iemand zei eens : 'Slimme mensen leren van alles en iedereen, gemiddelde mensen van hun ervaringen, domme mensen hebben de antwoorden al.'

En hoe komen die domme mensen aan die antwoorden ? Juist ja, van de media. De mens leeft in een roddel pandemie.

Het is niet zomaar een nachtmerrie, maar een woordmerrie. Men staart zich blind op woorden, niet op betekenissen, en zo is het verstand versluierd. Efeze 1 in de grondtekst stelt dat de hemelse baarmoeder boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij en alle naam, die genoemd wordt niet alleen in deze, maar ook in de toekomende eeuw is gesteld, en Efeze 2 stelt dat wij daarin een plaats mogen hebben en mogen wandelen, niet in woorden, maar in betekenissen. Dat is wat het ware hemelse woord is in diepte. Hebben wij onze plaats al ingenomen, zijn wij al vol met het hemelse Woord, of leven en dansen wij nog naar de pijpen van de roddel pandemie ?

Dit is waar Zondag 3 op doelt : Wij kunnen wederomgeboren worden in de hogere natuur om hieraan deel te hebben, maar niet als wij junkies blijven van de roddel. Wij moeten strijden tegen het collectieve vlees in onze positie in de hemelse baarmoeder. Maar als wij telkens ons zaad aan de roddel-hoeren doneren en hen gaan bepooieren, dan zijn we verdoemde roddel-kinderen, en dan brengen we die ook voort, in de valse schepping. Maar de muren tussen de derde en vierde dimensie, en ook de muren rondom de vijfde dimensie, zullen wegvallen, en niemand zal zich nog kunnen verstoppen.

Calvijn zegt in de catechismus van Geneve :

Vr. 23 In welken zin kent gij Hem de naam Almachtige toe?
Antw : Niet op deze wijze, dat Hij een macht heeft, die Hij niet gebruikt; maar dat Hij alles onder Zijn macht en in Zijn Hand heeft; dat Hij door Zijn voorzien de wereld bestuurt, door Zijn wil alles tot stand brengt, en alle schepselen naar het Hem goeddunkt, regeert.

Daartoe moet de mens dus ontwaken dat ze deze Hand in alle dingen zullen zien, en de hemel ziet uit naar deze ontwaking.

Vr. 25 Waarom voegt gij daarbij: Schepper van hemel en aarde ? (Rom. 1 : 20)
Antw : Omdat Hij door werken Zich aan ons geopenbaard heeft; Hij moet daarin ook door ons gezocht worden. Want onze geest kan Zijn wezen niet vatten. De wereld zelf is dus als een soort spiegel, waarin wij Hem kunnen zien, voor zover het ons dienstig is Hem te kennen.

De wereld is dus een spiegel waardoor we die Hand toch kunnen zien. Je kunt het alleen zien als je de dingen van boven zoekt, en niet de dingen van de wereld op zich. Je moet er dus doorheen kijken en doorheen prikken, en geen roddel hoer worden, want dan is het einde oefening.

Vr. 28 Wat moeten wij denken van de goddelozen en de duivelen, zullen wij zeggen, dat die ook aan Hem onderworpen zijn?
Antw : Hoewel Hij ze door Zijn Geest niet bestuurt, bedwingt Hij ze toch met Zijn macht als met een teugel, zodat ze zich zelfs niet kunnen bewegen, dan voor zover Hij het hun toestaat. Ja, Hij maakt ze zelfs tot dienaars van Zijn wil, zodat zij huns ondanks en tegen hun eigen beleid in, gedwongen worden uit te voeren, wat Hem goed gedacht heeft.

We zien dus dat het beest beteugeld is door de hemelse kennis, en hiertoe moet de mens ontwaken. Als zondag 4 het dan ook heeft over eeuwige straffen, dan zijn dit meer eeuwige beteugelingen in de eeuwige tucht en opvoedingsleer, en dat is iets voor de rechtvaardigen, want de goddelozen zullen ten verderf varen.

Zondag 4 (in de grondtekst)

'Vraag 9: Doet God dan de mens geen onrecht als Hij in zijn Wet van hem eist wat hij niet doen kan?
Antwoord: Nee, want God heeft de mens zo geschapen dat hij hiertoe in staat was. Maar de mens heeft zichzelf en al zijn nakomelingen op aanstichten van de duivel en door moedwillige ongehoorzaamheid van deze gaven beroofd.
Vraag 10: Wil God zo'n ongehoorzaamheid en afval ongestraft laten?
Antwoord: Volstrekt niet. Hij is hevig vertoornd, zowel over de zonden die ons aangeboren zijn, als die wij bedrijven en Hij wil die door een rechtvaardig oordeel nu en eeuwig straffen (toetsen, beteugelen), zoals Hij gesproken heeft: Vervloekt is een ieder die niet blijft bij alles wat geschreven is in het boek der Wet om dat te doen [Gal. 3:10].
Vraag 11: Is God dan niet ook barmhartig?

Antwoord: God is wel barmhartig, maar Hij is ook rechtvaardig. Zijn gerechtigheid eist dat de zonde die tegen Gods allerhoogste majesteit begaan is, ook met de hoogste, dat is met de eeuwige toets (beteugeling) aan lichaam en ziel getuchtigd (opgevoed) wordt.'

De mens verspeeld dus de geestelijke gaven als de mens vast blijft houden aan de zonde, en aan de leugenachtige roddel. Dan is de mens al vol met valse informatie, en dan kan de ware hemelse informatie er niet meer bij.

Calvijn :

'Vr. 29 Welk nut trekt gij uit de kennis

van deze zaak?
Antw : Zeer veel. Want het zou er voor ons slecht uitzien, als er de duivelen en de goddeloze mensen iets vrijstond buiten de wil van God, en wij zouden zeker nooit een gerust gemoed hebben, wanneer wij denken dat wij aan hun lust zijn blootgesteld. Ja, wij zijn dan pas veilig en gerust, wanneer wij weten dat zij beteugeld en als ingesloten worden door Gods beslissing, zodat zij niets kunnen zonder Zijn toestemming, terwijl God zelf Zich inzonderheid voorbehouden heeft onze Beschermer en de Voorstander van ons heil te zijn.’

Weten wij dit al, en zijn wij hiertoe al ontwaakt ? God heeft het al beteugeld, maar nu moeten we het beest in onszelf nog beteugelen, door terug te keren tot de hemelse baarmoeder en die kennis, en die positie in te nemen. Het is dus niet zomaar een algemeen heilsfeit, maar het moet ook een persoonlijk ervaringsfeit zijn.

Er zijn in deze dingen dus vele valse scheppingen geweest, dus daarom spreekt Efeze aan het eind ook over de geestelijke strijd tegen de valse overheden en machten, tegen alle valse goden en scheppers.

Een geadopteerd meisje van de natuurvolkeren die bij mij aan de kerk zat en op dezelfde kleuterschool zat deed eens tijdens het bidden een beweging naar mij toe met gevouwen handen, zo van : ‘Je moet bidden, waakzaam zijn. Er is een strijd te voeren.’

J.G. Feenstra zei : ‘Wij worden alleen verlost, als aan Zijn recht is voldaan.’

Uitgave : HRC

DE POPPENMAKER VAN HIROSHIMA - 4

Hoofdstuk 4. April tot Juli, 1946

Er kwam nog steeds kritiek via zijn vrouw van kerkleden over zijn preken. Hij vond het vreemd dat hij er zelf niet over benaderd werd, maar dat alles via zijn vrouw ging. Dat schepte ook niet echt vertrouwen. Zijn vrouw zei er ook bij dat als hij niet veranderde, dan zouden ze gaan knippen in zijn preken. De dominee had het gevoel dat dit het begin van het einde was, want zo zou hij niet meer kunnen zeggen wat hij op zijn hart had voor de kerk. En hij was toch als een herder die de schapen moest behoeden tegen het grote kwaad wat dreigde. Hij voelde zich aan de kant geschoven, maar zou er toch rekening mee proberen te houden. Hij had geen andere keuze. De angst aanvallen waren nog steeds in die mate dat het voor hem onmogelijk was zelf naar de kerk toe te komen. Zijn vrouw ging wel.

Hij begon steeds meer over de oorlog te schrijven in zijn preken, en zelfs over zijn huwelijksproblemen. Zijn vrouw bracht altijd de preken naar de kerkeraad elke donderdagavond, maar die verbeterde ze van te voren altijd. Ze liet er stukken uit weg, en schreef ook haar eigen stukken, vaak met negativiteit over de dominee, alsof hij dat over zichzelf had geschreven. Het begon daarna steeds meer voor te komen dat als de dominee een kerklid op straat tegenkwam, dan gniffelden ze, en hij wist maar niet waar dat aan lag.

Het viel niet op dat grote delen van de nieuwe preken van zijn vrouw waren, want zij gebruikte ook een typmachine. Naar buiten durfde de dominee nog wel, totdat dat ook niet meer lukte. Hij had last van pleinvrees, vanwege terugkerende herinneringen aan de oorlog. Ze haakten zich aan hem vast en lieten hem niet meer los. Hij vertelde zijn vrouw dat er geen kruid tegen opgewassen was. Zij zei hem dat het zijn eigen schuld was. Daar kon hij erg boos om worden. Op een dag toen ze weg was ging hij weer eens naar haar kamer. Weer trok hij een dagboek van haar open en moest weer allerlei negatieve dingen over hem lezen, nog wel erger dan de vorige keer. 'Waarom doe ik dit eigenlijk ?' zei hij tegen zichzelf, maar hij las maar door en door, en het begon steeds zwaarder te worden. Het vloog hem bijna naar zijn keel. Hij voelde zich weer warm en koud worden. Hij merkte dat hij hiertegen geen weerstand had. Het maakte hem ziek. Ze was een negatieve invloed op hem. Hij las het hele dagboek uit tot aan het einde. Hij was er erg trillerig door. 'Zoveel negativiteit in één boek,' zei hij. 'Een mens moet er maar tegen kunnen.' Hij legde het dagboek weer weg en ging de kamer uit. Hij had zijn portie weer gehad. Ditmaal bleef het erger dan ooit aan hem knagen. Hij besloot haar maar zoveel mogelijk proberen te ontwijken.

Toen ze thuiskwam keek ze hem weer vreemd aan. Hij durfde zichzelf niet te verraden. 'Ik ga maar weer eens naar mijn kamer,' zei hij.

'Ik ben er net,' snauwde ze, 'en nu moet je alweer weg ? En waarom tril je zo ?'

'Hyperventilatie,' zei hij.

'Van de oorlog ?' vroeg ze.

Hij knikte.

'Je kan niets hebben,' zei ze. 'Je bent zwak.'

'Bedankt voor je hulp,' zei hij. 'Voor je vriendelijke woorden ook.'

'Wat bedoel je ?' snauwde ze.

'Nou, gewoon, de manier waarop je voor me zorgt en altijd mijn preken netjes naar de kerkeraad brengt. Je doet het maar. Een ander zou het misschien niet doen.'

'Ja, maar daar komt natuurlijk wel eens een einde aan,' snauwde ze. 'Je kunt niet voor altijd zo zijn, en het is al een tijd zo.'

'Goed,' zei de dominee. 'Ik ga maar

eens.'

'Werk er maar aan,' snauwde ze. 'Ik doe het nog één keer, en dan moet het in orde zijn.'

'Ik begrijp het,' zei de dominee, en liep naar zijn kamer.

Hij werd hier ook zwaar depressief van, maar probeerde toch nog de positieve kant ervan te zien. Zijn preken hielpen hem ermee. Hij begon steeds meer open te zijn over zichzelf in de preken, maar zijn vrouw draaide alles om, en knipte er een heleboel uit, om het aan te vullen met haar eigen ideeën waarin ze haar man flink voor schut zette. Mensen op straat begonnen hem vreemd aan te kijken, en als het kerkleden waren dan konden ze hun lachen vaak niet inhouden. Op een bepaald moment kon de dominee zich niet meer bedwingen en vroeg waarom ze lachten.

'Ach, die preken van u zijn zo lollig, hoe u over uzelf spreekt enzo,' werd er gezegd.

'Ik weet niet wat er zo lollig aan is,' mopperde de dominee. 'Het was anders bloedserieus. Het spreekt niet echt van medeleven.'

'Ja, maar de manier waarop je jezelf gewoon naar beneden praat telkens is gewoon lachwekkend,' werd er toen gezegd.

De dominee wist niet meer hoe hij het had. 'Geef voorbeelden dan ?' snauwde hij.

En zo werden er voorbeelden aangehaald die hij helemaal niet kende. 'Dat heb ik nooit geschreven,' zei hij. Hij had het helemaal gehad. Stampvoetend liep hij naar huis en sprak zijn vrouw erop aan. Ze gaf het allemaal eerlijk toe, en vond dat zij het recht ertoe had. Hij was zo kwaad dat hij haar een klap in het gezicht gaf. Toen trok hij zich terug op zijn kamer. Zijn pleinvrees werd hierdoor alleen maar erger en hij kwam nog minder buiten. Maar ja, wat moest hij buiten zoeken ? Hij ging nog wel vaak de tuin in, maar verder dan de schuur kwam hij niet.

Hij wilde het zijn vrouw betaald zetten en nam geen chocolade meer voor haar mee. Na een groot dieptepunt ging hij toch weer terug naar de kerk, en ditmaal om alles recht te zetten. Tot zijn grote verbazing ontkende zijn vrouw toen alles, en zei dat hij het zelf had geschreven toen hij dronken was. Hij zette zijn vrouw enorm voor schut, maar het werd niet geloofd en al helemaal niet geaccepteerd. Sindsdien mocht de dominee niet meer preken. Maar hij is toen gewoon met zijn vrouw naar een andere kerk gegaan waar ze hem graag wilden hebben. En zo konden ze ook opnieuw beginnen.

'Je hebt er zelf om gevraagd,' foeterde zijn vrouw weleens als hij het weer probeerde op te halen. Hij probeerde het maar te laten zinken.

Uitgave : COAB, 2018

HET VOLK VAN EENLINGEN

Jesaja 63:3
Ik heb de pers alleen getreden en van de volken was niemand bij Mij.

Soms voelen we ons zo, dat we de vijand hebben gezien, en dat we tegen de vijand strijden, maar niemand is aan onze zijde. Dit zien we ook in de hof van Getsemane waar Jezus dat moeilijke lijdenswerk moest doen, maar er was niemand met hem. Al zijn discipelen sliepen. Soms zijn wij de enige wakenden op de muren. Soms hebben we dan zelfs het gevoel dat God ons heeft verlaten, en dan roepen wij het uit, net zoals David en Jezus : 'Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten, waarom juist nu ?' Maar dit is juist hoe de natuur werkt. De natuur zondert af, en neemt er slechts ééntje uit de grote massa. Deze uitverkiezing is en moet altijd eenzaam zijn, anders zou er nog teveel vleselijke beinvloeding zijn en zou alles sterven, zou alles het doel missen, misleid worden. Volg daarom nooit de massa's in het kwaad, maar wees uniek. Blijf natuurlijk, ook al gaat iedereen tegen je in. Wij moeten alleen het pad zien te vinden.

Dat was ook de filosofie van Darwin en Nietzsche in de jaren 1800. Het is de voorwaarde om opgenomen te worden. Twee zullen er in het veld zijn, en slechts één zal er aangenomen worden. Twee zullen in bed liggen en slechts één zal er opgenomen worden, en de ander zal achtergelaten worden. Twee zullen malen aan de molen, en één zal er opgenomen worden en de ander blijft achter. Dit is niet letterlijk, maar beeldspraak. Het betekent dat je altijd weer verder moet, niet blijven waar je bent, niet zijn zoals de anderen, maar op een hoger level. De ander om je heen is er om jou te beproeven, om jou proberen te misleiden, te verlokken, te verleiden. 'Kom, weest zoals ons, het zal je goed doen.' Deze beeldspraak gaat dus over alles achter je laten om te komen tot een nieuwe kijk. We kunnen en mogen nergens aan vasthouden. We zijn op doortocht. Als grote massa's je volgen en ze zijn allemaal als jou, dan kan dat ervoor zorgen dat je indut en niet verder groeit. Het menselijk denken wordt hier vaak door bedrogen. Als grote massa's je volgen, dan zouden ze je weleens kunnen tegenhouden, als een blok aan je been.

Wil de mens afsterven aan het ergens bijhoren, en aan het meerderheids-argument ? Zij die ten hemel varen zijn een volk van eenlingen. Zij hebben de grote kudde's achtergelaten om te vechten tegen de onbekende, dreigende vijanden, om het ene verlorene te vinden. Zij gaan de wildernis in om te strijden tegen verwilderde leeuwen die eens de essentie van alles roofden. Diep de wildernis gaan zij in, daar waar geen

ander mens durft te komen. Zij betalen de volle prijs. Oh, laat het zo zijn dat we zulke volle offers zullen brengen, opdat wij het geheim van het leven en het eeuwige leven zullen zien, wetende dat wij hierin totaal alleen zullen zijn en dit nooit aan een ander zullen kunnen overbrengen. Wij zullen de pers alleen moeten treden.

Uit : Rigil Kent Ontsluierd,
uitgave : COAB, 2019

TEKSTEN VANUIT DE OUDE EN NIEUWE BIJBEL VOOR DEZE WEEK

Nieuwe Bijbel :

De Liefde prikt door alles heen, door alle maskers die mensen gemaakt hebben, en breekt door alle muren heen die mensen hebben gemaakt. De hemel is geen plaats, maar het bewustzijn van de Liefde.
III Werktuigen 4:5

Oude Bijbel :

God is groot, en de mens begrijpt God niet.
Job 36:26

Heere, Gij doorgrondt en kent mij;
Gij kent mijn zitten en mijn opstaan,
Gij verstaat van verre mijn gedachten
Gij omgeeft mij van achteren en van
voren en Gij legt uw hand op mij.
Het begrijpen is mij te wonderbaar,
te verheven, ik kan er niet bij.
Psalm 139:1-2,5-6

1e Jaargang, nummer 16, 28 april 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN DE THESSALONICENZEN

Calvijn stelt in zijn commentaar op de eerste Thessalonicenzen brief dat er een strijd is tussen de levende stem van God en de ijdele en dode welsprekendheid van de mens. Calvijn noemt de kerk van de Thessalonicenzen de kerk van de verdrukking en de kerk van de standvastigheid, waar anderen een voorbeeld aan kunnen nemen. Hij noemt het ook de kerk van de opwekking in de zin dat zij andere volkeren door hun voorbeeld hebben opgewekt.

Calvijn spreekt over de Thessalonicenzen als de tegengestelden van de Galaten. Zij zijn niet opgeblazen als de Galaten die de schijn willen opwekken van het ‘genoemd zijn’. Calvijn stelt dat de Thessalonicenzen het getuigenis van de uitverkorenheid hebben. Zij weten dus de weg, zij kennen de uitverkiezing, hoe dat in zijn werk gaat.

Ik had een droom dat ik met de levenspartner bij een bed stond in de hoek van de kamer. Er lag wat stof op het nachtkastje en ik wilde het weghalen. Iemand riep iets van buitenaf, maar ik dacht dat het ver weg was, dus ik gaf er geen aandacht aan. Ik liep toen naar de linkerkant van de kamer. Ik merkte toen dat er iemand vóór het gordijn stond, maar het was nog steeds achter het raam, dus dan zou het gordijn buiten hangen. Het was een Thessalonicens in de gedaante van mijn tante die altijd in dezelfde straat woonde. Ik schrok eerst, en liep eerst naar achteren. Toen hoorde ik de stem van een andere Thessalonicens, die de stem van mijn moeder had, en die had het over een andere tante, die altijd in een andere stad woonde, waar ik vroeger veel bij logeerde. Ik wist toen dat de Thessalonicenzen waren gekomen, en dat ze de gedaante van mijn familie hadden aangenomen, maar dat zij mijn ware geestelijke familie waren.

Calvijn laat de bewapenings-plicht zien in het boek Thessalonicenzen, wat laat zien dat het geen tijd is om te slapen. Zonder ophouden moeten wij op wacht zijn, stelt Calvijn. Dat kan alleen als de wacht vrij is van gulzigheid en wellust. Zo is er alleen bewaring door ernstig waken, stelt Calvijn. Calvijn wijst op de gedurige oorlog, want de duivel stopt niet met het zijn van hinderlijk en toornig te zijn. Het is een aanhoudende oorlog, chronisch, en zo moet men ook hemels chronisch zijn. Dat is de natuur van de Thessalonicenzen.

Calvijn toont aan dat Paulus het alleen maar heeft over het borstwapen en de helm, maar dat er niets van de geestelijke wapening wordt weggelaten. Hij stelt dat wij gewapend is met geloof, liefde en hoop nergens ongewapend gevonden wordt. Hij stelt dat de duivel niet ophoudt met arbeiden om gekijf, geschil of haat te bewerken tussen het volk en de herder, en hij stelt daarbij dat we dagelijks zien om wat voor kleine en nietige zaak de gemeente tegen haar herders verbolgen is, in zijn commentaar op 1 Thessalonicenzen 5. Calvijn stelt dan dat hoe ongeleerder de mensen zijn, des te meer opgeblazen en hooghartig ze zijn. Juist de hemelse kennis legt het menselijke vlees aan banden, en maakt ingetogen. Hij noemt de ongeleerdheid lichtvaardigheid en de misbruik van het geestelijke. Zij gaan geheel op in hun beuzelingen. Hij noemt het uiterst zorgelijke eigenzinnigheid, en hij prijst de matigheid aan als het medicijn. De matigheid is het daadwerkelijke luisteren naar God. Hij ontmaskerd de ongeleerdheid ook als haastigheid. De haastigheid in het vlees is tegelijkertijd ook traag om het goede te doen.

In zijn commentaar op 2 Thessalonicenzen doet Calvijn de suggestie dat het oordeel alleen komt wanneer onze gerechtigheid langdurig geoefend is. Wij moeten het dus net als de opname niet buiten onszelf zoeken. Daarom prijst Paulus de Thessalonicenzen ook in de groei van deze beginselen. Zij schuiven niet zomaar alles op God, maar hebben zelf ook deel in deze oorlog, die volgens Calvijn streng dient te zijn, gedisciplineerd. De Thessalonicenzen eisen niets van anderen wat ze zelf bereid zijn te doen.

Het is niet zomaar dat het oordeel begint bij uzelf, maar bij God en de goden. God is dat wat al gegroeid is, wat zowel van de toekomst als van het verleden tot ons komt. Dat is een groot geheimenis. Als wij niet zelf in deze dingen geoefend worden, dan zullen we nooit de volle betekenis hiervan kennen en begrijpen. De ongeleerdheid strijdt altijd weer tegen de geleerdheid, zoals het vleselijke strijdt tegen het geestelijke. Calvijn stelt dat het eeuwig leven het

kennen van de waarachtige God is. Daarin ligt dus ook het geheim van de uitverkiezing. Er is een lagere uitverkiezing, een verzinsel van de mensen, en de hogere uitverkiezing, die van de hemelse kennis, wat alleen in de godgeleerdheid begrepen kan worden. Ongeleerden hebben de wetenschap van de uitverkiezing altijd misbruikt, en velen zijn slachtoffer daaraan gevallen. Het is ook niet meer dan logisch dan dat het vlees dat zou doen, en dat het vlees een eigen kerk zou hebben, en eigen God zou spelen. Dat is immers de aard van het vlees. Dat kan gebeuren als geleerdheid ontbreekt. Waar kennis ontbreekt, verwilderd het volk, waarbij de nieuwe bijbel dan nog toevoegt : 'en speelt het volk voor leider.'

Calvijn stelt dat de volmaking van het geloof een hele zware zaak is, waarin men onder ogen moet komen hoe groot hun zwakheid is, en hoe zwaar de aanvallen van de duivel zijn. Als de grootheid van God ons dan niet tegemoetkomt komen we nergens. Calvijn stelt dat het niet makkelijker is dan een toren uit water te maken. Met recht zou dat een wonder zijn, maar dit zijn tijden waarin zulke wonderen en tekenen zo nodig zijn. Daar mogen wij ook naar uitzien, maar dat gaat niet buiten onze geoefendheid in gerechtigheid om.

De verdorven mens, stelt Calvijn, zal de enige, ware religie zichzelf toeeigenen, en gebruiken zo God's naam ijdel. Zo toont de verdorven mens zichzelf als God. Calvijn stelt dat ook gewoon de naam van Christus wordt gebruikt, en dat ze hiermee schuilen in de spelonk van allerlei bijgeloof. Het zegt dus helemaal niks als een mens beweert Jezus te volgen, want dat beweert de verdorven mens dus ook. Calvijn noemt het een verderfelijke pest, want er rezen vele secten op, en hij stelde dat het koren des Heeren zo door het zaad van dit onkruid bijna werd verstikt en bedorven. De kerk des Heeren is in de greep van een wurgslang door deze verdrukkingen en vervolgingen. Daarom riep Paulus de Thessalonicenzen op tot lijdzaamheid. Ook moesten de Thessalonicenzen strijden met geestelijke wapenen, opdat ze niet zouden verdrinken in de vloed van goddeloosheid.

Calvijn merkt terecht op dat als de duivel komt, de verdorven mens, dan komt deze met een schijn van Christus. Vervolgens richt het zich tegen het Jezus-principe, dus het wordt oppervlakkig gemaakt, tot persoonsverheerlijking. Christus wordt zo tot een afgod gemaakt, terwijl de kennis die eronder en erachter lag wordt weggekapt. Zo wordt het betekenisloos. Het is een valse, gemaakte christologie van letterslavernij en naamslavernij, waar onze catechismus ook tegen waarschuwt.

Er zal zo dwaling en verblinding zijn, stelt Calvijn, en zijn zij zonder oordeel en zonder verstand op een doodlopende weg. Calvijn noemt de Thessalonicenzen dan als de uitverkorenen. Zij zijn door de zaligmakende stem van God uit de dood opgewekt. Dat is wat Calvijn het evangelie noemt. Ook al zou de hemel vallen, stelt Calvijn, we mogen ons niet verflauwen. De Thessalonicenzen krijgen de oproep te staan, ook als zij mensen zien wegvallen en alle dingen geheel verward zijn. En in dat staan moeten zij de wapenen ontvangen, opdat ze niet meegezogen worden met deze dingen.

Calvijn stelt dat er vele meineedigen zijn onder hen die roemen in het hebben van de naam een christen te zijn. Het zijn naam-christenen. Ze hebben van het geloof een simpele formule gemaakt, zo simpel mogelijk, als uitverkoops-christenen. Zo gooien ze het te grabbel en misbruiken het.

Daarom moesten de Thessalonicenzen volharden in liefde en hoop, en hierin het verachten van de wereld, tot doding van het vlees, en tot verdraagzaamheid in de gedurige oefeningen van de lijdzaamheid, stelt Calvijn. Het oordeel over het vlees komt pas als wij leren de ander niet meer op te leggen dan wij zelf doen, stelt Calvijn.

Voor Calvijn is het van belang dat mensen schaamte kennen, want zo worden ze voorbereid de zonde te haten, en behagen ze zichzelf niet meer. Hij beschrijft die schaamte als het hemelse touw wat ervoor zorgt dat de mens niet ongebonden en dartel is, als hij 2 Thessalonicenzen 3 bespreekt. Hierin moet matigheid in strengheid zijn. Overmaat schaadt.

BESPREKING ZONDAG 5 TOT EN MET 8

Zondag 5 gaat erover dat het ego van de mens de mens niet tot volkomenheid kan brengen. Er is dus een missing link, een soort middelaar nodig, God. Zorg dat je dus alle schakels hebt, ook de missing links. Zondag 5 is een mooie natuurvrouw, vergeten door de samenleving. Men kent deze natuurvrouw niet. Men heeft eigen middelaars gemaakt, maar het gaat niet diep genoeg. De valse middelaar laat dit namelijk niet zien. Zij zijn niet theologisch en demonologisch geschoold.

Het moet hemels zijn, getoetst, en iets van de mens zelf zijn, oftewel doorleefd. Door iemand anders verlost te worden is dus alleen maar symbolisch, niet letterlijk, en gaat dus om de missing link in de mens zelf.

Het is theologische dialectiek, een taal die maar weinigen verstaan, omdat het dus inspanning en oefening vergt om die taal te leren verstaan en spreken. Men moet die missing link dus niet bij de mensen zoeken, maar bij God in de hemel, waar de waarachtige mens is die alles heeft doorleefd. De natuurvrouw

van Zondag 5 is dus belangrijk in onze bescherming tegen vals verletterlijkt, eenzijdig projectie-christendom. Er moet een brug zijn tussen theologie en filosofie, en er moet een brug zijn tussen theologie en dialectiek, anders werkt het niet.

Zondag 6 stelt dan in de grondtekst dat de ware middelaar de hemelse baarmoeder is.

Vraag 18: Maar wie is deze Middelaar ?
Antwoord: De hemelse baarmoeder, die ons door God tot wijsheid, gerechtigheid, heiliging en tot volkomen verlossing geworden is.

In Zondag 7 zien we hoe we dan tot de baarmoeder moeten gaan. H.F. Kohlbrugge, gereformeerd theoloog, brengt dan de aandacht op Psalm 2 in dit verband : ‘Mijn zoon zijt gij; Ik heb u heden gegenereerd.’ Ik moet dan ook denken aan Psalm 8 : ‘Uit de mond van kinderen en zuigelingen hebt Gij sterkte gegrondvest, uw tegenstanders ten spijt, om vijand en wraakgierige te doen verstommen.’

Men moet een eniggeboren zoon zijn, dus afgezonderd zijn, zich niet achter broeders verstoppen, maar een persoonlijke relatie hebben met de hemelse moeder in het eenlingenschap. Ook Kohlbrugge wijst op het eniggeboren zoonschap. Dan zegt hij : ‘Zijt nuchter en waakt, want uw tegenpartij, de duivel, gaat om als een briesende leeuw, zoekende wien hij zou mogen verslinden. Of u valt in zijn muil, of u blijft bij de onvervalste melk der eenvoudige waarheid.’

Zondag 7 roept de mens op om terug te keren tot de hemelse moederborst, om veilig te blijven tegen de roofdieren, zoals in de Steen van Chawila van het Eeuwig Evangelie ook een verhaal hierover gaat, dat de mens bij de melk moet blijven en de wilde bloemen (Rozinde). We kunnen zo stellen dat de psalmen de wilde bloemen zijn.

Zondag 8
Vraag 24: Hoe worden deze artikelen ingedeeld?
Antwoord: In drie delen. Het eerste gaat over God de Moeder en onze schepping, het tweede over God de Zoon en onze verlossing, het derde over God het heilige geestelijke en onze heiliging.
Vraag 25: Wanneer er maar één enig goddelijk wezen is, waarom noemt u er dan drie, de Vader en de Zoon en het heilige geestelijke ? Antwoord: Omdat God zich in zijn Woord zo geopenbaard heeft, dat deze drie onderscheiden personen de enige, waarachtige en eeuwige God zijn.

God wordt dus in drie onderverdeeld : schepping, verlossing en heiliging. G.H. Kersten stelt dat God steeds roept vanuit de hemel, en dat de zoon dan zijn bloed sprengt voor zondaren ten zaligheid, en dat wij in het stof zouden moeten buigen voor deze prediking. We kunnen stellen dat de zoon zijn bloed sprengt opdat zijn vlees eraf gaat. Dit zijn niet alleen heils-archetypen, maar moeten ook ervarings-archetypen worden in onszelf. Zo komen wij tot verlossing. De hemelse moeder roept, maar wie antwoordt ? De zoon antwoordt door zijn bloed te sprengen. De hemel communiceert door bloed, door de taal van het bloed. Zo kan het vlees afsterven, en is er beveiliging tegen het vlees.

Kersten stelt dat deze drie, het hemelse werk, ertoe aandrong de wereld, de zonde, zichzelf, alles, te verlaten. Paulus zei in 2 Korinthe 2 in de grondtekst dat hij had besloten niets te weten dan de baarmoeder en de gekruisigde, oftewel de hemelse Moeder en het hemelse zoonschap. De rest mogen wij niet aanraken, tenzij het profetische daarin opspringt. Kersten roept wijzende op de drie van Zondag 8 op tot bevindelijkheid, de innerlijke beleving van het heil. Hij stelde dat er veel grote christenen zijn die de kinderlijke gestalte missen. Hij klaagde erover dat de kerk veelal God alleen naar het vlees kende. Hij roept de mens op om losser te worden van de aarde, en gemeenzamer te zijn met de dood, om zo te wandelen in het hemelse.

Uitgave : HRC

DE POPPENMAKER VAN HIROSHIMA - 5

Hoofdstuk 5. Augustus tot Oktober, 1946

Hij had veel nachtmerries over de oorlog. Dominee Jonkema was alles behalve over de oorlog heen. Zijn vrouw was hierin geen steun. Zijn preken hielpen hem. Het was augustus, 1946. Hij snakte vaak naar adem. Dat ze nu in een nieuwe kerk waren hielp wel. Hij kon zo alles achter zich laten, maar zijn oorlogs-verleden achtervolgde hem. Het stalkte hem. Het liet hem niet met rust, zoals zijn vrouw hem niet met rust liet. Vaak staarde hij uit zijn slaapkamer raam om naar de mergpijpen te kijken die langsreden. Hij kon er maar niet aan wennen. Het was alsof ze zijn gevangenis bewaakten. Toch inspireerde het hem ook op een vreemde manier. Hij had een nieuwe stijl van preken gevonden. Dat was een keer wat anders. Soms ging hij nog weleens naar de slaapkamer van zijn vrouw om in haar dagboeken te lezen, wat als pinnen door zijn vlees was. 'Hoe kan iemand hier mee leven ?' vroeg hij zichzelf vaak af. Vaak waren het ook klinkklare leugens, of dingen omgedraaid. Soms waren het juist de dingen die ze zelf had gedaan waar ze hem van beschuldigde. Toch inspireerden de dagboeken van zijn vrouw hem ook op een vreemde manier. Het werd bijna een obsessie voor hem. Voor zijn eigen bescherming en creativiteit begon hij ze ook als een kunstvorm te zien, maar wel een hele vreemde. Zijn vrouw voerde een strijd tegen hem die hij niet begreep. Eigenlijk zou hij haar er wel mee willen confronteren, maar hij wist ook waar dat op uit kon lopen.

Hij besloot zich maar kalm te houden en het te dragen als het stille kruis. Toch liep zijn woede zo hoog op dat hij het op een dag niet meer kon uithouden, en confronteerde haar ermee. 'Jij zal ook wel je dagboeken hebben,' gaf ze als antwoord.

'Ik schrijf preken,' zei hij. 'Ik probeer er iets goeds van te maken, iets overdrachtelijks. Dat zou jij ook eens moeten proberen in plaats van alleen maar negatief te doen en alles in het geheim uit te broeien.'

'Kom,' zei ze. 'Daar begin ik echt niet aan. Wie zegt dat ik het van de kerktoren moet blazen ? Het is iets persoonlijks. Niemand anders heeft daar mee te maken.'

'Nee, maar je kunt je erdoor laten inspireren,' zei de dominee.

'Geen zin in,' zei zijn vrouw. 'Ik ben geen dominee. Ik heb ook geen ambities om het te worden. Ik ben de vrouw van een dominee, en daar blijft het bij. Dat is al genoeg ellende.'

'Ja, je bent een sluwe prediker,' bekte hij. 'Zo'n roofdier die zich verbergt in het struikgewas.'

'Dat is ook ergens goed voor,' sprak zijn vrouw. 'Dan letten jullie tenminste op, en dan zijn jullie tenminste waakzaam.'

'Jij bent zo iemand die mensen met een mes in de rug aanvalt,' bekte hij. 'Het is laf.'

'Ik ben niemand iets verschuldigd,' sprak ze. 'In de oorlog is alles geoorloofd. Het doel heiligt de middelen.'

'Is het oorlog dan ?' vroeg hij.

'Ons hele huwelijk is een oorlog sinds het begin,' sprak ze koud. 'We trouwden jong om economische redenen, en ik blijf bij je om economische redenen.'

Hij wist dat het moeilijk zou zijn om haar volkomen te ontwijken. De nieuwe kerk stond in een ander stadsdeel, en zo verhuisden ze van hun flat in het centrum naar een rijtjeshuis in het stadsdeel van de nieuwe kerk. Het was hier een natuurrijke omgeving, maar hij begon zich op een vreemde manier vaak vies te voelen. Hij noemde het het vieze kruis. Hij zei dat het nog met de oorlog had te maken. Zijn vrouw was dolgelukkig met het nieuwe huis en even leek het alsof ze hem eindelijk accepteerde, maar niet lang daarna begon ze weer terug te rollen in haar vroegere rol.

Omdat hij zich steeds vaker vies begon te voelen verlangde hij ernaar om geheel in de natuur te leven. Hij had sinds hij in het nieuwe huis woonde ook steeds meer dromen over dat er invallen waren van indianen in de concentratie kampen, of dat hij ontsnapte uit het concentratie kamp en zich aansloot bij de indianen in de natuur. Zijn vrouw vond die dromen onzin, omdat er geen indianen in de natuur van Nederland en Duitsland leefden. Zijn vrouw kraakte nog steeds alles wat hij deed of zei af. Het onderwerp 'indianen' boeide hem wel. Hij stelde ook dat de bijbel oorspronkelijk indiaanse fundamenten had. Hij bedoelde daar dan eigenlijk mee : de natuur-religie. Alhoewel zijn vrouw ook indiaans bloed had als Surinaamse keek ze hem er giftig op aan.

Op een dag ging de dominee met zijn vrouw wandelen in de natuur. Dat hadden ze een hele tijd niet samen gedaan.

'We hebben altijd een ontsnappings-route hier,' zei de dominee tegen zijn vrouw, 'mochten de Duitsers of de Russen of iets soortgelijks binnenvallen.'

Zijn vrouw keek hem vreemd aan. 'Die zullen dan overal zijn,' stelde ze.

'Maar voor nu ben jij mijn ergste vijand,' zei hij tegen zijn vrouw.

Ze knikte daarop.

Hij vervolgde : 'Dan is het leven tenminste niet saai, en dan heb ik mijn inspiratie.'

Ze zweeg. Na een paar minuten zei ze : 'Het is gewoon voor het geld. Niets meer, niets minder.'

Na een lange wandeling kwamen ze thuis. Ze waren beiden wat vuil geworden in de natuur. 'We kunnen de volgende keer wel in het bosmeer gaan zwemmen,' zei hij.

Ze knikte. 'Dus jij zou wel in de natuur willen wonen ?' vroeg ze. 'Zeer onpraktisch. Gevaarlijk ook.'

'Maar jij bent ook gevaarlijk,' stelde de dominee. 'Ik moet je voortdurend in de gaten houden.'

'Je gelooft maar wat je wil geloven,' snauwde ze. 'Je bent een volwassen man, toch ?' Ze zei het op een hele kleinerende toon.

'Ik heb bewijzen genoeg,' stelde hij.

'Geluk ermee,' snauwde ze.

Ze gingen ook graag samen wandelen in hun nieuwe woonwijk. De situatie en de natuur leende zich daar veel beter voor. Ze hielden hun huwelijk puur zakelijk. Ze waren beiden niet makkelijk.

Uitgave : COAB, 2018

BESNEDEN OF AFGESNEDEN ?

De offerdienst is een allegorie over het loskomen van demonen en het vertalen van hedendaagse situaties. Het is geenszins letterlijk. Israelieten zijn geen

literalisten. In de Talmoed wordt ook gesteld dat onbesnedenen niet kunnen offeren, in het boek Pesachim, maar ook de besnijdenis moet niet letterlijk genomen worden. Het gaat om de besnijdenis van het hart.

Onbesnedenheid komt voor daar waar een persoon te bang is om besneden te worden, omdat hij getuige is geweest van een dodelijke afloop van de besnijdenis. Er is een bepaald percentage van besnijdenis met dodelijke afloop, en dan hebben we het over de letterlijke besnijdenis. Vandaar dat het vergeestelijkt moet worden. De mens sterft aan zichzelf door de besnijdenis van het hart, en dit is belangrijk voordat de mens zich met de verdere offerdienst, oftewel de demonologie, gaat bemoeien. De offerdienst betekent juist het komen tot het metaforische, en zo wordt de mens introspectief.

De offerdienst is dus een metafoor van het commentaar, de uitleg, binnen de context van studie (talmoed). Dan is er dus een groot verschil tussen het vleselijke commentaar en het natuurlijke commentaar, zoals er ook een verschil is tussen de vleselijke talmoed en de natuur talmoed.

Ook wanneer er verkeerde bedoelingen zijn is de offerdienst ongeldig. Pesach is het feest van de uittocht, en leidt de Israelieten tot de woestijn, tot de wildernis, tot de vermindering, waardoor ze uiteindelijk het beloofde land zouden ingaan. Het is een feest van ongeveer een week, en draait om een lam, om het sterrenbeeld aries dus, maar dit kan ook een ram zijn, zoals Ra in de onderwereld in een ram verandert. In Egypte waren er allerlei feesten rond de dood en opstanding van Osiris, zoals het Sokar feest wat in de grotere context van de woestijn gebeurde.

Oorspronkelijk was het paasfeest dus een feest van de woestijn. Iemand die aan zichzelf stierf ging de onderwereld in en werd door Anubis door de woestijn geleid tot de wet. Het christendom sneed zowel de Joodse als Egyptische wortels weg. De mens werd dus niet slechts geroepen tot de natuurwet, maar tot de natuurstudie (talmoed).

Dit zou de ware 'opstanding' teweeg brengen, als de opstanding van Osiris (Wasir). Dus niet door een opzegversje, maar door studie hebben wij deel aan de opstanding. Daar komen de gedraaide hoorns van de ram bij kijken, want er moet heel veel teruggedraaid worden, als onderdeel van de studie. Dat is dus ook de diepte van de doornenkroon die Christus moest dragen. Zo werd er een deur geopend van Paulus die de wet verdiepte.

Maar de Israelieten hadden een veel dieper pad : van de Talmoed wat terug zou leiden tot de ware Egyptische fundamenten. Daarom is er altijd een grote oorlog geweest tussen het jodendom en het christendom, omdat Jezus en Paulus het offer wilden staken. Vooral in het Westen werd dit gebruikt om te leven vanuit genade in plaats van studie.

De hemelse studie, talmoed, betekent geen letterlijke studie, altijd maar in de boeken zitten, maar is een gids door het leven, de verteller. Er zijn allereerst een heleboel dingen die de mens moet afleren. De studie geeft dus ook inzicht in wat ware studie is.

Het belangrijkste is dus de hemelse boeken, de ibis die boven het lagere aardse zweeft (Thoth, Duaty). De hemelse studie leidt dus allereerst tot de hemelse bibliotheken.

Daarom wordt er in de Talmoed gezegt : 'Sta op, besnijd jezelf en offer het pesachlam.' Dit wordt niet letterlijk gedaan, want het is ook niet letterlijk bedoeld. Als je je hart besnijdt dan zie je zelf wat het betekent. De onbesnedene mag niet offeren, omdat de onbesnedene niet weet wat offeren inhoudt. De onbesnedene is een dwaas. Zij die zichzelf niet besnijden en niet offeren, worden overgeleverd aan 'kareth', het afgesneden zijn. Ze willen de genade, niet de besnijdenis en de studie. Het zijn zoetekauwen.

De mens is dus een balling, en er zal dus een nieuwe exodus moeten plaatsvinden, waarin het van belang is de ware betekenis van de pesachweek te kennen. Zo niet, dan zal kareth nog dieper intreden.

Uit : Rigil Kent Ontsluierd (ingekort),
Uitgave : COAB, 2019

1e Jaargang, nummer 17, 4 mei 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN TIMOTHEUS - 1

Calvijn liet dus eigenlijk zien dat hoe de mens ook denkt dat hij alles in kannen en kruiken heeft God altijd groter is en overal doorheen prikt. De uitverkiezing had nog een nare toon in de reformatie waardoor velen in de psychiatrische klinieken kwamen, want er is nog een geestelijke oorlog voor de exegese ervan. De mens was nog jong in de calvinologie en kon het niet duiden, ook Calvijn niet. Vandaar dat men in die zin calvinistisch-gereformeerd dient te worden om zicht te krijgen op de diepere betekenissen van de boodschap van Calvijn.

Het probleem is altijd geweest de eeuwige verdoemenis. Daar gingen de meest wilde verhalen over de ronde, die door markt-predikanten werden aangedikt, want het dreef hun kerken vol. De taalkundige predikanten weten wel beter, en zij hebben de pastorale taak en zorg om de betekenis ervan herderlijk over te dragen tot de schapen. Een voorbeeld ervan is het boekje ‘Egypto-Judeo Commentaar Hosea voor predikanten’ uitgegeven in 2021 door de regressief-gereformeerde gemeente. De eeuwige verdoemenis betekent in de grondwoorden gewoon eeuwige tucht en zorg, als een blijvende besnijdenis, wat voor de gelovigen is en niet voor de ongelovigen. De eeuwige verdoemenis is belangrijk opdat de oude mens zo afsterft en de mens de nieuwe mens aan kan doen en aan kan houden. Zo moet een ieder mens deze eeuwige verdoemenis van binnen ontvangen, net zoals het oordeel, de opname en de uitverkiezing. De mens moet het leren ontvangen en leren toepassen, met zichzelf en zijn godsbeelden beginnen. Het oordeel begint bij God’s huis, bij God zelf, bij de goden en afgoden van de mens waar hij aan vast zit of hangt.

Calvijn waarschuwde tegen allerlei scherpzinige hoovaardigheden die zich nog in de kerk bevonden. Die behagen nog de mens, en niet God, en zijn ijdel. Het is onze taak om die te ontwortelen. Daarom moeten ze eerst ontmaskerd worden.

Als er predikanten zijn die er telkens wat bij willen leren in plaats van telkens maar in dezelfde cirkeltjes te draaien, dan komen ze er wel. De Heere zal hen op sleeptouw nemen. Maar pas op voor de dode orthodoxie die niet groeit. Pas op voor het conservatisme, zij die de traditie boven God hebben geplaatst.

Calvijn waarschuwde tegen opgeblazen beuzelarij in de kerk. Hij heeft het over boeven die de gemeente zijn binnengeslopen in zijn commentaar op 1 Timotheüs, waar ook Timotheüs mee had te maken, die in Efeze verbleef.

Calvijn concludeerd dat de belijdenis van geloof bedrog is waar de liefde zich niet bewijst en waar er geen goed geweten is. Hij noemt hen fabelmeesters die lichtvaardig de dingen die zij niet weten bevestigen. Hij stelt dat ze de slaven van de duivel zijn en met enge duisternissen gebonden. Ze zijn vreemd van zowel geboden als evangelie, stelt Calvijn.

Nu is er nog al veel misverstand omtrend het evangelie vanwege misvertalingen in de westerse wereld. Het gaat niet zomaar om verhalen en namen, maar om principes. Sommige evangelisten willen de mens doen geloven dat het ligt in de naam van Jezus, maar die naam zegt op zich helemaal niks, want zelfs het grootste gespuis gebruikt die naam. De wereld is ondergedompeld in Jezus-afgoderij en heeft de principes uit het oog verloren waarvoor het oorspronkelijk stond. De wereld is verdwaasd door valse christologie. Calvijn probeert er weer richting aan te geven door de prediking van het hemelse touw, de hemelse gebondenheid, zoals Paulus dit ook deed. Dit houdt ook in dat de mens af moet komen van een heleboel valse christussen, afgoden. Het is een onderwerp wat vaak onder de stoel wordt geschoven, maar de nieuwe bijbel spreekt er voluit over.

Het probleem was dat er teveel kerkelijke formules werden gemaakt buiten de principes om, terwijl die formules alleen maar allegorisch waren en in een groter geheel moesten passen. Ook Calvijn zelf was onderhevig aan de tijdgeest, terwijl hij er tegen waarschuwde. Zo legde Calvijn samen met Luther het beginsel voor de reformatie, maar nu moest het nog opgroeien en uitbloeien. Er moest nog bloesem komen. Daarom moet men zich ook niet geheel blindstaren op de letterlijke Calvijn, maar om het principe wat het draagt in de diepte. Zalig is de mens die onderwezen is in de diepere calvinologie, en ook de valkuilen heeft leren ontdekken van het geheel.

C. Steenblok gaf vroeger aan dat men

ethiek niet boven dogmatiek moest zetten. En dat is waar. Waar dat gebeurt wordt de ethiek namelijk selectief. Het is van belang dat de demonologie en het profetische de basis zijn van de ethiek, opdat het in de juiste richting wordt geleid, en het niet in de valstrikken van de duivel terechtkomt die zeer sluw is, en zich vaak voordoet als een engel des lichts. Onze vleselijke werken en vleselijke ethiek heeft geen waarde voor God en is bedriegelijk, selectief. Het moet vanuit het geestelijke, vanuit de hemel, gebeuren, anders is het schadelijk. Vaak wordt ethiek uit de context gehaald, en dan is het bijvoorbeeld alleen maar voor mensen, en niet voor dieren. Als ethiek ten koste moet gaan van de dieren dan gaat het tegen het hemelse beginsel van de ethiek in.

Timotheüs moest nog in Efeze blijven, om daar de leer zuiver te houden, en Paulus onderwees daar ook de geestelijke oorlogsvoering. Ik had een droom dat ik in het ouderlijke huis was. Er was daar een gevaar van binnensluipende geesten. Ik moest de geestelijke wapenen dichtbij me houden. Het was er een grote rommel. Ik had twee geestelijke slagersmessen bij me, grote messen. Het zusje had een Rus binnengelaten, maar het was een geest van kerkelijke ontucht. Het was een calvinistische dwaling, dat men het boek Timotheüs misbruikte voor eigen gewin. Het zusje onderkende het gevaar niet. Ze lag in bed, en de geest stond dichtbij haar. Ik begon toen de geest te ondervragen, en bracht hem toen naar een andere plaats, zodat het zusje veilig was. Ik ging toen naar een woonblok verderop waar altijd mensen van de gereformeerde gemeente woonden, die altijd soberder waren en meer op hun hoede tegen wereldse gevaren. Ik voelde me toen heel krachtig, niet op een aardse manier, maar op een bovennatuurlijke manier. Toen ik terugkwam bij het ouderlijke huis was het allemaal steen geworden. Er waren geen ramen meer. Er stond gewoon een muur, en van binnen was ook alles steen.

Calvijn noemt dat de wijsheden der mensen dwaas zijn en ijdel. Hij noemt dat de Raad des Heeren verborgen is, en ondoorzoekelijk. We kunnen stellen dat vandaar het belangrijk is dat we in het profetische komen. Nu, zonder de demonologie werkt het profetische niet en is het bedriegelijk. Er staan een heleboel vijanden op de loer, valse geesten, en daarom is onderwijs hierin zeer nodig, anders ontstaan er grote brokken. Dat er vaak brokken ontstaan waar de wetenschap van de theologische demonologie niet werkzaam is is geen goede reden om daarom maar helemaal niet naar de gave van profetie uit te strekken en daarmee bezig te gaan. Wat voor een relatie is het die we met de Heere hebben, als de Heere niet met ons kan communiceren ? Dit gaat door het hart, en door het Woord, door de dogmatiek die koers geeft aan de ethiek. Calvijn noemde profetie de exegese, en dat was ook de gangbare uitleg van profetie destijds in de reformatie. Profeten zijn dus exegeten, maar hierin heeft God verborgen omgang met de mens en mag het ook zeker persoonlijk zijn. Juist in de exegese kan God zich openbaren en de mens sturen door dromen. Maar de mens dient daadwerkelijk alles te toetsen, en ook de toetsmiddelen te toetsen, waar onze catechismus ook over spreekt.

Een relatie zonder communicatie is dood. Nee, dan is er wat ernstigs aan de hand. Het Woord des Heeren is levend en spreekt tot onze harten. Het zendt ons uit en haalt ons weer terug. Die woorden hebben wij nodig, de diepere exegese, de profetie, opdat wij niet bij de dode en dodende letter blijven. Daarom moet er uitleg zijn bij het Woord des Heeren, moet er woordstudie zijn, en moet men het geestelijke en de hemelse gebondenheden ontvangen.

Calvijn stelt dat alle verstand der mensen onderworpen is aan de verborgen raad des Heeren, en wij worden door verwondering van de ongemeten en onbegrijpelijke wijsheid des Heeren weerhouden, zoals onze catechismus ook stelt in inzetting 14 dat de kinderlijke verwondering één van de sterkste wapenen tegen het vlees en het ego is. Dit is zeer zeker geen lichtvaardige verwondering, maar een diepgaande verwondering in het leerproces.

De leer van de uitverkiezing van Calvijn is zowel beroemd als berucht. Het heeft velen versierd met verslagenheid. In diepte komt het er op neer dat we de exegese erop moeten loslaten, en dan zij het zo : dat geen mens, door het vlees, ook maar iets kan veranderen aan de wil van God, en dat de mens door het vlees zijn zaligheid niet kan bewerken. Wel staat er dan in de oude bijbel, wat tevens een waar woord is, dat de mens zijn behoudenis moet bewerken in vrezen en beven. We komen zo terecht op de dialectische theologie : Door het vlees hebben wij niets in te brengen, en kunnen wij niets doen, maar wel door het geestelijke, als wij wedergeboren worden, en natuurlijk komt dat in de dialectische theologie van twee kanten, want anders zou het eng robotisme worden. Het geestelijke van de mens is verder bedriegelijk, dus dan komt weer de ijzeren wet van Calvijn naar boven, dat wat de mens ook beslist, God's beslissing is altijd hoger, en God prikt door elke geestelijke bedriegelijkheid heen. Calvijn had dus op een zeker moment de deur totaal voor de mens dichtgegooid, want anders zou de mens zelf nog eer kunnen behalen, maar in de dialectische theologie staat de deur op een kier. De mens hoeft dus niet in wanhoop ten onder te gaan alsof hij zelf helemaal niets meer kan veranderen aan God's voorbeschikkingen, alsof hoe goed hij het ook doet en wil het allemaal afhangt of God hem buiten hemzelf om heeft uitverkoren of niet. Het is een samenwerking tussen God en mens, maar Calvijn's ijzeren wet zal er telkens zijn om het vleselijke en

bedriegelijke tegen te houden. Het is een filter die gegeven was, maar die aan het begin van de reformatie te extremistisch was in plaats van exegetisch.

Het is een ernstige dwaling aan het begin van de reformatie geweest, en nu nog steeds onder vele gereformeerden en christenen dat de oude bijbel afgesloten zou zijn, wat een pauselijke leugen is waar destijds nog niet volledig mee afgerekend was en wat maar bleef voortwoekeren. Jezus sprak dat toendertijd zijn discipelen voor een heleboel dingen nog niet klaar waren. Later zou het heilige geestelijke komen om hen te leiden tot de volle waarheid, oftewel de witte keursteen, de nieuwe bijbel, oftewel het boek des levens wat geopend en ontzegeld zou worden. Daar moest men zich naar uitstrekken, niet zomaar naar de dode letter, maar naar de levende letter, door de exegese en de overwinning hierin. Het is een ernstige dwaling tegen de woorden van Jezus in te gaan die sprak dat ze een heleboel nog niet konden verdragen, maar dat de geestelijke waarheid later zou komen om hen te leiden tot de volle waarheid. Dat heeft vele eeuwen geduurd, vele tijdperken, dus om zomaar de pauselijk afgesloten oude bijbel als het volkomen Woord des Heeren te beschouwen is zwaar onbijbels, en gaat ook tegen de stellingen in het boek Openbaringen in hierover. Dat is weer zeer Laodiceaans, en hoererij met de katholieke kerk. Het is groot bedrog. De eerste christenen geloofden niet dat het al af was.

Daarom moet de reformatie voortgaan en men met bijbels gereformeerd zijn. De Nederduits Gereformeerde Kerk is inmiddels in de wederopbouw christelijk-gereformeerd, calvinisch-gereformeerd en bijbels-gereformeerd. Dit zijn de drie fundamenten van de hedendaagse kerk des Heeren. Zij hebben de witte keursteen bemachtigd. De nieuwe bijbel is pas in deze dagen uitgekomen, de RV-bijbel, waarin ook onze catechismus staat.

Calvijn stelde dat Efeze, waar Timotheüs verbleef, een vermaarde en rijke koopstad was, en dat er een overmatige zorg heerste over uiterlijkheden en versieringen. Paulus wilde daarom dat haar versiering gematigd zou zijn met zedigheid en hemelse schaamte. De hemelse schaamte is de ware schoonheid van de mens die alles ingetogen en gematigd houdt als een goed wapen tegen de zonde en de hoogmoed die op de loer ligt. Eergierigheid is ook een soort van hoogmoed, en zeker ook ijdelheid.

In de theologie van Calvijn was schaamte en matigheid de keursteen tot het gebruik van uiterlijkheden en versieringen. Zo werd de mens beschermt tegen dartelheid. De hemelse schaamte was in Calvijn's theologie de eigen en eeuwige versiering, en dat ze tevergeefs zouden proberen te verontschuldigen alles wat hiermee in strijd was.

Calvijn stelde in zijn exegesis van 1 Timotheüs 2 dat het gebruik van goud en kostbare stenen niet geheel verboden is, maar alleen als het voortkomt vanuit de fontuin van eergierigheid en onbeschaamdheid.

Wij moeten de hemelse schaamte ontvangen, want het vlees wat de mens in gebondenheid houdt is onbeschaamd (Ewa 22:5, Odenlech 17:25, 35:23).

Als we de pilaren van het calvinisme bespreken, dan ontkomen we niet aan Calvijn's verborgenheidsleer, want zo leefde de mens vanuit dat wat er daadwerkelijk gaande was, vanuit de verborgenheden der dingen, en niet vanuit oppervlakkigheden en uiterlijkheden. Zo konden de hemelse bomen weer diep wortel schieten, dwars door het asfalt en het cement heen, terug naar het verborgene.

In zijn commentaar op 1 Timotheüs 3 bespreekt Calvijn 'de verborgenheid des geloofs.' Hij noemt de inhoud van de godsleer verborgenheid, wijzende op Paulus. De sleutel hiertoe is de 'ernstige vreze des Heeren' en de mate van onderwijs die hiertoe nodig is. Het is het geopenbaarde evangelie in wijsheid, stelt Calvijn, waarover de engelen in de hemelen zich verwonderen. De bewonderingsleer of verwonderingsleer is ook een basis in het werk van Calvijn, een belangrijke pilaar van het calvinisme, want zo komt de mens echt in contact met God. De psalmist wilde er deel aan hebben, en wilde er in opgaan, in het scheppingswerk van onschatbare waarde. Calvijn stelt terecht dat de naam van God niet slechts God is. Daar neemt Calvijn geen genoegen mee. Nee, het is de kennis, oftewel zijn kennisleer, ook een pilaar in het calvinisme, sola scientia. God is dus niet één of ander beuzelachtig spook die zomaar grillig is in zijn berekening van de uitverkiezing, maar er gaat heel wat aan vooraf, wat door mensen niet te volgen is.

De psalmist bewondert niet het redeloze, maar de rede, de kennis. De psalmist gaat zichzelf niet te buiten aan loze ervaringen. Het is de ervaring van studie, van het leren kennen van de hogere natuur, door bewondering. De mens moet dus niet zomaar dankbaar zijn, maar bewonderen. Alleen zo kan de mens het op waarde schatten, koesteren en opslaan.

Uiteindelijk hebben we niet te maken met zomaar een sola gratia of sola fide, maar wordt alles onderworpen aan de hogere kennis van God die alles toetst, de sola scientia. Uiteindelijk is dat de basis pilaar van de reformatie en het calvinisme. Het werk van Calvijn was daarop gebaseerd. Door sola scientia los te koppelen van sola gratia wordt de genade extreem, tot hypergenade, een invloed die ook bij Calvijn op de loer lag, want hij stelde de sola gratia boven de sola fide, anders zou de mens nog teveel eer krijgen. Sola scientia wordt in veel gereformeerde kerken bijna niet

besproken, en in veel gereformeerde kerken is sola gratia nog gewoon dat wat voor God doorgaat. Daarom ligt er een oproep om terug te keren tot de sola scientia, alleen door kennis (gnosis, Grieks ; yadt, Aramees). Het werd door Jezus verkondigd als de enige weg, de sleutel tot de behoudenis. (Lukas 11:52)

Deze hemelse kennis stijgt boven het menselijke vernuft uit. In de leer van Calvijn is God de ondoorgrondelijke en de verborgene. God houdt zich verborgen, opdat de mens ook leert tot het verborgene te gaan, want daarin ligt de weg der behoudenis, en daarin moet je eerst alles verliezen en jezelf verdoemd weten, oftewel je vlees, je oude mens, zodat het eraf kan. Door Laodiceaanse drugs van weet alles al en weet alles beter blijft de mens in het vlees leven. De mens moet in de verborgenheid van God onderwezen zijn, en zo tot verwondering komen, opdat het vlees geen voordeel op de mens behaalt. Calvijn wijst hiervoor op de ootmoed waardoor de mens zich voor God opent in gebed. Dat kan een mens niet uit zichzelf, maar heeft hiervoor de stromen van boven nodig. Vandaar dat Calvijn telkens weer op de genade wijst in de zin dat deze dingen alleen van boven kunnen komen, maar natuurlijk vereist dat wel opening van de kant van de mens af, als kanaal zijnde. Ook die opening van de kant van de mens af kan zeer bedriegelijk zijn, en daarom wijst Calvijn dus weer op de genade in de zin dat dat van boven moet komen. God is de eerste oorsprong. Hierin ligt het gevaar een hypergenade theologie te omhelzen als het niet in balans is met de andere pilaren van het calvinisme, en als hier geen gedegen onderwijs over is. Het pad van Calvijn ligt bezaaid met zulke valstrikken, die als boobytraps zijn, en die van God een eng spook maken die over de mens beslist zonder dat de mens ook maar enige inbreng heeft. Hierdoor is en blijft Calvijn een potentieel gevaarlijke hypergenade theoloog, waardoor er een gids nodig is in zijn werk. Die wordt verschaft in de Nederduits gereformeerde dogmatiek. God heeft ons niet als wezen achtergelaten.

Zou genade onze God moeten zijn, of kennis ? Bij Calvijn slaat het gevaarlijk door naar de genade, maar dat komt ook doordat er nog zoveel gevaarlijke kennis tussen mens en God inzit. Vandaar dat deze ijzeren wetten van Calvijn tussen mens en God inblijven totdat de mens dit geheimenis heeft opgelost. Daartoe is de nieuwe bijbel gekomen, en onze catechismus.

Zo moet de mens onderwezen zijn in de verborgenheid van het geloof, zodat God veilig met de mens kan communiceren, door de verborgenheden, en dat de mens langs de voorhangsel-theologie mag gaan.

Calvijn laat zien dat de zwakte van de kerk al heel snel bij de diakenen ligt, de ethischen, omdat zij het leerambt niet hebben, en het zou bedriegelijk kunnen worden als ze in die hoedanigheid een ambt in de kerk zouden hebben, want daar zijn ze dan ongeschikt voor. Hij roept de diakenen op om in de verborgenheid van het geloof onderwezen te worden, in zuivere conscientie. Zo moet sola gratia dus onderworpen zijn aan sola conscientia, anders wordt de kerk Laodiceaans, en de duivel sluipt binnen door de zwakte van de diakenen die niet in deze verborgenheid zijn onderwezen. Daarom moeten deze dingen ook beproefd worden, zodat het een zuivere verkiezing zal zijn, stelt hij, in zijn commentaar op 1 Timotheüs 3. Hij wijst erop dat die verkiezing niet snel mag gebeuren. Calvijn roept op tot langdurig beproeven, langdurig toetsen, opdat lichtvaardigheid geen ingang vindt.

Het gaat de mist in als de ogen van de ongelovigen worden gevoed door allerlei schouwspelen van uiterlijkheden, stelt Calvijn, wat ook weer een teken van onbeschaamdheid is. Vandaar dat de leer van het ontvangen van de hemelse schaamte van belang is om hier veilig tegen te zijn, wat ook een belangrijke pilaar in de leer van Calvijn is :

1. verborgenheids-leer
2. verwonderings-leer
3. soberheids-leer (geen afgodsbeelden)
4. schaamte-leer
5. gestrengheids-leer (getemd worden door de hemelse tucht)
6. kennis-leer (God is kennis)
7. gedenkings-leer (aanvaarden van het lijden van de geschiedenis, leren van de fouten van de geschiedenis)
8. gebondenheidsleer (het hemelse touw, waar Paulus ook over predikte)
9. armenoffer-leer (het altaar is de armen, vgl. Mohammed’s armenbelasting)

De bijbel is in het westen door allerlei misvertalingen die de hypergenade theologie dienden te ondersteunen tot een papieren nietsnut geworden. Daarom moest de nieuwe bijbel wel komen, om weer terug te wijzen op de grondwoorden. Ook een heleboel hedendaagse hypergenade zou niet door de toets van Calvijn kunnen heenkomen.

De hypergenade is nog steeds het communistische bovenhokje van de reformatorische elite die leeft door de werken van de lagere arbeidsklasse. De één krijgt namelijk altijd net iets meer genade dan de ander.

Calvijn stelde dat door de prediking de waarheid van de duisternis verlost moest worden, opdat bijgeloof geen macht zou hebben. Hij had een gevaarlijke tendens in de gemeente ontdekt, namelijk die van de zwijgzaamheid, wat hij uitlegt als een verbanning en verdrukking van de waarheid. Hij sprak over de ongeschikten in de kerk die voortkwamen vanuit lichtvaardigheid en halfgebakken beproefdheid, die zichzelf met andermans veren versierden om zo lof af te dwingen. De kerk, stelt hij, is

geen kerk meer, als de waarheid daar begraven ligt en gruwelijk is neergeworpen, om met voeten te worden vertreden. Calvijn vraagt zich af of dat een duister raadsel is of een lichte beuzeling. Hij stelt dat Paulus op zoek was naar gemeentes waar de waarheid nog in ere was, en waar deze duidelijk gezien werd.

Vandaag de dag worden we geleid naar de volle waarheid, waar de oude bijbel al over sprak. We hebben het dan over de witte keursteen voor de overwinnaars, het boek des levens, de nieuwe bijbel die in dit tijdperk is verschenen. De hedendaagse theologie is daarom ook de dubbeltheologie, waarin zowel de oude als de nieuwe bijbel worden besproken, en waarin de nieuwe bijbel ook zeker een sleutel is tot de oude bijbel. Hierin zijn ook zeker de pilaren van Calvijn van belang. We ontkomen niet meer aan het calvinisme. Het zit te diep, maar het moet nog wel geduid en uitgelegd worden, in goede banen worden geleid.

Calvijn stelt dat de oordelen des Heeren zijn gerechtvaardigd, uitnemend en geheel volmaakt, en dat het lof is gegeven. We hebben hier te maken met een tiende pilaar van het calvinisme, namelijk de lof der oordelen. Onze catechismus stelt daarom ook dat we niet alleen de grootte van zonde en schuld kennen, maar ook de grootte van het oordeel, in inzetting 57.

10. lof der oordelen leer

Laten wij de oordelen des Heeren loven, want die zijn goed en rechtvaardig, en die zijn tot herstel en openbaring van de nieuwe mens. Dit is het beginsel van de wederopstanding, stelt Calvijn. De engelen zouden een nieuw schouwspel zien. Het moest voor hen verborgen zijn, opdat zij zich over de grote goedheid van God des te meer zouden verwonderen.

BESPREKING ZONDAG 9

1816, het merkteken van het beest. In dat jaar moest iedereen zich onderwerpen aan het nieuwe koninklijke gezag van de kerk, aan Willem I, en wie dit niet deed kon vervolgd worden en in de gevangenis gezet worden. Je mocht niks anders prediken, want dan werd je uit je functie gezet. Er was een boekje gemaakt met de nieuwe koninklijke synode van 1816, en dit boekje moest je in je hand en je hoofd hebben, net zoals het merkteken van het beest. Nu moest de mens dit boekje ontvangen, anders zou de mens buiten de samenleving worden gezet. Komt ons dat niet bekend voor ? Het stond al opgetekend in het boek Openbaring.

Toen kwam de beweging van afscheiding en wederkeer naar de calvinistische fundamenten. Koning of Calvijn ? Dat ging behoorlijk mis aan beide kanten. Aan beide kanten was er veel extremisme. Nederland was in oorlog met een beest met meerdere koppen. De koningskerk moest een kwartslag draaien, Calvijn moest een kwartslag draaien, en zo ook de heidelbergse catechismus. De mens moest terug naar Heidelberg, waar een veel grotere oorlog gaande was en is.

Oh, zoveel gevaren liggen er op de loer. Zoveel afdwalingen zijn er, en er is zoveel extremisme. De zondagen bevatten hoe dan ook onze hemelse natuurmoeders, dan wel openlijk, dan wel opgesloten, dan wel verdraaid. Het gaat vooral om het herstel van ons zicht erop. Daarom is het belangrijk dat in deze tijd de weg tot Heidelberg gepredikt wordt, anders is er geen hoop voor de mensheid. Het was een geschenk door God gegeven, maar de mens heeft het helemaal verkeerd geinterpreteerd, en in de westerse talen neergezet, in plaats van naar de grondteksten te gaan. Heidelberg heeft niet zomaar zijn wortels in Duitsland, maar in Israel, Egypte en Orion. Op dat spoor verder. Nog steeds moet de mens loskomen van de koningskerk die haar vervolgd, waar het boek Openbaring over gaat. De hemelse natuurvrouw heeft haar schuilplaats in de wildernis. Daar is de wedergeboorte. De mens is gebrandmerkt met 1816, en het druipt nog steeds zijn gif. Er komt zwarte troep uit.

Je mocht niet protesteren. Ledeboer smeet het boekje van 1816 van de kansel af, en begroef het in de tuin. Hij wilde geen staatsslaaf zijn. Hij werd toen opgepakt en in de gevangenis gezet. Hij mocht geen prediker meer zijn. Wij hebben over dit tijdperk veel geschreven in onze onderwijsboeken. Ken uw geschiedenis. De mens zit hier nog steeds in. Daarom moeten wij op weg gaan naar Heidelberg.

Wat zullen de zondagen met de mens doen ? Zullen ze lief en aaierig zijn ? Nee, ze staan daar met de tuchtroedes. De zwarte pieten zijn daar een schaduw van, een feest wat in Nederland maar blijft terugkomen, en over wiens betekenis gestreden blijft worden. Ledeboer bracht een Kersten voort, en een Klaas Schilder. Allen predikten zij over Heidelberg. En dat moest ook wel, want de mens had meer losgelaten dan lief was. Terug naar Heidelberg was de boodschap, want dit kon zo niet langer.

Kersten zegt over zondag 9 dat God zich ontfermt over hen wie hem vrezen. Zondag 9 gaat over de schepping, en we kunnen stellen dat waar die hemelse vrees er niet is er een valse schepper aan de gang is geweest. In het Hamelen sprookje was de verlosser een bedrieger, en zo is het ook in dit sprookje, dus we moeten dieper gaan tot de fundamenten van Heidelberg en niet bij moderne, aardse verlossers blijven rondhangen. Dit geldt dus ook voor Heidelberg.

De mens moet oppassen met zogenaamde vrijheid en verlossing aangeboden door grote verlossers. De mens moet oppassen met die iconen en

nuchter en waakzaam blijven. De mens moet alert zijn. Het was al gegeven, maar wat heeft de mens ermee gedaan ? De mens heeft het omgesmolten en geasfalteerd om in een goed blaadje bij de koning van het vleselijke te komen.

‘Gelijk een vader zich ontfermt over zijn kinderen, ontfermt zich de Heere over degenen die hem vrezen,’ stelde Kersten. Dat is de ware schepping, niet naar aardse maatstaven, en God heeft ook geen kleinkinderen. Daarom zijn er maar weinig waarlijke kinderen van God, stelde Kersten, juist omdat die vreze deels of totaal ontbreekt. Daar is men niet mee bezig. Dat asfalteert men, dat cementeert men, dat drukt men weg.

Veel grote christenen, maar weinigen hebben een kinderlijke gestalte, stelde Kersten. Zij die Hem vrezen doen niets uit eigen kracht, stelt Kersten. Waar die vreze er niet is, daar leeft men vanuit de krachten van het eigen vlees, het ego, en dit ego wil zichzelf groot maken, als een koning, en zo een koningskerk bouwen waarin hij troont en hij aanbeden wordt, allemaal valse afgoden. Zouden wij dan niet huiveren ? Ze zagen het vlak voor hun ogen gebeuren hoe de mens gretig het merkteken van het beest aannam. Zouden we dan niet vluchten tot de wildernis ? ‘Ja, maar ik erken het gezag van koning Willem I en zijn handlangers niet.’ – Oh nee ? Dan maar de gevangenis in, want dat kan echt niet.

‘Ja, maar ik erken het gezag van de gevangenis van 1816 niet. Ik vrees de hemel, niet de aardse koning. Er zijn altijd al aardse koningen geweest en ze hebben elkaar altijd verscheurd. Dit beest is tegen zichzelf verdeeld.’

Maar dat mocht je niet zeggen. Het beest duldde geen kritiek. Dan werd je verbannen. Komen we uiteindelijk zo tot de wildernis ? Verbannen worden tot steeds diepere kerkers, tot aan de rand van de grote onderwereldse wildernis ?

Daar zaaien wij ons zaad. Kersten zei : ‘Gedenkt dat gij stof zijt, en tot stof zult gij wederkeren.’

Wat is dan de schepping ? Het is de generatie van het zoonschap, en op die basis is er schepping en herschepping. Kersten noemt de punten op als hij zondag 9 bespreekt. Er is op die basis van het zoonschap, wat niet zomaar vanuit stof is maar vanuit de hemelse vrezen, schepping en voorzienigheid. Koning of Kersten ? Kersten wees terug op de schepping, en hoe de mens het totaal had verprutst in koningsgewaden. Het vlees houdt ervan om koninklijk te pronken, om anderen goddeloze regeltjes op te leggen, en iedereen die zich daar niet aan verlekkert het gevang in te werpen. De wereld kent heel wat goddeloze koningen, maar Kersten was een wegwijzer : Terug naar Heidelberg. De mens was in Hamelen verstrikt geraakt. Oh ja, die grote rattenvanger van Hamelen zal ons wel verlossen, maar hij stal hen als Repelsteeltje de kinderen af.

De koning zou ze allemaal wel eens even uitleiden, maar hij sloot ze op in een rots. Hij versteende ze, zoals de rattenvanger van Hamelen eens deed. Alleen Heidelberg kon nog redden, maar er waren veel gevaren. En waar was Heidelberg ? Hoe moest je daar komen, en wat stond je daar te wachten ? We kennen allemaal de strikken van de reformatie. Goede oude Repelsteeltje. We hebben er veel over gesproken. Hij had een jacht geopend op het innerlijke kind, op de kinderlijke gestalte. Daar ging het hem om, om dat van de mens af te roven. ‘Niemand weet, niemand weet, dat ik Repelsteeltje heet.’ De mens is zeer gretig in het aangrijpen van allerlei verlossers als de mens in nood is. Men denkt dan niet na over de mogelijke gevolgen. Kersten stelt dat de aardse vaders der mensen slechts flauwe weerspiegelingen zijn van het eeuwige, hemelse. De mens neemt er genoegen mee, verkoopt het, dwingt het. Het is zeer griezelig allemaal. De duivel is het tegenbeeld van God. En de bijbel geeft zelf het antwoord al :

Johannes 5
26 Want gelijk de Vader leven heeft in Zichzelf, heeft Hij ook de Zoon gegeven, leven te hebben in Zichzelf. 27
En Hij heeft Hem macht gegeven om gericht te houden, omdat Hij de Zoon des mensen is. 28 Verwondert u hierover niet, want de ure komt, dat allen, die in de graven zijn, naar zijn stem zullen horen, 29 en zij zullen uitgaan, wie het goede gedaan hebben, tot de opstanding ten leven, wie het kwade bedreven hebben, tot de opstanding ten oordeel.

Kersten noemde Johannes 5:26, niet zonder redenen, maar het is belangrijk te zien wat hier eigenlijk staat. Er staat dat de zoon, het zoonschap, zelf die sleutel heeft, zelf het leven heeft, dus niet alleen maar een kanaal is. Het gaat om de wording, want uiteindelijk moet de zoon ook het moederschap op zich nemen, en in principe heeft hij en is hij die innerlijke moeder al. Dus zo zien wij ook de uitleg van het raadsel ‘Jezus is God’, waarover men tijdenlang de papieren paus en beul over heeft gespeeld, en wat men afschuwelijk heeft vervleselijkt en verletterlijkt, maar het bedoelt eigenlijk dat het zoonschap zelf die verantwoordelijkheid moet dragen, en het niet zomaar af moet schuiven op de hemelse moeder, en dan zelf maar kan aanrotzooien. Het is de dienstplicht van het hemelse zoonschap, en een oproep tot het hemelse zoonschap om dit te doen. Daarom zijn de drie altijd belangrijk. Het is niet ‘of, of’, maar ‘en, en’. De mens is zoon en moeder. Dat is de dialectische theologie die beoefend dient te worden.

Hoe kun je zoiets loochenen ? stelt Kersten. Hij is er helemaal overstuur van. Het is een waarheid die verdedigt dient te worden, maar dan ga je ontwaken, en moet je dit een kwartslag draaien. Kersten een kwartslag draaien, net zoals Calvijn en de koning. ‘De

loochening van de godheid van de zoon is iets verschrikkelijks. Oh, wat een nare man was die Arius.' Oh ja ? Voor die tijd wel, ja, want de koning drong zijn godheid aan de mens op, en daarom greep de afgescheiden mens naar de gevaarlijke drugs van de zoon als godheid. Nee, de zoon is niet zomaar god. Natuurlijk wisten zij dat ook, en hadden zij het over het volkomen zoonschap, het hemelse zoonschap, en die is dus in de dialectische theologie allereerst helemaal geen godheid, maar die moet zich allereerst onderwerpen aan de hemelse moeder, maar omdat dit in zichzelf is, is hij dus deels een godheid. We zien dus stelling, tegenstelling en samenstelling, als hemelse wiskunde, en daar mag theologie dus nooit van losgekoppeld worden, en daarom is theologie een wetenschap, een zeer ingewikkelde wetenschap, want hier kan het dus al snel foutgaan, dat de rattenvanger van Hamelen je meeneemt, en dan ben je je innerlijke kind kwijt, en dan toont Repelsteeltje zijn afschuwelijke gezicht, die kinderkannibaal.

Zomaar stellen dat Jezus God is kan dus niet, en ook de zoon is niet zomaar God, maar de aandacht moet gericht worden op Heidelberg, want de mens is godziek, en de mens heeft een godsyndroom, godsdienstwaanzin, grootheidswaanzin. God kunnen duiden is een sport, een wetenschap, een oefening. Het kan al snel misgaan, en dan zijn de gevolgen niet te overzien. Och, het luie vlees, zo laf. Daarom heeft de mens de zondagen nodig. Die zondagen werden uitgelegd door de vaderen van de afscheiding en de wederkeer, en nu moeten zij uitgelegd worden, en een kwartslag gedraaid worden. Exegese op exegese, zoals in de Talmoed. Dat is een Israelitische bezigheid dus. Alleen zo kan de hemelse natuur begrepen worden. Dit is iets van de hogere hemelse natuur dus.

Kersten is diep verbolgen en verontwaardigd over de lastering en loochening van het hemelse zoonschap, en noemt het ondankbaarheid, en niet zonder redenen. Telkens weer als wij mensen vrijzetten uit het afgedwaalde westerse moderne christendom zien wij ze worden tot extremistische liberalen die het er gewoon van nemen, en telkens heb ik weer spijt als haren op mijn hoofd dat ik ze heb vrijgezet, want ze worden vaak nog wel erger. Natuurlijk kan ik daar niks aan doen. Ook Jezus had veel met deze ondankbaarheid te maken als hij mensen genas of vrijzette. Hoe veel je er ook op hamert dat het belangrijk is om terug te keren tot de fundamenten, en dat het geen vrijkaartje is om dan maar alles weg te werpen, ze luisteren niet. Eerst waren ze heet en radicaal, en nu zijn ze lauw of koud, onverschillig. Maar dat doet verder niks af aan de boodschap, dus ik blijf het prediken, maar de mens haat de natuur. Als het even kan rent de mens van de ene naar de andere stad, die nog wel erger is, onder het mom dat ze zijn bevrijd van de stad, en dan gaan de verslavingen gewoon door in andere, nog wel ergere, vormen. Tot dansende leprechauns worden ze. Ze zien geen taak in de geschiedenis, dat vergeten ze, dat onderhouden ze niet, verbeteren ze niet, maar ze richten zich op de overtechnologische moderne toekomst.

Kersten stelt terecht dat het hemelse zoonschap niet zomaar om een schepping gaat, maar om een geboorte. Hij wijst dus op de hemelse baarmoeder, en niet op allerlei knopjes. We spreken over het hemelse organisme, geen organisatie. Men heeft alles met grote bulldozers lopen platgooien, de gehele hemelse amazone natuur, maar tegen deze wildernissen valt niet op te boksen. In principe hebben ze maar een druppeltje van de oceaan weten te roven en vernietigen, en het zal weldra op hen af gaan komen. Nee, de hemelse wildernis wordt alleen maar groter. De ware zonen des hemels gaan opstaan. Dat is een groot geheimenis. Het zoonschap zal hersteld worden. Niemand kan dat tegenhouden. Deze bulldozers zullen dus weggeblazen worden, maar de mens moet hiertoe wel ontwaken. De mens moet wel ijverig meewerken om dit asfalt weer weg te krijgen. We hebben deze lagen besproken in onze onderwijsboeken.

Zoveel hiaten zijn er tussen God en mens, en God boog tot Adam in de paradijselijke tuin, stelde Kersten, en Adam werd de zoon van God genoemd, en was versierd met God's beeld. God moest dus heel diep buigen om Adam te kunnen bereiken, maar dan moet het kind in het paradijs nog de hemelse woning vinden. Laat het kind gaan tot Heidelberg, om aan de klauwen van Repelsteeltje te kunnen ontkomen. Repelsteeltje is overal, verbergt zich in iedere pot en pan, in ieder hoekje, ook in Heidelberg. Heidelberg moet dus ingenomen worden, verlost worden, door de hemelse waarheden. Valse verlossers zijn altijd op jacht. Zij jagen voor de koningskerk. Ieder mens moet het 1816 teken dragen. Kersten noemt hen 'moderne vertrappers.' Er is veel te veel weggegooid. De mens kan de waarheid of niet verdragen, of vervormt de waarheid tot zijn eigen schikken. Je zet mensen vrij, en ze vliegen elkaar in de haren, en vechten om wie de vrijheidsbokaal mag hebben. Ze vechten om ieder stukje brood, en om het pronkjuweel, spiegeltje spiegeltje aan de wand, wie is mentaal het schoonste van het land ?

Kersten noemt dan het verhaal van de verloren zoon, die het niet meer kon houden, en toen wegtrok naar vreemd land, en zich daar aan van alles tegoed deed. Hij leefde in verkwisting, grote verkwisting, zijn gave verachtende. Kersten spreekt van een bondbreuk. De mens hield het niet meer uit bij God, en zo viel de mens. Waar begint het dan mee ? Met allerlei grandioze verhalen ? Kersten stelt dat het begint met boetvaardigheid : 'Ik ben het niet waard Uw zoon te heten.' Hij stelt dat de mens moet wederkeren tot het Adamitische

werkverbond, in het paradijs gegeven. Hierin wordt de mens van de vloek verlost, om zo als kinderen te worden aangenomen tot herschepping. In Adam ligt ook het boze, van het willen zijn van een mensenmoordenaar, de begeerte van de valse vader. In Adam lag al het kindschap van Repelsteeltje, de kinderkannibaal. Daarom moeten wij tot Heidelberg gaan. Dat is het hemelse werk. Voor iedereen is er hoop. Kersten stelt dat niemand te goddeloos of te slecht is, om tot deze weldaad te komen. Iedereen heeft dus die eeuwige vonk al diep van binnen. De mens moet slechts loskomen van deze schaduwen. Maar dat kan dus niet in eigen kracht. Alleen door te sterven in het zoonschap, tot wedergeboorte. Alles tot de hemelse moeder, de zondagen. Wedergeboorte dus, niet door de krachten van het zichzelf kronende vlees. Afsterven dus. Steek de lont maar aan. Door wedergeboorte worden wij eigendom, niet door enige andere weg. Een ieder die uit God geboren is is een kind van God, stelt Kersten.

Ook is een ieder zo een hemelburger van Sion, hoe geestelijk klein, schuchter en twijfelmoedig dan ook, stelt Kersten dan. Alleen als wij in de doodstaat zijn worden we door de hemel bezocht. Dat is niet zomaar een woord, maar een ervaring, een vastbesloten, eeuwig volhardende beslissing die je neemt, in ijverig, heilig vrezend toetsen. En dan komen we op het juiste moment tot leven, als alles er doorheen is gegaan. Niet eerder. Wee het gebeente van degene die het pusht. Wee het gebeente van degene die afzwakt in het toetsen, die denkt dat hij soms niet hoeft te toetsen, en soms wel. Toetst alle dingen. Toets te allen tijde. Behoud het goede. Er is alleen waarlijk leven in de leiding door Zijn raad, merkt Kersten op. Wij leven om geleid te worden, anders is het dus het leven niet. Zo is er veel vals leven. Je moet je ogen nog gesloten houden als je nog door het vlees wordt geleid. Zij worden voortgeleid door de wil van het vlees, zegt Kersten.

Het zoonschap is de weg tot de hemelse moeder. Stervende in de hemelse baarmoeder, tot wedergeboorte en leiding. De wegen zijn al uitgestippeld. Die wegen gaan door de hemelse natuur, de paden van vur, de natuurkennis. Had de mens maar wat meer natuurkennis in plaats van al die jagende, dwingende, manipulerende, intimerende lagere aardse kennis van het vlees. De wedergeboorte is een openbaring, een illuminering, van God gegeven, vanuit de hemel, als een tegemoetkoming. Het is iets van de hogere natuur. Al bent u kapotgehakt door de valse goden van iemand anders, dat wil niet zeggen dat er geen waar godsbegrip dient te komen. De ware god werkt door de kinderlokker god heen, een principe wat we altijd onderwezen hebben, maar waar vele zogenaamde verlosten zich vanaf keren nadat we hen hebben vrijgezet, en dan is het lang leve de lol. Zou God dan nog mensen moeten genezen en vrijzetten ? Zou God dan telkens weer zijn parels voor de zwijnen moeten gooien ? Wij zaaien slechts.

Kersten wijst erop dat het pad van hemelse leiding een pad van hemelse oefening is. Als het niet geoefend wordt is het niks en is het vals. Dat is waar zondag 9 over gaat, dat het tot hogere vormen moet komen. Kersten stelt dat we zo mogen groeien in de hemelse voorhoven, om ver van de zonden te wandelen als kinderen van God, in stilte en ootmoed, en ook in hemelse vreze als het zegel van dat hemelse kindschap. Laat die heilige vrees niet los, want dan is alles los, en is de beer los. De heilige vrees is het fundament van alle toetsen. In zorgeloosheid is er nog nooit iets zuiver getoetst. Heb je geen hemelse vreze, dan mag je daar om vragen, om smeken, in boetvaardigheid, want daar begint alles. Zonder boetvaardigheid is het toetsen heilloos.

Uitgave : HRC

DE POPPENMAKER VAN HIROSHIMA - 6

Hoofdstuk 6. Oktober tot December 1946

Zijn vrouw was aan de telefoon met een Surinaamse vriendin. Zijn vrouw was hevig aan het roddelen, ook over hem. Hij liep naar haar toe en gaf haar een mep. 'Oh, nu slaat hij me ook nog,' zei ze tegen haar vriendin. En toen ging het geroddel gewoon verder. De dominee ging naar boven naar zijn kantoor, en ging daar verder met het schrijven van een preek. Het geroddel van zijn vrouw inspireerde hem. Hij moest wel, anders zou hij gek worden.

Na een tijdje kwam ze stampvoetend naar boven, over hoe hij haar durfde te slaan, en ze gaf hem een mep terug. 'Dan moet je stoppen over me te roddelen,' zei hij. Na een tijdje kwam haar vriendin ook, en gaf hem ook een mep en begon hem uit te foeteren. Haar vriendin was nog wel forser gebouwd dan zij. Haar vriendin zou een tijdje komen logeren, maar dat ging al vanaf het begin helemaal niet goed. Nu had hij twee krengen in huis. De vriendin van zijn vrouw was in bepaalde opzichten nog wel erger dan zijn vrouw, en was ook veel directer. Ze probeerden hem op allerlei manieren uit te lokken, en als hij zich verdedigde werd dat niet geaccepteerd. 'Volgens mij is de bevrijding nooit geweest. Het is nog steeds oorlog,' zei hij weleens. 'Aan nazi's geen gebrek hier.' En zo droeg hij een dubbel kruis. Met een vriendin erbij was zijn vrouw een nog wel ergere pestkop. Stoken en kleineren was alles wat ze deden. 'Dus je hebt er een nieuw wapen bijgehuurd,' zei hij weleens tegen zijn vrouw.

Er viel niet met deze roofdieren te praten. Hij hoopte maar dat de vriendin snel weer zou vertrekken, maar dat gebeurde niet. Hij had het gevoel alsof hij weer in een concentratie kamp zat. Hij wist niet hoe lang hij dit nog zou

kunnen volhouden. Ze scholden hem soms ook uit. Vaak sloot hij zich op in zijn kantoor. Hij durfde vaak ook niet naar beneden om eten te halen, want dan zou hij ze onherroepelijk tegenkomen. Het was alsof zij de keuken bewaakten. De keuken was hun terrein. Daar brachten ze een groot deel van hun tijd door, en dan roddelden ze alles bij elkaar wat los en vast zat. In de keuken stond ook de wasmachine. Hij had gewoon geen fut om altijd maar het gebek aan te horen. In die zin werd hij uitgehongerd.

Als ze naar boven kwamen hield hij altijd zijn adem in. Het was in die tijd dat hij weer aan huisbezoek begon te doen, gewoon om er even uit te zijn. De mensen waren erg gastvrij, en zoals de mensen hun verhaal bij hem konden doen, zo kon hij zijn verhaal bij hen doen. En vaak boden ze hem aan bij hen te blijven logeren, zodat hij even uit zijn concentratie kamp was verlost.

Zijn vrouw en haar vriendin stemden daar vaak in toe, omdat zij zo ook van hem verlost waren. Hij had het idee dat de vriendin echt bij hen in zou komen wonen als de derde. Zijn vrouw viel hierin niet om te praten. Om zijn toestemming werd niet gevraagd. De dominee begon daarom steeds langer weg te blijven, en begon van zijn vrouw en zijn huis te vervreemden. Het was alsof de vriendin zijn plaats had ingenomen. Hij voelde zich niet meer welkom in zijn eigen huis. Wel zag hij ze elke zondag in de kerk waar hij preekte.

Hij vertelde de kerkeraad over zijn huwelijks-problemen, en hij kreeg een kantoor aangeboden achter de kerk, waar hij ook kon slapen. In de kerk was ook een keukentje waarvan hij gebruik kon maken. Maar ja, alles beter dan het concentratie kamp thuis. Wel schreef hij nog een brief naar zijn vrouw waarin hij uitlegde dat hij het jammer vond dat het zo gegaan was, en dat hij de tijd miste voordat haar vriendin kwam, en dat hij het wilde uitpraten, maar hij kreeg een brief vol gehoon en gespot terug, vol met leugens en dingen die uit zijn verband werden gehaald. 'Die vrouw is toch onmogelijk !' riep hij. Hij was bijna hysterisch en buiten zichzelf van woede. 'Dat kan toch helemaal niet !' riep hij. 'Moet je zien hoe ze schrijft ! Ongelofelijk !' Hij zag toen wel in dat het de moeite allemaal niet waard was. Hij kon terugkomen, maar de vriendin zou niet weggaan om hem.

De volgende zondag waren ze beiden zoals gewoonlijks in de kerk, en deden poeslief, alsof er niets aan de hand was. Zoals gewoonlijks hield hij de preek en keek vaak naar hen. Eigenlijk inspireerden ze hem ook. Wat moest hij in het leven zonder het kruis, en zonder de angst ? Dit was zijn grootste inspiratie bron. Hij stelde dat het gewoon bij hem hoorde, en dat hij ook dit dubbele kruis maar moest accepteren, hoe moeilijk dat ook was. Uiteindelijk gooide hij de handdoek in de ring, en ging na de dienst met hen mee naar huis. Nog steeds deden ze poeslief. Hij dacht bij zichzelf : 'Kom maar op, laat het maar beginnen. Ik lust jullie rauw. In mijn preken zullen jullie eindigen.'

De vriendin van zijn vrouw complimenteerde hem zelfs. 'Dat was een goede preek.' Hij glimlachte, maar wist wat hij kon verwachten. Naarmate de avond dichterbij kwam begon het geroddel en geklets weer, en hij werd weer van van alles beschuldigd. Hij dacht bij zichzelf : 'aan de preek denken. De preek is alles waar het om draait. Dit zijn de bouwstenen.'

'Bedankt voor het kruis, bedankt voor de angst,' zei hij tegen beiden. 'Het is het mooiste geschenk. Bedankt voor al het gehoon, de spot en de schuld. Bedankt. Heb je nog meer ? Ik neem het graag van jullie aan. Sla je me op de wang, dan keer ik mijn andere wang toe, en vraag je me een mijl te lopen, dan loop ik de tweede mijl. Vraag je mijn hemd, dan krijg je ook mijn mantel.'
'Dat is wel erg overdreven,' zei zijn vrouw.
'Ja,' zei de vriendin. 'Zit je nu de spot met ons te drijven ?'
'Nee,' zei hij. 'Ik meen het. Vraag en het dubbele zal je gegeven worden.'
'Hij zit ons te bespotten,' zei de vriendin. Zijn vrouw knikte.
'We hebben je niet nodig nu,' zei de vriendin. 'Als we je nodig hebben roepen we je wel.'

Hij ging naar boven naar zijn kantoor. Na een tijdje klopte zijn vrouw aan. Ook de zus van zijn vrouw zou komen logeren. Zo woonde hij met drie moeilijke vrouwen in één huis. Ook de zus van zijn vrouw scheen niet meer weg te gaan. Roddelen was alles wat ze deden. De hele dag door. En hij schreef preken.

Uitgave : COAB, 2018

HET SCHIP VAN LUTHER

Maarten Luther streed voornamelijk tegen de aflaat en het materialisme van de rooms katholieke kerk, en wees daarbij op het pad van waarlijke boetedoening, het smalle pad van het minderen, en de geestelijke gaven. Het materialisme van de katholieke kerk was namelijk hoog opgelopen. Door de aflatenhandel kon je vergeving ineens kopen, voor zowel jezelf als voor anderen, zonder daadwerkelijk berouw te hebben en je te bekeren.

Ook het hiernamaals kon gekocht worden. Het was een handel in gebakken lucht. Zielsgeluk kon gekocht worden. De katholieke kerk zelf was hierover verdeeld, want de bedelorden toonden juist dat armoede en de natuur de weg waren tot de hemel, en dat rijkdommen een valstrik voor de dwazen waren. Van het geld van de aflaat werden er nieuwe kerken gebouwd. Het monster van de aflatenhandel, van de verkoop van het

geestelijke, was een afschuwelijke vorm van de verboden boom van gulzigheid in de middeleeuwen. Maar waarom wordt het geestelijke dan nog stil verkocht in de kerken, en viert het materialisme nog steeds hoogtij in stad en kerk vandaag de dag ? De verboden boom van gulzigheid is hoog gegroeid met allerlei takken, en het is wurgend, en schreeuwt ten hemel. Waarom ? Waarom ? Gezondheid wordt vandaag de dag verkocht, en het recht wordt verkocht. Alles is voor de verkoop. Men denkt dat men God en geluk kan kopen en kan verkopen, om zo maar niet dat smalle pad tot de hemel behoeven te gaan, maar het is groot boerenbedrog wat ieder weldenkend mens wel op zijn klompen kan aanvoelen. Blijkbaar heeft de mens de boodschap van Maarten Luther en Johannes Calvijn dus niet begrepen en niet ter harte genomen. Hetzelfde als dat na D-day Nederland nog wel in grotere problemen raakte, omdat de mens d-day niet had begrepen. De verlossing moet nog komen.

Maar het is allemaal wel heel logisch. Calvijn in de jaren 1500 en Darwin en Nietzsche in de jaren 1800 predikten allemaal dat het om de eenling ging. Darwin stelde dat de uitverkiezing iets van de natuur was, namelijk de natuurlijke selectie, en die nam alleen maar de enkeling, anders zou het niet werken. De massa's moesten namelijk een bepaalde druk vormen waaronder de eenling zich zou kunnen ontwikkelen, en dat is ook altijd de christelijke boodschap geweest, zoals de verzoeking van Jezus in de woestijn. De eenling moest beproefd en verzocht worden. De eenling moest getest worden, als een voorbereiding. Dus het schip van Luther en Calvijn kwam, maar slechts de enkeling ging daadwerkelijk mee. De rest waren gewoon meelopers. De reformatie was begonnen in 1517, toen Luther zijn stellingen tegen de aflaat op de deur van de slotkerk van Wittenberg hing in Duitsland. Dit was gericht tegen de aflatenhandel van Johann Tetzel.

Iets kopen is altijd de makkelijkste weg, de weg van de minste weerstand, maar je bedonderd jezelf zo, en je bedonderd anderen, als het het geestelijke gaat vervangen. Gulzigheid maakt de mens koopziek. Vandaag de dag kun je alles kopen als je maar rijk bent, en de geestelijke paden van de waarheid, die je kunt begaan door het minderen, door soberheid, zijn ondergesneeuwd. Verwacht niet dat een ander hiervoor begrip heeft. De massa's verzoeken de eenling, altijd weer. Je kunt niet op de massa's bouwen. Alleen dwazen bouwen hun huizen op zand, en die zijn er genoeg, en die moeten er wel zijn om de eenlingen te testen. Daarom gaat het om het pad van het kruis. De massa's riepen : Kruisig hem, kruisig hem, en zo zal dat tegen iedere eenling zijn. Verwacht het niet van de massa's, en haal daar je waarheid niet vandaan, je bevestiging of goedkeuring. De massa's zijn er om je te bedriegen, om je in slaap te doen sussen. Het zijn de takken van de verboden boom van gulzigheid, en die krioelen om je heen. Wat voor zin heeft het dan de massa's naar de pijpen te dansen ? Wat win je ermee ? Dan heb je de hele stad gewonnen, maar je ziel verloren.

Iedere Jezus kent zijn Judas, iedere Simson zijn Delilah, en iedere David zijn Goliath. Daar moet elke eenling doorheen. Jakob had zijn kreupelheid door wat er op Pniel was gebeurd, en Paulus had zijn doorn in het vlees, iets wat hem telkens met vuisten sloeg. En dan moet je kijken wat je nog over hebt. Het is niet veel, maar het is genoeg. En wie zaait zal ook oogsten. We mogen ons verheugen in de wetten van de vruchtbaarheid van de natuur. Het kruis heeft een bedoeling en is geen doel op zich. Het is een middel. Hoe kan het dan zo zijn dat de mens het kruis heeft vervangen door geld ? Het is maar een symbool, maar de mens heeft het letterlijk genomen : Voor alles betaal je een hoge en volle prijs.

Zijn we bereid de prijs te betalen ? We moeten wel. We kunnen geen kant op. Alles gaat nu eenmaal diep. Aan de oppervlakte is er geen leven, alleen bedriegelijkheid, symbolische weerspiegelingen. Toen Jezus in Samaria was was hij vermoeid, en vroeg een vrouw om drinken bij de bron van Jakob. De vrouw was verbaasd want Joden gingen niet om met Samaritanen. Jezus sprak toen dat het niet om materiele dingen gaat maar om diepere geestelijke dingen. Jezus deed niet voor niets, dus wat leren we hiervan ? Het had een diepere betekenis. Jakob was de kreupele als beeld van de gevoeligheid die hij op Pniel had ontvangen. Hij was zijn materialisme, zijn vlees, zijn zonde, kwijtgeraakt hierdoor, en Jezus ging tot deze bron, en vroeg toen een vrouw om drinken, als het terugkeren tot de moederborst, ook al ontweken de Joden de Samaritanen. Jezus wilde leren van het vreemde.

Het was ook wel een beetje om de aflatenhandel teniet te doen dat Calvijn het telkens over de uitverkiezing had : Als je niet uitverkoren was, dan had al je geld je niets te baten, want elke plant die niet door God was geplant zou uitgerukt worden. Maar de uitverkiezing bracht grote verwarring onder de mens, en was dus ook bedoeld om de mens voorzichtiger te maken.

Wat betekende de uitverkiezing eigenlijk ? Het was al een germaans begrip, namelijk dat als je hard aan je ego zou sterven op het strijdveld tegen het vlees, dan zou je uitverkoren worden door de valkyries, de strijdgodinnen, die je zouden meenemen naar het walhalla, de germaanse hemel. Ook Nietzsche en Darwin werkten dit begrip verder uit in de jaren 1800, dat het iets voor de eenling was, en iets van de natuur. Uiteindelijk was het de natuur die de mens uitverkoos, en daartoe moest de mens aan een aantal voorwaarden voldoen, met name aan het eenlingenprincipe. Kudde mentaliteit zou de mens juist niet uitverkiezen. Nee, de mens moest speciaal

uitgeselecteerd worden, speciaal afgezonderd van de rest. Gij zult de massa's in het kwaad niet volgen. Zo kon de natuur zien of iets dood was of levend. Als iets dood was dan stroomde het gewoon met alles mee, maar als iets nog leefde, dan ging het dwars tegen de stroom in, en spartelde het tegen, en dan was het nog bruikbaar voor de natuur. Als je eeuwig wil leven wees dan uniek, en blijf uniek tot het einde, en steek in karakter en kennis met kop en schouders boven de anderen uit, en doe dat niet om naam te maken, maar in het verborgene. Laat je rechterhand niet weten wat je linkerhand doet. Wie meent te staan, zie toe dat hij niet valle. Eigenlijk heb je alleen maar de ware rust in het natuurtouw, wanneer je verbroken bent op Pniël net zoals Jakob, waardoor je gevoelig bent voor de rest van je leven, wanneer je net zoals Jezus tot die Jakobsbron gaat om een vreemde vrouw om drinken te vragen, weer aan de moederborst te komen, wetende dat je door de vreemde natuurmoeder wedergeboren en wederopgevoed kan worden, en dat niets je uit haar hand kan roven. Waarom niet ? Omdat je aan het natuurtouw vast bent.

De uitverkiezing heeft dus te maken met iets binnen de mens zelf, en heeft dus te maken met dat wat je zelf uitkiest. Kies voor het beste deel : de hogere kennis. De uitverkiezing is dus niets anders dan een natuurspiegel die je eigen keuzes laat zien. Laat het geen verkeerde keuzes zijn. Je wilt niet verkeerd op de natuurfoto komen te staan. Als de natuur een foto van je maakt, de hogere natuurkennis, hoe sta je er dan op ? Hoe wil je er op komen te staan ? Dan kun je nog zoveel stadse, materiele foto's van jezelf nemen en jezelf lopen bewonderen (bedonderen), van 'nou, mijn haar zit goed hier'. Wie beslist dat ? Moet je haar dan goed zitten, of heeft God liever dat je de wildernis in zou gaan gegaan om een verloren schaap te redden, en dat je haar dan misschien op een natuurlijke manier een beetje door de war zou zitten om te laten zien dat je goed gewerkt hebt ? Waar gaat het je om ? Moeten wij onszelf dan aanprijzen als halfgodjes, of gaat het puur om de anonieme boodschap ?

Dan kom je later met een doos vol foto's aan bij de hemelpoort, maar het zal gaan branden in je handen, en dan zullen de natuurfoto's van je karakter door God laten zien worden. Al je materialisme en gulzigheid zal daarop te zien zijn, en wat het heeft veroorzaakt in de schepping. Zo zul je dan de geschiedenis ingaan. Laten we daarom stoppen met dwaze spelletjes te spelen in de stad.

De meerderheid volgen is ook een vorm van materialisme. Hoe meer zielen hoe meer vreugd, allemaal kudde mentaliteit, groeps dynamieken. Maar Luther kwam met zijn schip tot de enkeling. De mens was niet meer geleerd, maar spijbelend, al feestend over de paden van het materialisme en de gulzigheid. Daarom wezen Luther en Calvijn weer terug naar de boeken, naar het Woord. De mens moest weer opnieuw heropgevoed worden. Luther en Calvijn moesten de mens weer terugleiden tot de bibliotheken, tot de verloren fundamenten. De mens moest weer terug de diepte in. Alles was te oppervlakkig geworden, te gemaakt. Ze hadden hun steden op zand gebouwd.

De stad is als een gulzig zeemonster in de zee, terwijl de eenlingen zich hebben verzameld op het schip van Luther en Calvijn, het schip van de reformatie. Waar nu naartoe ? Maar eerst moet dit monster verslagen worden. Het gulzig zeemonster zit diep in de mens zelf. Heeft de mens dit monster uitverkozen, of werd de mens door dit monster ontvoerd ? Dat is de vraag, en dat zal bij ieder mens anders zijn.

Uit : De Contextuologie, uitgave : COAB

1e Jaargang, nummer 18, 12 mei 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN TIMOTHEUS - 2

Calvijn spreekt in zijn commentaar op 1 Timotheüs 4 over de opkomende beuzelingen die de gehele godzaligheid stellen tot uitwendige oefeningen en tucht die de geestelijke godsdienst verduisteren. Het is gedeformeerde theologie, en daarom moet de dubbeltheologie wel komen, want die verklaart de bijbel, alle paraplu termen waarachter mensen zich verstoppen, allerlei krachtwoorden en krachtnamen waar ze de betekenis niet van weten, maar wat ze als drugs gebruiken. De mens is zwaar aan de vocabulaire drugs, en Calvijn waarschuwde voor de vleselijke welsprekendheid die glad is als een aal, als bedriegelijke wijn. Het bedekt de zonde en komt zo tot een valse, ingebeelde hemel.

Zo werd de ware godzaligheid verduisterd door middelmatige dingen, stelt Calvijn, zodat ze vrijelijk de wetten van God zouden mogen overtreden. Zo werden die omgeruild en kwamen er nieuwe wetten opzetten.

Calvijn stelde dat de duivel niet zou rusten om het zuivere zaad met onkruid te verstikken. Hij stelt dat het gebruik van alle gaven van God onrein is, tenzij het gepaard gaat met de ware kennis en vanuit God als bron. In principe wijst hij daarbij op het hemelse touw, wat dus een bindend touw is.

De mens moet minder worden, ook de religieuze mens. De mens staat nog veel te hoog, en wordt daarom misleid door de geesten in de lucht. De lucht is zwanger van de zonde. Als je je met de reformatie gaat bezig houden en echt onder ogen wil komen wat daar nu gepredikt ben, dan weet je dat je zal eindigen aan de voeten des Heeren als een verdoemeling, huilende om de zonde, smekende om genade, om vervolgens te horen te krijgen : ‘Mijn oordeel is u genoeg,’ zoals onze catechismus stelt in inzetting 57.

Calvijn stelde dat de oordelen des Heeren zijn gerechtvaardigd, uitnemend en geheel volmaakt, en dat het lof is gegeven, in zijn ‘lof der oordelen’ leer, die hij predikt in zijn commentaar op Timotheüs. Als je de reformatie oprecht onderzoekt, en je toewijdt aan haar prediking, dan weet je dat je de kruistocht van Jezus dient te begaan, het spotkleed en de spotkroon dient te dragen tot aan de voeten des Heeren, om zo te minderen, opdat God groter zal zijn. De mens dient getreden te worden als druiven door deze voeten. De mens dient te wenen als Maria Magdalena aan de voeten des Heeren, om zo God’s stem te kunnen verstaan en geleid te worden, niet als Martha overal rondrennen om het menselijke vlees te dienen. Wij mogen niet zomaar onze mond openen, wij mogen niet zomaar zingen. De Heere veracht de overmoedigen en lichtvaardigen. Wij moeten met een verbroken hart komen tot de voeten des Heeren, en die nat maken met onze tranen, en zijn voeten drogen met onze haren. Wie heeft u misleid ? Er is geen andere weg. De weg des kruizes gaat diep, totdat wij onze visnetten opnemen en de Heere volgen, jacht makende op de zonde, want de zonde is uitgezonden om ons te doden. De zonde staat aan de deur, loerende op u. ‘De zonde ligt als een belager aan de deur, wiens begeerte naar u uitgaat, maar gij moet erover heersen.’ (Genesis 4:7)

Huilt om uw zonde en uw vlees, en kom de grootte ervan onder ogen, en de grootte van het oordeel, om u te onderwerpen aan het oordeel des Heeren, aan de tucht, want zij is goed en waarachtig, tot uw geestelijke opvoeding aangesteld. Zij is meedogenloos om uw ziel te redden, door uw vlees te verdoemen, en die verdoemenis moet eeuwig zijn. Ziet u, zoals de catechismus stelt is de eeuwige verdoemenis voor de gelovigen, niet voor de ongelovigen, en die eeuwige verdoemenis is een zegen, en verdient lof, omdat het vlees daarin ten onder gaat. Oh, brengt haar toch lof, en wees als een verdoemeling voor de Heere, en geen verwaande en verblinde Laodiceaan. U dient te kiezen tussen Maria en Martha. De gaven worden misbruikt, stelt Calvijn, tenzij door kennis. Die kennis wordt aan de verbrokenen gegeven, niet aan de hoog protsende, hen die op hoge paarden zitten en God spelen over iedereen.

God zal het gekrookte riet niet breken. God is bij de verbrokenen en verslagenen van hart. Als Jezus verslagen diende te worden, en Job, en David, en Jeremia, waarom dan niet u ? Ook u moet de grote verliezer zijn. Alleen zo zult u winnen, en de witte keursteen bemachtigen, zoals Jakob op Pniël.

Calvijn stelt dat zij die met zonde en gewetenloosheid zijn gebrandmerkt

altijd zullen vluchten tot de vrijsteden van de nabootsing, en zij hebben ook God en kerk nagebootst. Wees daarom op uw hoede, dat gij niet één met hen bent. Zondert u af.

Zij verzinnen daar, in de Laodiceaanse vrijsteden van de nabootsing scherpzinnige beuzelingen, stelt Calvijn. Zij strijden niet meer met het vlees. Ze hebben de moed opgegeven, en hebben genoegen genomen met de nabootsingen. Wij moeten het vleselijke verslinden, opdat het niet ons zal verslinden. De zonde is onze vijand. Het zwijn valt de dorpen aan in de nacht.

Calvijn legt de vinger op de zere plek, en stelt dat vele mensen zoeken naar de lof der welsprekendheid in plaats van de lof der oordelen. Ze zoeken de lof van het vleselijke verstand en de vleselijke wetenschap. Met die lof proberen ze de mens groter te maken en God kleiner. Het is de lof van de algemene mens, en velen grijpen dit liever dan iets wat die lof niet voor elkaar krijgt. Alles wat niet makkelijk tot de lof van de algemene mens komt wordt stilzwijgend weggeschoven. De zonde zwijgt wanneer die behoort te spreken. Altijd weer. De wereld wordt verstikt in een vleselijke stilzwijgendheid. Men houdt de waarheid achter, en predikt de leugen.

Daarom ziet Paulus het als zijn taak om Timotheüs goed op te voeden en hem voor deze dingen te besparen. Daarom zei Paulus ook : Oefen uzelf. Hij stond voor de geestelijke opvoeding van Timotheüs, daar waar vele jeugd van het pad des Heeren afdwaalden. Timotheüs was een beeld van de volharding. Paulus gaf hem ook aan dat de lichamelijke opvoeding weinig nut heeft. Calvijn stelt dat de wereld God altijd weer wil dienen met uitwendige oefeningen, wat hij een dodelijk gedichtsel noemt. Calvijn stelt dat de gehele wereld is bevangen met de overgrote verwondering over de ijdele schijn van de lichamelijke oefeningen.

Calvijn stelt dat de gaven geoefend moeten worden, want als het begraven wordt in luiheid is het niets anders dan roof. Dit heeft ook weer met de vleselijke stilzwijgendheid der zonde te maken, het doodzwijgen van de geestelijke gaven. Het zijn doodsvijanden uitgezonden tot de kerk.

Het is allemaal tot koopwaar geworden, zoals Calvijn ook stelde dat monniken en nonnen hun prevelingen en kermingen verkochten.

Kuyper kwam in de zware stromen van overgenade terecht en sleurde velen mee. Dingen gingen zowel beter als slechter, zodat 1892 nog wel een gevaarlijker jaartal was dan 1816. De christelijk-gereformeerde kerk liep hieraan parallel, en lag tussen de Kuyper laag en de Ledeboer-Kersten laag in. Het was een trap dieper naar beneden, terug naar een gereformeerde christologie, in plaats van Kuyper's overmatige genade-christologie.

Het gereformeerde verhaal van Jezus had missing links, en daarom moest de christelijk-gereformeerde engel komen. Het ging niet zomaar om Jezus, maar om de principes waar het voor stond. Ze hadden Jezus te kortaf gemaakt. Het waren snelle formules, snelle rekensommen, en er werd voorbij gegaan aan de geestelijke wiskunde. Naamsverheerlijking stond op de loer, persoonsverheerlijking, Jezus als personaliteits-cultus. Dat is als broodjes eten met ham en worst, de dingen van het vlees, en 't liefst overmatig. Hevig schrokken, als in de jaren 1980, blikje cola, rappers die door de mooie muziek heenrammen en allerlei stappen overslaan. Het geloof werd commercieel gemaakt. De diepere dichterlijkheid en proza ging verloren. Geestelijke literatuur werd meer en meer koopwaar. Het doel was de kerkstatistieken een zetje te geven, en dat kon alleen door toe te geven aan de wil van het volk.

'Ze is duur en staat aan de muur. Ik grijp naar mijn portemonnee, maar alles gaat traag en ik heb geen geld. Er zit een gat in. Ik moet werken, maar ik heb geen kracht. Als ik haar dan toch zou hebben, dan zou ik 's nachts vastgebonden wakker worden en moe. Ze staat mij naar het leven.'

Dat is een beschrijving van de christelijk-gereformeerde kerk. Het geheimenis van de gereformeerde christologie is vooral niet makkelijk. Daarom kiezen en kozen velen voor Kuyper. Zelfs het overgrootste deel van de christelijk-gereformeerde kerk ging met Kuyper mee in 1892.

Ook het christelijk-gereformeerde blad 'De Vrije Kerk' was ineens Kuypers-gereformeerd vanaf 1892. Eerder werd er al geklaagd in bladen van de afscheiding dat er zo weinig interesse voor het blad was, en dat ze vreesden dat het blad spoedig niet meer zou bestaan hierom, maar toen werden ze op sleeptouw genomen door de Kuyper beweging. Ze noemden het blad het toonaangevende blad voor gereformeerd-afgescheiden Nederland.

1891 was dus de laatste christelijk-gereformeerde jaargang van het blad, en daarom van belang. In deze jaargang stelde A. de Geus (1856-1929) in zijn artikel 'De arbeid der vrouw in en voor de gemeente' dat 'bij gebrek aan mannen' de Heere Debora's en Hulda's op mannenplaatsen zet, voor de bevestiging en uitbreiding van de gemeente des Heeren. In het Hebreeuws wordt dat uitgesproken als Chulda of Kulda met een zachte k. Zij komt in de oude bijbel twee keer voor, in 2 Koningen en 2 Kronieken.

De priester Chilkia had het wetsboek van Mozes gevonden in het huis des Heeren en bracht het aan de schrijver Safan, die het vervolgens aan koning Josia gaf. Toen koning Josia het boek las scheurde hij zijn klederen, want het volk had niet volgens het boek geleefd.

Josia wilde toen de Heere raadplegen en zond Chilkia tot de profetes Chulda. Het was ten behoeve van het overblijfsel van Israel en Juda, maar Chulda profeteerde dat de plaats onder de gramschap van God was die uitgestort zou worden, en het zou niet geblust worden. Maar omdat Josia zich verootmoedigd had, en zijn klederen had verscheurd, en voor de Heere had geweend, zou hij aldus de profetes vergaderd worden met de vaderen, en zou hij worden weggenomen voordat de straf zou komen.

Komt het ons niet bekend voor ? De plaats waarover de gramschap niet uitgeblust zou worden ? In het Judaïsme wordt geen letterlijke eeuwige verdoemenis gepredikt, maar is het een beeld van de volkomen tuchtiging, het volkomen oordeel, opdat het vlees geheel afsterft. Vandaar dat Josia ook niet letterlijk door die eeuwige verdoemenis ten onder ging. Hulda werd de moeder godin voor de Zuidelijke Germanen, Hel genoemd bij de Noordelijke Germanen, als de godin van de tucht en de vruchtbaarheid, wat ook de betekenis van de hel is in de Israelitische en Griekse grondteksten. Maar kijk wat reformatorische marktpredikanten ervan gemaakt hebben. Het is een grote schande. Hel, of Chulda, laat zien dat er betaling moet geschieden. Het wortelwoord van Chulda is Cheled, de duur, de eeuwigheid, waar ook ons woord ‘geld’ vandaan kwam, en ‘gulden’. Zij is een beeld van de belasting en de huur, en daarbuiten is geen leven te vinden, daar gaat het vlees ten onder.

A. de Geus wees op de toenemende heerschappij van slechte vrouwen, en er was een tendens dat vrouwen teveel in aanraking werden gebracht met de burgerlijke overheid die voor het ambtelijk leven een dodende invloed had in de kerk. Daarom wees A. de Geus terug op Chulda en de moederen van Timotheüs die zouden zorgen voor de beveiliging van de kerk tegen deze dingen.

In een droom kwam een christelijk-gereformeerde predikant die in de zestiger jaren was overleden tot mij en sprak dat het volk bedrogen was door valse prediking, en hij was hierover in rouw. Er werden gruwelen gepredikt die geen enkele basis hadden. Het geloof was samengebonden in westerse formules voor de markt, wat heel diep in de kerk doorgedrongen was. Hij was blij dat de nieuwe bijbel was gekomen om deze dingen aan de kaak te stellen, en hij ondersteunde het geheel. Hij was nu in de wolk van getuigen.

De gruwelijkheden hebben de jeugd opgehitst en rebels gemaakt, sprak hij. Er moet daarom veel rechtgezet worden. Er moet iets veranderen. De oude orde moet breken. Het kan zo niet langer. Het Woord des Heeren is tot koopwaar geworden. De marktkerk heeft de normen verlaagd voor betere verkoopcijfers, stelde hij. Door deze kier zijn de gruwelen binnengedrongen. Niemand kan het Woord des Heeren tegenhouden of temmen. God moet er wel wat aan doen. Het kan zo niet langer. Wereld en kerk zijn geworden tot gruwel, en hierin moeten kind en dier opgroeien. Dan moeten wij als kerkouders onze verantwoordelijkheden op ons nemen, sprak hij. Ik was het helemaal met hem eens, en liet hem spreken.

Hij voegde zich bij de uittocht uit Laodicea. Hij zou niet rusten voordat de gemeente zou zijn vrijgezet uit Laodicea. Hij had zich gevoegd bij het overblijfsel. ‘Het is genoeg,’ zei hij op een gegeven moment. Hij sprak toen over de woningen des Heeren, dat hij erin opgenomen was. ‘Wij hebben een taak,’ sprak hij.

Men pleegt hoererij in het huis des Heeren. Laten we het verhaal van Jezus met de gesel niet vergeten. Als Jezus vandaag de dag de kerken zou binnengaan zou hij ook met een gesel komen en de tafelen omkeren.

In de jaren 1600 en 1700 was er de Smytegelt beweging, de gekrookte rieters, wat met name ook weer opkwam in de tachtiger jaren van de vorige eeuw, als een beweging naast de Gereformeerde Bond in de hervormde kerk. Het waren de rieters, of de gekrookte riet-predikanten. Smytegelt had gepredikt dat de zonde gehaat moest worden, want het was een beest gruwelijker dan de duivel en de hel. Velen hadden de zonde lief, en vandaag de dag is dat nog steeds het geval. Ik had een droom dat ik bij een gezin was van de kerk vroeger, ergens op of bij het platteland. De oudste dochter had een hele wijde jurk gekregen met een indiaanse vrouw erop, en rietvelden, volop natuur.

De christelijke-gereformeerde predikant had gezegd dat de gemeente vol moordenaars was, want als je de zonde liefhebt, dan haat je de Heere, en haat is moord. Zij hebben de Heere wederom gekruisigd. Ze begeren het bloed van de Heere. Daarom worden deze dingen ook nooit uitgewerkt. Smytegelt zei dat ze niet eens de prijs van het bloed begeerden, maar het bloed zelf. De wereld is belust op bloed door de zonde. Daarom ben ik altijd heel voorzichtig geweest in mijn prediking over het bloed. Vaak hult deze bloedlust zich in religieuze gewaden, in theologische taal, en die kan uitwijden over van alles, maar is in wezen heel kortaf. Smytegelt wees erop dat de Heere klaagde over deze dingen, dat ze de mug uitspuwen en de kameel doorzwelgen. De balk zien ze niet en de splinter willen ze eruit hebben.

Wie heeft er nog oog voor de Heere ? Wie ziet er hoe hij nog dagelijks gekruisigd wordt, en dat de discipelen slapen, en niemand iets doet ? Het is beter vandaag de dag gekrookt riet te zijn. Laten we delen in het lijden van de Heere. De mens moet het boetekleed weer aantrekken. Waakt en bidt, maar

bovenal : luistert en toets, want de dagen zijn kwaad.

De zonde hitst het volk op tot leven door de krachten van het vlees, spierkracht, de krachten van de buik en van het kwaad. Dit is een boze kracht die tot het verderf leidt. Maar het volk moet leren leven vanuit de kracht van het gestorven zaad, en moet dus herkrachtigd worden. Calvijn stelde dat de kracht van boven alleen kon komen als de gevangenschap bitter zou zijn (Ewa 29:8). Het bittere lijden is nodig opdat het zaad geheel zal sterven, het oude leven afgedaan zal worden. De mens moet vernieuwd worden in zijn kracht en opvaren als de arenden (Jesaja 40:31, Psalm 103:5).

Het Woord zegt : 'Wanneer ik moede ben, dan geeft uw gesel mij kracht.' (Ewa 39:11) Wanneer gaan wij inzien dat het lijden er is om ons te corrigeren en ons in de juiste richting te leiden. Het lijden des Heeren is onze gids. Dat lijden moeten wij ons eigen maken. Wij moeten hiertoe de pinnen door ons vlees aanvaarden, anders zouden we van het rechte pad afdwalen en gegrepen worden door de stad. Dan zouden we een kroon en een troon krijgen, en zouden we de mammon moeten dienen en vereren. Laten we ons daarom verheugen in ons lijden, want zo zijn wij in verbintenis met de Heere.

De mens heeft een wedergeboorte nodig, een wederopvoeding, en een wederbekrachtiging, vanuit de gesel des Heeren, waarin zich het Woord bevindt. De gesel brengt het Woord tot ons in die zin. De gesel predikt het Woord, en doet ons horen, luisteren en gehoorzamen. (Ewa 39:11-13) Het is een bittere melk die het kind versterkt. Dat gaat niet buiten de hemelse zwakheid en de hemelse dood om, maar verdiept deze juist. God's wegen zijn hierin ondoorgrondelijk.

De nieuwe bijbel stelt dat door de verletterlijkingen van de kerk en het gebed, van de menselijke tradities is de kracht ervan verloren gegaan (Ewa 50:14). Bij God is de ware kracht de gevoeligheid en de alertheid waarmee de mens met God communiceert (Ewa 56:7). Het gaat in diepte niet om zomaar kracht, en al helemaal niet geweld, maar kennis (Belech 9:24).

We mogen de diepste duisternis niet negeren en ontwijken maar haar onderzoeken, want hierin ligt het geheim van God's hemelse kracht. We kunnen geen stappen overslaan hierin. (Beloch 14:3) Het is een opname door het lijden. Als de Heere moest lijden, dan waarom wij niet ? Staan wij boven de Heere ? Neen. Wij moeten er dwars doorheen, dwars door de grote verdrukking, want alleen zo zal onze ziel gevormd worden. Alleen zo zullen wij van het kwaad worden losgesneden. Als wij delen in het lijden en sterven van de Heere, dan zullen wij ook delen in de kracht des Heeren. Dit is uiteindelijk een dieper lijden en sterven waarin we los komen van de verletterlijkingen. God zal het gekrookte riet niet verbreken. In de gesel ligt het Woord verborgen, het verborgen manna van de witte keursteen, wat bestemd is voor de overwinnaars die het letterlijke hebben overwonnen. Dat is de nieuwe bijbel, het geopenbaarde boek des levens, wat al in het boek Openbaring werd aangekondigd.

Wij lijden, opdat wij God's dienstknecht mogen zijn (Beloch 14:1-3). Als wij die gesel zullen omhelzen en kussen, geliefden, dan zal het gekrookt riet niet verbroken worden. Die gesel is alleen vernietigend als wij van de gesel wegrennen en er tegen strijden. Wij moeten leren de gesel lief te hebben en te beminnen. Zo mogen wij ook rieters worden in deze tijden. Er is niks meer van onszelf bij. De gesel heeft ons oude leven afgebroken, en ons nieuwe leven opgericht.

Velen hebben bloedangsten, angsten voor dood, lijden, vervolgingen en noem maar op, als ze aan het smalle pad en de enge poort denken, en zoeken daarom hun toevlucht op de brede weg, maar geliefden : God is goed en barmhartig. God's oordelen zijn rechtmatig en goed. Ze zijn niet ondermatig, niet overmatig, maar rechtmatig en waarachtig. Ze zijn uitnemend en geheel volmaakt, en zij zijn lof gegeven, stelde Calvijn in zijn 'leer der oordelen'. Zij verdienen lof. Zij zijn niet zomaar bot en bruut, maar teder en bezonnen, gericht, en de mens kan dat inderdaad niet overzien, en zijn vlees begrijpt het verkeerd. God's wegen zijn ondoorgrondelijk, en wie zijn wij om God te berechten en te veroordelen ? Weten wij het beter dan God ?

Maar ik zal u een geheimenis vertellen, geliefde broeder of zuster, want het Woord zegt in Beloch 25 in de Jachtspsalm van Buli : 'Het is niet mijn pijn, maar mijn werk.' Wij zijn bovenal werkers des Heeren. Laten wij nooit afdwalen van het werk. Als wij lijden, laten wij dan lijden in en voor het werk des Heeren, en niet voor de wereld en de afgoden. Het is een psalm die strijdt tegen de leugens omtrend deze onderwerpen. Ook zegt de psalm in vers 10 : 'Het is geen strijd, maar werk.' Laten wij dus alleen strijden in en voor het werk des Heeren, en niet voor de wereld en haar afgoden. Wij doen gewoon onze plicht. Wij doen gewoon ons werk, en zijn daar op gericht, op de zalige bronnen des hemels waaruit wij voortkomen, waarvanuit wij gericht kunnen werken, en waar wij ook toe zullen terugkeren.

Het is geen lijden, broeder of zuster, het is werk. Het is geen strijden. Het is werk. Alleen in het werk des Heeren is het geheiligd. Wij mogen gaan zien wat het daadwerkelijk is, opdat wij de ziel niet al teveel verzwaren. Het werk des Heeren is bitter en zoet. Het gekrookte riet zal niet verbroken worden. Denk aan een moeder die haar kind beschermt en geneest. Ja, de striemen zijn nodig,

om het kind te waarschuwen, maar het lijden zal zich altijd verzoeten in het werk des Heeren. De Heere is zachtmoedig. Het juk des hemels is zacht, en haar last is licht. Komt allen die vermoeid en belast zijn. (Mattheus 11:28-30) Wat geen oog heeft gezien, geen oor heeft gehoord en wat in geen mensenhart is opgekomen heeft God bereid voor hen die de Heere liefhebben.

BESPREKING ZONDAG 10 TOT EN MET 12

Het is je niet overkomen, maar het is je geopenbaard, als je aan traumatische dingen in het verleden denkt. Niets overkomt je, maar alles is openbaring, illuminering. Het was er namelijk al, en je moest het ervaren. Iemand is voor jou geweest, en toen kwam jij, en zag hetzelfde. Het kwam tot de oppervlakte, dat wat er al was.

De media laat het zien alsof het allemaal echt is, de mensen om je heen. Ze doen net alsof het echt is, alsof het allemaal waar is, alsof zij betrouwbare getuigen zijn met betrouwbare getuigenissen. En vele mensen zijn media-verslaafd, media-junkies. Ze kunnen niet meer zonder. Ze worden allemaal in dat gat meegezogen. Wat blijft er nog van de natuur over ? Ze lopen met apparaatjes rond en strijden mee in de micro-golf oorlog om het laatste beetje natuur ook weg te schrapen, want de mens haat de natuur ten diepste. De mens wil niet naakt en alleen in de natuur zijn, terug gaan naar het paradijs, maar de mens wil naar een stinkende conferentie door de media georganiseerd, los van de natuur, of gewoon met bloemetjes in de haren en met wat huisdieren, vogeltjes en konijntjes in kooitjes alsof de mens toch nog van de natuur houdt, een beetje. Voor de nog echt kritisch denkenden ligt het er dan wel bovenop.

Zondag 10 zegt :

Vraag 27: Wat verstaat u onder de voorzienigheid van God?
Antwoord: De almachtige en alomtegenwoordige kracht van God, waarmee Hij hemel en aarde met alle schepselen als door zijn hand nog onderhoudt en zo regeert, dat loof en gras, regen en droogte, vruchtbare en onvruchtbare jaren, spijs en drank, gezondheid en ziekte, rijkdom en armoede, ja alle dingen ons niet bij toeval, maar uit zijn vaderlijke hand toekomen.
Vraag 28: Waarom is het voor ons van nut te weten, dat God alles geschapen heeft en nog door zijn voorzienigheid onderhoudt?
Antwoord: Opdat wij in alle tegenspoed geduldig, in voorspoed dankbaar mogen zijn en in alles wat ons nog overkomen kan ons verlaten op onze getrouwe God en Vader, in de zekerheid dat geen schepsel ons van zijn liefde scheiden zal, omdat alle schepselen zo in zijn hand zijn, dat zij zich tegen zijn wil niet kunnen roeren of bewegen.

Dat is een strijd tussen een heks en een natuurvrouw. De prins van Heidelberg zit opgesloten in een kasteel. De vogels voeden hem door de tralies, en ‘s nachts komen de hemelse natuur moeders, de zondagen in de grondtekst, want er is een wereld van verschil tussen de westerse heidelbergse catechismus, en de heidelbergse catechismus in de grondtekst. Is die er dan ? Jazeker, want de gehele heidelbergse catechismus is opgebouwd vanuit de bijbel.

Als we het over de duivel hebben, het kwaad, dan hebben we het over een sluwe duivel, niet iets wat je filosofisch omver kan praten, of weg kan praten. Er komt veel meer bij kijken. Met bloed, zweet en tranen bouwen wij de school van deze wetenschap. Om elke vierkante centimeter wordt gestreden. ‘s Nachts komt altijd datgene terug wat overdag werd onderdrukt.

‘En we zingen en we springen en we zijn zo blij, want er zijn geen stoute kinderen bij,’ is een vlieger die niet opgaat. Er zijn overal stoute kinderen om ons heen. Sinterklaas moet nog komen. ‘Vol verwachting klopt ons hart, wie de koek krijgt, wie de gard,’ is dan een veel lichtere versie van wat de westerse christenen zingen : ‘Vol verwachting klopt ons hart, wie de eeuwige zaligheid krijgt, wie de eeuwige verdoemenis.’ De gard is een ander woord voor de roe, en dat heeft ieder mens nodig. Omdat we blijven stellen dat God het kruis is, is het woord God ook gewoon een variant op Gard, en Gard is om de hemelse Gist op te wekken, een variant op de heilige Geest. Van Gard tot Gist dus, van God tot Geest. Sinterklaas is trouwens als heilige klaas een variant van de heilige eklessia, oftewel de hemelse kerk, en dit is een vrouw, sint eklessia. De oorlogen over sinterklaas en zwarte piet zijn overigens weer op volle gang begonnen. Men bekogeld elkaar nu met oliebollen om dit sprookje in dit tijdperk. Het geheimenis van sinterklaas ligt in Heidelberg, en het blijft maar terugkomen.

Het sinterklaas mysterie is een groot mysterie. Sint Eklessia troont in Heidelberg, in de wildernis, waar zij haar schuilplaats heeft. Op arendsvleugelen is zij daar gekomen. Zondag 10 gaat over geduld en dankbaarheid, wat de sleutels zijn tot Heidelberg. Ook gaat het over schepping en onderhouding, wat een resultaat en vrucht hiervan is. Wij onderhouden de schepping door geduld en dankbaarheid. Zo zal er een nieuwe schepping zijn in hemelse gebondenheid en verbondenheid, stelt zondag 10 in diepte. Ook Kersten bevestigt dit, dat schepping en voorzienigheid bijeen behoren, dus de eklessia, de hemelse kerk, is ook het principe van nazorg, en niet alleen maar geboorte geven. En die onderhouding van de schepping geschiedt naar de eeuwige hemelse raad, stelt Kersten. Er mag dan ook niet zomaar van kracht gesproken worden,

maar de ware hemelse kracht is de voorzienigheid. De opvoeding, de tucht en de zorg is de ware hemelse moederlijke kracht. De zondeval was een ontwaking en openbaring over wat de mens nog allemaal moest doen. Kersten wijst op ‘in het zweet uws aanschijns zult gij uw brood eten.’

Kersten noemt de komst van de wereldoorlog een oordeel van God, want de wereld was door de zonden rijp geworden voor het oordeel. Hij riep : ‘Weg met al uw verzekeringen ! Zoek toch berging in de klove der steenrots. Gedenk toch het Woord, door een godvrezende moeder dikwijls tot haar zoon gesproken : ‘Weest niet al te verblijd in de voorspoed, en niet al te bedroefd in tegenheden.’

Ook afgoden willen voorzienigheid bieden aan de mens, ver van de Heere vandaan, waar Kersten ook tegen waarschuwt.

Zondag 11 – grondtekst

Vraag 29: Waarom wordt het hemelse zoonschap tot de hemelse baarmoeder, de zaligmaking genoemd?
Antwoord: Omdat Hij ons zalig maakt en van al onze zonden verlost, en omdat bij niemand anders enige zaligheid te zoeken of te vinden is.

Vraag 30: Geloven dan ook zij in de enige Zaligmakende baarmoeder, die hun zaligheid en heil bij de heiligen, bij zichzelf of ergens anders zoeken?
Antwoord: Nee. Door dat te doen verloochenen zij de enige Zaligmakende baarmoeder, hoewel zij Hem met de mond roemen. Want één van tweeën: of de hemelse baarmoeder is geen volkomen Zaligmaker, óf zij die deze Zaligmaker met een oprecht geloof aannemen, moeten alles in Hem bezitten, wat tot hun zaligheid noodzakelijk is.

Er zijn vele valse baarmoeders, vele valse wedergeboortes en ontwakingen, en daarom mag de mens niet overmoedig tot een baarmoeder gaan, maar alles toetsen, in de hemelse slaap blijven. Er is maar een hemelse baarmoeder, en daar moeten we alles voor opgeven, en daar kunnen we alleen binnengaan door volkomen hemelse slaap tot het sterven van het ego. Adam moest in een diepe slaap om tot de baarmoeder van Eva te komen, de moeder van alle levenden. Kersten zei : Ga toch dat Woord binnen, want datzelfde Woord zal tegen de mens getuigen die geen waarachtige gemeenschap ermee heeft verkregen.

Wie het verleden zomaar als het verleden zien en alleen maar in het ‘nu’ strijden zijn materialisten. Het verleden is de geestelijke wereld waar de wortels liggen. De verborgen hemelse raad is in het verleden. Daarover gaat zondag 12, die als de Efeze 6 van de Heidelbergse catechismus is, want er wordt opgeroepen om boven alles te strijden tegen de zonde en tegen de duivel. Het ‘nu’ is slechts het voorhangsel van het verleden, van de geestelijke wereld, waar de dwazen zich laten misleiden door de valse morgens, waar de Vur ook over spreekt.

De morgen bedriegt, ik heb het zelf gezien,

De morgen lacht je uit, waar de ontwaking slechts een keten is,

Wat is dan de diepere nacht ?
De nacht is op een hoge berg,
Terwijl de ochtend in het dal de dwazen misleidt
(De Vur, 114:7,9)

Een grote stoet komt uit de stad.
Zij gaan tot de morgen, maar de nacht kennen zij niet.
(De Vur 65:32)

Zij die als de gele morgen is, Zij is dan het raadsel van de oude tijden, de hoeder der tranen en de leidsvrouwe der heiligen en gezuiverden.
(De Vur 86:11)
Ik kom tot het morgenrood, om alles terug te draaien,
Zij hebben mij teveel gestoken,

Zij hebben mij teveel gebroken.

Alles deed pijn, maar van het lijden zingt zij,

als van zoete dromen.

(De Vur 42:11)

Zij die zomaar tot de morgen gaan, en dus zomaar in het ‘nu’ strijden, in het vlees, zijn dus deserteuren, die zich hebben laten bedriegen door vleselijke steekpenningen, wat hun drugs is. Zo horen zij niet dat zij geroepen worden door de hemelse moeder vanuit het verleden. In het ‘nu’ is het oordeel gekomen, en wordt de mens teruggeroepen tot de ark in het verleden al gegeven, maar de mens veracht de strijd in het verleden, want dat is immers zijn strijd niet. De mens wil het lijden van het verleden niet dragen door zijn zorgeloosheid en gebrek aan barmhartigheid. En zo blijven de wortels, en de hemelse raad verborgen. En dan zal er volgens Amos een tijd van honger zijn, waarin de mens zoekt maar niet zal vinden, omdat de mens verkeerde paden heeft gekozen, en zijn oren in de verkeerde richting heeft gestoken.

Het zijn de klassieke voorbeelden van afdwaling. De afgedwaalden in de woestijn klaagden tot Mozes dat ze weer terug wilden naar de vleespotten, oorlog voeren in het vlees, en dat er zo weinig voedsel en water hier was, maar het is allereerst geen strijd tegen vlees en bloed, maar het is een strijd van territoriale demonologie. Het ‘nu’ is slechts een poppenkast, en mensen die territoriale oorlogsvoering verachten strijden dan tegen de poppen, terwijl de poppenmakers zich slap lachen, want zo krijgen ze je meer en meer in hun

macht. Het is allemaal dweilen met de kraan open.

De man aan het kruis kwam niet om de romeinen te verslaan, maar om aan het kruis te gaan voor de diepere weg, dus het wachten op superman en spugen op het kruis telkens weer is zelf iets romeins. De romeinen hadden hun eigen afgoden, en waren de nazi's van hun tijd, terwijl de germanen vanuit het geestelijke en vanuit het kruis werkten, en toen Duitsland na het filosofische, intellectuele tijdperk overging tot de weltpolitik, expansie politiek, werd Duitsland ook romeins. Het is allemaal romeins, dat je zelf tot een beest wordt. De vrouw in Openbaring, als beeld van het overblijfsel, ging op adelaarsvleugelen de wildernis in, tot haar wortels, waar ze een schuilplaats heeft, vol worden met het Woord, en de arend is een beeld van het profetische. Het vleselijke begrijpt het profetische niet. Het is allemaal aards.

De oorlog is geestelijk. Het beest is het ego, wat diep in de mens zit, en de matrix is de illusie dat het ergens anders en iets anders zou zijn, dus dan vecht je tegen de bierkaai. Water gieten in een bodemloos vat. De mens heeft het Woord niet aangenomen. Tandarts en psychiatrie heeft het implantaat al ingebracht en niemand protesteerde, en wat er in het 'nu' gebeurt is daar gewoon een reflectie van, niets meer. Het is een oordeel. De zondvloed is gekomen. Dat is al uitgesproken.

Men wordt pas wakker als er bloed vloeit en als men wilde mannen om zich heen ziet hakken, maar tandarts en psychiatrie zijn smooth criminals die alles in het heimelijke doen, waar het grote volk langsheen leeft, dus er wordt gezaaid, tijdbommen gaan tikken, en als het dan ontploft, dan zijn ze ineens wakker en vallen de dansende poppetjes aan die ze om zich heen zien, omdat de tandarts en de psychiater altijd vrij spel hadden gekregen. Dus in het 'nu' is er dan allemaal slechts symptoombestrijding, en ook de dierenslager heeft vrij spel want dat kon ook altijd maar. Het waren immers geen mensen die leden, maar dieren. Dus nu moet de mens het hebben van vleesetende autoriteiten die dan de autoriteiten gaan bestrijden, het beest die zichzelf verscheurd. Ze praten zichzelf er helemaal in, want slager, tandarts en psychiater waren de afgoden van de mens, en nu moet de mens dus de gevolgen ervan dragen.

De mens is nu ingesloten in het 'nu' en nog bekeert de mens zich niet. Nog wil de mens het pad niet zien wat terugleidt. De mens is totaal mediaverslaafd, klagende tegen Mozes, omdat het haters zijn van de sobere natuur. De mens wil terug naar de romeinen. Het is vandaag de dag nazi tegen nazi. Als mensen om je heen jouw wereld proberen te bouwen, dan moet je je eigen wereld bouwen, en die wereld is al gegeven. Bouwen op het Woord.

Het zijn klassieke junkie-symptomen. Allemaal onstuimig junkie-gedrag gebaseerd op of er een joint in de mond hangt of niet.

Het is het Noord-Korea tijdperk. De mens heeft teveel tegen de bijbel en het geloof aangetrapt, extremistisch, ook te lang. Wij pakken het alleen aan in het kader van de dialectische theologie. De mens hoort wat woorden, en dan gaan ze er met de botte bijl mee aan de gang, helemaal uit de context. Wie zijn leven tracht te behouden zal het verliezen. Er is alleen leven in het kruis. Werk zolang het dag is, want als het nacht is kan niemand werken. Dat hebben we veel vaker gezegd. Het is nacht nu. Daarom moet de mens terug naar dat wat al gegeven is. De rest is allemaal de bijeffecten van de drugs die men gegrepen heeft.

Uitgave : HRC

DE POPPENMAKER VAN HIROSHIMA - 7

Hoofdstuk 7. December 1946 tot Maart 1947

Het was net na de oorlog, maar voor hem was het nog steeds oorlog. Hij viel van het ene concentratie kamp in het andere. De zus van zijn vrouw was als de onverschillige Pontius Pilatus die gewoon toekeek als de vrouwen hem verbaal mishandelden. Maar hij gebruikte het voor zijn preken. De dominee had zoveel goede voornemens, maar dit was gewoon niet haalbaar. Er was teveel tussen hem en zijn vrouw ingekomen. Hij snapte niet wat zijn vrouw bezielde. Er was geen doorkomen aan. Hij kon niet met deze vrouwen leven. Het was alsof hij nu niet één moeilijke vrouw had, maar drie moeilijke vrouwen. Er knapte iets in hem. Hij had allang spijt dat hij ooit was verhuisd. Uiteindelijk stelde hij zijn vrouw voor de keuze : 'Je weet dat wij economisch goed zitten omdat de kerk ons financieel ondersteunt. Of die vrouwen gaan eruit, of ik stop ermee dominee te zijn.' Zijn vrouw was hierover erg kwaad, maar stemde toen uiteindelijk toe dat de vrouwen weg zouden gaan, op voorwaarde dat ze soms nog weleens een weekendje konden komen logeren. Dat was hem best. Wonder boven wonder stond hun vroegere flat weer te huur aangeboden, en zonder te aarzelen reageerde de dominee op het aanbod, en kreeg de vroegere woning terug. Ze waren hier beiden blij mee. Het leven in het centrum in een flat beviel hen toch beter als in een rijtjeshuis.

Het was inmiddels 1947 geworden. De verhuizing was weer een hele klus, en ze zorgden dat het weer precies zo was als vroeger. Wel gingen ze nog gewoon naar de nieuwe kerk. Dat stond hem wel een beetje tegen, want hij wilde eigenlijk helemaal niet meer in die wijk komen. Daarom gingen ze op zoek naar een andere kerk in het centrum, die ze

uiteindelijk vonden. Ook daar kon de dominee preken.

Hij had het gevoel alsof ze een cirkeltje hadden gemaakt. Hij voelde zich hier beter thuis. Soms kwam de vriendin van haar vrouw of haar zus nog logeren, of beiden. Maar dat werd ook steeds minder. Ze waren weer volkomen met elkaar opgezadeld.

'Opnieuw beginnen ?' had hij gevraagd toen ze weer in hun flat gingen wonen. Maar hij wist waar het op uit zou lopen. Hij liep zowel met een oorlogstrauma als met een huwelijkstrauma. Van beiden was hij niet af. Hij zat er middenin, maar hij was tenminste weer terug in dat wat hij zijn geliefde huis noemde. Het was alsof hij het nu extra kon waarderen. 'Nooit meer hier weg,' zei hij. 'Hier hoor ik.'

Hij begon steeds meer het mechanisme van zijn vrouw te ontdekken. Het was als een programma, als een klokwerk. Hij moest tot de conclusie komen dat hij daar geen controle over had. Hij besefte ook dat communicatie op zichzelf niet zonder gevaren is, en niet zonder consequenties. Hij besefte dat communicatie programmatie is, waarmee hij heel voorzichtig moest zijn. Er was wel een manier om ermee om te gaan, en dat behoorde hij te leren.

Hij bekeek de afstanden tussen de objecten om hem heen, en ook de afstanden tussen zijn gedachtes en probeerde het te lezen als een soort morse, als een tekensysteem. Het was moeilijk om niet geheel negatief te worden, maar het was ook moeilijk om geheel negatief te worden, dus hij probeerde een weg in het midden te vinden. Zijn vrouw zei vaak : 'Nu moet het goed zijn,' en 'Nu moet je er weleens over heen zijn,' als ze het over zijn oorlogsverleden had. Zij kon zich totaal niet in hem verplaatsen. Hij liep bij haar telkens op tegen een harde muur. Maar het was zijn vrouw. Het was een kraal of schakel in de ketting van zijn leven. Zij hoorde bij hem, of hij dat nu wilde of niet. Hij had zich daarbij neergelegd. En wat moest een dominee zonder vrouw ? Zij was zijn inspiratie bron, en daardoor economisch. Zonder haar had hij zijn preken nooit kunnen schrijven. Zij was het geheim van de financiele ondersteuning door de kerk.

Met haar viel ook niet echt te discussiëren. Haar wil en zienswijze was wet, hoe hij het ook wendde of keerde. 'Wat eten we vandaag ?' vroeg hij.

'Bloemkool,' sprak ze.

'Oh, bloemkool,' zei hij. Hij kon soms wel met haar praten over alledaagse dingen. Dan kon ze soms poeslief doen, en dan was hij erover verwonderd dat ze er geen ruzie over hadden. Zij was een onderdeel van een taal, een taal die hij nog niet begreep. Deze taal was onverbiddelijk. Er kon niet gesjoemeld worden. Hij moest deze taal leren. Hij had het gevoel dat hij naar school moest. Hij merkte dat hij wat miste als dominee zijnde. Daarom ging hij elke donderdagmiddag een cursus semiotiek volgen, de leer van de verborgen tekensystemen om de mens heen. Hij vond dit een interessant onderwerp. Het schooltje was gelukkig dicht in de buurt. Hij kon daar ook zijn verhaal kwijt, en toen gaven ze hem een uitleg over de verborgen betekenissen van de tekens die hij opnoemde, waarover hij zichzelf verbaasde. Zij konden zo de diepere betekenis van zijn geschiedenis laten zien, en dat gaf hem een diepe rust en vrede. Zijn vrouw vond het allemaal maar onzin, dus met haar sprak hij er nauwelijks over. Soms vroeg ze weleens wat er over, en dan probeerde hij zo vaag mogelijk te antwoorden, of zelfs misleidend. Hij wist dat hij bij zijn vrouw maar beter niet de waarheid kon vertellen. Zijn vrouw kon niet tegen de waarheid.

Ze leefde in een wereld van leugens, en alleen door de leugen kon hij haar nog enigszins bereiken. Maar hij leerde het te begrijpen als een tekensysteem op de cursus semiotiek. De leugen was een geheime taal. Hij vond dat wel interessant want zo kon hij zijn vrouw uitdokteren. Zij was het grootste blok aan zijn been, samen met de oorlog. Hij moest een weg door haar zien te vinden. Er was geen andere mogelijkheid. De oorlog en zijn vrouw waren twee grote raadsels in zijn leven die maar niet meebogen. Zou zijn vrouw opgesloten zitten in haarzelf en een soort van morse naar hem uitseinen ? Dat soort gedachtes vlogen door hem heen. Hij vroeg zich af hoe zij geworden was zoals zij was, zo hard als steen. Over haar verleden sprak ze eigenlijk nooit. Hij had er ook niet echt naar gevraagd. Op een dag besloot hij haar er eens mee te confronteren. Ze werd boos en liep weg.

'Wat is er nou ?' vroeg hij. 'Ik toon gewoon belangstelling, en weer is het niet goed.'

'Het gaat je niets aan,' sprak ze. 'Het is iets persoonlijks. Daar moet je vanaf blijven. Het is iets intiems. Daarvoor ben ik niet met je getrouwd. Ons huwelijk is puur economisch.'

'Doet het pijn als ik er naar vraag ?' vroeg hij.

'Ik voel niets,' zei ze. 'Ik leef niet in het verleden zoals jij.'

'Dat is natuurlijk makkelijk praten,' zei hij. Maar hij wist hoe zij er over dacht, en blijkbaar hield zij iets achter voor hem. Zijn laatste redmiddel was haar dagboeken. Hij zou eens op haar slaapkamer op zoek gaan naar haar oudste dagboeken. Er stonden ook kisten op haar kamer waar hij nog nooit in had gekeken. Het waren oude kisten die ze geërfd zou hebben.

Op een dag toen ze naar de supermarkt was ging hij haar slaapkamer op. Hij liep direct naar de kisten toe, maar ze

bleken op slot te zitten. Na wat zoeken vond hij de sleutels onder haar matras, en opende de kisten. Er lagen hierin veel oude schoolschriften, oude boeken, en ook wat dagboeken. Soms waren het dunne schriftjes. Er stonden ook jaartallen op. 'Interessant,' sprak hij tot zichzelf. 'Ik kan veel over haar zeggen, maar ze heeft haar leven wel goed bijgehouden, allemaal opgesteld in journalen.' Hij bladerde wat door de schriftjes. Het ging over wat vriendjes, en over haar vader. Er was veel over haar vader geschreven, hoe moeilijk hij was. Ze wilde vaak niet meer leven. Sommige zinnen waren doorgekrast. Plotseling schrok hij. Haar vader had haar iets aangedaan waar ze niet over durfde te schrijven. Hij begon zich de gekste dingen in het hoofd te halen, maar het bleef natuurlijk maar allemaal speculatie, omdat ze het niet durfde te schrijven. Hij las verder, en daar ging het weer over een vriendje, en over een voetbalwedstrijd van meisjes. Toen ging het weer over haar vader, dat haar vader het weer had gedaan. Zijn hart begon hevig te kloppen. Wat kon dit betekenen ? Zijn fantasie sloeg er op los, en hij begon als een razende verder te lezen, maar het ging allemaal weer over andere dingen. Toen nam hij een ander schriftje en deed hetzelfde, maar daar kwam haar vader helemaal niet in voor. Hij begon wanhopig te worden. Hij deed alles weer terug in de kist, sloot het, en legde de sleutels weer onder de matras.

De dag erna ging ze weg met een vriendin, dus toen had hij meer tijd. Weer opende hij de kisten, en nu zou hij echt alles grondig doorlezen van jaar tot jaar. Hij werd er echter niet veel wijzer van, want het ging allemaal over andere dingen, veel over vriendinnen. Ook ging het over haar zus. Vaak ging het ook over racisme, maar toen las hij iets waar hij weer van schrok. Ditmaal ging het over haar moeder. Haar moeder had iets gedaan waar ze niet over durfde te schrijven. Toen hij bij het laatste schrift was aangekomen van haar leven beefde hij. Hij hoopte maar dat het hem nu uitgelegd zou worden, maar hij was erg wanhopig. Hij sloeg het schrift open. Ze schreef dat ze was bedreigd met een mes, maar er werden geen namen genoemd. Ook moest ze bepaalde dingen doen. Verder werd alles vaag gehouden. Misschien had de bedreiging met het mes haar zo gemaakt. Ze werd gechanteerd. Misschien dat hierdoor alle stoppen bij haar waren doorgeslagen. Hij deed alles weer netjes terug in de kisten en sloot ze. Daarna legde hij de sleutels weer onder de matras, precies op dezelfde plaats.

Toen ze thuiskwam vroeg hij eerst hoe ze het gehad had. 'Het was leuk,' zei ze. Dat was alles wat ze zei.

'Ik had vannacht een nare droom,' zei hij. 'Je werd bedreigd met een mes.'

Ze schrok. Toen ineens werd ze weer stijf en koud. 'Iedereen droomt weleens,' zei ze zacht, maar ze had wel een beteuterd gezicht. Hij had er niet over gedroomd, maar hij wist geen andere manier om haar ermee te confronteren. 'Je vader en je moeder stonden er ook bij,' zei hij.

Ze keek op en trok haar wenkbrauwen op. Haar gezicht vertrok helemaal. Ze slikte. Toen vertelde ze uitgebreid over wat ze die avond zouden eten. 'Ik heb troost nodig,' zei hij. 'Ik gaf om je in die droom. Ik ontworstelde het mes van degene die je bedreigde.'

'Kun je ophouden met die dromen, Jozef de dromer ?' snauwde ze. 'We leven in de realiteit, niet in dromen.'

'Hoe waren je ouders vroeger ?' vroeg de dominee.

'Ik wil er niet over praten,' zei ze. 'Je wil altijd maar over vroeger praten, maar we leven in het hier en nu. Het verleden is weg. Daar hebben we niets meer aan, en het komt nooit meer terug.'

'Maar er zijn dingen van je afgenomen ?' vroeg hij.

'Ja, teveel,' snauwde ze, 'maar ik heb er zoveel voor teruggekregen. Het leven neemt en het leven geeft. Als iets wordt weggenomen, dan is er iets beters voor je.'

Hij keek haar aan, en snakte naar adem. 'Je bent nog steeds een aanstellertje,' zei ze.

Hij zag weer uit naar de donderdagmiddag, naar een les in de semiotiek, want het ging weer helemaal verkeerd. Ze werkte hem op de zenuwen, maar hij wist nu in ieder geval een beetje waar dat door kwam. Hij bleef maar aan het mes denken.

Toen hij die week naar het schooltje ging op de donderdagmiddag vertelde hij over het mes. Toen gaven ze een hele bijzondere uitleg. Het mes was het teken van een komend huwelijk. Hij was het mes zelf. Het huwelijk is een botsing, een ongeluk, twee mensen die toevallig op elkaar in zijn gelopen of ingereden. Zij zijn lotgenoten. Er valt ook niet aan te ontkomen. Ze zijn verminkt voor het leven. Ze zijn een vast onderdeel van elkaar geworden. Maar dat werd toen nog dieper uitgelegd, want het huwelijk is slechts datgene wat tekens, woorden en zinnen aan elkaar verbindt. Het huwelijk is het mengsel. Dat het zo diep gaat en zo pijnlijk is is het leerproces. Het is het onderdeel van een school, de moeite die je ervoor moet doen, en de voorwaarden die er zijn.

Voor hem was het het dagje wel. Hij liep fluitend naar huis. Hij was een beetje vrolijk, maar thuisgekomen kon zijn vrouw dat totaal niet waarderen. 'Ik ga het huis wel uit als je zo bent,' zei ze. 'Je lijkt wel dronken.' Ze ging naar de gang en pakte haar jas.

'Nee, blijf,' zei hij. 'Ik ben niet dronken. Ik zag gewoon wat grappigs op straat.'

'En wat was dat dan ?' snauwde ze.

'Een jongen die op z'n kont viel,' zei hij.

'Misselijk,' zei ze. 'En daar maak jij grappen over ?'

Uit zijn binnenzak haalde hij de chocolade die hij voor haar had gekocht. 'Die eet ik buiten wel op,' sprak ze, en griste het uit zijn handen.

'Nee, blijf,' zei hij. Hij wilde naar haar kijken om zijn nieuwe lessen semiotiek in het geheim op haar toe te passen, maar ze was al weg voordat hij er erg in had. Hij zuchtte, maar het kon zijn dag niet kapotmaken. Hij dacht na over wat er was gezegd. Voor haar was hij dus het dreigende mes. Natuurlijk was dat omgekeerd ook zo. Het leek wel alsof zijn vrouw het dreigende mes van de oorlog was. Maar het was dus slechts een schakel in de ketting van een semiotisch systeem, een tekensysteem. Hij moest de sociale tekens leren begrijpen en op waarde leren schatten. Ongelukken zoals het huwelijk stonden niet op zichzelf. Zijn huwelijk beheerste alles, als het bindmiddel van de taal. Als het pijnloos zou zijn dan zou het geen afweersysteem hebben, geen immunologie. Daarom werd het huwelijk vergeleken met een ongeluk. Het was om alles in de juiste banen te leiden. Het verleden moest afsterven, verwerkt worden.

Het huwelijk was een verleider, een misleider, een toevallig ongeluk, tenzij het was ontcijferd door de semiotiek.

Uitgave : COAB, 2018

HET RAADSEL VAN CALVIJN

Ligt in de natuurtouwen dan ook het geheim van de metamorfose ? In de aarde is het geheim van de natuurtouwen. De mens heeft het niet gezien. Alleen de eenling komt tot het geheim. Calvijn had het erover dat in de diepte van zijn putten is het geheim van de onweerstaanbaarheid (de vierde pilaar van het calvinisme) en het geheim van de onontkoombaarheid (de vijfde pilaar van het calvinisme), twee karaktereigenschappen van het natuurtouw. Dit natuurtouw doet de mens altijd minderen (de eerste pilaar) en afzonderen tot een eenling (de derde pilaar), opdat de mens zo door de natuur uitverkoren kan worden (de tweede pilaar). De mens heeft Calvijn verkeerd begrepen, heeft de diepte van de boodschappen van Calvijn niet gezien, en hij zag het zelf ook niet. Wat zei hij eigenlijk, en waarom werd hij zo'n beetje de beroemdste theoloog die ooit heeft bestaan ? Ja, schurken gingen ermee op de loop, en bouwden ermee hun kerken, met de woorden van Calvijn, maar het kan ook zoveel beter en dieper. Er kan ook een zuivere en goede boodschap in gezien worden, zoals ook in het evangelie wat de mensheid in de greep houdt.

Oh, wat een volle glorie predikte die Calvijn, als je maar even dieper durfde te kijken, even verder durfde te kijken dan je neus lang was. De mensheid heeft het niet begrepen, de mensheid heeft het niet verdiept, maar het raadsel van Calvijn heerste over de massa's. Het raadsel moet verstaan worden. Daartoe is de prediking van het natuurtouw gekomen. Het is iets voor de puzzelaars, niet voor de religieuzen. Kijk, ik kan ook wel religieus gaan lopen doen, maar wat wordt ermee bedoeld ? Dat is veel interessanter, als je het op diepte gaat schatten, en het eindelijk eens gaat uitleggen. Uiteindelijk houdt je dan alleen de natuur nog over, en de natuur spreekt nu eenmaal graag in metaforen.

Dus wie was Calvijn en wat was zijn boodschap ? Calvijn stond voor het volk zo'n beetje naast Jezus. Hij sprak erover dat de mens eigenlijk helemaal geen vrije wil had. De mens werd voortgedreven door de krachten van het kwaad, en de mens had hulp nodig. De mens was een speelbal geworden. De mens moest terug naar de hogere wil, naar de hogere kennis. Calvijn predikte het touw. De mens was gebonden door het touw van het kwaad, en moest nu terug tot het touw van het goede, oftewel het natuurtouw. Dat je Calvijn heel anders kan uitleggen is bekend, maar dit is dan even de rode draad die er doorheen loopt, en waar je jezelf aan vast mag houden. Calvijn is nooit letterlijk geweest, ook al was hij orthodox. Hij werd gedreven door abstracte krachten.

De vrije wil kan juist zo gevaarlijk zijn, en kan de mens op het verkeerde pad leiden. Daarom is het belangrijk de vrije wil over te geven aan de hogere kennis, de kennis van de natuur, oftewel het natuurtouw. 'Ja maar ik wil dit en ik wil dat,' wordt er dan gezegd. Gaat het dan om wat je zelf wil, je vlees, of gaat het erom wat het beste voor je is ? De lagere wil van de mens heeft de mens in de grootst mogelijke problemen gebracht, en daarom is de boodschap van Calvijn, wanneer deze op waarde is geschat, van levensbelang. Het is niet zo dat een mens geen vrije wil heeft, maar de mens moet dus komen tot het punt van het afleggen van de vrije wil, opdat de hogere wil kan komen. Wat een heerlijke en veilige boodschap is dat. Dan komt er iets groots en heerlijks van de natuur wat we niet meer kunnen wederstaan en waaraan we niet meer kunnen ontkomen, want het is iets eeuwigs.

Is dat dan een makkelijk pad ? Neen. Maar we zijn dan wel geborgen in God, wat we dan ook mogen meemaken. God heeft ons geen gemakkelijke tocht beloofd door het oerwoud, maar wel een behouden aankomst. Uiteindelijk is dat het belangrijkste dat we ondanks alles toch God's kinderen zijn. Het lijden wordt ons niet bespaard, maar het zorgt ervoor dat we in God blijven en geen slaven van de zonde zijn, en de wil van het vlees niet meer volgen. Vanuit ethisch oogpunt valt er heel wat aan te

merken op de bijbel, de koran en ook de geschriften van Calvijn, maar de natuurtouwen lopen er dwars doorheen. Wij mogen worstelen met de bijbel, de koran en Calvijn, net zoals Jakob op Pniel vocht, vanuit het oogpunt van het toetsen : toets alles en behoud het goede. Wij mogen het kind namelijk niet met het badwater weggooien. Het was een erfenis, en we doen de voorouders geen recht en eer als we het zomaar klakkeloos aannemen, en ook niet door het zomaar weg te werpen, maar juist door het te verdiepen, tot sieraad te strekken, door een gedegen commentaar erop te geven, vanuit exegetisch oogpunt, de schriftuitleg. Zo kan de mens voor veel gevaren behoed worden in deze zware, dichte en woeste literaire oerwouden. Dat is een hele uitdaging, en dat is ook de reden waarom ik altijd van mijn vak heb gehouden.

Daarom zeggen we ook omtrend het onderwerp Calvijn : Niet in paniek raken, maar even een kwartslag draaien. Het helpt soms om ook even wat andere geschriften van Calvijn erbij te halen om de context te kunnen zien. De stad heeft de boodschap van Calvijn nodig om de vrije wil weer te beteugelen. Calvijn is, wanneer je zijn boodschap hebt kunnen relativeren en niet jezelf te buiten bent gegaan aan het drinken van de wijn ervan, als een paardenmenner. Hij is geen geestelijke sinterklaas, maar het kan zeer dankbaar werk zijn voor de puzzelaars die doorzetten in deze oerwouden. Het geeft niet makkelijk mee, en geeft zich ook niet makkelijk weg, maar er is een weg. Er is een orthodoxe Calvijn, maar ook een meer literaire Calvijn, als een dichter, die de geheime paden laat zien in de wildernissen van het bestaan. Ja, een groot rover was hij, een beruchte piraat en schurk in zijn tijd, en nog steeds, maar moeten de gestolen goederen dan niet teruggeroofd worden ? Calvijn is als een legende, een mythe, waar de mens niet meer van los komt. Het heeft te diep gegraven en gegrepen. Nu moet de mens het nog leren begrijpen en tot nut gebruiken. God kan ook met kromme stokken rechtslaan.

Niets scheurde de wereld theologisch zo diep als Jezus, Mohammed en Calvijn. Paulus predikte slechts Jezus, maar Mohammed en Calvijn predikten zichzelf. Ze brachten een totaal nieuwe religie. Calvijn had zijn eigen theocratie opgericht. Predikers hebben weleens gesteld dat het bijna onmogelijk was om Calvijn nog uit de botten te krijgen. Het was te diep gegaan. En dan zeg ik : Dan moeten wij nog dieper.

Niemand heeft het ooit zo extreem gesteld als Calvijn, niemand. Maar ook zijn geestelijke en theologische rijkdommen waarmee hij deze boodschappen bracht waren ongeëvenaard, en bezaten grote potentie. Het doet zeker niet onder voor de bijbel. Als ik soms zie hoe de stad misbruik maakt van de vrije wil, dan strek ik mij soms uit naar de extremen van Calvijn, niet letterlijk, maar symbolisch, want ik weet dat wij moeten manoevreren tussen extremen. Tussen de extremen ligt een pad, en wij zouden totaal machteloos zijn als de andere extreem zou ontbreken. Daarom is Calvijn van levensbelang om de strijd tegen de overmaterialistische en hedonistische stad te winnen. Temper de wijn van Calvijn zou ik zeggen, om deze paarden te temperen. In de juiste verhouding en de juiste hoeveelheid doet het wonderen. Onderschat Calvijn niet, onderschat de macht van de geschiedenis niet, om door deze oerwouden heelhuids heen te komen. We zijn in een doodsstrijd met de stad. Zonder Calvijn gaan we er allemaal aan.

In zijn commentaar op de Psalmen stelt Calvijn dat het niet voldoende is te proberen niet te zondigen. Ja, de mens moet zich afscheiden van de zondaren, maar ook moet een mens afkeer hebben van de zonde. De mens moet walgen van de zonde, en niet alleen maar de zonde haten. (Psalm 1) Walgen wij al van de zonde ? Hebben wij er al zo'n grote afkeer van dat we er van gruwelen, zodat we de zonde niet meer doen ? Zo niet, dan moeten wij ons daarnaar uitstrekken en ervoor bidden. Het is dus ook van groot belang te weten wat nu eigenlijk zonde is en wat niet. Ook daarvoor mogen wij bidden, en het mag ons geopenbaard worden in de studie van de demonologie. Het is iets wat we moeten ervaren, in onze relatie met God, met de natuur, met de hogere kennis. Het kan niet zomaar in een boekje gelezen worden of zomaar van Jantje naar Pietje doorverteld worden zo van dit is dit en dat is dat. Neen. Het gaat om het hebben van een persoonlijke relatie met de hogere kennis waarin je offers moet brengen. Gesjoemel zal altijd leiden tot misleiding, dus vandaar dat de mens die het meent met de hogere kennis radicaal moet zijn. Calvijn stelde dat Ezra de psalmen had verzameld, of iemand anders, maar dat juist deze psalm als eerste was opgesteld had een bedoeling, namelijk de godvruchtigen terug te leiden tot het overpeinzen. Wees gegrond, doe niets zomaar oppervlakkig, maar heb er een diepe en getoetste reden voor. Het geluk van de goddelozen is maar tijdelijk, en is een waan, stelt Calvijn.

Hoe erg moet het zijn als je aan het einde van je leven moet vaststellen dat alles slechts een waan is geweest, alles waar je voor hebt gewerkt, alle contacten die je hebt gebouwd, alle schatten die je hebt vergaard, alle naam die je hebt gemaakt. Werk daarom alleen zuiver voor het goede, voor de hogere kennis, opdat je later niet bedrogen uit zal komen.

Psam 1 zegt : Welzalig de man die niet wandelt in de raad der goddelozen, niet stil staat op de weg der zondaren, en niet zit in het gestoelte der spotters, maar zijn lust is in des heeren wet, en hij overdenkt hare wet dag en nacht.

Bouw daarom je huis niet op zand. Dat

is wat de dwazen doen. Zorg dat je fundament hebt. Heb je al fundament voor alles wat je zegt, denkt en doet ? Zo niet, dan bevind je jezelf op dun ijs. Calvijn waarschuwt dat waar iemand vrijwillig zijn slechte begeerlijkheden achterna dwaalt hij bedwelmt wordt door de gewoonheid der zonde, en dan vind er verharding plaats. Waar de zonde gewoon word daar begint de mens alles te vergeten, en daar valt de mens af van God, wat een zeer tragisch natuurverschijnsel is om de mens te testen. Vandaar dat het vreemde ook zo belangrijk is voor de mens. De mens mag door het gewone niet in slaap dutten. Calvijn stelt dat afkeer van deze zondige gewoonten de mens weer uit deze bedriegelijke slaap zou kunnen doen ontwaken. Afkeer van de zonde is het medicijn, want God heeft ook een afkeer van de zonde. Calvijn waarschuwt vervolgens tegen de ijdele blijdschap die het zondigen biedt wanneer deze afkeer ontbreekt.

Blijf dus vechten tegen de zonde van de stad.

Uit : De contextuologie (ingekort), uitgave : COAB

1e Jaargang, nummer 19, 14 mei 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN TIMOTHEUS - 3

Er is maar één ‘ik’, één zelf, wat van belang is en wat bestaat en zal bestaan, en ook altijd heeft bestaan, voortkomende vanuit het niet-ik, het niet-zijn, het niet-bestaan, oftewel vanuit de zelfverloochening, en dat is het bestaan van het hogere zelf van God, waar ook Galaten 2:20 op wijst, namelijk dat wij met Christus, oftewel chasma, de baarmoeder in de worteltekst, gekruisigd zijn, en toch leven wij, maar dit is niet onze ik, maar Christus, oftewel chasma, de baarmoeder, leeft in ons. Het eigen ik is namelijk levens en levensgevaarlijk.

God de moeder leeft in ons, en wij leven als door een spiegel, in een wildernis vol spiegels, waarin wij nog steeds verdwaald zijn, want wij kennen het hogere zelf van God niet of nauwelijks. Daartoe moeten wij nog ontwaken. Dan spreek ik even voor de mensheid in zijn algemeen. De mens is nog heel laag in het evolutie plan, staat nog in zijn kinderschoenen, en dat zien we ook om ons heen. Religie is de grote boosdoener, en wel in de zin dat ieder zijn eigen afgod heeft, en daar strijden ze voor, ook tegen elkaar, en zo ontstaan grote oorlogen waar gewoonlijks kinderen in worden opgeofferd. De hoge bazen, de oude mannen, zitten lekker hoog en droog, en laten hun kinderen het met elkaar uitvechten.

Karl Barth zei dat we niet hoefden te twijfelen aan het bestaan van God, maar wel aan het bestaan van mensen. Bestaat de mens wel, of zijn dit slechts spiegelingen ? Er is het verschil tussen het gekende zelf van God en het vreemde zelf van God, als een hemelse gespletenheid eigenlijk. Die gespletenheid is er in ieder mens, niemand uitgezonderd.

De man is een onderdeel van de moeder, het luisterende deel, het deel wat bekend is, terwijl de vrouw het ongekende is, het vreemde. De bruid is donker en de bruidegom is blank in het Hooglied. Het zijn slechts beelden. De bruidegom moet de staat van gevallenheid, ellende en oordeel onder ogen komen, de duisternis, waarvan zijn donkere bruid een beeld is, van die ontwaking, dus niet in de zin dat zij zelf slecht is, maar zij laat het zien, en onderwijst hem hierin, en leert hem de nederigheid.

Jezus wees in het evangelie op de bekering, de gehoorzaamheid en het sterven van het zaad. Alleen in die kracht kunnen wij werken. Dat is precies waar de baarmoeder voor staat, de chasma. De predikant F. Bakker stelde in zijn boekje ‘Facets of Prayer’ dat zij die een ware nood hebben niet weglopen van het zijn aan de voeten van Jezus, maar dat ze daar liever zouden willen sterven. Hij stelt hoe erg het is als God dan stil blijft, of dat God dan over rechtvaardigheid spreekt in plaats van genade, en dat we dan een ‘nee’ te horen krijgen, dat God niks voor ons kan doen. Ons vlees moet namelijk sterven aan de voeten van Jezus, aan de voeten van Moeder God, net zoals Ruth in slaap viel aan de voeten van Boaz. F. Bakker stelt dan dat we in onszelf geen rechten hebben, maar dat alleen God rechten heeft.

Nu sprak Calvijn in zijn commentaar op 1 Timotheüs dat velen liever lof geven aan het menselijke verstand, de welsprekendheid en de menselijke wetenschap in plaats van lof geven aan de waarachtige, goede en rechtmatige oordelen van God. Daarom is er ook zijn ‘lof der oordelen’ leer. Onze catechismus wijst erop in inzetting 57 hoe belangrijk het is om de grootte te kennen van God’s oordeel. Ook moeten we de grootte kennen van de zonde en de ellende, en de doodstaat waarin de mens zich verkeerd, anders komen we onherroepelijk terecht in de verstrikkingen van Laodicea. En we zien om ons heen wel dat de leer van hypergenade gewoon niet werkt, maar dat we van God te horen krijgen als we om genade smeken : ‘Mijn oordeel zij u genoeg.’ Onder het oordeel des Heeren worden wij getuchtigd en opgevoed, op de juiste paden geleid, en daarom is dit oordeel lof gegeven en verdiend het lof. Het oordeel is niet ondermatig of bovenmatig. God is een goede God die zijn kinderen beschermt, en wiens werken wonderbaar zijn, boven alle verwachting.

Aardse mensen zijn sadistisch, bitter en letterlijk, terwijl het koninkrijk des Heeren, en ook de oordelen des Heeren geestelijk zijn. Het is de mens geweest die het heeft doorgevoerd in het vleselijke. De wegen des Heeren en de diepten des Heeren in het oordeel zijn ondoorgrondelijk. Door het vlees, ook door het religieuze vlees, wordt de mens altijd weer op het verkeerde been gezet. De mens wil nog graag gezien worden,

en praat daarom met de massa mee, ook voor de markt. Wie durft vandaag de dag nog de kudde te verlaten om op zoek te gaan naar het verloren schaap of het verloren varken ? Dan moet je gaan daar waar alleen arenden durven te komen. Zij die denken jou te bezitten zullen je dan terug proberen te roepen als een hond. Maar je bent hun hondje niet. Dat zijn allemaal de instellingen van het vlees, en dat zal vallen, als wij maar blijven volharden op het smalle pad tot in de verloren dieptes van de wildernis. Dat is niet zomaar het pad van het volk Israel, maar het pad van Ismael die ieder mens als zijn vijand had, als beeld van het toetsen in de Vreze des Heeren. Ismael vreesde de mens niet, maar alleen de Heere, en bouwde zo met zijn vader in de dieptes van de verloren wildernis het gebedsoord, in het land Rebekkah, zoals we kunnen lezen in de nieuwe bijbel. Dat is het waarlijke komen tot het hemelse vreemde (Odenlech 14:20).

Als we al die aardse koninkrijken om ons heen zien en beseffen dat we als mens in ballingschap leven, dan mogen we volgens Calvijn met één ding tevreden te zijn, en dat is een dienstknecht des Heeren te zijn. Zo onderwees Paulus Timotheüs. De rest moeten we op de koop toenemen. Het hoort bij het werk des Heeren. Het is niet lijden, maar werk. Het is niet strijden, maar werk. (Beloch 25)

Wij moeten net als God herders zijn op zoek naar de verloren schapen, wat een diepe betekenis heeft, want dit is ook een studie opdracht om tot de hogere hemelse context te gaan, tot de missing links. Telkens ontbreken er dingen in de kerken, waar ze vervolgens hun marktjes en koninkrijkjes omheen bouwen, dus moeten we verder trekken. Wij zijn vreemden die van station tot station gaan. Wij horen hier niet. Wij zijn niet van deze wereld. Geliefden, het zijn allemaal maar tijdelijke plaatsen waar we dingen van kunnen leren, en dan moeten we verder trekken, dieper de wildernis in, op zoek naar de verloren, vergeten, onontdekte gebieden, ook de wilde stammen waar de buitenwereld nog nooit contact mee heeft gehad.

In het werk des Heeren gaat het erom dat wij niets anders behoren te zoeken dan een goede werker te zijn, een goede dienstknecht des Heeren, stelt Calvijn. Laten we eerlijk zijn, en niet het doel missen door mensenverering of zelf vereerd willen worden. Wee u wanneer een ieder wel van u spreekt, wanneer een ieder u vereerd. Waar is het offensief ? Wij dienen net als de Heere een steen des aanstoots te zijn, omdat wij de waarheid prediken, en niet op de stoel van Eli gaan zitten om de lof van het volk te ontvangen. Zij die op de stoel van Eli zitten en hun kinderen niet tuchtigen en hun kinderen naar de mond praten, die hebben hun loon al. Die worden volop vereerd door het grote volk. Ze hebben misschien grote wijsheid gebracht, maar een stuk van de tucht en het oordeel weggelaten, en daarom zit er een lek in het schip en moet de mens verder. Een klein beetje zuurdeeg maakt het gehele deeg zuur. Veelal werden zij zo groot door de markt. Het verkoopt goed en zo is het simonie, tovenarij. Het volk is betoverd. Ze zwelgen en vleien met de grote namen. Och, rent toch tot de wildernis om naar de verloren schapen te gaan zol.ang gij nog kunt. Laat u niet op een voetstuk zetten. Ren voor uw leven. Neem niet de kronen en tronen aan van de stad, want zij zullen u gevangen zetten, en u tot een slaaf van hun mammon maken en tot hun mores (Zeeën 1:51). Hun spieren zijn volgepompt met uitwerpselen om vrouw en kind te onderdrukken, en andere rassen, want zij zijn het superras (Zeeën 1:50). Zijn we dan het gevaar van de nephilim vergeten ? Dit geheimenis van Genesis 6 is nog steeds onder de mensen. Wij leven weer in de dagen van Noach. Men eet, drinkt en huwt, en stoort zich nergens aan. Men is Laodiceaans. Keer toch terug tot de lof der zondvloed die nodig is, de lof van het oordeel (inzetting 1 van de nieuwe bijbel catechismus).

Calvijn stelt dat het geluk voor de vleselijken is gelegen in twee dingen : eer en gemak, maar dat voor Paulus om twee tegengestelden gaat, namelijk arbeid en oneer. Oneer bevestigt de arbeid des Heeren. Hij verstaat hieronder allerlei ongerief en zwarigheid : armoede, kou, naaktheid honger, ballingschap, berovingen, gevangenissen, slagen en andere vervolgingen. Alhoewel dit ellendig is als wij voor de gerechtigheid lijden, is dit ook een bron van vreugde, wat de dialectiek van het lijden voor de Heere is. In de verdrukkingen hebben wij hoop op de levende God, stelt Calvijn. Alle dingen zijn zo tot gewin gerekend.

We gaan door verdrukkingen heen opdat het zaad wat we in goede aarde hebben gezaaid zal sterven. Zo zullen wij een oogst hebben. Daarom moeten wij leren volharden. Wij moeten leren in de duisternis te wandelen zonder licht (Jesaja 50:10).

Er wordt een laffe, snelle christologie gepredikt die om Getsemané heengaat, er met een leien dakje vanaf komt. We noemen dit ook wel sneltrein-christologie of sneltrein-theologie.

In Getsemané moeten wij ons aan het lijden des Heeren ontdekken, die benauwd was ten dode, die vreesde ten dode, die bedroefd was ten dode, en die verlamming werkte door totdat hij niet meer sprak. De verbrokenheid moet doorwerken tot hemelse stomheid, opdat ons vlees niet meer zal spreken. Als we om ons heen kijken, ook onder de religieuzen, dan zien we hoe zij nog verdeeld zijn onder elkaar en dan mogen we beseffen dat deze verbrokenheid niet diep genoeg is doorgewerkt, dat men nog in sneltrein-christologie zit en langs de Heere en langs elkaar zijn heengeraasd. Dan moeten wij terugkeren tot Getsemané en

het allemaal nog eens overdoen, als gekrookt riet. Dat was de beweging van de predikant Smytegelt (1665-1739) van wiens predikingen in 1744 het boek 'Het gekrookte riet' verscheen, waar de beweging van gekrookte riet-predikanten binnen de hervormde kerk in de tachtiger jaren zich op baseerde. Men moest terug naar de basis. Oh, hoe belangrijk dit is ook vandaag de dag.

Om het zaad te laten sterven moeten wij dieper de aarde in, dieper de verborgenheid in, voor een verborgen omgang des Heeren, niet voor het oog van de mensen, niet voor eer en aanzien, niet voor de verkoop, want dan zouden wij ons loon al hebben, en dit is aards loon. De kerk is door en door Laodiceaans geworden. Ook Getsemané wordt verkocht, en het is een heel kortaf en selectief Getsemané geworden. Men gaat gewoon op het gouden stokje zitten in het gouden kooitje, als een vogeltje, en dan denkt men dat het klaar is, maar het is niet klaar. Men spreekt snel afrondend met de hete aardappel in de keel. Er is een grote, zeer grote nood in religieus Nederland. Het is een rovershol geworden, een hoerenhol. Het volk is bedrogen voor een markt. Het volk wordt onder zware betovering gehouden. De heksen en geesten gaan rond in religieuze gewaden.

We moeten terug tot de benauwdheid des Heeren die we hebben achtergelaten in de hof van Getsemané. Wij komen niet tot het paradijs dan door de dieptes van de hof van Getsemané. Getsemané is het voorportaal, en het paradijs ligt in de dieptes van Golgotha. Nog steeds is dit Getsemané. Golgotha is het diepere Getsemané waar het vlees uiteindelijk afsterft. Wij moeten toetsen ten dode toe, en hierin verlamd zijn om maar iets voortijdig te zeggen of te doen. Het moet komen vanuit het gestorven zaad. We moeten te benauwd en verlamd zijn, te gammel, te fragiel, om nog de werken van het vlees te doen. Dat is het lijden des Heeren in de hof van Getsemané. Ook Paulus werd hiermee geslagen bij Damascus, en ook Jakob werd hiermee geslagen op Pniël. Wij komen niet zomaar tot de witte keursteen. Het is de vreze des Heeren ten dodens toe, om alles te toetsen. Zo kan het goede uiteindelijk behouden worden.

Ook Job en Jeremia kenden dit pad, en ook de psalmendichter. Ook Adam kende dit pad, en ook Ismael en Ezau. Maar vandaag de dag zijn deze paden dichtgegooid met cement en asfalt. Men heeft er een hoererende kerk op gebouwd. Daarom moeten wij terug de dieptes in. Wij moeten de kerkgeschiedenis onder ogen komen en zien wat er gebeurd is. Zo mogen wij tot innerlijke en diepe verbrokenheid komen, ten dodens toe. Wij moeten niet ergens halverwege stoppen om weer onze vleselijke werken op te pakken, onze vleselijke gereedschappen en werktuigen. Neen. Wij moeten wederkeren tot de bron en daar volkomen afsterven aan onszelf. De heilige schaamte moet wederkeren, als sleutel om uit Laodicea te komen. Laodicea is een zinkend schip.

Geliefde lezer, als u er toe komt 'Jezus aan te nemen,' dan gaat dit niet om het afgodsbeeld van Jezus in de stad, maar om Getsemané aan te nemen, wat helemaal doorloopt tot het voortijdse Getsemané. Laat u niet bedriegen door de afgoden van de sneltrein-christologie, door de snelle auto's, want daar pronkt men mee in Laodicea. Die zetten ze graag voor hun tuintjes neer. Heb uw huis en tuin in de dieptes van Getsemané, en ga dan dieper, want Jezus had geen steen om zijn hoofd ten ruste te leggen.

Er is geen leervrijheid in Laodicea. Ze zijn bang dat hun producten ontwaken tot de waarheid en de benen nemen. Daarom moet een man zijn ouders verlaten om zijn vrouw aan te hangen. Die vrouw is het werk des Heeren.

In het jaar 1906 ontstond de Gereformeerde Bond binnen de hervormde kerk, als de hervormd-gereformeerden. In 1909 werd het blad 'De Waarheidsvriend' uitgegeven, waarvan M. van Grieken destijds de hoofdredacteur was. In nr. 2 van 1909 werd gesteld dat ouderdom het boze hart niet geneest, maar dat het in smartelijk licht de diepe en gehele verdorvenheid van het menselijk hart vertoont. En dat is waar. Er is een ouderdomscultus gaande in het bourgondische leven, onder de hedonisten, ook de religieuze hedonisten, die de ouderdom vieren en verafgoden. Verjaardagen worden volop gevierd en er wordt naar uitgekeken, alsof dat een graadmeter is voor het geloof. Jeremia vervloekte zijn geboortedag en de baarmoeder die hem voortbracht. Hij vervloekte ook de man die zijn vader de blijde boodschap bracht (Jeremia 20:14-15, Ewa 47:13).

Jeremia had willen sterven in de baarmoeder (Jeremia 20:17-18). Hij wilde dieper de dood in, dieper Golgotha in, opdat hij niet in het vlees zou leven, onderhevig aan vleselijke bloedlijnen. Hij was in gevecht met de moeder aller vleselijkheden, en daarom kwam hij tot Getsemané. Hij voelde zich verraden door het leven.

Benut de tijd van uw jeugd goed. Wordt niet voortijdig oud. Wees vruchtbaar in het werk des Heeren. Werk zolang het dag is, want als het nacht is kan niemand werken. Begraaf uw talenten niet. De ouderdoms-afgoderij is een gevaarlijke drugs van de sneltrein-christologie. Kom tot de Heere als een kind, en worstel zoals Jakob op Pniël. Geef je niet zomaar over aan dingen die oud klinken. Alles moet getoetst worden. Velen hebben een ouderdoms-fetisch die hun geestelijk leven in de weg staat. Het is van het vlees en sleept je naar de dood. Vecht daarom voor je leven. Weiger net als Jeremia op te groeien in het vlees. Zoek de dood van het zaad in de baarmoeder. Ga terug naar waar je stappen hebt overgeslagen,

waar je vlees niet diep genoeg is afgestorven. Wordt hervormd door de vernieuwing van je denken.

Wij moeten de grootte van het vlees, van zonde en ellende, onder ogen komen, en het zien te ontvluchten, op het Jeremiaanse pad. Wij moeten de noodzaak van het sterven in de baarmoeder onder ogen komen, en ons er naar uitstrekken. De bloedbanden van het vlees knellen en benauwen, want het wil niet loslaten, en het is wellustig in al zijn wegen, dus daarom hebben we die dood aan het voorgeslachtelijke vlees zo hard nodig. Hevig pronkt zij en betuttelt zij. Jezus sprak : Laat de doden de doden begraven. Hij had een heel ander beeld van wat familie is en familie leven. Dat was iets hemels, niet van deze aarde. Wij hebben hier op deze aarde niets te zoeken. Wij moeten boven zijn.

Soms moet je tegen de ouderlijke geesten zeggen : 'Ik ben je hondje niet,' en soms is het maar beter om te zwijgen. Het kan een hele benauwende strijd zijn als je als bezit wordt gezien, als een monument, en als voetveeg. Vaak ben je in de aardse families niets dan aas, en wordt je als kind aan het front gezet, als levend schild om de familie elite te beschermen. Zo ben je dat ook als burger : De oude mannen voeren oorlog, en de kinderen moeten er voor sterven. Het zijn allemaal gevolgen van de ouderdoms-cultussen. De trots en hoogmoed, de eigengerechtigheid ook, is dan tot een hoogtepunt gekomen, en dan roept Jeremia zijn vervloekingen weer uit.

Geef niet toe aan het vlees. Ga het gehele pad van Getsemané. Wees geen slapende discipel. Laodicea slaapt en geeuwt.

Wij willen tot Bethlehem gaan, tot nieuwe geboorte, ver weg van de stad, want daar was toch geen plaats voor ons. We zijn diep in de wildernis, diep in Getsemané, voor die nieuwe geboorte. Die komt samen met een nieuw afsterven, in Golgotha. Bethlehem staat niet los van Golgotha, en ook niet los van Getsemané. Er is geen nieuwe geboorte zonder Getsemané en Golgotha.

Stel je voor dat Jozef en Maria niet arm naar de wereld zouden zijn geweest, en dat ze aangenomen waren in de stad, in de herberg. Dan was die nieuwe geboorte er nooit gekomen. Neen. Ze moesten buiten de stad zijn. Laten we daarom het nut van de verworpenheid zien, het nut van Golgotha en Getsemané, om zo tot de Bethlehemse wildernissen te komen, bij de verloren schapen en varkens. Nr. 4 van de Waarheidsvriend van 1909 noemt het een plaats van verachting, en dat we dieper moeten graven om het rechte antwoord te vinden.

Die geboorte vindt alleen plaats in de diepere exegese van Getsemané. Bethlehem ligt in de diepte van Getsemané, waar na Golgotha het zaad is gestorven, en wortel schiet. Dan ineens is de spruit er.

De Waarheidsvriend stelde dat voor valse christussen wel plaats in de stad en in de herberg zou zijn geweest, en in het paleis van Herodus. De Waarheidsvriend stelde dat hen van de stal zouden zeggen dat ze niet waardig waren dat Jezus onder hun dak zou komen, want ze herbergen alleen dieren. Het zou geen plaats zijn voor de Zoon van God. Zo kunnen arme bekommerden en verslagenen van ziel het niet geloven dat de Heere intrek in hen neemt. Toch is dit de voorwaarde des Heeren dat de Heere intrek neemt in hen die gelijk zijn aan de onwaardige stal.

M. van Grieken stelt in de Waarheidsvriend van 1910, nr. 6, dat het hele leven van God's kind in het teken staat van strijd, lijden en smart, maar dat het eind van de historie ten slotten victorie is.

Als we het traject van de rieters-beweging in de tachtiger jaren willen bestuderen dan zijn hierbij de dagboekjes van 'Verzamelde aren' van de gekrookte riet-predikanten binnen de hervormde kerk onmisbaar. Deze verschenen vanaf 1985.

Het eerste dagboek uit 1985 begint al direct met de uittocht en de dood van Mozes. De riet-predikant Tj. de Jong verklaart de dood van Mozes als de dood van de wet. We kunnen er namelijk niet zomaar doorheen, door de doods-Jordaan, door de wet. Tj. de Jong merkte op dat toen Jozua kwam. Hier mogen we bij stellen dat Jozua in het Grieks Iesous is, in de Septuagint, oftewel Jezus, en ook een typologisch beeld was van Jezus. Ook mogen we hierbij opmerken dat Yeshua in het Hebreeuws het sterven van het zaad is, gewoon als woord, wat dus op een principe duidt, en niet zomaar op een naam of een persoon. Tj. de Jong wijst dan op de meerdere Jozua, wijzende op Lucas 2.

Nu, de lagere wet moest afsterven, de wet van de vleselijke werken, de wet naar de dode letter, en zo moeten wij komen tot de hogere wet. Daarom moest Mozes sterven en Jozua opstaan om het volk verder te leiden. De wet op zich is niks, want eerst moet het zaad sterven, zodat de wet tot leven wordt gebracht en in de juiste richting, in de juiste verhouding. De wet moet gaan bloeien. We kunnen dus geenszins stellen dat de wet heeft afgedaan, maar het moet stromen vanuit de hemel. Daartoe kwam de meerdere Jozua om daar op te wijzen. Zo is daar in het donker ineens een doorgang, waar Tj. de Jong over sprak.

Tj. de Jong stelt vervolgens dat er veel ijdel roemen is in dit verbond, maar dat de mens dan terug mag vallen op God.

We mogen stellen dat het tijd en moeite kost in het leerproces om leren richting te houden en niet terecht te komen in de valstrikken in de uittocht. Hij stelt dat er een heilige harmonie is tussen het doen van de wet en het sterven aan de wet. Hij stelt dat er een hemels pad van de hogere wet voor ons ligt wat bewandeld kan worden door liefde en dankbaarheid. In die zin, stelt hij, is er een verschil tussen wettisch zijn en wettelijk, daarbij wijzende op psalm 119. Oh, hoe belangrijk dit is, want in het enthousiasme van de hypergenade wordt al snel de wet totaal overboord gegooid alsof we ons daar niet meer aan hoeven te houden. Zo wordt deze lagere en valse genade de mens tot een strik. Dan is de mens zo vrijgemaakt dat hij hyperliberaal is geworden, en zo zijn de banden tussen hemel en mens gebroken door het vlees. De riet-predikant stelde toen dat de ware vrucht van het geestelijk leven het liefhebben van de hemelse wet is.

Laten wij ons onderwerpen aan wat de gekrookte rietvaderen predikten in de tachtiger jaren, en wat Smytegelt predikte in de jaren 1700 over het gekrookte riet. Laten wij onze geestelijke rietvaderen en rietmoeders eren opdat onze dagen verlengd, oftewel verdiept, worden. Zo zal de uittocht zich volbrengen en zullen wij opgaan tot het beloofde land.

BESPREKING ZONDAG 13 TOT EN MET 19

Zondag 13 gaat over alles verdienen, alles moet gekocht worden, en dat is de enige weg uit het duivelse systeem, dus niet zomaar natuurlijke processen van slapen en ontwaken, maar je kan een ontwaking alleen verdienen, dan is het gefundeerd. Valse ontwakingen moet je je van loskopen door wat je verdiend hebt, anders worden het gave-spelletjes en geloofs-spelletjes waar de mens lui van wordt. De mens moet er zelf bij betrokken zijn.

Zondag 14 gaat dan over de vleeswording van het Woord, en de vernedering van de man aan het kruis. Het is de emanatie van het Woord, waarin het hemelse zich verbergt. Kersten stelt dat we heel erg moeten oppassen met vals medelijden, want het medelijden kan juist ook een duivelse strategie zijn om heimelijk door te kunnen blijven zondigen, en Kersten noemt de tekst van ‘Weent niet over mij maar over uzelven.’ Het ware medelijden zorgt dat de mens ver weg blijft van de zonde, anders is het medelijden slechts spot. Het ware medelijden is ook plaatsvervangend en zelftucht, als onderdeel van het ascetisme. Doordat het Woord vlees werd kon het de zonde overtreffen, stelt Kersten. Ook stelt hij dat de geboorte van de man aan het kruis nederig was, in de natuur. We kunnen ook stellen dat de hemelse moeder, de moeder van de man aan het kruis, maagdelijk was als een beeld dat ze zich niet had verhoerd aan de stad.

Zondag 15 gaat over het kruis. Kersten stelt dat de gekruisigde nedergeworpen moest worden in de diepste vernedering, in de diepten van de dood. Ook noemt hij psalm 69, waar overigens wordt gezegd in vers 11 : ‘Ik weende onder het vasten van mijn ziel, maar het werd mij tot diepe smaad.’ We kunnen stellen dat het als een voorbeeld is gesteld om na te volgen, en dat daarin de mens opgenomen wordt, als een vis verstrikt in hemelse netten. Een heleboel mensen lezen het verkeerd, meer naar de westerse interpretatie, alsof het buiten hen omgaat, maar het moet dwars door de mens heengaan. De heidelbergse catechismus kan alleen maar tot zijn recht komen vanuit de grondtekst.

Zondag 16 gaat in diepte erover dat de mens naar de hel (baarmoeder) moet, om los te komen van valse kracht en valse rust, in heropvoeding. Zondag 17 gaat om de opstanding, en in principe kunnen we stellen dat de ware opstanding alleen geschiedt als de geloofsoefening, en daarbij is zondag 17 het Aretaitische hart, want dat is wat het woord betekent, namelijk geloofsoefening. Het is de toets-oefening van Jakob op Pniel, als de urim, en zondag 18, die over de opname gaat, is dan het toets-resultaat, de thummim. De opstanding is slechts een dieper kruis, om tot de diepere sappen te komen, de ware opname.

Wij moeten zondag 17 en 18 in ons hart ontvangen, als natuur moeders. De mens moet dieper slapen. De mens heeft geen grotere kracht nodig, maar een dieper kruis. Er waren namelijk dingen overgeslagen. De mens raffelde dingen af.

Zondag 19 gaat over de geestelijke gaven, een fundament wat de latere reformatorische kerk steeds meer ging loslaten.

Kersten noemt lijdzaamheid ook als gave. Het kruis is de gave, namelijk te lijden met de hemel. De vrucht van de honger is het lijden, en de slaap, zoals ook Adam door de diepe slaap tot de geestelijke gaven kwam, tot het kruis in de hebreeuwse grondtekst. De gaven zijn de charis in het grieks, en de kanan (vgl. kanaan, het beloofde land) in het hebreeuws.

Uitgave : HRC

DE POPPENMAKER VAN HIROSHIMA - 8

Hoofdstuk 8. Maart tot Mei, 1947

Hij zag ook in dat de geheime taal uit tegenpolen bestond, wat ze op school de dialectische semiotiek noemden.

Op een dag kwam de zus van zijn vrouw weer logeren. Hij raakte diep met haar in gesprek toen zijn vrouw bezig was in de keuken. Dat was eigenlijk

voor het eerst, want ze had zich altijd erg stil gehouden naar hem. Hij waagde het erop en vroeg over het verleden van zijn vrouw.

'Ja, ze is met een mes bedreigd,' zei haar zus. 'Dat is eigenlijk alles wat ik er van weet, en dat ze gechanteerd werd. Ze moest werken voor iemand ofzo, anders zouden ze haar koudmaken.'

'Weet je ook wat voor werk dat was ?' vroeg de dominee.

'Administratief werk voor iets,' zei ze.

'Voor wat ?' vroeg hij.

'Dat is een familie geheim,' zei ze. 'Daar mag ik niet over spreken.'

'Maar ik ben deel van de familie,' zei de dominee. 'En ik ben van de kerk, dus het lijkt mij dat ik ervoor in aanmerking kom om het te weten. Het gaat per slot van rekening om mijn vrouw.'

Ze knikte. 'Als je het tegen niemand zegt,' zei ze.

Hij knikte. 'Mijn erewoord,' zei hij.

Toen kwam zijn vrouw binnen. Daarna hadden ze geen gelegenheid meer om alleen te zijn, en de zus van zijn vrouw moest alweer weg. Het leek wel alsof ze in de gaten werden gehouden. De dominee besloot toen een brief te schrijven, maar hij kreeg daar geen antwoord op. Niet lang daarna kwam de zus van zijn vrouw weer logeren, maar ze gedroeg zich als een vreemde naar hem.

De cursus semiotiek was verder afgelopen, en er waren geen vervolglessen meer. De dominee voelde zich in het diepe geworpen. Wel was er een dialectisch-semiotische kerk bijgekomen in het centrum. Dat gaf de dominee weer wat hoop. De diensten werden op de zondagavond gehouden, en op de woensdagavond. Dat zou mooi uitkomen voor de dominee. Hij zou er eens naartoe gaan. Zijn vrouw wilde verder niet mee.

De diensten werden gehouden in een villa. Er liepen ook monikken rond. Verder ging het er aan toe zoals bij hem in de kerk. Er werden psalmen gezongen en er werd een preek gehouden of voorgelezen. Hij kwam ook sommige mensen van de cursus tegen. Het kwam bij hem allemaal heel vertrouwd over. Het deed hem denken aan zijn vroegere studie theologie. Hij woonde daarvoor op een internaat. Zijn gedachten dwaalden daar steeds weer naar af. Het internaat stond in een prachtig natuurgebied, nog vóór de oorlog. Hij herinnerde hoe hij overstapte naar een ander internaat en dat toen de oorlog begon. Hij trouwde en werd dominee, en werd toen in zijn eigen huis door de nazi's opgepakt en naar Duitsland meegenomen voor dwangarbeid. Er was veel behoefte aan semiotiek na de oorlog. Vreemd genoeg had zijn vrouw die behoefte niet.

Hij herinnerde zich de leraren op het internaat, hoe hij zich aan hen optrok. Maar ook zij konden de oorlog niet voorkomen. Er was rep en roer op het tweede internaat toen de oorlog aanbrak. In de weekenden ging hij meestal naar zijn ouderlijk huis. Zijn vader was ook dominee. Hij ging daar naar de kerk als hij er was, waar zijn vader preekte, en waar hij ook zijn vrouw voor het eerst ontmoette. Hij had warme gevoelens voor zijn vader, maar zijn vader was alcoholist, en dat nam hij van hem over. Hij had daardoor niet altijd een heldere kijk op de werkelijkheid, en daarom had hij ook hallucinaties die overigens vaak heel religieus waren. Hij leefde daardoor deels in zijn verbeelding, maar ja, wie deed dat niet ? En hij had de alcohol na de oorlog nodig om over de oorlog heen te kunnen komen. Zijn vrouw was het hier niet mee eens, en het was een reden waarom ze een hekel aan hem had. Zij beschreef de alcohol altijd als een wurgslang. De vader van zijn vader was ook dominee en alcoholist. Het zat in de familie. Zijn vrouw wilde niet dat het geld zou opraken aan zijn drankprobleem. Ze draaide ieder dubbeltje om. Altijd probeerde ze de dingen zo goedkoop mogelijk te krijgen. Daar reiste ze stad en land voor af. Ja, haar soberheid en eenvoud eerde hij. Hij zou het wel willen, maar hij kon het niet. Zijn enige redmiddel was volgens hem de semiotiek. Zijn vrouw had hier het geduld niet voor. Altijd dramde ze maar.

Een andere gelijkenis met zijn vader en de vader van zijn vader was dat ze alle drie moeilijke vrouwen hadden, en misschien had alles wel met elkaar te maken, en werd er naar de drank gegrepen vanwege de moeilijke vrouw. In zijn geval was dat zeker waar. Ook rookte hij dus als een ketter. En dat was een andere reden waarom zijn vrouw een hekel aan hem had, maar er waren veel meer redenen. Daarover kon hij altijd lezen in haar dagboeken.

Hij zwoer dat hij zou blijven roken en drinken tot aan zijn dood. Zijn vrouw zei vaak dat het zijn dood zou worden. 'Je drinkt jezelf nog eens dood,' zei ze altijd.

'Alsof het jou wat kan schelen,' zei hij dan altijd.

'Het scheelt mijn portemonnee heel wat,' zei ze eens. 'We zouden meer geld overhouden als je niet zou drinken.'

'Is geld alles waar je aan denkt ?' vroeg hij.

'Het leven is geld,' sprak ze. 'Zonder geld is er geen leven.'

'Wat heb jij dan een zielig bestaan,' sprak hij.

En ze was bang dat ze de kerkelijke financiele steun zou verliezen als hij er niet meer zou zijn. Hij noemde dat

eigenbelang. Dan haalde ze gewoon haar schouders op. Het kon haar niet schelen. Volgens hem had ze geen ziel. Of misschien was haar ziel geroofd door het mes ? Of misschien was zij ook geknapt door de oorlog ?

Hij herinnerde zich de leraren van het internaat. Ook zij konden de oorlog niet tegenhouden. Vaak dwaalden zijn gedachten terug naar de tijd voordat de oorlog begon. Nu ging hij dan weleens naar de semiotische kerk. Ook daar gaven ze hem het advies om te minderen met roken en drinken. Hij was in eerste instantie boos, maar later begreep hij het wel. Hij moest andere manieren zien te vinden om met zijn problematiek om te gaan. Hiervoor was de semiotiek de geroepene.

De semiotische kerk leek wel een goede invloed op hem te hebben. Hij kon na niet al te lange tijd het roken en drinken halveren. Ook zijn vrouw was daar erg blij mee. Maar ze had nog steeds een hekel aan hem. Hij kon het gewoon nooit goed doen in haar ogen. Ze zei ook dat sinds hij minder dronk en rookte hij minder chocolade voor haar meebracht.

In de semiotische kerk hadden ze de filosofie dat de oorlog was begonnen door teveel drank. Hijzelf wees vrouwen als de schuldigen aan. Hij was in de loop van de tijd enorm verbitterd geraakt naar vrouwen, vanwege dat hij zo'n moeilijke vrouw had. In zijn ogen konden vrouwen niets of niet veel meer goeddoen. Op een bepaalde manier begon hij zo ook erg veel op zijn vrouw te lijken. Hij schreef nog steeds preken en steeds meer begon zijn vrouwenhaat erin door te schemeren. Hij kreeg daar ook weleens kritiek op, maar dat kon hem niks schelen. 'Dan is het tenminste goed getroffen,' zei hij dan. Hij had het helemaal gehad met het vrouwelijk geslacht. Toch gaf hij dan nog wel toe dat het allemaal voor inspiratie was, en goed voor de semiotiek. Volgens hem waren liefde en haat slechts bijwerkingen van de semiotiek. Het ging niet om liefde of haat, maar om het waarde proces. In zijn huwelijk was er nauwelijks tot nooit romantiek geweest, maar ze zagen wel elkaar's waarde in. Het was iets economisch, iets zakelijks. Liefde of haat kan daar gaan afbraak aan doen. Volgens hem waren die twee emoties ook heel erg relatief, en was er maar een hele dunne lijn tussen. Vaak was liefde gemaskerde haat, en vaak was haat gemaskerde liefde. Door de semiotiek kon er doorheen geprikt worden. Liefde en haat waren onderdeel van een communicatie systeem. Beiden hadden waarde.

In de semiotische kerk stonden ze wel open voor zijn ideeën, en het duurde niet lang voordat hij daar ook kon preken. Nu had hij twee kerken waar hij preekte, en waardoor hij financieel ondersteunt werd. Zijn vrouw was hier erg blij mee, voor het geld, maar wilde verder niets van de semiotiek weten. Daar wilde ze zich niet in verdiepen. Ze ging daarom ook nooit met hem mee naar de semiotische kerk. Dat was wel het laatste wat ze wilde, maar ze accepteerde het verder wel van hem, vooral omdat het geld in het laatje bracht. Dat nam overigens niet weg dat ze heel zuinig leefde.

Uitgave : COAB, 2018

BOVEN VERWACHTING

Kom dichter bij het kruis waar Christus hangt. Leg alles af bij dit kruis opdat de gebedsreis begint. In de verte staat de ster van Bethlehem die u wast en u leidt tot de kribbe. Offer bij de kribbe zoals de wijzen eens deden het dierbaarste wat u heeft tot een lieflijk reukoffer. Wij volgen het kindje Jezus om zelf ook door de kribbe weer kind te worden. Al die zogenaamde volwassenheid, die statigheid en gewichtigheid waarmee we anderen onderdrukken moeten we hier afleggen. We moeten ons laten verjongen door de kribbe, en weer gaan spelen. Niet zoals de dwazen doen, maar zoals Christus eens deed. Wij mogen met Christus spelen, en door Zijn spel zal Hij ons tot een diepe genezing brengen.

Kom maar dichterbij, als u waarlijk een kind wil zijn, want kinderen dragen de sleutels tot het koninkrijk, tot het paradijs. Wilt u weer terugkeren tot de tuin ? Het kindje Jezus weet de weg, en weet ook de weg door uw hart om uw diepste wonden te raken. Daar waar niemand u ziet en niemand u begrijpt. De ogen van het kindje Jezus staren u aan. En u kunt weer geheel kind worden met Hem.

Christus heeft Zijn kinderlijk hart nooit verloren, maar de volwassen wereld om u heen wel, en het heeft hen tot de verstening geleid. Laat Christus u uit het gesteente rukken, laat Hem de banden wegnemen. Legt uw gewichtigheid af, anders kunt u niet samen met Hem vliegen.

Kijk maar in Zijn ogen, en laat Hem al die gewichtigheid maar weg gaan. Wij hebben maar een klein beetje van Christus nodig om te kunnen leven, maar gewichtigheid staat in de weg. We hebben maar een klein beetje nodig om met Christus te kunnen vliegen. Strek u uit naar de openbaring. We hebben maar een klein beetje nodig om terug te keren tot de tuin, de hof van Eeden. Vergeet die koude harde blikken van de volwassen wereld die zo veeleisend zijn, maar denk aan de dromerige ogen van Christus die dwars door u heenkijken naar uw hart. Keer terug tot de droom.

Door het kruis keren wij terug tot de droom. Door de kou om ons heen staren we weer dankbaar naar ieder beetje. De ondankbare wereld zal vergaan. Altijd willen ze meer, nooit is het genoeg. Door hun hebzucht gaan ze ten gronde. Wees zuinig op elk klein beetje dat je hebt, want je zult het nodig hebben. Elk zwavelstokje is van oneindige waarde,

omdat het altijd zal voortbranden in de herinnering. Het zal ons leiden door de dood heen, en ons brengen naar de wereld waar de diepste kou de zwavelstokjes heeft voortgebracht. Adem diep in, en vergeet nooit dat God Liefde is. God is niet als de wereld om u heen. God schiep de wereld als een paradijs, en daar mogen wij naar terug gaan. Er is daar geen haat, geen zonde, geen hebzucht of spot. Er is daar alleen liefde door liefde werkend als een groot geheimenis. Alle kennis is daar liefdeskennis, en alle wijsheid liefdeswijsheid, en alles is vervuld door de kracht van liefde. Daarom, ga mee, en laat u omhullen door die wereld, om zo de volwassen wereld te vergeten. De volwassen wereld zal geheel wegvagen in de kribbe, en zal zich niet staande kunnen houden voor de ogen van het kindje Jezus.

De liefde in de volwassen wereld is geen liefde. Het is een veeleisende, hebzuchtige liefde, uitgezonden om te strikken en te vernietigen. Het is het web van een verschrikkelijke spin waaraan zovelen ten prooi zijn gevallen. God zal die liefde aan het kruis brengen, haar openlijk ten toon spreiden en tot spot brengen. Zij zal geheel wegvagen.

Oh, dat wij zullen komen tot de voet van het kruis, om Hem ons dierbaarste bezit te geven. Wij kunnen de wereld niet veranderen. We kunnen alleen zelf tot verandering komen door het kruis. De wereld ligt onder Gods Oordeel, en er is in de wereld niets te zoeken.

Ons licht zal opgaan als we de zwavelstokjes in onszelf vinden, in de dieptes van ons hart, daar waar God verblijft. Kom tot die plaats, en kom weer tot leven. De wereld om u heen is de dood, maar binnenin is er leven. Kom tot het laatste zwavelstokje dat is overgebleven, en koester dit zwavelstokje en wees dankbaar. Dan zal het zwavelstokje zich vanzelf vermenigvuldigen, en u brengen tot een plaats van eeuwig leven.

De liefde is het allergrootste. De liefde telt niet. De liefde meet niet op. U bent voor de liefde niet een nummer of een stuk vlees. U bent voor de liefde zeldzaam en een uniek wonder. Deze liefde stijgt altijd weer uit boven elke verwachting.

De liefde is zo'n zwavelstokje dat zal wegbranden alle haat. De liefde is iets waar geen hoogmoedige bij kan. Geen hoogmoedige en trotse van hart kan blijven staan voor de troon van ware liefde. Het koninkrijk van God is voor de zachtmoedigen, de gevoeligen, de mysterieuzen en de dromers, voor kinderen en martelaars. Velen vluchten vandaag de dag van de alsmaar verschrikkelijker wordende wereld. Ze vluchten om zo hun dromen uit te leven en een glimp van het paradijs op te vangen. Blijf vasthouden aan je dromen. Laat niemand je dromen afroven, want het is je hart. Al deze dromen zijn in Christus aan elkaar verbonden als engelen. Bekijk de wereld niet maar letterlijk, maar cryptisch, en zie God weer spreken. Als wij profetisch met de wereld omgaan, dan zullen we merken dat we al in het paradijs zijn. Het paradijs is niets meer dan een openbaring van hetgeen er al is. Laat deze boodschap je hart verwarmen, keer op keer, komende van de troon van God. Liefde is groter dan het letterlijke, het rationele. Liefde is groter dan al die gewichtigheid om ons heen. De Liefde overwint, dwars door de dood heen. De Liefde is het geheim van het kruis, en het kruis is het geheim van de Liefde. Deze twee gaan altijd samen. De Liefde schenkt je de droom, maar je moet durven te dromen, durven uit te stijgen boven je eigen rationalisme. Er zijn altijd zoveel stemmen die ons terugroepen, en daarom moeten we ons afzonderen. Ook de kerkkooien zijn vol stemmen die ons terugroepen, en daarom moeten we het aandurven zelf voor God te verschijnen, en ons niet meer te verstoppen achter de gewichtige theologieen van de dominee, de pastor of de voorganger. God doet niet gewichtig, maar is als een dromerig kind, speels, avontuurlijk. Maak vandaag de beslissing met God dit avontuur aan te gaan. Durf los te breken uit je kooi. God is niet het beeld wat ze van Hem hebben gemaakt. God is amoureus, sprookjesachtig, fabelachtig, plagerig, uitdagend, mysterieus, cryptisch, onvoorspelbaar, eigenzinnig, gevoelig, zachtmoedig, liefdevol, diep, avontuurlijk, zwoel, natuurlijk, vulkanisch en boven verwachting.

Uitgave : PSK

1e Jaargang, nummer 20, 17 mei 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN TIMOTHEUS - 4

Calvijn stelt in zijn commentaar op 1 Timotheüs 5 dat dartele tongen bedwongen moeten worden met soberheid. Hij wijst erop dat een gebrek aan overdenking tot lichtvaardig vooroordeel leidt. Er moet gebeden worden om het leren van gematigdheid, opdat het geen vleselijke gematigdheid zal zijn.

Laten wij oppassen met oeverloos lofprijzen, zoals veel in de vrije gemeentes gebeurt, die zo vrij zijn dat het zelfs vrijheid geeft aan het vlees. Laten we oppassen en maat houden met enige vorm van lofprijs, want het mag niet de studie des Heeren tegenhouden. Ook moeten we ervoor zorgen dat we niet afdwalen tot vleselijke studie, en daarom moeten we ons op boven richten, maar laten we beseffen dat de Heere kennis is, en dat het zaad moet sterven, twee dingen die Jezus predikte. Teveel lofprijzen kan ook ruimte geven aan het vlees. De ware lofprijs is de gehoorzaamheid in het werk des Heeren. Het vele zingen kan het heilige geestelijke doven, wat men ook leerde in het methodisme. Het heeft allemaal te maken met het in bedwang houden van de tong. Er moet eerst diepgaande zondologie en demonologie plaatsvinden. Men moet zich niet overgeven aan lichtzinnige liederlijkheid. Men moet leren als Maria aan de voeten van de Heere te zitten, en niet zomaar rond te rennen als een zingende, lofprijzende Martha. Velen vinden Maria te saai. Het vlot niet, en verkoopt niet goed. Maar in de ogen des Heeren had Maria het beste deel gekozen.

Daarom roept Calvijn met Paulus op tot soberheid en de verachting van de rijkdom.

Er is laag, vleselijk geloof, dat blind is, en het hogere geloof. Een mens kan teveel kennen, dat door zijn kennis er geen ruimte meer is voor de vreemde kennis des Heeren. Dat teveel kennen is dan aardse, vleselijke kennis, die het heilige geestelijke en de werkingen van het hemelse woord tegenhoudt.

Men moet zich niet zomaar aan het heilige geestelijke wagen, maar aan de pneumatologie. Er zijn namelijk veel dwaalwegen in het geestelijke, als de wetenschap van het geestelijke ontbreekt.

Er waren verschillende bewegingen binnen de hervormde kerk die de mens terug wilde laten gaan naar bepaalde oude, verloren instellingen. In de jaren 1980 was dat de beweging van het gekrookte riet. In 1906 werd de gereformeerde bond opgericht. In de jaren 1810 ontstond het reveil. Ze vonden dat de hervormde kerk te liberaal en vrijzinnig was geworden. Er moest nog veel veranderen. De kerk moest zowel terug als verder. Beide bewegingen waren belangrijk, maar de hervormde koningskerk op zich werd voor velen te benauwend, want er was maar weinig godsdienstvrijheid en leervrijheid. Daarom ontstonden er zowel bewegingen binnen als buiten de hervormde kerk.

Da Costa was van het reveil. In 1825 stelde hij : ‘Oh, Nederland, gij zult eens weer het Israel van het Westen worden. God zal uw kerk met licht omgorden, uw koningen met David’s eer.’

Da Costa stelde dat de mens moest heersen over de lagere schepping, wijzende op Genesis. We kunnen stellen dat er allerlei lagen zijn van schepping, en dat de laagste schepping die van het vlees is, die de mens nog moet overwinnen. Voor de overwinnaars is de witte keursteen weggelegd, het verborgen Woord des Heeren, het hemelse manna.

Ik had een droom over Da Costa, en hij sprak dat er een half paradijs was, en dat de rest oorlog was. Hij sprak over het halve paradijs als een studie-oord. Er was een grote oorlog. Ik zag een andere predikant die gekweld werd tot het uiterste door demonen. Da Costa probeerde de mensen te leiden tot de hemelse woningen. Het Reveil moest verder uitgewerkt worden. Da Costa streed met de oude en nieuwe bijbel in zijn hand. Hij probeerde de mens los te kappen van de knellende Kuyper banden. Kuyper kwam ook uit het reveil, en maakte zijn eigen beweging, en die stond al snel bekend als neigend tot wereldsgezinde overgenade, wat in principe ook de sneltrein-christologie was. Daar streed Da Costa tegen in mijn droom. Hij riep de mens terug. De mens moest weer komen tot de goddelijke dwaasheid. De mens was te wijs geworden in Laodicea, in eergierigheid, wat gewoon vleselijke, verkeerd afgestemde wijsheid is. Ik zag hoe hij een ontsnapping organiseerde uit de Kuyper kerk. Het was een diepere

tunnel terug tot de wildernis.

In zijn eerste deel van de serie ‘Bijbellezingen’ uit 1864 stelde Da Costa dat God de bruid van Adam uit zijn binnenste nam, en toen buiten hem werd gesteld om vervolgens tot hem geleid te worden. Isch is de man, en Ischa is de mannin, stelde hij.

Nu, daar kunnen we diep over nadenken. Uit het binnenste van de mens, van de kerk, werd zij genomen, kwam zij opzetten (het reveil, 1810). Vervolgens werd zij buiten hem gesteld (de afscheiding, 1834 Nederland, 1831 Zwitserland), en toen werd zij tot hem teruggeleid (de nieuwe bijbel, 1970 (ontstaan), 2024 (uitgave).

Da Costa stelde dat man en vrouw naakt waren in het paradijs als een beeld van onschuld, niet van onwetendheid, maar alleen in een onwetendheid van het kwaad, en daarom moet de mens vandaag de dag heilig worden door de kennis van goed en kwaad te bezitten, als de weg tot het geloof, want we kunnen niet geloven wat we niet kennen. De kennis is dus de sleutel tot het geloof in de theologie van Da Costa, en zeker ook de kennis van het kwaad, oftewel de zondologie en de demonologie. Laten we hierbij in de gaten houden dat er in de demonologie altijd projectie-gevaar ligt. Er moet balans blijven tussen zondologie en demonologie. De grootste vijand is het eigen vlees van de mens, zoals Smytegeld stelde dat de zonde een gruwelijker beest was dan de duivel en de hel.

Da Costa stelde dat alles beproefd moest worden. Het zou niet zonder strijd, bidden en vasten gaan. De mens moest verzocht worden. Zonder strijd geen overwinning. No pain, no gain. Wij moeten dus wel asceten zijn, en het niet proberen te ontlopen.

De manier waarop de duivel de mens probeert te verleiden, stelt Da Costa, is door schoonheid en halve waarheden. De duivel werkt dus met aas. De leugen komt altijd met een gedeelte waarheid om doorgang te vinden. Daarom is de demonologie ook zo belangrijk, de kennis van het kwaad. Deze kennis, samen met de kennis van het goede, is de sleutel tot het geloof, stelt Da Costa. Zonder deze kennis is dus het geloof al snel vals.

Zo is er, stelt Da Costa, een verboden spijs, maar ook een geboden spijs, namelijk het hemelse brood. Dat is het levende brood wat uit de hemel neerdaalt, het verborgen manna, van de boom des levens. Dat is een boom die eeuwig doet leven.

Adam was gehoorzaam geweest tot de vrouw die God hem had gegeven en die hem van de vrucht van de verboden boom had gegeven. Dat was het probleem van Adam : zijn gehoorzaamheid, stelde Da Costa. We moeten een hemelse ongehoorzaamheid hebben om niet met de anderen mee te zondigen. De mensen mogen als ze gezondigd hebben ook de schuld niet afschuiven.

De gekruisigde is het zaad van de vrouw, stelt Da Costa, en de gekruisigde overwon de machten van het kwaad niet door geweld, maar door zijn lijden en zwakheid, door zijn doorboorde voeten aan de kruispaal. Er is alleen overwinning door overwonnen te zijn, stelt Da Costa. Wij moeten het lijden wat God ons geeft lijden tot het einde toe. Alleen zo is er bevrijding, stelt Da Costa.

In de reveil vinden we de kroonjuwelen van de hervormde kerk. Vanwege dat dit hemelse prisma’s zijn en een breed spectrum geven, als in een pyramide vorm verklaart het de vele verschillende karakters binnen de hervormde kerk in de reveil beweging, de gereformeerde bond, en de gekrookte riet beweging.

Da Costa stelde dat wij wedergeboren dienen te worden in het zaad van de mannin. Da Costa noemde haar de moeder van alle levenden, van allen die zalig zouden worden. Ook in de nieuwe bijbel wordt dit onderscheid getoond tussen de lagere Eva en de hogere Eva. Uiteindelijk is Ischa de vrouw ook weer verbonden aan Isa, Jezus in het Arabisch. Er is niet zomaar zoonschap. Het Arabisch doet daar heel moeilijk over, zoals ook de nieuwe bijbel. De weg moet de weg kennen tot het zoonschap, niet door de sneltrein-theologie. De mensheid is door gebrekkige theologie gekomen tot vals zoonschap. Die banden moeten weer afgebroken worden, en daarom zijn de hervormde kroonjuwelen ook als prisma’s die alle lichtstralen afbreken om zo de duisternis te laten zien, de donkere bruid. Da Costa stelt dat alles in de oude bijbel verbonden is aan Golgotha.

Calvijn stelt in zijn commentaar op 2 Timotheüs dat God de mens inleidt tot het hemelse koninkrijk zowel door leven als door dood. Wij moeten hierin de strijd die we te voeren hebben vervullen om zo de victorie te behalen, stelt Calvijn. Wij moeten geen Demas zijn die een vroom kamper des Heeren was en daarna van de Heere afviel. Calvijn stelde dat de hele wereld schuimde van het kwaad tegenover hen die volharden in hun strijd tegen het kwaad. Wij moeten volharden en hierin liever honderd keer sterven dan ons te besmetten met enige van de boze werken, stelt hij.

Na de bespreking van Heva (Hebreeuws voor Eva) bespreekt Da Costa Rebekkah en wijst daarbij op Genesis 24:60 : ‘En zij zegenden Rebecka en zeiden tot haar : O, onze zuster, word gij tot duizende miljoenen, en uw zaad bezitte de poort zijner haters.’ Zo werd Rebekkah tot Izaak geleid, als de donkere bruid, als de vrouw van wie het zaad de vijand zou verslaan. We zien dat dit zaad van Eva ging tot Rebekka. Izaak had haar meegenomen naar de tent van Sara en

nam Rebekka als zijn vrouw, om zo over de dood van zijn moeder heen te komen. Da Costa stelde dat het een volkomen huwelijk was in geloof en liefde, en dat het al vanaf het begin in de vreze des Heeren tot stand was gebracht.

Da Costa stelde dat zo diep Izaak hij zich bedroefde over de dood van zijn moeder, zo innig lief had hij Rebekka.

Diep in de reveil vinden we de Jakobsladder, de hervormde prisma van al die verschillende karakters in de hervormde bewegingen die als engelen heen en weer gaan tussen hemel en aarde. Het is te vinden in de geschriften van Da Costa. Da Costa stelde dat Jakob de hemelse ladder nooit meer kon vergeten, dat het altijd bij hem was.

Er was een strijd in die dagen tussen de Dacostianen (reveil) en de Kantianen (idealisme, verlichting), als op een schaakbord, maar in wezen zijn het twee zijden van dezelfde medaille en vullen ze elkaar aan, corrigeren ze elkaar. De Kantiaanse geschriften zijn een beeld van de witte keursteen, want Kant stelde dat de mensen niet zomaar de objecten om zich heen voor waarheid moesten aannemen, want er klopte iets niet met het waarnemingsvermogen van de mens. Er moest eerst een zekere afstand komen, en het moest getoetst worden, en er moesten tussenstappen komen, als de ladder van Jakob. Da Costa stelde dat op een Bethel altijd een Pniël volgt.

Dit is zeker geen steriel keurproces. Da Costa wees op Hosea 12 waarin staat dat Jakob de engel Jehova door wening en smeking overmocht, door een hoge mate van droefheid van de ziel. Wij moeten doorworstelen totdat de dageraad opkomt. Da Costa stelde dat Jakob niet opgaf in zijn worsteling met God, en dat de geweldigen het koninkrijk der hemelen met geweld nemen. De nieuwe bijbel verbindt die hemelse geweldadigheid met Ismael, als een toetsende, metaforische gewelddadigheid in de geestelijke oorlog. (Odenlech 18:40)

We moeten door en door toetsen, en ook het toetsen toetsen. Calvijn stelde dat de duivel met vele middelen bewapend is, dus wij mogen niet traag zijn.

Da Costa stelde dat we kruipend en armoedig doorgang zouden vinden in Pniël, niet koninklijk moedig.

Wij komen niet zomaar tot de witte keursteen. We moeten de wachter van de witte keursteen verslaan, een vuurspuwende slang, en voordat we daar komen hebben we met een heleboel vuurspuwende slangen te maken die allemaal meekwamen met de reveil. Da Costa sprak dat we door vele verdrukkingen het koninkrijk van God moeten ingaan.

Ik had een droom dat ik in een wijk van het gekrookte riet was, omgeven door een riviertje, en er was ook een meer dichtbij waar watersport werd bedreven. En ik hield zoveel van het water, want het beeldde de tranen des Heeren uit, die ook door ons mogen stromen om ons zuiver te houden. Daarvoor zijn tranen, om ons oog zuiver te houden, opdat we zuiver leven naar het Woord en de geboden bewaren. In het dagboek ‘Verzamelde Aren’ deel 1 uit 1985 wijst de rietpredikant H. Zweistra op 2 Johannes : 6 : ‘En dit is de liefde, dat wij wandelen naar Zijn geboden.’ Hij noemt het een vrucht van het heilige geestelijke in contrast met de liefde voor het zelf. Wij behoren het ik te haten, stelt hij. Dat is de ware liefde die de Waarheid bemint, stelt hij.

In de jaren 1600 kwam het boek ‘De Boom der Gierigheheid in rijm’ uit. Het boek stelde dat God’s volk jacht maakten naar de vrucht van de boom der gierigheid, en dat de profeten daarover klaagden. De verboden boom is de boom van het vlees, het strijden tegen vlees en bloed, wat altijd de gemakkelijkste weg is, ook het eten van vlees.

Het boek stelt dan dat zij kaf als koren verkochten en de zaden vervalsten. Ze verdoven zich zo voor het geroep der armen. Het boek stelt dat gierigheid de wortel van al het kwaad is. Het zijn de vlees-kabouters. Mensen, pas er toch voor op. Laat je niet met die kabouters in.

In het boek ‘De leer der verkiezing en verwerping’ uit 1798 wordt gesteld dat de verkiezing in de oude bijbel gewoon betekent dat er verschillende rangen en gaven zijn, zoals ook in de schepping er verschillende rangen zijn, wat gewoon verschil is in openbaringen. Het boek noemt het woord ‘verkiezing’ als een zelfde soort woord als roeping, geformeerd, afgezonderd, bijzonder erfdeel etc. Het boek stelt dat de verkiezing gewoon betekent de roeping en afgezonderdheid van de kerk.

Het boek noemt Calvijn een groot man, maar Calvijn, stelt het boek, was ook feilbaar en heerszuchtig, die door zijn oppergezag alles in het leerstelsel van de hervormde kerk kon beslissen.

Het boek noemt Israel als uitverkorene omdat ze juist meer aandacht van God nodig hadden, omdat het het hardnekkigste volk is, en het ruwste in die tijd, dus moest God wel de meeste moeite van de opvoeding aan Israel besteden, stelt het boek. Het had dus niks te maken met dat Israel zaliger zou zijn in het hiernamaals, maar dat God de godsdienst daar wilde herstellen, en ook de christelijke godsdienst, want de uitverkorenheid van de christenen kunnen we hiermee vergelijken. De verwerping moeten wij dus niet opvatten in zomaar negatief verband, stelt het boek, maar het is meer taakverdeling. We kunnen de verwerping dus ook positief opvatten in de zin dat andere volkeren die speciale aandacht vanwege hun toestand niet zozeer nodig heeft. Het boek stelt dat de calvinistische opvattingen hierover te

zwart-wit waren, te ongenuanceerd, en ook onbijbels omdat Mozes en de profeten het hier niet of nauwelijks over hadden. Het boek stelt dat de verkiezing losgekoppeld moet worden van eeuwige besluiten en de dag des oordeels, dat dat helemaal niets met elkaar heeft te maken.

Het boek noemt dan dat deze stukken voor de eenvoudige mensen te diepzinnig en onbegrijpelijk zijn, dus het boek stelt dat er eigenlijk ook geen godsdienstige openbaring waardoor allen geoordeeld zouden worden hier echt over zou spreken.

Het boek stelt dat de verkiezing maar tijdelijk is, niet eeuwig.

Het boek stelt dat de verkiezing over volkeren gaat, en niet persoonlijk is.

Het boek stelt terecht dat de calvinisten alles onvoorwaardelijk maken, dat God alles doet, en dat de mens een robot is. God is immers onweerstaanbaar in het calvinisme. Die zorgt zelf dat aan alle voorwaarden wordt voldaan. Het boek stelt dat God ons verkiest en dat we die verkiezing vast moeten maken. Dat is onze opdracht. We worden geroepen maar moeten deze roeping wel opvolgen, en waardig naar die roeping te wandelen. De onvoorwaardelijkheid van het calvinisme vinden we ook weer terug in de new age, maar dan net op een andere manier. Toch heeft het calvinisme waarde omdat Calvijn zichzelf regelmatig tegenspreekt. Hier spreekt de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek verder over. Zo kunnen we ook met het boek stellen dat de Dordtse leerregels een gewaande gereformeerde rechtzinnigheid is. Dat wil niet zeggen dat ze niet bruikbaar en kneedbaar zijn. Er zitten goede stukken tussen en minder goede stukken. We moeten het lagere Dordt achter ons laten en komen tot het hogere Dordt, en zo is dat ook met het calvinisme. Er is vleselijk en geestelijk calvinisme. Calvijn is te groot om zomaar weg te werpen. Maar het boek stelt terecht dat het gevaarlijk wordt waar men Calvijn als onfeilbaar gaat verafgoden. Dat is ook gebeurd, en dat gebeurd nog steeds. Dat hebben ze ook gedaan met de voor hen onschendbare Dordtse leerregels, stelt het boek.

Zo spreekt de Heere : ‘Ik provoceer. De Heere Jezus is een archetype, door onnozele mensen geheel uit het verband gerukt, en doorgegeven aan hun onnozele kinderen, die het groot maakten voor een markt. Te groot. Want het pretendeerde over Mij te heersen. Keer terug van uw afgodsbeelden. Bekeer u. Ben ik het niet die de ware betekenissen geef aan hen die Mij liefhebben ? Maar gij hebt een gruwel gebouwd. Bent u niet bereid om omwegen te maken, om hemelse verhalen te zien omtrend de objecten die gij kortaf hebt gemaakt en hebt verafgood ? Bent u niet bereid de tweede mijl te gaan om Mij waarlijk te leren kennen ? Mensen hebben in hun onnozelheid Mij verkeerd voorgesteld. Maar Ik heb een bron geopend. Ik provoceer. Ik kom tegen al uw afgodsbeelden vandaag, dus laat af, laat hen los, en laat Mij u meenemen. Toets alle dingen, en ga weer slapen, want het is nog geen dag. Gij zult dieper de dood inmoeten aan het oude vlees om waarlijk tot leven te komen. Gij zult dieper de duisternis inmoeten om tot het waarlijke licht te komen. Oh, kom toch, Mijn volk, en laat u niet meer bedriegen door de snelle afgodsbeelden van Christus, die immers als een voorbeeld was neergezet, als een gelijkenis. Is de oude bijbel dan niet vol met gelijkenissen ? Zie, gij hebt ze materieel gemaakt, en materialistisch, als een allesverwoestend monster. Gij hebt een monsterlijk gedrocht van Mij gemaakt, en daarom zitten uw psychiatrische klinieken vol met gevoelige mensen en kinderen die hieronder bezweken zijn. Ik ben met hen, en Ik ben met U. Ik ben een barmhartige God. Ik ben de hemelse kennis van het verleden en de toekomst. Ik ben de vreemdeling die gij niet kent, maar beweert te kennen. Kom daarom terug, vandaag, en laat uw afgoden voor wat ze zijn. Kom tot de hogere verhalen en laat Mij u meenemen. Ga de hemelse omweg. Cirkel om de taart heen in plaats van telkens toe te happen. Taartenhappers noem ik u. Vraatzuchtigen, tafelschuimers. Kom terug en neem uw kinderen mee. Gij zijt op een rampzalige dwaalweg gekomen. Dit volk dwaalt. Dit volk heeft geen inzicht. Maar zie, Ik heb de hemelen geopend. Ik ga u onderwijzen. Hoort daarom naar Mijn stem, de kennis die spreekt. Toets alles. Bewaar Mijn geboden. Blijf op het rechte pad, wat alleen kan ontstaan als de zaadkorrel sterft. Bent u dan boven Mij gesteld ? Wie heeft u boven Mij gesteld en boven uw broeder of zuster ? Wie ? Zeg het Mij, en kom met bewijzen. Gij zult tot het diepste beproefd worden in uw beweringen.

Vandaag heb ik een bron geopend,’ spreekt de Heere. ‘Wijs Mij daarom niet af. De voorgeslachten hebben gezondigd. Ween hierover en kom tot de verhalen die om de verhalen liggen. Heb Ik daarom niet de tweede bijbel en de nieuwe bijbel gezonden ? Alreeds lang geleden aangekondigd. Zij zijn de eeuwige evangelieën en de boeken des levens. Gij zijt dan dichtbij de witte keursteen gekomen. Laat u keuren, en leer te keuren, oh volk. Neem niet meer de snelle afgoden tot u. Breid uw studie uit. Ik provoceer. Breid uw onderzoek uit, en uw zelf-onderzoek. En ga niet voort te liegen, want dan zal Ik weldra komen met Mijn stok en staf, om de schapen te beschermen tegen de roofdieren. Oh, geen arend zal hen roven uit Mijn hand. Wat van Mij is is van Mij,’ spreekt de Heere. ‘Ik provoceer, ja, Ik provoceer. Ik kom tegen al uw afgoden.’

BESPREKING ZONDAG 20
zondag 20

Vraag 53: Wat gelooft u over de Heilige

Geest?
Antwoord: Ten eerste dat Hij samen met de Vader en de Zoon waarachtig en eeuwig God is. Ten tweede dat Hij ook mij gegeven is om mij door een oprecht geloof deel te laten hebben aan Christus en al zijn weldaden, mij te troosten en eeuwig met mij te blijven.

Wat betekent dit ? De derde persoon is zo belangrijk, het heilige geestelijke, als de heilige vergeestelijking, symbolisering, van alle dingen, anders groeit het vast en wordt het eng. Dat hebben de vader en de zoon dus wel nodig, want kijk hoe het allemaal verletterlijkt is tot allerlei griezeligheden vandaag. Wat is een mens te betreuren als hij de taal van de symboliek niet kent, en alles maar grauw en dor verletterlijkt telkens. De school van symboliek is een van de belangrijkste scholen.

Kersten noemt in dit opzicht de nachtdiscipelen, zoals Nikodemus. Deze discipelen zijn veel vrijer en symbolischer. Wat moeten we dan ontvangen, de Heilige Geest ? Wij moeten de vergeestelijking ontvangen, want dat is wat het betekent, d.w.z. de interpretatie van dingen, wat ook weer een vertakking is van de gave van profetie. Materialisten begrijpen symboliek niet, en willen het ook niet begrijpen, want dat staat hun gejaagdheid in de weg, hun snelle auto's. Zo jakkeren ze voort over de snelwegen van het vlees, en kunnen de vergeestelijkingen niet oppikken. Het gaat dus niet zomaar om het geestelijke, maar om het vergeestelijken van dingen. Dan hebben we een beter beeld gekregen van wat de Heilige Geest is en waarom het zo belangrijk is. Dingen staan of vallen met de Heilige Geest, de vergeestelijking dus. Hier moeten wij op wachten, en niet zomaar dingen gaan doen of zeggen. De Heilige Geest mag nooit een vleselijke betekenis gaan krijgen. Het is een gruwelijk iets als het wordt afgekapt van de oorspronkelijke betekenis. Het is een verschil tussen dag en nacht.

Alleen door de vergeestelijking van de dingen worden wij wedergeboren, zoals de geboorte door de Heilige Geest wordt genoemd, want anders zouden wij in het vleselijke en de vervleselijking blijven, en dat is een macht van de dood. Naar deze gave dienen wij ons uit te strekken en tijd voor te maken. Waar is ons hart op gericht ? Met recht zei Yeshua daarom hoe moeilijk het zou zijn voor de rijken om het koninkrijk binnen te gaan, want het was nog gemakkelijker voor een kameel om door het oog van de naald te gaan. De rijken zijn ook de snellen van deze aarde met hun snelle auto's waarmee ze eindeloos doorjakkeren en zo geheel langs de vergeestelijkingen die hun zouden kunnen redden heenleven. Zo is dat ook in hun geestelijke leven, want zo op de aarde, zo ook in de hemel. Hoe zij leven op aarde geeft allemaal tekenen door. De Heilige Geest is daarom een gevaarlijk woord. Zonder de Heilige Geest ga je het niet redden, en als je de Heilige Geest lastert dan kom je zo ook nergens meer, zo belangrijk is het, maar men moet weten wat dit betekent, want dat gaat dus om het vermogen om te vergeestelijken, en dat heeft een mens nodig als water in de woestijn, anders komt de mens om. Nu, dat zijn zo wat dingen om over na te denken vandaag. Laat u niet meer bedriegen dat u het wel alleen afkan, zonder de middelen. Er zijn middelen door de hemel opgesteld om de mens er doorheen te helpen, als de gebruiksaanwijzing van het leven.

Het was de Heilige Geest die Jezus opwekte uit de dood. Begrijpen we dit verhaal ? De vergeestelijking van de dingen, ook deze dingen, is de opstanding. Het is een Israelitisch sprookje met een diepere betekenis.

Kersten brengt zondag 20 in verband met psalm 27 :

4 Een ding heb ik van de Here gevraagd, dit zoek ik: te verblijven in het huis des Heren al de dagen van mijn leven, om de liefelijkheid des Heren te aanschouwen, en om te onderzoeken in zijn tempel.
5 Want Hij bergt mij in zijn hut
ten dage des kwaads,
Hij verbergt mij in het verborgene van zijn tent,
Hij plaatst mij hoog op een rots.
6 En nu heft mijn hoofd zich op
boven mijn vijanden rondom mij;
daarom wil ik in zijn tent offeren offers met geschal,
ik wil zingen, ja psalmzingen de Here.
7 Hoor, Here, hoe ik luide roep

8 Van Uwentwege zegt mijn hart:
Zoekt mijn aangezicht.
Ik zoek uw aangezicht, Here.
9 Verberg uw aangezicht niet voor mij

11 Onderwijs mij, Here, uw weg
en leid mij op een effen pad
om mijner belagers wil;
12 geef mij niet prijs aan de lust van mijn tegenstanders,
want valse getuigen staan tegen mij op,
en hij die geweld blaast.

14 Wacht op de Here, wees sterk,
uw hart zij onversaagd; ja wacht op de Here.

Kersten noemt ook psalm 119, waarin ook dit vers staat overigens :
11 Ik berg uw woord in mijn hart,
opdat ik tegen U niet zondige.

Ook noemt hij psalm 84 :

2 Hoe liefelijk zijn uw woningen, o Here der heerscharen.
3 Mijn ziel verlangt, ja smacht naar de voorhoven des Heren;
mijn hart en mijn vlees jubelen tot de levende God.
4 Zelfs vindt de mus een huis,
en de zwaluw een nest voor zich,
waar zij haar jongen neerlegt:
uw altaren, o Here der heerscharen,
mijn Koning en mijn God.
5 Welzalig zij die in uw huis wonen,
zij loven U gestadig. sela

6 Welzalig de mensen wier sterkte in U is,
in wier hart de gebaande wegen zijn.
7 Als zij trekken door een dal van balsemstruiken,
maken zij het tot een oord van bronnen;
ook hult de vroege regen het in zegeningen.
8 Zij gaan voort van kracht tot kracht
en verschijnen voor God in Sion.

11 Want een dag in uw voorhoven is beter dan duizend ergens anders;
ik wil liever staan aan de drempel van de tent mijns Gods
dan verblijven in de tenten der goddeloosheid.

Het is verschrikkelijk hoe de mens met de bijbel omgaat, zowel in het vervleselijken ervan als het totaal van zich afwerpen. We mogen terugkeren tot zondag 20, tot haar hemelse tent om daar eeuwig te verblijven, boven de hoofden van de vijanden. Zij troont op een hoop van schedels. Alleen Zij is het ware hoofd, en wij moeten in Haar blijven opdat wij ook ver zijn verheven boven de aardse vervleselijkingen die de ziel bederven. Dat kost niet zomaar wat moeite, pijn, zweet en tranen, maar dat kost u alles. Laat u niet voor de gek houden. Is haar woord al in uw hart om zo niet tegen haar te zondigen, of heeft u daar nog nooit echt de tijd voor genomen, omdat u u met allerlei andere, minder belangrijke zaken heeft bezig gehouden telkens ? Alles moet vergeestelijkt worden, uw hele leven, niet alleen maar de vader en de zoon. Zo komt u uiteindelijk terug tot uw hemelse moeder.

Als psalm 84 zegt : Hoe liefelijk zijn uw tenten, dan mogen we ook denken aan Jesaja 52 over hoe lieflijk op de bergen de voeten zijn van hen die het goede nieuws brengen. De vergeestelijking is een werkwoord, en het is een woord om te delen, als een overdracht, tot hen die daarvoor rijp zijn en het verstaan. Vleselijken zullen hun hoofden erop stukbreken. Deze tekst staat trouwens ook in Romeinen 10 waar ik een paar dagen geleden een droom over had :

8 Nabij u is het woord, in uw mond en in uw hart, namelijk het woord des geloofs, dat wij prediken.
14 Hoe zullen zij dan Hem aanroepen, in wie zij niet geloofd hebben? Hoe geloven in Hem, van wie zij niet gehoord hebben? Hoe horen zonder prediker? 15 En hoe zal men prediken zonder gezonden te zijn? Gelijk geschreven staat: Hoe liefelijk zijn de voeten van hen, die een goede boodschap brengen.

Op deze aarde is er heel veel vervuiling en troep en rommel waar de mens soms ziek van kan worden, en als een mens niet ziek wordt dan wordt men wel ziek van alles wat de menselijke systemen de mens aandoen, maar daarom is het belangrijk dichtbij de natuur en het innerlijke paradijs te leven, want deze aarde is dus het paradijs niet, en wat ze lopen verkondigen is de waarheid niet.

Moeten de blinden dan de blinden leiden of eenoog is koning in het land der blinden gedoe ? In deze wereld moeten we ons kruis dragen want dat doet de hemel ook. De mens wordt niet altijd gespaard, maar moet ook leren, en juist door het lijden meer inzicht krijgen en begrip. Als een lid lijdt, lijden alle leden, maar ook het tegenovergestelde, dus uiteindelijk is het kruis de enige weg, en wat daarbuiten valt is allemaal schijn-leven. Soms heeft de mens ook een doorn in het vlees voor wat voor reden dan ook.

Het leven op aarde is als een hel omdat het nog maar het begin is van de evolutie, omdat het nog niet gesorteerd is dus, alles loopt door elkaar heen, en alleen tijd brengt ware, hemelse orde, geduld, en het zal vaak heel anders zijn dan mensen zich hebben voorgesteld. Rozen hebben ook weer doorns om te laten zien dat er geen korte weg door de school is, maar dat het een lange en diepe weg is, anders zou het allemaal niet veel voorstellen. Dus alles moet doorleeft worden, bezield, en dan heb je ook iets om uit te putten.

Wij mogen uitzien naar de terugkeer van zondag 20, de vergeestelijking van alle dingen tot een hoger, hemelser niveau, als een brug tussen hemel en aarde.

Uitgave : HRC

DE POPPENMAKER VAN HIROSHIMA - 9

Hoofdstuk 9. Mei tot Augustus 1947

Vaak liep hij met haar in het park, soms zelfs hand in hand, maar het bracht hen niet dichter bij elkaar. Het was puur zakelijk, en voor het oog van de buitenwereld. Het was immers de dominee en zijn vrouw. Soms maakten ze zelfs ruzie op straat. Dat wilden ze niet, maar dat gebeurde gewoon. Soms dacht hij er weleens aan dat het een cultuur verschil kon zijn. De semiotiek zorgde ervoor dat hij steeds minder rookte en dronk. Maar er bleven grote raadselen voor hem.

Vaak dwaalden zijn gedachten terug naar de dertiger jaren, vóór de oorlog. Hij kon er uren over nadenken. Dan dacht hij weer aan de leraren die ook de oorlog niet konden voorkomen. Hij vroeg zich nog steeds af hoe de oorlog nu precies kon gebeuren. Hij veranderde vaak van gedachten. Eén ding was zeker : Hij haatte de Duitsers, elke Duitser. Ze moesten bij hem niet in de buurt komen, ook met die rottaal niet. Wel vond hij dat ze waarde hadden in de semiotiek, maar hij wilde weten welke waarde. Zijn vrouw kon hem daar niet mee helpen. Vaak verdedigde ze zelfs de Duitsers als hij het er over had. Hij had haar leren accepteren. Zo was ze nu eenmaal. Hij dacht ook niet dat ze zomaar zou veranderen. Hij had zich erbij neergelegd dat ze nooit zou veranderen, en hij vroeg zich af of hij eigenlijk hoop had dat ze ooit zou

veranderen, want zij was de inspiratiebron voor zijn preken. Diep in zijn hart wilde hij dat ze zo zou blijven, maar natuurlijk protesteerde zijn gehele lichaam tegen die gedachte. Hij ging er vanuit dat het een overlevings-strategie van hem was. Een Stockholm syndroom wilde hij het niet noemen, want hij mocht haar totaal niet, maar wel iets soortgelijks, want hij kon haar waarde inzien.

Op een dag was haar zus er weer. Toen zijn vrouw in de keuken was sprong hij direct toe. 'Nu heb je me nog steeds niet verteld over dat familie geheim,' zei hij. 'Dat zou je nog doen. Ze moest bij een bepaald bedrijf werken in de administratie ?'

'Oh dat,' zei de zus van zijn vrouw. 'Dat was een familie bedrijf, maar het bestaat niet meer. Het was een schoenenzaak.'

'Wat is daar zo geheim aan ?' vroeg hij.

'Je begrijpt het niet,' zei ze. 'Het was een crimineel bedrijf. Ze werkte daar gedwongen, maar ik wil er verder niets meer over zeggen.'

Toen kwam zijn vrouw weer binnen, en er was verder voor hen ook geen gelegenheid om verder te praten. De volgende dag ging ze alweer vroeg weg.

'Ik heb gedroomd,' zei hij tegen zijn vrouw. 'Het ging over een schoenenzaak. Jij werkte er ook.'

Zijn vrouw werd helemaal wit, en begon te stotteren. Toen ging ze naar de keuken. Hij liep achter haar aan en zag haar uit de kraan drinken. Hij legde een hand op haar schouder. 'Blijf van me af !' snauwde ze. Hij ging de huiskamer weer binnen. Natuurlijk had hij er niet over gedroomd, maar hij wist geen andere manier. Ze zweeg als het graf. De rillingen liepen over hem heen. Na een tijdje ging ze naar haar slaapkamer.

Toen ze na een paar uur nog niet terugwas klopte hij aan, en vroeg : 'Heb ik iets verkeerds gezegd ?' Ze antwoordde niet. Even later opende hij de deur en zag dat ze in bed lag. Ze sliep. Toen ging hij de kamer weer uit. Toen het avond was geworden lag ze nog steeds in bed. Ze had haar ogen gesloten en leek te bidden. 'Heb je iets nodig ?' vroeg hij. Ze schudde haar hoofd.

'Heb ik iets verkeerds gezegd ?' vroeg hij. Weer schudde ze haar hoofd. Hij kwam dichterbij haar. 'Kom niet dichterbij !' zei ze ineens fel, terwijl ze haar ogen opende. Toen is hij maar weer weggegaan. De dagen erna was ze heel stil. Ze deed gewoon haar werk en dat was alles. Als hij met haar probeerde te praten wimpelde ze het af.

Sindsdien werd ze ook weleens gillend wakker in de nacht. Dan rende hij naar haar kamer toe om haar te troosten, maar dan begon ze hem uit te foeteren, of zelfs weg te trappen, zeggende dat het allemaal zijn schuld was. Het ging op een dag zelfs zo ver dat ze hem met een mes bedreigde. Hij moest nog voor haar oppassen ook, en sliep sindsdien met zijn slaapkamerdeur op slot. Ze bood daarna wel haar excuses aan, maar de angst was er toen wel ingeramd.

Zo besloten ze beiden in huwelijks-therapie te gaan. Ze waren beiden getraumatiseerd door het verleden, en eindelijk gaf zijn vrouw dat ook bij haarzelf toe. Even leek dat het ijs een beetje begon te ontdooien, totdat ze erachter kwamen dat de huwelijks-therapeut ook zelf een therapeut nodig had. De man gedroeg zich vreemd, kil, gevoelloos, zonder empathie. Volgens de vrouw van de dominee zat hij daar alleen maar voor het geld. De dominee keek haar toen vreemd aan, maar stemde uiteindelijk wel toe met wat ze zei. 'Ja, alles draait om geld tegenwoordig,' sprak hij. 'Dat is bij ons nooit zo geweest.' Zijn vrouw keek hem toen even vreemd aan met opgetrokken wenkbrauwen, en zei toen : 'Inderdaad. Ik heb het wel getroffen met jou. Je prikt altijd zo goed door dingen heen.' Hij keek haar aan, en wist even niet of ze het meende of dat ze sarcastisch was. Even was hij in de war. En dit bespraken ze op weg naar huis, maar toen ze thuis waren snauwde zijn vrouw weer alles bij elkaar wat los en vast zat. Niets was er nog goed aan hem. De therapeut was waardeloos, en ze wilde ook geen nieuwe therapeut.

Haar nachtmerries waren nu gestopt. Het was maar iets tijdelijks. Ze leek weer helemaal te zijn zoals ze vroeger was. Er was niets veranderd. Ze kon hem niet uitstaan, en dat liet ze hem weten ook. Er was altijd oorlog tussen hen, of die oorlog nu stil, koud of geweldadig was. Hij dacht na over hoe hij soms op het internaat discussies had met moeilijke vrouwen, maar dit sloeg wel alles.

Op een dag kwam de zus van zijn vrouw weer op bezoek. Weer raakte hij met haar in gesprek toen zijn vrouw in de keuken was. Hij wilde meer informatie over zijn vrouw, hoe ze zo was geworden. Maar de zus van zijn vrouw werkte niet echt mee. Ze vond dat ze al genoeg had gezegd. Hij was niet tevreden, en bleef doorvragen. Maar de zus van zijn vrouw gedroeg zich zeer koppig. Hij probeerde haar toen om te kopen, maar niets werkte. Ze zei dat ze niets voor hem kon doen.

Hij ging naar zijn slaapkamer en ging verder met het schrijven van zijn preek. Hij dacht na over zijn kinderjaren, over de vakanties in het bos. Hij dacht na over de internaten en hoe de oorlog begon. Hij dacht na over de leraren, hoe zij de oorlog niet konden voorkomen. Hij dacht na over hoe de nazi's hem wegnamen uit zijn eigen huis, hoe ze hem naar Duitsland namen, en hem daar lieten werken. Zijn vrouw wist dus ook wel wat dwangarbeid was. Hij probeerde zich voor te stellen hoe dat voor haar geweest moest zijn in die schoenenzaak. Bij haar zus liep hij ook

tegen een muur op. Hij kwam gewoon niet door of over de muren heen, en besloot maar gewoon aan zijn eigen kant te blijven.

In een wapenfabriek moest hij werken, in Duitsland. Hij had er een tik van overgehouden. In zijn dromen zag hij nog steeds vaak de machines voor zich. Er was geen ontsnappen aan aan wat in zijn hoofd zat. Het leek alsof een monster zijn hoofd beheerste. Ook zijn vrouw was als een monster in zijn hoofd waar hij maar niet los van kwam. Elke dag weer was het een gevecht.

Uitgave : COAB, 2018

FILIPPENZEN COMMENTAAR

Hoofdstuk 1

1 Paulus en Timoteüs, dienstknechten van Christus Jezus, aan al de heiligen in Christus Jezus, die te Filippi zijn, tezamen met hun opzieners en diakenen; 2 genade zij u en vrede van God, onze Vader, en van de Here Jezus Christus.

Filippi betekent paardenliefhebber, paardenrijder, als de beestenrijder in het Grieks, wat al direct een heel apocalyptisch tafereeltje is. Ik wil u erop wijzen dat de bijbel een paradoxaal boek is wat vanuit twee kanten bekeken kan worden, wat ook telkens weer gebeurt in de grondtekst. Zo werd de beestenrijder in het boek Openbaring in de grondtekst bewondert door de apostel Johannes, en zij was een vrouw. Hierin ligt een diepe boodschap. Zij kwam uit een grote strijd, namelijk de strijd tussen het letterlijke en het gereformeerde, het symbolische. Het spel der symboliek maakt ook contrasten, wat een kaleidoscopische betekenis kan hebben, oftewel een meervoudige uitleg. De vrouw had het woord 'mysterie' op haar voorhoofd, wat een synoniem is van de gereformeerde symboliek en de hemelse kennis. In de evangeliën bestraft Jezus de schriftgeleerden omdat ze de sleutel van de kennis hebben achterhouden, zodat mensen niet zouden ingaan. In de Griekse grondtekst wordt het woord 'gnosis' gebruikt (Lukas 11:52).

Johannes werd geleid tot de wildernis in het boek Openbaring waar hij een vrouw zittend op een beest tegenkwam. Dit was de vrouw van het mysterie. Johannes uit felle woorden tegen haar, terwijl hij haar ook vereerd in de grondtekst. Hij heeft dus gemengde gevoelens. De vrouw komt nogal wreed en tuchtigend over. In het OT zou daar geen probleem mee wezen, maar in het verwesterlijkte NT werd er een groot deel van de tucht weggesneden. Er werd meer en meer de nadruk op genade gelegd. Het OT beschreef de val van Lucifer uit de hemelen, en toen was die godenzoon ineens geincarneerd als een westerse, valse Jezus op aarde. De Israëlieten namen die vervalste Jezus daarom ook niet aan. Het OT en het verwesterlijkte NT botsten teveel. Hoe dan ook : Deze gevallen engel had een heleboel hemelse kennis, een heleboel waarheid, en die werd ten volle uitgestald in het NT, en is dus nog steeds van grote waarde. Het enige probleem was dat Lucifer aanbeden wilde worden op een troon hoger dan iedereen, en dat zien we ook bij de vervalste en verwesterlijkte Jezus.

Vandaar dat er ook zo'n strijd was tussen de vrouw rijdend op het beest en het christendom. Deze vrouw representeerde de rijkdom van het OT, en zelfs de gestolen en verborgen rijkdom van het NT. Vandaar dat de hemelse kennis hier dwars doorheen gaat, en deze boeken bespreekbaar zijn. In de grondtekst van het woord 'Filippi' zien we de beestenrijder terug.

3 Ik dank mijn God, zo dikwijls ik uwer gedenk; 4 immers, in al mijn gebeden bid ik telkens voor u allen met blijdschap, 5 wegens uw deelhebben aan de prediking van het evangelie, van de eerste dag af tot nu toe. 6 Hiervan toch ben ik ten volle overtuigd, dat Hij, die in u een goed werk is begonnen, dit ten einde toe zal voortzetten, tot de dag van Christus Jezus.

Het letterlijke pad van Jezus Christus leidt dan wel tot verderf, maar het symbolische gereformeerde lijdenspad van Jezus is wonderschoon, omdat het terugleidt tot de prachtige en diepe waarheden van het allegorische OT. Het leidt helemaal terug tot Mozes die door Egyptische onderdrukking, door de verborgen wortel van de Israëlieten, afgezonderd werd van zijn ouders en opgevoed werd aan het Egyptische hof. Hij kwam onder de hoede van een vreemde vrouw, een Egyptische prinses, maar zij representeerde dus wel de oorsprong van zijn volk. Zonder Egypte zou Israël door de hongerdood zijn omgekomen. Egypte vormde de basis voor Israël. Ook Jozef werd losgescheurd van zijn ouders om Egypte te dienen. Dit is een rijkelijk beeld van de hemelse kennis, en ook de vervulling van het vers dat een jongeman zijn ouders zal verlaten om een vrouw aan te hangen. Ook zal een mens in die zin van zijn christelijke ouders losgescheurd moeten worden, om zo zijn profetische opdracht te vervullen. Hij moet de veilige, vertrouwde, bekende stad verlaten, om zo tot de wildernis te gaan om de op het beest zittende vrouw van het mysterie te ontmoeten, om zo door haar onderwezen te worden. Hij moet komen tot Filippi.

7 Zo van u allen te denken spreekt voor mij dan ook vanzelf, omdat ik u op het hart draag, daar gij allen, zowel bij mijn gevangenschap als bij mijn verdediging en bevestiging van het evangelie, deelgenoten zijt van de mij verleende genade. 8 God toch is mijn getuige, hoezeer ik met de ontferming van Christus Jezus naar u allen verlang.

In zijn Egyptische gevangenschap leerde Mozes grondig de Egyptologie, wat de reden was waarom hij de grote religie genaamd het Judaïsme kon bouwen. Dit was dus de Israëlietische

Egyptologie, een andere versie. Zoals Mozes werd ook Paulus opgezet tegen een opponent, wat belangrijk was voor hun ontwikkeling en hun werk, opdat het doorgang zou krijgen. Voor de hemelse kennis is er geen te wrede en sterke vijand die niet makkelijk getemd kan worden.

9 En dit bid ik, dat uw liefde nog steeds meer overvloedig moge zijn in helder inzicht en alle fijngevoeligheid, 10 om te onderscheiden, waarop het aankomt. Dan zult gij rein en onberispelijk zijn tegen de dag van Christus, 11 vervuld van de vrucht van gerechtigheid, welke door Jezus Christus is, tot eer en prijs van God.

Hier wordt duidelijk dat het om de gerechtigheid gaat, wat ook duidelijk wordt gemaakt in de stok van Mozes die in een slang veranderde en toen het volk Egypte beet, opdat ze zelf tot slaaf zouden worden van het werk van God. De stok werd zo tot een slang, en toen tot een touw, de drievoudige symboliek die achter de Jezus figuur schuilt. Van hieruit verder.

12 Ik wil, dat gij weet, broeders, dat hetgeen mij wedervaren is veeleer tot bevordering van de evangelieprediking heeft gestrekt. 13 Daardoor toch is aan het gehele hof en aan al de overigen duidelijk geworden, dat ik in gevangenschap ben om Christus' wil, 14 en het merendeel der broeders in de Here heeft door mijn gevangenschap vertrouwen gekregen om met des te meer moed onbevreesd het woord Gods te spreken.

Paulus ontving dit touw, als de gebondenheid in de hemelse kennis, en dit touw kwam ook tot de anderen. Ook dit heeft zijn diepe wortels in de Egyptologie. In het Boek van de Poorten van het Nieuwe Koninkrijk tijdperk (1600-1100 BCE) dragen in het vijfde uur negen goden een slang genaamd 'de trillende', wat een beeld is van de vreze van de hemelse kennis, het fundament voor de gebondenheid door de hemelse kennis. Het leidt hen tot de rust in de poort van de Meesteres van het Leven en de Levensduur, wat ook een titel is van Eva die tot de vreze van de hemelse kennis leidde in de grondtekst van Genesis 3. De vreze van de hemelse kennis zal uiteindelijk leiden tot rust.

In het zesde uur zien we een slang die slaap brengt en leidt tot het veld van de Meesteres van de Offers. Een mens die niet aan zichzelf sterft kan geen offers brengen. Dit is ook wat het touw doet. Het ware offeren is een metafoor van de gehoorzaamheid in het OT. Het touw bewaakt de gehoorzamen, opdat zij niet meer afwijken. Hierin verdient de mens land en mappen, in het zesde uur van het Boek van de Poorten. In dit boek is de slang telkens verbonden aan het touw, zoals de koperen slang van Mozes als symbool van de redding werd vervangen door het reddende rode touw in het boek Jozua, wat een beeld van de gebondenheid door de hemelse kennis is die gehoorzaam maakt. In het achtste uur van het Boek van de Poorten treed het touw op als de Verslinder die geboorte geeft aan de uren, de tijd, de timing. Het offerfeest wordt nu tot een offermaaltijd, waarin de vijand wordt verslonden opdat de klok van de hemelse kennis zichtbaar wordt, het spel van de seizoenen. Deze uren personificeren zichzelf altijd in de Egyptische boeken van de onderwereld. De maaltijd is een symbool van het verwerken, het vertalen, het begrijpen. Hierin worden de mysteriën getoont, de openbaringen, oftewel de geheimenissen van de vrouw op het beest. Dit is de reden waarom het touw kronkelt, als het kronkelen van de slang.

In het negende uur zien we hoe Horus, de Egyptische voorloper van Jezus, de vijanden van zijn vader, Osiris, de god van de onderwereld, heeft gebonden voor de onthoofding en het vuur. Hij beschuldigt de vijanden dat ze door wat ze zijn vader hebben aangedaan het mysterie hebben verworpen, oftewel de vrouw op het beest, de moeder, in Openbaring. Zij hebben dus de gnosis verworpen. De echo van de woorden van Horus zien we terug in Lukas 11:52 waar Jezus de wetgeleerden bestraft omdat ze de sleutel van de hemelse kennis, gnosis, yadt (Aramees) hebben achtergehouden. Ook hebben zij openbaar gemaakt wat verborgen moest blijven, om zichzelf een naam te maken. Zij draaiden alles om. Dan komt er een grote slang in alle kleuren die hen braadt door vuur uit zijn bek te laten komen. Alleen zij die zich toewijden aan deze slang en aan deze slang offeren zullen voor het vuur bespaard blijven. Zij die het touw niet aannemen zullen verloren gaan. Zo'n grote ernst is de boodschap van het touw. Dit zien we ook terug in het verhaal van de koperen slang, waardoor alleen degenen die op de koperen slang keken in leven bleven. Mozes had deze kennis dus van zijn Egyptische opvoeding en studie. In Johannes 3 vergeleek Jezus zichzelf met de koperen slang.

De Negende Poort wordt zo de opener van het mysterie genoemd, de uitlegging van de vrouw op het beest in die zin. In het tiende uur wordt dit uitgelegd als de wedergeboorte tussen de dijen van de moeder. Zij zijn allen aan het touw gebonden, en in het elfde uur worden zij opgeroepen tot de oorlog : In de ene hand hebben zij een touw om te binden, en in de andere hand hebben zij een mes om te slachten. Zij hebben allen vier slangenhoofden, die de slagers worden genoemd. De slang is dus een beeld van het slachtende touw. Meerderen worden geroepen, die genaamd zijn : 'hen die kelen doorsnijden.' In dit bloedvergiet van de vijanden krijgen zij de status van veiligheid. Dit zijn dus allemaal metaforen van de gehoorzaamheid door het touw, door de gnosis gebondenheid. Het touw wordt de bestraffer genoemd, en met het mes worden de vijanden in het gezicht gesneden als straf. Zij worden zwak gemaakt en aan ketenen

meegetrokken tot gevangenschap waar zij bewaakt worden door het straffende touw. Hun gebondenheden worden bewaakt.

Dan zien we anderen die een touw dragen in hun ene hand, en een ster in hun andere. Dit betekent dat zij nieuw land hebben ingenomen in de oorlog. Een runderkop wordt op een paal gezet, als teken van een geslaagde jacht, en met een fakkel worden de hoorns in brand gestoken, waardoor messen in de handen van de oorlogsvoerders komen. Nu wordt na de wedergeboorte het kind geroepen door vier godinnen genaamd de roependen. Dan begint het touw twee bogen voort te brengen. Tussen hen staat een god met zowel een Horus gezicht als een Seth gezicht, de Egyptische Judas en Satan. De bogen dragen dit als een mysterie. De god is genaamd : 'Zijn Twee Gezichten'. Wij zien deze dualiteit ook terug in het Judaïsme. In het verhaal van Bileam veranderd de Engel des Heeren plotseling in de satan, de tegenstander, in de Hebreeuwse grondtekst. Het is dus van oorsprong een neutraal woord, en in het Judaïsme is de satan een beproevende agent of engel van God. Dit is de prachtige symbolische gereformeerde paradox van de Bijbel die Mozes had geërfd door zijn Egyptische achtergrond. Daarom sprak Paulus ook :

15 Sommigen prediken de Christus wel uit nijd en twist, maar anderen doen het met goede bedoeling. 16 Dezen verkondigen de Christus uit liefde, daar zij weten, dat ik tot verdediging van het evangelie gesteld ben, 17 maar genen uit eigenbelang, met de onzuivere bedoeling, mij de gevangenschap zwaar te maken. 18 Wat doet het ertoe? In elk geval, hetzij met een bijoogmerk, hetzij in oprechtheid, wordt Christus verkondigd; en daarin verblijd ik mij, en zal ik mij ook verblijden. 19 Want ik weet, dat dit mij tot behoud zal strekken door uw gebed en de bijstand des Geestes van Jezus Christus, 20 naar mijn vurig verlangen en hopen, dat ik in geen enkel opzicht beschaamd zal staan, maar dat met alle vrijmoedigheid, zoals steeds, ook nú Christus zal worden grootgemaakt in mijn lichaam, hetzij door mijn leven, hetzij door mijn dood. 21 Want het leven is mij Christus en het sterven gewin.

Paulus heeft oog voor het nut van de dualiteit. Hij kan dingen ook relativeren. De god met de twee gezichten verkondigen dan het kind in de oostelijke horizon van de hemel, als een beeld van de komende hemelvaart. Dit wordt beschreven als een tocht tot de sterren, oftewel het nieuwe land verkregen door de strijd. Hier kan het kind rusten. Dan komt het kind tot twaalf godinnen met een ster boven hun hoofd, met een touw in hun hand, en zij trekken het kind met het touw tot de hemel. De hemel is een vrouw. Dan wordt het kind geinitieerd.

Dan komen er goden met schijven in hun hand, en zij verbinden de onderwereld met de hemel. De hemel mag zo doorbreken op de aarde. Het ware verhaal achter Jezus Christus mag nu verteld worden, want er is nog een groot werk op aarde te doen.

22 Indien ik in het vlees blijf leven, betekent dat voor mij werken met vrucht, en wat ik moet kiezen, weet ik niet. 23 Van beide zijden word ik gedrongen: ik verlang heen te gaan en met Christus te zijn, want dit is verreweg het beste; 24 maar nog in het vlees te blijven is nodiger om uwentwil. 25 En in deze overtuiging weet ik, dat ik zal blijven en voortdurend bij u allen zijn, opdat gij verder moogt komen en u in het geloof verblijden. 26 Dan zult gij ruimschoots reden hebben om over mij te roemen in Christus Jezus, wanneer ik weder bij u kom.

Paulus moet dus nog blijven voor deze bevindelijk-gereformeerde reden. Hij mag dan een hemelse openbaring hebben ontvangen, maar die moet tot de aarde komen, tot de mensen. Zo komt het kind tot rust in de baarmoeder van de hemel, in het twaalfde uur. Ook de verblijfplaats van het kind is dus een dualiteit : zowel in de hemel als op de aarde. Dan zijn er vier goden met sterren in hun hand, de nieuwe gebieden van het beloofde land. De hemel neemt het kind in haar armen, en ook de sterren komen tot rust in de baarmoeder van de hemel.

27 Alleen, gedraagt u waardig het evangelie van Christus, opdat, hetzij ik kom en u zie, hetzij ik afwezig blijf, ik van u moge horen, dat gij vaststaat in één geest, één van ziel medestrijdende voor het geloof aan het evangelie, 28 zonder dat gij u in enig opzicht door de tegenstanders laat beangstigen. Hierin is voor hen een aanwijzing van hún verderf, doch van úw behoud, en dat van Godswege. 29 Want aan u is de genade verleend, voor Christus, niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden, 30 in dezelfde strijd, die gij eens van mij hebt gezien en nu van mij hoort.

Hier roept Paulus op tot eenheid. Natuurlijk is die eenheid economisch. De diaken zorgt voor voedsel en deelt het voedsel uit. In het twaalfde uur komen hen met de stokken, en zij moeten de godinnen voeden. Zij werken voor de godinnen. Zij moeten aan hen offeren, als een beeld van de gehoorzaamheid. De eenheid is dus hoofdzakelijk de eenheid met de godin, de hemelse kennis.

Dan is er een tafereel van acht godinnen op tronen met sterren in hun hand. Deze symboliek komt ook weer terug in het boek Openbaring. De vrouwen, als personificaties van de hemelse kennis, regeren over de delen van het nieuwe, beloofde land. Zij tronen op slangen, op touwen, als personificaties daarvan.

Paulus laat zien dat het beeld van de koperen slang niet alleen maar is om naar te kijken, maar er ook is om voor te

lijden en te strijden. In het zesde uur van het Boek van de Verborgen Grot, de Amduat, een ander boek uit het Nieuwe Koninkrijk zien we een naakte man met een godin. De naaktheid is het beeld van de leegte en de openbaring. De godin heeft een mes in haar hand en een stok, als een beeld dat de man moet lijden en strijden.

Uitgave : Calvijn II Project

1e Jaargang, nummer 21, 26 mei 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

DE JACHT OP DE GALAATSE ZWIJNEN

God is eindeloze liefde en eindeloze barmhartigheid wat ver boven de knullige en onnozele liefde en barmhartigheid van de mens uitstijgt, want die is vaak kortaf, geirriteerd en verbitterd. God is eindeloze liefde en barmhartigheid, ook voor hen waarvan de vleselijke mens denkt dat die de eeuwige hel verdienen. God denkt niet zoals de vleselijke mens. De vleselijke mens heeft van God een sadistisch monster gemaakt, maar God is altijd groter dan die denkbeelden die vele gevoelige mensen en kinderen in de psychiatrische klinieken hebben gedreven als voer voor de knettergekke farmaceutische industrie die gedreven wordt door de marktdrang boven al het andere. Dan is God niet meer eindeloze liefde en eindeloze barmhartigheid ineens. Dan laat God haar achterkant zien. Ook als God denkt aan tandartsen die zijn volk hebben gemarteld met gedwongen giftige bot-implantaten, dan is God ineens geen eindeloze liefde en barmhartigheid meer.

Maar hoe kan dat dan ? Nu, het is heel simpel : De liefde haat de zonde met een eindeloze haat, voornamelijk waar die zonde ‘professioneel’ is geworden. Dan is het lopende-band-zonde geworden, en dat is de grootste gruwel. De liefde moet de zonde wel straffen, anders is de liefde de liefde niet. De eindeloze liefde heeft dus haar fundament in de eindeloze haat tegen het kwaad. Hemel en hel. Dat zijn slechts zinnebeelden. God’s liefde wordt altijd ingetoomd door God’s haat tegen het kwaad. En God’s haat tegen het kwaad wordt altijd ingetoomd door God’s oneindige liefde, maar er zijn momenten waarop God’s liefde niet meer eindeloos is. Dat is een groot mysterie, maar zo begrijpelijk. We noemen dit de dialectische theologie. God heeft verschillende zijden. Het hangt heel erg van de mens af welke zijde hij zal zien.

God’s toorn rust op de industrieën die een markt hebben gemaakt van de zonde. Die toorn is eindeloos, maar is toch ingetoomd door God’s liefde en barmhartigheid. Het is een hemelse paradox, een hemelse kunst met contrasten en grenzen. Er zijn ook grenzen aan God’s eindeloosheid. De eindeloosheid wordt namelijk richting gegeven, en is dus niet onvoorwaardelijk. God’s eindeloosheid is niet roekeloos en bandeloos. Daarom is God’s liefde ook niet oeverloos, maar onderworpen aan God’s hemelse orde, die geopenbaard is en wordt in de hemelse kennis en wijsheid die eeuwig is. Hierin heeft de mens veel te leren, en ook veel af te leren.

Ik wil u uitnodigen om die God te leren kennen, om al uw theologieën af te leggen voor de hemelpoort om leeg binnen te kunnen gaan, als tot een school, zoals ik ook eens moest, en wat het geheimenis van de opname is, die allang is geweest. Het is een heilsfeit, maar nu moet het nog een persoonlijk ervaringsfeit voor u worden. Ik wil u hartelijk uitnodigen. Eeuwig en eindeloos zijn relatieve termen. Zo was dat al in de oude talen, maar in het westen zijn ze onnozel. Daarom moet er wat onderwijs komen.

Eindeloze liefde is dus heel beperkt, want wie God liefheeft wandelt in haar geboden, stelt de tweede brief van Johannes. God’s liefde is de geboden. Toch reikt God’s liefde heel ver, want dat zijn de geboden waard, dat ze uitreikend zijn en barmhartig, innemend. Ze brengen zorg, heel ver, tot de verlorenen, zo ver als ze kunnen. Het zijn stralende sterren. Zij leiden en beschermen het volk, ook het gevallen volk, ook het verdwaalde volk. Zij kunnen ook relativeren en ‘de verhalen rondom de verhalen’ zien.

God is eindeloze en eeuwige liefde en barmhartigheid. Wat betekent dat ? Je mag het ontvangen, en je mag hierin wandelen, in de hemelse kennis en de hemelse geboden, en dan zul je dit geheimenis zien. Het heeft richting, het houdt koers, het is niet oeverloos. Het schept land, het eerbiedigt land, en is dus niet allesverwoestend. God toornt voor eeuwig op de zonde, maar ook God’s toorn heeft richting en houdt koers, en is daarom eindig in zijn eindeloosheid, begrenst in haar grenzeloosheid. Dat is de hemelse paradox, de dialectische theologie. De medaille heeft twee zijden, maar die draait soeverein telkens terug, dus de mens moet niet denken het even in zijn broekzak te hebben allemaal. God is de beginfactor en de eindfactor, niet de mens. De mens mag daarom ook niet oordelen. Vaak oordeelt de mens te hard, te onrechtvaardig en te overmatig, waar God roept : ‘Stop.’ Daarom moet het vlees gedood worden, en moet God meedogenloos zijn tot het vlees als een

roofdier, waar de nieuwe bijbel en de nieuwe bijbel catechismus over spreken. Dat is aan God, niet aan de mens, want de mens zal dit altijd weer verkeerd interpreteren, en zal dit altijd misbruiken. De mens speelt graag voor God. De mens moet volkomen afsterven aan het vlees. Het moet een volkomen, eeuwige en eindeloze dood zijn voor het vlees. Hierin zal het zaad wortel schieten, maar ook dan zijn er vele gevaren. Daarom is de nieuwe bijbel gekomen om die gevaren en valstrikken te laten zien, en de mens toe te rusten. God heeft de mens niet aan zijn lot overgelaten. We hebben nu de oude bijbel en de nieuwe bijbel, twee vleugels op ons pad. Zo kunnen we verder, wat we de dubbel-theologie noemen. God komt vanuit het verleden en vanuit de toekomst, sluit het vlees geheel in, om geboorte te geven aan de nieuwe mens.

Ga tot de verhalen rondom de verhalen. Kom tot nuance en context. U bent zowel uitverkoren als verworpen. De uitverkorene is het goede in u, en de verworpene is het slechte in u. Dat zijn slechts zinnebeelden. Ook kijkt God naar het hart. Wat voor de mens slecht is kan misschien goed zijn voor God, en omgekeerd. De mens is grillig en verward, onnozel in zijn oordeel. God is dat niet. De verworpenheid is niet negatief. De verworpenheid is een verlorenheid die juist speciale aandacht van God vereist, want God is altijd weer op zoek naar het verloren schaap, het verloren kalf en het verloren varken. In die zin wordt de verworpenheid tot uitverkorenheid. De Israelieten en christenen waren uitverkoren juist omdat ze het koppigste volk waren. Zij waren de moeilijk opvoedbaren die speciale aandacht van God nodig hadden. Dat is wat uitverkorenheid betekent. Dat is iets voor de verlorenen, de verworpenen. Dat is iets voor hen met grote mankementen, hen die moeite hebben mee te komen.

Er mag daarom ook getwijfeld worden aan menselijk geredeneer over hemel en hel, over verkiezing en verworpenheid. Uiteindelijk is de mens maar een zucht. Dit leven gaat niet om of over mensen, maar over hogere systemen. Mensen liggen totaal niet op de kaart. Daarom stelde Barth ook dat aan het bestaan van God niet getwijfeld hoeft te worden, maar wel aan het bestaan van de mens. Paulus sprak al dat het ik hogerop al helemaal niet leeft, maar alleen Christus, in de Galaten brief. Hebben wij dit goed gelezen ? Daar is de mens niet meer, daar heeft de mens helemaal niets meer in te brengen. Daar leeft alleen Christus nog. Daar leeft alleen God nog. De mens zelf zal het niet overleven. Dat daar een nieuwe mens is is duidelijk, maar dat is niet zomaar menselijk. Het is ook niet zomaar Christus of christelijk, want we zagen dat het wortelwoord van Christus de chasma is, oftewel de oneindig diepe afgrond van het moederlijk wezen, de baarmoeder. In het Hebreeuws en Aramees heeft het dezelfde betekenis verbonden aan het sterven van het zaad, of een mens op het strijdveld, stervende aan het zelf. We moeten het dus niet te menselijk maken. Daarboven gaat het om systemen, en de mens is maar een zinnebeeld. Uiteindelijk zijn wij krachten tussen archetypes in die nog hun plaats moeten vinden, en daar moeten oplossen in iets veel groters dan zomaar een mens.

De mens, hemel en hel, God, zijn allemaal zinnebeelden van veel diepere processen. De mens moet hierin zichzelf verliezen, stoicijns en ascetisch worden tot de hogere wetten van het heelal en het bestaan, want nu is de mens losbandig, ongeletterd, en het brengt de mens telkens weer in grote problemen. De mens moet onderworpen worden aan de hogere educatie, ingeleid worden tot de hogere filosofie en theologie die staat te dringen in dit tijdperk. Dan komen we terug op het grote ‘niet ik, maar chasma, de hemelse baarmoeder, de paradijselijke afgrond van de schepping’ in de Galatenbrief.

Dat is een groot gevecht tegen een zwijn, het ik. Dat is ook een strijd tegen de theologie van het ik, want het ik heeft een eigen god gemaakt, wars van alle kennis. Het ik heeft een eigen beknopte, kortaffe kennis, en onderwijst die ook in het vlees aan anderen, en dringt die kennis ook op, want het ik wil heersen. Die strijd is er ook in de Galatenbrief.

Het is een mens moeilijk uit te leggen dat hij zelf niet meer zal bestaan in het koninkrijk der hemelen. Van de zee van het zelf zal maar een druppel overblijven, waarin God alles is in allen. Alleen een parallel-zelf zal dus nog overblijven, maar vrijwel niets van het bestaan van het aardse zelf. De nieuwe mens moet opstaan, die niet valt te vergelijken met de oude mens. De zee van het zelf van de mens zal dus gereduceerd moeten worden tot een druppel, en daar zal de schepping mee verder gaan. Dat is het hemelse werk, als de hemelse wolken tot de aarde gaan komen. Die staan te dringen. De mens zal in een nieuwe hemelse grammatica gaan komen. Daarin zal het ego opgelost worden. De mens moet overgaan tot de parallelle wereld. Dat moet wel, want nu leeft de mens in een afgedwaalde wereld, afgedwaald van het paradijs.

Galaten is daarom een belangrijk strijdveld en jachtsveld, want Paulus had hier te strijden met het stijfkoppige zelf van de Galaten, een zwijn van het oervlees. Paulus was gezonden door de chasma, de baarmoeder, niet door een mens of iets menselijks, niet door of vanuit het zelf, maar het was iets wat was gestorven op het strijdveld als zaad, en wat wortel had geschoten en was opgegroeid, om zo de Galaten te waarschuwen en te overwinnen. Die strijd is er voor ieder mens. Niemand zal die strijd zomaar winnen dan door het sterven van het zaad van het zelf. De Galatenbrief staat voor de overwinning over het zelf, zowel het individuele zelf,

als het collectieve zelf, het ‘wij’.

Het gaat niet om deze of die mens, maar om wat tussen die mensen is, als de kracht Gods die door alles heengaat. Hieraan moet de mens en al het menselijke, het vleselijke, afsterven, en tot zelfverloochening komen, en dan blijft er van de hele zee van het ik nog maar één druppel over, die de parel in God’s hand is, en dat is niet meer je eigen ik, maar de kracht Gods, de nieuwe mens, en dat is een zinnebeeld die alleen duidelijk krijgt in de hogere taal, in de hemelse taal dus en de hemelse grammatica. Zo gaat de mens dan zichzelf verliezend over tot de parallelle wereld en zal er nog maar bar weinig van de mens overblijven. De mens bestaat toch vrijwel niet, spreekt de nieuwe bijbel, want wat we hier op aarde zien is grotendeels illusie. Ook van de zee der aarde en aardse realiteiten, die vaak schijnrealiteiten zijn, zal er maar een druppel overblijven, als een parel in God’s hand. U bestaat dus grotendeels niet, spreekt de nieuwe bijbel. Het meeste is gewoon verzonnen en gezichtsbedrog, maar er zit een kern van waarheid in, en hier mogen we mee werken, zolang het zaad maar sterft, zolang u uzelf maar verloochend, en u op de dingen van boven richt. Dan zal alles opgelost worden.

Paulus had dus op het jachtveld een strijd met de Galaatse zwijnen, en was in die strijd aan zichzelf gestorven, en chasma, de hemelse baarmoeder, leefde in hem. Hij wees op het zoonschap, waar Jezus ook voor staat, tot de hemelse baarmoeder.

De doodstaat van de mens moet onder ogen gekomen worden, zoals ook de Galaten hun doodsstaat onder ogen moesten komen, want zij waren als de Laodiceanen. De predikant J.P. Paauwe wees op Galaten 6:14 over het roemen in het kruis, wat hij als de sleutel noemt tot het leren kennen van de doodstaat in Adam, wat ook de ‘lof der oordelen’ leer van Calvijn is, en waar de nieuwe bijbel ook over spreekt (Belech 1:56) en onze catechismus in inzetting 57. Onze lof tot de oordelen moet volkomen zijn, opdat het vonnis over de doodstaat kan komen.

Het is een farizeese geest die eigen wetten maakt, ook die van genade, die dus ook een geheel eigen christologie heeft, en daardoor anderen bespot en bezwaard. We staan oog in oog met deze farizeeën, en dan moeten we ons onderwerpen aan de oordelen. God’s oordelen zijn goed en waarachtig, en daardoor zal uiteindelijk het vlees opgelost worden, als een voorhangsel weggeschoven worden. Ons eigen lijden is het wapen, zoals de speer van Orion beschreven wordt (Stranden 5:7). Wij moeten dus blijven roemen in het kruis, daarin standvastig zijn, opdat het vlees zal sterven. Vaak wordt dit onderschat en wil de mens zo snel mogelijk van het lijden af, maar laten wij van geen bevrijding willen weten, opdat we aan iets hogers deel zullen hebben (Hebreeën 11:35). Laat je hiertoe folteren, net als hen in de wolk van getuigen. Uiteindelijk zal gerechtigheid zegevieren. Door het lijden zijn wij losgesneden van de zonde, en worden wij bespaard tegen hoogmoed. Hoe belangrijk is dit lijden, hoe belangrijk is dit kruis. Laten we het niet onderschatten. Laten we niet tot allerlei gezondheids-drogredenen gaan en drogredenen van levensgeluk, want dat kunnen we alleen vinden in het kruis. We moeten hiertoe loskomen van een heleboel valse gezondheid en vals levensgeluk. Geluk kan al zo snel een parasiet zijn of worden. Laten we daarom de diepere weg gaan. Er is geen heil in aards geluk, en dan heb je je loon al, en dat is slechts tijdelijk en bedriegelijk. Moeten kruisvolgelingen dan zo gelukkig zijn ? Onze wereld is niet van deze wereld. Soberheid en gematigdheid leidt veel verder. Wij moeten kennis laten rijpen, en dat heeft genoeg aan zijn eigen zoet. Ook de bitterheid van de vrucht kan zeer weldadig zijn, voor allerlei dingen nodig. De mens moet ook leren het kruis te waarderen. Als onze zintuigen overbelast raken met allerlei heerlijkheid en geluk, dan sterven zij, dan worden zij uitgedoofd. Laten we daarom voorzichtig zijn met sneltrein-christologie.

Ook de Galaten waren gevallen voor een ander evangelie. Ze stonden onder een andere engel. In de strijd tegen de Galaatse zwijnen zijn de Thessalonicenzen, de hemelbewoners, een grote hulp. Vannacht had ik weer een droom over hen, dat ze een opvangcentrum hadden waarin ik ook een kamer had, want zij kennen de trauma’s van hen die van de aarde komen, de aardlingen. Ik had ook een sleutel van de kamer ontvangen.

Laten we niet moe worden goed te doen. Zoals de Galaatse zwijnen chronisch zijn zo is de hemel ook chronisch. Het loopt parallel aan elkaar. Het kaf groeit op met het koren. Dat heeft een bedoeling. Laten we roemen in het chronische kruis, in de chronische oordelen die nodig zijn. Het is een langdurig proces wat diep gaat, maar zo kan het volkomen gebeuren. Uiteindelijk is dit de weg tot het dragen van vrucht. Laten we verbonden blijven aan de wijnstok. De ranken die geen vrucht dragen zullen vanzelf weg worden gekapt.

VAN GALATEN TOT THESSALONICENZEN

Calvijn stelde in zijn commentaar op het boek Handelingen dat Jezus niet zomaar door de prediking van het evangelie verlost, maar ons voert tot de overdenking van het toekomende leven tot verbetering en hervorming. Zo worden we afgescheiden van de wereld en het vlees. Wij worden verlost naarmate de inwendige mens vernieuwd wordt, stelt Calvijn, in de voortgang van

het geestelijke leven. Hij toont de mechaniek hiervan als een theologische architect.

Eens had ik een droom over Calvijn dat ik hem in een zaal zag met tribunes, en hij zat daar ergens, maar op het podium waren drie nephilim geesten, drie opgeblazen mannen in blauwe tuigjes, en die voerden iets op. Ja, Calvijn is belangrijk, maar laten we oppassen voor die drie nephilim geesten die zich ook in zijn werk bevinden. Het kaf groeit op met het koren.

Calvijn stelde dat Jezus de discipelen terugriep tot de last die hij ze oplegde en de overdenking, om zo hun taak te volbrengen. Hierin moesten ze geduldig zijn en niet haastig. Ze waren te gulzig en haastig hierin, want ze wilden het heilige geestelijke forceren, en ook de geestelijke gaven, stelt Calvijn, Ze waren geroepen op de rechte weg te gaan en strijd te voeren, niet te rusten. Ze mochten geestelijke kracht niet ontijdig najagen. Calvijn stelt dat er geen overwinning is zonder strijd, en geen vrucht zonder arbeid. Hij wijst op 2 Timotheüs 2:6 : 'De landman moet eerst arbeiden, voordat hij van de vrucht genieten mag.'

J.P. Paauwe stelt dat wij ons met het leven moeten verzoenen, en achter alles, onder alles en in alles God moeten zien. Hij predikte over de noodzaak van de tranen vanwege dat God er niet meer is, en waarschuwde tegen de godsdienst en tegen dat wat zich 'kerk' noemt. Zo doen wij dat ook, waar de nieuwe bijbel het ook over heeft. Wij moeten wel waarschuwen, anders hebben wij ook bloed aan onze handen. Dat is iets zeer ernstigs wat in de bijbel wordt beschreven en waar alle predikanten rekening mee dienen te houden. God heeft dit volk verlaten en overgeleverd aan hun zonden en leugens, maar door de tranen over de afwezigheid van God zal God zeker terugkomen tot een ieder met een verbroken ziel en verslagen hart die open staat voor de hemel. God is nabij de verbrokenen van hart die wenen en beven voor het hemels woord. Moeten we dan in angst en droefheid leven ? Ja, want dit zijn gevaarlijke tijden. Laat het alarm in je niet gedoofd worden. Maar de Heere zal die angst wel richten, dat het een waakangst is, oftewel een oplettendheid, een gevoeligheid. Het is de vreze des Heeren, niet de vreze der wereld. In de vreze des Heeren zijn wij in de Heere geborgen. Geeft lof aan die hemelse vreze, want zij is u een leidsraad en een schild.

Vandaag de dag leven we als in de dagen van Noach. De mensen spotten met de Heere, met het evangelie en met de kerk, en weet u wat nu zo naar is ? Ze hebben vaak nog gelijk ook, want de kerk is verder van de Heere afgedwaald dan ooit tevoren, en predikt een hele andere Heere, en een ander evangelie, net zoals de Galaten vroeger. De oude profeten zouden ook spotten met hoe de kerk vandaag de dag is, want ze is een aanfluiting, een karikatuur. En als Jezus nu zou wederkomen, dan zou hij komen met de gesel om door de kerken heen te gaan en hun tafels van hoererij en roverij omver trappen. Zo erg is het. De Thessalonicenzen zijn nu in de wolk der getuigen, en zij hebben een speciale taak in het heilsplan, namelijk om hen die wenen en kermen om de zonde en de afwezigheid van God een zegel te geven, zoals in Ezechiël 9, en hen op te nemen tot de hemelse woningen, en tot de hemelse opvangcentra. Zo kan de mens loskomen van die verschrikkelijke Galaatse en Laodiceaanse zwijnen. De Thessalonicenzen prediken geen goedkoop evangelie. Neen. De landman moet eerst arbeiden alvorens er een oogst is.

Zal God het geloof nog vinden als God wederkeert tot de aarde ? Neen. Er is nu vals geloof. Dat is iets massaals. Het ware evangelie wordt bijna niet gepredikt. Het is een verloren druppel in de oceaan. Het is de laatste parel. Verkoop alles daarvoor. Laat alles daarvoor achter. Overdrijf ik nu niet een beetje ? Neen. Ik voel de toorn des Heeren over deze wereld, dag en nacht. Het komt als golven over de aarde. Wij moeten door het oog van de naald. Dat kan alleen als je alles opgeeft en jezelf volledig verliest. Anders is er geen hoop meer voor deze wereld. Er zal maar een heel klein overblijfsel zijn. Velen zijn geroepen, maar slechts weinigen zullen binnengaan. Geef de moed niet op. Laat deze boodschap diep tot u doordringen, en strijdt om in te gaan. Bewerk uw behoudenis in vrezen en beven, want het volk zoals het nu is zit tot zijn nek in het vlees. Daar mag ik als predikant zijnde niet over liegen. Ik mag u niet naar de mond praten. Ik moet prediken zoals de hemel wil dat ik predik, en deze dingen zijn belangrijk te noemen. Er is een pad. Er is een uittocht. Daarin moet de mens leren minderen, leren leven met de kleinste hoeveelheden, en zo gaan tot het beloofde land, en dat is een strijd tegen vleselijke eenheden. Dat is een strijd tegen het 'ik' wat op de troon zit in deze wereld, een zeer onrechtvaardige en huichelachtige meester. Ik mag u geen goedkoop evangelie prediken, geen sneltrein-evangelie. Vandaar dit onderwijs. God zaait in de harten van de mens, en het zaad zal niet ledig wederkeren. Ik mag ook geen valse vrede en valse heerlijkheden prediken. De mens heeft zichzelf gruwelijke, bedriegelijke en ijdele afgodsbeelden verkozen. Dat is vandaag de dag tot een toppunt gekomen. Het schreeuwt tot de hemel.

Ik mag ook niet zomaar troosten terwijl er niks te troosten valt. De mens moet wakkergeschud worden. De mens moet gewaarschuwd worden. Het is oorlog in de geestelijke gewesten. Doet de wapenrusting aan en houdt stand in deze boze dagen. Het zijn dagen van groot bedrog. De mens is te groot geworden. Het is buigen of breken. Wij zijn nu in het tijdperk van 'Mijn God, Mijn God, waarom hebt gij mij verlaten ?' Dat bad David, dat bad Ezau, dat bad Jeremia, en ook Jezus. Alle oude profeten kennen

die fase wel. Daar moet alles beginnen. Alles begint met die duistere nacht aan het kruis. Hier hebben we niks meer, ook al denken we soms nog dingen te hebben. Hier moet alles afgelegd worden, en moeten we benauwd zijn ten dodens toe, en toetsen ten dodens toe, opdat het vlees sterft. Dit blad wordt verder niet verkocht, dus we prediken ook niet voor het geld. We prediken het om de Heere en om de Heere alleen.

Het is een enge wereld geworden. We zijn op het smalle, kronkelige, lange pad, en we moeten ook door een enge poort. We mogen het niet te gezellig maken, want dan valt er hier en daar eentje in slaap.

J.P. Paauwe stelde dat we een venijnige vijand hebben, de wereld, die als een gevallen engel, de vorst der duisternis, niets anders kan dan tegen de waarheid te strijden. Hij stelde dat het zo in de kerken is en buiten de kerken. Waar moeten we dan naartoe ? Hij riep de mens op om weer zijn verantwoordelijkheden op zich te nemen. Laten we dat doen. Er is slecht nieuws, maar ook goed nieuws. De rode lijn loopt door alles heen. Die mogen wij volgen. Dat is misschien als koorddansen, maar dat mogen we leren. Er is een weg, er is een pad, en het hemels touw wat ons binnen zal leiden ligt voor ons klaar. Telkens weer vallen de koorddansers naar links of rechts, totdat we gaan beseffen dat we gebonden moeten worden door de hemelse touwen.

BESPREKING HET GEKROOKTE RIET VAN SMYTEGELT - 1

Het gekrookte riet is een beweging binnen de hervormde kerk die in de tachtiger jaren ontstond en die wees op een prekenserie uit de jaren 1700 van Bernardus Smytegelt. Dit zijn 145 preken die bekend staan als ‘het gekrookte riet.’

In de eerste preek schetst Smytegelt God als een herder die de lammetjes niet onzinnelijk drijft, maar draagt in hun zwakheid. Dat kan alleen als ze verbroken zijn, en zo worden ze dan ook in de juiste richting geleid vanwege hun zwakheid.

Wij kunnen dus alleen op de wegen des Heeren wandelen als we verbroken zijn tot zwakheid en zo gedragen worden. Zo kunnen wij op het smalle pad blijven, hetzelfde als hoe een visser zijn net met vissen ophaalt.

Wij moeten zijn als gekrookt riet. Smytegelt wijst erop dat riet en biezen groeien in valleien en moerassen, en het staat diep in het water, in het water van tranen. Zo is het heel vruchtbaar. Hij wijst dan op Psalm 73:14 : Mijn bestraffing is er alle morgens, en : Mijn bestraffingen zijn veel, in het boek Job.

In zijn tweede preek roept Smytegelt op om de dag der kleine dingen niet te verachten. God is juist gekomen voor de kleinen. De nieuwe bijbel zegt dat er een weg tot het kleine is waar alle betekenissen veranderen. (Behemma 26:29) We moeten oog hebben voor het kleine, anders zal ons schip zinken door een klein lek (II Duizen 1:22).

God strekt zich uit tot het kleine, stelt Smytegelt, en zo en niet anders zullen ze het koninkrijk der hemelen vinden. Hij stelt dat er bij de kleinen meer ijver en tederheid is, en dat de sterken vele smoesjes hebben. In zijn derde preek stelt hij dat we alleen sterk moeten zijn in de liefde. De liefde is sterker dan de dood. Ook moeten wij sterk zijn in het bidden, oftewel het luisteren. Ook moeten we sterk zijn in de volharding in de lijdzaamheid.

MISDAAD LOONT NIET

Wie oh wie kent dit gezegde niet ?
Maar wie oh wie beseft ten diepste dit gezegde ?

De misdaad geeft alleen tijdelijk
schijnloon, zeer bedriegelijk.
De misdaad zou de misdaad niet zijn als
die ook niet zeer heimelijk zou zijn.

Daarom is de misdaad ook
doorgedrongen tot de huiskamers en de
kerken,
en allerlei gevestigde organisaties, en
niet velen die het doorhebben.

Vaak weten ze maar de helft, en
bekommeren ze er voor de rest niet om,
want dat is de ver-van-hun-bed show
denken ze, en daar willen ze zich
niet in verdiepen.

Zo is er een opa en oma cultus ontstaan
van verwennerij
en pensionering, en dat spreekt velen tot
de verbeelding. Snel de opa sloffen
aan, snel de oma sloffen aan.

Het is een ouderdomscultus van snel
oud
worden. Hier kan men zich zo lekker in
verstoppen, lekker aan de drugs.
Het is een soort dienstweigering, een
soort landverraad.

Trek daarom dagelijks je geestelijke
wapenrusting aan,
de speer van het hemelse woord, het
schild van de hemelse kennis,
de helm van de waakzaamheid, want de
dagen zijn kwaad,
'bar en boos' zou mijn inmiddels
overleden oudtante zeggen.

En wordt weer kind. Dat betekent niet
oningelicht te zijn,
niet naïef en onbenullig, niet
kinderachtig, maar het betekent
creatief te zijn, verbonden met de
goddelijke wereld in plaats
van met de bedriegelijke aardse wereld.

HET DAL VAN VRAGEN

Aan het duistere ijs komt geen einde,

het wonder geschiedt binnenin
Behemma 9:15

Ze schuiven alles weg,
Niemand heeft het gedaan,
Het is altijd de ander,
En altijd moeten de anderen het maar oplossen

Aan het duistere ijs komt geen einde,
het wonder geschiedt binnenin

Daar in het dal van vragen,
waar niet velen zich aan haar dieptes wagen

Aan het duistere ijs komt geen einde,
het wonder geschiedt binnenin

BESPREKING ZONDAG 21

Totalitarisme is het afnemen van de taal van de mensen, zei iemand.
Het totalitarisme is overal. Ook dat je geen christelijke termen meer zou kunnen gebruiken is totalitarisme, want het is nu eenmaal een taal, en het gaat om de definities.
Een mens mag in het totalitarisme niet meer symbolisch spreken,
en dit bepalen anderen die ook maar een druppel in de oceaan zijn,
en dit is iets heel griezeligs, maar vroeger was het nog wel erger.
Dit zijn dus schaduwen van de heilige geest, van het geleid worden,
van de vergeestelijking tot de hemelse gebondenheid die we op aarde zien.
Dus moeten we ons daar zorgen over maken ? Ja en nee.

Laten we eerlijk zijn : het is al tijden Noord-Korea.
Eigenlijk al vanaf het begin van deze aarde.
Het is het tegenovergestelde van de hemelse gebondenheid,
dus het zou ons een wijze les moeten leren.
Het is een heenwijzing.

Daarom moet de heilige vergeestelijking, terugkomen, uitgestort worden, anders blijft de mens teveel bij letterlijke drama hangen, en dat is een tikkende tijdbom.
Ja, je mag klagen, maar dan moet het ook vergeestelijkt worden, zoals we ook bij de tandarts en de psychiatrie, en de modern-westerse christelijke tirannie dat hebben gedaan. En dat moet met alles zo. Ontvang daarom de heilige vergeestelijking, en wacht erop, ga er mee aan de gang. Allereerst moet je er dan diep in, anders valt er niets te vergeestelijken. Het gaat niet gebeuren door de beste stuurlui die aan wal staan. We spreken over kruis-begeerte.

1/5 van het eindtoneel, wat overigens allang geweest is, gaat over het oordeel over het vlees, en de rest gaat allemaal over vergeestelijkingen, recycling etc.

De bijbel is een verzameling van adviezen en verhalen van de Israelitische voorouders, en ook is het een kunstverzameling. Dat ging zo goed en kwaad als het ging, en vaak zijn het juist de westerse eenzijdige vertalingen die zo verschrikkelijk zijn, want Israel gelooft weer hele andere dingen, en neemt het vaak symbolisch, vanwege hun kennis van deze talen en deze dingen. Als je daar allemaal zomaar overheen walst dan ben je een deserteur, en hetzelfde geldt voor de heidelbergse catechismus. De Israelieten kregen de opdracht het beloofde land in te nemen en de vijanden te verslaan. Als ze bepaalde dingen zouden overslaan, dan zou dat grote problemen geven, en in die dagen waren er ook deserteuren. Het is ook allemaal weer ondankbaarheid, luiheid en lafheid als je niet bezig gaat met wat de voorouders overgedragen hebben gekregen. Het niet eren van hun geestelijke vaders en moeders heeft voor de mens verschrikkelijke gevolgen, want ze komen zo in de leugen terecht of in schijnwaarheid. We zien in de exodus de afschuwelijke gevolgen van dienstweigering. Zondag 21 gaat daarom om het verrichten van de geestelijke dienstplicht, wat niet alleen een dienstplicht is van lijden, maar ook van strijden.

Als je gaven hebt ontvangen geldt er een dienstplicht, anders wordt het corrupt. Het volk Israel liet een overblijfsel van vijanden bestaan, en dat werd hen tot strop. De moderne mens is van alle markten thuis, heeft de naam ijverig te zijn, maar negeert, veracht en haat de geschiedenis lessen, waardoor de geschiedenis zich blijft herhalen, totdat de mens eens die lessen leert.

Daarom moeten de zondagen terug komen voor dit onderwijs. Alles om ons heen is de zondagen, stromende uit dit machtige orakel van de jaren 1500. Elk mens om je heen. Het kaf groeit tezamen op met het koren, zowel de goede zondagen als de valse zondagen. De valse zondagen zijn een speciaal soort zombies : de zondies. Zij zijn de robotten van het vlees. Allereerst moet je dan naar de thuisbasis gaan om aan deze zondies te ontkomen. Gehoor geven aan de geestelijke dienst oproep, wat de enige veiligheid is tegen dit soort beunhazen. Het kaf op laten groeien met het koren en vertrouwd raken met de zondies, want er is geen snelle, liberale weg. Dan door eigen innerlijke groei steeds meer loskomen van de zondies. Dit is het smalle pad met enge poorten, terug naar Heidelberg, de inname van het beloofde land. Er staan veel kapers op de kust. Elke zondag heeft zijn eigen zondies. Dat zijn de vervleselijkingen ervan, de voorhangsels. Ook de zondag 20 van de vergeestelijkingen is daarom zeer belangrijk om gehoor te kunnen geven aan de geestelijke dienstoproep van zondag 21. Velen verslonzen zo dat ze slechts tot voorhangsels zijn geworden. Ze glijden er langsheen, missen hun doel, en leven zo in schijnwaarheid en schijnwerkelijkheid, als zondies. Ze hebben hun eigen religies en rituelen om de mammon te aanbidden, hun eigen snelle zondagen.

Uitgave : HRC

BESPREKING 1 TIMOTHEÜS 1:1-8

1. Paulus, een apostel van Jezus Christus, naar de ordening van God onze Zaligmaker, en de Heere Jezus Christus onze hoop.

In de grondtekst en worteltekst wordt er gesproken van chasma, die zowel de diepte uitbeeldt als de geestelijke baarmoeder, en in de Hebreeuwse wortelteksten van Yeshua hebben wij te doen met het zaad stervende in de grond, of iemand stervend op het slagveld, aan zijn vlees. Paulus wijst erop dat hij daaruit voortgekomen is.

2. Aan Timotheus, mijn oprechte zoon in het geloof: genade, barmhartigheid en vrede van God onze Vader, en Jezus Christus onze Heere.

Timotheus is het boek over het zoonschap, het geestelijke zoonschap, om hier op te wijzen. Paulus betekent het minderen, en zo is Timotheus dus datgene wat voortkomt vanuit een sober leven, als vrucht. Genade betekent studie-verband, wat ook op de opvoeding wijst, waarin de mens betrokken mag zijn door zelf te groeien in deze dingen, en het niet telkens op iemand anders af te schuiven. Dat is ook het doel van de opvoeding dat de mens zelf dingen leert te doen en te zijn, zodat de mens zelf dat ouderschap later kan doorgeven aan zijn eigen kinderen.

Door de hypergenade leer in de kerken groeit dit vast. In het Grieks is de genade het loon, de vrucht van de landman die hiervoor heeft gearbeid. Nu is het zo dat wij niet tot God zullen gaan door vleselijke werken, maar wel door de hogere werken waarbij wij zelf betrokken zijn door het sterven van het zaad aan zichzelf. Die hogere werken zijn dan onze natuur geworden. Het lagere zelf, en de lagere god, die van het vlees, moet zo afsterven.

3. Gelijk ik u gebeden heb, dat gij te Efeze zoudt blijven, toen ik naar Macedonië toog, alzo wil ik dat gij sommigen verkondigt, dat zij niet anders leren.

Paulus was Timotheüs een leidsraad. Het minderen dreef Timotheüs dus voort. Het sobere riep dus tot Timotheüs. Hij was een geroepene. Paulus zou hem niet spekken met allerlei vreemde wind van leer. Hij werd tot de wildernis gedreven, tot de honger, opdat hij zuiver zicht zou hebben op het beloofde land, wat niet vertroebeld zou zijn door opgeblazenheid. De Efeziërs waren ergens vastgelopen in de wildernis halverwege het beloofde land, vanwege gebrek aan geestelijke oorlogsvoering en ontmaskering. Vandaar dat Paulus een brief naar hen had geschreven om hen toe te rusten in de geestelijke oorlogsvoering, en ook Timotheüs zou hen daarbij helpen.

De Efeziërs vereerden de Amazones, sinds de nederzetting van Efeze was gesticht door amazones. Ook stelden zij God voor als een amazone, zoals Paulus dit ook deed in de grondteksten. In het westen zijn vaak de oorspronkelijke betekenissen weggekapt om zo de schijn te wekken dat de brieven van Paulus de westerse theologie ondersteunen die ze nodig hebben voor hun markt. Het was juist Paulus die daar tegen waarschuwde.

In de westerse vertalingen hebben vrouwen vaak een ondergeschikte rol in de theologie van Paulus, terwijl in de grondteksten Paulus onderscheid maakt tussen vleselijke vrouwen en geestelijke vrouwen, en de mens onderworpen moet zijn aan de deugd, de geestelijke oefening en opvoeding, Areta, wat uit de stoïcijnse mythologie komt. Heracles moest kiezen tussen Areta (geestelijke opvoeding) en Kakia (ijdele wereldsgezindheid). De oorspronkelijke brieven van Paulus waren Aramees-Egyptisch, sinds Aramees de taal van Jezus was. Het heeft zijn bronnen in Afrika, waar deze verhalen vandaan komen.

4. En dat zij geen acht hebben op fabelen, en oneindelijke geslachtregisters, welke meer vragen voortbrengen, dan stichting Gods, die in het geloof is.

Uiteindelijk werd het volk toch gegrepen door de patriarchische theologie en werd matriarchische theologie stapsgewijs uitgebant. De patriarchie is op zich geen probleem, maar zij moet ondergeschikt zijn aan de geestelijke matriarchie, niet op een aardse manier, en niet aan aardse vrouwen, maar aan de hemelse vrouwelijke zinnebeelden die de mens tot wedergeboorte leiden. Paulus had zijn gehele theologie matriarchisch gemaakt, maar wel zo dat de mens door onderwerping aan de geestelijke moeder los zou kunnen komen van de vleselijke vrouw en de vleselijke moeder. In het westen heeft men deze teksten verloederd en verkeerd voorgesteld. Paulus was gnostisch-matriarchisch, maar ze maakten een karikatuur van hem. Ook was Paulus een stoicijn, een volgeling van Areta, zoals Heracles, en was diep onderwezen in zowel Griekse als Egyptische filosofie.

5. Maar het einde des gebods is liefde uit een zuiver hart, en een goed geweten, en ongeveinsd geloof.

De grenzen van de geboden zijn liefde. Wie de liefde heeft bewaart de geboden. De geboden worden in liefde bewaart en bewaakt. De liefde zuivert de geboden en de geboden zuiveren de liefde.

6. Van welke dingen sommigen afgedwaald zijnde, zijn geweken, tot ijdelspreking.

Omdat de liefde een offer is vluchten velen daarvan tot ijdele welsprekendheid, want dat verkoopt immers goed. Ze rennen weg van het kruis. Ze willen vrij zijn opdat ze kunnen doen wat ze willen : ‘ik een

beetje meer dan jij.’ Ja, het overmatige liberalisme is al snel opportunisme, waar Paulus tegen waarschuwt.

7. Willende leraars der wet zijn, niet verstaande wat zij spreken, noch wat zij bevestigen.

Ze hebben heerszucht, geen kenniszucht. Ze willen de woorden die ze prediken niet leren kennen. Het gaat hen om de vormen, opdat ze het kunnen verkopen. Ze hebben de woorden gekidnapped en uit hun verband gerukt.

8. Wij weten dat de geboden goed zijn, zo iemand ze behoorlijk gebruikt.

Het is niet zo dat de liefde in de plaats is gekomen van de geboden, maar de liefde is wel de bron van de geboden, en de liefde wandelt in de geboden. De liefde bewaart de geboden. De geboden en zo ook de liefde kunnen alleen in kennis gericht worden.

DE POPPENMAKER VAN HIROSHIMA - 10

Hoofdstuk 10. Augustus 1947 tot December 1947

Dominee Jonkema dacht vaak na over het verleden vanuit Semiotisch oogpunt. Hij zag dan allerlei tegengestelde signalen die een boodschap moesten vormen. Hij gebruikte dit ook in zijn preken. De kerken zaten vol. Het was de tijd vlak na de oorlog, in 1947. De mens was hongerig. En de dominee was ook hongerig, naar macht. Hij begon de mens steeds meer naar de mond te praten, vertellende wat ze wilden horen, want eer was macht, en macht was rust en vrede volgens hem, de weg naar geluk. Daarom was God ook zo machtig, anders had God volgens hem nooit kunnen bestaan. Hij had ook het gevoel alsof hij macht kon kopen. Hij kocht mensen graag om. Niet velen hadden dit door, maar zijn vrouw wel. Zij vond dat hij op het verkeerde pad was, en dat hij wat meer ingetogen moest zijn. 'Dat staat maar op de preekstoel te schetteren en te protsen,' zei ze weleens, 'alsof hij nog wat oude rekeningetjes te vereffenen had.' Ook noemde zij het 'water bij de wijn doen', maar hij vond dat zij geen recht van spreken had.

Zij vond dat hij veel te vrijzinnig werd, te vrij, naarmate de oorlog steeds verder in verleden wegschoof, tot het punt dat ze weleens zei : 'Was de oorlog er nog maar.'

Dominee Jonkema was in haar ogen slechts nog een karikatuur van hemzelf. Ze begon zelfs terug te verlangen naar hoe hij eens was. 'Je bent jezelf niet meer,' zei ze weleens.
Maar dan kwam hij aanzetten met een hele waslijst van haar fouten. Zij vond dat hij dat niet als een excuus moest gebruiken. Hij had een voorbeeld-functie. Hij zei toen dat zij als vrouw van de dominee ook een voorbeeld-functie had. 'Een beetje macht kan geen kwaad,' zei de dominee weleens. 'Macht is zorg. Er moet iemand zijn die het vuile werk opknapt.'
'Maar je preekt onzin tegenwoordig,' sprak zijn vrouw. 'Je danst hen teveel naar de pijpen. Je bent net zoals die Pinokkio-trekpop geworden. Je hebt geen uniek karakter meer.'
'Nou, ik ga lekker door, hoor,' had hij toen gezegd. 'Als je het beter weet en wil, schrijf jij dan de preken vanaf nu. Dan lees ik ze wel voor.'
'Goed,' sprak ze. En zo begon zijn vrouw met zijn preken te schrijven. Hij vond ze niks, maar hij wilde haar een kans geven. Hier en daar veranderde hij wat, liet hij teksten weg, of vulde teksten aan. Soms liet hij zijn vrouw ook weleens wat voordragen in de kerk, als een getuigenis. Op een bepaalde manier had ze zo wel wat meer verantwoordelijkheids-besef, maar hij vroeg zich af wat haar motieven waren. Het leek erop alsof ook zij wat vrijer was geworden. Thuis begon ze ook een stuk aardiger te doen, maar hij zag het alleen maar als een andere oorlogs-strategie van haar. Waar was het haar om te doen ? Klaarblijkelijk wilde ze iets van hem, maar wat ? Klaarblijkelijk was ze jaloers.

Het was hem helemaal niet om de macht te doen, maar om de zorg, en om haar op het verkeerde been te zetten. Hij had nog een appeltje met haar te schillen. Zoals ze hem weleens vroeger had gezegd : 'In de oorlog is alles geoorloofd, en het doel heiligt de middelen.' Hij wilde haar gewoon uit de tent lokken, want hij was wanhopig. Klaarblijkelijk had het gewerkt. Hij had beet, en zou niet meer loslaten. Zij vond nog steeds dat het niet goed met hem ging, ook al schreef zij grotendeels zijn preken. Ze wilde weer in huwelijks-therapie, maar dat wilde hij niet. In zijn ogen was er niets aan de hand, en ging het zelfs beter. Hij moest wel erg op zijn hoede zijn met haar nu, meer dan ooit. 'Je ideeën kloppen niet,' zei ze telkens, maar als hij haar dan om uitleg vroeg dan kwam er niets uit, en haar preken waren oppervlakkig. Oppervlakkigheid was nederigheid in haar ogen. Het tolde voor zijn ogen. Hij kon geen hoogte van haar krijgen. Zij wilde dat hij wat meer op de achtergrond zou staan. Diepte was een teken van hoogmoed voor haar. Oppervlakkigheid was soberheid in haar ogen. Hij deed veel te rijk in haar ogen, blaasde te hoog van de toren over dingen waar hij volgens haar geen verstand van had, dingen die te hoog voor hem waren. Ze was totaal niet blij met de verbeteringen die hij aanbracht aan haar preken. Ze begon zich steeds meer terug te trekken op haar slaapkamer weer. Ze was een schuivend mijnenveld in zijn ogen. Haar stiltes waren nog wel gevaarlijker en dodelijker dan haar woorden.

'Je preken geven geen koers aan de mensen,' zei hij weleens tegen haar. 'Je zingt slaapliedjes voor ze.'

'Je moet het ook niet te makkelijk voor ze maken,' zei ze. 'Dan worden ze lui en

gemakszuchtig. Je moet ze ook niet oppompen en opblazen met allerlei hoge dingen. Dan worden ze net als jij. Dat er al één is van jouw soort is al genoeg. Blijf sober en ingetogen in je bewoordingen.'

'Moet jij nodig zeggen,' snauwde de dominee. De dominee begon steeds meer de tweede wereld oorlog te bestuderen. Hij had het gevoel alsof zijn vrouw hem een rad voor de ogen probeerde te draaien. Hij wist dat hij moest proberen de oorlog te begrijpen. Alleen zo zou hij ook zijn vrouw kunnen begrijpen. De oorlog en zijn vrouw waren onlosmakelijk aan elkaar verbonden. De oorlog hield haar sleutel.

Hij zag in dat hiërarchie niet materialistisch mocht zijn, maar geestelijk. Het ging niet om personen, maar op principes, om prioriteiten. Hiërarchie moest vertikaal zijn, en niet horizontaal, want dat had de oorlog veroorzaakt. Ware hiërarchie was iets semiotisch. Hij studeerde het Japanse militarisme waarin het individu moest inleveren aan zowel het collectief als aan de hiërarchie. Japan was een bondgenoot van Duitsland, zoals ook Italië in het driehoeks pact.

Wat hij er allemaal van dacht was voor haar niet interessant. Zij ging haar eigen weg. Hij begon steeds meer over het militarisme te filosoferen. Hij zag dit semiotisch en geestelijk, als communicatie, voornamelijk de decodering van de communicatie, als de overdracht van de ene tot de andere taal. Hij vond dat het militarisme voornamelijk verbaal moest zijn, en subtiel, als een literaire immunologie. Zij zei vaak : 'Het is zoals het is. Je moet er niet zoveel achterzoeken. Dat is allemaal verloren tijd, en het leidt nergens toe.' Maar de pen was zijn wapen. Hij wilde zijn eigen militarisme bouwen, het semiotische militarisme, en dat was slechts symbolisch. Hij wilde dat er een educatie systeem zou komen waardoor oorlog voor eens en voor altijd uitgebannen kon worden. Zijn vrouw bespotte hem daarover en zei dat het hem nooit zou lukken. Volgens haar zouden er altijd wel oorlogen zijn.

'Het lijkt bijna alsof jij geen vrede wil,' zei hij eens tegen zijn vrouw.
'Vrede is niet productief,' sprak ze. 'De vrede sust de mens in slaap, en maakt de mens lui. Oorlog brengt de mens tot de top van zijn kunnen.'
'Je bent maar een gevaarlijk mens,' zei hij.
'Het is mijn opvatting,' sprak ze. 'Jij hebt de jouwe.'
En verder moest hij er ook niet over praten, want ze begon hem alweer af te snauwen. Dan hadden ze het maar weer over wat ze zouden eten.
'Jozef de dromer' noemde zij hem vaak, vanwege zijn wolkerig taalgebruik.
Volgens hem was het semiotische militarisme datgene wat het collectief kon overbruggen, om over te gaan van het nationale tot het internationale, maar zijn vrouw zei dat hij en zijn semiotische militarisme rijp was voor een bezoek aan de psychiater. Dat vond hij een hele flauwe en laffe opmerking die hij betaalde door haar een klap in het gezicht te geven. Ze liep toen naar haar slaapkamer. 'Dan moet je het zelf maar weten, maar als je gek wordt weet je dat ik je heb gewaarschuwd,' zei ze.
'Als ik gek word weet ik waarschijnlijk niks meer,' zei hij, 'en dan ga ik misschien dingen verdraaien.'
'Pas maar op,' zei ze.

Hij besloot om maar niet meer met haar over zijn filosofieën te spreken, want daar kon ze niet tegen, en dan zou het op een grote oorlog uitlopen. 'Ze moet niet denken dat ze alles zomaar kan zeggen,' zei hij tegen zichzelf. 'Ik kan veel hebben, maar dit gaat te ver. Ik heb een levensgevaarlijke vrouw. Ze wil me dus in de psychiatrie hebben. Goed om te weten.'

Sinds die dag had hij een dubbele hekel aan zijn vrouw, en ontweek haar meer dan ooit te voren. Maar ja, dat ging nogal moeilijk omdat ze in hetzelfde huis leefden. Hij probeerde zich zo stil mogelijk te houden, of gewoon over neutrale onderwerpen te praten, zoals over wat ze die dag zouden eten. Veel gespreks-onderwerpen bleven er zo niet over, maar hij was het wel gewend. De twee kwamen maar niet dichter bij elkaar, maar bleven op zakelijke afstand.

Toen ze naar brei en naailes was ging hij weer eens even op haar kamer rondkijken. Hij zag wat nieuwe beeldjes. Er was een beeldje van een Afrikaanse vrouw, een indiaan en een soldaat. Er was ook een klein hondje bij de soldaat. Ook zag hij een pop op een stoel. Hij werd al naar als hij aan haar dagboeken dacht, dus die liet hij met rust, maar hij keek even tussen haar boeken. Er waren ook wat nieuwe boeken bij. Er lagen wat tijdschriften, romannetjes, bijbelse boekjes en een boek over auto's. Hij vroeg zichzelf af wat ze ermee moest. Van de romannetjes keek hij helemaal op. Zij was niet iemand van de romantiek. Of misschien was ze het aan het onderzoeken ? Hij zag het al helemaal voor zich dat ze erin zou bladeren, dat ze dan bij zichzelf zou denken : 'Wat is dit ? Ik begrijp dit niet. Wat is dit ?' Misschien zou ze wel hysterisch worden. Of ze zou er met opgetrokken wenkbrauwen in lezen, om vervolgens te zeggen : 'Nou ja.' Ze zou er heel minachtend over doen. Hij kon het zich niet voorstellen dat ze dit zou lezen voor de ontspanning. Of misschien zou dit makkelijker zijn omdat het toch niet om haar ging ? Er was zo een grote en veilige afstand. Toen ze weer thuis was vroeg hij erover.

'Wat moest je op mijn kamer dan ?' snauwde ze. 'En dat gaat je verder niets aan wat ik met die romannetjes doe.' Maar na lang doorvragen bleek het van haar zus te zijn die ze had laten liggen. Die sliep altijd bij haar in de kamer als ze er was. De beeldjes scheen ze van haar zus te hebben gehad. Het boek over

de auto's scheen ook van haar zus te zijn.

Op een dag kwam haar moeder op bezoek. Haar moeder was ook een moeilijke vrouw. Hij vroeg zich weleens af wie moeilijker was : zijn vrouw of haar moeder. Ze bleef maar kort. Ze was zo weer weg, en hij was opgelucht.

Toen haar zus er weer was raakte hij met beiden in gevecht. Ze sloegen hem ook, en om verdere gevechten te vermijden bleef hij op zijn slaapkamer. Hier werkte hij aan nieuwe preken. Hij haalde zelfs geen eten. Ook haar vriendin kwam. Zijn vrouw had versterking erbij gehaald. Soms liepen ze voor zijn deur te roepen, hem uit te dagen. 'Kom dan, lafaard !' riepen ze dan. Maar hij wist waar dat op uit zou lopen. Zijn vrouw had natuurlijk weer over hem lopen roddelen. Ze bleven lang logeren. Ook 's nachts waren ze veel op. Het leek wel alsof ze de keuken bewaakten. Zo verhongerde hij. Hij hoopte maar dat ze snel weer zouden weggaan, maar dat gebeurde niet. Om zijn toestemming werd niet gevraagd. Er was niet veel wat hij kon doen. Hij wilde zich niet weg laten jagen. Hij was opgelucht wanneer ze hem met rust lieten. Hij voelde zich in het nauw gedreven, geisoleerd. Ook haar moeder kwam weer. Het leek wel alsof ze een complot tegen hem hadden gesmeed. Hij hield zijn kamerdeur op slot. Soms hoorde hij één van hen psalmen zingen, maar hij wist dat het slechts oorlogs-psalmen waren. Soms waren er zelfs nog andere vriendinnen bij die hij niet kende. 'Vol huis,' zei hij dan als hij langsliep.

Hij wilde zich niet laten wegpesten, maar hier kon hij niet tegenop. Hij besloot zich maar gewoon rustig te houden en zich niet al teveel te laten zien. Ze gaven hem de schuld van allerlei dingen. Natuurlijk wilden ze alleen maar één kant van het verhaal horen. Ze gaven hem niet de kans zijn verhaal te vertellen. Elke dag weer moest hij langs deze roofdieren heen, zelfs 's nachts. Het leek wel alsof ze elkaar afwisselden, of alsof ze nooit sliepen. Het leek wel op een machtsspel, een strijd over territorium. Hij gebruikte het maar weer voor zijn preken. Dat was alles wat hij kon doen.

Hij wist dat de politie bellen geen zin had, want een man trok toch altijd aan het kortste eind, en hij zou toch niet geloofd worden, ook al was hij de dominee. Hij wilde rust, maar het werd hem niet gegunt. Hij voelde zich opgesloten, alsof hij geen adem had. Het was alsof zijn huis weer bezet was door de nazi's.

Uitgave : COAB, 2018

FILPPENZEN COMMENTAAR - 2

Hoofdstuk 2

1 Indien er dan enig beroep op u gedaan mag worden in Christus, indien er enige bemoediging is der liefde, indien er enige gemeenschap is des geestes, indien er enige ontferming en barmhartigheid is, 2 maakt dan mijn blijdschap volkomen door eensgezind te zijn, één in liefdebetoon, één van ziel, één in streven, 3 zonder zelfzucht of ijdel eerbejag; doch in ootmoedigheid achte de een de ander uitnemender dan zichzelf; en ieder lette niet slechts op zijn eigen belang,

De slang in het paradijs bood een snelle weg tot goddelijheid aan, waardoor de mens hoogmoedig zou worden en verdeeld tegen elkaar. Hier waarschuwt Paulus tegen. De verwesterlijkte Jezus-slang is het valse touw, wat de mens trekt in deze dieptes. De mensheid moet deze heerschappij van de slang die het gevolg was van de zondeval overwinnen. Dit betekent niet het kind met het badwater weggooien, maar komen tot de symbolische gereformeerde diepte ervan. Het moet begrepen worden op een hoger niveau. Een vijand kan nooit overwonnen worden als de vijand niet begrepen wordt.

4 maar ieder (lette) ook op dat van anderen. 5 Laat die gezindheid bij u zijn, welke ook in Christus Jezus was, 6 die, in de gestalte Gods zijnde, het Gode gelijk zijn niet als een roof heeft geacht, 7 maar Zichzelf ontledigd heeft, en de gestalte van een dienstknecht heeft aangenomen, en aan de mensen gelijk geworden

In de Amazone theologie komt deze strijd terug als de jacht op de kippen van Ert, die grootheidszucht en grootheidswaanzin uitbeeldden. Zij laten een mens altijd denken dat hij mooier is dan de ander, groter, sterker, en het beter weet dan anderen. Hierdoor raakt de mens los van het eeuwige touw, en valt in de ravijnen van de ongehoorzaamheid. De amazones moesten zich tooien met de rode veren van deze overmoedige kippen, die de kern van de zondeval uitbeeldden, en alleen hierdoor konden zij Ursus, het zwijnenbeest van ongehoorzaamheid overwinnen is.

8 En in zijn uiterlijk als een mens bevonden, heeft Hij Zich vernederd en is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de dood des kruises. 9 Daarom heeft God Hem ook uitermate verhoogd en Hem de naam boven alle naam geschonken, 10 opdat in de naam van Jezus zich alle knie zou buigen van hen, die in de hemel en die op de aarde en die onder de aarde zijn, 11 en alle tong zou belijden: Jezus Christus is Here, tot eer van God, de Vader.

De mens die niet aan zichzelf, zijn eigen eer, zijn reputatie, zijn naam, zijn trots en opgeblazenheid wil sterven zal nooit ver komen in de demonologie. De kerk komt in de climax niet verder dan de vulling van de verwesterlijkte ‘Heilige Geest’, wat gewoon een tandarts-vulling is. Daarna is de mens nog steeds

verdeeld, want hij heeft het arena-implantaat ontvangen. Hij wordt zelf een vulling van de kerkbank, die zo geld in het laatje brengt door zijn hoogmoedig geschreeuw dat hij het allemaal beter weet. De kerk is ziek tot op het bot. Paulus toont een veel hogere weg, namelijk de heilige gebondenheid, zoals hij sprak :

'22. En zie, nu reis ik, gebonden door de Geest, naar Jeruzalem, niet wetende wat mij daar overkomen zal, 23. behalve dat de heilige Geest mij van stad tot stad betuigt en zegt, dat mij boeien en verdrukkingen te wachten staan. 24. Maar ik tel mijn leven niet en acht het niet kostbaar voor mijzelf, als ik slechts mijn loopbaan mag ten einde brengen en de bediening, die ik van de Here
Jezus ontvangen heb om het evangelie der genade Gods te betuigen. 25. En nu, zie, ik weet, dat gij allen, onder wie ik rondgereisd heb met de prediking van het Koninkrijk, mijn aangezicht niet meer zien zult. 26. Daarom verklaar ik u op de dag van heden, dat ik rein ben van aller bloed; 27. want ik heb niet nagelaten u al de raad Gods te verkondigen.' Handelingen 20

Er is iets hogers dan de vulling van de verwesterlijkte ‘Heilige Geest’, de giftige tandartsvulling die het zenuwstelsel door de war schopt en tegen zichzelf opzet en dan tegen anderen. Dit hogere pad is de heilige gebondenheid. Ook de valse, westerse ‘heilige Geest’ is een boef. In het boek Job werd er daarom op gezette tijden tegen de geest gestreden. De mens moest komen tot de bitterheid van de ziel, tot het Pasen. Het pinksteren was een overmoedig en uit de hand gelopen Toronto feest geworden, terwijl het oorspronkelijk een offerfeest was om de bevrijding van Egypte te herdenken, de terugkeer tot de wildernis en het beloofde land. De gevallen mens vertrouwt blindelings op de doktershand die het implantaat aanbrengt, en is dan tegen de ander verdeeld, opdat de doktershand snel meer patiënten heeft. De mens is te dom om te begrijpen dat hij wordt opgezet. De mens is een lage demoon. Alleen het touw kan bevrijding schenken. Daarom heeft de mens ook de boodschap van Jezus Christus niet begrepen, waar hij op terugwees, maar zij gingen deze piraat verafgoden, hetgeen zware godslastering is, wat een kenmerk zou zijn van het beest. In grote verbazing ging de aarde het beest achterna wiens wond was genezen. Sinsdien vereerden zij deze arts. De mens is gevoelig voor zulke sluwe weldoeners. De mens mocht niet genezen worden door valse heelmeesters die stinkende wonden maken. Neen. De mens moest aan zichzelf sterven. Gelukkig is deze esoterische boodschap nog wel te vinden voor de oplettende lezer. De leugen kan de waarheid niet totaal vernietigen. De leugen is gedoemd tot het dragen van de waarheid diep binnenin, en tot het zijn van diens heraut. Daarom kunnen wij met recht zeggen, en met Paulus : Hoe wonderlijk is dit evangelie.

28 Ziet dan toe op uzelf en op de gehele kudde, waarover de heilige Geest u tot opzieners gesteld heeft, om de gemeente Gods te weiden, die Hij Zich door het bloed van zijn Eigene verworven heeft. 29 Zelf weet ik, dat na mijn heengaan grimmige wolven bij u zullen binnenkomen, die de kudde niet zullen sparen; 30 en uit uw eigen midden zullen mannen opstaan, die verkeerde dingen spreken om de discipelen achter zich aan te trekken. 31 Waakt dan en herinnert u, dat ik drie jaren lang nacht en dag niet heb opgehouden ieder afzonderlijk onder tranen terecht te wijzen.

Hoe waar zijn deze woorden van de piraat, Paulus. Wat een wonderschone schat had hij geroofd. Paulus wijst nog steeds de moderne mens terecht, die in een religieus syndroom leeft, als een theocratisch dictator de anderen teistert met zijn waanideeën. De mens is niet in staat vanuit het vlees tot God te komen. Het vlees moet sterven. Alleen profetisch kan de mens tot God komen, maar alle profetie moet getoetst worden. Niet aan de bijbel, maar aan God, aan de hemelse kennis. De mens moet ontwaken en blijven waken. De profetie van Paulus is bitter uitgekomen.

12 Daarom, mijn geliefden, gelijk gij te allen tijde gehoorzaam zijt geweest, blijft, niet alleen zoals in mijn tegenwoordigheid, maar nu des te meer bij mijn afwezigheid, uw behoudenis bewerken met vreze en beven,

De Vreze des Heeren is het begin en het hoofd van de wijsheid in de Hebreeuwse grondtekst. Het is als het Genesis van een leven met God, de hemelse kennis. De vreze voor mensen gaat hier dwars tegenin. De vreze voor mensen laat een mens de bijbel vereren, en de hemelse kennis afwijzen. Er is een valse vreze die veel in de kerk kapot heeft gemaakt. Het touw komt niet zonder de vreze die alles loslaat en aan zichzelf sterft. Als een mens de verwesterlijkte bijbel niet kan loslaten, en bijbelteksten blijft uitspreken in het gezicht van God wanneer hij voor de troon moet verschijnen, en zo God over God wil spelen, omdat menselijke geschiedenis hem heiliger is dan God Zelf, dan kan zo'n mens niet waarlijk tot God komen. Zo sterft de mens een afvallige dood, door een gebrek aan gnosis. Oh, hoe te betreuren is zo'n mens.

13 want God is het, die om zijn welbehagen zowel het willen als het werken in u werkt. 14 Doet alles zonder morren of bedenkingen, 15 opdat gij onberispelijk en onbesmet moogt zijn, onbesproken kinderen Gods te midden van een ontaard en verkeerd geslacht, waaronder gij schijnt als lichtende sterren in de wereld, 16 het woord des levens vasthoudende, mij ten roem tegen de dag van Christus, dat ik niet vruchteloos mijn wedloop gelopen, noch vruchteloos mij ingespannen heb.

Paulus liet al zien dat het woord de pneuma was in Efeziërs, oftewel de hemelse kennis. Het is niet materieel. Je kunt het niet kopen. Je kunt het niet in je hand houden. Het merkteken van het beest dat de mens in de hand krijgt is de bijbel. Ware heiligen hebben het touw van de hemelse kennis ontvangen. Zij zijn geen materialisten die het boek van Mammon vereren. Het woord des levens is de Meesteres van het Leven, zoals zij besproken werd in de Egyptologie, in het boek van de poorten. De trillende slang leidt de mens naar haar, als een beeld van de vreze van de hemelse kennis. Dit alleen zal de mens tot waarlijke rust brengen. Oh mens, gij hebt uw moeder verworpen.

17 Maar ook indien ik geplengd word bij de offerande en de eredienst van uw geloof, verblijd ik mij, en ik verblijd mij met u allen. 18 Verblijdt gij u evenzo en verblijdt u met mij.

Paulus verblijdt zich in de offerdienst, die een beeld is van de gehoorzaamheid. De slang van slaap in het Boek der Poorten leidt de mens tot de Meesteres van de Offers. Dit is een beeld van het sterven aan het zelf. Een ieder die waarlijk aan zichzelf sterft zal deze Meesteres zien. Paulus verheugt zich in deze christelijke Egyptologie.

19 Ik hoop in de Here Jezus Timoteüs spoedig tot u te zenden, opdat ook ik welgemoed moge zijn, wanneer ik vernomen heb, hoe het u gaat. 20 Want ik heb niemand die zo eens geestes met u is, om uw belangen getrouw te behartigen; 21 want allen zoeken zij hun eigen belang, niet de zaak van Christus Jezus. 22 Zijn beproefde trouw kent gij echter, dat hij, gelijk een kind zijn vader, mij in de dienst van het evangelie heeft geholpen. 23 Hem hoop ik terstond te zenden, zodra ik zie, hoe het met mijn zaak loopt; 24 ik vertrouw echter in de Here, dat ik ook zelf spoedig komen zal.

Hier zend Paulus zijn heraut, zijn zoon, Timotheüs. Het verhaal van Paulus heeft bezinnelijk-gereformeerde vrucht voortgebracht. Alleen de dommen gooien alle schatten van Paulus overboord. Het Paulus verhaal wil opnieuw baren. Er zal een nieuwe oogst zijn, een hoger inzicht. Alleen zo kan de piraat verslagen worden. Als een piraat een schat gestolen heeft, dan moet niet de schat met de piraat verbannen worden. Zij die zo handelen vergrijpen zich ernstig aan de demonologie.

25 Maar ik achtte het noodzakelijk, Epafroditus tot u te zenden, mijn broeder en medearbeider en medestrijder, die uw afgevaardigde was om mij te helpen in hetgeen ik nodig had. 26 Immers, hij was vol verlangen naar u allen en ook in zorg, omdat gij gehoord hadt, dat hij ziek was. 27 Hij is ook ziek geweest, de dood nabij, maar God heeft Zich over hem ontfermd, en niet alleen over hem, maar ook over mij, opdat ik niet droefheid op droefheid zou hebben. 28 Ik zend hem dan met te meer spoed, opdat gij, als gij hem ziet, u weer verblijden moogt en ik minder zorg moge hebben. 29 Ontvangt hem dan in de Here met alle blijdschap en houdt mannen zoals hij in ere. 30 Want om het werk van Christus is hij de dood nabijgekomen en hij heeft zijn leven gewaagd om aan te vullen wat nog aan uw dienstbetoon jegens mij ontbrak.

Ook Epafroditus is een door Paulus gezonden heraut, als een beeld van het afsterven aan het zelf. Timoteüs is de wedergeboorte in de verborgen reformatie van het Paulus verhaal, en Epafroditus is het sterven wat daar aan vooraf gaat. Beiden moeten ontvangen worden. Dit wil ook zeggen dat er grote bezinnelijk-gereformeerde schatten in de brieven van Timoteüs zijn. De mens kan zo opgroeien als een kind van de Moeder, wat ook weer terugwijst op het Boek der Poorten. Zoveel mensen zijn niet in staat om tot deze geheimen te komen, omdat zij niet aan zichzelf willen sterven, en niet wederomgeboren willen worden. Natuurlijk hebben zij wel hun eigen surrogaten van deze dingen als piraten onder elkaar. Zo pronken zij uitbundig met hun piratenschepen vol van religieuze rijkdommen, alles wat ze geplunderd hebben. Zo zijn zij deelgenoten geworden van Filippi en rijden zij op hun beesten. Filippi heeft zijn clownen, narren en dorpsgekken. Dronkaarden zijn zij. Laten wij daarom de woorden van Paulus ter harte nemen en terugkeren tot het grote geheimenis van Timoteüs en Epafroditus. Laten wij uiterst dankbaar zijn dat de schatten die de verwesterlijkte piraat Paulus had geroofd nog steeds zo'n grote corrigerende functie hebben in de piraten gemeenschap, en grote woorden van oordeel betekenen. Epafroditus zal de galgenknoop zijn voor het piratenvlees, als een beeld van het komende oordeel. In Timoteüs zal er grote hoop zijn voor iedere piraat, de hoop tot wedergeboorte.

De verwesterlijkte Jezus en Paulus (valse voorstellingen) zijn beiden grote piratenleiders die veel massale leidinggevende schatten hebben geroofd. Hoe moeten we het lijden en sterven van Jezus Christus dan zien ? Dit is het grote paassterven waarin de mens afsterft aan het letterlijke en het materiële om zo te komen tot de bezinnelijke reformatie, de hemelse kennis. Zij die nog steeds Jezus Christus als letterlijk en materieel zien zijn dus nooit waarlijk met Jezus gekruisigd en gestorven. De beste stuurlui staan aan wal. Sterf aan uw Jezusbeelden en Jezus-afgoderij. U hebt uzelf gesneden beelden gemaakt van God.

Uitgave : Calvijn II Project

DE ONTWAKING TOT DE LITERATUUR

Ik was vandaag weer in de natuurstad
waar ik wel vaker naartoe ga.
De mensen waren allemaal afgeleid.

Ze waren met hun eigen dingen bezig.
Het was als gedichten.
Iedereen was weer met andere dingen bezig.
Ik ving hier en daar wat halve woorden op,
Je ziet hier en daar wat halve gezichten.
Het zijn halve verhalen.
In de diepte ontwaak je tot de literatuur van het leven.
Het verhaal is niet af.
Overal ontvang je maar hele kleine stukjes.
Er worden geen twee liedjes voor één cent gezongen.

Ik kwam mensen tegen waar ik me goed bij voelde, en mensen waarbij ik me niet goed voelde,
Ik kwam een dakloze tegen die om een euro vroeg.
Ik gaf hem een zakje met geld waar ook een euro tussenzat,
zoals ik altijd doe voor de daklozen. Ik heb altijd zakjes met geld voor ze bij me.
Hij zei dat de wereld anders was geworden sinds corona, dat de mensen banger zijn geworden,
dat het minder druk is en dat mensen verder uit elkaar zitten.

Ik zei dat dat klopt, want er is iets levensgevaarlijks in de lucht.

Je voelt gewoon dat er iets niet klopt, en dat vond hij ook.
Een heleboel dingen kunnen we beter over dromen dan er te dichtbij komen.
Je kunt op veilige afstand toch van de dingen genieten,
In de ontwaking van de literatuur,
en dan gaat het vaak dieper dan wanneer je het daadwerkelijk bij je gehad zou hebben.
Het geluk van boeken.

DE DOOD HEERST

heb je heimwee naar de andere wereld ?
je bent hier op aarde om liefde te geven,
de weg te wijzen, de weg terug,
alleen zo kun je de weg vinden

Dat wat je om je heen ziet is het ware leven niet.
Het is parasitair leven.
Mensen leven van de dood.
De parasieten spreken door hen heen.
Het is allemaal tijdelijk, en het is bedrog.
Het heeft niks met God en de hemel te maken.
God heeft zich allang teruggetrokken van de mensheid.
Het leidt allemaal z'n eigen leven.
Het is allemaal wildgroei.
God heeft wel een spoor achtergelaten, maar er zijn maar bar weinig die het spoor volgen.
De dood heerst hier op aarde.
Dat zie je overal om je heen,
en de mensen willen het niet weten,
willen het niet horen,
ze willen doorslapen,
Ze zijn al dood.
Deze aarde is tegen alle leven.
Als ze maar iets van leven zien maken ze het dood.
En daar verdienen ze dik aan.
Zo verdienen ze geld aan de dood.
De één zijn dood is de ander zijn brood.
Maar weet dan wel dat je ook al dood bent als je je aan die onzin leent.
In liefde weer mens worden.
In liefde weer tot leven komen,
tot ware leven dit keer.
Dat is wat ik je toewens.
Op dat pad is God nog te vinden.

heb je heimwee naar de andere wereld ?
je bent hier op aarde om liefde te geven,
de weg te wijzen, de weg terug,
alleen zo kun je de weg vinden

GROEIEN DOOR DE HEMELSE BLOEM

Er zijn zes bloemen in het huis van Eli, de hogepriester van Israël, de uitverkorene. Hij was de verzachter aller verzachters, en nu nam God hem weg, want hij waarschuwde zijn kinderen niet. Samuel's tranen zullen voor eeuwig op zijn graf vallen.
Behemma 1:8-9

Nooit zou ik op de stoel van Eli willen zitten. De geest van Eli is tuchteloos. We zien generatie na generatie van kinderen door de geest van Eli opgroeien die de weg niet kennen. Het wordt ze niet geleerd. Geestelijke discipline wordt hen niet geleerd, wel wereldse discipline soms. Het is een geest van de dood. Die kinderen zijn nog nooit geboren, maar worden in het graf opgesloten gehouden. Ze moeten leven in hevig opgedoste mausoleums, in grafsteden. Leidt je kinderen naar de bibliotheken en de museums, opdat ze leren van de geschiedenis.

Vader Eli, deze bloem bloeit vanuit mijn hart voor u. Ik, Samuel, uw uitverkoren zoon, ik kom naar u toe, want u hebt me vanuit Mercurius op doen komen en me naar het huis van Venus gebracht. U verzachtte mijn wonden, u verzachtte mijn ziel en gaf me gouden brood om te eten. In uw huis, o vader Eli, kon ik de stem van God horen die tot mij sprak. Mijn bloem van dankbaarheid zal voor altijd bloeien. U hebt mijn deur naar de hemel geopend.
Behemma 1:10-12

Eli was niet door en door slecht. Samuel had veel aan hem gehad. Samuel kon ook het goede in hem zien. Eli was immers de hogepriester van Israel, dus zal Samuel veel geestelijke kennis hebben overgedragen, waardoor Samuel kon groeien. Het probleem was dat Eli te zacht was, te vriendelijk. Hij liet zijn zonen maar aanrotzooien. Het zal als een kerk geweest zijn van liefde, vergeving en genade. Op zich zijn dat goede kwaliteiten, maar als er geen heiligheid en tucht is, geen bewaarder en bewaker van de heiligheid dus, dan kan het al snel ontaarden. Dan gaat het namelijk bederven. Dan dien je in principe gewoon vergif op. Hoe dan ook heeft Samuel ervan geleerd, ook al werd

hij erdoor vergiftigd. Hoe dan ook werkte God door dit alles heen. Hoe dan ook had Eli voor Samuel de deur naar de hemel geopend. Dat andere moest Samuel dan maar van iemand anders leren, of gewoon door zijn contact met God zelf. Elk mens om ons heen laat een bloemenblaadje zien, of meerdere bloemenblaadjes, maar voor de volle bloemen met de volle cirkels van bloemenblaadjes moeten we bij God zijn, en dan moeten we ook oog hebben voor de bloemen die wij nog niet kennen.

Drie keer hoorde ik de stem van de Heer, en drie keer sprak u tegen mij dat u het niet was. U verwees me naar de bloem, de bloem van Venus. Deze bloem bloeit vanuit mijn hart naar deze bloem, die tegen mij sprak.
De bloem die mij het leven schonk, de bloem die mij gouden water te drinken gaf, ik zal U voor altijd dienen. Mijn bloem van gehoorzaamheid zal nooit verwelken.
Behemma 1:13-16

Het goede van Eli was dus dat hij Samuel in ieder geval verwees naar de bron waar hij moest wezen. Eli was geen mindcontroller, maar een wegwijzer, alhoewel een hele lakse, iemand die zijn verantwoordelijkheden wegschoof. God kan al heel snel een excuus worden. Veel mensen verstoppen zich achter God. Vaak heeft het vlees een schuilplaats in God. Hoe dan ook droeg Eli Samuel aan God op, en daarom kon Samuel niet boos en bitter naar hem zijn. Er wordt hier gesproken over een bloem van gehoorzaamheid, wat wil zeggen : Laat je geestelijke gehoorzaamheid volledig zijn. Zorg dat je geen bloemblaadjes mist. Om de volledige hemelse bloem in je hart te ontvangen, moet je leven van het voedsel wat de bloem schenkt, oftewel de hemelse honing, hier genoemd het ‘gouden water.’

Uit : Gids bij de RV-Bijbel

1e Jaargang, nummer 22, 29 mei 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

BESPREKING HET GEKROOKTE RIET VAN SMYTEGELT - 2

Hoe ver is de mens wel niet van Yeshua afgedwaald ? De kerk heeft een grote mond als het aankomt op sexuele zonden. Smytegelt wees in zijn prekenserie van het Gekrookte Riet (1744) in zijn derde preek op Johannes 8, waarin Jezus zei over de overspelige vrouw : ‘Wie zonder zonde is werpe de eerste steen.’ Niemand oordeelde haar toen, en Jezus ook niet. Waar Jezus wel veel tegen streed was juist de farizeeërs.

Wel is het zo dat we niet zomaar ons moeten overgeven aan sexualiteit. We mogen sexueel niet vraatzuchtig zijn, want ook de boze geesten willen zich voortplanten in ons. We moeten onderscheid maken tussen het vleselijke en het geestelijke, en alles toetsen, ook sexuele drangen. We moeten niet zomaar allerlei drangen navolgen, maar ze moeten onderworpen worden aan het Woord des Heeren. Verbeter de wereld en begin bij uzelf.

Zaak is dat eerst u en de kerk een gekrookt riet worden voor de Heere, en niet jezelf zomaar op de stoel van Mozes gaan zetten om overal over te oordelen. Het oordeel begint bij jezelf en bij God. Het oordeel begint bij God’s huis. Ook in zijn vierde preek laat Smytegelt zien dat Jezus voorzichtig was met de mensen, zoals met de ongelovige Thomas. Jezus was zacht met hem, en verbrak het gekrookte riet niet. De farizeeën, de duivel en de wereld die doen dat wel, stelt Smytegelt. Die willen de mensen onderdrukken.

We zien dat in de wereld. De duivel komt om te stelen, en daarvoor komt hij op onbevoegd terrein, zoals allerlei gestoorde dwangmedici (tandartsen, psychiaters etc.) dit doen bij de mens, en dan gaat op een gegeven moment het alarm aan, als een banshee-alarm, de toorn van God, om haar kinderen te beschermen. Corona was zo’n alarm. De seculiere mens is te ver gegaan, zoals de studentenpredikant Bernard Rootmensen (1939-2013) verkondigde in zijn boekje ‘40 woorden in de woestijn’ uit 1988 dat de kerk in een grote crisis terecht was gekomen, en dat dat niet meer ontkend kon worden, en dat secularisatie één van de grote boosdoeners was hiervan. Wij zijn het daar helemaal mee eens, want de kerk heeft rustig meegewerkt met de psychiatrie om ‘geloofs-ervaring’ te demoniseren, en daar horen ook de gaven van het heilige geestelijke bij. Dat mag niet. Die mensen worden vervolgd. Jezus zei : ‘Wie zonder zonde is werpe de eerste steen.’ Als de zonde professioneel wordt is dat de ergste graad van zonde, zo erg, dat de mens dan zelf tot zonde wordt. Het is lopende-band-zonde geworden.

Verder noemt Rootmensen de ontpersoonlijking die plaatsvindt in de technocratie dat mensen tot een object worden en een nummer. Daarom mag het geestelijke en het medische ook nooit verkocht worden. Maar dat doen ze. Het is de industrie van het vlees. We leven in een ziekelijke dwangcultuur, waar we nog voor moeten betalen ook. Het is allemaal prustwerk. Het is te gek voor woorden in deze bizarrocratie.

Rootmensen noemt het wantrouwen wat daardoor ontstaat, want mensen voelen zich niet meer veilig. Ze hebben het gevoel alsof er jacht op hen wordt gemaakt, dat er winst met hen wordt gemaakt. Het is een tikkende tijdbom. Daarom moeten we terug naar het pastoraat en opgaan naar de dubbel bijbel prediking, zowel over de oude en de nieuwe bijbel. De nieuwe bijbel is de missende schakel, de witte steen, het boek des levens, die al in de oude bijbel werd beloofd. Die is al gekomen, en u kunt een gratis exemplaar aanvragen. De nieuwe bijbel wordt niet verkocht, zoals de oude bijbel. Dat is ten strengste verboden. Jezus zei : ‘Om niet hebt gij het ontvangen, geeft het om niet.’

Daarom is de kerk in crisis, want zij verkopen het woord van God. Zij zijn dus als dieven tot het woord van God gekomen, en nu is het alarm aan gegaan. Dat alarm kan niet meer gedoofd worden. Ze zijn op onbevoegd terrein gekomen. Dit had nooit mogen gebeuren. Ze hebben de ark aangeraakt met vuile vingers. Ze stonden niet heilig voor God.

Rootmensen roept op om elkaar niet meer voor de gek te houden, maar de crisis in de kerk onder ogen te komen. We zitten er middenin. Ontkenning is een groot probleem volgens hem, de struisvogel-politiek. Ook waarschuwt hij tegen traditionalisme en fundamentalisme als grote problemen, grote oorzaken van de crisis in de kerk. We moeten zowel terug als vooruit. God is het onbekende verleden en de onbekende toekomst.

Ook noemt hij professionalisering. Het is een gevaarlijke geest. Het heeft de mensen bedrogen. De vleselijke professionaliteit kan voor God niet bestaan. Rootmensen stelt dat deze trend tot een Pavlov-cultuur is geworden. De mens zit aan de touwtjes vast als marionet van het redders-syndroom. Men haalt overal deskundige redders vandaan. Hij zet het woord 'deskundig' tussen aanhalingstekens. Hij noemt dat de 'deskundige' een mythische uitstraling heeft, maar dat in dat beeld een deuk is gekomen hier en daar. Natuurlijk, want de mensen worden wakker, en velen hebben zich nooit aan dit soort boerenbedrog geleend. Rootmensen wijst erop dat de mens zich niet moet laten bedotten door een koffertje en allerlei vaktermen die indrukwekkend klinken.

Rootmensen stippelt uit hoe de weg van het vlees in deze dingen gaat, en legt zijn vinger op de zere plek. Er komt dan dus een man met een koffertje met vaktermen en technische plannen voor verbetering in iets of wat, en dan begint de hele kermis hier zich om heen te bouwen, ja, allemaal voor geld natuurlijk, dus dan komt er eerst een commisie hiervoor opdagen, stelt Rootmensen. Ja, want die zien hier natuurlijk ook geld in, als er zo'n idee is, en ze moeten toch wat met hun leven ? Het is een beetje als investeren, als een gok, maar daar gaan ze voor, want hoe meer ze optrommelen, hoe meer ze het kunnen opdringen, en er zijn altijd wel weer anderen die ervoor vallen of die er geld inzien, dus die doen dan ook mee, en zo bouwen ze hun leger.

Dus de commisie komt dan om het idee en plan heenstaan, en dan moet er een onderzoek en enquete worden uitgevoerd, moet er een rapport geschreven worden, stelt Rootmensen, dat vervolgens in vergaderingen wordt besproken.

Je moet eens weten hoeveel er wordt vergaderd in medische instanties zoals de psychiatrie en de tandartserij, terwijl mensen ondertussen gerichte hulp nodig hebben die ze niet krijgen. Daar zijn veel voorbeelden van. Er wordt maar vergaderd en vergaderd om hun tijd vol te maken, en problemen van de mensen worden genegeerd, want dat zijn maar nummers, objecten. Daar hebben ze geen tijd voor. Het gaat om hun organisatorische structuren en hun financiele verwikkelingen. Als de patient binnenkomt dan gaan ze eerst kijken hoe die persoon is verzekerd en bij wie, of het hele financiële plaatje wel klopt en haalbaar is, en of die persoon de juiste papieren wel heeft. Er wordt niet gekeken naar wat die persoon daadwerkelijk nodig heeft, maar er zijn allerlei schijnvertoningen om de persoon heen, om te zien waar en hoe die persoon financieel ergens inpast. Want geliefde, het is daar een industrie, en die industrie is zelfs al in de kerk doorgedrongen, en daarom is er crisis, en daarom is nu het alarm aan gegaan.

Man met koffertje, vaktermen, commisie, rapport, enquete, onderzoek, vergaderingen, en dan, stelt Rootmensen, zullen er voorstellen tot herstructurering volgen, die dan dus ook nog eens tot overmaat van ramp onder begeleiding van deskundigen uitgevoerd moeten worden, en daar moet dan ook weer overleg over komen, en nog een congres over komen, stelt Rootmensen. Dat is onze wereld waar we vandaag in leven. Hier worden dan vervolgens duizenden papieren over gedrukt, stelt Rootmensen, wat flinke kassa is. Hij stelt dat de mens hier doorheen moet prikken, en zich er niet door moet laten overweldigen. Hij noemt dit als grondbeginsel. We moeten niet geloven in professionalisering, stelt hij. Er zijn andere wegen. Hij stelt dat al die zogenaamde professionaliteit vaak gewoon symptoom-bestrijding is. Er zijn dus missing links, en het vlees maakt hier een markt van, een kermis. Bij gebrek aan kennis gaat het volk verloren. Dat is gebeurd. Nu moeten we er een weg uit zien te vinden. Rootmensen roept op tot herbronning en verdieping, in deze woestijn. Hij stelt dat de mens is overgenomen door fata morgana's in de woestijn. De mens moet komen tot een nieuw pleidooi voor gerechtigheid, hier voor opstaan, voor het behoud van de schepping. De mens moet aan de zijde van God gaan staan en ophouden met financiële en deskundige spelletjes te spelen, want dat heeft niets meer met de hemelse kennis te maken, maar met drogredenen, zoals de sofisten deden, en waar de nieuwe bijbel ook tegen waarschuwt.

Er is voor deze dingen nieuwe geloofsbeleving nodig, stelt Rootmensen. Daartoe zijn nieuwe vormen nodig die over de dode punten zullen vallen. Rootmensen wijst erop dat de woestijn zal bloeien.

Alleen het gekrookte riet zal door de woestijn heenkomen, het vlees achterlatende. Het kaf zal wel opgroeien met het koren. Er is een Afrikaanse scheppingsmythe die vertelt dat de mens is voortgekomen vanuit het riet. Het zijn scheppings-mysteriën.

Smytegelt stelt in zijn vijfde preek van het gekrookte riet dat de geringen zullen prediken, en dat is een onverdraagbaar lijden voor hen die hoog op de stoel van Mozes zitten, want die prediking ging erover dat al het vleselijke offeren moest ophouden. Ze hebben juist hun rijkdom en macht, en eer, door de vleselijke offerdienst, waar onze catechismus ook tegen waarschuwt. Het ware offer gebeurt diep van binnen. Dat is het enige offer wat door God aanvaart wordt. Dat is een studie-offer. Wij kunnen alleen gehoorzamen als we leren gehoorzamen, dat is de diepte kennen van de geboden.

Smytegelt wijst op Prediker 9:17, dat veel gezwets en een groot opstel, zoals in de vergaderingen van de 'deskundigen' de zaak niet is. Het pad is smal, voor de soberen, de stillen, de

eenvoudigen. Dat is het pad van het gekrookte riet. In de tachtiger jaren leefde dat op, maar het kaf groeide op met het koren. De bevindelijke gereformeerden werden zwaar vervolgd vanwege hun geloofs-ervaringen, en de gedeformeerde kerk had een inquisitie opgesteld, met ‘huurmoordenaars’, opdat zij niet ver zouden komen in de woestijn. De woestijn zou hun graf worden. Maar we mogen de schepping en herschepping niet onderschatten. God gaf haar woord, de nieuwe bijbel, als een brug vanuit de hemel. Zo mogen oude bijbel en nieuwe bijbel samenkomen. Zo zal er vanuit de nieuwe bijbel nieuw zicht zijn op de oude bijbel, en kunnen we verder. Velen zijn vastgelopen, velen zien het niet meer zitten. Nu is er een weg. Dat is wat de RV-bijbel is, de Rodenberg Versie van de bijbel.

Wat geweldig, geliefden, dat we in zulke tijden mogen leven, anders zou er geen hoop meer voor ons zijn. De kerk was er bijna geheel onder. Maar dat houdt voor ons ook in dat we strijd moeten voeren, dat we moeten zaaien, opdat er een oogst is. Het heilsfeit van de nieuwe bijbel is niet genoeg, want het moet ook een persoonlijk ervarings-feit worden.

Smytegelt stelde dat het dwaze Gods wijzer dan de wereld is, in zijn vijfde preek, en het zwakke Gods sterker is dan de wereld. Wij hoeven de woorden van het vlees dus niet te vrezen. Hij wijst op Romeinen 3:19, dat de gehele wereld voor God verdoemelijk ligt, dus ook de wereldse en vleselijke ‘deskundigen’ en ‘professionelen’ en al hun eindeloze vergaderingen, commissies en congressen. Het is allemaal vuilnis in de ogen des Heeren. Het vlees speelt voor God, maar komt nooit ver, want het moet rekenschap afleggen ten jongste dage, voor het aangezicht des Heeren. Het is beter gekrookt riet te zijn in die dagen. Vernederd u voor de Heere.

Smytegelt stelde dat het in het oordeel het dragelijker zou zijn voor Tyrus en Sidon dan de modernen in de zogeheten genade tijd die ogen hadden maar niet zagen, en harten maar niet verstonden. Het modernisme heeft niets meer met God of gebod te maken, maar heeft zichzelf tot wet gesteld. De natuur is zo onder beton gegaan. Ze noemen zich geestelijk, maar zijn dit helemaal niet. Ze hebben het geestelijke beroofd en geroofd, en daarom is het alarm aangegaan. Ze zijn onbevoegden op verboden terrein. Kom daarom terug tot de Heere met een verbroken hart, want God is barmhartig en rechtvaardig.

Smytegelt stelde dat de overleveringen der vaderen ijdel zijn, met al hun ceremoniën en eigengerechtige oudheden, maar dat de opperste Wijsheid uit het boek Spreuken haar stem zal verheffen. Het alarm is aangegaan, geliefden. Hoort u het alarm ? Leeft u ernaar ? De eigen gerechtigheid komt te kort, stelt Smytegelt. Het witte paard zal komen. En dat is een verwijzing naar de nieuwe bijbel, in het boek Openbaring, naar de witte keursteen, het verborgen manna, wat weggelegd is voor de overwinnaars. Strijd om in te gaan. Smytegelt noemt hen ‘meer dan overwinnaars’ naar Romeinen 8:37 :

In dit alles zijn wij meer dan overwinnaars door de Heere, die ons heeft liefgehad.

De Leidse vertaling vertaalt *: ‘Maar in al die dingen behalen wij een volkomen overwinning.’*

Smytegelt stelde dat we te doen hebben met vervloekten en verdoemden die duizendmaal een sprong hebben gedaan maar ze hebben altijd verloren. De voet van Jozua is al op hun nekken, stelt hij, want zo zal de Heere met de vijanden doen. Dat zijn beelden, want hij stelt hierbij dat de overwinning het meest ligt in het lijden en verdragen. De lammetjes overwinnen door hun lijden de leeuwen, en door hun verdraagzaamheid overwinnen de duifjes arenden, stelt Smytegelt. Hij beeindigt zijn vijfde preek met de wens dat de Heere hem en allen zou overwinnen.

BESPREKING ZONDAG 22 TOT EN MET 23

Een nieuwe wereldwijde afval is gekomen, dat mensen zich massaal overgeven aan de new age en andere over-liberale stromingen die opkomen voor de menselijke eigengerechtigheid, tot de ontwaking van het vleselijke. Mensen weten het verschil niet eens meer tussen het vleselijke en het geestelijke. Tijd dus om even wat begrippen op een rijtje te zetten. Het is een groot alarm. De new age verklonterd zich steeds meer en meer tot zorgwekkende substanties, geboorte gevend aan de ene na de andere gruwel. Dit is een strijd die alleen in Heidelberg uitgevochten kan worden, dus daarom in het kader van de zondagen.

New age engelen onthouden hun wapenen van bloed, maar lopen rond met hun moderne machinetjes in het mobiele tijdperk, en gaan daar helemaal in op. Ze kunnen het ook niet meer oppikken want ze zijn teveel verslaafd geworden aan de sociale media.

De zondies, heidelbergse zombies, zijn tot u gekomen, wetende dat hun tijd kort is. Zij zijn vervleselijkingen van de zondagen, allemaal in dienst van mammon. Het zijn vernietigingen van de zondagen waarin elk spoor tot Heidelberg vernietigd wordt, en zo ook elk spoor tot Israel, Egypte, de voortijden, het oer en Orion, want die bevinden zich immers achter Heidelbergse voorhangselen. Tijd dus voor een donderende preek.

zondag 22
Vraag 57: Welke troost biedt u de

opstanding van het vlees?
Antwoord: Dat niet alleen mijn ziel na dit leven terstond tot Christus, haar Hoofd, opgenomen zal worden, maar dat ook mijn lichaam door de kracht van Christus opgewekt, weer met mijn ziel verenigd en aan het verheerlijkte lichaam van Christus gelijkvormig zal worden.
Vraag 58: Welke troost put u uit het artikel over het eeuwige leven?
Antwoord: Dat ik, aangezien ik reeds nu in mijn hart het begin van de eeuwige vreugde gevoel, na dit leven de volkomen zaligheid zal bezitten, die geen oog gezien, geen oor gehoord heeft en die in geen mensenhart is opgekomen, om God daarin eeuwig te prijzen.

Waarom is religie zo belangrijk ? Omdat de mens die tweedeling in zichzelf moet vinden en houden om zo onderworpen te blijven aan hogere principes, vanwege de bedriegelijkheid van het zelf. Zo niet dan kom je in eenheidsdenken en new age terecht. Telkens zien wij weer waar mensen bevrijd worden van religie door de hemelse kennis dat ze terecht komen in liberaal vrijheidsdenken en zo van de ene materialistische valstrik vallen in de andere, van de ene naar de andere stad gaan. Dat is niet de natuur. Zo heeft de hemelse kennis het niet bedoeld. Dit is een wereldwijd, universeel probleem, dat mensen de hemelse kennis misbruiken, voor hun karretje spannen.

Wat houdt de vijand allemaal verborgen ? De mens probeert de holocaust te vergeten en vergeet zo ook dat er nog een heleboel slachtoffers in de holocaust zijn. De mens is aan de new age drugs. Het zijn snelheidsduivels die de mens in de greep houden.

Zowel westerse, moderne christenen als westerse, moderne new agers zijn materialisten die door het vlees leven en moederhulp hebben verzaakt. Zij eren hun geestelijke moeders niet die hen roepen vanuit de geschiedenis. ‘Oh ja, wij zijn verlost. We gaan niet meer terug. Wat hebben we daar nog te zoeken,’ denkt de vrijgevochten dienstweigeraar. Nee, je hoeft niet meer terug naar waar je geweest was, maar je moet wel het verdiepen. Het Woord is immers vlees geworden. Er is een brug tussen lichaam en ziel die het kruis is, zegt zondag 22. Je bent vrijgezet om vrij te zetten, maar zoals velen die Jezus genas zag hij nooit meer terug. De westerse, gemoderniseerde Jezus is inderdaad levensgevaarlijk, maar het Jezus principe mag verder uitgewerkt worden. Het Woord werd vlees. De mens moet vlees worden, net zoals het Woord. Het is een vuil karwei maar dat kun je niet op iemand anders schuiven. Egoisme is de draagmoeder van de hedendaagse mens.

Zondag 22 komt tegen die mens, waarschuwt die mens, en kondigt het oordeel aan. Zondag 22 overtuigt de mens van zonde. Dat is een natuurkracht. Zij herbergt het geheimenis en mysterie van het hart in haar binnenste, maar wie zal hiertoe ingewijd worden ? Of je nu een westerse, moderne christen bent of van de new age maakt geen verschil als je niet vanuit je hart leeft. Dan is de rest allemaal slechts een vermomming. Een mens kan aan beide kanten van het schaakbord zeer vroom en schijnheilig zijn. Kijk om je heen hoevelen de hemelse kennis proberen te verkopen, de hemelse kennis aantrekkelijk maken door af te doen van het profetische woord, door de mens naar de mond te praten dus, het hapklaar te maken. Het kruis wordt niet gepredikt. De geschiedenis wordt niet gepredikt, geen oorlogsbevelen gegeven. Er wordt geen strategie op tafel gelegd. De vergetenen blijven de vergetenen. De verlorenen blijven de verlorenen. Men heeft immers het geweten afgekocht. Men blijft voortjakkeren, maar het oordeel van de zondagen zal komen.

Voldoe aan de voorwaarden, dat is ook de boodschap van de aarde, wat ergens naartoe wijst. Maar de mens voldoet niet aan de voorwaarden, neemt de checklist niet door. Zo leven zij in wanen. Men heeft zich in de hemelse kennis niet aan de gebruiksaanwijzing van het ‘zelf’ gehouden. Ze hoorden het woordje ‘zelf’ en renden ermee weg, niet wetende wat het betekende, en ook deden ze de moeite niet om het in de context te plaatsen door te luisteren en te leren. Het ‘zelf’ moet altijd staan ‘in verhouding tot’, want uiteindelijk gaat het ‘zelf’ niet om het eigene maar het principiele, het ethische, en daarom moet de mens de hogere ethiek wel leren, anders is het een joyride zelf, het lagere egoistische zelf, die een truukje doet. Daarom blijft religie belangrijk als symbool. Het Woord moet dus wel vlees worden.

New agers kennen de bijbel niet beter dan westerse, moderne christenen, kennen de heidelbergse catechismus niet, de dordtse leerregels niet, de kerkgeschiedenis niet, kennen dus de vijand niet, en ook niet wat de vijand achterhoudt. Ze zijn liberaal. Het kunnen goede mensen zijn met goede principes over het algemeen, maar ik heb ook veel het ‘minderen op empathie’ gezien onder liberalen en groot opportunisme op allerlei gebied. Het kan per persoon verschillen, maar dit is even een voorbeeld. Zomaar van de geestelijke liberalen zijn, daar redt een mens het niet mee.

Zondag 23 vraagt dan om een terugkeer, terug naar de basis, los van de stijfkoppige eigengerechtigheid, het waan-ik.

zondag 23
Vraag 59: Maar wat baat het u nu dat u dit alles gelooft?
Antwoord: Dat ik in Christus voor God rechtvaardig ben en een erfgenaam van het eeuwige leven.

Vraag 60: Hoe bent u rechtvaardig voor God?
Antwoord: Alleen door een oprecht

geloof in Jezus Christus. Al klaagt mijn geweten mij aan dat ik tegen al de geboden van God zwaar gezondigd en geen daarvan gehouden heb en nog steeds tot alle kwaad geneigd ben, toch schenkt God mij, zonder enige verdienste van mijn kant, uit louter genade, de volkomen genoegdoening, gerechtigheid en heiligheid van Christus. En Hij rekent mij die toe als zou ik nooit zonde hebben gehad of gedaan, ja als had ik zelf al de gehoorzaamheid volbracht, die Christus voor mij volbracht heeft, voor zover ik deze weldaad met een gelovig hart aanneem.

Vraag 61: Waarom zegt u dat u alleen door het geloof rechtvaardig bent? Antwoord: Niet omdat ik vanwege de waarde van mijn geloof God welgevallig ben, maar omdat alleen de genoegdoening, gerechtigheid en heiligheid van Christus mijn gerechtigheid voor God uitmaken, en dat ik die niet anders dan alleen door het geloof kan aannemen en mij toe-eigenen.

Ken je deze taal, of raak je hiervan overstuur ? Wij hebben de vertaal sleutel tot deze passages al veel gegeven. In de hemelse kennis heeft het een hele andere betekenis dan in de westerse wereld, omdat we de grondteksten ervan hebben laten zien, in de bijbel.

Er is geen strijd tussen oost en west, kapitalisme en communisme, maar tussen educatie en propaganda, zei Martin Buber. Er is ook geen strijd tussen links en rechts, of tussen christelijk en niet-christelijk. Daar gaat het helemaal niet om. Het is een strijd tussen hart en hoofdkennis. Op dat slagveld worden de grenslijnen en scheidingslijnen getrokken. Er moet een principiele bron zijn waaruit de mens put, en dat wordt beschreven in zondag 23 en dat is in het westen door misvertaling uit z’n verband gerukt. Het komt er op neer dat de tweedeling in de mens dus moet blijven, anders is die hemelse orde er niet meer. Dan zou alles zich op een punt gaan ophopen. Hoe je het noemt maakt dan niet uit, de taal op zich maakt dan niet uit, maar wat je ermee bedoelt.

De hemelse kennis wordt niet verkocht, maar de mens leest nu eenmaal graag populaire boeken van rijke mensen met grote reikwijdte, want dat spreekt tot het vlees. Zo is niet alleen het Woord vlees geworden, maar is het Woord ook omgebracht, afgeknald. Er is geen natuur meer. De mens kan niet meer ademen. Dit zijn allemaal vlees parasieten. ‘Oh, maar ik eet geen vlees meer,’ is een vlieger die niet opgaat, want vlees parasieten kunnen zich ook anders uiten, en kunnen zich camoufleren, hebben duizenden vermommingen en vermommings-strategieen. Maar de mens is de hemelse kennis ook niet waard. Er zijn velen geroepen maar weinigen zullen door de smalle poort gaan. Velen zoeken het, maar weinigen zullen het vinden. Dat is een hele tragische boodschap die ook in de hemelse kennis te vinden is. De parasiet komt van nergens en gaat naar nergens, keert ook weer terug tot het nergens, als een zucht. Er is dus een zekere uitverkiezing, maar die gaat in de hemelse kennis heel anders.

Dus wat wil die geloofstaal ons zeggen, zondag 23 ?

Dat het niet het zelf ‘op zichzelf’ is maar het zelf onderworpen aan hogere principes, dus in de context die de new age heeft lopen wegwuiven door allerlei geestesdrugs. ‘Hier en nu’ is zo’n gevaarlijke drugs, en ‘toekomst’, om maar eens wat voorbeelden te noemen. En daar wordt allemaal over gedobbeld, en de natuur moeders van de geschiedenis, de voortijden, het oer en orion worden vergeten. Dit is misdaad en misbruik, gedaan door dienstweigeraars, piraten, zondies. Ze zijn nog steeds in de oude kerken, maar verblind en verdwaasd. Nooit ontsnapt maar losgekocht door een bepaalde drugs. Ze zitten nog steeds vast. Hebben het ene goedje slechts verruild voor het andere goedje.

De tweedeling van de mens, maar het vlees gooit alles op een hoop. Dat is het grote new age gevaar waar we al tijden voor waarschuwen, dat ze het zoonschap uit het programma willen halen. God is nu een grote bloedworst, want dat ben je zelf ook, en zo is er ook geen zoonschap meer. Het ontbreekt het totaal aan nuance, en het natuurpad daartoe is geasfalteerd door de new age. Het is allemaal romeins, niet meer germaans. Men spreekt het voor de hand liggende, het conforme, terwijl het wilde, gesproken door verwilderde profeten, niet meer wordt gehoord. Alle klanken zijn hol en modern geworden, met een overmaat aan verziekte technologie, zo technologisch dat de stem van de natuur niet meer wordt gehoord.

Het kost je alles, echt alles. Maar de mens heeft teveel excuses, schuift de varkensneus weg. Wat baadt al die aardse informatie je die je kan opkopen ? Helemaal niets, en het schaadt de ziel. De duivel is op jacht. Onderschat hem niet. Kersten wijst op de tollenaar die van de Romeinse onderdrukkers een tol heeft gepacht en met woeker de betaalde som terugeist en zo zijn eigen volk afperst. Het zijn landverraders, stelt Kersten. Zo zijn vele mensen vandaag de dag op hetzelfde niveau bezig als de tollenaar en zijn nog steeds in dienst bij de romeinen. Dat is het moderne fundament van de samenleving, tot de goden van vleselijk materialisme en hedonisme. Alles is zo ingedut. Er is geen ware bewondering meer, maar slechts bedondering, als een sleur. De tollenaar is een zondie, van de romeinse erfenis. Romeinen, koud en hard, de empathie verloren in zelfzuchtige drogredeneringen. Het is een filosofie op zichzelf geworden, met hiaten door de alcohol. Het schuift overal langs, maar raakt niet aan. Het

zijn snelle vitesses van het gouden kalf, van de heidelbergse ferrari's. Het zijn zondies die hun eigen Heidelberg hebben gemaakt, hun eigen waanzondagen, ter ere van het gouden kalf, de dikke mercedes. Het zijn zondies die om rolce royces heendansen, en daar helemaal bloeddronken en bloedgeil van worden. Daarom wordt hun offer niet aanvaard, ook al snijden ze zichzelf helemaal kapot.

Psalm 16:4 zegt : Ze dingen naar de gunst van een andere god; ik zal hun plengoffers van bloed niet plengen, zelfs hun namen op mijn lippen niet nemen.

Kersten stelt terecht dat het ware geloof niet alleen maar een zeker weten is of kennis maar ook een zekere relatie, een verhouding, dus dat vereist ook communicatie, maar wij mogen in die zin de tweedeling in onszelf, niet opgeven. Zonder het zoonschap komen we er niet. Er moet geboorte zijn, uitgebeeld door de metaforen daartoe. Dit wordt bewerkt door de vergeestelijkingen. Kersten noemt dit overigens het geloof van de uitverkorenen, wat ook genoemd wordt in Titus 1:1. Er is dus hemels geloof en vals geloof. Het is een gevaarlijk woord wat vaak misbruikt wordt, en waar je niet voorzichtig genoeg mee kunt zijn. Daarom moet je weten wat het is, tot de juiste definitie komen in de juiste verhouding. Geloof mag profetie nooit vervangen. Geloof mag liefde, empathie, nooit vervangen. Geloof is onderworpen aan een heleboel principes. Zonder die principes is geloof een wild vraatzuchtig, ongetemd varken. Pas op met dat beest. Het is op hetzelfde niveau als het new age geloof in de media, wat allemaal voor de verkoop is, allemaal reclame voor het aardse, om de mens te binden.

Het gaat niet zomaar om geloof. Kersten noemt op dat Christus vergadert door Geest en Woord, oftewel door de vergeestelijking en de educatie, het hemelse woord, niet zomaar door geloof. Een technicus dient zijn apparaten te kennen, hoe die werken. Geloof je ogen niet wat je allemaal om je heen ziet. Je ogen en oren worden bedrogen. Dit is het terrein buiten het paradijs. Het terrein van de trickster. Het vlees laat zich graag bedriegen door al die schijnwerkelijkheden.

En dat is het vaak. Ze hebben er al een deal mee gesloten. Het laat niet zomaar meer los, en ze worden door die geesten verwend en bedreigt, en je moet het allemaal leuk en mooi vinden. Je bent verkracht en in een stockholm syndroom. Laten we er even heel eerlijk over zijn. Voor de vleselijke is het vlees altijd mooi en leuk, want dat past bij hem, krijgt hij een goed gevoel bij, spreekt tot zijn zintuigen. Maar door het vleselijke leven te behouden verlies je je ziel en de hemelse zintuigen, meer en meer. Dat zijn de demente waanwerkelijkheden. De mens houdt van zulke gimmicks. Wordt goed verkocht, iedereen doet het, iedereen zegt het, makkelijk toch ? Zeg ik het ook. De weg van de minste weerstand. Maar wat heb je dan ? Wat ben je dan ? Wat verwacht je daar verder van in de toekomst, als je als een dwaas je huis op zand bouwt ? En dan maar spotten met de Noachen die tegen de stromingen en trends in hun arken bouwen ? Ze minachten en verachten ? Schoppen tegen Mozes in de woestijn omdat hij je niet naar de mond spreekt ? Je schopt slechts tegen een steen. Het oordeel is allang geweest, en ook het eeuwig leven. Alles is al opgetekend in de boeken. Hierom werd Jezus gekruisigd. Niets nieuws onder de zon. Door zijn eigen volk nog wel. En zijn discipelen sliepen. Wie dit sprookje nu nog niet begrijpt … Tweeduizend jaar hebben ze daar over moeten doen, en nu weten ze het nog niet. Ze begrijpen er nog steeds niks van, want hun vlees staat hen in de weg. En het vlees draait alles om.

Kersten sprak over de tijdgelovigen. Zij zaaien op de steenrotsen, niet op de akkers. Ze ontvangen het Woord met vreugde op het moment dat ze het horen, maar het mag niet wortelen. Ze doen er verder niets mee, want in de tijd van verzoeking haken ze af. Het zijn slechts tijdelijke gelovers. (Lukas 8:13) Hij wijst ook op degenen die denken de gave door geld te kopen. Er zijn mensen die een hele bibliotheek aan spirituele boeken kopen en beroemde sprekers overmatig vereren, en de hemelse kennis die niet verkocht wordt, niet bekend is en niet populair, verachten. Ze denken door geld de gave te kunnen kopen, en willen er niet de lange natuurweg voor gaan om de zuivere authentieke, shamaanse gave te ontvangen en te doen laten groeien in zichzelf. Petrus bestrafte zulke mensen. Zij zijn in principe ook gewoon een soort tollenaren. Ze werken samen met de romeinen. Stoere macho mannen of snelle vitesse mannen zonder daadwerkelijke gevoelige snaren. Het is een strijd tussen de elven en de trollen. Stoer en vlot verkoopt. Het dringt zich namelijk op, maakt veel reclame, lekker makkelijk. Het zijn verkoop truukjes van tollenaren voor het romeinse bewind, lekker zaaien op de rotsen, mensen en informatie als sigaretjes gebruiken, als drugs, lekker geloven, en het komt in orde terwijl je wacht en niets doet. Druk op de knop. Zo'n laf machinetje. Slaat allerlei dingen over. Het zijn platte gimmicks, boeren geluk. Ze worden alleen heel snel oud. Het verveelt ook. Maar dan geven ze het wel even een ander tintje, even een nieuwe trend opgooien.

Kersten wijst op Petrus die het bestrafte, de gave kopen voor geld. 'Gij hebt geen deel noch lot in het Woord, want uw hart is niet recht voor God.'

Trots is iets lelijks, maar het vlees vindt het maar mooi. Hebzucht, gebrek aan empathie, is iets lelijks, maar het vlees vindt het stoer, snel. Stoer krijgt dingen snel voor elkaar, allemaal bedrog, want het vergeet het kruis, vergeet de rest,

denkt alleen aan zichzelf en zijn dierbaren, kijkt niet verder dan de neus lang is, is altijd hyper selectief, ziekelijk zelfs, denkt niet in contexten. Lekker hard rijden met de ambulance voor de verzekerden, maar als een kind in Afrika doodhongert zijn de ambulances er niet. Ze zijn namelijk niet ingeschreven.

In Christus rechtvaardig dat wil zeggen dat er hogere principes nodig zijn, een hogere ethiek, waardoor de hemelse zintuigen komen, zich weer gaan openen, en bloeien. Maar die zogenaamde stoere mannen en vitesses verkopen bloemen, kappen ze af.

Als je de voorhangsels niet wil kennen, dan zul je de tent ook niet binnenkomen.

Ze willen niet van Jezus horen omdat ze het kruis haten.

Zorg dat je het begrijpt. Het is een zaak van het hart, niet van het hoofd, niet van woorden op zich. Zelfs een geestelijk gehandicapte zou dit kunnen begrijpen.

Daarom moet je de geestelijke 'Jezus' leren te begrijpen, anders kun je het Jezus-vlees, nooit overwinnen. Dan heb je al je jaren weggegooid. Wij blijven erop hameren hoe belangrijk het Jezus mysterie is, niet alleen om te ontmaskeren en te herzien, maar ook om terug te leiden tot de bronnen. Ga werken in die mijnen. Handen uit de mouwen. Niet bang zijn om een beetje vies te worden. Beste stuurlui die aan wal zijn hebben we niks aan. Die zullen door de oprijzende golven weggespoeld worden. Ga aan de slag met het mysterie.

Moet je dan op een dag van de gekruisigde horen : Ik ken u niet ? Hoe verschrikkelijk zal dat zijn. Dan moet je wenen als om een eniggeboren zoon. De mens heeft het Woord weggeworpen en is met de zwijnen meegegaan, en dat werd hen tot Woord. Zo werd hun vlees tot Woord. Het vlees werd tot Woord, en het werd tot een gruwel. Ze aanbaden en aanbidden dit gouden zwijn, dit gouden varken. En het goud geeft af. Heerlijk vinden ze het om ermee te knuffelen. Kunnen ze ook weer aan anderen laten zien : 'Zie, ik heb met het gouden varken geknuffeld.'

Wat betekent het 'met Christus' te leven ? Het is zeker een onderwerp van de hemelse kennis. Niet letterlijk, niet als een westerse, moderne christen, maar als nacht discipel. Geen slapende discipel. Je moet naar Getsemane en naar Golgotha. Kersten wijst erop dat ook de Efezen eertijds zonder Christus waren (2:12). Wat betekent dat, zonder Christus zijn ? Er staat : 'uitgesloten van het burgerrecht Israels, vreemd aan de verbonden der belofte, zonder hoop en zonder God in de wereld.' Het woord Christus hoeft dus niet eens genoemd te worden, want het gaat over Israel, en Israel had trouwens ook een heel ander beeld van Christus, als principe. Ja, Jezus en Christus komen ook in het Oude Testament voor, in het Grieks en de Israelitische talen zelf, als onderdeel van de taal, terwijl de Israelieten juist niet in Jezus geloven omdat ze weten wat het betekent. Natuurlijk geloven ze in het Jezus principe en gebruiken ze het woord, maar niet als de afgod die het westen van Jezus heeft gemaakt, als een soort tweede Boeddha, of christelijke boeddha of wat het ook is. Een volgevreten Jezus hebben ze ervan gemaakt in plaats van de oorspronkelijke wilde die hij was. Het is ook in de verste verten geen germaanse wilde met wilde haren en wilde baard. Neen. Ze hebben een Romeinse Jezus gemaakt. Laten we eerlijk zijn.

Westers, modern christendom en new age vallen geheel met elkaar samen in bedriegerij en bedonderij. Blinde ogen zijn het. Blind voor de zonde, en blind voor het oordeel op de zonde. Ze kennen de zonde niet. Ze willen dat ook niet kennen. Ze denken dat het kennen alleen toegepast moet worden op recente en actuele zaken van de aarde, en de goede dingen. Geschiedenis en vijand willen ze niet kennen. Het vergetene willen ze niet kennen. Iedereen is ze vergeten, dus waarom zouden zij het niet vergeten ? Kersten noemt op dat de hond is teruggekeerd tot zijn braaksel, en de zeug tot de wenteling in het slijk. Varkens noemt hij ze. Hij stelt dat voor de toetsing van henzelf en anderen er een veel betere toetssteen aangelegd moet worden, namelijk de gekruisigde, maar dan moet je daartoe niet in het vlees wandelen, maar in het geestelijke. Woord en Geest, niet zomaar blind geloof. Wat betekent dat ?

Efeze was afgedwaald. Oorspronkelijk was deze nederzetting gevestigd door de amazones. Maar toen dwaalde Efeze af. Daarom wordt Efeze weer bepaald bij de geestelijke wapenrusting in hoofdstuk 6.

2:12 heeft her erover dat de Efezen weer tot Christus naderden door het bloed. Wat betekent dit ? Wat is de vertaal-sleutel hiertoe ? Even er vanuit gaande dat het Woord vlees is geworden, niet zomaar alleen het vlees dat Woord is geworden. Er is dus een kruizing, een kruiziging. Woord werd vlees. Vlees werd Woord. Een mysterie om niet te verachten. Tot Christus naderen door het bloed. Hier gaat het duizenden malen mis in de westerse kerken. Juist. Terugkeren tot de geestelijke oorlog. Efeze 6. Er moet bloed vloeien. Het vlees moet verscheurd worden, het voorhangsel, opdat de mens tot het Woord nadert. Woord werd vlees, vlees werd Woord. Hier gaat het mis in de westerse kerken. Daarom : Terugkeren tot de geestelijke oorlog. Terugkeren tot de zondagen van de Heidelbergse catechismus. Dat houdt oefening in, dat houdt school in. Een oorlogsschool. Ken je vijand. Hij kent jou namelijk beter dan dat jij hem kent. Hij heeft wat dat aangaat zijn huiswerk goed gedaan, in verkeerde zin dan.

Het leven is in het bloed, de ziel is in het bloed. Het Woord is in het vlees, dus daarom ontkom je niet aan de oorlogsvoering tegen het vlees.

Daar komt een heleboel bij kijken. Die wapens maak je niet zomaar. Daar zijn een heleboel items voor nodig, en voor die items moet je eerst naar allerlei plaatsen toe.

Daarom gaat het alarm ook wereldwijd aan, en wij zijn niet de enigen die dit alarm laten horen, maar wij doen dit wel met diepgang en fundament. Keer terug zolang je nog kan. Ga in zak en as, verscheur je klederen, want het is een tijd van rouw, berouw en boetvaardigheid. Zo niet, dan zal de new age nog meer gaan wegvreten en nog meer leugens brengen.

Iedereen heeft met deze strijd te maken, en een ieder heeft met deze boodschap te maken. Als wij deze boodschap niet zouden prediken en als wachters niet het waarschuwingssignaal zouden laten horen, dan zou het bloed ook aan onze handen rusten. Blaast de bazuin. Als het zwaar onweert in het open veld, dan moet je op de grond gaan liggen, anders wordt je zelf ook getroffen.

Kain was landbouwer en bracht alleen maar plantaardige offers, en daarom werd zijn offer niet geaccepteerd, maar Abel, Hobel in het Hebreeuws, was jager en fokker, en bracht bloedoffers, en daarom werd dat offer wel geaccepteerd. Het geeft ons te denken over deze metafoor, deze zinnebeelden, wat hier gaande is, en hoe we dit kunnen toepassen. Uiteindelijk bracht Kain dan wel een bloedoffer, maar een hele verkeerde, en werd zo tot een verworpene. Laten we hier intens over nadenken dat we niet in hetzelfde lot vallen en een Kainsloon ontvangen. We ontkomen niet aan de jacht op het vlees, maar laten we wel zo geschoold zijn dat we het verschil weten tussen het vleselijke en het geestelijke. Abel werd omgebracht vanwege dat hij het vlees niet spaarde, en zo werd Jezus ook omgebracht door een geliefde, een van zijn broeders. Zijn wij kinderen van het bloed van Abel of van Kain ? Uiteindelijk heeft het bloed van Abel niet voor niets gestroomd. Het Woord moest vlees worden, en het Woord moest aan het vlees sterven.

Uitgave : HRC

FILIPPENZEN COMMENTAAR - 3
Hoofdstuk 3

1 Overigens, mijn broeders, verblijdt u in de Here! Hetzelfde aan u te schrijven is voor mij niet verdrietig en voor u is het veilig. 2 Let op de honden, let op de slechte arbeiders, let op de versnijdenis! 3 Want wíj zijn de besnijdenis, die door de Geest Gods Hem dienen, die in Christus Jezus roemen en niet op vlees vertrouwen. 4 Ofschoon ik voor mij wel reden zou hebben om ook op vlees vertrouwen te stellen. Indien een ander meent op vlees te kunnen vertrouwen, ik nog meer:

De besnijdenis moet diep gaan, en niet materieel en oppervlakkig. Het boek Leviticus gaat zinnebeeldig gezien over de besnijdenis.

5 besneden ten achtsten dage, uit het volk Israël, van de stam Benjamin, 6een Hebreeër uit de Hebreeën, naar de wet een Farizeeër, naar mijn ijver een vervolger van de gemeente, naar de gerechtigheid der wet onberispelijk.

De besneden Paulus is hier alleen maar een beeld van, een zinnebeeld.

7 Maar alles wat mij winst was, heb ik om Christus' wil schade geacht. 8 Voorzeker, ik acht zelfs alles schade, omdat de kennis van Christus Jezus, mijn Here, dat alles te boven gaat. Om zijnentwil heb ik dit alles prijsgegeven en houd het voor vuilnis, opdat ik Christus moge winnen, 9 en in Hem moge blijken niet een eigen gerechtigheid, uit de wet, te bezitten, maar de gerechtigheid door het geloof in Christus, welke uit God is op de grond van het geloof.

Hier moet Paulus toegeven dat het om kennis gaat, om de gnosis in de Griekse grondtekst.

10 Dit alles om Hem te kennen en de kracht zijner opstanding en de gemeenschap aan zijn lijden, of ik, aan zijn dood gelijkvormig wordende, 11 zou mogen komen tot de opstanding uit de doden.

Hierin heeft de lijdensbezinnelijkheid een belangrijke plaats, waardoor de mens aan zichzelf sterft. Alleen de dwazen hollen weg met een letterlijk geloof in Jezus als de deur tot zaligmaking. Wat Paulus hier zegt gaat veel dieper.

12 Niet, dat ik het reeds zou verkregen hebben of reeds volmaakt zou zijn, maar ik jaag ernaar, of ik het ook grijpen mocht, omdat ík ook door Christus Jezus gegrepen ben. 13 Broeders, ik voor mij acht niet, dat ik het reeds gegrepen heb, 14 maar één ding doe ik: vergetende hetgeen achter mij ligt en mij uitstrekkende naar hetgeen vóór mij ligt, jaag ik naar het doel, om de prijs der roeping Gods, die van boven is, in Christus Jezus. 15 Laten wij dan allen, die volmaakt zijn, aldus gezind zijn. En indien gij op enig punt anders gezind zijt, God zal u ook dat openbaren; 16 maar hetgeen wij bereikt hebben, in dat spoor dan ook verder.

Het gaat dus niet om oorlog te voeren tegen andersdenkenden, maar om het streven naar openbaring over deze dingen.

17 Weest allen mijn navolgers, broeders, en ziet op hen, die evenzo wandelen, gelijk gij ons tot voorbeeld hebt. 18 Want velen wandelen – ik heb het u dikwijls van hen gezegd, maar nu zeg ik het ook wenende – als vijanden

van het kruis van Christus. 19 Hun einde is het verderf, hun God is de buik, hun eer stellen zij in hun schande, zij zijn aardsgezind.

De verwesterlijkte, gemoderniseerde piraat als valse vorm van Paulus (wat dus een duistere wereldgeest is) had sieraden geroofd die hem ook zouden ontmaskeren uiteindelijk. Hij had grote alarmen geroofd, en dat alarm keerde zich ook tegen hem. Daarom getuigen zijn brieven van zoveel waarheid en zijn ze nuttig op het demonologische en bezinnelijk-gereformeerde pad. Zij die alleen maar in Jezus geloven en de kruis-bezinnelijkheid afwijzen maken zo automatisch hun buik tot god. Zij doen hiermee aan snelvergoddelijking van het Toronto restaurant. De kruisbezinnelijkheid, of lijdensbezinnelijkheid, moet tot diepte komen in de hongerbezinnelijkheid, om zo tot de oneindige kennis te komen. Paulus ontmaskert de zwijnse grenswachters hiervan, de buikaanbidders. Dit gaat zo diep vandaag de dag dat er een hele tabernakel-theologie is opgesteld en een priesterschap voor de buik-aanbidding. In de stad zit mr. Joe sixpack op de troon, die aandacht vraagt voor zijn buik. De buik is onderverdeeld in protsende stenen van zijn Toronto-vreet-orakel. Het is een parasiet die in zijn buik leeft. Trots toont hij overal zijn buik, en vraagt aanbidding. Hij is de nar van een restaurant, een apenkoning, een tussenvorm van Saveer. Een tussenvorm van Elias is de schorpioen, die dan direct zijn volgelingen aborteert. (Meer hierover in het boek ‘De Calvijn Code’, uitgegeven door COAB, 2017). Het zijn Marsiaanse demonen. Alles wat de mens om zich heen ziet is hun code. Cryptisch slachten ze de mens. Het zijn grenswachters van de kannibalen-industrie.

20 Want wíj zijn burgers van een rijk in de hemelen, waaruit wij ook de Here Jezus Christus als verlosser verwachten, 21 die ons vernederd lichaam veranderen zal, zodat het aan zijn verheerlijkt lichaam gelijkvormig wordt, naar de kracht, waarmede Hij ook alle dingen Zich kan onderwerpen.

Hamburgers, dat is wat de mens is. Hoe ontkomt de mens aan het vreet-orakel ? De mens moet de cryptiek leren zien. De buik is verbonden aan de mond, en de mond is voor demonen van belang om hun paardenbit in te leggen voor de teugels. Zij willen de mens tot een rijtuig maken. In de diepte is het dus een auto-industrie. De mens moet verlost worden van zulke 'rijders' of 'ruiters', wat ook gelijk het thema is van de Filippenzen brief.

Uitgave : Calvijn II Project

DE POPPENMAKER VAN HIROSHIMA - 11

Hoofdstuk 11. December 1947 tot Juli 1948

Het was december 1947, en hij voelde zich helemaal afgemaakt door zijn vrouw, haar zus, haar moeder, en haar vriendinnen. In december deden ze de grootste aanval, en hij noemde het de december moorden. Hij voelde zich daarna meer dood dan levend.

De dominee zou ze wel terugpakken in zijn preken. Hij smeedde ze als nieuwe wapens. Toen hij op de preekstoel stond voelde hij zich oppermachtig na alle vernederingen. Wat haatte hij vrouwen en buitenlanders. Hij zou bijna weer willen gaan drinken en roken, maar de preekstoel opgaan hielp ook. Hier had hij het voor het zeggen en hingen ze aan zijn lippen. Maar het was alsof zijn vrouw de bui zag hangen, en ze was niet gekomen. Hij zag haar nergens zitten, ook haar zus niet, haar moeder niet, en ook geen van haar vriendinnen. Een zwakte maakte zich meester van de dominee. Hij prevelde gewoon zijn preek op, maar was er met zijn hoofd helemaal niet bij. Wel foeterde hij vrouwen en buitenlanders uit op een subtiele manier. Hij zorgde ervoor dat het nog net geen racisme en sexisme was.

Toen hij thuiskwam waren ze allemaal in de huiskamer, en sommigen waren op de slaapkamer van de vrouw. Het hele huis was vol. 'Waarom waren jullie niet naar de dienst gekomen ?' vroeg de dominee die zijn jas aan de kapstok hing, en zijn hoed boven op de kapstok zette. Maar hij werd gewoon genegeerd. 'Zeg op !' bulderde hij, terwijl hij er één een duw gaf. 'Waar waren jullie ?'

'Je bent dronken,' zei een vriendin van zijn vrouw. Zijn vrouw zei niets. 'Jullie zijn de oorzaak van drinken en roken,' sprak de dominee, terwijl hij een sigaret opstak. Ook deed hij toen de piano muziek hartstikke hard aan. 'En nu allemaal mijn huis uit !' riep de dominee. 'Kunnen jullie ons zelfs niet 's zondags met rust laten ? Mijn vrouw heeft rust nodig.'

Maar niemand gaf aandacht aan hem. Toen begon hij meerderen te duwen. 'Ik ben niet kapot te krijgen, hoor !' riep hij. Hij zag ze naar elkaar fluisteren. 'Weer plannetjes aan het maken, hè ?' riep hij. 'En maar blijven roddelen. Ik stop er zo mee. Ik kan geen dominee zijn met zo'n vrouw. Dan maar geen financiele ondersteuning van de kerk.'

'Je blijft gewoon dominee,' zei zijn vrouw. 'Dat ben je aan mij verschuldigd. Eens getrouwd, altijd getrouwd, en dat was de afspraak.'

'Ik stop ermee als je deze mensen hier laat wonen,' zei de dominee. 'Ze horen hier niet. Ik vraag me af of ze zelfs wel in dit land horen. Het zijn Surinamers zoals jij.'

'Wij zijn gastvrij,' zei zijn vrouw.

'Ja, maar niet voor indringers en gespuis,' zei de dominee. 'Ik sta erop dat ze vertrekken, anders zeg ik mijn

predikantschap af. Ik meen het.'

'Het is geen gespuis,' zei zijn vrouw. 'Het is familie en het zijn mijn vriendinnen. Ik heb het nodig.'

'Ze mogen wel logeren, maar niet de hele tijd,' zei de dominee. 'Ik voel me niet meer veilig in mijn eigen huis.'

'Je hebt je nooit veilig gevoeld,' snauwde zijn vrouw.

'En daar ben jij de schuld van,' snauwde hij terug. 'Ik meen het. Ze moeten weg, of ik stop ermee.'

'Eén van hen is predikant in een vrouwenkerk, en zij zullen ons financieel ondersteunen, dus je doet maar wat je niet laten kan,' zei zijn vrouw koud.

'Oh, dus jullie waren naar de vrouwenkerk vandaag ?' zei de dominee.

'Wen er maar aan dat je hier niet alleen woont,' zei zijn vrouw.

'Ik heb hier niets meer in te brengen zie ik,' zei de dominee.

De volgende zondag ging de dominee met zijn vrouw en de anderen mee naar de vrouwenkerk. Er waren hier veel vrouwen, maar ook mannen. Zowel vrouwen als mannen preekten hier. Na de dienst werd er aan hem gevraagd of hij ook wilde preken, omdat hij een dominee was. Hij stemde erin toe, omdat hij dacht dat hij zo misschien wat veranderingen kon aanbrengen, en zijn vrouw wilde toch niet meer terug naar de vorige kerk. Hij vroeg zich af waarom, of misschien dat het met hemzelf had te maken. Hij kon direct de zondag erop al preken. Hij besloot zijn woorden voorzichtig uit te kiezen, om niet gelijk met de deur in huis te vallen. Hij zou strategie gebruiken.

Zijn vrouw was erg over zijn preek te spreken, en ook de anderen. Maar dat wilde niet zeggen dat hij ineens meer in te brengen had. Hij besloot ook maar een beetje met hen mee te praten om de goede vrede, maar eigenlijk was die vrede er nooit. Als er niet gebekt en geslagen werd, dan was er een koude of stille oorlog.

Het viel niet meer weg te denken uit zijn leven, en hij legde zich er maar bij neer. Het was alsof hij weer op het internaat leefde, maar deze vrouwen waren veel moeilijker, veel doortrapter, en veel gevaarlijker. Het was alsof hij in een arsenaal woonde met gevaarlijke wapens. Als hij wist hoe ze te gebruiken dan zou het misschien nog functioneel voor hem zijn, maar anders zou het hem te gronde kunnen brengen. Het was een mijnenveld. Elke stap kon de laatste zijn. Hij moest alles wegen op een gouden weegschaaltje. De vrouwen deden niets anders dan roddelen en stoken de hele dag, en maar liegen en beschuldigen. Zijn semiotische stelsels konden hier niet eens tegenop. Het overweldigde hem als een stortvloed. Hij werd van achteren aangevallen. Het was allemaal niet voorspelbaar voor hem.

Hij had een droom over het vijfhoofdige monster Hiroshima. Ook droomde hij over wilde honden. Hij droomde dat de hele mensheid zat opgesloten in deze chemische gevangenis genaamd Hiroshima. Het bewoog om hen heen en gaf hen leugens. Het hield hen in een diepe slaap en in valse dromen. Hiroshima was een zeemonster. Het monster vergiftigde kinderen met chemische rotzooi en kocht hen om. Zij werden gemaakt tot poppen. Hiroshima was een poppenmaker.

De poppenmaker van Hiroshima,
Traag gaat hij over de straat,
Traag maakt hij zijn poppen,
Alles aan hem is traag

Hij maakt zijn poppen traag als hem,
Hij geeft hen geen leven, maar dood,
De poppenmaker van Hiroshima,
Hij is op weg naar de dood,
En neemt velen met hem mee

De poppenmaker van Hiroshima,
Nee, om het leven geeft hij niet,
Hij voedt zijn kinderen met gif,
En maakt hen tot poppen

Hij verkoopt hen vroeg op de ochtendmarkt,
Maar zij zullen hem altijd volgen.

Een eeuwig vuur heeft hij gemaakt,
Waarin zijn poppen traag wegzinken,
Het merkteken van verwoesting dragen zij,
Nu zijn zij slechts een droom

Zij kunnen zijn naam niet zeggen,
Alleen doen wat hij zegt,
De wereldoorlog werd tot een wereldrijk,
Het wereldrijk van Hiroshima

De dominee schrikt wakker en kijkt naar de Pinokkio pop die boven zijn schrijftafel hangt. Na een tijdje valt hij weer in slaap. Hij droomt over wilde honden die jagen. Het zijn de honden van Hiroshima. Zij zijn wreed en kennen geen genade. Zij roven kinderen uit hun bedden. Ook hij en zijn vrouw waren geroofde kinderen. De honden renden rond met hen in hun bek. Zij werden gebracht tot het monster. Het monster had vijf hoofden. Het was een zeemonster. Zo werden zij verslonden. Zo werden zij een deel van het monster. Iedereen die het monster zag werd erdoor geassimileerd. Iedereen die het monster zag begon te branden. Zij begeerden het ijs. Wat was dit ? Was dit een boze geest die hen in hun macht had ? Was het de duivel ? Waren zij daarom zoals zij waren ? Hij durfde er met niemand over te praten. Hij raakte steeds meer in zichzelf gekeerd. Niemand kon hem nog bereiken. 's Nachts had hij dromen over dat hij alleen was in een besneeuwd bos, terwijl de stad brandde. Het was donker, maar het vuur verlichtte de nacht. Hij

had nergens om naartoe te gaan. Ook andere steden waren brandende. Hij wilde een medicijn. Hij wilde ijs. Dan begon ook hij te branden. De dromen keerden telkens weer terug en dan was er muziek op de achtergrond, trage, tragische muziek. Hij wist dat de atoombom ook hen had getroffen.

Binnen die ervaring leefden ze in een bevroren droom om hen tegen dat vuur te beschermen. Uiteindelijk werd alles tot steen, alsof de Medusa had toegeslagen. Hij had dromen over het Hiroshima monster in gevecht met Medusa. Zij zag hem, en brandde, en hij zag haar, en werd tot steen. Het was een ongeluk, een huwelijk, en uiteindelijk verslond zij hem als een vogelspin, als een zwarte weduwe.

Hij werd jankend wakker, badend in zweet. Hij hief zijn handen op en sprak : 'Oh, Medusa, mijn godin. Gezegend zijt gij. Gij hebt ons bevrijd van het monster van Hiroshima.' De dominee was ziek en ijlde. Hij viel weer in slaap, en droomde alsof hij door de grond zakte nadat hij wat had gedronken in de keuken. Hij gleed door een put die leidde tot een dal waar doodsbeenderen en schedels lagen. Hier woonden de indianen. Hij voelde zich vrij en rende rond. Hij herinnerde zich dat Medusa hem deze drank had gegeven. 'Medice !' riep hij. 'Mijn medicijn !'

Hij zag haar lichtende gesteente, als een standbeeld, en kwam dichter bij haar, totdat hij ook versteende. 'Alleen steen komt tot mij,' sprak ze.

'Maar ik ben steen,' sprak de dominee.

'Je zult terugmoeten,' sprak Medusa. 'Je hebt nu een boodschap te brengen.'

De dominee werd wakker en voelde zich beter. Hij vroeg zich af wat voor boodschap hij moest brengen. Hij bad tot Medice, zijn medicijn. Was zij God ? Hij preekte die zondag in de vrouwenkerk, en vertelde over zijn dromen, over Medice. Maar hij werd een ketter genoemd en een heks. Hij mocht in de vrouwenkerk niet meer preken. Er begonnen meer vrouwenkerken op te komen, ook in het centrum, en toen ging hij gewoon naar een andere. Hij besloot niet meer te preken, maar gewoon foldertjes uit te delen over Medice, zijn medicijn. Mensen dachten dat hij gek geworden was. Zij konden het niet waarderen. Alleen in de semiotische kerk kon hij terecht. Daar vonden ze het interessant, en ze wilden het graag verder uitpluizen.

'De man is het individu, en de vrouw is het collectief,' zei een andere dominee van de semiotische kerk. 'Het is de altijddurende strijd tussen kapitalisme en communisme.'

'Alleen het semiotische militarisme kan een brug bouwen tussen hen, niet het materialistische militarisme. Japan is het militarisme,' zei dominee Jonkema.

De poppenmaker van Hiroshima,
In zijn fabrieken van oorlog en verderf laat hij hen werken,
Opdat zijn giftige medicijn verkocht kan worden.

Toen de dominee weer thuis was las hij een psalm. Het was psalm 102 : de psalm van een geheel ontblote bidder.

'Een gebed des verdrukten, als hij overstelpt is, en zijn klacht uitstort voor het aangezicht des Heeren.
O Heere, hoor mijn gebed, en laat mijn geroep tot U komen.

Verberg Uw aangezicht niet voor mij, neig Uw oor tot mij ten dage mijner benauwdheid; ten dage als ik roep, verhoor mij haastelijk.

Want mijn dagen zijn vergaan als rook, en mijn gebeenten zijn uitgebrand als een haard.

Mijn hart is geslagen en verdord als gras, zodat ik vergeten heb mijn brood te eten.

Mijn gebeente kleeft aan mijn vlees, vanwege de stem mijns zuchtens.

Ik ben een haan der woestijn gelijk geworden, ik ben geworden als een nachthaan der wildernissen.

Mijn vijanden smaden mij al den dag; die tegen mij razen, zweren bij mij.

Want ik eet as als brood, en vermeng mijn drank met tranen.

Vanwege Uw verstoordheid en Uw groten toorn; want Gij hebt mij verheven, en mij weder nedergeworpen.

Mijn dagen zijn als een afgaande schaduw, en ik verdor als gras.

Maar Gij, Heere, blijft in eeuwigheid, en Uw gedachtenis van geslacht tot geslacht.

Gij zult opstaan, Gij zult U ontfermen over Sion, want de tijd om haar genadig te zijn, want de bestemde tijd is gekomen.

Want Uw knechten hebben een welgevallen aan haar stenen, en hebben medelijden met haar gruis.

Dan zullen de heidenen den Naam des Heeren vrezen, en alle koningen der aarde Uw heerlijkheid.

Als de Heere Sion zal opgebouwd hebben, in Zijn heerlijkheid zal verschenen zijn,

Zich gewend zal hebben tot het gebed desgenen, die gans ontbloot is, en niet versmaad hebben hunlieder gebed;

Dat zal geschreven worden voor het navolgende geslacht; en het volk, dat geschapen zal worden, zal den Heere loven;

Omdat Hij uit de hoogte Zijns heiligdoms zal hebben nederwaarts gezien; dat de Heere uit den hemel op de aarde geschouwd zal hebben;

Om het zuchten der gevangenen te horen, om los te maken de kinderen des

doods;

Opdat men den Naam des Heeren vertelle te Sion, en Zijn lof te Jeruzalem;

Wanneer de volken samen zullen vergaderd worden, ook de koninkrijken, om den Heere te dienen.

Hij heeft mijn kracht op den weg ter neder gedrukt; mijn dagen heeft Hij verkort.

Ik zeide: Mijn God, neem mij niet weg in het midden mijner dagen; Uw jaren zijn van geslacht tot geslacht.

Gij hebt voormaals de aarde gegrond, en de hemelen zijn het werk Uwer handen;

Die zullen vergaan, maar Gij zult staande blijven; en zij alle zullen als een kleed verouden; Gij zult ze veranderen als een gewaad, en zij zullen veranderd zijn.

Maar Gij zijt Dezelfde, en Uw jaren zullen niet geëindigd worden.

De kinderen Uwer knechten zullen wonen, en hun zaad zal voor Uw aangezicht bevestigd worden.'

Hij voelde zich als de bidder die zichzelf bloot had gegeven door zijn dromen te vertellen en hierdoor bespot werd. De nacht daarop had hij een droom van zijn vrouw die tot steen was geworden, en er was Russische, communistische muziek op de achtergrond. Er was ook een aftiteling, alsof een film was afgelopen. Hij werd wakker door het geschreeuw en gehuil van de zus van zijn vrouw en haar vriendinnen. Ze riepen dat ze was overleden. Hij rende uit zijn kamer, en vroeg hoe dat gebeurd kon zijn. Ondanks dat hij een hekel aan haar had in vele opzichten was hij ook zwaar bedroefd en geschrokken. Niemand had hierop een antwoord. Ze was niet ziek.

Het was een zware en sjieke begrafenis met veel bloemen. Iedereen ging in het zwart, en ook hij. Hij zou de preek houden bij de begrafenis. Hij zei alleen maar goede dingen over haar, en hield haar de hand boven het hoofd. Over de doden niets dan goeds. Die nacht had hij een droom dat ze verdronk in een zee van bloemen. Hij was bij haar. Hij hield haar vast. Hij kon haar dood niet stoppen. Het was een hemelse droom waarin hij haar kuste. Zo nam hij afscheid van haar.

In hun cultuur als de vrouw was gestorven, dan erfde de zus alles, ook de echtgenoot, bij wijze van gewoonte. Het was iets heel economisch weer, want zo zou de man toch voor de familie blijven zorgen. Dit was dus ter voordeel van de zus van zijn vrouw. Hij voelde zichzelf als een melkkoe. Er werd niet om zijn toestemming gevraagd. Hij werd automatisch de echtgenoot van de zus van zijn vrouw. Hij had er gemengde gevoelens over, want aan de andere kant werd zo wel het gemis opgevuld. Zijn nieuwe vrouw was direct veel meer open. Zij nam de kamer van zijn vrouw nu, en zorgde er ook voor dat de vriendinnen van zijn vrouw weer vertrokken.

Ze was wel heel erg veeleisend en streng, en eiste na een paar weken wel dat ze samen één slaapkamer zouden hebben.

Op een ochtend kwam hij de slaapkamer uit. Zijn nieuwe vrouw was er al eerder uitgegaan en zat in haar nachtjapon achter de ontbijttafel. Hij liep naar haar toe en legde een hand op haar schouder, en ging toen tegenover haar zitten. 'Hoe heb je geslapen, lieverd ?' vroeg hij haar.

'Goed, schat, en jij ?' vroeg ze. 'Het was weer een nacht vol van dromen,' zei hij.

'Waarover ging het, schat ?' vroeg ze.

'Daar ga ik het niet over hebben, want straks word ik weer bespot,' zei hij.

Ze deden veel samen. Ze gingen samen naar de supermarkt en naar de bibliotheek bijvoorbeeld. Ze was warm, open en hartelijk, maar diplomatiek. Ze hadden elkaar eindelijk gevonden. Ze waren elkaar tegengekomen op een brug die lange tijd afgesloten was geweest. Zo hadden ze een goed uitzicht vanaf de brug. Ze was eindelijk volwassen geworden. Hij had veel filosofische gesprekken met haar. Ze groeiden steeds meer over religie heen, maar stukken ervan waren wel onderdelen van de filosofie. Er was veel ijs gebroken tussen hen sinds ze getrouwd waren. Eigenlijk ging het alleen maar beter. Hij verbaasde zich erover hoe ze in korte tijd zo kon veranderen. Hij herkende haar bijna niet meer terug.

Ze maakten ook samen lange stadswandelingen, en gingen naar andere steden en plaatsen. Ze hielden ook beiden van het strand. Als ze langs andere huizen liepen dan keken ze vaak naar de tuinen. Sommige tuinen van Arabieren leken wel op vuilnishopen. Ze gooiden hun rommel gewoon in de tuin. Ze konden zich daar enorm aan ergeren. Het stonk er ook altijd verschrikkelijk, maar misschien was het de gewoonte van die mensen, of ze wisten niet waar ze het naartoe moesten brengen. Misschien hadden die mensen wel hulp nodig. Vaak hadden ze het thuis ook over die Arabieren en hun rommel, en ze hoopten maar dat niet de hele stad een vuilnisbelt zou worden. Vanuit het raam aan de achterkant konden ze gewoon zulke tuinen inkijken bij flats. Ze hadden achter hun flatje zelf een tuin, en daarachter was een speeltuintje, en daarachter was een flatje waarin veel Arabieren woonden. Er stond ook een schooltje dichtbij.

Soms gingen ze het bos in, even de frisse lucht in. Dan waren ze ook even uit de fabriekslucht van de stad. Ze huurden zelfs een sta-caravan op een kampeerterrein in het bos. Dit lag aan een meer, waar ze ook een bootje huurden. Maar thuis voelden ze zich

toch het beste, ondanks de bijwerkingen van het stadse leven. Zo hadden ze ook de kerk dichtbij. De preken maakten ze samen. Zij was hem hierin een grote hulp.

Uitgave : COAB, 2018

OP WEG NAAR DE EEUWIGHEID

Wat zijn Rodenbergse predikers ? Het zijn predikers die hebben begrepen dat leven en literatuur bestaat uit hyperbolische stijlfiguren. Rodenbergse predikers zijn gebaseerd op het nieuwe woord door de natuur gegeven, en al lang geleden aangekondigd door de voorouders. Dat nieuwe woord moet wel komen, want het oude formaat gaat het niet redden. Het nieuwe woord werkt, heeft de missing links. Het is een orakel.

Dan komt er ook een nieuw geloof, maar geloof is maar een woord, en het kan meerdere betekenissen hebben, verschillende betekenissen, dus geloof is maar net welke semantiek je hebt. Geloof is een schakel in een groter geheel. We hebben altijd gezegd : Het gaat niet om zomaar geloven, maar om geleid worden, om de hogere kennis, en dan kom je tot een nieuw geloof. Blind geloof is nooit een goede raadgever geweest. Er moet eerst een basis zijn, en het moet dus om geleid geloof gaan.

Geloof is een uitingsvorm zonder je daarbij teveel op te dringen. Geloof spreekt voor zichzelf en wijst ergens naartoe. Ik kan zeggen : Ik geloof in het Woord, om daarmee aan te tonen dat ik niet gebaseerd ben op materie, want materie gaat het niet voor elkaar krijgen. Geloof in het Woord laat ook weer de zinloosheid van oorlog zien. Een Woord heeft iets zachters, iets subtielers, en daarom heb ik altijd van het Woord gehouden, en dan gaat het om het eeuwig Woord. Dat loopt door alles en iedereen heen.

Ik mag zeggen : ‘Ik geloof in het Woord. Ik geloof dat het Woord werkt. Ik sta op het Woord,’ om daarmee aan te geven dat ik tegen letterlijke oorlog ben, maar dit is een geestelijke, literaire oorlog, waarin je jezelf moet oefenen en toerusten. Geloof is dan het toe-eigenen van het Woord, en let wel : dit is een eeuwig Woord. Ik kan daar niet zomaar op vertrouwen, maar het is een worsteling, zoals het nieuwe Woord dit ook noemt als de arena. Er is dus niet zomaar geloof. Het is seizoensgebonden, en komt voort uit een geestelijke strijd, want we zijn geroepen om alle dingen grondig te testen, en niet zomaar genoegen te nemen met de eerste de beste voorbijganger, zoals het nieuwe Woord, de Rodenberg Versie van de tweede bijbel, zegt in Zeeën 1:26 :

‘Trek dingen in twijfel, stel vragen, en trek ook de antwoorden in twijfel en stel vragen. Telkens weer. Gij neemt geen genoegen met het eerste de beste antwoord. Gij stelt uw vertrouwen niet zomaar op voorbijgangers.’

Er moet dus heel veel vals en blind geloof afgebroken worden. Vers 27 zegt :

‘Overal liggen valkuilen op het geestelijke pad, die uw denken proberen te strikken. Er is een oorlog om uw ziel. Wordt wakker en besef dat gij in het oerwoud bent, en dat er overal op je gejaagd wordt, dat het levensgevaarlijk gebied is. Weest op uw hoede. De vijand is sluw. Velen heeft de vijand al bedrogen.’

Dus niks zomaar geloven. Er zijn een heleboel mensen die op de automatische piloot leven, maar elk vals en overmoedig automatisme moet afgebroken worden. Dus niet zomaar eenvoudig en simpel geloven. De mens wordt opgeroepen tot studie. Er ligt een werkopdracht voor de mens, en wij kunnen stellen : Het nieuwe Woord gegeven werkt. Het doet de mens hieraan herinneren, en het praat dingen niet zomaar weg. Positief denken is juist denken in groter verband, door dingen heenprikken, en geen schakels overslaan, dus in die zin is het inclusief en gericht, als een werkend denken.

‘Ik geloof in positiviteit’ wil dan ook zeggen dat je dingen onder ogen komt, het pad, de seizoenen. Het is iets positiefs, want zo werkt de natuur, en zo werkt het orakel. Je kunt niet zomaar een hele hoop mooie, goede of wijze uitspraken van de voorouders bij elkaar rapen, en het dan de bijbel noemen, want het moet ook op elkaar afgestemd zijn, gerangschikt zijn en je moet er een hemelse sleutel voor hebben gehad, anders is het nog allemaal van het vlees. Het nieuwe Woord kwam als een natuurverschijnsel en was ook met geen mogelijkheid tegen te houden. Als wij muzikanten waren, dan hadden we wel hemelse liederen doorgekregen, maar wij zijn predikanten en schrijvers, van het pastoraat, en daarom heeft de natuur ons gekozen om voor het nieuwe Woord door ons heen te werken, en niet bijvoorbeeld de bakker of de kruidenier of de postbode. En het gaat verder niet om ons, maar om het Woord wat kwam, wat we hebben opgetekend. Het Woord heeft verder geheel zichzelf geschreven. Wij hebben daar geen inmeng in gehad.

Maar is het niet zo dat je gewoon geleid moet worden door het hemelse in je hart ? Ja, maar we hebben het over een systeem, want de mens is vergeetachtig. Dingen moeten opgetekend worden, zoals dat vroeger door rotstekeningen ging. Het gaat uiteindelijk om de literatuur, om de werkzaamheid van het geheel, en daarom moest en moet het Woord komen. Zonder de bibliotheek gaat de mens het niet redden, droogt de mens uit. Zonder de bibliotheek, zonder het Woord, komt de mens tot ijdele zelfzuchtigheid. Dus toch is er dan weer iets wat gepredikt dient te worden, anders waren er geen predikers nodig.

Dat geloof heeft alles met waakzaamheid en onderzoek te maken.

Dan is je geloof uitgestegen boven oppervlakkig geloof. Je moet hoop blijven houden, als een eerste stap naar de hemelse literatuur, en dan liggen er nog zoveel belangrijke stappen tussen hoop en geloof. Geloof is onderdeel van een hemels systeem, en geloof is dus geen one-man-show. Strijdt om in te gaan, met het Woord in je hand. Daar heb je voor gestreden, dat heb je verdiend, dat is een overeenkomst, daar heb je boete voor gedaan. Daar heb je voor gewerkt, dat heb je grondig getest in de arena. Dat is je niet komen aanvliegen. Je bent volledig mens en menselijk, en mag daarin de hogere natuur ontdekken en deelworden van de hogere natuur. Dat is als een opname. Haviksogen van het nieuwe Woord gaan over de aarde, en zullen hen die open staan daartoe opnemen, op weg naar de eeuwigheid.

We hebben gezien dat de wolven weer tot Nederland kwamen, en we zie dat zeearenden weer naar Nederland komen, vanuit Duitsland, Polen en Rusland. Dat is een profetisch teken. Het zijn tekenen van de komst van het nieuwe Woord.

Uit : Gids bij de RV-Bijbel (ingekort)

1e Jaargang, nummer 23, 31 mei 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN HET JOHANNES EVANGELIE

Calvijn stelde dat de evangelist de mens inleidde tot de eeuwige binnenste heiligdommen van God opdat de mens zou weten dat daar het verborgen woord van God was voordat het zich naar buiten toe ging openbaren in de schepping. Augustinus stelde al dat deze bron geen begin heeft. Zo zijn wij levend gemaakt door het eeuwige Woord, stelt Calvijn.

Hij wijst erop dat mensen de woorden van Yeshua soms verkeerd verstaan en zo in een dwaling terechtkomen. Hij noemt het gevaar van de schadelijke nieuwsgierigheid die de mens op anderen laat richten, zodat er plichtsverzuim ontstaat. Hij waarschuwt zo tegen allerlei ijdele uitvluchten.

Yeshua droeg Petrus op de schapen te weiden, maar bewapende hem ook tegen de boosheid die hij daardoor zou moeten ondervinden. Dit betekende standvastigheid in het dragen van het kruis, stelde Calvijn. In de herdersroeping heeft Petrus niet alleen met schapen te maken, maar ook met wolven, stelde Calvijn. De duivel komt telkens weer met nieuwe aanvallen, en die zijn met velen. De herder moet bereid zijn te sterven voor de schapen. Dat is onherroepelijk een martelaarsschap, wat de herder als een sieraad mag dragen voor de Heere. Anderen zouden Petrus hierin moeten volgen. Op het herderspad is het een onrustig leven, met zware strijd en grote gevaren. Hoe hard het ook is, ze moeten het geduldig dragen. Smytegelt wees daar ook op dat de overwinning door lijden en verdraagzaamheid komt. De herder heeft wapenen die niet van deze wereld zijn. Ook is er geen overwinning zonder innerlijke strijd, stelt Calvijn. Juist in het diepere lijden is er grote vrees en ook grote woede, grote klacht, terwijl hen die alleen aan de oppervlakte lijden gemak en luxe hebben. Het gouden new age kruis neemt maar een klein hapje van het kruis van Yeshua. Dat is geen ruw, houten kruis, maar goud bedekt met fluweel, voor aanzien in de stad. Het kruis van Yeshua is in het verborgene, waar niemand het ziet. Dat is een groot herderslijden in grote eenzaamheid. Dit alles om het verloren schaap te vinden. Nooit komen wij tot de verloren schapen als wij niet in grote eenzaamheid en afzondering zijn gegaan en hebben gevochten tegen de grotere beesten op plaatsen waar niemand durft te komen.

Dit houdt ook in zonder antwoord te leven, want soms zijn er onbekende redenen voor ons lijden, stelt Calvijn. Wij mogen niet komen tot overmoedige antwoorden die we zelf in elkaar hebben gezet om aan het zwaardere lijden tegemoet te komen, voortijds. We moeten de langere weg nemen, ‘van geen bevrijding willen weten, opdat we deel zullen hebben aan een hogere opstanding,’ zoals Hebreeën het stelt, en waarvan de nieuwe bijbel stelt dat de hogere opstanding een ontwaken is tot de Vreze des Heeren, als een diepere dood tot het vlees, wat ook wel nodig is vandaag de dag, want men heeft zich vele voorzieningen gemaakt om aan de tucht des Heeren te ontsnappen. Die tucht is ons leven, maar die moet volkomen doordringen, opdat het zaad volkomen kan sterven in de aarde, en daar nieuw leven uit voortkome.

De herder dient te leren onderscheid te maken tussen de schapen en de wilde beesten, en dient ook te beproeven of hij de wilde beesten kan temmen, stelt Calvijn in zijn commentaar op het Johannes evangelie. Hij stelt dat hierin alleen de zachtmoedigheid en de leerzaamheid de sleutel is tot het koninkrijk (Johannes 21).

Dit is ook niet zo vreemd, gezien Calvijn God beschrijft als zijnde de hemelse kennis, en daarom kan het ook niet anders dat alleen de leerzaamheid ingang vindt in God, en niets anders. Deze leerzaamheid kan alleen volkomen worden in zachtmoedigheid, als medicijn tegen de overmoed die stappen overslaat in het rechtsproces en daarom tot valse oordelen komt, vooroordelen. Daarom kan de gehoorzaamheid ook alleen maar volkomen worden in de leerzaamheid omtrend de geboden, de dieptes van hen te leren kennen. Zo groeit gehoorzaamheid, en zo groeit men in God die de eeuwige en hemelse kennis is. We komen bij Calvijn dan ook de stelling tegen : ‘Ik ken, dus ik besta.’ Kennis zal dus ook het teken zijn van de uitverkorenen, maar dit is een diepe en beproefde kennis die verzegeld is door de leerzaamheid en de zachtmoedigheid. Er is namelijk veel overmoedige wildgroei in de kennis als een virus, waarvan het teken opgeblazenheid is, waardoor het zich kenmerkt. Deze wil niet lijden in het verborgene, maar wil altijd gezien worden, en vlakt dit lijden ook af met

een overmoedige Christus-formule, met zalverig, afrondend prediken, om zo de dieptes van God's woord voor het volk af te sluiten. Deze wetgeleerden hebben een kale wet, als gewitte graven, en hebben zo de sleutel van kennis van de mens weggehouden, zodat zij tot de markt zouden komen in plaats van tot God. De naam Christus is een vorm, en velen zullen met deze naam niet binnen kunnen komen, omdat ze wetteloos waren, oftewel ze waren niet ontwaakt tot de hemelse geboden, tot de dieptes ervan, die in zachtmoedigheid en leerzaamheid verborgen zijn, waar Calvijn over sprak.

Vandaar dat er een gruwelijke geest van Christus-verafgoding heerst, want het volk is in deze moderne tijden verslaafd geraakt aan luxe, ook geestelijke luxe, door een gebrek aan kennis.

Calvijn wilde zo naar eigen zeggen de maskers afrukken van de gehoornde bisschoppen die zich alleen met praalvertoon en ijdele titels bezig hielden, en zo bezig waren het volk af te leiden van beklimming van de hemelse berg om hen zo het gouden kalf in het dal te laten aanbidden, laag bij de grond, gezien door alle menigtes. Overmoedig matigden zij henzelf 'het recht als opziener' aan.

Voor Calvijn was het evangelie van Johannes er om weer diepte aan te brengen en matigheid om zo elke vorm van aanmatiging te beproeven. Hij ontkomt er dan ook niet aan deze gegevens op zichzelf toe te passen. We zien in Calvijn het beeld van het schaap, de herder en het wilde beest. TULIP was maar een heel klein onderdeel van Calvijn's gigantisch schrijvers-archief, maar het werd zo groot gemaakt door lieden die eigenlijk niets anders kenden, want het kost je je gehele leven om je door zijn gehele archief heen te spitten. TULIP was maar een druppel van die zee, en werd het meest beroemd en berucht van al zijn leringen, geheel ten onrechte, want hij heeft veel beter werk geleverd, en veel betere leerstellingen gebracht dan TULIP. TULIP waren de duivelsverzen in zijn werk. Het was ondoordacht, en verkeerd vertaald vanuit de bijbel. De oude talen hebben een heel andere betekenis in het Aramees en Grieks als het aankomt op genade als het vergeleken wordt met de betekenis die men eraan geeft in het westen. Het westen heeft het veel luier gemaakt en veel zoeter.

Genade, charis in het Grieks, wordt gebruikt als dankbaarheid, als beloning, zoals bijvoorbeeld in 1 Korinthe 15:57 :

Maar Gode zij dank (charis), die ons de overwinning geeft door onze Here Jezus Christus.

Charis betekent ook lieflijkheid, tederheid, oftewel zorgvuldigheid, in de zin dat je geen stappen overslaat, en niet overmoedig te werk gaat. Dat is wat genade is. Het is de hemelse economie van het karakter, om te zorgen dat er zo geen bedrog binnenkomt, maar kijk wat ze er in het westen van hebben gemaakt. Ze hebben de beproeving weggehaald, en noemen het 'de vrije gave,' maar het is helemaal niet vrij. Ze hebben de genade bandeloos, teugelloos gemaakt, en zo is het in handen gekomen van bandieten. Vervolgens verkopen ze het. Ze hebben het om niet verkregen, gestolen, maar geven het niet 'om niet'. Het zijn vagebonden, en ze hebben een vagebonden-kerk gebouwd, allemaal op misvertalingen, en doen er alles aan om de sleutel van kennis van de mens weg te houden om het succes van hun valse religie te waarborgen.

In het Aramees, de taal van Jezus, betekent genade, tebuta, toewijding en tucht, zorgvuldigheid. Wij zijn niet gered door westerse, luie genade, maar door de zorgvuldigheid van God die onze eigen zorgvuldigheid dus tegemoetkomt. We kunnen het niet projecteren op iemand anders. Het westerse, moderne christendom is een projectie-cultus, die totaal ongeletterd is naar de oude talen toe. De westerse taal geeft bij hen de doorslag. Zo zijn ze geprogrammeerd als Pavlov-honden. En zo bewaken ze hun schijn-theologie. Het is een zoet vergif. Deze dingen moeten gezegd worden deze tijden. De mens heeft rotte tanden gekregen door deze pseudo-theologie. Daarom moet de aandacht in Calvijn's werk van TULIP verschoven worden tot hele andere dingen. Calvijn ligt aan het fundament van de hedendaagse samenleving, dus we moeten wel.

Zowel in het Grieks als in het Aramees had genade de karakteristiek van het genuanceerd zijn, een betekenis die in het westen verloren is gegaan.

Hier moest de mens liefdevol in onderwezen worden door de herder, maar men verachtte de herderlijke roeping en werd huurling, econoom, om winst te maken met het leed van de schapen. Men was helemaal niet de opvolger van Petrus. Ze maakten God's huis tot een rovershol. Zodra Yeshua met de gesel kwam werd hij opnieuw gekruisigd. Daarom zal er een diepere opstanding moeten komen door een diepere dood, waar de nieuwe bijbel over spreekt, tot de wederopstanding van de Vreze des Heeren. Die was op alle fronten afgezwakt, zodat de beproeving niet volkomen was. Gemak kwam in de plaats van zorgvuldigheid en volbrenging.

We hebben te maken met een heleboel hinderpalen op dit pad, stelt Calvijn. Het is moeilijk de mens onder het juk van God te houden, want velen zijn zwak, of lichtzinnig, loszinnig, of traag en lui, of hard en onleerzaam, stelt hij. Ook noemt hij de ondankbaarheid van de mensen als grote hinderpaal. Alleen door zelfverloochening en volkomen toewijding kunnen deze hinderpalen overwonnen worden, stelt Calvijn. Dat is ook precies wat genade betekent in het Aramees.

'Pay the price,' is het dus, maar er

wordt vaak gezegd dat de prijs al is betaald door Christus. Natuurlijk ligt het pad er al, maar nu moet je het zelf nog bewandelen. Het één sluit het ander niet uit. ‘Pay the price.’ Ik blijf het zeggen. Doe boete tot God. Wees leerzaam om in te gaan. Leg je oude mens af. Hiervoor moet de zaadkorrel sterven, opdat je het niet door je vleselijke mens doet die altijd nog reserves heeft en altijd wel weer een handeltje erin probeert op te richten. Het vlees heeft vele wegen die tot verderf leiden en die moeten allemaal afsterven. Als je om je heenkijkt dan zie je die oude mens, in al zijn wegen, in al zijn bedriegelijkheden, sluwheden en slimheden. Het moet allemaal afsterven. Richt jezelf naar binnen. Daar moet het gebeuren. Aan het duistere ijs geen einde, zegt de nieuwe bijbel, maar het wonder geschiedt binnenin. Je kunt het buiten niet veranderen. Je moet naar binnen gaan. Je moet het persoonlijk goedmaken met God, de bron van al het leven, door ingeleid te worden tot de hemelse kennis.

BESPREKING ZONDAG 24

Spirituele new age boeken of van soortgelijke overliberale stromingen voor de verkoop zijn populair, worden goed verkocht, omdat de zonde niet of nauwelijks wordt genoemd, en ook de demonologie niet, en het vlees voelt zichzelf daar prinsheerlijk bij, en vindt het allemaal mooi en lekker, en dat uit het vlees ook overmatig, hoe mooi het allemaal is, hoe strak in het pak, hoe lekker dat allemaal is, al die gepensioneerde new age engelen in witte uniformen met hun zichzelf aangereikte lintjes en medailles. Hevig lopen ze te kwekken over hun grote idolen. Het moet vooral allemaal erg groots zijn.

Ze zijn verwend, willen altijd antwoord, ook als God om een goede strategische reden niet spreekt. Dan gaan ze klagen, en zoeken hun heil bij de sinterklazen van deze tijd, allemaal geestelijk gepensioneerde opaatjes en omaatjes. Allemaal opgesmukt tot etalage poppen. Er wordt grof geld mee verdiend, over de ruggen van anderen heen. Natuurlijk mag je bij tijd en wijle parelduiken in zulke boeken, maar er liggen grote gevaren.

Klaas Schilder, van de vrijmaking, stelde dat als God zou zwijgen, dan is dat als een Golgotha, en dan kunnen we niet anders dan wachten op de paasmorgen, op de opstanding, waarin dan het profetisch woord komt, en dit is ook hoe de profetologie werkt : Alleen door het kruis. Het vlees moet sterven, opdat het geestelijke kan opstaan, en zo is dat ook met alle vleselijke profetie die moet sterven, opdat de geestelijke profetie zal opstaan. Zo stelt Klaas Schilder ook dat het aardse oog moet sterven alvorens het geestelijke oog kan opstaan.

Maar de new age mens neemt daar allemaal de tijd niet voor, want dat is een vraatzuchtige consument. Die wil niet van zonde horen, niet van demonologie, en ook niet van tijd, van geduld, van mechaniek. Alles is er immers al, of alles moet er wezen, en omdat ze telkens ruw in hun dromen worden gestoord grijpen ze naar de houten sinterklazen om hen heen, en moet God het ontgelden. Zij staan dan ook boven God en het profetische, al pronkende en klagende in het vlees dat verwend moet worden. Verwende oren hebben ze, verwende ogen, snel met vooroordelen. Het kruis willen ze niet. Daar gaan die new age boeken allemaal niet over.

Klaas Schilder stelde in zijn preek 'het gericht des verbonds dat ezechiel zag' in 1941 tijdens de oorlog dat het niet zomaar om geloven ging, maar om aan de eis te voldoen. En deze eis is de voorbereiding tot de geestelijke oorlog, de bereiding van de wapenen tegen het vlees. Het was natuurlijk een oorlog, maar broeder Schilder wilde de aandacht richten op de geestelijke oorlog. 'Geen mens komt tot exodus dan door leviticus,' zegt hij in een andere preek in 1941, want het gaat juist door het afsterven van het vlees. De zin van Leviticus is op Golgotha verklaard. Dit moest de mens leren in de oorlog, en dat was de ware vrijmaking.

Klaas Schilder wilde zich los maken van dwangmatige synodale bevelen van de oudere gereformeerde kerk. Klaas Schilder wilde geleid worden door het hemelse woord, en niet wat allerlei kerken besluiten. De mens zat nog steeds vast aan vervormingen van de koningskerk van 1816, net zoals de new age mens nog steeds in andere vormen de koningskerk dient en daar nooit van los is gekomen omdat ze door dienstweigering zijn gaan wanen. Ze konden niet wachten totdat God zijn woord zou spreken, dus ze maakten hun vlees maar tot het woord. Ze willen altijd antwoord. Houd je mond. Als God nog niet spreekt dan heeft dat een reden. Maar dat willen ze niet horen. Ze staan onder een demonische koning, en zelf wanen ze zich ook als koningen over anderen en willen op hun wenken bediend worden. Dan moet je niet in het profetische zijn inderdaad. De new age heeft alle antwoorden al. Die zullen je niet vertellen over de demonen die over je hangen en in je wonen. Heerlijk toch ? Die houden je lekker blind hiervoor, en je zonden worden niet opgenoemd. Heerlijk slapen tijdens de oorlog. Het kan allemaal. Lekker met de dikke vette massa om je heen meestromen. Lekker pijpje roken met opa. Als het op is is het op, en dan grijp je weer wat nieuws. Geestelijk vervet de mens helemaal, en verslonst. Het zijn allemaal zeer griezelige dingen. De mens is in die staat zeer grillig.

De mens is het zwijg en luister offer vergeten, zoals in Leviticus, waar alles mee begint. Geen exodus zonder leviticus. De mens rent als een Martha heen en weer. De mens is in een donker

hol terecht gekomen. De prediking mocht de mens ook niet naar de mond praten, zo stelde Klaas Schilder, maar het moest twisten met het vlees van de mens, anders zou er ook geen bekering zijn. Dat kon de synodale kerk niet hebben. Weg moest hij. Hij trapte teveel tegen heilige huisjes. De mens wilde in de koningskerk blijven waar het collectieve vlees koning was, en waar zo ook het individuele vlees dat daaraan gehoorzaamde koning kon zijn. Nederland worstelde met een enorm scala aan koningsgeesten, en nog steeds.

zondag 24 in diepte :
Vraag 62: Maar waarom kunnen onze goede werken geen gerechtigheid voor God of een deel daarvan zijn?

Antwoord: Omdat de gerechtigheid die voor Gods gericht kan bestaan, geheel volmaakt en in alle opzichten met de Wet van God in overeenstemming moet zijn, en ook onze beste werken in dit leven onvolmaakt en met zonden bevlekt zijn.

Vraag 63: Hoe kan het dat onze goede werken geen enkele verdienste opleveren, terwijl God ze toch in dit en in het toekomstige leven wil belonen?

Antwoord: Deze beloning komt niet voort uit vleselijke verdienste, maar uit geestelijke verdienste.

Vraag 64: Maar schept deze leer geen zorgeloze en goddeloze mensen?

Antwoord: Zeker niet, want het is onmogelijk dat iemand die door een oprecht geloof in Christus is ingeplant, geen vruchten van dankbaarheid zou voortbrengen.

Er moet wel een model zijn natuurlijk waaraan alles getoetst kan worden, als een voorbeeld, een ezelsbruggetje. De mens drukt zich graag uit in sprookjes en verhalen om dingen te verhelderen, maar het moet wel een sprookje blijven, en niet worden tot een daadwerkelijk sinterklaasfeest voor gelovigen, als een soort sinterjezus. Het is een afgod geworden voor verwende volwassenen die zich als kleine kinderen gedragen. Sinterjezus kapoentje, gooi wat in m'n schoentje, dank u sinterklaasje. Klaas Schilder was met de vrijmaking al bezig met de vergeestelijking van de bijbel, want hij noemde de voorstellingen in de bijbel over hemel en hel ook zinnebeeldig. (in zijn bespreking van zondag 22 in het catechesatie dictaat van 1923)

Ook noemde hij de afdaling van Jezus ter helle zinnebeeldig, want dat ging niet over een letterlijke hel, maar over de menswording van Jezus. Het mens zijn is de hel. Dit gebeurde dus volgens Klaas Schilder al voor het sterven van Jezus. Klaas Schilder was een hele geleerde man, ver voor zijn tijd, en hij wist dat ze toen nog maar aan het begin van de vrijmaking stonden.

Het Woord moest vlees worden, moest mens worden, maar de new age mens kan daar niet op wachten, bespuugd Noach, en maakt vervolgens zijn eigen vlees tot Woord, en niet alleen dat. Hij maakt zijn vlees tot God. Dat is wat de mens is, een dienstknecht van de koningskerk, nog steeds.

Zondag 24 dus : Het begint allemaal met dankbaarheid, dus kijken naar welk werk de voorouders al hebben gedaan, geestelijk werk, goede vruchten, en daarop voortbouwen, en niet zomaar die rijke sappen met hun wortels loskappen. Eert uw geestelijke vader en moeder, opdat uw gaven zich kunnen ontwikkelen. De mens is schuldig aan het verbreken van dit gebod in al zijn alcoholische, snelle auto aanbiddende haast. Nu weer een hype rondom ons want een Nederlandse auto coureur is wereldkampioen geworden van de formule 1. Snelheidsduivels zijn het, ten koste van moeder natuur. Het zijn vrouwenvlees eters, want ze weigeren terug te gaan tot parelduiken in de bijbel en de heidelbergse catechismus waar moeder natuur in ligt opgesloten. Ze zijn er blij mee, want ze hebben liever moeder new age. Daarom zijn het laffe dienstweigeraars, en ze worden hierdoor op handen gedragen want misdaad loont in het domein van de trickster : jackpot ! fools gold.

Met de rammelaar in de box blijven liggen terwijl je al een volwassene bent en al veel beter had kunnen weten en veel verder had kunnen zijn. Ze hebben hun geestelijke taken en verantwoordelijkheden niet op zich genomen. Klaas Schilder noemt het dode werken, in zijn commentaar op zondag 24, dode werken waar ook Paulus tegen streed. Het gaat niet zomaar om de goede werken, net zoals het niet zomaar om geloof gaat, want er is ook veel dood geloof, stelt Klaas Schilder. Het gaat om de geestelijke, profetische werken in de context van de vergeestelijking, werken in de mijnen van de vergeestelijking, en dat is een werk van ontmaskering. De maskers moeten eraf. De mens moet stoppen met carnaval spelen. Terug naar de mijnen van Heidelberg.

Zijn we dankbaar, of lopen we te klagen omdat we de rammelaar niet krijgen, en God niet spreekt. Moet God dan spreken ? Heeft God niet al gesproken ? De mens heeft het Woord weggegooid, en verwacht dat God wel verder zal spreken.

Klaas Schilder noemt psalm 139 over de menswording van Jezus :

15 Mijn gebeente was voor U niet verholen,
toen ik in het verborgene gemaakt werd,
gewrocht in de diepten van het aardrijk.

Willen wij dit proces verstoren ? Dit was het daadwerkelijke kruis en ter helle nederdalen. Hebben wij al een ontmoeting gehad met de Hel ? Dat is wat een ware soldaat is. Je moet de hel je eigen maken.

New age fanaten, los van god en hemelse kennis, los van kruis en profetie, los van stilte en geduld, los van moeder en natuur, los van geschiedenis en oer, als liberale snelheidsduivels, motorcoureurs op weg naar wereldskampioenschap, vrouwenvlees eters, waarmee ze hun borsten opspekken en hun buiken verharden om hun vraatzucht heethoofdig te bewaken. Dit kan trouwens niet zonder een koud hart. Het zijn immers dienaren van de buik, van de koningskerk, koude kak. Op pantoffels de stad doorsloffen met de joint half uit de mond hangende, alweer op naar de volgende joint. Ze willen vermaakt worden, gaan van soos naar soos, van dameskransje naar dameskransje. Het is een vrouwenhandel. Dat hebben ze niet eens door, want ze staan stijf van de drugs. De new age sinterjezus heeft hen verlost van iedere verantwoordelijkheid, van iedere weldenkendheid, en de new age geloofsdrugs doet de rest, doet alles voor ze. Dat wordt gewoon voorgeschoteld op tv en op sociale media, interactief. Matrixnieuws wordt zonder meer geloofd. Ze zijn nog geen stap van de koningskerk verwijderd. Blindelings volgen ze het, van illusie tot illusie.

Kersten stelt bij zondag 24 dat de bezoldiging van de zonde de dood is. Ook Kersten stelt net als Klaas Schilder dat Jezus al voor zijn sterven neerdaalde naar de hel, toen hij helse pijnen en angsten beleefde. Dit was al in de hof van Getsemane. Dat is dus wat het helduikers leven inhoudt. De new age is niet van de helleduikers, want de new age heeft het niet over wat de hel inhoudt. Daar zijn ze niet mee bezig. Dat ontlopen ze, want dat zou hun spekborsten kunnen schaden, en dan kunnen ze er niet meer mee pronken. De mens pronkt graag met vlees, met vlees wat tot Woord is geworden. Heerlijk vinden ze dat. Hun vlees is Woord, Koning en God. En dat moet dan de kerk voorstellen. Het is in en in triest, zou Klaas Schilder zeggen.

Kersten stelt : Wie de val van Adam loochent kan het kruis niet verstaan. Hij heeft het dan over een kruisverdienste, niet zomaar over vleselijke werken. Velen kennen deze verzetsstrijders niet, Kersten en Klaas Schilder. Het wordt op de scholen niet onderwezen, en zo worden hun boodschappen door het nageslacht ook niet verdiept. De mens eert zijn geestelijke vaderen en moederen niet, kent ze niet eens, wil ze niet kennen, doet geen moeite om ze te kennen, want ze waren niet van hun kerk of niet van hun richting, enzovoorts. De mens heeft allerlei excuses, en speelt woordspelletjes, groepsspelletjes, vriendjespolitiek, en blijft zo ongehoorzaam aan dit gebod en ondankbaar, en zo stromen deze levenssappen dus niet, en zo leeft de mens in een dorre stenen stad. ‘Hup, aan de matrix drugs, die bijtende alcohol in het hoofd die het kruis uitdooft, weg met de oude vandagen en vandalen. Hebben we niks mee te maken. Hup, aan de drugs van het hier en nu. De media spreekt de waarheid. Populaire sociale media weet de weg naar Rome wel. Het ligt allemaal voor het grabbelen. Weg met de oude raadsels. Hebben we niets aan.’ En zo drijft de goedgelovige, verwende mens steeds verder af. Natuurlijk spreken de vaderen van die tijd in geheimtaal, want dat was immers de taal die gesproken werd, die ze geleerd hadden, en daar probeerden ze het beste van te maken. Kersten wijst op het principe van de wijnstok. Hoe kan een wijnstok op zichzelf bestaan ? En hoe kan een rank op zichzelf bestaan ? Het ‘Blijft in Mij en Ik in u,’ gaat dus heel diep, en dan ontkomen we niet aan tweeledigheid en drieledigheid. Dan ontkomen we niet aan de natuurvoorbeelden van religie, zodat het ook weer rust en overzicht geeft, hemelse mechaniek. Je kan niet zomaar vrucht dragen in jezelf en op jezelf. ‘Zonder Mij kunt gij niets doen,’ heeft een hele diepe, natuurlijke betekenis. Zijn wij nog arbeiders in de hemelse wijngaard, of tot wijnzuipers geworden ? De mens is snel afgeleid van deze wijngaard, maar zij die hun huiswerk goed doen zullen veel vrucht dragen. Wordt je dan zelf verheerlijkt of juist het principe ?

God spreekt niet, want hij had al gesproken, en men heeft er niet naar geluisterd. Dat is zijn probleem niet. God blijft zichzelf niet herhalen. De mens moet zijn woord zelf maar op gaan zoeken, en dan kan er misschien verder gesproken worden. En natuurlijk spreekt God wel, maar de mens is te ver weg, en verwacht dan van hun papieren media pauzen dat ze wel even verwend worden met een nieuw woord van God. Daarom moet de aangekondigde honger wel komen. God spreekt natuurlijk wel, maar de mens luistert gewoon niet. Overal om je heen spreekt God. Overal om je heen liggen de hemelswegen, maar die worden niet bewandeld. De mens is of te vet geworden, of wil gewoon niet op dat smalle pad. Dat is God’s probleem niet, maar het probleem van de mens. De mens heeft alleen maar zichzelf ermee.

Ze willen alleen de dingen eten die lekker smaken. Ze hebben nog niet geleerd dat ze los moeten komen van de god van de buik om in contact te komen met de god van het hart. Alleen snoepjes willen de kleine kindertjes wel eten. Al het andere vinden ze vies.

Lukt het ene niet, dan probeert hij het andere. Alles wordt immers aan elkaar geslijmt, als een zeug die zich erin omwenteld.

Uitgave : HRC

DE POPPENMAKER VAN HIROSHIMA - 12

Hoofdstuk 12. Juli 1948 tot Januari 1949

Hij keek erg op tegen zijn nieuwe vrouw. Zij had er voor gezorgd dat de vriendinnen van haar zus niet of

nauwelijks terugkwamen. Dat was een enorme rust voor hem, en zo hadden ze ook veel tijd voor elkaar. Zowel 's avonds als 's ochtends liep ze vaak rond in een nachtjapon. Soms had ze haar badjas aan. Hij verafgoodde haar. Zij was een betere versie van haar zus.

Misschien ging het ook wel beter omdat ze de oorlog steeds verder achter zich lieten. In de eerste paar jaren na de oorlog waren velen verbitterd en verstijfd, maar het was nu 1948. Er vond veel versoepeling plaats. Alles zat eerst vast, maar nu kwam het los.

Soms kwam haar moeder nog, die nog heel stug en moeilijk was. Soms probeerde haar moeder weleens wat, maar gelukkig was zijn nieuwe vrouw haar de baas. Ze kon goed van haarzelf afbekken tegen haar moeder wanneer dat nodig was. En soms was dat gewoon nodig. Hij was altijd blij als zijn schoonmoeder weer weg was. Wat een naar beest was dat toch in zijn ogen.

Maar op een dag had haar moeder een eigen vriendin meegenomen, een hele stevige vrouw, en die bekte er flink op los tegen zijn nieuwe vrouw, en die begon ook geweld te gebruiken. Toen hij ingreep was het oorlog, want ook zijn schoonmoeder begon er op in te slaan. Zijn schoonmoeder beweerde dat zij de bazin was van de familie, dat dat nu eenmaal zo door hun cultuur was geregeld, en zo beweerde ze ook bazin van het huis te zijn. Haar dochter pikte dit niet, en ook hij niet, maar er werd gedreigd met represailles vanuit hun cultuur. Ze werden gechanteerd. Uiteindelijk gaf zijn nieuwe vrouw in, maar hij kon het niet accepteren. Dit ging zo ver dat uiteindelijk zijn nieuwe vrouw zich weer tegen hem keerde, gewoon vanwege haar moeder en haar cultuur. De dominee vond het maar een vreemde cultuur. Hij vond het belachelijk. Zijn schoonmoeder zou een tijdje bij hen wonen, en ook haar vriendin. Hij vond direct dat daardoor de sfeer was verpest. Zijn nieuwe vrouw had zich nu tegen hem gekeerd omdat hij haar moeder zou hebben geslagen. Hij zei dat dat niet waar was, maar dat haar moeder hem had geslagen, en zijn nieuwe vrouw had haar moeder ook geslagen. Hij vond dat ze hun verstand hadden verloren. Degene die het meeste bekte was wel de grote vriendin van zijn schoonmoeder. Die was uiteindelijk degene die het gevecht was begonnen. Zij had hem ook hard geslagen. Hij vond het maar een gewelddadige familie, en een gewelddadige, criminele cultuur. Hij begon steeds meer tegen Suriname aan te trappen, racistisch te doen. Hij haatte dat land nu. Het werd zo erg dat hij weer wilde dat zijn eerste vrouw terug zou zijn, en hij vroeg zich af hoe ze eigenlijk tot haar dood was gekomen. Dat was nog steeds een groot mysterie. De poppenmaker van Hiroshima had weer toegeslagen. Dat wist hij zeker. En waar was Medusa, zijn Medice, zijn medicijn ?

Hij vroeg zich af waar de vechtlust van zijn nieuwe vrouw was gebleven. Alles was weer terug naar af, of zou ze verlamd geraakt zijn door iets, door culturele programmatie ? Alles leek te moeten buigen voor het familie-hoofd. De dominee wilde het er niet bij laten zitten, maar hij wilde ook zijn huis niet verlaten. Het was alsof er een muur of een wand tussen hem en zijn nieuwe vrouw was gekomen, allemaal door haar moeder. Hij bonkte met zijn hoofd tegen muren aan de hele tijd. Hij wilde wegrennen, maar waar naartoe ? Hij wist dat de poppenmaker van Hiroshima naar hem op jacht was.

Op een nacht werd hij wakker en merkte dat zijn vrouw niet naast hem lag. Hij ging naar de huiskamer waar ze op de bank zat. Ze las in een autoboek. 'Wat doe jij hier nou ?' vroeg hij.

'Ik kon niet slapen,' zei ze. 'Eigenlijk zou ik hier weg willen.' Hij ging terug naar zijn bed, en viel in slaap. Hij droomde dat hij een kind had die hem een sleutel gaf van een politie auto. Toen hij wakker werd lag zijn vrouw nog steeds niet naast hem. Weer ging hij naar de huiskamer, waar ze op de bank sliep.

De dagen erna begonnen de vriendinnen van zijn eerste vrouw terug te komen, door toedoen van haar moeder. Hierdoor verslechterde zijn humeur nog erger. Ze begonnen steeds meer uit elkaar te groeien en op het laatst sliepen ze ook apart. Hij was daar aan de ene kant wel blij mee dat hij zijn slaapkamer weer terug had voor zichzelf.

Uiteindelijk ging haar moeder weer weg, maar hun relatie was niet meer hetzelfde. Ze deed koud en was hardvochtig. De poppenmaker van Hiroshima had hard toegeslagen. Hij wandelde samen met zijn vrouw in het park, maar het was niet meer hetzelfde. Zijn vrouw zei dat haar moeder elk moment weer terug kon komen. 'Nee, niet weer,' dacht hij bij zichzelf. Maar haar moeder scheen weg te blijven voor nu. Hij hoopte dat hij zijn huwelijk weer kon opbouwen zoals het was, maar dat lukte niet. Ze was een ander mens nu. Het was alsof de hoofden van het monster van Hiroshima elkaar hadden afgewisseld. Het was iets onverbiddelijks. Ze deed ongeinteresseerd en onverschillig nu. 'Ik wou dat mijn zus nooit was overleden, want nu ben ik met jou opgescheept,' zei ze weleens. Het huwelijk was slechts zakelijk in haar ogen, als een traditie.

Ze kookte wel goed en lekker, maar haar gedrag was niet om over naar huis te schrijven. Hij had in ieder geval een goede kok aan huis, maar dat was dan ook alles. En ze kon in zijn ogen ook helemaal niets meer goeddoen. Ze had het helemaal bij hem verprutst. 'Je hebt geen ruggegraat,' zei hij weleens. 'Je loopt gewoon met de muziek mee, als een majorette. Vroeger was je radicaal, maar nu heb je geen persoonlijkheid meer.'

Hij wilde zijn huwelijk weer opbouwen,

maar het leek wel alsof alles tussen zijn vingers weggleed, en zijn vrouw werkte totaal niet mee.

Op een nacht had hij weer een vreemde droom. Hij zag een zwarte wachter van Hiroshima die de pols van zijn vrouw had gegrepen, en ze verstijfde helemaal. Hij werd even later wakker van gegil en gehuil van haar moeder en wat vriendinnen van zijn vorige vrouw die bij hen logeerden. Het bleek dat ook zijn nieuwe vrouw onder mysterieuze omstandigheden was overleden. Zijn hart was gebroken. Ook nu was er geen ziekte in het spel. Hij vroeg zich af waar het aan kon liggen. Een onderzoek wees uit dat er van een bepaalde drug zich veel in haar lichaam bevond. Hij vroeg zich af of ze aan de drugs was, of dat het misschien moord was. Hij wilde niet naar de begrafenis. Dat was teveel voor hem. De begrafenis van zijn vorige vrouw kon hij al bijna niet aan. Toen had hij zichzelf voorgenomen nooit meer naar een begrafenis te gaan.

Haar moeder kreeg zo nog meer macht over hem. Zij besloot dat de beste vriendin van zijn eerste vrouw nu het werk moest overnemen. Dat hoorde zo in de traditie, en zo werd de vriendin zijn vrouw. Het was een gewelddadige vrouw. Ze was ook heel onvoorspelbaar. Ze ging met hem in gevecht over de kleinste dingen. Ze was de dochter van een slager, waar ze ook werkte. Ze had verder een goed inkomen. Ze maakte lange dagen. Pas 's avonds kwam ze thuis, maar in de weekenden was ze veel thuis en maakte hem het leven onmogelijk. Ook s' avonds maakte ze hem het leven onmogelijk. Hij moest bij haar zitten en mocht niet naar zijn slaapkamer. Hij moest haar gezelschap houden, en ze wilde veel praten. Hij moest het vooral oppervlakkig houden. Als het te diep ging, dan begreep ze het niet, en werd ze agressief. Hij was altijd opgelucht als ze sliep, en vooral als ze 's ochtends vroeg naar haar werk was gegaan. Ze droeg hem ook karweien op. Hij had huiswerk, en dat moest hij afhebben voordat zij terugkwam, anders zwaaide er wat en had ze een appeltje met hem te schillen. Hij begreep niet hoe zijn leven zo snel had kunnen veranderen. Als hij aan de mysterieuze dood van zijn twee vrouwen dacht wist hij dat de poppenmaker van Hiroshima had toegeslagen.

De poppenmaker van Hiroshima,
Traag gaat hij over de straat,
Traag maakt hij zijn poppen,
Alles aan hem is traag

Hij maakt zijn poppen traag als hem,
Hij geeft hen geen leven, maar dood,
De poppenmaker van Hiroshima,
Hij is op weg naar de dood,
En neemt velen met hem mee

De poppenmaker van Hiroshima,
Nee, om het leven geeft hij niet,
Hij voedt zijn kinderen met gif,
En maakt hen tot poppen

Hij verkoopt hen vroeg op de ochtendmarkt,
Maar zij zullen hem altijd volgen.

Een eeuwig vuur heeft hij gemaakt,
Waarin zijn poppen traag wegzinken,
Het merkteken van verwoesting dragen zij,
Nu zijn zij slechts een droom

Zij kunnen zijn naam niet zeggen,
Alleen doen wat hij zegt,
De wereldoorlog werd tot een wereldrijk,
Het wereldrijk van Hiroshima

Het monster had vijf koppen,
Het hield hen in een diepe slaap en valse dromen,
De koppen wisselden elkaar af,
Dit was het derde hoofd,
En was de moeder van zijn vorige vrouwen het vierde ?
En was hijzelf misschien het vijfde ?

De rillingen gleden over hem heen.
Kon hij zichzelf nog wel vertrouwen ?
Of had de alcohol hem al te zwaar aangetast ?
Nee, hij moest vechten tegen dit monster,
Zoveel kinderen waren opgesloten in dit beest,
Ook hijzelf ...

Traag ging het monster over de straten,
Achter hem sleepte de lange bruidsjurk,
Die sporen van bloed achterliet,
Wie had zijn vrouwen vermoord,
Of hoe kwamen zij aan hun einde ?
Hij wist het nog steeds niet ...

Hij had geen verstandsverhouding met zijn nieuwe vrouw. Het liet hem volkomen koud. Voor hem mocht het monster wel weer opnieuw toeslaan, maar ook gruwelde hij van zichzelf om die gedachte. Hoe kon hij zo kil zijn ? Hij had het gevoel alsof er een oorlog om hem gestreden werd. Deze vrouw was als de hel, maar hij kon ook de hemel aanraken. Het lag allemaal zo dicht bij elkaar. Haar wispelturige, onvoorspelbare en gevaarlijke karakter inspireerden hem. Altijd weer stroomde de adrenaline door hem heen als ze er was, of als hij aan haar dacht. Hij wist dat zijn leven altijd was afgelopen als ze thuis zou komen. Ze scheen hem vechtlustig te maken, iets waardoor hij energie kreeg en ook weer energie kwijt kon raken. Hij had haar nodig om te overleven, en hij ontwikkelde een soort verslaving aan haar.

In de nacht had hij gevechten met haar, grote worstelingen. Niet alleen lichamelijk, maar ook geestelijk. Ze sloopte hem, maar hierdoor ontwikkelde hij zich ook. Hij moest altijd op zijn hoede zijn. Ze was een twistzieke vrouw, vechtlustig, altijd op zoek naar spanning, altijd uitdagend. Ze zocht altijd ruzie. Hij kende eigenlijk geen rust meer. Altijd moest hij zichzelf ook bewijzen. Ze had nooit genoeg en het was nooit goed in haar ogen. Ze lokte hem altijd weer uit. Ze testte hem voortdurend. Hij zag haar als een grote beproeving. Nee, saai was het leven niet met zo'n vrouw, maar soms wel

vemoeiend. Het leek wel alsof ze een pop van hem wilde maken.

Uitgave : COAB, 2018

LATEN WE OPGAAN NAAR DE ZEE

De mens is in een optocht naar de hemelse zeeen die gekomen zijn. Ze zijn in tochten door de dorpen, de straten, de weilanden en de duinen, op weg naar de hemelse zee. De prediking mag niet lichtvaardig zijn. Woorden mogen niet lichtvaardig uitgesproken worden, want het vlees misbruikt woorden, telkens weer.

De mens gaat langs de rivieren, langs de struiken, langs de bossen, en door de bossen, op een tocht naar de hemelse zee, in grote stoeten, want in de hemelse zee is zuivering, en dat is wel nodig. De mens moet weer leren dingen met mate te doen, dingen met mate te zeggen, niet zwaarvaardig te zijn. Dat leert de mens in de hemelse zee, in de golven.

De mens is in een optocht tot de hemelse zee, want de hemelen zijn open gegaan. Is dat makkelijk ? Nee, want er zijn een heleboel dingen die opgeruimd moeten worden, en een heleboel dingen die gezuiverd moeten worden. Het is een bijtend zout, maar dat is om de wonden te ontsmetten.

Ik proef de hemelse zee. Ik hoor het ruisen van de hemelse zee. Hier is het Woord geopenbaard, als een orakel, om de mens te leiden. Ik had een droom van de muziek van het hemelse woord. Het was heel rijk, en geheel instrumentaal, en predikers begonnen het als achtergrond van hun preken te gebruiken. Het was de muziek van het hemelse woord. Ik zag de optochten naar de hemelse zeeen die gekomen waren. Mensen lieten alles achter om op de tochten mee te gaan. Ze namen hun kinderen mee. Het waren lange rijen mensen. Allemaal waren ze in grote verwachting. Het hemelse woord zweefde boven de wateren, klaar om hen te onderwijzen, hen te zuiveren, en binnen te nemen. Het zand van de zee was hun genezing.

Laten we opgaan naar de hemelse zee, alles achter ons laten. Laten we de hemelse muziek volgen, en niet meer luisteren naar de muziek van het vlees. De woorden van het vlees zijn verleden tijd, die moeten we achter ons laten. Het was allemaal eenkennigheid. In het zuiverende water van de zee, en in het zand, mag ons hart verruimd worden. Er is veel meer, het kan veel beter. De mens kan het leven vanuit hele andere hoeken beleven. De hemelse stralen zijn rijk en vol van gezichtspunten die met elkaar samenspelen. Dat zijn de stralen van de hemelse zee, van het hemelse Woord wat erboven zweeft. Het komt op vanuit de zee, en gaat weer terug tot de zee. Kom, laten wij opgaan tot de zee. Neem een ander mee. Ga ver, ver van huis, want het is daar niet pluis.

Uit : Gids bij de RV-Bijbel (ingekort)

1e Jaargang, nummer 24, 2 juni 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN HET JOHANNES EVANGELIE - 2

Calvijn was een strijder tegen de onverzadelijke nieuwsgierigheid die zichzelf geen paal en perk stelde.

De vreze des Heeren is het begin der kennis, maar het is ook het begin des geloofs, stelt Calvijn in zijn commentaar op Johannes 20. Hij stelt dat de tucht het begin is van de vreze des Heeren, die alleen komt in de bezoeking des Heeren, en die ten doel heeft de overmoed van het vlees ten onder te doen gaan. Er is namelijk ook zoveel valse tucht, zelfs in de naam van God. De overmoed is veel te ver gegaan in de mens, maar de tucht door de bezoeking des Heeren brengt de vreze des Heeren. Geloof is dus niet zomaar iets zoetsappigs. Het bewerkt discipline en zorgvuldigheid, wat ook de definitie is van tederheid. De vreze des Heeren is niet overmoedig en slaat niets over. Het is de vleselijke mens die snel naar de stok of naar de staf grijpt. De vleselijke mens is nieuwsgierig, machtsgierig en eergierig, en ook nog eens belust op geld. De vleselijke mens is bezitterig, en maakt zichzelf graag een naam en een stad, laat zijn rechterhand met luide stem weten wat de linkerhand doet, en zoekt altijd de beloning van de mensen, niet van de hemel.

Calvijn noemt het vlees zorgeloos en zinneloos, maar dat de oneindige goedheid van God de uitverkorenen daar tegen beschermt, tegen de uiterste vleselijkheid. Hier komt God de mens tegemoet, daar waar wij naarstig wachten en niet van het geloof afvallen, stelt Calvijn. Wij moeten vasthouden, en in die volharding beteugeld God ons.

Calvijn stelt dat de vleselijke mens wordt gedreven door gevoelsoordeel en veroorloofd zichzelf daarom teveel. Ze hebben een zelfgehechtheid waardoor er geen plaats meer is voor God en God’s Woord.

In het westen betekenen geloof, vergeving en genade iets heel anders dan in de oude bijbelse talen. In het westen, door de oppervlakkige taal, is het ontdaan van zijn diepte, van zijn bouwstoffen, en wordt de westerse mens die ervoor valt in principe gewoon vetgemest door geloof, vergeving en genade, als vee voor de slager. Vandaar dat TULIP maar heel erg selectief calvinisme is, en eigenlijk niet het waarlijke calvinisme is van de reformatie, want het werk van Calvijn ontmaskerde al deze geesten, en ging de diepte in, terug tot de oude talen.

Calvijn stelt dat alleen de Heere zonden kan vergeven, en niet de mens. Wat is er veel vleselijk misbruik van de vergeving door mensen. Een mens kan en mag helemaal niet vergeven. De mens maakt dit namelijk altijd weer bedriegelijk. Daarom moet de mens zichzelf verloochenen en aan zichzelf afsterven, opdat het niet het ik is dat leeft, maar de Heere, naar Galaten 2. Dat is wat moedigheid is. De mens moet stoppen met gevoels-vergeving en gevoels-oordeel en terugkeren tot de principes des Heeren, die zorgvuldig is, en die de enige is die kan vergeven en oordelen. Het is niet de taak van de mens, alleen als een geestelijke gave, die ontwikkelt is in zachtmoedigheid en leerzaamheid.

Zij die een herderlijke roeping hebben ontvangen daartoe ook de gaven, stelt Calvijn in zijn commentaar op Johannes 20, opdat zij hun werk kunnen volbrengen.

Hij stelde dat onder het pausdom Yeshua dagelijks werd geslacht, maar dat de apostelen aangesteld waren om de mensen met het mes van het evangelie te ‘doden’. Zij hadden dus een dodenbediening. Zij mochten mensen niet naar de mond spreken, moesten niet uit zijn op lof der mensen, maar zij moesten het evangelie prediken wat kwam om het menselijke vlees te doden. Zij waren dus ‘killers’. Deze doodsbediening wordt ook uitvoerig door Paulus beschreven in zijn brieven. Zij moesten de mens dus leiden tot de dood aan het zelf. Dat was een zeer belangrijke bediening.

Calvijn stelde dat de mens de vrees en de zwakte van het vlees moest overwinnen.

In de directe omgeving van het rode beest is een enorme zwakte van het vlees, als een opponent of negatieve spiegeling van ‘de kom met het rode’ van Ezau, wat hij moest drinken om zijn sociale en familiaire status op te geven voor het hogere goed, zoals beschreven in zowel de grondteksten van de oude bijbel als de nieuwe bijbel, als een beeld dat wij de lijdensbeker tot de bodem leeg moeten drinken, en zo het visioen hebben van het wilde rode beest, zoals Johannes op Patmos.

Uiteindelijk zijn deze verschijningen spiegelingen van het prisma van het leven deels een teken dat er geen goed en kwaad is, maar dat het een zijns-kwaliteit van het leven is. Het 'is' er gewoon, vanwege de spiegelingen van de hemelse steen, dus vanwege stralingen binnen de steen die gebroken worden vanwege de verschillende vlaktes van de steen, dus die zorgen voor fragmentatie en afbuiging, waardoor de wereld is zoals die is. Dit is slechts een deelwaarheid, want hoe dan ook moet het kwaad opgelost worden, en dit kan alleen door tot de hogere hemelse stenen op de Ezausladder te komen, waar de nieuwe bijbel over spreekt. Er is dus een lagere Ezau en een hogere Ezau. Uiteindelijk komt God van Edom, zoals de oude bijbel sprak. Er liggen daar onopgeloste geheimenissen (Jesaja 63, Habakuk 3).

Dit houdt ook in dat de mens een beter zicht moet krijgen op de verdoemelingen-theologie. In de oudheid, bij de oude vaderen, ging het vaak om 'een verdoemeling te zijn voor God', in de zin dat je doorhebt dat het vlees de aarde heeft ingenomen, en dat je tot de kennis van de grootte daarvan, van de doodstaat en de verdoemelijke staat van de mens moet ontwaken om vervolgens ook 'uit' die staat kunt ontwaken. Men moet dus een beter inzicht krijgen in waar Ezau voor stond.

Zou je niet alles wat je hebt verkopen voor die hogere hemelse steen die nog meer het vermogen heeft om inzicht te bieden en het vlees af te kappen, te ontmaskeren ? Dan zie je waar en hoe de lijnen lopen. Als er nog problemen zijn dan wijst dat op spiegelingen van een prisma van iets wat nog belangrijk is. Ons lijden wordt gevormd door kennis, en onze kennis wordt gevormd door lijden.

Gaat het om diepgaand, chronisch of traumatisch lijden, een bepaalde gebeurtenis of een reeks gebeurtenissen die een lange nasleep hebben, dan zijn dat prisma's op zich waarmee je met God kunt communiceren, door de hemelse taal ervan te leren.

Calvijn stelde in zijn commentaar op Johannes 18 dat Yeshua moest lijden onder de hoogmoed der mensen die minachting had voortgebracht vanwege een gebrek aan leerzaamheid, waarin zij zichzelf van alles aanmatigden. Hij stelt dat de waarheid wordt gezien als iets normaals, alsof het gewoon voor het oprapen ligt, terwijl God getuigt dat het het menselijk begrip ver te boven gaat.

Als Calvijn de voornaamste stukken van de theologie opsomt, dan staan bij hem, net zoals bij C. Steenblok en F. Mallan overigens, de vervloeking van het menselijk geslacht en de verdorven natuur voorop. Daarna komt de doding van het vlees. Wij kunnen het zwijn van de zonde alleen lokaliseren en zien rennen wanneer wij de volle grootte van de zonde onder ogen zijn gekomen en de gevolgen ervan. Pas dan kan het zwijn waarlijk gedood worden. Mensen met hun kerken en theologieën proberen dit vaak te omzeilen, omdat ze geen confrontatie aanwillen met dit beest.

Hij stelt dat weinigen vorderingen maken in de school van God, omdat nauwelijks één op de tien acht geeft op deze beginselen. TULIP is ervoor in de plaats gekomen, wat in het grotere verband niet eens zo zeer calvinistisch is, maar heel selectief, afgeweken calvinisme. De mens moet de grootte van het zwijn onder ogen komen en wat het zwijn heeft aangericht, en zo het zwijn des vlezes doden. Dat staat voorop in Calvijn's theologie.

Calvijn legt uit dat de mens de verborgen wijsheid van God afmeet aan zijn eigen gedachten, en dat het daarom niet werkt en ze achterblijven.

Zo verwerpt de mens dan wel de leer van het evangelie, stelt Calvijn, maar toch worden ze daardoor door de kracht ervan getroffen. Als wij daarom gekweld worden door de wreedheid van de goddelozen, dan kunnen wij toch als stenen zijn in het koninkrijk des hemels, stelt Calvijn, want dat is niet onderworpen aan de moedwil van de mensen.

De toorn van God matigt zich altijd weer, stelt Calvijn, want er zijn veel meer hemelse factoren. Zo is het van belang dat wij niet afdoen aan de toorn van God, en dat wij die toorn tot de zonde ook in onszelf dragen, niet onderschatten, want dan zouden wij ten prooi vallen aan onverschilligheid, maar we mogen niet boven de toorn van God uitstijgen in haar gematigdheid, want zij laat telkens de touwen vieren, anders zouden wij in overmoed terechtkomen. Als voorbeeld daarvan noemt Calvijn de dwaze ijver van Petrus die Yeshua verdedigde met het mes, terwijl Yeshua moest lijden, want de toorn des Heeren matigt zichzelf altijd door de lijdzaamheid. De lof der mensen is niet de goedkeuring des Heeren, stelt Calvijn. Onze ijver moet dus gematigd worden, stelt hij. Wij mogen niet ijverig zijn waar de hemel al gestopt is. Calvijn roept dan op tot gebed en voorzichtigheid. Wij moeten met bezonnenheid de paden des Heeren begaan. Wij moeten niet voor de Heere uitlopen of te traag worden. Daarom moeten we het hemelse geestelijke ontvangen en de hemelse gebondenheden, het hemelse touw, opdat wij niet afwijken.

Petrus werd tot straatrover, hanteerde geweld in plaats van de tong, maar sloeg toen door naar de andere kant en verloochende Yeshua. Petrus stond aan beide kanten van de duisternis, omdat overmoed dezelfde geest is als het treuzelen. Dit is allemaal de dartelheid van het vlees in de leer van Calvijn. Calvijn moedigt de mens aan om in het woord des Heeren te blijven en niet erbuiten te gaan om meer te durven doen dan de Heere bevolen heeft, want dat zal een slecht einde hebben. Yeshua deed niets zonder dat hij het eerst de

Heere zag doen. Daarvan is het hemelse touw een beeld. Het is de hemelse gehoorzaamheid die alleen in leerzaamheid verborgen is. Het ligt op de bodem van de hemelse geboden.

Zo angstig zijn de wettelozen om door werken behouden te worden, en zij houden vast aan de westerse misvertaling en dwaling dat de behoudenis gratis is. Toen iemand aan Jezus vroeg wat hij moest doen om behouden te worden, toen wees Jezus hem op de geboden. Dat zijn geen vleselijke werken, maar hemelse werken zodra de zaadkorrel sterft in de aarde, waar Jezus daarna op wees, dus er is geen behoudenis door zomaar vleselijke werken, maar door de hemelse werken van de hemelse natuur, wat uitgebeeld wordt door het lijden en sterven van Yeshua als een voorbeeld om na te volgen, niet als iets letterlijks en monopolistisch om te verafgoden. Dwaze verafgoding is het, als er zomaar letterlijk wordt gesteld dat er behoudenis is door in Jezus te geloven, want de boze geesten geloven ook in Jezus, en slaan daar telkens weer munt uit. Geloof betekent in het westen ook heel iets anders dan in de bijbelse talen.

Men trommelt dan Paulus op wat die gezegd zou hebben, om zich te verdedigen, maar moet Paulus dan boven de woorden van Yeshua gesteld worden ? En daar komt bij dat de woorden van Paulus in het westen misvertaald werden. Wij moeten teruggaan naar de Griekse en Aramese context, want Aramees was de taal van Yeshua. Dan pas wordt het duidelijk, waar uitvoerig over wordt gesproken in de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek. Deze bestaat alreeds uit elf delen. Het laat zien hoe er een valse westerse, moderne Jezus ontstond, en ook een valse westerse, moderne Paulus. Nee, het gaat er niet om om zomaar in Jezus te geloven, en dat er letterlijk behoudenis is in de naam van Jezus. Velen zullen aan de poort komen met die naam en zullen niet binnengelaten worden, maar teruggezonden worden naar school. ‘De hel’ is in de grondteksten een school, een instituut van correctie en een ziekenhuis, dus de westers-gereformeerde mens heeft deze zaken verkeerd voorgesteld veelal, en overgedramatiseerd, en dit werd klinkende munt voor de psychiatrie. Ik bestraf deze waanzinnige leugens over de hel. Het wordt allemaal doorgegeven van generatie op generatie, wars van bijbelse talenkennis, allemaal voor de markt, terwijl Openbaring zo mooi zegt dat de markt zal vallen.

De dartelheid van het vlees hunkert ernaar om meer te durven dan God beveelt, stelt Calvijn in zijn commentaar op Johannes 18. Het hunkert ernaar om meer te geloven dan God zegt of heeft gezegd, ook over de hel. Dat is het dartele, onverschillige vlees, die van God een monsterlijke en achterlijke sadist heeft gemaakt. Alsof de hel die ze zelf gemaakt hebben het beste is waar de eeuwig creatieve God van hemel en aarde mee aan kan komen. Neen. Het is boerenbedrog. Het zijn de nakers, de vrouwen van de nephilim, die met zulke dingen kwamen om hun schermen op te richten, van het marktinstituut, een fokkerij. Zij verdienden klinkende munt met het vlees. Het zijn de ‘dochters der mensen’, zoals Eva eens Adam verleidde. Eén van hun orders is de Johannaitieten, de geesten van de verdraaiingen en misvertalingen van het Johannes evangelie in het westen, want hier halen ze dat allemaal vandaan, en mengen het met hun vervalste Paulinische schijntheologie. Het zijn vrouwen in witte pakken met geschoren hoofden. Zij hebben altijd verbaasde gezichten, want zij hebben immers niks gedaan in hun ogen. Zij zijn aan de drugs van geloof, vergeving en genade, maar zij zijn zeer geweldadig in hun oeverloze onverschilligheid, net als de vleselijke Petrus. Er is een hogere en een lagere Petrus. De nieuwe mens van Petrus werd de herderssteen waarop de gemeente des hemels werd gebouwd. Laten we daarom de lijkgewaden van de oude mens van Petrus afdoen. In de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek wordt deze geest uitvoerig besproken.

Calvijn stelde dat het lijdenswerk van Yeshua een voorbeeld was voor de herders. De principes van het kruis waren ervoor de schapen te beschermen. De herder staat tussen de schapen en de wolven in. Zo moeten wij net als Yeshua herderlijk door het leven gaan.

De wolven waren te sterk en waren de noodzaak van het sterven aan hetzelf. Yeshua gaf zich vrijwillig over aan de verrader en de vijanden, stelde Calvijn. Hij stelde dat het geen vergissing was van onnadenkendheid. Ook de schapen zouden verscheurd worden, want de zaadkorrel moest sterven. Zo moest ook Hosea zich vrijwillig overgeven aan de hoer, aan de twistzieke vrouw. God’s wegen zijn ondoorgrondelijk. De wapenen zijn niet vleselijk, maar geestelijk. Wie zijn leven zou willen behouden zal het verliezen. Dit is dus tegenovergesteld aan het wereldse pad. Zo werd het vlees uiteindelijk door de dood overwonnen. Dit is waar elke vleselijke dartelheid aan probeert te ontkomen. Het ligt diep in de aard van de mens, maar het moet ontworteld worden.

Calvijn stelde dat Yeshua driemaal bad om de dood te ontgaan, wat niets had te maken met ongehoorzaamheid, maar hij moest met de bezwaren worstelen, om zo te overwinnen. Yeshua was dan wel een leraar, stelde Calvijn, maar hij gebruikte ook de zogeheten ‘verborgen openbaring’, omdat zijn koninkrijk niet van de aarde is, maar van de hemelen. Deels in de verborgen openbaring moeten wij dus geestelijke kinderen voortbrengen. Immers, zo stelt Calvijn, is het de hemelse kennis die de oorzaak is dat de mens van de overige wereld wordt afgescheiden.

Het romantiseren van de familiebanden is ook niet christelijk. De bloedlijnen

zijn vaak aards en geformeerd door het systeem. De mens is geforceerd in de bloedlijnen van de wereld, buiten het paradijs. Men beseft vaak niet dat dit veelal niet eens meer de schepping van God is, maar van de duivel, die de overste van deze wereld is. Zo kunnen de bloedlijnen een enorm lijden zijn voor de mens, als een gevangenis-implantaat. De familie is tot een cultus geworden op aarde, een grote afgod.

We moeten het verleden als een prisma beschouwen en erdoor leren communiceren met God als door een orakel. Ook moeten we veel deze prisma in de hand van God leggen, opdat de Heere het zal zuiveren. Het is geen lijden, maar werk, zoals het ook geen strijden, maar werk is, zoals de nieuwe bijbel verklaart. Zo mogen we exotisch omgaan met het verleden, als inspiratie bron. Deze steen ligt in een veel groter oerwoud, als de hemelse context. We mogen naar al die andere stenen kijken om ons erin te verplaatsen. Dat is de route van de hemelse bij die van bloem tot bloem gaat om daar nectar uit te halen. Zo kan alles naar de bijenkorf gebracht worden om tot honing te worden, om gezuiverd te worden. Puur natuur.

Laten we beseffen hoe groot het misbruik van de naam des Heeren vandaag de dag is, dat wanneer de mens geconfronteerd wordt met het lijdenwerk en het strijdenswerk, en de daarbij horende hemelse kennis, dan probeert de mens dat vaak liever af te wimpelen door 'Jezus' te zeggen, want dan voelt de mens zich ineens tien keer heiliger en is alles al volbracht. Zo wordt Jezus als een stopwoord gebruikt om de kennis achter te houden. De mens roept liever tien keer Jezus dan terug te gaan naar school. De naam Jezus zegt op zich niets, omdat het slechts een voorbeeld is, en velen er niet mee door de poort komen, maar Jezus wijst op het Woord, de hemelse kennis, de geboden en het sterven van de zaadkorrel, oftewel zoals in de leer van Calvijn het doden van het vlees, wat voor Calvijn hoge theologische prioriteit had, en waar hij vaak over predikte. Vaak predikte Calvijn over de werken van het vlees, de aard van het vlees, opdat het vlees ook daadwerkelijk gedood kon worden.

BESPREKING ZONDAG 25

Jezus sprak ook hele harde woorden, en ook woorden die ze niet verstonden, en bleef ook niet altijd voor de uitleg, maar ging er vandoor. Dat was het dan. Geestelijken houden geen conferenties de hele tijd, en doen ook niet altijd aan nazorg. Daar zijn het geestelijken voor. 'Ja, hij spreekt in duistere raadselen,' zeiden ze van de geestelijken vroeger, zoals Ophelia. En dat terwijl ze toch ook hele heldere uitleg gaven, en zeker ook de functie hadden van barmhartige samaritaan, maar dan niet op de manier van de mensen. Ze waren ook niet altijd geschoold en georganiseerd. Het waren wilden. Ze kenden de natuur. Stad en natuur kennen elkaar niet, begrijpen elkaar niet. Er zit een wereld tussen. De geestelijke draagt een kruis en een juk, maar de mens in de stad zaait liever op de steenrotsen.

Is het kruis een nachtmerrie ? Nee, het is het gemengd worden, wat ook de oude betekenis is van de hel. Ogenschijnlijk is het een nachtmerrie, maar de mens moet ontwaken tot de inmenging. Het kruis is immers een brug.

Geestelijken leven niet door aardse driften en impulsen. Het aardse leven werkt allemaal door het directe, wat de hogere hemelse natuur wegkapt. De aardse mens leeft ommuurd in die zin. De aardse mens leeft allemaal volgens van A naar B, en 1+1=2, aardse logica, waar de geestelijke niets mee kan, want die zoekt niks in te passen. Die leeft volgens veel hogere regels, en dan begint allemaal het geklaag van de vleselijken, en dan worden er flink etiketten gedrukt.

Geestelijken draaien niet om de brij heen maar gaan er dwars doorheen. De mens heeft ontelbare afweer-mechanismes opgebouwd tegen de hemelse kennis, en altijd weer komen standaard deze excuses. Zondag 25 legt een duidelijke verklaring af over wat er precies gaande is :

zondag 25
Vraag 65: Aangezien nu alleen het geloof ons aan Christus en al zijn weldaden deel geeft, vanwaar komt dan dit geloof?
Antwoord: Van de Heilige Geest, die het geloof in onze harten werkt door de verkondiging van het heilig Evangelie en het versterkt door het gebruik van de sacramenten.
Vraag 66: Wat zijn sacramenten?
Antwoord: Sacramenten zijn heilige, zichtbare tekenen en zegels, door God ingesteld, om ons door het gebruik daarvan de belofte van het Evangelie des te beter te doen verstaan en die voor ons te verzegelen, namelijk dat Hij ons op grond van het enige offer van Christus, aan het kruis volbracht, uit genade vergeving van zonden en het eeuwige leven schenkt.

Vraag 67: Zijn beide, het Woord en de sacramenten, dan daarop gericht, of daartoe ingesteld om ons geloof te wijzen op het offer van Jezus Christus aan het kruis, als de enige grond van onze zaligheid?
Antwoord: Ja, zeker, want de Heilige Geest leert ons in het Evangelie en verzekert ons door de sacramenten, dat onze zaligheid geheel en al berust op het enige offer van Jezus Christus, dat voor ons aan het kruis is geschied.

Vraag 68: Hoeveel sacramenten heeft Christus in het Nieuwe Testament of Verbond ingesteld?
Antwoord: Twee, de heilige doop en het heilig avondmaal.

Let wel : Het was de taal van die tijd, en de hemelse kennis doet die taal verstaan, wat het daadwerkelijk betekent, want het hart probeerde iets uit te drukken in de taal van die tijd, en er staat ook direct waarom. Het zijn namelijk sacramenten, en dat zijn zowel tekens als zegels, die het Woord dus hebben verzegeld.

Het Woord moest vlees worden, moest versluierd worden, moest sterven, tot een teken en een verzegeling, wat een beveiliging is. Een geestelijke begrijpt die taal, en ontwijkt het niet, maar ontmaskert het. Het vlees gaat het of ontwijken, of verafgoden, absoluteren. Al in Egypte was het Woord van God een draaiend boek, als een wiel, wat alles verdraaide, als een kameleon, om ‘de dwazen te verstrikken, en de wijzen doorgang te geven.’

Teruggaan naar Heidelberg betekent ook leren wonen en werken in Heidelberg. Dat betekent werken in de mijnen van Heidelberg, en ook in de wijngaarden van Heidelberg. Dat zijn beelden van de exegese, de schriftuitleg. Je kunt deze mappen niet zomaar wegwerpen.

Kersten wijst op Johannes 3:16 : ‘Wie in de Zoon gelooft heeft eeuwig leven,’ en een geestelijke weet wat dit betekent. Komen tot het zoonschap. Een zekere geestelijke moeder is je toegewezen, als een teken en een zegel, dus als heenwijzer, als schaduw, dus het mocht niet zomaar volkomen zijn, want dan zou je daadwerkelijk weggebrandt worden door het licht, zoals in de new age. Wees maar blij dat die moeder een voorhangsel heeft, anders zou ze je verslinden. Wees maar blij dat die moeder niet ‘volkomen’ is. Je zou niet kunnen bestaan. Het Woord moest vlees worden, het Woord moest verzegeld worden, want niemand zou God kunnen zien en leven. Daarom mocht Mozes God alleen maar van achteren zien. Maar zelfs dat wil de mens niet zien. De mens is een snelheidsduivel, een rokkenjager. De mens wil het nu. De mens wil nu de gouden straten. De mens wil nu antwoord, en God moet aan zijn voeten liggen. De mens is verdwaasd, verdwaald, hopeloos verloren. Daarom heeft Johannes 3:16 ook een keerzijde, dat degene die de Zoon niet gehoorzaamt het leven niet zal zien, en de geestelijken weten ook wat dat betekent.

Kersten stelt dat door de prediking van het Woord Paulus de Galaten zoekt wederom te baren, en hij had de Korinthiers door het Evangelie geteeld. Wat in de baarmoeder gebeurd is zeker niet het eindproduct, maar wel een belangrijke fase waar de vrucht door gaat. Cultuurbarbarisme moet dus zelf ook aan banden worden gelegd. Het mocht eens een hemels teken en een hemelse verzegeling zijn. Verbrand niet zomaar alle schepen achter je, want dat is zeer onwijs. Je mocht het nog eens nodig hebben. Sommige mensen verbranden zoveel dat ze op een bepaald moment niets meer over hebben. Op is op. Zij hebben hun leven verspild als de verloren zoon. Het is dan tijd om terug te keren en opnieuw te beginnen.

Kersten stelt dat Ezechiel aandrong als een herder achter de schapen betaamt. Hij stelt ook dat in het Woord een dubbele werking is, dat er melk in zit voor de zuigelingen, maar ook vast voedsel voor de opgegroeiden. Niemand is te klein om van de prediking vrucht te ontvangen, stelt Kersten, ook al was het in de taal des tijds, maar we mogen blij zijn dat het Woord vlees werd en verzegeld tot ons kwam, anders zou het ons verblinden en vernietigen. Kersten stelt hierbij ook dat het niet om het Woord op zich gaat, maar dat de hemel het Woord vruchtbaar maakt. Het begint met zaad. Het zaad is niet het eindprodukt, maar draagt alleen de kiem, en moet eerst sterven, en dat moet in ons hart gebeuren. Dan kunnen we klagen over het zaad en erover jammeren. Maar zaad is zaad. Zaad moet bepaalde eigenschappen hebben, aan bepaalde dingen voldoen, anders kan het de levenskiem niet dragen. Het zaad is dus de nodige verzegeling van de levenskiem, anders zou de levenskiem verloren gaan. Daarom is het zo belangrijk dat de mens de hemelse landbouw principes kent en leert.

Juist de sacramenten, de waartekenen en de zegelen dus, zijn er dus voor om het hemelse evangelie beter te verstaan, en ook weer te verzegelen, te beveiligen, stelt Kersten. Het zijn voorbeelden, hulpmiddelen, steigers ook. Uiteindelijk zal het voorhangsel scheuren, maar de mens mag dit niet voor zijn tijd doen. Dat zou ook een soort van geestelijke verkrachting zijn, of een geestelijke miskraam. Het is hetzelfde als zwangere vrouwen inde buik trappen, waar we het al wel eens eerder over gehad hebben. Dat doet de mens graag, als een echte snelheidsduivel. Kersten stelt dat de waarde van deze tekenen en zegelen zowel niet oppervlakkig onderschat als overschat mag worden. Hij stelt dat in deze krachtige ontsluiting en verzegeling omtrend de natuurvrouwen dit wordt geantwoord : ‘Zet mij als een zegel op Uw hart, als een zegel op Uw arm.’

Kersten wijst er vervolgens op dat zowel het Woord als de sacramenten op zichzelf niets kunnen geven, en dat Rome dit niet begrijpt, want bij Rome gaat het om de uiterlijkheden. Men gaat daar helemaal in op zodat er niets anders meer is, en voor niets anders nog ruimte is. Zo is ook het werk wat zij doen allemaal uiterlijk. Nederland is lang onder Rome en Spanje geweest, maar met de reformatie begon uiteindelijk ook de tachtigjarige oorlog van het verzet. Was het allemaal koek en ei ? Totaal niet, maar het was wel een begin, zo goed en kwaad als het ging. Kersten wijst ook op deze oorlog. Ook daar was het Woord vlees geworden. Ook daar stierf het Woord en vervormde het Woord zich, maar het was een belangrijke fase voor de

wedergeboorte van Nederland. De natuur moeders van de heidelbergse catechismus, van 1563, brachten de geuzen voort, als een beeld van het Nederlandse zoonschap, en toen in 1568 begon de tachtig jarige oorlog, het verzet, de Nederlandse opstand tegen de Spaanse onderdrukker, de Spaanse tiran. Landgeuzen en watergeuzen met messen tussen hun tanden, tegen het Spaanse gezag. Zijn wij Heidelbergse germaanse geuzen of zijn wij paapse ijdeltuiten, snelheidsduivels ? Verzwagering met Rome is hierin fataal, stelt Kersten. Hij stelt dat er bloedige sacramenten waren in het OT die slechts een heenwijzing waren, en nu zijn er de onbloedige sacramenten. Dit zijn dus de nodige simulators. Het staat slechts ter model.

Er waren zowel bosgeuzen, wilde geuzen, als watergeuzen, en het woord komt van het Franse gueux, wat bedelaar betekent en schooier, maar wat werd gebruikt voor de calvinistische verzetsstrijders die tegen het overmaterialistische spaanse bewind streden, want het kan ook hongeraar betekenen, de soberen, die leven in de rauwe, primitieve, natuur, als wilden om zo aan het oordeel over de stad te ontkomen. Zij gingen niet losbollig om met godsdienst zoals vandaag de dag in de new age, even voor god spelen zolang de tijd duurt. Nee, zij leefden in heilige vreze, en wisten dat als ze god zouden zien, dan zouden ze sterven. De geuzen, de honger-strijders, waren kinderen van de reformatie, kinderen van Heidelberg, harde werkers, zowel in de mijnen als op de wijngaarden. Zij namen geen genoegen met het tafelschuimende, vraatzuchtige, verstadste modernisme. Uiteindelijk verdreven zij de spanjaarden. Nederland is dus gebouwd op wilde geuzen fundament. Ben je aan boord of loop je nog met Spanje aan te pappen ?

De wilde geuzen waren opgeleid door de amazones van Heidelberg, die ze niet gezien hadden, alleen van achteren, zoals Mozes God ook alleen van achteren had gezien, alleen het zegel, het voorhangsel. Toen Mozes van de berg afkwam moest hij een bedekking dragen, anders zou het volk het niet kunnen verdragen. De achterkant van God zal de wereldse patriarchie verbreken, dus dit hele proces dat het Woord vlees wordt. Het wordt de hemelse baarmoeder genoemd, duistere kennis. Hier kwamen de wilde geuzen, de wilde jongens, uit voort. Uiteindelijk leidde dit tot de bevrijding van Nederland. Het heeft te maken met de duistere sleutel van zondag 25.

Uitgave : HRC

FILIPPENZEN COMMENTAAR - 4
Hoofdstuk 4

1 Daarom, mijn geliefde broeders, naar wie mijn verlangen uitgaat, mijn blijdschap en kroon, staat alzo vast in de Here, geliefden.
2 Euodia vermaan ik en Syntyche vermaan ik, eensgezind te zijn in de Here. 3 Ja, ik vraag ook u, mijn trouwe metgezel: wees haar behulpzaam. Want zij hebben tezamen met mij in de prediking van het evangelie gestreden, naast Clemens en mijn overige medearbeiders, wier namen staan in het boek des levens.
4 Verblijdt u in de Here te allen tijde! Wederom zal ik zeggen: Verblijdt u.

Door de kroon van waanzin, de kroon op de religieuze vraatzucht, wordt de mens tot rijtuig gezalfd voor demonen. Dat is ook de betekenis van Getsemané : olie pers. Ook tanken daar de rijtuigen bij. Er is een groot verschil tussen het letterlijke pad door deze dingen en het bevindelijk-gereformeerde pad. Het bevindelijk-gereformeerde pad is het hongerpad, de Ramadan, die tot de nacht van grootsheid gaat, als de hongerkroon van heilige waanzin.

5 Uw vriendelijkheid zij alle mensen bekend. De Here is nabij. 6 Weest in geen ding bezorgd, maar laten bij alles uw wensen door gebed en smeking met dankzegging bekend worden bij God. 7 En de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw gedachten behoeden in Christus Jezus.
8 Voorts, broeders, al wat waar, al wat waardig, al wat rechtvaardig is, al wat rein, al wat beminnelijk, al wat welluidend is, al wat deugd heet en lof verdient, bedenkt dat; 9 wat u geleerd en overgeleverd is, wat gij van mij gehoord en gezien hebt, breng dat in toepassing en de God des vredes zal met u zijn.

In de leer van Calvijn is de heilige vrede de teugels van het rijdier die de restrictie uitbeelden, zoals in de grondtekst het woordje 'eirene' beveiliging betekent, en de verheven en gezegende staat van de heilige na de dood, na het sterven aan zichzelf. Het betekent in de Germaanse context de zogeheten 'einherjars', de eigen-overwinnaars die door de walkuren zijn opgenomen.

10 Ik heb er mij ten zeerste over verblijd in de Here, dat gij nu eindelijk uw belangstelling in mij hebt kunnen verlevendigen, omdat gij wel belangstelling hadt, maar niet de gelegenheid. 11 Niet dat ik dit zeg, als zou ik gebrek lijden; want ik heb geleerd met de omstandigheden, waarin ik verkeer, genoegen te nemen. 12 Ik weet wat armoede is en ik weet wat overvloed is. In elk opzicht en in alle dingen ben ik ingewijd, zowel in verzadigd worden als in honger lijden, zowel in overvloed als in gebrek. 13 Ik vermag alle dingen in Hem, die mij kracht geeft.

Er is een verbinding tussen honger en overvloed. Honger leidt tot de overvloed van kennis. Maar die overvloed is wel een restrictie, en is niets anders dan de overvloed van honger, niet horizontaal, maar vertikaal, in de diepte. Het is de overvloed van de bevindelijk-gereformeerde honger, maar

ook hierin zijn vele gevaren voor de onoplettende reiziger. Hoevelen vallen wel niet ten prooi aan de subtiele valstrikken opgesteld ? Daarom moet een mens de demonologie kennen. De mens moet komen tot het touw.

14 Toch hebt gij er goed aan gedaan, te delen in mijn verdrukking. 15 Gij weet het zelf ook wel, Filippenzen; in het begin van mijn evangelieprediking, toen ik uit Macedonië vertrok, heeft geen enkele gemeente met mij in rekening van uitgave en ontvangst gestaan dan gij alleen. 16 Want ook te Tessalonica hebt gij mij een en andermaal ondersteuning gezonden. 17 Niet, dat het mij om de gave te doen zou zijn, maar het is mij te doen om de opbrengst, die als een tegoed op uw rekening aangroeit. 18 Nu is alles voldaan en ik ben rijkelijk voorzien; alles is aangezuiverd, nu ik van Epafroditus het door u gezondene ontvangen heb, een welriekend, een aangenaam, Gode welgevallig offer.

Paulus maakt hier duidelijk dat het niet om de gave gaat, maar om de opbrengst. Niets wordt zomaar in de schoot geworpen. Alles is een natuurlijk, diepgaand loonproces.

19 Mijn God zal in al uw behoeften naar zijn rijkdom heerlijk voorzien, in Christus Jezus. 20 Onze God en Vader nu zij de heerlijkheid in alle eeuwigheid! Amen.
21 Groet iedere heilige in Christus Jezus. U groeten de broeders, die bij mij zijn. 22 U groeten al de heiligen, inzonderheid die aan het huis des keizers verbonden zijn.
23 De genade van de Here Jezus Christus zij met uw geest.

Genade, charis, is in de Griekse grondtekst gewoon loon. Er is dus werk te doen, een opdracht. We zijn aan het einde gekomen van de brief. Er wordt een zegen en een groet uitgesproken. Er was een ruiter gezonden. Nu moet de mens goed onderscheiden welke ruiter hij volgt. De Filippenzen brief is niet zonder gevaren. Als je het mist, dan eindig je als het rijtuig van een demoon. Vandaar dat ik u dit demonologisch commentaar heb gezonden voor uw eigen veiligheid. Bestudeer het, overdenk het, en mediteer erover, opdat u op het bevindelijk-gereformeerde pad blijft. Zij die dit bevel aan hun laars lappen zullen zelf ook tot de piraten gerekend worden. De boodschap is : Keer terug tot de wildernis. Verlaat uw huizen. In deze brief zien we de strijd tussen twee ruiters. De mens moet zelf leren ruiter te worden, om zo het ego te overwinnen. Dat is een hele opgave, maar er is een weg. De weelde staat altijd op de loer. De enige weelde waar een mens naar mag verlangen is de weelde van de heilige gebondenheid. Alle andere weelde leidt tot de dood. Weelde in materialistische zin is een piraats verlangen. Maak het krijgsgevangene en laat het sterven. Anders zal het u doden.

Uitgave : Calvijn II Project

DE POPPENMAKER VAN HIROSHIMA - 13 (SLOT)

Hoofdstuk 13. 1949

Traag ging het monster van Hiroshima door de straten,
Een spoor van bloed achterlatend,
Dan komt hij tot de brug tussen stad en wildernis,
De onmetelijk grote brug,
De stille brug van de dood,
En wanneer hij over de brug gaat,
Dan begint de brug te branden

De dominee kijkt naar zijn nieuwe vrouw,
Zij lijkt op een pop in haar witte jurk.
Hij wil haar beschermen,
Het is het laatste wat hij heeft,
Dit is wat hij droomt,
Plotseling staat zij in brand.
De dominee rent weg, naar de grote brug tussen stad en land,
Maar dan brandt de brug ook.
Hij kijkt achterom en ziet zijn nieuwe vrouw wegzinken in een zee van vuur,
En dan grijpt het hem, en hij zinkt ook.

Hij schrikt wakker en gaat naar de kamer waar zij slaapt.
Zij is in een witte nachtjapon.
Hij perst zijn lippen tegen haar wang en dan tegen haar mond.
'Ik wil niet dat jij ook gaat zoals de anderen,' fluistert hij en omhelst haar.
Ze ligt daar als een pop.
Ze beweegt niet en wordt ook niet wakker, maar ze voelt wel warm aan.
'Wordt wakker,' zegt hij in paniek.
Dan wordt ze wakker en is heel slaperig.
Hij kust haar weer.
'Wat is er ?' vraagt ze slaperig.

'Ik heb een nachtmerrie gehad,' zei hij, 'dat je wegzonk in vuur, en toen ook ik. Ik wil je niet verliezen. Een derde dood kan ik niet aan.'

Ze omhelsde hem stevig, en drukte hem tegen haar aan.
'We gaan eraan werken,' zei ze nog steeds slaperig.
'Nee,' zei hij. 'Er is wat aan de hand. Ik vertrouw het niet. Twee vrouwen kwijt en in haar lichaam was een abnormale hoeveelheid van een drug gevonden. Weet jij hier meer van ? Vertel het me.'

'Waar heb je het over ?' vroeg ze.
'Je weet het,' zei hij. 'Denk. Als de vrouwen hier zijn gebeuren er altijd zulke dingen. Alsof ze elkaar afwisselen. Alsof ze elkaar koudmaken. Jij kan de volgende zijn. Is dat soms ook een deel van jullie cultuur ?'

'Waar heb je het over ?' vroeg ze weer.
'Ik kan het niet meer,' zei hij. 'Alsjeblieft, laten we ze niet meer binnenlaten.'

'Maar ze zijn van onze cultuur,' zei ze. 'Het is onze traditie.'
'Hebben jullie hen vermoord ?' vroeg hij.

'Nee, natuurlijk niet,' zei ze.
'Wie dan, of hoe dan ?' vroeg hij.
'Ik heb geen idee,' zei ze.

Hij drukte zijn lippen tegen haar aan. 'Echt, ik kan het niet meer,' zei hij. 'Wat als jij de volgende bent ? Gebruik je drugs ?'

'Nee,' zei ze. 'Je hart klopt als een razende.'

'Ik ben bang,' zei hij.

'We gaan eraan werken,' zei ze weer.

'Waarom doen ze ons dit aan ?' vroeg hij.

'Ik weet het niet,' zei ze. Toen viel ze weer in slaap. Hij ging weer terug naar zijn eigen kamer. De dag erna was ze weer als het monster van Hiroshima.

Die nacht had hij weer een nachtmerrie.

De poppenmaker van Hiroshima ging traag door de straten,
Hij kwam om kinderen te roven uit hen bedden,
Om ze mee te nemen op zijn schepen,
Met een gif doorboorde hij de vliezen van hun hoofden,
Met een gif drong hij door tot hun monden,
Nee, zij sliepen allemaal, en zouden het altijd ontkennen,
Wat de poppenmaker van Hiroshima tot hen had gedaan ...

Einde

Uitgave : COAB, 2018

DE RIVIER VAN DE HEMELSE VERGETELHEID

Is er nog leven in ons ? Stroomt de rivier van hemelse vergetelheid nog in ons ?
Rivieren 10:15

Waarom wordt de hemelse vergetelheid gelijkgesteld aan leven ?
Omdat buiten de hemelse vergetelheid de dode kennis regeert.
De mens is veelal opgebouwd uit dode kennis, en de dode kennis heeft de ziel van de mens gedood.
Het is zeer giftige kennis, als de beet van een slang of een spin.

Wij zijn op weg naar de rivier van vergetelheid.
Het is een lange weg, en de weg wordt steeds smaller.
We moeten loskomen van dode kennis, van vleselijke kennis.
De rivier van vergetelheid komt ons dan ook tegemoet.
Het omhult ons in onze nachtmerries.
Het haalt ons uit de greep van de wurgslang.
Maar dan moeten we nergens meer aan vasthouden, alles loslaten.
En wedergeboren worden in de schoot van de rivier van de hemelse vergetelheid.

Deze werelden zijn opgebouwd uit dode kennis. Het verkoopt goed.
Het slikt gemakkelijk weg. Maar de rivier van de hemelse vergetelheid is een tegengif.
Het moet door je heen gaan stromen, als een grotere werkelijkheid.
Je moet bereid zijn de nachtmerrie achter je te laten, een nieuwe taal te spreken,
de hemelse rivier van vergetelheid door je heen laten stromen, je laten vullen,
ook door je hoofd, want daar ligt zoveel dode kennis.
Eerst moet je helemaal leeg worden. Laat het maar door je heenstromen, laat alles maar los,
en laat het je maar opnemen. Laat je geheugen maar wissen van dode kennis.
De rivier van de hemelse vergetelheid leidt je dan tot het hemelse woord waarmee je gevuld mag worden.
Het woord is ook minderend, niet opgeblazen, niet verdichtend.
Het woord leidt dus altijd terug tot de hemelse vergetelheid.
Ze houden elkaar in stand, ze stuwen elkaar op.
Dat is een natuur verschijnsel.

De hemelse vergetelheid is de beveiliging van het hemelse woord.
Zo kan het nooit opgeblazen worden.
Ik droomde eens over de rivier van de hemelse vergetelheid.
Het ging de scholen binnen, en de stoelen waarop de kinderen zaten begonnen te bewegen, en de rivier nam de kinderen mee naar buiten, en nam hen toen over het schoolhek.

Laten we tot deze rivier gaan. Laat het je meenemen. Ga maar kopje onder.
De nachtmerrie van dode kennis is een zware, waar we elke dag weer in zijn.
We hebben de rivier van de hemelse vergetelheid nodig.
Kom, rivier van de hemelse vergetelheid. Leidt ons tot de levende kennis,
de hemelse kennis van uw woord. Het is een belangrijke kringloop van Moeder natuur.
Telkens weer gaan wij de nachtmerrie in om daar de rivier van hemelse vergetelheid te brengen.
Neem anderen maar mee. Daarom ben je in de nachtmerrie : om anderen op te halen. Haal ze maar uit de nachtmerrie. Bevrijd hen van hun dode kennis, opdat de rivier van hemelse vergetelheid ook door hen mag stromen. Alles moet veranderen. Dat begint in jezelf. Heel veel vergeten. Alles moet anders. En laat het dan ook weer los, want de rivier van hemelse vergetelheid zal het zelf doen. Laat het maar stromen, en stroom maar mee. Houdt je aan niks meer vast.

Uit : Gids bij de RV-Bijbel

1e Jaargang, nummer 25, 4 juni 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

'Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.'

(Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN HET JOHANNES EVANGELIE - 3

C.S. Lewis gaf aan dat hoe meer iemand onder de invloed was van de duivel, hoe minder die persoon zich daar van bewust was, hetzelfde als dat bij kleine dronkenschap de dronkaard weet dat hij dronken is, maar bij grote dronkenschap weet hij dat niet. Zo is de kerk dus in grote mate dronken, en weet zij dat niet van haarzelf. Calvijn stelde dat de zorgeloosheid van de wereld vreselijk is.

Als wij hier om des Heeren wil om lijden in ons werk voor de Heere, als geroepenen, dan mogen we ook weten dat we hiervoor zijn toegerust om deze last te dragen, stelt Calvijn.

God zal zijn schapen niet laten dolen tussen de wolven zonder dat de Heere toont hun herder te zijn, stelt Calvijn. In Calvijn's leer vloeit het geloof voort vanuit de eeuwige verkiezing van God wat hij de verborgen Raad noemt. Daar kan een mens niet bij, daar beslist een mens niet over. Daar beslist alleen God over die alle dingen overziet. Wel is het dan zo dat de voornaamste stukken van de theologie de vervloeking van het menselijke geslacht, de verdorven natuur en het doden van het vlees zijn, stelt Calvijn. Hij laat zien dat God's werken ondoorgrondelijk zijn, maar wijst dan toch op deze drie eerste grondbeginselen, waardoor we kunnen zien hoe de eeuwige verkiezing van God werkt. Bij Calvijn was het God die verkiest, niet de mens, en de mens kon ook niets doen om verkozen te worden, want dan zou de eer naar de mens gaan, zo redeneerde Calvijn, maar wij moeten dus goed beseffen dat de katholieke kerk al alles had uitgestippeld als een vleselijke weg tot de hemel, als de nieuwe toren van Babylon, en Calvijn kwam om die om te werpen. Zo was er geen verheerlijking voor het katholieke, materialistische vlees, maar in de geschriften van Calvijn zien we wel een diepere weg. Calvijn gaf de beginselen, maar die moesten nog verder uitgewerkt worden. Het vlees was in die tijd nog te gevaarlijk, en stond teveel op de loer, als een stalker, klaar om toe te springen. De oude bijbel stelde : niet door het vlees, maar door het geestelijke, als zowel een nee als een ja. Eerst moest Calvijn dus een grote nee leveren tegen de katholieke aflaat. Uiteindelijk moest alles van boven komen, want zelfs als de mens God verkoos dan was dat vaak voor vleselijke redenen, en dat wilde Calvijn uitschakelen.

Zo kon een mens dus vijandig zijn tot de katholieke God, maar wel uitverkoren zijn in het stelsel van Calvijn. Op het eerste gezicht lijkt het allemaal onvoorwaardelijk, maar wie dieper in de geschriften van Calvijn dwaalt komt uit op een voorwaardelijkheid. Dieper in de geschriften van Calvijn blijft er van TULIP niet veel meer over. De mens wordt in andere richtingen getrokken. Het is een oerwoud waarin verschillende krachten tegen elkaar strijden. Net zoals de bijbel moet je de geschriften van Calvijn niet al te letterlijk en direct nemen. Het is allemaal zeer dichterlijk. Calvijn schreef het op als psalmen waarvan hij zelf de diepte nog niet zag.

God is het proces en die maakt geen onderscheid gebaseerd op vleselijke werken van de mens. Zo moeten we dat eigenlijk lezen. God kijkt alleen naar de geestelijke werken, en zelfs zijn er een heleboel vleselijke geestelijke werken, dus vandaar dat Calvijn hier heel voorzichtig mee is, en eigenlijk gewoon de deur bijna gesloten houdt, maar niets is onmogelijk bij God.

Het probleem was dat de katholieke kerk de werken canoniek had gemaakt, en daarom moest Calvijn de werken wel aanvallen. Maar als er iemand is die over het belang van de geestelijke werken spreekt, dan is het Calvijn wel. Hij heeft het gehele pad door de wildernis uitgestippeld. Hij spreekt over de wederbaring, dat wij zo kinderen van God worden, en dat alleen de kinderen van God zo de gave van geloof ontvangen, dit omdat er in de mensen niets recht en waar is, in hun natuur, en dat er veel vals en overmoedig, gemakszuchtig geloof is, maar Calvijn wijst altijd op de kennis, op het kennen van God, wat de bron is van alle leven. Geloof ligt bij Calvijn dus hoog op de kast. Daar kun je niet zomaar bij.

Het is dus wel zo dat het evangelie aan iedereen wordt aangeboden, stelt Calvijn, maar er is een verborgen en krachtige wijze van leren. In zijn commentaar op Johannes 17 stelt hij dat het rijk des Heeren zich uitstrekt over alle mensen, maar het is alleen de uitverkorenen tot behoudenis. De uitverkorenen zijn hen die de herder vrijwillig volgen. De anderen worden door geweld en dwang tot

gehoorzaamheid gebracht, om zo door de ijzeren stok uiteindelijk verdelgd te worden. Hoe moeten we dit zien ? Het is een beeld van de verdelging van het vleselijke. Het uitverkorene is het weinige, het mindere, het sobere in ons, zoals de nieuwe bijbel catechismus stelt. Wat we om ons heen zijn zijn zinnebeelden. Alles zal medewerken ten goede. God is geen psychopaat, zoals de westerse ongeletterden God hebben voorgesteld, en waardoor nog steeds de psychiatrische ziekenhuizen volzitten. Ik bestraf de psychopathische theologie. Ook Calvijn had psychopathische trekken hier en daar, maar dat doet verder niet af aan de waarheden die hij predikt ter bestrijding en ontmaskering van het vlees. De kerk moet nog steeds ontwaken uit de greep van de wurgslang. Daarom stelt de nieuwe bijbel catechismus ook dat de reformatie doorgezet moet worden en niet mag stilstaan. Vandaar dat we bezig zijn met een gedegen commentaar op Calvijn's werk, naast het commentaar op de oude bijbel.

De mens maakte zichzelf luie en trage wagens tot de hemel, stelt Calvijn, door uiterlijke vormen, maar men moet ervoor oppassen dat de uiterlijke vormen niet meer uitdrukken dan in het hart is. Het innerlijke moet dus alles beheersen, stelt hij.

Als de Heere door de mensen wordt verlaten wordt hij daar niet minder door, stelt Calvijn, want de heerlijkheid des Heeren is niet afhankelijk van het geloof der mensen, maar ligt in zichzelf vast. De vervolging is een keursteen om het geloof te beproeven, stelt hij. We mogen eraan denken dat de witte keursteen ook niet zonder vervolging bereikt kan worden. Wee u wanneer een ieder wel over u spreekt. Het is een prisma, en zo zal eerst alles afbuigen en afgebroken worden voordat wij tot haar bron komen. Wij moeten hiervoor tegen de stroom inzwemmen als bewijs dat wij niet dood als de massa's zijn.

Eerst wordt dat geloof in kleinheid geopenbaard in vreze en beven, om zo een schuilplaats in het binnenste te zoeken, stelt Calvijn. Dit is geenszins de opgeblazenheid die we vandaag de dag in het overmoedige, westerse geloof veelal zien. De mens in deze tijd is ernstig van de bron afgeweken, en daarom is het werk van Calvijn een ernstige waarschuwing wat met de reformatie meekwam. Ook Calvijn kon deze sterke stromen niet tegenhouden. Dat was iets van de hemel die haar volk tegemoet kwam, en haar volk beproefde. Er zou maar een klein overblijfsel zijn. Velen waren geroepen, maar weinigen zouden binnengaan, wat in de nieuwe bijbel catechismus ook verder wordt uitgelegd, want dit gaat over een principe dat alleen het weinige, het minderen, tot die hemelse kracht kan komen, en dat we het vele moeten achterlaten. God wil dat wij met lege handen komen tot de Heere. Wij mogen niet vooringenomen zijn. Dat is wat het reformatorische psalmgedicht is, wat door alle verletterlijkingen en moderniseringen tot een gruwel is geworden. De reformatorische kerk is niks meer zoals het vroeger was. Dat wil niet zeggen dat ze vroeger niet hun eigen problemen hadden, en daarom is ook de nieuwe bijbel gekomen om het sluitend te maken. De oude bijbel is een Israelitische bijbel, en de nieuwe bijbel is een Nederlandse bijbel, waardoor ook de profetie van Isaac Da Costa in vervulling is gegaan, dat Nederland het Israel van het Westen zou worden.

'Oh, Nederland, gij zult eens
weer het Israel van het Westen worden.
God zal uw kerk met licht omgorden,
uw koningen met David's eer.'

Daar zal een dubbel bijbel theologie zijn, met onderwijs en exegese van zowel de oude bijbel als de nieuwe bijbel. Dit werd al in het boek Openbaring aangekondigd als de witte steen, het verborgen manna, als het boek des levens wat is weggelegd voor de overwinnaars, hen die de grootte van de zonde onder ogen zijn gekomen om zo het zwijn van de zonde te kunnen doden. Dat is niet zomaar wat de ander verkeerd doet, maar het eigen vlees, de leugenachtige natuur die de mens diep van binnen draagt. Zij die geen goed besef hebben van de gelijkenis van de balk en de splinter zullen nooit met de overwinnaars zijn. Zij hebben hun broeders en zusters gedood in plaats van het zwijn van de zelfzucht. Geen mensenmoordenaar heeft eeuwig leven in zich. Dat zijn principes. Daar hoeven we niet overdramatisch en psychopathisch over te doen, maar het heeft genoeg aan zijn eigen psalmdichterlijke drama, en daar moet het bij blijven. Dat mag ook niet onderschat worden. We mogen de ernst en de dreiging daarvan niet onderschatten. Het hoort bij het leven, en het hoort bij het Woord des Heeren.

De Johannaieten, een bepaalde naker stam, de dochters der mensen uit Genesis 6, oftewel de vrouwen van de nephilim, de reuzen en mannen van naam, zijn psychopathisch in hun doen en laten, en hebben van God een gruwelijk monster gemaakt zonder enige barmhartigheid in de eeuwigheid naar hen die net even iets anders dachten of geloofden dan hen. Zij zijn letterslaven en naamslaven. Over het nakergeslacht wordt uitvoerig gesproken in de nieuwe bijbel. Toendertijd was het volk daar nog niet klaar voor, wat Jezus ook uitsprak. Ze konden het nog niet dragen. Daarom kondigde het boek Openbaring voor de toekomst de witte steen, het verborgen manna, aan, waarin nieuwe namen zouden worden besproken.

Calvijn stelt dat de gerustheid bedwongen moet worden, als die buiten de perken wil gaan, en de ledigheid van alles moet ontdekt worden. Al het geloof moet neergeworpen worden en vernietigd, en er zal een klein overblijfsel zijn waarvan later nieuwe scheuten zullen uitbotten, stelt Calvijn. Grotendeels is het geloof der mensen

vals voor God, bedrieglijk. Eerst moet de verbrokenheid ingegaan worden. Op harde grond kan niets groeien. Grotendeels is het geloof der mensen een valse noot van het vlees, wat toch nog uitvluchten probeert te vinden. Daarom moet de mens het geloof teruggeven aan God, zaaien in de aarde, opdat de zaadkorrel sterft. De mens heeft monsters in zijn hart binnengelaten, die volgzaam zijn tot de mensenmassa's, niet tot God. Vaak is het geloof gewoon een geloof in de algemene opinie. Daarom sprak de studentenpredikant Bernard Rootmensen in zijn boekje '40 woorden in de woestijn' ook over het belang van 'culturele ongehoorzaamheid' om te kunnen overleven in de woestijn, wat één van de levensbronnen was in zijn theologie. Het moderne, westerse geloof is vaak veel te braaf. Yeshua was geen brave, meelopende broeder. Hij was niet politiek of kerkelijk correct. Hij ging er dwars tegenin, als een barbaar, als een wilde jongen. Hij wilde er niet bijhoren. Hij zei dingen die niemand begreep, en hij wilde vaak ook niet begrepen worden, omdat ze er nog niet aan toe waren. Hij kwam om het Woord te prediken, voor alle tijden, niet slechts hun eigen tijd. Hij sprak geen mensen naar de mond. Hij sprak vaak in gelijkenissen en duistere raadselen, zoals de oude profeten.

Andere levensbronnen in zijn theologie waren verdieping en herbronning, het terug gaan naar de bronnen, en dan herbronnen, niet zomaar de geschiedenis canoniek maken. Ze hadden hun eigen strijd en hun eigen verdwaasdheden. De wereld komt voort uit een donker gat. Er is nog veel werk te doen. Ga daarom niet pensioneren en rentenieren met het evangelie. Je bewijst de vaderen geen dienst door ze zomaar blindelings te volgen. Zij moeten geholpen worden in hun gevangenissen, zoals Yeshua ook tot de gevangenis afdaalden om de gevangenen vrij te zetten. Hij liet de diepere betekenissen zien van het Oude Testament, en verbrak de letterlijke wetten, omdat het hogere betekenissen had. Daarom sprak Bernard Rootmensen ook over woestijntheologie. We moeten de stad uit, de wildernis door, en niet ergens halverwege ons een stad en naam maken. Bernard Roormensen stond voor het stimuleren van een tegencultuur, van een groot vraagteken neerzetten achter de hedendaagse cultuur, in plaats van het uitroepteken wat er nu staat, stelt hij. Hij noemt het de weg van het kritische bevragen in zijn woestijntheologie. Hij noemt de omweg van de tegen-cultuur een vruchtbare omweg. Hij stelt dat dit alleen kan gebeuren daar waar kwantiteit niet geldt, maar kwaliteit.

Laten wij bedenken dat van Yeshua een gruwelijke afgod is gemaakt in het westen, geheel buiten de perken, en die zo een valse gerustheid bracht tot de mensen. Dat alle kerken elkaar de hersenen inslaan over hun Yeshua-afgod schijnt niet velen te storen in hun heilloze weg, want ze gaan er rustig mee door. Iedereen maakt een eigen Yeshua-afgod, en deze afgoden zijn in oorlog met elkaar om de eer. Maar laten wij strijden voor de principes des Heeren, en niet voor namen in de stad. De markt van Babylon zal vallen. Maar scheuringen moeten er wel zijn, opdat gezien zal worden wat de toets zal doorstaan. Het gaat niet zomaar om het 'wie', maar om het 'wat'. Deze wereld komt uit een diep, duister gat van vele persoonlijkheids-cultussen. Het vlees is geheel vetgemest, en ligt klaar voor de slacht. De zwijnen komen al bijna niet meer vooruit. Alles is vastgelopen en dichtgegroeid. En nog klaagt de mens niet om de zonde, maar om het oordeel. De mens strijdt niet tegen de zonde, maar tegen God en de schepping.

Dit kan niet altijd zo voortduren, stelt Calvijn. De wereld die haar vermaak zoekt in vergankelijke dingen zal spoedig van haar valse blijdschap worden beroofd, stelt hij. De droefheid die gedragen wordt ter wille van het evangelie zal echter vrucht dragen, stelt hij. Vruchtbaarheid in het kruis groeit tezamen op met vruchteloosheid in wereldse, vergankelijke ijdelheden. Het kaf groeit op met het koren. Het is de mest die nodig is opdat alles zal groeien. Zo zal ook de woestijn bloeien.

Calvijn vergelijkt het met de droefheid van een barende vrouw, in zijn bespreking van Johannes 16, en zo wordt zij beloond door het dragen van vrucht. Calvijn spreekt dat die zwangere vrouwen nodig zijn om uit de kerker van het vlees te kunnen komen. Dat zijn de natuurvrouwen, als beeld van de barende kerk. De wederbaring heeft een grote plaats in de theologie van Calvijn.

De directeur van mijn eerste theologische opleiding noemde het vlees een 'bezig baasje'. Het is typerend als we de geschriften van Calvijn doornemen dat we veel gevaarlijkere leringen tegenkomen dan TULIP. We gaan zo ook de bronnen zien van de TULIP-dwaling. De reformatie stond nog maar in de kinderschoenen en werd vastgehouden door dit soort geesten. De mens zat nog diep in de kerker van het vlees, en daarom moesten de natuurvrouwen komen voor de hemelse wederbaringen, en de mens moest gaan van wederbaring tot wederbaring, van reformatie tot reformatie.

We gaan het hebben over de vader van TULIP, Calvijns meest beroemde en beruchte leer. Het is belangrijk tot de bron hiervan te gaan, om deze leer te kunnen ontkrachten, want het is nog steeds een leer die zijn miljoenen verslaat en vasthoudt, in een ijzeren grip, en waardoor de psychiatrische klinieken blijven volstromen. Ze verdienen er klinkende munt aan, aan het leed van anderen. Tijd daarom om hier wat aandacht aan te besteden, zoals de opmerking van de directeur ook kwam om 'de vader van het vlees' aan te duiden, als een 'bezig baasje' dus.

Het gaat om Calvijn's commentaar op

Johannes 16:20 :

'Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, dat gij zult schreien en klagelijk wenen, maar de wereld zal zich verblijden en gij zult bedroefd zijn, maar uw droefheid zal tot blijdschap worden.'

Hier maakt Calvijn een grote fout die grote gevolgen zou hebben. Hij stelt namelijk dat de mens na de verslagenheid nieuwe blijdschap zal ontvangen die immer zal toenemen totdat de blijdschap in de hemel volkomen is. Het is de leer van de immergroeiende blijdschap, terwijl onze blijdschap juist moet minderen om plaats te maken voor veel belangrijkere dingen, zoals nut, kennis, ingetogenheid en tederheid. Het gaat helemaal niet zozeer om blijdschap. Die maakt niet gelukkig, en mag maar op een heel laag pitje staan, om oog te krijgen voor het grote drama van de schepping, waar de mens door strengheid en soberheid een bittere vrucht voortbrengt die ook een zekere zoetheid heeft. Die blijdschap moet juist ingetogen zijn, en minderen om de diepere waarheden des Heeren te communiceren. Calvijn was in grote theologische dronkenschap terechtgekomen en had zelf niet eens meer door hoe dronken hij was, vanwege de aard van die dronkenschap.

Onze blijdschap en zoetheid moet minderen, opdat wij onszelf niet zullen bedriegen, en niet zullen indutten, zelfs in de eeuwigheid niet, en wij moeten van ontwaking tot ontwaking komen, en van bewaking tot bewaking, en zo zullen wij een eeuwige, lankmoedige vrucht voortbrengen waardoor wij geen deel hebben aan de lachpartijen van de dwazen. De vreugde zal gematigd zijn, want er is een diepere vrucht dan dat, die alleen kan komen als onze vreugde zal minderen. Bij Johannes 16:20 nam Calvijn zijn jackpot, en het is de bron van zowel TULIP als Toronto geweest, want hij kwam hier in grote dwaasheid. Teveel vreugde, ook in de eeuwigheid, zou alles verwoesten, en is het pad van de heks Kakia, zoals in de Griekse mythologie en de nieuwe bijbel.

De vreze des Heeren en de kennis des Heeren zullen ons hart vervullen, en teveel vreugde zou dit tegenhouden, en die immergroeiende vreugde zou ons vernietigen en waarlijk pijndoen, want het dooft de waakzaamheid uit, de zintuigen. We moeten voelen en leren voelen, en vreugde is vaak geen betrouwbare raadgever, vooral als die vreugde overmatig is. Het staat in contrast met Calvijn's verdere leringen, want hij wijst vaak op het belang van de gematigdheid. Hier bij Johannes 16:20 glijdt hij gevaarlijk uit. Hij houdt het hier theologisch niet meer uit en grijpt naar onbehoorlijke theologische dronkenschap.

Het is een droevig moment waarop hij theologisch zichzelf te buiten gaat. Dat gebeurt wel vaker. Soms heeft hij psychopathische trekken. Dat moet gezegd worden, zonder het werk van de man geheel weg te schuiven. Er was een hogere en een lagere Calvijn, een geestelijke en een vleselijke. Soms verloor hij de macht over het stuur. Hoe dan ook, met Calvijn gingen dingen zowel beter als slechter. We zien in het calvinisme de strijd tussen goed en kwaad, tussen kennis en onwetendheid.

Overmatige vreugde is gevaarlijk, want het dooft de geestelijke gaven uit, de hemelse zintuigen, en de lust tot de hemelse werken. We moeten geen genotzoekers worden, want het tast de kennis aan, de hersenen aan, en laat de mens leven door roekeloze en tomeloze emoties. We moeten heel voorzichtig zijn met verwijzingen naar blijdschap, want het kunnen sluwe vijanden zijn, vooral als het 'voortdurend groeit' totdat de mens in heerlijkheid is opgenomen. Is dit de weg tot de opname ? Nee, ook niet na de verslagenheid. De mens moet het hemelse touw ontvangen. De mens moet worstelen, en God zal de mens niet overmatig verwennen. God is niet de romanticus zoals in de immergroeiende blijdschap van Calvijn tot volkomen blijdschap. Er liggen teveel gevaren op de loer, er zijn teveel kapers op de kust. De nieuwe bijbel noemt de ware opstanding een diepere dood, en de vreze des Heeren. Aan dit touw wordt de mens opgenomen, tot wurging van de oude mens.

De mensheid is verkocht onder de overmatige blijdschap en de leer van de immergroeiende blijdschap van Calvijn, ook al is dit alleen beloofd na de verslagenheid en noemt hij het verslagen liggen als maar een korte tijd. Vandaar dat de verslagenheid van Calvijn nooit diep genoeg heeft doorgedrongen, want er werden dingen overgeslagen, en hij ging voor de blijdschap, als sinterklaas voor de uitverkorenen en de verslagenen. En zo kon de TULIP-dwaling wortelschieten.

Ook al streed Calvijn tegen hoogmoed en nalatigheid en wees hij op het belang van nederigheid en gierigheid, was hij dus ook een theologische genotszoeker wat zijn val veroorzaakte. Dat was zijn zwakheid. Hij rondde dingen te snel af, en daarom kwam hij ook tot zijn soms wat psychopathische handelingen. Laten we niet vergeten dat hij niet vies was van wat reformatorische inquisitie.

Hij wijst op 2 Korinthe 5:16 : 'Al hebben wij Christus naar het vlees gekend, nochtans kennen wij hem nu niet meer.' Zo moet dat toegepast worden, want nu kent men Jezus overvloedig naar het vlees in de kerken, en daar moet men mee stoppen, en er veel voorzichtiger mee omgaan, want het heeft hen in valse gerustheid en valse blijdschap gehad die overmatig is en de religieuze zinnen streelt. Zij hebben een relatie van de heks Kakia die een beeld is van werelds hedonisme en haar uitspattingen.

Calvijn, alhoewel op velerlei punt een uitmuntend leraar, was ook in de klauwen van deze heks, die het volk niet

wilde laten gaan.

Als Calvijn het over het oordeel heeft dan is dat volgens hem niet zomaar het oordeel als een veroordeling, maar als de rechte hemelse orde tegen de verwarde en verdeelde samenleving. Het is de bevrijding van duivelse tirannie. Hij wijst erop dat het oordeel pas begint met het aanwijzen van de zonde. Dat is dus niet volkomen gebeurt, dus het oordeel van de mensen is vaak vals. De mens is tot gevoelsoordeel gekomen, wat een emotie van het vlees is.

De ongelovigen zijn in blinde woede tot de gelovigen, stelt Calvijn, omdat zij de Heere niet kennen. De goddelozen hebben zich zo autoriteit aangematigd die een duivelse glans met zich meebrengt, waardoor de soberen en ingetogenen geschokt zijn, stelt hij. Maar die blinde vuistvechters in blinde woede die niet de tijd nemen om de Heere te leren kennen, en een ieder verachten die dat wel doen, zijn zelf verachtelijk. Calvijn stelt dat ze hun verstand hebben verloren, maar dat God de soberen beschermt met een ijzeren muur tegen hen. Het niet kennen van God is in de theologie van Calvijn de oorzaak ervan dat moordenaren lof en eer zoeken voor hun misdaden. Calvijn stelt dat de lof van de misdaden nog wel erger is dan de misdaden zelf. De glorie van het vlees is zo nog wel dodelijker dan de werken van het vlees op zich. Het is als een Medusa, als een gorgoon, en deze gorgonen hebben zich ook in de kerk opgesteld. Zij drinken het bloed van de martelaren, en vereren en bevestigen elkaar in deze gruwelen, waardoor ze het ongestoord kunnen blijven doen. Zo is de lof van het vlees het schild en het wapen van het vlees. Daar doen ze alles voor. Daar verkopen ze alles voor. Zo worden ze ook geprezen door hun afgoden.

In de theologie van Calvijn is de lof van het vlees dus nog wel een gevaarlijkere en ergere vijand dan het vlees op zich. Deze lof uit zich ook in de ‘rechtvaardiging van het vlees’ waardoor het geestelijke en sobere veroordeeld en gedemoniseerd wordt, en zo is het tot één van de grootste doodsvijanden van hen die zich volhardend op het smalle pad begeven. De vijand bedriegt dus niet slechts de mensen, stelt Calvijn, maar ze eisen ook nog eens de lof bij God op voor hun wandaden.

Dit is inderdaad een nieuwe reformatie. Die moet er wel zijn. Daar zijn ook engelen mee gemoeid. Die reformatie gaat dus ook deels terug. Hiertoe kwamen engelen, die in de nieuwe bijbel vaak hemelse gezanten of getuigen worden genoemd. Vannacht had ik een droom waarin een engel kwam in de gedaante van een jongen waarmee ik in de buitendienst van een rolgordijnenfabriek werkte. We reden toendertijd hiervoor door het hele land voor de voorhangsels. Hij zei dat hij was gekomen om de oude natuur van de dochteren te stenigen. Hij zei dat de bokgeesten de leiders waren van de varkensgeesten, in de zin dat de bokgeesten de lof en de rechtvaardiging van het vlees zijn. Maar de nieuwe bijbel laat zien dat ze door de vraatzucht van de varkens ten onder zullen gaan. Hun eigen vraatzucht zal hen een halt toeroepen. De ouroboros zal in zijn eigen staart bijten. Koningsgeesten noemde hij de bokgeesten. Die zouden eerst heel groot worden, en dan ten onder gaan door hun eigen onderdanen. Telkens weer zien we dit proces in de geschiedenis. Hij noemde toen verschillende geesten in het werk van Calvijn, territoriale geesten, oftewel heersersgeesten : Satak, Gargul en Virtro. Dezen houden het volk in bedwang. Ik moest toen in verschillende steden en dorpen waar ik op school zat naar de bossen rennen, om in de bossen te komen tot de verborgen natuursteden. Ik keek naar de lucht en zag vanuit de hemel reusachtige bronnen van water geopend worden, die als een zondvloed over de aarde kwamen. Ik voelde de Vreze des Heeren over me komen. Die zou terugkomen. Dat is ook wat in de nieuwe bijbel de ware opstanding wordt genoemd, tot een diepere dood van het vlees. Ik was toen in huis met een natuurvrouw, en er was toen iemand aan de deur. Het was een hemelse loodgieter die met de leidingen bezig ging. De engel zei toen ook dat hij voor genezing gekomen was.

DE ZELFVERDUISTERING - BESPREKING KAMBA 1:1-6

KAMBA

Hoofdstuk 1.

1. God wil gekend worden. Wij moeten kennis van God krijgen willen wij in de wegen van God wandelen. Wij moeten ontwaken, maar eigenlijk is dit juist een verduistering om het valse licht wat ons in slaap en verblinding houdt te laten wegsmelten. De verduistering zal zo ons inzicht geven.

Uitleg :
We zien zo ook direct waarom de moeder wildernis donker is en waarom we in de donkere baarmoeder moeten. De parasieten van het licht kunnen ons zo niet bereiken. Die worden gedood door de baarmoeder. De slangen van het licht en de verblinding moeten ver van ons weg blijven. De mens is verslaafd aan licht wat de waarheid dooft. De mens is verslaafd aan de leugen. De moeder wildernis zal dit niet toestaan en houdt daarom haar kind in de duisternis, waarin het kind zich zal kunnen ontwikkelen. Je kan niet zomaar door geloof in de wegen des Heeren wandelen. Je moet de kennis des Heeren ontvangen. Geloof zonder kennis is dood. Het ware geloof is een school, en dan moet eerst alle oude kennis afsterven, en alle valse lichten die die kennis in stand houden. Dat gebeurt in

de duisternis van de baarmoeder van moeder wildernis, waarin ze haar kind veilig houdt. Zo zal het kind uiteindelijk ontwaken.

2. De sobere overwon Goliath door de Eben, de tabletten van de hemelse leerregels, de tabletten van de hemelse kennis.

Uitleg :
David overwon de geest van Goliath niet zomaar door een steen die hij slingerde, maar door de 'eben' in het Hebreeuws, wat dus een veel diepere betekenis heeft. David overwon Goliath door het Woord, door de hemelse leerregels. David wordt veelal Ahn genoemd in de nieuwe bijbel, want dat is zijn Orionse naam. David wordt hier ook de sobere genoemd. De soberheid is de basis om het Woord te ontvangen en te hanteren, anders komt de mens op een dwaalspoor. Er zijn maar wat veel geesten die de mens graag willen leiden door het Woord, maar dan door verdraaiing, opdat ze de mens kunnen uitbuiten. Soberheid is daarom de sleutel tot het hemelse Woord. De mens moet matigen en zich niks aanmatigen.

3. Het heeft als wortel-woord banah, het bouwen van een huis, een familie, waarin de moeder het gezag krijgt, oftewel het herstel van Moeder God. De sobere overwon Goliath door het oprichten van de tentendienst

Uitleg :
David kon Goliath alleen overwinnen als door de verhouding tussen moeder en zoon, wat geen aardse moeder is, maar de moeder als beeld van de hemelse leerregels en kennis. Alleen door de zuivere dienst hiertoe kon David de goddeloosheid en moederloosheid waar Goliath voor stond overwinnen. Goliath staat ook voor immoraliteit en misdaad, terwijl David een godsdaad verrichtte. De moeder is donker omdat dit de schuilplaats uitbeeld en ook het onbaatzuchtige werk van je ene hand niet laten weten wat je andere hand doet, een thema wat ook telkens weer terugkomt in de nieuwe bijbel. Zij die dus de duisternis schuwen en onderschatten zijn dus nog op zoek naar eer en aanzien, en schieten zo langs hun doel heen.

4. Het oog van Goliath stond voor de oude wereldorde. Het oog van Goliath was de menselijke overleveringen en tradities.

Uitleg :
In de Halal staat hierover : 'In het Aramees trof David Goliath door de eben in het oog (byt, bit, bet). Het oog van Goliath stond voor de zon van de oude wereldorde, maar de strijd was nog niet gestreden. Het verhaal van David was slechts apocalyptisch.' Het ging dus om een bepaalde zonsverduistering. De mens moest nog tot de diepte komen van deze strijd tegen Goliath. David moest door nieuwe openbaring de vleselijke openbaring van de mens overwinnen. Dit was dus het herstel van de profetische en psalmische bediening. Doordat het oog van Goliath werd geraakt door de hemelse steen kwam er een verduistering op de aarde, en kon de mens weer terugkeren tot de donkere aardmoeder als een beeld van de zelfverloochening, de zelfverduistering. In principe was dit al het werk van de nieuwe bijbel die zou komen. Goliath was een beeld van de vleselijke bijbel. Ook de zonde heeft zijn eigen bijbel. In het Orions was dit de Takoth. David had een openbaring ontvangen die af zou rekenen met het vooroordelende en verdraaide woord van mensenvlees.

Goliath was het beeld van het leven in het vlees, en David was het beeld van het leven door het geestelijke. Dit was dus geen letterlijke strijd, geen vleselijke strijd, maar een geestelijke strijd. David had een nieuwe openbaring van het hemelse woord ontvangen waardoor deze wereldleider van het vlees en van de zelfverheffing zou vallen.

5. De vijand had het volk in slavernij gebracht door het volk te onderwerpen. Als medicijn en sleutel wordt aangereikt : Te komen tot de poorten van de dochter van Sion.

Uitleg :
In de Halal is de dochter van Sion de dochter van Jakob, namelijk D'n, Djannah, Jannah, wat ook weer het paradijs is in het Arabisch, wat Eden is in het Hebreeuws, de tuin van Adam en Eva, Edem in het Grieks (in de Septuagint), en Edom in de Ethiopische bijbel in de Ge'ez taal van Ethiopie. In het Aramees betekent het de exegese. Ethiopie was vroeger ook een naam voor onder Afrika, het Afrika onder Egypte, of voor heel Afrika. In Genesis is Ethiopie het paradijs, Cush, en ook Havila wordt genoemd, wat in Genesis 10 het nageslacht van Cush is. Havila betekent in het Hebreeuws-amazonisch 'Eva (havah, hebreeuws) is God (ila, voortijds-amazonisch).' In de nieuwe bijbel, zoals ook in de grondteksten van de oude bijbel, wordt er een onderscheid gemaakt tussen de hogere Eva, de godin Eva, en de lagere, gevallen, vleselijke Eva. Haar zaad moest de geest van Goliath, de geest van wedijver, competitie, verslaan.

6. Het kwaad zal verkocht worden aan de onderwereld.

Uitleg :
We mogen niet vasthouden aan het vlees. We moeten het afleggen, 'doorverkopen' aan God, omdat God weet wat ermee te doen. Ezau moest zijn eerstgeboorterecht, zijn sociale status, verkopen voor het rode, voor de baarmoeder, tot wedergeboorte, wat een veel hoger pad was. Hij moest de duisternis in, zijn ene hand niet laten weten wat zijn andere hand deed.

Uit : 'Uittocht uit Laodicea'

1e Jaargang, nummer 26, 8 juni 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

DE BOK EN HET VARKEN IN DE APOCALYPSE VAN DE NIEUWE BIJBEL

En de engel sprak :
‘Geen leider van het vlees zal kunnen standhouden, spreekt de Heere. Uiteindelijk zullen ze door hun vraatzuchtige onderdanen verslonden worden. Hun volkeren zullen hen kruisigen, omdat de vraatzuchtige volkeren altijd meer willen dan er beschikbaar is. Daar kunnen zelfs de bokkenleiders niet aan tippen.’

Nu, dat zien we ook gebeuren in de nieuwe bijbel, in de apocalypse, in Buli 8:9-10 bijvoorbeeld :

‘En een bok die voor een lam zorgde, maakte zich groot tegen de haan en doodde het. En een ander varken kwam uit de zee om de bok te ondersteunen, maar na het einde van de periode van samenwerking doodde het varken de bok. En het varken werd zo groot dat het tot de hemelen reikte. En de aarde volgde het varken, en het varken bracht vele varkens voort. Het is het laatste uur.’

Uiteindelijk zullen de varkens hun leiders dus gaan aanvallen, omdat ze klaarblijkelijk niet genoeg van die leiders, de bokken, krijgen. Er is te weinig. Ze willen teveel. Dit zien we telkens weer gebeuren in de geschiedenis.

In het boek II Duizen, hoofdstuk 26, zien we de opkomst van de bok, waarna de gehele aarde de bok in verbazing achterna gaat. In de oude bijbel is de bok soms een beeld van het Griekse wereldrijk, de basis van de hedendaagse samenleving. ‘Wie is aan de bok gelijk ?’ staat er dan verder in II Duizen 26. De mensen zijn onder hypnose gekomen door deze overwinnaar, deze held, want die had datgene verslagen wat hen zo lang had gekweld. Zo lang waren ze slaaf geweest, en nu had deze grote leider hen vrijgezet, dachten ze. Net als in het boek Buli, het laatste boek van de nieuwe bijbel, als de Openbaring van de nieuwe bijbel, zien we ook in het boek II Duizen de opkomst van de varkens nadat de bok zijn heerschappij heeft gevestigd. Deze varkens komen om de soberheid aan te vallen, en dat zal ook zeker de soberheid van de bok zijn geweest, want het varken kan geen enkele soberheid verdragen. Het varken is een beeld van het altijd maar meer willen, de vraatzucht en hebzucht van de mensen. Dat wordt de volgende beweging, wat vergeleken kan worden met de komst van het Romeinse rijk.

Ook in het boek Kamba komen we dit verhaal tegen, in hoofdstuk 22. Als de varkens opkomen wordt dat de afval van de profeten genoemd.

De bokkengeest is de lof, eer, glorie en rechtvaardiging van het vlees, maar dit zal uiteindelijk ten onder gaan door de vraatzucht van het vlees. Het loon van de professionele, glorieuze zonde is uiteindelijk toch de dood. Dat is het lot van alle vlees, zowel voor het onderdanige als het heersende vlees. Dat ligt allemaal besloten in het ouroboros principe, het beest die zichzelf verslindt. Het kan niet eeuwig standhouden, want het heeft een lek. De bokkenleiders zijn dus ook niet onaantastbaar of onoverwinnelijk. Zij zijn maar tijdelijk en vergankelijk, en zullen voer zijn voor hun eigen onderdanen. Het vlees kan uiteindelijk het vlees niet vertrouwen. Er zal altijd vijandschap zijn tussen vlees en vlees. De zonde zal de zonde neerhalen. Van een daadwerkelijke relatie tussen vlees en vlees kon dan ook niet gesproken worden. Ze zullen altijd elkaars vijanden zijn, en op elkaars dood uitzijn, om daardoor winst te behalen.

De nieuwe bijbel spreekt dus als een massale uitstorting van de varkensgeest die in zijn vraatzucht het gehele vlees ten gronde zal richten, als de vrucht van het vlees, de dood.

We lezen dan in Buli 8 :15-16 :
‘En veel van de vromen werden ziek
en bezochten de gebieden onder de aarde. En een monster als een varken kwam tevoorschijn uit een scheur in de aarde. En het monster dat als een varken was verslond velen.
En de zwarte vrouw nam het varken en hing het op als een voorhangsel voor haar tent.’

De zwarte vrouw is een beeld van de kerk die ontdekt is aan haar zonden, en die leeft in grote verborgenheid, haar rechterhand niet laten weten wat haar linkerhand doet. Uiteindelijk zal zij dit varken overwinnen en als een voorhangsel hangen voor haar tent. Dit houdt in dat alle dingen zullen medewerken ten goede voor hen die de hemelse kennis liefhebben en uitdragen.

CALVIJN EN HET JOHANNES EVANGELIE - 4

Calvijn stelde dat de waarheid God's alles wat in de wereld was verachtte. Die is door het heilige geestelijke in ons hart verzegeld, stelt hij. Het is niet onderworpen aan het oordeel der mensen, anders zou het geloof telkens weer ondersteboven worden geworpen, stelt hij. Hij wijst erop dat we moeten weten waar we staan moeten onder zoveel beroering, weten dat we niet de geest van de wereld hebben ontvangen, maar het heilige en hemelse geestelijke wat van boven komt, en wat ons doet weten wat ons geschonken is. Het is dus een weter, een geweten. De mens heeft dit geprobeerd na te maken. Daarom moeten wij op onze hoede zijn, en weten waar we moeten staan. We moeten dus oppassen dat we niet de geest van de wereld ontvangen.

Calvijn stelt dat ons een getuige is gegeven die alles wat de wereld hoog verheft verstrooit en met kracht omver werpt. Wij moeten daarom waken om niet afhankelijk te worden van het aanzien van mensen, stelt hij. Dit is een verslaving van het vlees die verbroken moet worden. De mens kan dit ontwennen door tot de rivier van de hemelse vergetelheid te gaan. De mens moet weer geheel kind worden. De volwassenheid van het vlees is te ver gegaan. Het heeft de waarheid willen verduisteren, willen achterhouden, waar ook Yeshua al tegen waarschuwde, en Yeshua sprak ook over het worden van een kind, want zij hebben de sleutel tot het hemelse koninkrijk.

Calvijn stelde dat daarom het geloof teruggegroepen moest worden tot het innerlijke en verborgen getuigenis waarvan de mens teveel was afgedreven. Zo zullen wij niet ten onder gaan in de beproeving.

Calvijn stelt in zijn commentaar op Johannes 15 dat het vlees dat wat boven de natuur is niet begrijpt, en dat het vlees daarom God haat zonder oorzaak, wat nog wel onredelijker is. Hun hart is vergiftigd door boosheid, stelt hij. Deze boosheid is van generatie tot generatie doorgegeven, en moet bestrafd worden.

We moeten opmerkzaam zijn in de beschouwing van de hemelse werken, stelt Calvijn. Hij stelt dat zij die de hemelse gaven willen verduisteren of met minachting voorbijgaan kwaadwillig en ondankbaar zijn tot God.

Calvijn ziet het allemaal met lede ogen aan. Hij acht het zeer typisch en vreemd dat de wereld in haar woede raast tegen haar eigen behoudenis, tegen de leer daarvan, en door haar blinde onkunde stort zij haarzelf in het verderf. Nu is het wel zo dat Calvijn's systeem te sluitend was, terwijl er nog ontbrekende schakels waren, dus daarom is de 'woede der wereld' hierin ook deels verklaard. Het werk was nog niet af. Er moest nog een reformatie komen binnen de reformatie, dus ook in het werk van Calvijn. De wereld moest nog 'calvinistisch-gereformeerd' worden. Het neo-calvinisme moest dus nog komen, want Calvijn was als een sluitende, canonieke piraat. Toen Kuyper in Nederland zijn neo-calvinistische systeem plaatste was dit ook te sluitend en te canoniek, en toen raaste wereld en kerk er ook tegen, en dit was deels nodig, want de reformatie was nog niet klaar, en mag ook niet klaar zijn, waar de nieuwe bijbel catechismus ook op wijst. Stilstand zou fataal zijn. We hebben nog steeds te maken met calvinistische en neo-calvinistische modepoppen. Die staan dood en opgezet in de etalages van de winkelcentrums van het vlees.

Hierin wordt het vlees veel getroost, maar Calvijn stelt dat de ware vertroosting het getuigenis van een goed geweten is. Die grote Calvijn, die theologische reus, die potentieel gevaarlijk was vanwege zijn soms vreemde leringen, en die zo beroemd en tegelijkertijd berucht was geworden vanwege TULIP, wat door calvinisten vaak de zoete genade wordt genoemd, stelde dus dat er geen andere vertroosting was dan in het getuigenis van een goed geweten, dus niet in Jezus, niet in geloof, uitverkiezing of genade, maar alleen in het getuigenis van een goed geweten. De rest is slechts onderdelen daarvan, metaforen die ergens inpassen. Dat is de grootheid van Calvijn, veelal onbegrepen. TULIP is slechts een verkeerd begrepen voorhangsel wat de kerk op het verkeerde been heeft gezet, maar het gaat veel dieper, en dan kom je hier op uit, op Calvijn's commentaar op Johannes 15:21, in het jaar 1553.

Ik had een droom dat ik in een stad was met wat mensen in een gebouw, en er was daar een slang die daar gehouden werd, maar die slang kon gewoon in en uit zijn terrarium. Het was een calvinistische geest die ervoor gezorgd had dat TULIP koning werd in de leer van Calvijn, boven al zijn andere principes, ook boven het getuigenis van een goed geweten, waarvan Calvijn had gezegd dat er 'geen andere' vertroosting was dan dat. Ze hadden TULIP dus uit het mechanisme gehaald opdat het kon heersen. De slang gedroeg zich vriendelijk en zachtaardig, maar er was die dreigende sfeer. Er was geen duidelijkheid over wie nu precies de eigenaar was. De mensen die bij me waren in het gebouw waren er ook allemaal heel onverschillig over, en hadden zachtaardige, vriendelijke, ietwat verwarde karakters, ook zeer besluiteloos, en ik moest toen de slang in twee doorzichtige plastic zakken doen. De ene was gesloten, en de tweede had een hele kleine kier. Verder mocht ik niks doen, en verder durfde ik ook niets te doen. De slang werd verschrikkelijk aggressief, en ik twijfelde eraan of ik wel het goede had gedaan, maar ik kon niet anders. Ik durfde ook de zakken niet meer open te maken. De besluiteloze mensen zeiden verder ook niets. Er zou een engel

komen die verder zou afhandelen met de slang, maar ik was hier klaar nu, en ik moest naar het bos rennen en net zolang doorrennen totdat ik in een natuurstad zou zijn gekomen. Ik voelde de woede van de slang, als een hete adem in mijn nek, en mij werd geopenbaard dat die mensen die daar in die kamer waren met mij allemaal vormen waren van de slang. Die mensen deden dus verder niets. Het was puur die slang zelf. Dit zijn dingen die moeten gebeuren. Ik ben in alles voornamelijk exorcist en demonoloog, wat zelfs mijn predikantschap voorop staat. Ik zou ook geen predikant kunnen zijn als ik niet allereerst een exorcist en demonoloog zou zijn, want dat zou dan te gevaarlijk zijn. Een predikant zonder degelijke onderscheiding is een prooi voor de markt. Mijn demonologenschap heeft mij dan ook gedwongen om me te laten specialiseren als taalkundige, anders zou ik ook pootje zijn gelicht in de bedriegelijkheden van het moderne westen.

Al met al zou de engel komen, en die zou het verder afhandelen. Zonder het getuigenis van een goed geweten zijn we nergens. Ook Jezus begon geen vreemdsoortige theologische wiskunde van geloof, genade en uitverkiezing toen hem werd gevraagd hoe men behouden kon worden. Hij richtte zijn vinger toen op de geboden, het sterven van de zaadkorrel, en de hemelse kennis. Alle andere vormen zijn slechts allegorieën met een diepere betekenis die in dat verband ingepast dienen te worden, maar ze mogen er niet zomaar uitgehaald worden, want dan gaat het een eigen leven leiden, zoals de slang die ik zag in de droom. De slang was overigens genaamd ‘Kanona’.

Calvijn stelde dat het onmogelijk was dat het evangelie gepredikt wordt zonder dat de wereld begint te razen. Hij stelt dat het onmogelijk is dat leraren met de vreze des Heeren in zich aan de haat van de wereld ontkomen.

Voordat ik de droom over de slang kreeg had ik een droom waarin ik een valse hemel zag die ze hadden gebouwd, met valse engelen, en er werd valse hemelse muziek gespeeld, een soort variatie op Bach’s ‘Air’ van Orkestsuite nr. 3 in D groot, en de valse engel van het morgenrood kwam met een eigen deuntje, maar het was allemaal de dood. We moeten niet vergeten dat de duivel vaak niet komt als een brullende leeuw, maar als een engel des lichts, maar als dan een valse engel des lichts door de hemelse prediking wordt ontmaskerd, dan kan die soms wel worden als een brullende leeuw, zoals in de droom over de slang. Ze hebben het over liefde, maar dan zonder geweten. Het geweten zou dan via TULIP in de uitverkorenen geplaatst zijn, volledig gedwongen, zodat het kunstmatig is. Er zit niets van henzelf bij. Ze zijn weg. Het zijn de gewetensvolle gewetenlozen. Het is heel eng en naargeestig, en ze noemen het ‘zoete genade’. Juist zo vindt het vlees zijn weg, in en uit. Er is geen andere vertroosting dan het getuigenis van een goed geweten. Geen andere, dus ook niet TULIP. Laat dat heel duidelijk zijn. Ze komen aan de poorten met TULIP en worden niet binnen gelaten als ze nog andere vertroostingen hebben dan het getuigenis van een goed geweten. Ze worden niet weggestuurd als ze Jezusloos zijn of geloofsloos, maar omdat ze wetteloos zijn, gewetensloos, zegt de tekst in Mattheus 7:23:

‘En dan zal Ik hun openlijk zeggen: Ik heb u nooit gekend; gaat weg van Mij, gij werkers der wetteloosheid.’

Het Grieks, ‘anomia’, zegt dat zij ‘verachters van de geboden’ zijn, ze minachten de geboden dus, hebben de geboden op een lager plan gezet, zoals in TULIP. De geboden zullen vanzelf in ons leven als de zaadkorrel sterft en wij de diepere betekenis ervan leren kennen en toepassen. In het Aramees, de taal van Jezus zelf waarin hij sprak, zijn de ‘werkers der wetteloosheid’, de aanbidders van de ongerechtigheid. Kortom ze hebben hier een godsdienst van gemaakt, zoals in TULIP, want de geboden zijn ‘kunstmatig’ geworden. Het zijn dode geboden geworden, sinds er geen levende omgang meer is tussen God en mens. Zij dienen en aanbidden ‘awale’, de misdadige in het Aramees, ook wel awalla, en die is zoals we zagen dronken in de ‘immergroeiende blijdschap’, de bron van TULIP. Het is een theologische dronkenschap die uitgebant dient te worden, die ontwend dient te worden, afgeleerd.

Zomaar met de persoon of naam van Jezus kom je dus niet binnen, maar door de ‘leer’ van Jezus, de principes waarvoor hij stond. Yeshua is een werkwoord, een principe, in de oude Israelitische talen, wat al overvloedig werd gebruikt in het Oude Testament. Het is daarom de grootst mogelijke onzin om zomaar te zeggen dat de Joden Yeshua hebben verworpen, want het is iets van hun eigen taal. Ze hebben slechts de afgod die ze ervan hebben gemaakt verworpen. Zij kennen de taal. De westersen kennen die taal niet en hebben het verletterlijkt en gemonopoliseerd, voor veel geld, dat kan ik u vertellen. En het is bloedgeld. Het westen is de Judas geweest tot de Yeshua van de oude talen. Het is een verschrikkelijk beest wat zou opkomen, om zijn wereldrijk te vestigen, maar het zal ten onder gaan door haar eigen vraatzucht.

Het heeft haar eigen wet gemaakt, ze is haarzelf tot wet, en ze heeft altijd de profeten de wet willen aanzeggen.

Calvijn begeeft zich met TULIP op glad ijs. Het blijft zo nu en dan terugkeren in zijn leer, maar laten we beseffen tegen wat voor beest hij had te strijden : de koppige, bedriegelijke wil van de mens. Zelfs het goede willen in de mens is door en door verdorven. De mens is door en door vleselijk, zelfs in zijn goede wil en hart. Het is misschien goed, maar niet het beste. Het is niet

zuiver. Daarom strijdt Calvijn tegen de romantische en romantiserende verhouding tussen de genade van God en de menselijke wil. Calvijn toont aan dat het van veel diepere bronnen moet komen. TULIP heeft dus wel potentieel als het zachtaardig gedraaid wordt. Er ligt dus in de mens een diepere, paradijselijke mens verborgen, waar Nietzsche het ook over heeft, en wat hij de hogere mens noemt. Waar Calvijn zegt : 'de mens is dood,' zegt Nietzsche er nog bij : 'God is ook dood.' Het begrip God is namelijk ook verschrikkelijk bezoedeld door de mens. Daarom wijzen zowel Calvijn als Nietzsche een diepere weg. De leren van deze mannen vinden alleen hun plaats in de dialectische theologie, die ook in de oude bijbel te vinden is, zowel het 'ja' als het 'nee', oftewel door het geestelijke, niet door het vleselijke. Alleen in de dialectische theologie is TULIP functioneel. Daarbuiten is zij volkomen dood.

De dode en kunstmatige liefde in de leer van Calvijn is dat wat tot pensioen drijft. Dat is de soort liefde die ik zag in de valse hemel die ze hadden gebouwd. Het was het werk van de slang Kanona. Het is besluiteloos en onverschillig, met alleen een liefde voor het eigene en het vertrouwde. Je moet dus altijd een beetje tussen de regels doorlezen bij Calvijn, en het hebben van zijn betere stukken.

De liefde moet in balans blijven, en moet vaak plaats maken juist voor andere kenmerken van het hemelse koninkrijk, anders wordt het bedriegelijk. Calvijn is zich hiervan bewust en wijst er daarom ook op dat de mens door het geloof de oneindige liefelijkheid van zijn goedheid moeten aannemen, om zo gelokt te worden tot de beoefening van de liefde. De liefelijkheid van God's goedheid en zo het gelokt worden tot de beoefening van de liefde is namelijk een beteugeling en matiging van de liefde daar waar de liefde overmoedig en opgeblazen is geworden. De tederheid is er altijd voor om de liefde te temperen en te richten. In de wereld zien we veel afgedwaalde liefde, de liefde tot het zelf en tot allerlei vreemde afgoden. De mens moet ook terugkeren naar zijn eerste liefde. De liefde van de wereld is roekeloos en over de maat, hebzuchtig en ijdel, en zij is tevens koud en onverschillig, besluiteloos, naar alles wat niet van haar wereld is. Het is een minne liefde van zeer plaatselijke uitbarstingen. De onstuimige, eigenaardige liefde van de mens moet getemperd worden door het sterven van de zaadkorrel, de hemelse kennis, en de beoefening daarvan in de oneindige liefelijkheid van God's goedheid. Er is een groot verschil tussen zomaar verwennende liefde en de oneindige liefelijkheid van God's goedheid die leerzaam is tot de diepte van God's geboden. De oneindige liefelijkheid van God's goedheid tempert altijd weer de liefde. 'Wek de liefde niet op voordat het haar behaagt'.

Calvijn stelt hierbij dat de wil van God verstaan moet worden, en dat is dan de wil van de hemelse kennis in de leer van Calvijn. Wij moeten dus niet alleen bidden : 'Niet mijn wil maar Uw wil geschiede,' maar ook 'Leer mij Uw wil te verstaan.'

Natuurlijk zijn er 'verzen' in Calvijn's canon die hier allemaal weer tegenin gaan, want Calvijn sprak zichzelf voortdurend tegen. Ook moet men Calvijn's leer leren te vertalen. Men kan in Calvijn's werk al snel op het verkeerde been gezet worden als men het verband niet kent waarin dingen gezegd worden. Natuurlijk is een goed geweten in de leer van Calvijn komende van God, en dient de mens dit te 'ontvangen', maar dan heeft Calvijn het dus over de hemelse kennis, wat zijn definitie is van God. Er moet wel een deel zijn in de mens die zich daaraan onderwerpt, en een ander deel moet zelf deel zijn van de goddelijke natuur, en dan gaat het niet om zomaar wat goede werken te doen. Maar het is juist de goddelijke natuur die zich verlaagd en zich onderwerpt aan de hemelse kennis. Zo legt de goddelijke natuur dus het God zijn af om zich te onderwerpen aan God, en daarom ontkomen we ook niet aan de dialectische theologie.

God is de hemelse kennis, die zich ook weer in vlagen personificeert, als archetype, en dan ook weer wordt tot zuiver principe, als in golfbewegingen, en de mens moet die hemelse natuur leren kennen en er leren in mee te gaan en er onderdeel van te zijn. Dat zien we ook terug in het Yeshua principe, wat een belangrijk principe is. Nooit kun je stellen dat Yeshua zomaar God is, maar er moet een gevoeligheid komen tot de hemelse golfbewegingen hierin. De mens mag hier niet eenzijdig in zijn. Vandaar dat de nieuwe bijbel in die zin ook spreekt over de 'Orionse hersenspinsels'. Dat zijn hemelse hersenspinsels die de golfbewegingen van de hemelse zeeën kennen en uitvoeren. Dit is dus Hegeliaans ingewikkeld. Daartoe moet de mens tot de hemelse leerschool komen. Er zijn dus hemelse tegenstellingen die de mens moet leren kennen en toepassen.

Calvijn noemt de gehoorzaamheid de vrucht van God's liefde. Het ontspringt dus uit God, de hemelse kennis, zelf, en die bron ligt juist in de mens, en alleen de mens die in God is kan dit door zich heen laten stromen, en alleen als de mens deel heeft aan de goddelijke natuur, met deze goddelijke natuur kruist, dan kan de mens dit door zich heen laten stromen, en zelf ook deel hebben aan de stromen, en deel zijn van de stromen, zolang de mens zich er ook aan kan onderwerpen en de goddelijke gedaante kan afleggen om volledig mens te worden, wat juist ook weer een kenmerk is van de goddelijke natuur, en wat te maken heeft met de herder die de kudde achterlaat om het verloren schaap te zoeken.

De vrucht van de zonde, van het vlees, is deels de glorie en lof van het vlees, de

rechtvaardiging van het vlees, en deels de dood. De vrucht van de zonde is dus deels de leugen. We zien dit ook in de leer van Calvijn. Er werken verschillende lijnen doorheen. De geest van de lof van het vlees is genaamd Saktarus.

De nieuwe bijbel beschrijft de val van de engelen. Zij hadden zich vergaderd rondom de verboden boom, de boom der zonde, en zij namen van de verboden vrucht, de Saktakus. De naam ´Saktarus' heeft hier dus mee te maken. Deze geest Saktarus is een slang. Het is de lof, glorie en rechtvaardiging van het vlees, nauw verwoven met de Saktakus, als de vrucht der zonde.

II Duizen 31:10.
Toen was er een geroep in de hemelen, en omdat zij van de Saktakus hadden gegeten, de vervloekte vrucht, werden zij en hun legioenen uit de hemelen gejaagd door hen die hun Heer getrouw waren gebleven.

Calvijn waarschuwt dat als wij niet de heiligheid van de engelen hebben, dan zal de liefde ijdel zijn, ook al noemen we het God's liefde.

TULIP was maar een hele kortzichtige en enge filtratie uit het werk van Calvijn, als de lof, glorie en rechtvaardiging van het vlees, vanuit de bron van de immergroeiende blijdschap van het vlees. Als Calvijn in zijn commentaar op Johannes 15 stelt dat de hoofdzaak van de leer van Jezus de genadige toerekening van de gerechtigheid is, dan kunnen we stellen dat dit komt doordat de gehele wereld buiten het paradijs is overgeoordeeld, dat de mensen onderworpen waren aan wetten die er helemaal niet toe deden, die slechts de wetten van mensen waren, en daarom moest de mens hiervan verlost worden. Ze zijn verlost van de strengheid der menselijke wet, van de vloek ervan als je niet alles doet wat mensen je hebben opgelegd. Wij moeten klaar komen met deze theologische stukken en ons niet laten verleiden om zomaar vuist op vuist gevechten met mensen of systemen op zich te hebben.

We kunnen stellen dat omdat God de hemelse kennis is, God ook het hemelse en goede geweten is, de 'weter', en dat de mens daar deel aan heeft. Er is een hogere mens en een lagere mens, maar dat er kruizingen zijn met de goddelijke natuur is onderdeel van de hogere mens, en behoort tot het mens zijn. Mens en God zijn archetypes die ergens voor staan. De mens is onderdeel van de goddelijke natuur die zich onderworpen heeft aan God, aan de hogere natuur, wat ook weer een bewijs van de goddelijke natuur van de hogere mens is. De goddelijke natuur die zichzelf niet aflegt en zich niet onderwerpt aan de hogere natuur is vals.

Calvijn wijst op de spiegel die in dit alles is. Deze spiegel is dus ook een middelaar, en er zijn ook valse spiegelingen, zoals hen die de genade niet aannemen, en wegwerpen wat zij in handen hadden. Dit zijn allemaal archetypes die in de mens gebouwd zijn. De spiegelingen hebben veel vervormingen, omdat de mens klaar moet komen met deze theologische stukken.

De lagere mens maakt altijd afgoden buiten de hogere mens om, en laat deze afgoden de hogere mens bestrijden. Calvijn vermaant hierin tot vreze, opdat het vlees zich niet zal verheffen en ons niet zal ontwortelen. De vreze is dus een basisdeel van het goede geweten.

In de leer van Calvijn is de ontvangen genade niet iets passiefs, maar men moet met ijver en zorg de genade behouden. Als een kind vals wordt beschuldigd en bovenmate wordt gekweld met onrechtvaardige maatstaven, dan grijpt de ouder in voor zover dat in het vermogen ligt van de ouder, maar de ouder zelf gaat ook door deze problematiek. Daarom hebben ze God ook gekruisigd, en blijft God zeggen dat het hemelse koninkrijk en de hemelse overwinning niet iets van deze wereld is, maar iets ondoorgrondelijks. De zaadkorrel moet sterven. Zelfs God kan dat niet tegenhouden. God gaat de langere weg, en zo ook de kinderen van de Heere. Daarom stelt Calvijn ook dat de gerustheid van het vlees wakker geschud dient te worden. Hij stelt dat dat niet eenmalig is, maar dat het vlees nooit genoeg wakker geschud kan worden.

Hierin waarschuwde Calvijn ook dat de genade van God vervalst kon worden door sommigen, en het kon ook uitgeblust worden door zorgeloosheid, of onderdrukt worden door kwaadwilligheid. Calvijn predikte dus geen goedkoop en zoetsappig evangelie. Hij doet brute uitspraken, maar die nuanceert hij ook weer. Uiteindelijk komt het er op neer, stelt hij, dat dan de onvruchtbare ranken uit de wijnstok weggesnoeid moeten worden.

Calvijn stelt dat God zijn glans niet overal zonder onderscheid verspreidt. God openbaart zich maar aan weinigen, en verbergt zich voor de meerderheid. De wereld is te diep van God vervreemd, en alles is omgedraaid. Daarom, zo stelt Calvijn, kan God niemand uitverkiezen die de Heere liefheeft, maar kiest God uit de vijanden om hen dienstbaar te maken. Dat is dus een oorlogsstrategie. Een ouder geeft gewoonlijks meer aandacht aan de moeilijkste van zijn of haar kinderen. Zo moeten we die hele calvinistische uitverkiezing ook zien. God houdt er geen lievertjes op na, maar werkt uit pure noodzaak, gaat tot de verloren schapen. De vijandschap van Ismael is immers een beeld van het toetsen. Zij die zomaar de goden liefhebben en die blindelings volgen, in een wereld zo verdwaald als deze, zijn juist de afgewekenen. Daarom gaat God tot hen die door de wereld als de verlorenen zijn bestempeld. God houdt zich niet aan de maatstaven van de mensen en

veracht dezen.

Het is juist ook de woede des Heeren die de vreze des Heeren opwekt. Men wordt herkend aan de woede, niet aan de vreze op zich. In deze oorlogswoede is de ware wedergeboorte. De vreze des Heeren zal dus ook nooit groter zijn dan de woede des Heeren die wij in ons dragen. Juist als de woede naar de zonde er is zal de vreze vanzelf wel komen. In die zin worden wij door de Heere niet herkend aan onze liefde zomaar, maar onze woede, onze vijandschap tot de wereld en haar vreemde afgoden. Daarin, in dit principe, ligt de uitverkiezing van Calvijn versleuteld.

Calvijn stelt dat de mens in zichzelf dood is, en dat het leven waarmee de mensen zich vleien de ergste dood is. In deze situatie moet de godvrezende zichzelf bewust zijn van zijn zwakheid en zichzelf wantrouwen. De godgeleerdheid van de wereld is dwaas, stelt Calvijn. Het is verward en ledig. Hij stelt dat de wijsgeren van de wereld soms schone woorden hebben, maar dat ze niets dan ijdel zijn en vermengd met gevaarlijke dwalingen in hun valsheid en bedrieglijkheid. Hij noemt dat het kruis dan geen ondergang is, maar een doorgang. Aan het kruis zullen wij dan niet zoals de wereld ten onder gaan en niet onder het oordeel van de wereld terechtkomen, maar worden opgenomen in de eeuwige kennis die van een hele andere orde is dan die van de mensen.

Pauselijke Johannaitische huur-moordenaars zijn tot de gelovigen uitgezonden. Kinderen die in deze tijd onbegrepen geloofservaringen hebben worden al snel doorverwezen naar de psychiater om geëtiketteerd te worden voor de rest van hun leven, want de psychiatrie heeft haarzelf pauselijke macht toegezegd in haar godslasterlijke wanen, en rijdt rond op het rode beest. Hetzelfde kan gezegd worden van de dentistrie waar mensen gedwongen worden geïmplanteerd in hun botten (tand is bot). Dit zijn allemaal uittingen van de merktekenen van het beest waarvoor wij gewaarschuwd zijn. Gaat uit van Babylon. Iedereen is daar gebrandmerkt. Je kunt uit Babylon weggaan, maar hoe krijg je Babylon uit je ? Dan moeten we tot de fundamenten van het calvinisme gaan. Calvijn was diep onderwezen in de ascetische filosofie en in de soberheid, iets wat veel minder aanwezig was in Luther, want die was meer bourgondisch. Luther was dan wel het beginsel van de reformatie, na Hus, maar Calvijn was de architect van de reformatie. Dat wil niet zeggen dat Calvijn een beter mens was dan Luther, want Calvijn had zijn gruwelen van reformatorische inquisitie en zijn eigen gevaarlijke dwaalleringen, maar hij was op sommige punten beter onderwezen dan Luther.

Pauselijke macht hebben de aardse instituties zichzelf aangematigd. Het is iets waar Calvijn tegen streed. Hij noemt het dwaas en verward. Ze staan buiten God en hebben overmoedig vertrouwen in hun eigen kunnen, terwijl ze niet zijn verbonden aan de wijnstok, niet zijn vastgeworteld in de grond van de wijngaard. Zo razen ze in hun overmoed, stelt Calvijn. Hij roept de gelovigen op om dan niet wankelmoedig te worden vanwege de razernij en de hardnekkigheid van de wereld. Hij wijst op het woord dat niet menselijk is, het hemelse woord, wat de bron van eeuwig leven is. Dit kunnen we niet begrijpen door ons verstand, maar door geloofservaringen, stelt hij.

Daarom haat de psychiatrie de geloofservaringen zo, en maakt de psychiatrie het belachelijk. Er is een koude oorlog tussen psychiatrie en pastoraat, al heel lang. De psychiatrie heeft ten onrechte zichzelf aangematigd dat zij geestelijke zorg is, maar zij is helemaal niet geestelijk, maar aards, van de markt. Het geestelijke is hun vakgebied niet, omdat ze de theologie hebben veracht. Zij zijn dan ook niet geroepen door God, maar hebben hun macht ontvangen van het rode beest. De leugen regeert en de duivel is de overste van deze wereld buiten het paradijs. Er is geen andere vertroosting dan in een goed geweten en geen contracten te sluiten met de duivel. Aan het duistere ijskomt geen einde, het wonder geschiedt binnenin, zegt Behemma 9:15 in de nieuwe bijbel. Laten we ons daaraan vasthouden en daarin volharden.

Calvijn wijst erop dat de duivel vele lokmiddelen heeft waarmee hij de gelovigen probeert te bedriegen.

Hierin zijn juist de woede des Heeren en de vreze des Heeren zegelen in ons binnenste dat wij eigendom des Heeren zijn. Laten wij hieraan vasthouden dat wij naar Ezechiël 9 door onze eigen tranen en zuchten over de zonde bezegeld zijn door de engelen, opdat wij niet onder het oordeel der wereld ten onder zullen gaan. Onze eigen tranen zullen onze ark in de zondvloed zijn. Zij vloeien voort vanuit het getuigenis van een goed geweten.

TEKSTEN VAN DEZE WEEK

‘Er is nergens een andere vertroosting dan in het getuigenis van een goed geweten.’
(Johannes Calvijn in zijn commentaar op Johannes 15:21 in het jaar 1553)

‘De mens is op zichzelf dood, en het leven waarmee de mensen zich vleien is de ergste dood.’
(Johannes Calvijn in zijn commentaar op Johannes 14:19 in het jaar 1953)

1e Jaargang, nummer 27, 12 juni 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

'Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.'

(Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN HET JOHANNES EVANGELIE - 5

De doodsvijanden van de gelovigen zullen vastraken in een leugenachtig gif, waar ze zullen vastplakken. Ze zijn niet onaantastbaar, want zij hebben een achillushiel. Er is een lek in hun wapenrusting, een gat in hun visnet.

Zonder deze doodsvijanden hadden de gelovigen niet meer geleefd, hadden zij geen prikkel gehad. Zonder het kruis zouden de gelovigen totaal verlamd zijn geraakt.

Calvijn stelde dat de liefde nooit recht is als die niet tot God opleidt. Er is een heleboel dode en afgeweken liefde in de wereld, die gericht is op de afgoden, op vleierij die de ziel aantast.

Thomas Merton (1915-1968), een Trappistische monnik, stelde in dat opzicht : 'Mensen kunnen hun hele leven bezig zijn met het beklimmen van de ladder van succes, om er, zodra ze de top bereiken, achter te komen dat de ladder tegen de verkeerde muur leunt.'

Alles in zowel de wereld als in religie is geobjectiveerd. We moeten in de Kantiaanse filosofie afstand doen van de objecten, en er eerst een ander zicht op krijgen, anders zou het misbruik zijn. We spreken in dit opzicht van filotheie, oftewel de godsbegeerte, het zoeken van de dingen die boven zijn. Vandaar dat Kant belangrijk was voor de theologie, want objectivicatie was ook diep in de theologie doorgedrongen. De theologie moest bevrijd worden.

Ik heb het me veel afgevraagd : Hoe komt het dat de één het goede wil doen, en de ander het kwade ? Hoe kan het dat de één onwetend wil blijven, en de ander kennis wil opdoen ? Hoe kan het dat de één vleselijk wil leven en de ander geestelijk ? Calvijn vroeg het zich ook af. 'Hoe komt het dat de een meer dan de ander zich onderwerpt aan God's Woord ?' Zijn antwoord is dan 'omdat hij uitverkoren is.' We kunnen er naar kijken als naar een prisma. Er is een bron in de prisma die deze bron ook natuurgetrouw overbrengt, maar door de andere vlakken worden de stralingen afgebogen, en ontstaan er door de spiegelingen andere richtingen, en op bepaalde punten wordt zelfs alles omgedraaid. Het is dus een natuurverschijnsel. Zaak is dat we naar de bron toegaan. Wij moeten natuurgetrouw de bron overdragen, maar geen paarlen voor de zwijnen werpen. We moeten dat wat heilig is niet aan de honden geven. Daarom moeten we onze tocht voortzetten tot in de prisma, een tocht van binnen maken, en dat is ook wat bedoeld wordt met de kudde achterlaten om tot het verlorene te gaan. Wie hierin geen koers kan houden, en altijd maar polariseert en polariseert, altijd maar dreigt met hel en verdoemenis, en verder niet uitlegt wat het betekent in dichterlijke zin, die is bezig mensen psychologisch kapot te maken. Er moet uitleg komen over deze dingen. Ook dat zijn allemaal afbuigingen en omdraaiingen. Maar zulke mensen, hoewel zij spiegelingen zijn, zijn gevaarlijk voor de kerk. Ook hen die alles te zoetsappig voorstellen en de spiegelingen gebruiken als een excuus om te zondigen en geen strijd meer te hoeven voeren, alsof alles goed is, ook diegenen moeten ontweken worden, want zij zijn een gevaar voor de kerk. Zo zijn er vele gevaren. Wij moeten tot de diepere en betere prisma's komen. We moeten er dieper in om er dieper uit te komen. De gelovigen zijn verdwaald in een wildernis van spiegels. In de woestijn zijn vele luchtweerspiegelingen. Dat zijn niet zomaar loze spiegelingen, maar geesten, dus er is wel degelijk een strijd nodig. Het zijn de werken van het vlees. Je kunt ze dus niet zomaar ontkennen alsof het niet bestaat. De gelovige moet klaarkomen met de stukken van de filotheie.

Calvijn wijst er hierbij op dat het een normaal verschijnsel in de kerk was in alle eeuwen, dat haar huisgenoten haar ergste vijanden waren. Hij wijst erop dat dit ook zo was in het leven van Yeshua en David, die beiden door hun eigen huisgenoten werden verraden. Calvijn roept dan op tot het eraan wennen de verraders te verdragen, ook al is hun gedrag schandalig. De filotheie is de enige weg om ermee af te handelen, niet de directe weg. De gelovige moet tot zijn binnenste gaan en de dingen van boven zoeken.

Hij vermaant tot lijdzaamheid onder het kruis. Het is ijdele inbeelding, stelt hij, als wij Yeshua slechts buiten ons beschouwen. Hij stelt dat zolang iemand zich niet beneden zijn broeder stelt hij ook niet kan weten dat God meester is over alle dingen. Hij zal zich waarschijnlijk andere goden maken. Voor Calvijn is dan ook het leren je beneden de broeder te stellen opdat men weet dat God meester is de definitie van

geloof.

De hoogmoedigen worden niet beschaamd door hoogmoed, maar door nederigheid, stelt Calvijn, door jezelf te vernederen. Ook wijst hij erop dat men niet Yeshua in alles zomaar zonder onderscheid mag volgen, zoals de pauselijken dat doen. Yeshua had zijn eigen leven en zijn eigen opdrachten, en men moest weten of iets ter voorbeeld was of niet. Hij wijst er dus op dat er een extremistische Jezus-verafgoding kan ontstaan als wij niet waakzaam zijn.

Juist de houding van ‘Yeshua in alles navolgen’ wordt door Calvijn eng en afgedwaald genoemd, want dan is men teveel bezig met de uiterlijke tekenen, zoals Calvijn ook raast tegen de jaarlijkse rituelen van de voetwassing, die hij ijdel noemt. Hij wijst erop dat door al deze dingen ze dan juist Yeshua niet volgen waar ze hem hadden moeten volgen, en dat ze vallen tot huichelarij en het naäpen, want als dan het ritueel van de voetwassing voorbij is dan minachten ze de broeders weer.

Hij stelt dat nadat ze twaalf mensen de voeten hebben gewassen, trekken ze Jezus kapot en spuwen hem in het gezicht. Hij noemt het een belachelijke vertoning die niets anders doet dan Jezus te bespotten. Het zijn in zijn ogen de gewitte graven. Niets gebeurt door een jaarlijks ritueel, maar door het principe het gehele leven toe te passen.

Dat deze dingen gebeuren betreurt hij, en wijst er op dat het kan gebeuren omdat elk zich hoger acht dan betamelijk is en bijna alle anderen minacht. Zo doen zij dit ook Jezus zelf aan. Calvijn is er woedend over, en raast er een heel stuk over door. Hij ziet de geest van Judas door dit alles heen, de verrader. Hij stelt dat reinheid geen algemene geestelijke gave is die je zomaar zou kunnen ontvangen, maar er moet hard voor gewerkt worden, veel voor geleerd worden. Dat is de weg die Calvijn wijst. Calvijn wijst dus het pad van ‘arete’, de deugd, de geoefendheid in het Grieks, waar Petrus en Paulus ook op wezen, wat komt van de stoicijnse filosofie, waarvan ook Calvijn een beoefenaar was, in tegenstelling tot Luther. Als we echt dieper in de reformatie willen gaan, in het bevindelijk-gereformeerde leven, dan behoren we dus niet zomaar bij Luther te blijven en daar te stoppen, maar dan dienen wij het pad van Calvijn op te gaan, in zijn wildernissen. Dat is ver buiten de Lutherse tuinhekjes.

Calvijn roept op tot de strijd, vanwege de overblijfselen van het vlees. Al de neigingen en drangen waarmee de aardlingen de wereld aanraken worden door Calvijn ‘voeten’ genoemd, die met de wereld in contact staan dus, en die moeten gereinigd worden, want die zitten dus onder het vuil. Maar die wassing gaat niet door uiterlijke rituelen. De mens wordt geleidelijk verlost van de vleselijke begeerlijkheden door de geestelijke, innerlijke oefeningen. Zo komt de mens los van ‘kakia’, de opponent van ‘arete’. Kakia is de vleselijke werelds-gezindheid en gehechtheid aan het aardse, de genotsbegeerte in plaats van de godsbegeerte. Hier wordt ook in de nieuwe bijbel over gesproken in het boek Odenlech voornamelijk. Calvijn staat voor het pad van arete, waarop de gelovige wordt toegerust voor de strijd.

Calvijn stelt dat ieder mens stinkende en onrein staat voor God zolang zij niet van hun vuiligheid zijn gewassen in de hemelse wateren. Dat gaat in de leer van Calvijn niet slechts over de vergeving van de zonden, maar over de uitdelging van de zonden, dat de mens ook daadwerkelijk wordt losgemaakt van de kwade en zondige begeerlijkheden van het vlees. Alleen zo kan de wedergeboorte doorwerken in de leer van Calvijn. Wel vindt dit dus allemaal plaats in het verband van de genade, zodat er geen vleselijke, menselijke inmeng is. De mens kan er in de leer van Calvijn geen vinger tussen krijgen, en dat heeft een reden. De genade voorkomt dat in de leer van Calvijn. De genade laat zien dat alles van boven moet komen. Zelfs de menselijke verkiezing met al zijn werken, al zijn willen en wensen, is door en door verdorven. Calvijn doet dus een beroep op iets veel diepers. Zou hij het te gemakkelijk gemaakt hebben voor de mens om er tussendoor te komen, dan zou de pauselijke geest er nog door kunnen komen. Calvijn was dus extremistisch, opdat het later uitgewerkt zou kunnen worden en genuanceerd. Dat het remonstrantse, alhoewel belangrijk, ook zijn gevaren had is bekend, en daarom is het van belang het werk van Calvijn te verdiepen en op waarde te schatten. Het remonstrantse beschermde tegen de geest van Calvijn, maar de diepte van Calvijn beschermt tegen de remonstrantse geest. Wij hebben dus beiden nodig, en dan valt het gewicht tot de diepte van Calvijn, waarin wij het grotere verband gaan zien. Daarom moet de gelovige niet zomaar komen tot Calvijn, maar tot het calvinistisch-gereformeerde.

Het is hoogmoedig als iemand het bevel van God verwerpt, omdat hem de beweegreden daarvan niet bekend is, stelt Calvijn. Dat gebeurt voortdurend in het vleselijke. Het vlees beroemt zichzelf tegen de uitspraken van God, en God’s bevelen, omdat het vlees die niet kent en niet wil kennen. Immers, dan zou het vlees sterven, en het vlees wil niet sterven. Dat is de aard van het vlees. Omdat de theologie ook veel vagebonden aantrekt die het willen gebruiken tot eer van het vlees, en er een markt mee willen bedrijven, terwijl hun hart verre van God is, zo is dan ook theologie op zichzelf niet genoeg, maar moet men tot de filotheie gaan, de godsbegeerte. Alleen de godsbegeerte zal uiteindelijk de vleesbegeerte teniet kunnen doen.

In zijn commentaar op Johannes 12:50 stelt Calvijn dat de wrake God’s de bron van het leven is, die de goddelozen

weigeren te erkennen. De wrake God's is dus de woede tegen het vlees in combinatie met de strijd tegen het vlees. Wij komen nergens als er geen wraak is tegen de zonde. Het is de bron des levens, en dit is waaruit het goede geweten is opgebouwd. De wrake God's tegen de zonde en het vlees is dus ook de bron van de leer van Calvijn die wees op het belang van een sober en ascetisch leven om het vlees zo te bedwingen en af te doen. Daarom stelt Calvijn ook dat het gezag van het evangelie nooit hoger geroemd kan worden dan het ontzag voor de oordelen des Heeren.

In een droom hoorde ik de engelen zingen, de natuurvrouwen : 'Dat is alles wat ik u aanbiedt, dat is alles wat ik u aanbiedt, in 't geloof, in 't geloof.' Een belangrijke tekst in het calvinisme is Johannes 12:47 : 'En indien iemand mijn woorden gehoord en niet geloofd zal hebben, Ik oordeel hem niet; want Ik ben niet gekomen opdat Ik de wereld oordele, maar opdat Ik de wereld zaligmake.' Calvijn stelt nadrukkelijk dat de wrake God's, het oordeel, de levensbron is, maar dat die hoofdzakelijk gekomen is om zalig te maken, allen zalig te maken wel te verstaan, en dat de veroordeling op zich een bijkomstigheid is. Dit is geen vrijkaartje voor de goddelozen om te zondigen, want het Woord zal hen veroordelen. Het laatste oordeel noemt Calvijn een bevestiging van de leer van het evangelie. Dit is het moment waarop de natuurvrouwen in volheid worden hersteld. Dat geheimenis is nu al gaande. Dit beeldt het herstel van de kerk uit, van de donkere vrouw, oftewel de kerk die aan de zondeval ontdekt is, waar F. Mallan ook over sprak in zijn bespreking van de catechismus uit 1973.

Het oordeel is dus niet direct, maar de strengheid is gematigd, opdat het oordeel door het Woord komt :

Johannes 12:48 : 'Wie Mij verwerpt, en mijn woorden niet ontvangt, heeft, die hem oordeelt, het woord, dat Ik gesproken heb, dat zal hem oordeelen ten laatsten dage.'

Het Woord zal dus oordelen, niet zomaar een persoon. In de leer van Calvijn is geloof een beeld van de standvastigheid in het Woord. Dit geloof verkiest de oordelen van God boven de lofuitingen van de mensen.

Het Woord is ondoorgrondelijk, en zal niet zoals mensen oordelen. Mensen hebben een beeld opgericht van het Woord, als een namaak, wat gewoon het woord der mensen is, als het beeld van het beest, om zo het hemelse Woord af te zwakken, opdat zij kunnen doorgaan met hun zonde, en hierin zijn ze erg bedreven en gewiekst en hebben ze veel volgelingen, zoals Schopenhauer al zei : 'Degene die voor dwazen schrijft, is altijd zeker van een groot publiek.' De mens heeft een vals woord opgericht om te schuilen tegen de tucht en het oordeel, door het Woord van God verkeerd te vertalen en verkeerd over te dragen, om het in hun begeertes te laten doorwerken. Ze hebben tot de heuvelen en de bergen geroepen : 'Val op ons en bedek ons.' Het zijn hitsige cobra geesten die een hele andere tucht in de kerken hebben gebracht. Het is hiervoor belangrijk terug te keren tot de tucht des Heeren, tot de hemelse gesel, de infitar, zoals die in de nieuwe bijbel wordt besproken, om zo het zegel der cobra's die zich tegen de gemeente Godś hebben gekeerd te verbreken. De infitar is de gekraalde roede met meerdere strengen. Hierin is de hemelse kennis opgeslagen. Daarom moeten wij de infitar, ook wel de Adbe'el genoemd, ontvangen. Adbe'el is ook de naam van de derde zoon van Ishmael, wat tucht, kastijding en scheiding betekent, in de zin dat we ons moeten afscheiden van de zonde, en dat de gesel ons daarbij helpt. De nieuwe bijbel toont ook aan dat de gesel spreekt. De gesel leidt de mens tot het beloofde land.

Calvijn toont aan dat er veel misbruik is van de tucht in de kerk, en maant daarom tot verdieping van de theologie en voorzichtigheid. Uiteindelijk moeten we eerst zelf tot de gesel van God komen om ons daaraan te onderwerpen, en goed het balk en splinter verhaal in de gaten houden. Er is veel scheefgroei in de kerk, en daarom moet de mens terugkeren tot de wildernis, en hierin de langere weg gaan, niet zomaar van Mozes, maar van Ishmael, die vanwege zijn vijandelijkheid naar de mens moeilijker door het vlees gevangen kon worden. Laten we niet vergeten dat Mozes viel door overmoed, waardoor hij het beloofde land uiteindelijk niet binnen kon gaan. Eerst moet ons overmoedige vlees sterven, waar meer Ezau en Ishmael een beeld van zijn. Ezau moest al zijn aardse sociale en familiaire status afleggen om zo de kom met het rode te ontvangen, wat heenwees op het werk van Yeshua, en waar het kruis van Yeshua vervolgens op terugwijst. Laten we niet vergeten dat alreeds de psalmist in de psalmen het kruis liet zien in Psalm 22:17-19:

'Een bende boosdoeners heeft mij omsingeld, die mijn handen en voeten doorboren. Al mijn beenderen kan ik tellen; zij kijken toe, zij zien met leedvermaak naar mij. Zij verdelen mijn klederen onder elkander en werpen het lot over mijn gewaad.'

Ook Jakob ging diep de wildernis in tot Bethel waar hij de hemelse ladder zag, en tot Pniël, waar hij met de Heere worstelde, maar velen gaan nooit zo diep. Zij bouwen ergens halverwege hun stad en hun markt om henzelf een naam te maken en om vele volgelingen van dwazen te krijgen. Daarom moet de mens op zoek gaan naar de verloren gesel des Heeren in de dieptes van de wildernis. Nu is alles om ons heen direct in haar afdwaling, als een verdorven tucht, maar daarom moet er gezocht worden naar de hemelse veerkracht. De directeur van mijn eerste theologische opleiding zei over het vlees dat het 'busy bodies' zijn.

Als we zo de geschriften van Calvijn doornemen, dan wordt het duidelijk dat de mensheid is ingenomen door een vleselijk geloof wat geboren is vanuit het aardse verstand, het menselijke algemene verstand, terwijl Calvijn erop wijst dat het ware geloof een zeldzame en bijzondere gave van God is. De mens moet zichzelf niet op de borst slaan met zijn protserige geloof.

Als Calvijn Johannes 12:32 bespreekt : 'En Ik, zo wanneer Ik van de aarde zal verhoogd zijn, zal ze allen tot Mij trekken,' dan stelt hij dat het woordje 'allen' alleen hen van de hemelse kudde voorstelt. Degenen die buiten de kudde zijn zijn niet echt mensen. Met 'allen' bedoelt hij ook dat ze uit alle volkeren genomen zullen worden, zowel uit de Joden als uit de heidenen, wat Chrysostomos ook eens stelde. Als Calvijn het dan over het 'oordeel' heeft dan bedoelt hij daarmee een omkering van toestanden waardoor de wereld weer tot zijn oorspronkelijke staat wordt teruggebracht. Hij wijst dan op het Hebreeuws : misphat, oordeel, wat goede richting betekent. Buiten God is niets dan verwarring. Calvijn stelt dat het heel lang zal duren voordat het kwaad uiteindelijk uitgeworpen is, dat dat geen kort tijdsbestek is.

Calvijn stelt dat als neuswijze mensen met de dingen van God spotten dit doen omdat ze het niet verstaan, en ze zouden het alleen kunnen verstaan als ze het zelf ondervinden. Het zijn dus de beste stuurlui die aan wal staan, die over alles wel een vooroordeel hebben. Zo leven ze dag in dag uit, al roddelende en spottende, omdat ze de dingen van God niet hebben ondervonden, en die zo niet kunnen verstaan. Het lijden van Yeshua is een lijden van uiterste kwellingen geweest, en daar moet ook een ieder ander doorheen die tot deze dingen wil ontwaken, en daarom worden deze dingen ook zo bespot, want het vlees wil leven en plezier maken, veel volgelingen maken, een grote naam hebben, met veel lof en glorie. Zo is het kruis van Yeshua en dat wat door het gehele OT heenloopt, door de oude profeten, een dwaasheid voor het vlees.

Calvijn stelt dat het kruis een ergernis is voor hooghartige mensen. Ze doen er alles voor om het als dwaasheid te bestempelen.

Als wij om ons heenkijken en we zien de spotters en hoe de wereld in grote problemen is gekomen en dat het maar niet op schijnt te houden, en ons misschien afvragen waarom God niets doet, dan moeten we beseffen dat het enige pad is de theologie te verdiepen. We mogen niet alles zomaar op God afschuiven, want het pad ligt er al wat wij dienen te begaan. God wordt als zondebok bestempeld, maar er moet losgekomen worden van gebrek aan kennis. De aarde is ten onder gegaan in vooroordelen, in aardse pseudo-kennis. Als mensen dit willen overslaan onder het mom van geloof en genade, dan is dat zeer bedrieglijk, en komt men daar ook in de leer van Calvijn niet mee weg.

Om dit enige pad van de theologie te gaan moet het vergankelijke leven veracht en gehaat worden, en zij die al te begerig zijn naar het aardse leven moeten vrees aangejaagd worden, anders is het voor hen onmogelijk om naar de hemel te gaan, stelt hij.

In de leer van Calvijn is het Woord voorgesteld als de leidsvrouw en leermeesteres. Toch is dit voor Calvijn niet genoeg, want er moet ook geestelijke leiding zijn, waar ook de nieuwe bijbel catechismus op wijst. Vandaar dat de nieuwe bijbel ook spreekt over meerdere natuurvrouwen. Calvijn noemt de kerk bijvoorbeeld ook een moeder. In zijn commentaar op Johannes 12 wijst hij erop dat Yeshua op een ezel reed om zo te laten zien dat het paradijs vreemd zal zijn aan wereldse pracht en glans en rijkdom en macht. Het paradijs is natuurlijk en primitief, en vandaar dat als de nieuwe bijbel het heeft over de vrouwen van het paradijs, dan worden zij natuurvrouwen genoemd.

Calvijn wees erop dat Yeshua niet voor de eer van mensen van gekomen. Daarom reed hij op een eenvoudige ezel. Yeshua was niet gekomen om een aardse koning te zijn. Toen de schare hem in de wildernis tot koning wilde maken toen verborg hij zich op de berg, stelt Calvijn, want de mensen dachten aan een heel ander koninkrijk. Calvijn noemt het ijdele verzinsels die de mensen in gedachten hadden. Hierdoor zijn ze beneveld, en ze praten zichzelf hiermee ook goed. Goddeloosheid komt vaak met huichelarij, stelt Calvijn. Hij stelt ook dat mensen soms geen mensen, maar monsters zijn.

In zijn commentaar op Johannes 11 stelt Calvijn dat Jezus niet naar het graf ging als een lege toeschouwer, maar als een worstelaar. Zo moeten ook wij die keuze maken. Ook Jakob was een worstelaar die tot Pniël ging om met God te worstelen, wat bij de uittocht hoort, de diepte van de uittocht. Er was een verschrikkelijke tirannie van de dood die Jezus moest overwinnen, stelt Calvijn.

Het leven bestaat ogenschijnlijk uit toevalligheden die samengeweefd zijn met allerlei traumatische gebeurtenissen en tegenstrijdigheden, verwarringen, chaos, maar er zit een hogere orde achter, en uiteindelijk gaat het in het leven met al zijn onverklaarbare eigenaardigheden dat zulke vreemde sprongen telkens schijnt te maken die onnavolgbaar zijn om de orionse hersenspinsels om erdoor te komen, want de mens ligt verlamd in een calvinistische woestijnzee. Er is land in zicht, maar het land is droog en dor, want het is immers een woestijn. De mens is totaal afhankelijk van de genade van God, maar beseft niet wat dit inhoudt. Het wil zeggen dat de goddelijke natuur door de mens heen moet werken, niet zijn vleselijke natuur.

Er ligt een hogere natuur verborgen in de mens. Zelfs het willen en wensen is in de mens door en door vleselijk, en daarom wilde Calvijn geen risico nemen, en legde hij de lat zo hoog, te hoog eigenlijk, en alleen door de exegese kan die lat op juiste hoogte worden geplaatst, en zal ons vlees afsterven, en zo ook het extremistische, paranoïde calvinistische vlees, opdat dit vervangen kan worden met de hemelse vreze des heeren.

Calvijn stelde dat Yeshua de eenzaamheid in de woestijn opzocht om daar een heiligdom God’s op te richten. Calvijn noemt dit de wrake God’s, want de kerk in de stad, in Jeruzalem, was een spelonk van moordenaars. Yeshua zou nooit zo diep in de woestijn zijn gekomen om het heiligdom op te richten als hij niet zo verworpen was door Jeruzalem. We zien hier dus weer het pad van Ishmael en Ezau, die ook verworpenen waren en alles moesten afleggen. Net als de psalmist, Ishmael en Ezau riep Yeshua het op een gegeven moment uit : ‘Mijn God, mijn God, waarom hebt gij Mij verlaten.’ De kerk heeft de verworpenheid van Ezau altijd verkeerd begrepen. Ezau was ‘gehaat’ door God, omdat hij een moeilijk opvoedbaar, rebels kind was, maar kreeg zo de extra aandacht van God, als een liefdevolle Moeder. Het is duidelijk dat de kerk de bijbelse nuance van de haat niet begrijpt. Yeshua sprak dat niemand hem kon volgen die zijn moeder, vrouw en kinderen niet ‘haat’. (Lukas 14:26) Dit is in het Aramees ‘sny’ een bepaalde vijandschap, wat ook een worsteling kan betekenen, het toetsen. Dat is ook de ‘haat’ van Ishmael naar ieder mens. Wij moeten hen teruggeven aan God, en niet bevooroordelen door vleselijke gedachtes, emoties en gehechtheden. Daarom moest Ezau zijn familaire en sociale status afleggen om het rode te ontvangen, wat een beeld is van het kruis. Ook God ‘haat’, oftewel toetst, de mens in die zin. We spreken daarom ook in de dialectische theologie over het Pniël van Ezau, waar hij worstelt met God. Toen Jakob op Pniël worstelde met God werd hij ‘overwonnen om te overwinnen’, en zo was Ezau ‘gehaat om te haten’, oftewel een vijandschap te hebben tot alle vlees, en om alles zo te toetsen. Uiteindelijk kwam God uit Edom en Teman, zoals de oude bijbel stelt, en waar de nieuwe bijbel mee verder gaat. Daarom was er in de jaren 1700 in de kerkgeschiedenis ook een grote opleving van het Edomitische Judaïsme, nadat er in de jaren 1600 een grote opleving was geweest van het Ishmaelitische Judaïsme, wat ook een deel was van de reformatie. De mens had deze bronnen nodig om verder te gaan. Ook binnen het intellectuele calvinisme was hiervoor ruimte, terwijl in het oppervlakkige leken-calvinisme er een grote weerstand was tegen de hogere exegese, alles wat niet in hun straatjes van eenzijdige theologie paste. Calvijn was echter ook een man van vele richtingen, want hij had zich verdiept in het humanisme, het stoïcisme, en andere filosofische stromingen, en moedigde ook het bestuderen van de filosofie aan.

Calvijn spreekt over de beteugeling van de moedwillige goddelozen door God, opdat wij verder kunnen komen in deze woestijn, opdat we niet telkens hoeven te strijden zonder dat het veel vrucht oplevert. Zo kon Yeshua ook ontkomen aan de bozen en zo de Jordaan over gaan. Uiteindelijk zijn we geen speelbal van het kwaad, maar van God, als de Orionse hersenspinsels waar de nieuwe bijbel het over heeft, wat hemelse hersenspinsels zijn, als natuurverschijnselen, wat ook weer met de opname te maken heeft. Zo kan de mens veerkracht ontwikkelen in de eigenaardige wereld waarin hij terecht is gekomen.

Calvijn laat in zijn commentaar op Johannes 10 zien dat alleen de gehoorzaamheid de sleutel is tot de hemelse kennis die verborgen is. Daarom moeten we met Yeshua de Jordaan overgaan wanneer God het vlees beteugelt. De kennis baat ons niet wanneer wij gewoon in de stad blijven en ongehoorzaam zijn aan de roep van God, en wanneer wij niet met God worstelen in de wildernis zoals Jakob en Ezau. Dan verstijft al die kennis en wordt het gebruikt voor vleselijke redenen. In die gehoorzaamheid moeten we open staan voor de leiding Gods, zonder welk we niets mogen doen, stelt Calvijn. Als die leiding er niet is, dan is het een vleselijke gehoorzaamheid, die bedrieglijk is. Daarom moet de zaadkorrel sterven, opdat God leven van boven laat stromen. Zo zal zelfs de woestijn bloeien, alhoewel met gematigdheid. Het is het bloeien van het kruis, van de stok van Aäron. Uiteindelijk komen we zo tot het beloofde land. Telkens weer moeten we de kuddes hiervoor achterlaten om tot de verloren schapen te gaan, of de verloren varkens, of de verloren vissen. We mogen ons geen koning laten maken in de stad, of in nederzettingen in de wildernis. We zijn op doortocht, net zoals Yeshua. Yeshua verborg zich hiertegen op de berg, stelde Calvijn. We moeten verder. Er zijn vele gevaren. Kronen van aanzien, kronen van macht, en allerlei vleselijke tronen. De mens moet het haten en achterlaten. Verkoop alles om aan de armen te geven. Verkoop alles voor die ene parel. Neem met niets minder genoegen.

Calvijn stelde dat men niet moest komen tot snelle eenheden, saamhorigheid in de stad, als een complot tegen de hemel, maar dat men zich moest richten op de hemelse openbaring. Eendracht of openbaring ? Daartussen moeten wij kiezen. Overmoedige eendracht ten koste van de hemelse openbaring is een wapen gesmeed tegen de hemel, wat geen stand zal houden. God zal alles beteugelen wanneer het God behaagt, stelt Calvijn. En dan is afzondering de weg om tot die hemelse openbaring te komen, zoals Yeshua zich ook hiertoe afzonderde.

Al deze dingen gaan niet zonder strijd, stelt Calvijn, want de boosheid ontpopt zich maar al te vaak als een huichelaar, en noemt haarzelf dan ook nog de wreker van God's eer en beschermer. Daarom hebben wij een goed geweten nodig als een ijzeren muur om alle laster en smaad die op ons afkomt te weerstaan, stelt hij. Hierin geven zij een schone schijn aan hun boosheid waar wij een tijdlang door onderdrukt worden, wat een schande is, stelt Calvijn. Het is de aard van het vlees, en die is onbeschaamd, stelt hij. Ze matigen zich dan ook een schijn van recht aan, waarmee ze Yeshua wilden stenigen, wijzende op de wet in Deuteronomium 13:6, waar de valse profeten gestenigd moesten worden, stelt Calvijn. Er is veel religieus onrecht, religieus wetsmisbruik, naar de letter, omdat ze de wet niet begrijpen, niet hebben verdiept. Ze kennen de betekenis van de wet niet omdat ze wetteloos zijn naar de hogere wetten van de hemelse kennis, van studie en openbaring, van exegese. Het zijn letterslaven. Ze hebben het geestelijke verworpen. Ze leven zo in vooroordelen en worden geleid door het vlees. Ze worden voortgedreven door hun eigen verdervelijke begeerten. Deze monsters, deze tetracten, proberen de mens in de woestijnzee naar de dieptes te trekken, opdat zij het beloofde land niet in zullen gaan. Het is een enorme strijd aan de kust, waar de mens verlamd in het warme woestijnwater ligt, evenals vele dieren. De mens komt de grens maar niet over. Telkens als de mens er bijna is, of bijna denkt te zijn, wordt de mens weer door iets teruggegrepen. De farao wil het volk niet laten gaan, en het volk is ongehoorzaam. Toch is er een weg. Toch wijst Calvijn de weg in zijn commentaar op het Johannes evangelie. De zaadkorrel moet eerst sterven. Er is nog teveel vlees van de mens dat aan land wil gaan om een eigen koninkrijk te bouwen, tot verheerlijking van zijn eigen vlees. Het is nog te gevaarlijk om aan land te gaan. Eerst moet de mens, net als Yeshua, net als de psalmist, net als Ismael en Ezau, ter helle dalen. Er is geen opstanding zonder een diep sterven, en zelfs de opstanding is een diepere dood, en de vreze des Heeren, zoals de nieuwe bijbel stelt. Men moet oppassen met het vele en snelle licht. De mens moet tot het verloren licht in de duisternis gaan, tot de diepere duisternis, waar licht van een andere orde is, namelijk het inzicht. Het is een heel ander zintuig dan zomaar het oog, of de smaak, maar het is de honger, de honger naar hemelse kennis wel te verstaan.

Daarvoor moeten we dieper in de wildernis zijn. Mozes had nog teveel bedrieglijke waanbeelden van zijn eigen overmoed, zijn eigen macht. Hij had geen geduld, waardoor hij het beloofde land niet in kon gaan. Hier moet het vlees afsterven. Het vlees zal niet meegaan in het beloofde land. Er moest een hogere Mozes komen, zoals in het werk van Jeremia naar voren kwam. Die maakte geen compromissen, deed geen water bij de melk. Als wij te braaf zijn naar de vleselijke instellingen, dan komen we er niet. Daarom kwamen we er ook niet zomaar met Luther, die nog te bourgondisch was ingesteld, maar moesten we komen tot een Calvijn, alhoewel die nog heel erg extremistisch was en kortzichtig op bepaalde punten. We moesten het ermee doen. We moesten ermee werken, het uitwerken, om de brug over te gaan tot het beloofde land. We moesten ervoor de wildernis in. Die wildernis ligt besloten in zijn commentaar op het Johannes evangelie, wat een omvangrijk werk is. Daar loopt het pad verder. Vele calvinisten hebben nooit kennis gemaakt met dit werk. Het stadse calvinisme is niet het ware calvinisme wat van God aan de mensheid was gegeven. Ook moeten wij niet zomaar calvinistisch zijn, maar calvinistisch gereformeerd, want Calvijn was slechts een beeld, een gelijkenis, een archetype, een gedicht, een psalm. Hij was verre van een zuiver beeld des Heeren.

Calvijn stelde dat de kerk was omringd door machtige vijanden, en dat de wankelmoedigheid van de gelovigen groot was, dat ze elk moment de dood nabij waren, maar ze hadden een onderpand. Zo zijn ze niet overgeleverd aan de willekeur van de vijanden, want die zouden daarvoor eerst God moeten overwinnen die hen beschermt, stelt hij. De uitverkorenen worden krachtdadig geroepen, stelt hij, en worden geleid door hun vroegere wildheid af te leggen. Calvijn wijst op de leidzaamheid die hierbij nodig is. We kunnen stellen dat die samen gaan met strijdzaamheid, toetszaamheid, lijdzaamheid en leerzaamheid. De wilde beesten moeten zich hiervoor laten temmen, stelt Calvijn. Zij die nog niet door het geestelijke tot schapen zijn geworden zijn nog onbetamelijk, ongerijmd en ongetemd, stelt hij. Ze zijn nog vol met moedwillige boosheid. Alleen God kan een wild beest tot een schaap maken.

Velen komen met list tot Yeshua, stelt Calvijn. Het zijn oppervlakkige geesten, stelt hij, die rondfladderen in ijdele bespiegelingen. Als iemand is geroepen door de Heere dan kan zo iemand niet ontkomen aan de listen en lasteringen van deze kwaadwilligen, stelt Calvijn. Er zijn getrainde ogen voor nodig om het werk van Calvijn door te nemen. Er liggen namelijk vele valstrikken in verborgen. De vijand was nog steeds naar de mens op jacht. De farao wilde het volk niet laten gaan. De tetracten wilden hun voedselbronnen niet verliezen.

Hoe komen wij aan land ? De martelaren roepen het uit tot de hemel, schreeuwen om wraak, maar ze krijgen het witte kleed om nog geduld te hebben. Er is hier geen snelle wedergeboorte. Het gaat volkomen mis in de kerk met de snelle wedergeboortes. De kinderen worden overvoed, verwend. Ze worden opgeblazen en krijgen snel allerlei hoge posities in de kerk of in de kerkeraad. Sommigen worden dan zelfs vervolgers

van de predikanten, want vandaag de dag beslissen de kerkeraden bijna alles, en gebruiken ze de predikanten als hun marionetten om hen naar de pijpen te laten dansen. Wat moet er gebeuren ?

De mens ligt verlamd aan de kusten van de woestijnzeeën, nog gewoon in het warme water. Zomaar een snelle wedergeboorte hier door één of ander opzegversje, één of andere spreuk, zou te gevaarlijk zijn. Het vlees in de mens raaskalt nog. De mens ligt ijlend in het water, zijn vlees op zoek naar houvast. Het vlees wil zijn sterkte laten gelden, en is op zoek naar een moederschoot in het beloofde land, maar die is er niet. God heeft geen kinderen. Dat was de moeilijk te verteren boodschap van de islam, en dat is de moeilijk te verteren boodschap van de nieuwe bijbel.

Ook de nieuwe bijbel catechismus heeft het hierover : God heeft geen kinderen. Dat wijst weer terug op het ‘Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten.’ Toen was Yeshua geen kind van God. Hij moest dat afleggen, want de verstandhoudingen tussen God en kind waren door de ideeën van de mens ijdel. Vanwege de ijdelheid der mensen werden deze dingen gezegd, maar de mens was stijfnekkig islamofoob. Nu zegt ook de nieuwe bijbel catechismus het, en de nieuwe bijbel. Het staat geschreven dus op de witte steen en in het boek des levens. God heeft geen kinderen. Wat betekent het ?

Het zal via een andere weg moeten, want het was maar een beeld. Het moest nog verdiept worden. De mens ligt in het water, verlamd. Het boek Duizen is in de nieuwe bijbel het tweede boek, als het exodus boek van de nieuwe bijbel.

We lezen in hoofdstuk 2:1-3 :

‘Het volk Israel was in de woestijn in grote honger, terwijl ze werden omsingeld door de Amalekieten. Toen werden ze de zee in getrokken.
Het begin van de Amalekitische ballingschap. Hun hoofden werden geslagen met stalen stokken, hun kaken werden verbrijzeld, en zo dreven zij levenloos in de wateren.’

Daar kunnen we het mee vergelijken, en de TULIP leer van Calvijn heeft de mensheid geheel verlamd, en niet zonder reden, maar hoe nu verder ? Hoe komen wij aan land, wetende dat God geen kinderen heeft, dat er hier geen snelle wederbaringen zijn of wedergeboortes ?

Het antwoord is eenvoudig in het boek Duizen hoofdstuk 2:15-17 :
‘Zou u dan niet haastig eten, wetende dat Amalek haar dienstknechten opbrengt in honger ? Zo werden deze woorden geprent in de harten en hoofden van de Israelieten. Eet haastig wanneer gij kan, want Amalek's honger zal u weldra overweldigen en u de zee indrijven.’

Telkens weer wordt de mens afgehouden van het beloofde land, weggeduwd, weggetrapt, terug de zee in, tot de honger, alsof de mens in Tantalos is. Dit is iets heel Kantiaans, want de mens mag het object niet zomaar grijpen, maar moet leren een ander zicht te krijgen op het object en er doorheen te prikken. Nu leeft de mens nog in een samenleving van extremistische objectivicatie. Alles is tot object geworden, tot een product, en wordt verkocht.

In de honger komt de mens, als dit diep genoeg gaat, en zo de mens diep genoeg aan zich afsterft, tot het hemelse touw, en wordt de mens voortgetrokken door het geestelijke, niet meer door het geestelijke. Dan is de mens gekomen tot het onweerstaanbare in de leer van Calvijn, wat veelal uit het verband wordt getrokken door oppervlakkige calvinisten die niet meer weten dan TULIP.

De baarmoeder verwerpt ons, het is nog geen tijd. Wel neemt de mens allerlei vleselijke baarmoederen aan, maar die zijn slechts in de zee om hen te verscheuren. Dat zijn de tetracten waar de nieuwe bijbel over spreekt.

Er is niet zomaar een baarmoeder voor de mens. De mens komt niet zomaar aan land terwijl hij zijn leven nog wil behouden. De mens moet in het water aan zichzelf sterven, als een boom geplant aan waterstromen. Dit is de enige manier om aan land te komen. De nieuwe bijbel In het scheppingsverhaal van Duizen 6 lezen we hoe de mens aan land komt :

‘Drie mannen op een boot kwamen tot het eiland van Jaterin en Jata. Dichtbij het eiland gingen de mannen zwemmen, maar werden gevangen in de netten van de zusters Jaterin en Jata. Zij werden op het eiland getrokken.’

II Kamba 10:117-118 :
Het gaat altijd weer dieper,
Deze zeeen zijn te groot,
Deze zeeen zijn onoverbruggelijk,
Deze zeeen zijn eindeloos,
Allen zullen in deze zeeen in vissen veranderen,
Er is geen doorkomen aan,
Zij kunnen hier alleen maar dromen,
Totdat de nachtmerrie toeslaat,
Een vis zullen zij zijn,
Alleen als vissen kunnen wij tot U naderen, in de diepste duisternis.’

Er is dus niet zomaar toegang tot een moederschoot, tot land. Het visnet is daarom van belang in de schepping.

Overgerustheid noemt Calvijn de oorzaak van valse leringen. Hij noemt het ook een gebrek aan vreze des Heeren dat ze zo rondfladderen in lichtgelovigheid. Valse leringen kenmerken zich vaak door eenzijdigheid. Dat moet allemaal afsterven in het visnet voordat de mens aan land kan gaan. Juist door het vis zijn en afsterven als vis kan de mens voorbereid worden om waarlijk mens te worden.

Calvijn wil dat de kerk met zorgvuldigheid behandeld wordt in de zin dat men het onderscheid tussen ware kerk en valse kerk goed opmerkt. Hierin kan van alles misgaan als men overmoedig is. Daarom moet de mens sterven als een vis, net zoals Yeshua, de ichtus. Dit onderwerp komt telkens weer voor in de nieuwe bijbel, en is dus van belang. Op het herstelde beeld van de geestelijke visserij en het belang van het geestelijke visnet kan de kerk worden vernieuwd en zo hersteld.

Is er dan wedergeboorte nadat we als de ichtus, de vis, aan onszelf zijn gestorven ? Neen. God heeft geen kinderen. De mens moet het visnet leren kennen, en zelf visser worden. Als de mens volleerd raakt in het geestelijke vissen, dan kan de mens door God geadopteerd worden.

Calvijn stelt dat Jezus kwam om de oude wet te verbreken juist omdat het diepere betekenis had en de mens dat maar eens moest onderzoeken. Vandaar dat hij opzettelijk werkte op de sabbath. Zo verbreekt de nieuwe bijbel ook de inzettingen van de oude bijbel omdat het diepere betekenis heeft. De mens moet er geestelijk mee omgaan en niet vleselijk. Het zijn stappen in de soteriologie die niet overgeslagen mogen worden.

HET VERSCHIL TUSSEN GEESTELIJK GELOOF EN VLESELIJK GELOOF

Elke dag probeert het vlees ons op vele manieren te doden. Daarom moeten we het vlees doven. We zijn helemaal alleen in die strijd. Niemand anders ziet wat we denken. Het denken is vol met boosaardige stemmen door alcohol en vlees, en door de verontreinigde lucht. Vroeger was de lucht veel reiner dan nu. Nu is het vol met fijnstof en electromagnetische straling. De mens is behekst en tot zombie gemaakt.

Daarom moeten we ook verdraagzaam zijn. Zo groeit nu ieder kind op. Door de profetische gave mogen we ervaren wat anderen ervaren, waar ze doorheen gaan, om zo empathie te hebben. Dat is het hoogste goed. Maar we moeten ook vaak zeggen : ‘Ik weet het niet. Ik twijfel.’ Agnosis is de basis van de hemelse kennis, gnosis in het Grieks, yadt in het Aramees. Hoogmoed, overmoed en betweterigheid staan namelijk op de loer en probeert ons elke dag te doden. Telkens weer beproeven deze geesten hun geluk. Maar dan ga je volkomen langs de ander heen. Dan raas je op de snelweg.

Ook is het zo dat waar we mee omgaan worden we besmet, dus we moeten niet zo verdraagzaam worden dat we lui en laf worden. Ergens is de grens. Door de profetische gave mogen we ook gevoelig worden voor die grens, en gevoeliger. Dat is een groot goed. Zo mogen we balans vinden, want de natuur is balans.

Nu lijkt de natuur uit balans. Nu lijkt de natuur vervuild. Het reine van de mens is vuilheid voor God. Als je de brug vindt tussen God en de natuur, dan zal het zich vanzelf herstellen. Dat gebeurt in je binnenste. Wij leven in geloof, niet door aanschouwen. Merk op dat dit een andere betekenis geeft aan geloof. We hoeven het niet te zien, maar we mogen het van binnen ervaren. Alles om ons heen mag dan verkeerd zijn, maar we mogen toch de rust van het geloof in ons binnenste hebben, de innerlijke kennis, het goed doen, wat dus geen blind geloof is, maar getoetst geloof. Het is ons onderwezen en we hebben het doorleefd.

Leef door geloof in kennis, niet door aanschouwen. De profetische gave is geloof in de andere wereld, het diepere, en dat is niet zomaar kennisloos en ervaringsloos geloof, niet zo van ‘ik geloof het wel.’ Geloven, het ware geloven, is een werkwoord en een schoolwoord. Je bent naar school gegaan, en hierin heb je rust. Je wil onderwezen worden. Je hoeft niet een materieel teken te krijgen, geen materialisme, maar het teken is geestelijk, voor hen die het verstaan. Het ware geloof is dus anti-materialistisch, niet iets van uiterlijkheid en vormen. Je zoekt geen verzadiging voor je oog, want het is iets van het hart.

Niet door aanschouwen, maar door geloof, betekent dat je de lange weg bent gegaan. Je hebt de prijs betaald. Je gelooft niet in de materie, maar in de hogere wereld van het binnenste, in het verborgene. Je hoeft geen uiterlijk groepsteken, iets wat iedereen gelooft. Geloof in materie en blindelings geloof heeft de hele wereld verscheurd en het heeft niets meer met het geestelijke te maken. Daarom is geloof veelal een gevaarlijk woord. Vindt daarom het juiste pad van geloof die wegleidt van het verkeerde geloof.

Geloof is dat je kiest voor het geestelijke, niet voor de materie. Gelovigen volgen een heel ander pad dan dat van de zintuigen.

Geloof betekent dus ook durven te zeggen : ‘Ik weet het niet, ik twijfel,’ want dat is de ware kennis. Geloof is allereerst agnostisch. Het valse geloof is betweterig en hoogmoedig, onverschillig ook, en raast de ander voorbij, omdat het geen basis heeft. Het is geroofd geloof. Het is alleen pretenderen kennis te hebben. De lucht is vol met allerlei geloof. Allerlei geloof heeft de mens omsingeld en zoekt de mens te doden. Maak daarom onderscheid tussen geestelijk geloof en vleselijk geloof, en strijd de goede strijd.

Als je werelds leeft, vals leeft, dan is je geloof ook vals, want dan is het verkeerd afgestemd. Als je zomaar gelooft wat anderen zeggen of wat je in

een boekje hebt gelezen, dan is dat ook vals geloof. Het geloof van horen zeggen is geen geloof. Het gaat om je persoonlijke ervaring en keuze. Het gaat om je persoonlijke strijd en overwinning, anders is het slechts een verzekering. Er is veel lui en laf zombie geloof. Het hangt in de lucht en zoekt je te doden.

Zoek de balans tussen heiligheid en verdraagzaamheid. Je kunt te heilig worden of te verdraagzaam, ten koste van je gave van geloof. Er is veel dood geloof, veel dodend geloof. De ware gave is het loon van de soldaat. Elke dag mag je je dagloon ontvangen als soldaat. Het leven is een veldtocht, een tropentocht. Zomaar een gave heeft nog nooit iemand daadwerkelijk geholpen, maar bedriegt de mens. Ga dus ook het verschil opmerken tussen de geestelijke gave en de vleselijke gave.

Het zombie geloof verslaat haar duizenden, in de stad, telkens weer. Dat doet zij door de zombie gave aan te bieden. Ga dus niet zomaar voor de gave, maar voor het dagloon van de soldaat. Geef ons heden ons dagelijks brood is het dagloon van de boer en van de bakker. Ga zicht en grip krijgen op wat een dagloner is en betekent. Dan ga je vandaaruit zicht krijgen op wat het ware geloof en de ware gave is, en zo kun je aanstalten maken om de zombie stad uit te gaan. Doe je zombie kleren uit, en ga tot de rivier, en was jezelf schoon in het geestelijke, opdat de aarde grip op je verliest.

Maak het dus zaak om te ontsnappen van zombie religie. Dat is een geestelijke strijd en een geestelijke opdracht.

De zombie laat niet zomaar gaan. Jij bent zijn of haar bezit. Jij bent zijn of haar drugs. Ze gebruiken je als een object, een afgod, een monument, maar ook als een wegwerp artikel. Zo is dat in de stad.

Ga hier grip op krijgen. Zombie religie is een groot probleem op aarde, zombie geloof, zombie gaven. Je bent met zombie gaven vastgezet. Het waren de tralies van je kooi, zo ben je gegroomed, zo ben je gedrugged. Maar de sleutel wordt je aangereikt. Dit is de sleutel van het hemelse woord.

Uitgave : Rodenbergs Predikanten Fonds (RPF)

1e Jaargang, nummer 28, 15 juni 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN HET JOHANNES EVANGELIE - 6

Hoe komen wij door de woestijn van het calvinisme heen ? Hoe komen wij aan land als wij verlamd liggen aan de kusten van de woestijn zee door het leven ? In de zondvloed moeten we komen tot de wijngaard van Noach. Nu zal de honger uiteindelijk leiden tot de tranenzee, oftewel het zaad van de verbrokenheid, waarvan de wijngaard van Noach dan een beeld van de vrucht is. Calvijn stelt dat de waarheid het enige leven is, en dat de duivel daarom de leugen als zijn dodelijkste pijl heeft, en zelf ook dronken is van de leugen. Er is dus ook heel veel namaak wat op de loer ligt als we het over deze dingen hebben, en daarom moeten we komen tot de bron en de diepte daarvan. Calvijn stelt dat er een vervalsing van het zaad des levens is, waardoor zij hun enige roem hebben in het zijn van opvolgers van de heilige vaderen waarmee ze kunnen bluffen. De hoge posities die ze hebben in de kerk door dit zaad zijn puur kunstmatig dus en buiten de hemelse natuur. Het zal zichzelf dus gaan aanvreten.

Hij stelt dat ijdele titels, hoe groot die ook mogen zijn in de ogen der mensen, bij God niets voorstellen. Daartoe was het zaad van Ezau die zijn aardse, aangeboren sociale en familiaire status moest afleggen een weg om hiermee af te rekenen, een pad dat uiteindelijk ook Jakob ging, en dit pad was ook al begaan door Ishmael, die een rebelsheid had naar de menselijke inzettingen. Calvijn stelt dat een groot deel van de wereld denkt koning te zijn, terwijl ze zich bevinden in de jammerlijkste dienstbaarheid. We kunnen dan stellen dat daarom Ezau daarom wel tot het rode moest komen, ter aflegging van zijn wereldse eerstgeboorterecht, wat een beeld is van Yeshua, die zo ook tot een verdoemeling werd en uitriep : ‘Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten,’ en het zo onder tranen zocht, maar het niet vond. Ook de psalmist ging op dit pad, en de oude profeten. Jakob had zijn broeder verachtelijk bedrogen, zoals ook de katholieke kerk het Israelitische geloofsgoed later bedroog en misbruikte, en zo zichzelf toeëigende.

Als wij zulk een verblinding zien bij kerk en wereld, stelt Calvijn, dan moet dat in ons heilzame vreze opwekken.

Calvijn laat de strijd zien die de heiligen hebben, in zijn commentaar op Johannes 8. De vijanden van God’s koninkrijk noemt hij erger dan dronkemanswaanzin. Als het oordeel van God tot hen komt, dan schertsen en spotten ze, en als ze door priemen worden doorstoken, dan barsten ze uit in onzinnig lachen alsof ze van verstand zijn beroofd, stelt hij.

Hij legt ook uit waarom de zondaren die dan onder een heviger oordeel tot angst worden gedreven en het in hun nood uitroepen tot God, terwijl hun geween tevergeefs is, want ‘zoekende zoeken zij niet’. Zij zijn dus zelfs in hun zoeken van God zoekende in het vlees. Daarom moet God wel zeggen : ‘gij zult in uw zonden sterven,’ stelt hij.

Met deze kennis moeten wij echter niet op hol draven, stelt Calvijn, want het oordeel is aan God, en niet aan een mens. Hij stelt dat het beter is een schuldige vrij te spreken dan een onschuldige te veroordelen. Vandaar dat hij wijst op de heilzame vreze. Dit is ook de reden waarom Yeshua zijn rechterschap aflegde, zoals ook Ezau zijn bijzondere status van eerstgeborene aflegde. Ook Ishmael was geen mensenbehager. Als wij te braaf zijn dan kunnen wij nooit het pad van Yeshua over de Jordaan volgen de wildernis in. Yeshua ging tot de bergen om zich daar verborgen te houden, want de mensen wilden van hem een aardse koning maken.

Zo liggen wij dan in het warme water van de tranenzee in de woestijn, verbroken, met heilzame vreze om niet overmoedig aan land te gaan om daar een koninkrijk te bouwen, een stad en een naam. Wij zijn in de diepte van de woestijn, waar eens Yeshua was, en Johannes de Doper, waar Ezau was, Ishmael, en de oude profeten. Hier liggen wij in de tranenzee, aan de woestijnkusten. Onze kracht mag niet groter zijn dan onze vreze. Hier moeten wij groeien, als een boom geplant aan waterstromen, als een wijnstok in de wijngaard van Noach, middenin de zondvloed. De mens kan hier niet verder, en wordt uiteindelijk gevangen als een vis door hemelse visnetten.

Calvijn wijst er ook op dat Paulus stelde dat hij gebonden was en het Woord was niet gebonden, wat in de leer van Calvijn als de leermeesteres is. Het staat ook in 2 Timotheus 2:9, waar Paulus op wijst in zijn commentaar op

Handelingen 28.

‘Om hetwelk ik kwaad lijd en gebonden ben als een kwaaddoener, maar het woord Gods is niet gebonden.’

Als wij tot het Woord komen, dan moeten wij gebonden zijn, zodat het Woord ons kan leiden en we het Woord niet in de weg staan. Ook Yeshua leed onrecht. Hij werd door de schare benoemd als iemand die de duivel had, en Calvijn stelt dat ze daarmee wilden zeggen dat hij krankzinnig was, wat daaraan gelijk stond. Calvijn stelt dat we geen oordeel mogen uitspreken over onbekende zaken, en als iemand ons dat onrecht aandoet, dat we door onverstandige mensen zomaar worden veroordeeld, dan moeten we naar het voorbeeld wat Jezus het geduldig verdragen.

Calvijn is natuurlijk een mythische figuur, als een machine. Hij wees in zijn commentaar op Handelingen 28 op de problematiek van de Joden dat ze een messias verwachtten die alle dingen in orde zou maken, terwijl Yeshua juist zou komen om de diepte op het offer te richten, omdat Yeshua vaak een voorbeeld wordt genoemd door Calvijn, maar Calvijn slaat dan ook vaak door naar de orthodoxe en extremistische zijde. Hij laat de touwtjes vieren, zoals het oordeel in zijn leer ook telkens gematigd moet worden en uitgesteld, maar dan trekt hij de touwtjes weer strak, alsof hij een paard berijdt. Hij was een menner van de volkspaarden.

Een goed en zuiver geweten heeft in de leer van Calvijn een groot monopolie, zowel in zijn commentaar op het evangelie van Johannes, als in zijn commentaar op het boek Handelingen. In zijn commentaar op Handelingen 28:11 noemt hij dat wanneer een schepsel van God is aangeraakt door de duivel en zo is bezoedeld, dat dan alleen een zuiver geweten zo iemand kan reinigen. ‘Alleen een zuiver geweten,’ dus. Dat Jezus hierin een schakel is in de leer van Calvijn mag duidelijk zijn, maar dat werkt niet buiten een zuiver geweten om. Dat een zuiver geweten alleen de bron heeft in God mag ook duidelijk zijn in de leer van Calvijn. Je kunt het niet van elkaar loskoppelen. Als de mens betuigt God te hebben, en Jezus, maar hij heeft geen zuiver en goed geweten, dan baat het hem niet, en vervalt hij tot namenverering. Calvijn is wat dat aangaat een hele practische theoloog. Hij legt ook uit hoe dingen met elkaar in verhouding staan.

SLEUTEL TOT DE SCHUILPLAATS

In het boekje 'de pelgrim naar sion' bespreekt H. A. Minderman (1858-1933) de gevaarlijke tocht vanuit de stad genaamd Verderf tot Sion, wat in de wildernis ligt. Als eerste stelt hij dat we hiervoor alles moeten achterlaten, broeders, zusters, vaders, moeders, vrouwen en kinderen, akkers, alles (Markus 10). De rijke jongeling kwam tot Jezus en viel op zijn knieën en vroeg aan Jezus hoe het eeuwige leven te beërven. Ik zou zelf zeggen : Er moet iemand dood gaan voordat je iets kunt erven, en die iemand dat is je eigen vlees. Dit vlees ligt in een ieder mens verstrengeld, ook in het gedachtenleven, en dit vlees is op de mens afgezonden om de mens tegen te houden op het pad naar Sion, om de mens te beproeven. Iedere gedachte die je hebt is of van het vlees, of van het geestelijke.

Waar het op neerkwam ? Minderman stelt dat de rijke jongeling tot een arme kruisdrager moest worden, en dat het koninkrijk alleen toegankelijk is voor een naakte, van alles uitgeschud en ontledigd. De machten van het vlees hebben zich namelijk op de mens gestort, en eerst moet de mens daarvan loskomen, anders komt de mens de poort niet door. Minderman noemt het voorbeeld van het oog van de naald. Oh mensen, hebben wij wel door wat dit betekent ? Ik moet denken aan de woorden : 'Velen zijn geroepen, maar weinigen zullen het vinden.' Wat betekent dit ? Gewoon dat het geen simpel optelsommetje is, of iets wat je bij de geboorte is meegegeven, maar het is een puzzeltocht om tot Sion te komen. M.a.w. het is een gevecht. De mens is nu opgesloten, gevangen, door het vlees, en het zal dus wat kosten om los te komen. Dat is eigenlijk wat ermee bedoeld wordt, dat we er niet te makkelijk over moeten denken. Het gaat dus niet door een schietgebedje.

In de grondteksten gingen er pennen door het vlees van de naakte Job opdat het vlees zou afsterven. Ook Paulus had zulke pinnen in zijn vlees. Dat is echt nodig. Je moet het vlees niet verwennen. Anders kom je er nooit van los. Je komt er dus niet alleen door goede werken te doen, maar er moeten ook pinnen door je vlees, en die moeten daar blijven zitten. Is dat dan niet masochistisch ? Ik zou het ascetisch en demonologisch noemen. Kijk om je heen hoe mensen de drangen hebben om hun lichaam te doorsteken met piercings, oorbellen, noem maar op, terwijl het eigenlijk symbolisch is dat er pinnen door hun vleselijke leven moeten gaan, door hun vleselijke verstand bijvoorbeeld, en hun vleselijke wil, enzovoorts. En de hemelse geboden die in de mens ingeprint moet worden, daar kan een vleselijk mens niet bij, dus gaan ze zichzelf tattoeeren. Maar goed, het wijst dus op diepere geestelijke dingen. Aardse mensen doen alles op een aardse manier, nemen datgene wat symbolisch is letterlijk, omdat ze niet geestelijk hebben leren denken.

Minderman stelt dat de mens moet loskomen van alle afgodische liefdes, de liefdes tot het vleselijke. Ik kan dan zeggen : vandaar de pinnen. Want het vlees sterft niet zomaar. Het is een strijd en een martelgang, een pad van geduld. Je kan het vlees niet bestrijden met aardse middelen. Het is nog altijd een geestelijke strijd. Natuurlijk zijn er soms kruispunten tussen het geestelijke

en het lichamelijke, maar dat mag alleen profetisch bepaald worden. In de voetsporen van het kruis. Minderman stelt : 'Meestal ging het volgen door woestijnen en woeste plaatsen, in honger en koude.' Hij noemt alle vervolgingen op, en dat zovelen de marteldood zijn gestorven. Wij moeten ook deelhebben aan de vernedering van Jezus, van de kribbe tot het kruis, als de ware wedergeboorte tot het hemelse koninkrijk. Minderman stelt dat wij dus de vernederde moeten volgen, door de woestijn van de verzoeking, en door het donkere, bloedige getsemané. Dit is een heel oud, Israelitisch, symbolisch verhaal, totaal uit het verband gerukt en verletterlijkt door het westen, maar vaak wordt het zo niet meer gepredikt, en is het naar de hemel gaan een simpel opzegversje, schietgebedje of optelsommetje geworden. Men denkt in snelle formules, op snelle paarden, alles snel snel en het geduld is ver te zoeken. Daar is geen tijd meer voor. Het is het moderne vlees die dat allemaal overboord heeft gekieperd, en er ontstond zo een vleselijke religie. Kijk de meeste nederlandse families maar eens in om te zien hoe dat werkt, en onthoud markus 10 !

Minderman stelt dat wij de vernederde te volgen hebben voor het aangezicht van de onrechtvaardige rechters. Wie kent het verhaal niet ? Wat doen deze onrechtvaardige rechters ? Ze werpen ons buiten. We moeten de gehele bloedige kruisweg volgen, stelt Minderman. Dat zijn die pennen door het vlees, en dan moeten we de dood aan het vlees sterven, net zoals in het verhaal. Misschien allemaal heel herkenbaar. Minderman stelt : Weg wereld, weg schatten, maar toch ben je rijk, ook al heb je alles verloren. Wat is die rijkdom ? Contact met de hemel. Minderman stelt dat dit de honderdvoudige zaligheid is. Het gaat alle verstand te boven, en is niet tijdelijk, maar eeuwig. Het is een bewaring.

Wel moet de mens dan waakzaam zijn, want er zijn zoveel vervalsingen, stelt Minderman. Zorgeloosheid en slaperigheid maakt makkelijke prooi voor de vijand.

Minderman stelt terecht dat het gaan tot Sion betekent zelf Sion te worden, oftewel een schuilplaats voor anderen, en dat kan alleen zo zijn als het voor eeuwig is. De vernederde werd deze schuilplaats door getsemane, en overwon de vijanden door het kruis. Minderman stelt dat deze schuilplaats niet is voor braven, vromen, wetgeleerden, schriftgeleerden, verbondsbrekers en afgevallen zondaren, maar voor hen die als ballingen zonder woning in de woestijn rondzwerven. Het is een schuilplaats met een bloedwreker op de hielen, stelt Minderman, en die schuilplaats moet het doodsvonnis aan het vlees goedkeuren. Het gaat dus helemaal niet om een onvoorwaardelijke schuilplaats, maar een zwaar beveiligde schuilplaats verbonden aan strenge voorwaarden en eisen. Kunnen wij zo'n schuilplaats wel zijn ? Het is de enige manier om de schuilplaats binnen te komen.

Deze schuilplaats, stelt Minderman, moet het volk overwinnen en doen buigen. En hij stelt dat het ware volk maar een klein overblijfsel is, arm en ellendig. De schuilplaats is een onderwijzer met een gesel die het volk de zonde leert haten, omdat de zonde terugleidt tot de stad genaamd Verderf. Mad Max was verbannen uit de stad omdat hij het vlees niet had gehoorzaamt, en diens wetten ook niet. Toen kwam hij tot een kindervolk in een woestijn oase die hem als een messias aanzagen die hen zou leiden tot het morgenland, maar Max zei dat het morgenland niet bestond, dat ze moesten blijven waar ze waren, dat de stad gevaarlijk was, want hij kwam er zelf vandaan, maar sommige kinderen wilden niet luisteren, en wilden toch naar de stad gaan. Hij sloeg toen één van die kinderen neer. God meent het. God slaat met kruis en gesel om ons op het juiste pad te houden. Toch hielden sommige kinderen in hun koppigheid vol en gingen naar de stad, en Max moest ze toen wel volgen, om hen tegen henzelf te beschermen, en moest dit uiteindelijk met de dood bekopen, maar zijn legende leefde voort, net zoals het verhaal van Jezus die naar de stad ging om de mens uit te leiden, maar dit met de dood moest bekopen.

Minderman stelt : De wereld haat dat volk omdat zij van de wereld niet zijn. En hij stelt dat dan de ware kerk een kruis kerk is, gehaat en vervolgd, niet alleen door de wereld, maar ook door schijnvromen. De mens wordt hier niet voor bespaard, zoals ook Job niet gespaard werd. Toch is de schuilplaats nodig. Minderman zegt :

'k Wou vluchten, maar kon nergens heen,
Zodat mijn dood voorhanden scheen,
En alle hoop mij gans ontviel,
Daar niemand zorgde voor mijn ziel

Daarom is de schuilplaats noodzakelijk, stelt Minderman, en die schuilplaats daarvoor maakt God zijn volk pasklaar, door hen te ontdekken en te ontbloten. De opening tot de schuilplaats is zo eng dat het laatste kleed ervoor ontnomen moet worden, en de laatste grond ons moet zijn ontzonken. Eerst moet het vlees van de mens buiten die schuilplaats omkomen. Deze schuilplaats is een levensbehoefte, als een beek in dorre plaatsen (Jesaja 32).

Uit : Het Kehatitische Verchijnsel, uitgave : RGG

1e Jaargang, nummer 29, 21 juni 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nieuwe Woord School (NWS)
i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579
‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

DE INFITAR

Ishmael is een oorlogszuchtig volk, maar in de nieuwe bijbel heeft het de betekenis van oorlogszuchtig in de geestelijke oorlog. Ishmael moest het volk terugbrengen tot de Moeder God, de bron van al het leven, de geestelijke baarmoeder, en de vijand van het volk, oftewel de zonde, de onwetendheid ook, de leugen, moest verslagen worden. Het is dus geen getrek en geduw, maar onderwijs. Het is een getuigenis. We lezen dit in het boek Duizen, hoofdstuk 17.

Nu, geliefden, de bronnen van de geestelijke oorlogsvoering worden gerepresenteerd door de zonen van Ishmael. Eén van hen was genaamd Adbe’el, en hij stelde ook een roede voor, de Infitar. Deze helpt de mens om zich af te scheiden van de zonde en om koers te houden. Ja, het Woord duwt soms wat bij, maar uiteindelijk is het de mens zelf die zijn hoofd stukbreekt op het Woord, als de mens niet luistert naar de liefdevolle opvoeding en bijsturing door het Woord, want het Woord is als een steen. Ga dus met de stroom van het Woord mee, en ga er niet tegenin.

Hebben wij dan niet te lijden ? Natuurlijk wel. Het Woord is de steen des aanstoots en die wordt weggeworpen, geslagen en geschopt, maar Duizen 17:35 zegt : ‘De betekenissen van het lijden zullen veranderen, en de gevoelswaarden zullen veranderen.’

HET LEVEN VAN ISMAEL

II Duizen 14:28
‘De Israelieten werden in de wildernis geleid om te komen tot de gesel van God, om daardoor getuchtigd te worden om in te gaan tot het beloofde land. Zij zouden hiertoe de striemen moeten ontvangen. De gesel zou spreken. 'Heere, spreek door Uw Gesel.'

Het ging helemaal mis met de Israelieten in de woestijn, want ze wilden de tucht niet, de gesel niet, de infitar, maar ze wilden zich een naam maken en aanzien krijgen. Ze wilden zich een stad bouwen, zomaar midden in de woestijn, terwijl ze nog op doortocht waren en vele geestelijke vijanden moesten verslaan. Oh, dat trotse en stijfkoppige volk Israel. Ishmael daarentegen wilde zich geen naam maken. Hij had de vleselijke mens als zijn vijand. Hij was de moeilijk opvoedbare, want hij wilde niet buigen voor de oude orde. Hij was een rebel. Hij wilde geen stad bouwen om vereerd te worden, om bewonderd te worden, om mensen te behagen, naar de pijpen te dansen, maar hij was een verstotene, en wilde verder trekken. Hij wist dat hij hier zijn woning niet had. Hij had geen steen om zijn hoofd op te leggen, net als Yeshua. Hij was ook geen roepende in de woestijn. Hij had de oude mens al opgegeven. Hij wilde niet meer terug, wilde niets meer met ze te maken hebben. Laten de doden de doden maar begraven. Hij was geen brave borst die rond liep te pronken. Hij liet zich niet voor karren spannen.

Daarom heeft de nieuwe bijbel het ook vaak over Ishmael als het volk van de uittocht. Zij gingen veel verder. Zij zochten geen eer. Zij werden niet groot door het christelijke westen. Zij waren onderdrukt. Zij gingen tot de verlaten plaatsen waar niemand ging, waar niemand durfde te komen. Och, de eenzaamheid, och, de verlatenheid, och, de gevaarlijke roofdieren, och, het onbekend zijn, daar kon menig mens niet mee leven. Ze wilden bij de vleespotten en de drugspotten blijven. Natuurlijk ook de snoeppotten. Ze hadden voor alles wel een medicijn, en daarmee maakten ze grote winst.

De gesel is ertoe om de mens grens-gevoelig te maken (Ewa 30:9). De gesel is onze zintuigen (Ewa 39:11). Het Woord is in de gesel. Zo spreekt de hemel tot ons. Het is een bittere melk om het kind te sterken. Nu, geliefden, er zijn vele gevaren in de woestijn, dus dan is het hard nodig. Velen gaan ten onder door de bedrieglijke luchtweerspiegelingen in de woestijn of door de roofdieren waar ze zich blind voor houden. Niemand komt ver in de woestijn met een blinddoek om. Dat kan ik u verzekeren. Ze stellen Yeshua ook vaak te lief en te aardig voor, alsof die alles maar toelaat, want alles is immers genade. Dat is een dwaalleer. Ja, Yeshua keerde de andere wang soms, en ging soms de extra mijl, maar lang niet altijd. Hij droeg ook een gesel waarmee hij de gehele tempel overhoop sloeg, en in woede keerde hij hun verkooptafels om, want ze hadden God’s huis tot een rovershol gemaakt, tot een hoerenhuis.

En die mensen die Yeshua altijd voorstellen als iemand die heel lief en

aardig is altijd, zodat ze daardoor een excuus hebben en altijd een alibi, die mensen die zijn zelf nog wel het gewelddadigst en gemeenst, geheel tegenovergesteld aan de Jezus die ze prediken.

Nu, Ismael was heel anders. Jezus was ook heel anders. Ja, Jezus was zachtmoedig, maar je kon hem geen stro voor vijgen verkopen. Bij Ismael moest je daar ook niet mee aankomen, en bij Jeremia ook niet. Ze vochten en worstelden met de geestelijke vijanden waardoor ze geplaagd werden, opdat ze niet met de vuile en verziekte stromen van het wereldse leven werden meegezogen. Ze gingen dwars tegen de afgeweken massa's in. Daarom hadden ze zich aan de gesel, aan de infitar, onderworpen, opdat ze ook een gesel zouden hebben, en hun grenzen zouden kunnen aangeven. Het was iets heel psychologisch.

Belech 3:26 zegt :

'Je hebt tijden je andere wang toegekeerd, maar dan heb je ineens een gesel in je hand en is het genoeg.'

Maar zie je hoe gevaarlijk dat kan zijn ? Je wilt niet overmoedig zijn. Het geduld moet rijpen, en dan is de gesel de vrucht, en dat is het hemelse woord. Wij mogen deze dingen niet in het vlees doen. Wij moeten stil zijn en alleen spreken wanneer de Heere spreekt, oftewel het spreken is de vrucht van de stilte.

Zo had Ismael uiteindelijk een grote oogst in het beloofde land, omdat hij daar voor had gezaaid. Zijn geduld en verworpenheid had vrucht gedragen.

KLINISCH OF GEESTELIJK ?

Belech 1:78
'Er was een strijd met zeemonsters van chaos. Hieruit kwam de schepping voort, en die strijd was nog niet afgelopen.'

Als we de zee van chaos zijn overgekomen, dan komen we allereerst tot een grote natuurstad. Het werkt veelal door katrollen. Daarom zijn er tegengestelde krachten om ons heen. Als we het zeilen onder de knie hebben gekregen en aangekomen zijn aan land, we tot een nieuwe schepping zijn geworden, dan is de strijd nog niet afgelopen. We moeten tot het Nieuwe Woord internaat, tot de Nieuwe Woord School gaan, om verdere studies te doen. We moeten groeien in het Woord, en het Woord moet groeien in ons. Je kunt uit de zee van chaos komen, maar hoe krijg je de zee van chaos, het zeemonster uit je ?

We komen uit een hele enge, klinische wereld. De natuur is afgemaakt of ingeknot. Dat is wat het zeemonster is. Het zit diep in de mens en wil de mens niet laten gaan. Dan denk je soms dat je geboren bent, maar dan moet je tot de conclusie komen dat je nog helemaal niet geboren bent. Het is het rijk van de dood met al zijn schimmen. Daar kun je jezelf dan depressief over maken en overdramatisch over gaan doen, en wegzinken in wanhoop, maar je kunt het ook gaan zien als katrollen, als tegengestelde krachten, als een uitdaging om het geestelijke zeilen te leren.

We moeten de katrollen in de gaten blijven houden, de geestelijke katrollen, en de verhalen-factor moeten we in de gaten houden. Er is iets in het bestaan wat niets om verhalen geeft, maar ook dat behoort tot het verhaal.

1e Jaargang, nummer 30, 23 juni 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nieuwe Woord School (NWS)
i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579
'Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.'
(Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN DE EFEZIËRS

Calvijn stelde in zijn commentaar op Efeziërs dat het niet zomaar om Jezus op zich ging. Hij was zich bewust dat er ook een heleboel aan valse Jezussen waren gemaakt door de mensen in hun bijgeloof en gemakszucht. Hij sprak in zijn commentaar op hoofdstuk 6 vers 24 dat alleen een goed geweten de sleutel tot Jezus was. Alleen zo kwam de gelovige onder de gunst van God.

Er zijn een heleboel mensen die Jezus volgen voor het geld, om er bij te horen, en om gewetenloos te kunnen doorzondigen, want alles is immers genade, denken ze. Het draait bij hen om vergeving, niet om levensheiliging. Zo komen ze terecht bij een hele andere Jezus. Dat is een Jezus van de wereld. Zo komen zij ook tot afgoderij, want zij zullen zo niet de diepte van Jezus zien, waar het voor staat.

Calvijn stelde dat de mens pas vrij is van verdorvenheid als het hart vrij is van hypocrisie. Calvijn waarschuwt tegen 'een Christus van de versierde dienst', wat hij een verdichtsel noemt.

Als Calvijn dan de wapenrusting beschrijft dan noemt hij de helm van de hoop van zaligheid zoals Paulus die noemde in 1 Tess. 5:8. De hoop is in de bewoording van Calvijn het opgericht zijn tot de hemelse beloften om de dingen van boven te zoeken. De hoop is in die zin ook de sleutel tot het geestelijke. Het betekent je hoofd omhoog richten. Ook al ben je dus in uiterste wanhoop, dan kun je toch hoop hebben. Dat is een keuze die je maakt. De hoop laat het aardse los en is niet op het aardse gericht. Alleen deze hoop is de sleutel tot de zaligheid. Daarom moeten we ook deze helm dragen.

Calvijn noemt dan geloof en het Woord hetzelfde. Het Woord is het voorwerp van het geloof. Geloof is in de theologie van Calvijn het gebruik van het Woord. Geloof is dus niet zomaar geloven in het Woord, maar het kennen van het Woord en het toepassen. Het geloof is dus als de hand die het Woord vasthoudt en hanteert. Deze hand moet dus behendig en alert zijn om de strijd te kunnen winnen. Het mag geen slapend geloof zijn.

Als hij het borstwapen van de rechtvaardigheid bespreekt dan noemt hij dit de bewapening van het hart. Calvijn laat duidelijk de volgorde zien in het heilsplan, en waarschuwt dat sommigen ontijdig spreken van onverdiende rechtvaardigheid of van de toerekening ervan in de vergeving van de zonden, want Paulus spreekt over de levensheiliging die daaraan vooraf gaat. De levensheiliging komt pas na de oprechtheid, stelt hij. Calvijn stelt dat eerst de mens met oprechtheid versierd moet worden, en daarna met een godzalig en heilig leven, en pas daarna is er rechtvaardigheid en vergeving van zonden. Er is dus niets zomaar onverdiend in de leer van Calvijn. Het is hard geestelijk werk, en zo moeten de vleselijke werken gedoofd en onttroond worden. Zo kan er dus ook nooit een vleselijke verering zijn van mensenwerk, waar Calvijn zo bang voor is, omdat alles geestelijk is. De hoop zorgt ervoor dat alle hoofden omhoog gericht zijn, en het geloof zorgt ervoor dat het niet buiten het Woord, buiten de hemelse kennis, omgaat. Calvijn laat dus zo de hemelse bureaucratie zien, dat niets zomaar uit de hemel komt neerdalen, maar dat de mens er volledig in betrokken moet zijn, volledig ingelicht en ingeleid.

Waar de mens dus spreekt over vergeving, daar spreekt Paulus over heiliging, stelt Calvijn. Calvijn stelt dat we in deze strijd tussen ontijdige vergeving en levensheiliging ons met moed moeten richten op de hemelse beloften. Er is moed nodig om hoop en geloof te hebben. Hierop wordt de mens aangevallen. De duivel probeert de geestelijke wapenrusting van de mens weg te houden. De moed is dan ook de lijdzaamheid die nodig is in de strijd. Het is een lust tot ijverig werken. In de nieuwe bijbel wordt gesteld dat het ook niet zomaar lijden en strijden is, maar werk. (Beloch 25)

Calvijn noemt dat de duivel regeert in de wereld, en dat men daarom voorzichtig dient te zijn, dat het geen mensenkracht tegen mensenkracht gaat worden, want mensenkracht kan hier niet tegenop. Men mag er niet lichtzinnig mee omgaan. Hij noemt dat de wereld niets anders is dan duisternis, en dat door de verdorvenheid van de wereld plaats is gegeven aan het rijk van de duivel. Het is een geestelijke en onzichtbare vijand, stelt Calvijn, en daarom is die ook zo gevaarlijk. Het volk noemt hij ongelovig en onwetend over deze dingen. De hele wereld is door deze duisternis bevangen, stelt hij. Daarom is de duivel de overste van deze

wereld.

Alleen vanuit de hemel kunnen wij overwinnen. Calvijn noemt dat er veel misbruik is van de hemelse gaven en onachtzaamheid, zoals ‘hen die de helm nemen en het schild vergeten.’ Er zijn hen die de wapenen aan de muur laten hangen, stelt Calvijn. Dat wordt dan een heel geprots wat ze allemaal wel niet in bezit hebben en wat ze wel niet allemaal weten, terwijl ze het niet gebruiken, niet tot nut maken. Hij noemt dat de vijand sluw en listig is en in vele lagen werkt.

De moed en de sterkte is dan in de theologie van Calvijn de begeerte van de hemelse dingen die ze nog niet hebben. Er is dus geen omgang zomaar met dode kennis, maar er moet hemelse begeerte zijn, hemelse lust tot ijver. Het hart en de ziel moeten er ten volle bij betrokken zijn, anders is het niets waard. Alleen in die begeerte kan de hoop opgewekt worden, en kan het hoofd omhoog gericht worden. Christen zijn zomaar vanuit traditie of om erbij te horen helpt dan niet. Er komt veel meer bij kijken. Calvijn doet in zijn bespreking van Efeziërs dus ook niet onder voor Paulus, en laat zien dat de mens niet zomaar christen moet zijn, maar calvinist. En zoals we al stelden is TULIP een zeer verdraaide en selectieve filtering uit het werk van Calvijn waardoor het calvinisme zo’n slechte naam kreeg en zo berucht werd. Niet alleen dat. Er was ook een terechte afwijzing van het calvinisme vanwege het gevaar van inquisitie. Vandaar dat er ook gevaarlijke stromingen zijn in het calvinisme. Vandaar dat we ook spreken over neo-calvinisme of calvinistisch-gereformeerd, wat dan het ware en goede calvinisme is met de reformatie meegegeven. Calvijn gaf goed onderwijs maar was met bepaalde uitspraken potentieel gevaarlijk, vooral in die tijd. Op sommige punten verviel hij tot extremisme. Door zijn ander onderwijs werd dit ook weer weggespoeld als eb en vloed. Calvijn was vaak zeer tegenstrijdig. Hij was grillig, onstuimig, temperamentvol, onvoorspelbaar. Vaak hield hij goed spoor, maar kon zo ineens omdraaien en afwijken, en was dan een gevaar voor zichzelf en anderen. Hij was soms aan sterke religieuze drank. Hooghartig en betweterig. Soms nam het katholieke vlees het van hem over. Dat neemt niet weg dat hij machtig door de Heere gebruikt werd in het onderwijs tijdens de reformatie, over dingen die moesten gebeuren. Dat mag niet weggeworpen worden, maar moet op waarde geschat worden.

Calvijn sprak dat God’s kracht gegeven wordt naarmate de begeerte. Dat is een belangrijke stelling in het calvinisme.

Bij Calvijn draaide het, net zoals bij Mohammed, om de armenhulp. Het altaar is de armen, sprak Calvijn. Daaraan moet geofferd worden. Hij wedersprak dus het katholieke bewind, net zoals Luther dit deed. Dat is wat de reformatie is. Dit is ook wat de ware godsdienst is, het omzien naar de armen, de wezen en de weduwen. In die zin sprak en bracht Calvijn het Woord. De begeerte van ons hart komt door het gebedsleven en ons gebruik van woorden naar voren. Als er geen begeerte is om de armen te helpen, en de armen waardig het leven te bewandelen, dan heeft het allemaal geen zin, en is er geen kracht van God ter beschikking, maar slechts wereldlijke en vleselijke krachten die ten verderve leiden.

BESPREKING HET GEKROOKTE RIET VAN SMYTEGELT - 3

In de zesde preek van het gekrookte riet stelt Smytegelt dat het vlees scholdt, tierde en raasde tegen God’s Woord. Ze verwierpen God’s woord en daden, en ze rustten niet voordat ze de gezondene van God door de onrechtvaardigen hadden omgebracht, en zelfs toen konden ze het spotten nog niet nalaten. Jezus had tot hen gesproken : ‘Gij zult mij zoeken en niet vinden,’ en : ‘Waar ik ben zult gij niet kunnen komen,’ in Johannes 7:35-36, en ze raasden en tierden hierover. De leer van Jezus vonden ze ondraaglijk. Het ging recht tegen de grond en staat van hun religie in, stelde Smytegelt. Maar ze zouden als wilde beesten worden gevonden met zulke valse gronden.

De kerk van God werd hierom vervolgd, stelde Smytegelt, en het vaste land van Azië zou niet kunnen standhouden, en daarom zouden ze de zee moeten leren kennen en tot de eilanden gaan. De eilanden zijn woest en onbekend, stelde hij, en daar zouden ze een woning vinden.

In zijn zevende preek heeft Smytegelt over het belang van de drie grote genades waar niemand gebrek aan mag hebben : geloof, hoop en liefde. Als er één mist, dan werken de anderen ook niet. De drie genaden zijn een parelsnoer dat de drager ervan maakt tot de schoonste van de vrouwen van God (Hooglied 1:8), stelt Smytegelt. Calvijn noemt geloof, hoop en liefde ook : het Woord, de geestelijkheid en de liefde, in zijn commentaar op Efeziërs 6, als hij de geestelijke wapenrusting bespreekt. De liefde is de hemelse begeerte, de moed. Dat is ook wat de sterkte is in de leer van Calvijn, en daarom is de liefde ook sterker dan de dood.

Smytegelt noemt de liefde de begeerte om de eigen begeerlijkheid te doden. Hij noemt de wereld ijdelheid en geestelijke kwelling. Het moet klein gehouden worden en niet geacht. Hij noemt dat als er hoop is, dan brengt dat verdraagzaamheid. Hij noemt geloof, oftewel het Woord in de leer van Calvijn, de moeder van de hoop. De liefde, oftewel de begeerte de vleselijke begeerte te doden, is de parel die alle andere parels overtreft in schoonheid. De liefde is duurzaam, maar geloof en hoop zullen teniet gedaan worden. Dat

wil niet zeggen geloof en hoop op zich, maar als ze ontdaan zijn van hun liefde, hun hemelse begeerte. Geloof en hoop kunnen zonder de liefde, zonder de hemelse begeerte, niet bestaan. Het is uiteindelijk de liefde, de hemelse begeerte de vleselijke begeerte te doden, die gelijkvormig maakt aan God, deel laat hebben aan de goddelijke natuur.

In zijn achtste preek heeft hij het over de lijdzaamheid, het beseffen dat er zowel een zomer als een winter is voor de ziel, waar de ziel doorheen moet. De mens moet zowel de verdoemenis accepteren als God die wil toebedelen, als de zaligheid. Beiden hebben een reden, en God's oordelen zijn altijd goed en waarachtig. Wij moeten ons onderwerpen aan God's oordelen. Daarom sprak Calvijn ook over zijn leer van de lof der oordelen. In de kerk heeft de verdoemenis een zeer negatieve klank gekregen, terwijl het voor de gelovigen is. Vroeger was dat veel belangrijker in de prediking, om een verdoemeling te zijn voor God. De mens staat namelijk veel te hoog, doet zich veel te waardig en belangrijk voor, en het is allemaal ijdelheid. Daarom werd Job gebracht tot de bitterheid van de ziel. Er waait niet altijd een zuiderwind, stelt Smytegelt. Soms moet er ook een harde noorderwind waaien.

Hij stelt dat we door het geestelijke naar de hemel geleid moeten worden langs de weg van bekering, geloof (het Woord in de leer van Calvijn) en tedere godsvrucht. Daarvoor moeten we alles voor verlaten. Alles moeten we verkopen om die parel te bemachtigen en hiernaar zoeken tot het einde.

Hij noemt dan ook de onwaardigheids-oefeningen op die zo belangrijk zijn, want de mens is overwaardig geworden in het vlees :

'Heere, al ging gij mij voorbij en noemt Gij een ander, wat had ik te zeggen, ik zou mijn hand op mijn mond moeten leggen.'

'Heere, ik ben te gering dat Gij Uw ogen op mij zou hebben, dat Gij mij aanschouwen zou als Uw kind.'

De mens is overbehouden en overgeboren, overmatig 'kind van God' geworden, allemaal in het vlees. Vandaar ook dat de nieuwe bijbel catechismus stelt dat God geen kinderen heeft.

1e Jaargang, nummer 31, 26 juni 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nieuwe Woord School (NWS)
i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579
‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’
(Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN DE EFEZIËRS - 2

De moderne kerk die is afgedreven en de oude talen niet machtig is heeft een verkeerd begrip van de eeuwigheid. Zij hebben van God een monster gemaakt. De waarheid ligt nog ergens verborgen in het calvinisme, maar de kerk heeft het niet begrepen. Er werden vanuit de hemel belangrijke dingen meegegeven in het calvinisme. Het moet nog uitgewerkt worden. De torens van het calvinisme zullen uiteindelijk boven het water uitsteken, maar dit is niet men denkt dat het is of zal zijn. Ik had daar een droom over. Er ligt een hemels gesteente verborgen in het calvinisme wat uitgefilterd moet worden, opdat het overblijfsel hierin een plaats heeft.

In zijn commentaar op Efeziërs 6:9 pleit Calvijn ervoor dat er alleen gemeten wordt met de wet der liefde, omdat dat de enige en ware maat is. Hij stelt dat er daarom ook niet met wreedheid geregeerd mag worden, maar dat men altijd moet matigen. Hij noemt dat de grond van alle wreedheid en dreiging dat de tirannen denken dat hun dienstknechten alleen voor hen geboren zijn, en ze achten hun dienstknechten niet meer als beesten. Maar de kerk heeft God overmatig wreed gemaakt voor andersdenkenden en andersgelovenden. Bij Calvijn matigt God het oordeel, anders zou alles worden verwoest, en zou God ook zichzelf verwoesten. De God van Calvijn meet met de wet der liefde.

Calvijn noemt de vrijheid die de tirannen zich aanmeten in plaats van de wet der liefde ‘de moeder van alle ongebonden dartelheid.’ Deze tirannen van hardvochtig liberalisme zijn zeer selectief, van ‘ik een beetje meer vrijheid dan jij’, wat kapitalistisch liberalisme is. De vrijen strijden tegen de gebondenen opdat ze nog meer vrijheid hebben, en de gebondenen nog meer gebondenheid, wat hetzelfde is als de kloof tussen de armen en de rijken. Deze tirannen moeten volgens Calvijn beseffen dat God heer en meester over hen is, en dat ze rekenschap aan de Heere moeten afleggen, oftewel aan de wet der liefde. Hij noemt dat door uiterlijke schijn de ogen worden verstrikt, zodat gerechtigheid geen plaats heeft, maar dit geldt allemaal niet bij God. Calvijn stelt dat bij God er geen aanneming van de persoon is, en de persoon is alles wat men boven de waarheid in de mens aanziet in het oordelen : afkomst, schoonheid, edelheid, rijkdom, vriendschap, etc., die gunst brengen, en de mensen leven in vleierij hierover, maar kunnen door deze zaken de gunst van God niet verkrijgen, door deze verdorvenheden, stelt hij. Hij noemt het belachelijk en wijst op de wet der liefde waarmee God meet, en dat de mens God niet kan bedriegen met zulke aardse zaken. Het vloeit allemaal voort vanuit het aanzien van de persoon. Het vereren van personen is dus levensgevaarlijk, stelt hij. Daarom wijst hij ook altijd weer op de diepere principes die de mens op het spoor dienen te houden.

De uitwendige schijn dient afgelegd te worden, stelt Calvijn. God waardeert alleen de zuiverheid van het hart. Telkens weer wijst Calvijn op het belang van het hebben van een goed geweten, wat in zijn leer de enige sleutel is tot het geestelijke. Als er over God en Jezus wordt gesproken dan is dat altijd binnen die context, als schakels in zijn leer, die diepere waarheden voorstellen. God is de bron van een goed geweten en zonder die bron komt men nergens. Zonder het goede geweten is er ook geen God. Alleen door een goed geweten komt de mens tot Jezus in zijn leer. Daar kan een mens aan werken, en dat kan in de werkplaats van het calvinisme. Daarin liggen een heleboel gevaren die hij uitwerkt, en soms spreekt hij zichzelf tegen, maar dan is het calvinistisch-gereformeerde belangrijk, oftewel het neo-calvinisme. Het stopte niet met Calvijn. Het moest nog uitgewerkt worden. Het was een ruwe diamant.

Goedwillige vreze moet altijd groter zijn dan de uitwendige gedienstigheden in de leer van Calvijn. Anders treedt er bedrog op. Calvijn wijst op het belang van de oprechtheid. Door ogendienst en mensenbehagenis wordt de mens dartel en is de dienst tot God gebrekkig, stelt hij. Ze denken zo God te vlug af te zijn. Ze misbruiken zo hun vrijheid. Als ze maar even denken dat God niet kijkt, dat God met de rug naar hen toe staat, dan nemen ze het ervan. Calvijn wijst op het belang ver van deze geveinsdheid te blijven.

De kerk heeft het helemaal aan zichzelf te danken dat zovelen hun gemeenschappen en families hebben verlaten, want zij zijn ‘onmatig wreed’ geweest naar hun kinderen. Hiervoor waarschuwde Calvijn. Calvijn’s geschriften zijn niet vol met oeverloze

bedreigingen van eeuwige hel en verdoemenis, maar met gedegen onderwijs van principes. Hij noemt dat men kinderen niet moet verbitteren met onmatige wreedheid, want daaruit komt haat voor, en de uiteindelijke afwerping van het juk. Dat is in de kerk gebeurt. De kerk is dus Calvijn hierin niet nagevolgt. Hij pleit voor een milde en matige behandeling van de kinderen, want hierin ontwikkelen ze de begeerte en vaardigheid tot gehoorzaamheid. Hardheid en wrede strengheid leidt tot hardnekkigheid, stelt Calvijn. Maar dit houdt niet in dat de opvoeding slap zou moeten zijn of te ongebonden, stelt hij. Er moet een toom zijn die aangetrokken wordt, en de vriendelijkheid moet zich matigen, anders worden de zielen dartel, wat tot het verderf leidt. Het vlees mag niet gespaard worden, stelt Calvijn. Sparen is een grote valstrik volgens de leer van Calvijn. Calvijn slaat dus ook niet door naar de andere kant. De vriendelijkheid moet getemperd zijn opdat ze in de tucht des Heeren worden behouden. Het lokken blijft hierin belangrijk in de leer van Calvijn, want Paulus maakte de gehoorzaamheid zoet en lieflijk zodat de kinderen gewillig zouden zijn. Het gebod van de gehoorzaamheid is daarom met een belofte versierd, stelt Calvijn.

KARL BARTH : EEN KERNBOM OP DE KERK

Wat was het 1929 verschijnsel wat de dertiger jaren inluidde ? Vandaag gaan we het hier over hebben, want 1929 stond niet op zichzelf.

Karl Barth stelde in zijn kerkelijke dogmatiek dat handelingen alleen voortkomen vanuit de eenheid tussen de natuur en het geestelijke. Hij stelde ook dat iets wat meer geestelijk is ook meer actief is. Kersten stelde dat we de natuurlijke component van het geestelijke niet mogen onderschatten, maar ook niet mogen overschatten. Kersten klaagde erover dat Barth de kerkvader van de jaren 1900 werd genoemd, en in zijn voorwoord (van de gereformeerde dogmatiek) noemt hij al dat Barth de reformator van de jaren 1900 wordt genoemd, terwijl hij volgens Kersten van bladzijde tot bladzijde Calvijn en Luther in het aangezicht slaat. Alles is bewegelijk bij Barth, terwijl Kersten meer neigt naar het statische. Barth noemt God ‘de Onbekende’ en ‘de Verborgene’, zoals Amen in de egyptologie, en dat was voor de kerk die alles in kannen en kruiken had, God in een hokje had gestopt, te moeilijk te verdragen. Toch had Barth grote invloed en bracht vernieuwing, en werd hij overal genoemd en gelezen. Barth liet de theologie zien als een paradox, en introduceerde de dialectische theologie. Barth legde de vinger op de zere plek : de mens was in de illusie van zonde, waardoor hij God als een projectie van hemzelf beschrijft. Dat was het probleem van de kerk, en de kerk moest dus wat stappen terugnemen. Barth was daarom zowel geliefd als gehaat, beroemd en berucht. En nog steeds is dit zo.

Barth stelde dat God de echte en ware persoon is, en niet de mens, en gooide zo een kernbom op de kerk. Het ging niet meer om de vraag of God bestond, want dat was overduidelijk, maar of de mens wel bestond. God bestond volgens Barth in zijn werk. God’s openbaring, zo stelde Barth, had niets te maken met menselijke gronden, maar was uniek. Het had niets te maken met menselijke sterkte of zwakheid. God’s werk, zo stelde Barth, was triomferend, omdat het niet gebonden was aan menselijk werk. Het stond op zichzelf en steeg boven alles uit, als de natuur, maar ook als de geestelijke natuur. Er is niets naast God of buiten God. Als er iets buiten is dan is het secundair. De mens werd ruw door Barth opzij geschoven, ook de kerkelijke mens die alles dacht te weten, alles al in potjes en pannetjes dacht te hebben. Toen Barth opkwam in de jaren 1900 ging er dus een grote aardverschuiving door de kerk. Babylon was aan het vallen. Al die hoge kerkelijke, pauselijke, en ook gereformeerde torentjes waren aan het instorten. Dat kon toch niet zomaar ? Daar moest wel een antwoord op komen. Daar moesten zware theologische honden op afgestuurd worden.

Al die boertjes in de kerkbanken en op de preekstoelen die God in hun broekzak dachten te hebben liet hij de broek afzakken. God was de grote Onbekende. Daar bleef Barth op hameren. Hij zette ze allemaal in hun hempie. Ik kan me herinneren dat op de eerste bijbelschool ik filosofie les had van een markante hervormde dominee, en die had het ook al altijd en eeuwig over Karl Barth.

Barth stelde dat God gemeenschap zoekt en schept tussen Hem en de mensen, maar dat Hij dat niet hoeft te doen, want in Hem, zonder de mensen, en zonder dit, heeft hij datgene wat hij zoekt en schept tussen Hem en de mensen. Dit is dus een overstroming van zijn essentie, stelt Barth in het tweede deel van zijn kerkelijke dogmatiek (KD). Die overstroming is hetzelfde als zijn essentie, en behoort tot zijn essentie. Daarbuiten, buiten God, apart van hemzelf, ligt dan nog de schepping van de mensen, van de wereld, die dus van hemzelf verschilt. Hierin confronteert God de mens, opdat de mens de eenheid vindt tussen de natuur en het geestelijke. Dat is God’s manier van het gemeenschap zoeken en scheppen tussen hem en de mensen, en dit gaat door het werk van openbaring. Daardoor wordt het opgebouwd van laag tot laag. Dat noemt Barth de grote paradox, het contrast, de contradictie, de antithese, wat zich uit in de strijd tegen zonde, God’s boosheid en woede, en God’s afzondering van de zondaren, Zijn oordeel etc. Er is hierin altijd de samenhang tussen sterven en tot leven gemaakt worden, tussen sluiering en

ontsluiering, tussen licht en duisternis, maar het licht schijnt uit de duisternis wanneer deze duistere, twijfelachtige en ondoorgrondelijke dingen worden geopenbaard, stelt Barth, totdat we God kennen als zoeker en schepper van gemeenschap. Buiten dat is er geen ware relatie. Het gaat dus er niet om of God bestaat, maar of de mens wel bestaat. De mens en zijn relaties is allemaal aardse bedriegerij, de illusie van de zonde, als die mens is afgeweken van zijn relatie met de geestelijke natuur.

Dit is het enige wat we vinden in God als eeuwig wezen, de geestelijke natuur. Daarom wijst Barth ook op het belang van het zoonschap. Het zoonschap mag niet uitgebannen worden, want zo wordt de mens juist deel van deze dingen. En dit voorbeeld is ook in de wereld gezet. Het zoonschap is al geheel uitgestippeld, het gehele pad van het zoonschap. Dat is geopenbaard aan de mens. Dat is ergens neergezet opdat de mens het zal vinden. We kunnen stellen dat we hiervoor tot de Afrika brug moeten gaan, opdat we tot de diepte ervan kunnen komen, en niet blijven vasthaken in de vleselijke openbaring die de kerk als god heeft opgesteld.

Barth blijft erop hameren dat God de Zoeker en de Schepper is. God houdt het niet voor hemzelf, maar tracht het te communiceren. Hoe erg is het om zoveel moois voor jezelf te moeten houden ? Hoe erg is het als ze het voor zichzelf houden en dan gaan verkopen zodat alleen de rijken en machtigen het kunnen bezitten ? Dat laat ook weer de onzin zien van de relihandel. Dat is niet van God. God maakt altijd een brug over het ravijn. Het is altijd een licht dat uit de duisternis schijnt. Barth noemt dit het wonder van de liefde.

De liefde van God is een einde en voleinding in zichzelf, stelt Barth. God's liefde communiceert zichzelf, en het heeft zijn eigen grond, tegen de geliefden. Die liefde is niet afhankelijk naar zijn object. Ja, de liefde is noodzakelijk voor zichzelf, want dit is zijn natuur, zijn essentie, maar die liefde zou er ook zijn zonder de mensen en zonder de wereld, en het is de vraag of de mens wel bestaat. God heeft niemand anders nodig om de grond voor zijn bestaan te garanderen, stelt Barth. Dat is de paradox en dialectiek die Barth predikt en daarin mag de mens opgenomen worden, maar dat is niet noodzakelijk, want God's liefde behoeft het niet dat iets anders wat van Hem verschilt zijn object daarin heeft. Dat is niet God's werk en wezen. Het hoeft helemaal niet. Het bestaat misschien ook niet. Een heleboel zal gewoon dus ook weer wegglijden, omdat het slechts verzinsels waren, de illusie van de zonde. Uiteindelijk gaat het God erom wat in zijn eigen wezen is. Wat daarbuiten is is twijfelachtig, en heeft eigenlijk geen bestaansgrond. Veel zal uiteindelijk niet hoeven. Het is er wel, maar het is gewoon voor dat wat is, niet voor dat wat er niet eens is.

Klaas Schilder bestreed hem op veel punten, net als Kersten deed, maar Klaas Schilder noemde hem ook een profetische verschijning die iets heel bijzonders en iets heel eigens betekende. Karl Barth had een bepaalde verlichting ontvangen, en die kwam hij de kerk binnen brengen, en allereerst waren de gereformeerde boertjes die God in hun broekzak dachten te hebben, en in hun pijpjes, daar veelal overstuur van. Er werd nog veel tegengestribbeld. De boertjes gaven zich niet zomaar gewonnen. God was tot een stuk vee geworden in de loop van de kerkgeschiedenis, en werd overal door de boertjes naartoe gesjouwd, maar Karl Barth ging daar met de grote zweep doorheen, door al die religieuze veehouderijen. Daarom had Schilder ook een grote eerbied voor Barth, want Schilder was zelf ook als markante polemische man vaak in gevecht met de kerk-boertjes. Natuurlijk had Schilder, net als Kersten, zijn eigen stokpaardjes. (1)

Hebben wij dan deze Barthiaanse verlichting nodig ? Zeer zeker wel. Het is niet voor niets gegeven in de kerkgeschiedenis. De Barthiaanse godsdienstwetenschap was zowel een weg uit de kerk als een weg in de kerk. Het heeft allemaal te maken met de openbaring van de verdere reis door het dodenboek beneden Egypte, in het diepere Afrika, terug tot Orion. Laten we geen sleutels over het hoofd zien die door en in Barth werden aangereikt, om langs zulke wachters heen te komen die de kerkgeschiedenis al tijdenlang geteisterd hebben.

Barth stelt dat God niet minder hemzelf is als het wezen der liefde als hij geen object dat anders is dan hem liefheeft, maar in het feit dat hij dat toch doet overstroomt zijn liefde, zonder dat hij daardoor beperkt of geconditioneerd wordt. God's liefde is dus totaal soeverein. Barth noemt dit een wonderlijke tweevoudige dynamiek van zijn liefde. Het gaat niet buiten zijn wezen om, maar is altijd toegewijd aan zijn wezen. Toch treedt hij dus uit naar iets buiten hem, wat een wonder is, het wonder van zijn liefde. En de vraag is dus of de mens wel bestaat. Er is dus nog iets tussen God en mens, namelijk het uitreiken, het zoeken, en het scheppen van gemeenschap op zichzelf, waar God op gericht is, omdat dit een eigenschap van hem is, of er nu daadwerkelijk een object voor is of niet. Alles buiten God is twijfelachtig, en kan zo wegvallen. God is de grote Onbekende en Verborgene. Dat was de kernbom die Barth op de kerk gooide, en niemand zou zich daar nog van herstellen. Barth werd een begrip. Je kon erin meegaan, of er lelijk over struikelen.

Barth stelde dat de kerk nu heel voorzichtig moest zijn, en stelde een zwaard van Damocles boven de kerk. 'Wees heel voorzichtig nu, heel voorzichtig.' De kerk moest klaarkomen met de definitie van ware, geestelijke

liefde, en niet vasthouden aan het algemene begrip wat men over liefde had, want dan zou de mens God van zijn goddelijkheid beroven. Stel je voor. Barth stelde dat dat kon als de mens niet voorzichtig genoeg zou zijn in het spreken over de liefde. Het kehatitische verschijnsel was aan het terugkeren tot de kerk, als de testende trap tot de troon van Osiris, Sar (god, Egyptisch, Hebreeuws). Een verkeerde beweging en je zal terugglijden of in een valstrik terechtkomen. Je kon de ark niet zomaar meer aanraken, want je zou erdoor verteerd worden. Barth legde de lat voor de kerk weer veel hoger. God's liefde was de enige grond voor God's liefde, en de mens moest zich niets inbeelden. Barth stelde dat het doel van God's liefde God's liefde was, dus in zichzelf gericht. Alle verdere inzichten over wie of wat God is moeten rondom dit mysterie cirkelen. Het moest een echo hiervan zijn. De mens kan alleen een persoon worden in de liefde van God. De mens is daarbuiten helemaal geen persoon, stelt Barth. De mens bestaat dus niet zomaar. Er moet zwaar aan getwijfeld worden of de mens wel bestaat. Dat kan niet zomaar. Er is niet zomaar grond voor het geloof dat de mens bestaat of een persoon is. Barth trapt al die grond onder de voeten van de in mens en kerk gelovende kerkmens weg.

Barth beschrijft dus eigenlijk de ware schepping : Je kunt alleen een persoon worden als je zoals God bent, en zoals God liefhebt. Zo niet, vergeet het dan maar. Dan besta je niet eens. Dan doet het er allemaal niet toe. Het moet op God's manier, stelde Barth, of helemaal niet. God's liefde was volgens Barth ook de enige grond waarop God een ander kon confronteren, een 'gij'. Zo had God de eigenschap van gemeenschap, in Zichzelf, zonder de behoefte aan de ander, maar met het vermogen gemeenschap te scheppen in referentie tot de ander. Daarom is God een persoon, en dat is de enige weg om een persoon te zijn, in de theologie van Barth. Hij wijst dus de weg tot de ware schepping, in de Schepper zelf. Zo komt de mens tot ware wedergeboorte, tot ware geschapenheid en persoonlijkheid, en is de mens geen feutus meer in de illusies van de zonde. Dit is dus de enige persoon, en niet slechts het ideaal. Hij is dus niet alleen de ideale, maar ook de enige. En hij is uniek. De weg daartoe beschrijft Barth als het zoonschap. Het gaat om het kennen en werken, stelt Barth, en de liefde is daarin een metafoor. Zo wordt je van iets tot iemand. Daarom, als je daadwerkelijk wedergeboren wil worden, kun je niet altijd steriel spreken van 'gnosis' of 'kennis', of 'natuur', maar blijven we ook de persoonlijke woorden behouden zoals God en Moeder Natuur, en de Zoon, ook al zijn dit metaforen, anders wordt het jezelf tot valstrik. Dit gevaar is al lange tijd geleden besproken, van mensen die in de gnosis hip dachten te wezen en het woord God of soortgelijke woorden niet meer wilden gebruiken, of er niet meer van wilden horen. Het is levensgevaarlijk om de gnosis overmatig te ontpersoonlijken, want dan wordt het allemaal wel heel steriel en klinisch. Pas op voor het farizeisme hierin, want het is een gemaskerd gebrek aan empathie en gemaskerde luiheid. Persoonlijkheid mag niet overschat worden, maar ook niet onderschat. Karl Barth wees erop dat tot hun schade veel mensen God's persoonlijkheid niet serieus namen.

----
voetnoten :

1) (zie Karl Barth's nieuwe dogmatiek, de reformatie, weekblad tot ontwikkeling van het gereformeerde leven, jaargang 13, 16-23 december 1932, door Klaas Schilder).

Uitgave : HRC, 2022

1e Jaargang, nummer 32, 29 juni 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nieuwe Woord School (NWS)
i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’
(Kerkorde Emden, 1571)

ONDERZOEKT ALLES

Het lijden is een economisch systeem. De autoriteitsfiguren rondom ons zijn de bots daarvan. Kinderen groeien op onder de leugen, want ze moeten betalen om in te gaan tot de waarheid. Het is hard werk. Het vlees moet er namelijk aan. Laat het ons niet koud, clinisch en zakelijk maken. Laat het ons niet harteloos maken. De ware godsdienst is het omzien naar de lijdenden, de hulpbehoeftigen. Dat is ook de test, en dat is ook de betaling. Laten we ons toeleggen op het pastoraat, niet op de psychiatrie, want dat is het munchhausen syndroom, het inbeelden van ziektes die hun kinderen zouden hebben. Daar verdient de psychiatrie namelijk munt aan. Ze moeten hun medicijnen kwijt, en dat kan niet zonder het munchhausen syndroom, het ijverig en wellustig inbeelden van ziektes bij anderen.

Sommigen raken in paniek van het woordje ‘betalen’, want Jezus zou alles al betaald hebben. Maar ze vergeten dat dit slechts een voorbeeld is, een zinnebeeld. Ze vergeten dat ze Jezus dienen te volgen, en dus ook zelf moeten betalen, ook al is deze gave in God geheiligd. Het moet van boven stromen, maar dan moet de mens zich wel van onderen zich hiertoe uitstrekken. Dat dit vaak op een vleselijke manier is de reden dat er wel een economisch systeem moet zijn. Je ontkomt dus niet aan het zinnebeeld van de betaling.

Mensen hebben geen zin in allerlei ingewikkelde theologie vaak, en willen het nu, en halen dan hun Jezus afgod tevoorschijn. Maar laten we goed beseffen dat Jezus een zinnebeeld is van het Woord, waar de oude bijbel al op wees. We kunnen in het boek Openbaring lezen dat er in de eindtijd allerlei boeken geopend zouden worden. Dat lezen we wel vaker in de oude boeken. Soms zijn die boeken goed of zelfs hemels, en soms minder goed, een mengsel, of bar slecht, waar Jeremia al voor waarschuwde, en die was ook niet in alles te spreken over Mozes, zoals Petrus en Paulus ook niet in alles over elkaar te spreken waren. Maar we zien het eeuwig evangelie verschijnen en het boek des levens wordt geopend, en boeken worden ontzegeld, wat een hele strijd is, en we lezen over de witte keursteen voor de overwinnaars, en het verborgen manna, en nieuwe namen. Nieuwe boeken zouden er komen met nieuwe namen.

Met verbazing volgde de aarde de Koran na, en toen kwam het boek van Mormon begin jaren 1800, en toen het boek Oahspe eind jaren 1800. Deze boeken claimden voortgaande openbaring te zijn. Wij mogen niet hooghartig de profetieën verwerpen omdat het niet in ons straatje past, of omdat het vreemd is, want er zouden vreemde boeken komen met vreemde namen, zoals voorspeld in de oude bijbel. Ook zouden er ontzegelingen moeten plaatsvinden, dus het wil weer niet zeggen dat dit soort boeken nu 100% van God zijn en 100% waarheid. We hebben te maken met een ontzegelingsproces, en we zouden ook de duistere schatten van de vijand ontvangen. Het betalingsproces gaat door. De mens groeit onder de leugen op totdat hij voor de waarheid betaalt. Daarvoor moet je je leven afleggen. Onderzoek alles en behoud het goede.

KARL BARTH - HET GEHEIMENIS VAN 1929

Karl Barth was in strijd met de wurgslang van theologische zelfverzekerdheid, de theologische arrogantie, wat hij een moderne geest noemde, een gebrek aan vreze des Heeren. Hij benadrukte hoe oneindig de afstand was tussen God en mens, en dat de mens zich niets moest inbeelden. Deze strijd is ook de opdracht van de theologie, stelt Barth.

In de vreze des heren kan de dogmatiek, de kennis, geboren worden, een opdracht ontvangen en uitgezonden worden tot prediking, wat de dynamiek van het hemelse woord is. Dat is het criterium, wat niet in de handen van de mensen is, maar in de handen van de hemel, en wat geheel in zichzelf bestaat.

Het werkt door allerlei mogelijke bruggen, dus de mens moet loskomen van theologische eenzijdigheid. God kiest de vaten waardoor hij spreekt en dat gaat dus niet direct. Het hemelse woord kan in die zin het mensen woord gebruiken. Daarom is het woord dus ook een paradox. Dat is de dialectische theologie. Dit is de taal van God tot de mens, die dus niet rechtstreeks gaat, maar via filters, via omwegen, anders zou de mens het niet aankunnen. De mens moet dan eerst weten hoe taal

werkt.

Dwars door het woord van de mensen komt het hemelse woord tot ons, ons tegemoet, dus we moeten het niet te overmatig zwart-wit stellen. Het hemelse woord is een werkwoord, en werkt ook door andere woorden heen. De dogmatiek of godsdienstwetenschap is de geestelijke architectuur hierin. Barth noemt God's Woord werelds en eenzijdig, in wereldse taal, en dat het een mysterie is. Het gaat zo ver en zo diep dat het helemaal niet meer God's Woord is, maar dat God er wel doorheen werkt, ondanks wat het is. Daarom stelt hij ook dat God vreemd is, verborgen en onbekend, maar juist in die wereldlijkheid en menselijkheid maakt hij zichzelf bekend. Zijn wegen zijn hoger dan de wegen van de mensen, en zijn gedachten zijn hoger dan de gedachten van de mensen. Barth stelde ook dat God's toorn en oordeel de harde schil is van God's genade, en alleen degene die God's genade kent, weet wat God's toorn en oordeel betekenen. Telkens weer worden we daarom in het geestelijke teruggebracht tot de letter, tot het woord.

Barth liet zien hoe ver de kerk van God was afgeweken, hoe eindeloos het ravijn was tussen God en mens, en hoe de mens had lopen wanen en verbeelden om er maar controle over te krijgen. Iedereen werd daar mee geconfronteerd, en iedereen bevond zich ineens in deze Barthiaanse architectuur. Er waren geen gemakkelijke antwoorden meer. Nu moest de mens de godsdienst-wetenschap leren kennen, wat dat inhield. Oh, wat waren de boertjes boos. Het vlees en snoepgoed werd hen uit de mond gerukt door Barth.

Barth was een beetje de spelbreker, net zoals Napoleon vroeger : De schepping is er nog niet geweest, maar God is die schepping. Het ligt wel ergens voor ons klaar. De mens zoals die nu is is geen persoon. Het is nog niets. Barth stelde dat God zijn verschillendheid en vrijheid niet zou opgeven, maar juist in de oefening ervan, in het werken daarin, als schepper, is er een brug naar die andere werkelijkheid, en is hij getrouw hierin. Zoals we zagen is juist zijn ijverigheid en creativiteit datgene wat hem onderscheid, en dat is dan uiteindelijk ook het middel tot heling. Je wordt geen persoon door luie massa-redenaties waarin niks echt veranderd. Het is de vloek van het luie denken, en alles wat God heet heeft dat overstegen. God gaat daar dwars tegenin en een ieder die in hem is. Dan zou er mogelijkheid tot geboorte en bestaan zijn, maar de rest is in de illusie van de zonde, een akelige traagheid, want er verandert niks.

Barth gaf zijn eigen idee van wat de reformatie was, en zijn mes kende geen genade. Hij was niet gekomen om de grote poppenbazen van de kerk naar de pijpen te dansen. Hij was een totaal eigenaardig en eigenzinnig mannetje. Hij deed een heel ander dansje. Hij danste dwars door alles in en tegen alles in. Het bestaan van de mens was nu het twijfelpunt, en niet meer het bestaan van God. Als de mens niet zou bestaan, zou God nog steeds God zijn. Het was onafhankelijk daarvan.

God had een goede reden om zich verborgen te houden en onbekend. Hij hoefde niets. Waarom zou hij met mensen moeten optrekken die misschien niet eens bestonden ? Toch deed hij het, maar hij kon het rustig gewoon laten. God was de mens niets verschuldigd, helemaal niets. Wat dacht de mens wel ? Als God dan uitreikt tot de mens dan mogen we nog steeds de vraag stellen of dat God is, of dat de mens gewoon waant dat God naar hem uitreikt, gewoon bijvoorbeeld om gelijk te krijgen, om een of andere strijd tegen een ander te winnen, net zoals bij een rechtszaak, allemaal wereldse projecties. Er wordt van alles ingeschakeld, er wordt van alles ingekocht en opgehoest, maar het is maar de vraag of het de oprechte waarheid is. Het kunnen ook gewoon paardenwedders zijn. Toen Barth kwam hield Wallstreet het niet lang vol, en stortte in. Er moest een hele andere orde komen. De financiele en religieuze waanzin van gokspelletjes over de ruggen van anderen heen mocht niet langer blijven bestaan. Babylon was gevallen. Lijkt het erop dat Babylon daarna weer opgebouwd werd ? De mens wil dat graag geloven.

'Ik geloof in Babylon, ik geloof in mezelf,' zegt de mens, en gokt dan door. Maar bestaat de mens wel ? Toen Babylon viel wilde de mens dat niet zien. En toen kwamen de nazi's, en toen kwamen de Russen. En toen kwam het medische wereldrijk. Maar Babylon was gevallen. De mens moest nog de diepte zien van 1929 en het alcohol verbod. De mens moest eraan vasthouden.

Barth's theologie is geworteld in die van Kierkegaard in de jaren 1800, ook een geliefd onderwerp van de hervormde dominee die mij lesgaf op de eerste bijbelschool vroeger, want hij had het altijd over Barth en Kierkegaard. Er wordt een nadruk gelegd op de Onbewustheid van God, wat dus heel pantheistisch is. Kierkegaard stelde dat er geen voortdurende gemeenschap met God is. Hij stelde dat het alleen maar mogelijk was in het ogenblik, als het inslaan van de bliksem, en dan is het weer weg. Het komt en gaat, en als het gegaan is kun je het alleen overdenken. Dan moet je het uitwerken in je herinnering. Het ligt dus allemaal in het moment. Ook 1929 was maar een moment. Je zag de uitwerking ervan in de dertiger jaren, maar toen verdween het weer. Er moest een les uit getrokken worden. Er moest aan vastgehouden worden. Ook het alcohol-verbod werd weer opgeheven, en de mens begon weer te drinken als nooit tevoren. Als God is nedergedaald dan is alle grond onder onze voeten weg, als een grote aardbeving. Alle menselijke woorden dwarrelen dan weg, en dan zien we alleen nog maar het hemelse woord.

Door die strijd werd God zich eens van zichzelf bewust, door het op elkaar inbeuken van de elementen. Er is gemeenschap, maar dan sijpelt alles weer weg.

Barth bracht het zondebesef over alle 'christelijkheid' weer terug. Alles was zondig in zijn ogen, stelde Klaas Schilder, dus ook de christelijke scholen en de christelijke politiek, de hele schepping was zondig, de gehele geschiedenis, het stond lijnrecht tegenover God. Schilder zei dat die leer van Barth veel mensen gepakt heeft, dat ze dachten : 'Dit is zwaar gereformeerd.' Daarom had Barth ook grote aanhang in hervormde kringen. Hij gebruikt gereformeerde termen maar geeft ze een hele andere inhoud, stelde Schilder. Barth opende de kooien van het kerkvee, sprak ze aan in hun eigen taal, maar met hele andere betekenissen. Zo was er een grote uittocht.

'God is jullie niets verplicht,' stelde Barth. 'Zorg zelf maar dat je een echte persoon wordt.' Hij wees daarvoor het pad van de dogmaticus, oftewel het pad van de godsdienstwetenschap, en als je daar te makkelijk over wilde denken, dan zou je er maar niet aan moeten beginnen. Zo stelde hij één van de grootste theologische werken op aller tijden : de kerkelijke dogmatiek, wat uit vele dikke pillen bestond, deel na deel. De kerk moest zich klaarmaken voor een hele andere hierarchie, namelijk die van God's immanente wezen en werken, getrouw aan zichzelf, waarin de triomf van hemelse vrijheid zichtbaar werd, juist door van hieruit te werken met het wezen wat verschilt van hemzelf, het wezen buiten hem. Hij omschreef dit als de hemelse weelde, die zeker niet roekeloos was, zeker niet ongebonden, maar één geheel bleef vormen, in zichzelf bleef en daarvan niet afweek, en dit gebeurde door het zoonschap. Zo kon die immanentie er zijn, zo kon het bestaan. Zo is er dus vrijheid binnen de grenzen, met een duidelijk pad en een duidelijk doel, een vrijheid om te groeien, een vrijheid om het uit te werken, zonder af te wijken van de bron en de richting, zonder af te wijken van de hemelse logistiek. Het stroomde als een rivier. Het rekende af met de gebondenheden tot de valse goden en tot de tijdsgeesten. Karl Barth trapte tegen algemene vrijheid aan, maar wees er op dat vrijheid altijd een hemels attribuut was. Hij was dus niet zomaar een liberalist. Hij kwam met een duidelijk doel en een duidelijke taak. Hij was de Maarten Luther van de jaren 1900, als de Mozes van de jaren 1900 die riep tot de farao's van die tijd : 'Laat mijn volk gaan.' Hij zei dat als we zeggen 'God is vrij,' dan ligt de nadruk op God, en niet op vrij.

Barth stelde dat de liefde van God, van de ware persoon en persoonlijkheid dus, geheel vrij is, gegrond in zichzelf en geen ander nodig heeft, maar ook geen gebrek heeft aan de ander. Er is voorzienigheid en die werkt door het zoonschap. Alles is ingebouwd. Het heeft aan zichzelf genoeg, en heeft voldoende van de ander, geen gebrek. Het is er allemaal. Het is een bewustzijn wat moet groeien, ook in God. God is ook de Onbewuste, naast de Onbekende en Verborgene. God moet ook van zichzelf bewust worden, wat door dit mechanisme gaat. Daar sprak Kierkegaard ook over, die de Karl Barth was van de jaren 1800, als het prototype, het zaad van Karl Barth. Kierkegaard sprak ook al over God als de grote Vreemde en het Absurde. De mens kon daar niet zomaar op inhaken.

Barth stelde dat als de liefde van God zou weggenomen worden, en daardoor het doel van God, dan zou er alleen nog maar een wereldprincipe overblijven. Vrijheid zonder liefde is niks waard, en is allemaal bedrog, de illusie van de zonde. Hierin moeten we dus ook allerlei vormen van kerkelijke, wereldse en menselijke zakelijkheden overstijgen, want het gaat om het grotere en hogere hemelse mechanisme, over de gereformeerde dogmatiek, de wetenschap van de reformatie. Uiteindelijk is dat niet iets economisch, maar iets systematisch. Uiteindelijk stort elke economie die dit systeem achterhoudt in. Dat was waartoe Karl Barth kwam, en dat was het geheimenis van 1929.

Barth stelde dat het onmogelijk was een perfecte God te kennen zonder zijn perfecties te kennen. Anders zou God en godsdienst tot een allesverslindend monster worden. Karl Barth liet het zien als een pad. Hierop moest de mens geconfronteerd worden met de hemelse weelde van deze kennis. Wil je klaarkomen met dat mysterie ? Veel mensen hebben die ambitie niet. Ze leven ogenschijnlijk, maar glijden dan ook weer weg in het niets. Ze waren nooit tot waarlijke personen geworden door de hemelse werken.

Het gaat om de momenten, en dan is er werk aan de winkel. Je kunt niet telkens op de pieken zijn. Er komt een piek, en dan moet het uitgewerkt worden, verdiept, tot een nieuw moment, een nieuwe piek. Zo wordt het systeem van de reformatie zichtbaar, de Barthiaanse werkelijkheid. Zo komt 1929 tot leven in al haar abstractheid. Kun je daarmee leven ? Het is een hele uitdaging. Het roept de mens op tot hemels werk. Zo kan de mens ook telkens afdalen. Voortdurend leven op de pieken zou de mens fataal worden.

De zware gereformeerde kerken wisten dat ze zondig waren, hadden een groot zonde besef, hielden niet zo de schone schijn zoals de lichtere en vrijere gereformeerde kerken en groepen. Barth kwam juist de zwaarderen tegemoet om een ander licht te geven op het gereformeerde, een andere, diepere betekenis, en tot de meer liberale gereformeerden die gewoon levensgenieters waren, vol van henzelf en hun kortzichtige structuren riep hij : 'Kom terug. Leg je gereedschap neer.' God was immers niet in hen aanwezig. De kandelaar was van hun kerk

weggenomen. Hoe verschrikkelijk moet dat zijn als je straks vruchteloos moet verschijnen voor de troon van de hemelse natuur, dat je onder ogen moet komen dat je je leven al dan niet deels gewoon hebt lopen verspillen aan bijzaken en nietigheden. Barth probeerde nog te redden wat er te redden viel. Maar bestond die mens wel die hij probeerde te redden ? Of was het daar waar God zijn hand terugtrok omdat het toch allemaal niet echt was ? Al met al worstelde hij met dit mysterie van een God die zich telkens weer terugtrok en verborgen hield, maar ook loopbruggen uitwierp. Het is er, en het is er niet. Vandaar dat hij over de grote paradox sprak. Het was een uitdaging om dit mysterie te kennen, en hierin had hij een bepaalde verlichting ontvangen.

Liefde in vrijheid, waar Barth op hamert, of vrijheid in Liefde, als het wezen van God, gaat dus heel duidelijk om een bepaalde koers, een bepaalde richting, en niet zomaar roekeloos liberalisme. De vrijheid houdt zich dus aan de grenzen van de liefde, en is dus gebonden aan de liefde, altijd weer. Daar wijkt de vrijheid niet van af. Telkens zal dat ook weer het antwoord zijn op de vraag wie God is. Zo kan vrijheid dus niet corrupt worden. Heeft dit dan gewicht ? Ja, dit heeft gewicht. We moeten niet zo modern worden dat we over deze dingen niet meer spreken. Het is het centrum van het bouwwerk, de motor ook. Hier draait alles om. Onze vrijheden moeten ingebonden worden door de liefde. De ware liefde is hemels. Alle andere liefde bestaat niet. Als je dan die diverse perfecties van God ziet en overdenkt, dan moet je je vervolgens wel afvragen in hoeverre het bestaat. Barth stelt dan dat God alleen een herhaling is. Weer komt het neer op de moment-opname. Er is iets, er is iets gegeven, en dat blijft zich herhalen. Wel gaat het zich openbaren, zich bewust worden en bewust maken. Dat is dan de definitie van de reformatie. Luther kwam, toen kwam Kant met de Duitse verlichting, en toen kwam Barth. Het was een natuurverschijnsel. Het kwam en vertrok weer. Volgen wij ? Gaan we het mysterie uitwerken ? Gaan we het avontuur en de uitdaging aan ? Of leven we rustig door alsof er niks gebeurd is, alsof alles nog uitgevonden moet worden ?

Mag God zichzelf zijn bij je, of moet hij voldoen aan jouw eisen en standaarden ? Karl Barth stelt dat als hij zijn woorden in onze mond legt, dan moeten we het ook laten interpreteren door hem. Dat kunnen dus ook hele menselijke woorden zijn, en dus ook hele christelijke woorden. Mag God zichzelf zijn ? Of moet hij als hij bij jou in de buurt komt allerlei stukken van zichzelf gaan verloochenen, gewoon om jou te behagen ? Heb je misschien nog het idee dat God de hond is die aan jouw ketting moet liggen ?

De jaren 1700 : de komst van zowel Immanuel Kant als John Wesley. Karl Barth droeg ze beiden in hen. Hij kwam niet zonder alarm systeem. Hij bracht de vreze des Heeren terug over alle afgeweken christelijkheid, maar ook over al het afgeweken liberalisme. Het was alsof de bliksem insloeg in de hele wereld, en de aarde viel in stukken uit elkaar. Het grote Babylon was gevallen. Met 1929 viel de electriciteit uit. De grote depressie moest wel komen, want de mens was natuurgrenzen overgegaan. De mens werd teruggefloten. Karl Bart stelde dat God net zo goed kon spreken door het Russische communisme, een fluitconcert of een dode hond.

Karl Barth kende de vijand : willekeurige opinie en kans. Mens en kerk waren verworden tot een banaal gokspel. De pit was eruit. Er was geen heilig ontzag meer. Er was geen verwondering meer. Slechts bedondering. Waarom zou God opnieuw dingen openbaren terwijl God ze al had geopenbaard ? De mens moest het maar uitzoeken. God was een moment-opname. Daarna ging het weer weg. Wie zou volgen zou ook vervolgd worden. Volgen en vervolgd worden. Hoor je dat ? En daarom volgden een heleboel niet, omdat ze vervolging vreesden.

Karl Barth stelde dat God zowel volledig geopenbaard is als volledig gesluierd. Dat is de genade van openbaring. Voor elk menselijk vlees blijft het versluierd omdat het menselijk vlees niet het kleinste vermogen heeft iets van de dingen van God te begrijpen. Kennis vereist gehoorzaamheid, stelt Karl Barth, en onwetendheid vereist nederigheid. Hij is dus op hetzelfde moment Gekend en Ongekend. Zelfs in openbaring blijft hij geheel onkenbaar. Er is geen grond om hem te kennen in onthulling. We kunnen hem alleen integraal kennen. Zelfs als we hem dan kennen is hij onkenbaar, en we kunnen hem niet meester worden, in al ons denken en spreken over hem, stelt Karl Barth. Wat vergist een mens zich telkens weer. Telkens weer steekt het de kop op, de symptomen van de toren van Babylon in de mens. Iedereen zal ontwaken tot 1929. Dat staat als een paal boven water. 1929 leeft. De wereld heeft zich niet meer kunnen herstellen, alleen in schijn. De theologie van Karl Barth achtervolgt haar.

Maar dan is er de genade van openbaring, stelt Karl Barth, een groot mysterie. Laten we niet denken dat we dit ook zo maar even in onze broekzak kunnen krijgen. Dat is de paradox. Liefde is de oefening van vrijheid. Ze horen bij elkaar. Dat is de brug. Er is een brug tussen de kenbaarheid en onkenbaarheid van God, ook al is het maar een moment. Het komt, het werkt, het werkt na, het gaat weg. Je hebt het of je hebt het niet. Als je het hebt, dan heb je het daarna niet meer, maar je had het, en daarmee moet je werken, als je bestaat. Besta je wel ? Heb je wel bestaansrecht ? En waaraan denk je het te onttrekken ?

Uitgave : HRC, 2022

1e Jaargang, nummer 33, 11 juli 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nieuwe Woord School (NWS)
i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579
'Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.'
(Kerkorde Emden, 1571)

DE GELIJKENIS VAN HET GEZINSMODEL

God is het onbekende verleden en de onbekende toekomst, in het kader van de geestelijke kennis. Denk je eens in hoeveel afgedwaalde krachten wel niet die titel zouden willen dragen, en dit in de hoofden van onoplettende, hooghartige mensen voor elkaar kunnen krijgen. We kunnen hiertegen alleen bestand blijven als we geoefend worden in de geestelijke kennis. Dit soort geesten zoeken namelijk naar zwakke, ingedutte plekken in de geestelijke wapenrusting. De geestelijke wapenrusting wordt vandaag de dag niet of nauwelijks onderwezen, vanwege ongeletterdheid. Men heeft alles bij elkaar geknoopt tot hapklare geloofsformules en is zo onder een Laodiceaanse geest gekomen. Het is een markt, en u koopt de hondenbrokken, om u in die positie te houden. U moet een trouwe hond blijven, waaks tegen alles wat vreemd en onbekend is, wat afwijkt van de hondenleer die u met de paplepel is ingegoten. Wilt u daar nog bijhoren ? De mens vereert traditie in plaats van God.

De mensen en hun goden, en de kerken die ze voor deze goden hebben gemaakt zijn door en door corrupt en crimineel. U denkt dat het allemaal nog wel mee zal vallen ? Dan bent u een Laodiceaan.

Het vlees zoekt altijd weer uitvluchten. Het vlees kan heel trouw en nederig doen, heel aardig, maar allemaal met bijbedoelingen, om zich zo vast te hechten om subtiel te roven en te plunderen, met de goedkeuring van ander vlees waarmee hij samenzweert. Ik had er een droom over, over reuzenroggen die zich vasthechten aan mensen om te vleien, en hen zo subtiel op te schrokken. Ze vleien en ze stalken, en zijn hierin heel sadistisch. Ze laten niet los, nemen geen genoegen met een 'nee.' Deze reuzenroggen zijn genaamd 'moffels'. Het zijn boze geesten.

Het Woord des Heeren voor vandaag de dag is niet plezierig om te horen. De mensheid is afgedreven.

Het leven zit in de kleine, alledaagse dingen waarin de mens diepte en betekenis kan vinden. Dat is wat het leven is, het bestaan. Zonder dat zou het leven absurd zijn vanwege al het leed. Het leed is dus niet zinloos en betekenisloos.

De mens moet niet klagen over de absurdheid van het leven en het oordeel des Heeren in eerste instantie, maar over de zonde, want hoe je het ook wendt of keert : God wordt in de grondteksten van de oude bijbel en in de nieuwe bijbel voorgesteld als amazones die de mens toetakelen vanwege het feit dat het vlees eraf moet en dat de mens onderworpen moet worden aan de hemelse kennis. Daar kan niemand wat aan doen. Dan kan de mens wel allemaal klagen daarover, maar de mens zou moeten klagen over het vlees en de zonde, want dat is het probleem. God heeft het volste recht tot oordelen, en de oordelen des Heeren zijn goed en waarachtig en dienen geloofd te worden en geprezen.

Ja, de amazones takelen de mens toe, opdat zij niet onder het oordeel der wereld komen. De mens bloost in de opgeblazenheid van het vlees, en de Heere kan het niet aanzien. Opgeblazenheid van het vlees wordt volop geprezen in de wereld, en daarom leven de amazones ook ver buiten de stad in de woeste wildernissen.

Vandaag de dag wil men dat niet meer horen dat de Heere oordeelt. De oren zijn verwend geworden. Maar wij zijn geroepen om de waarheid te prediken. Vrezen zij de Heere dan niet meer ? Waarom wordt God voorgesteld als een groep wilde wijven, woeste amazones ? Wat denkt u dat er gaande is dan, beste broeder of zuster ? Het is hetzelfde als je afvragen waarom Calvijn het Woord voorstelde als de leermeesteres. Hoe wilt u God dan voorstellen ? Als een groep fletse functionarissen met een stropdas om ? Is dat wat God is ? Neen. Dat is iets van de wereld. De kerk is werelds geworden door de tijden heen. Daarom zullen de leermeesteressen terugkomen zoals in de leer van Calvijn, de amazones. Dat is misschien een harde trap in het ego van menig man, maar wij zijn geroepen om heilige huisjes in te trappen.

En ik zal u wat anders vertellen : Zonder de boosheid en woestheid van God zou er helemaal geen leven mogelijk zijn. Het is om te beschermen tegen zonde. God is geen zoete lieve Gerritje, maar de bewaker van de natuur, van het leven, die de zonde noodzakelijkerwijs moet doden, want de zonde is een vernietiger. God is een natuurverschijnsel wat de mens niet kent en niet wil kennen. Maar men wil

dat tegenwoordig niet meer horen, van een boze God, van oordelen en de toorn des Heeren. Het volk heeft zich verwende leraren bijeenverzamelt die hen zeggen dat alles goed is en alles goed zal komen. Ze hebben verwende oren die niets anders pikken.

Men wil het niet meer horen. ‘Spreek ons van leuke, fijne dingen, die onze oren strelen, spreek ons van gemakkelijke brede wegen, spreek ons van genade, vrede en vrijheid,’ zeggen ze. Maar Yeshua kwam niet om vrede te brengen, maar het mes, het besnijdenismes, wat ook een slagersmes en een oorlogsmes is, en het kwam om scheiding te brengen, tussen het vleselijke en het geestelijke, want het vleselijke was bezig de mens te doden, door de geestelijke zintuigen van de mens door allerlei drogredenen te verdoven.

Er moet weer geestelijke administratie en coördinatie komen, want het volk is afgedwaald. Nu mag er nooit overmatige toorn zijn. Je mag boos zijn, maar zondig niet, spreekt de oude bijbel. God toornt ook niet voor eeuwig. Er is ook geen letterlijke eeuwige hel. Dat is een gelijkenis. Er is een verschil tussen ‘hel en verdoemenis’ prediken en ‘hel en verdoemenis’, want de mens moet zicht krijgen op de betekenis ervan, op de gelijkenis ervan. God toornt. Dat is een feit. Maar God is niet onredelijk en extreem. De mens is onredelijk en een extremist, niet God.

Toch zijn God’s wegen ondoorgrondelijk, is God onvoorspelbaar en soeverein. Ook de hel zal in de poel des vuurs geworpen worden, en in de oude talen, de grondteksten van de oude bijbel, heeft de poel des vuurs geneeskrachtige kwaliteiten, wat ook al zo was in het oude Egypte. Uiteindelijk is de hel de baarmoeder die de vrucht beschermt en vormt, zuivert, in de grondteksten. De oude mens zal er geheel in vergaan, zodat het vlees niet meer zal opstaan, en in die zin is de hel dus eeuwig, dat het vlees niet zal ontsnappen en niet zal kunnen terugkomen, maar de nieuwe mens zal daar opnieuw geboren worden. Iedereen gaat daarom ook door de hel heen en de eeuwige hel, wat gewoon ‘de volkomen afsterving van het vlees’ betekent, en wat niet voortijdig mag worden afgebroken. Yeshua sprak dat de schuldigen in de gevangenis blijven en gepijnigd worden totdat de schuld is betaald, als een soort geestelijke belasting of boete dus. Dat is dus een gelijkenis. Zij die de mammon volgen hebben dit allemaal verletterlijkt. Zij die de hel vanwege luiheid verkeerd voorstellen en dan ook nog eens dit gaan rondprediken, staan dus schuldig aan het verdraaien van God’s gerechtigheid, wat dus rechtsverkrachting is. Maar velen zijn gewoon bang gemaakt en prediken het uit angst, voornamelijk jonge kinderen ook. Die kunnen nog niet anders. Die hebben geen flauw benul wat die gelijkenissen betekenen en kunnen niets anders dan het letterlijk nemen vanwege hun beperkte hersencapaciteit. Maar volwassenen die beter dienen te weten hebben heel wat op hun geweten als ze willens en wetens, zonder zichzelf te laten inlichten door gedegen talenstudie en gedegen bijbelstudie, kinderen hiermee belasten op een onverantwoorde manier. Dat er uitzonderingen zijn, dat is een feit. Mensen die moedwillig bijvoorbeeld dieren martelen of kwaaddoen zijn de waarheid niet waard.

De mens moet wedergeboren worden. De schepping is er nog niet geweest. Hoe gaat dat in zijn werk ? Als zoonschap tot innerlijk vaderschap wordt, dan wordt het zoonschap gezuiverd, sterft vals zoonschap af en ontstaat er eeuwig zoonschap. Innerlijk vaderschap moet gezuiverd worden door de moeder. Dan pas kan de zoon tot de moeder gaan, en dan pas kan de balans tussen moeder en zoon gecoördineerd worden, zoals eerder al de balans tussen vader en zoon gecoördineerd werd. Dit vormt de sleutel tot het innerlijke paradijs.

Het innerlijke vaderschap is dus de verbrokenheid, die vervolgens volkomen moet worden. De dochter is dan een beeld van de volharding.

Dit is de test der tijden : het begrijpen van de gelijkenis van het gezinsmodel. Wat een trauma heeft het gezinsmodel gebracht. Het kan op vele manieren misgaan, maar het heeft een diepere betekenis. Het zijn dynamieken van je eigen innerlijke leven die hersteld dienen te worden.

DE BARTHIAANSE EN NEO-BARTHIAANSE UITVERKIEZINGEN

Barth trapte nogal hard aan tegen de natuurlijke theologie, en zag dat als de grote vijand. Hij stelde de hemelse gezinssituatie centraal en als criterium, en niet zomaar de natuurlijke manier waarop de mens God zou leren kennen, zomaar door de omliggende natuur en de rede. Berkouwer wijst daar ook op in zijn dogmatische studiën in de mid-1900se jaren. Voor Barth werkte zo ook de uitverkiezing : de hemel koos slechts zichzelf uit, het zoonschap, in de hemelse gezinssituatie, dus de mens moest zich niets aanmatigen, en er was hierin ook geen willekeur zo van : die wel en die niet, zomaar met de natte vinger in de lucht. Dat was nogal een lugubere uitverkiezing die we allemaal wel kennen, een beetje als een gokmachine, doodeng, als een blinde die ging ezeltje prikken. Dan moest je maar net geluk hebben. Barth wilde van al die ideeen af, want ze brachten meer kwaad dan goed, en bracht mens en kerk terug in de hemelse gezinssituatie. De mens was geen persoon, maar kon persoon worden door het mechanisme van dit gezin, niet zomaar door natuur of rede, of door een gokspel. Het hemelse zoonschap was de

uitverkorene. De hemel had zichzelf uitverkoren, en in die uitverkiezing kon ook de mens geboren worden en tot ware schepping, tot ware persoon, worden. Er was dus geen God achter deze gezinssituatie. Calvijn was meer het Oude Testament, het abstracte testament, van de reformatie, en de theologie van Barth was uiteindelijk als het Nieuwe Testament van de reformatie, wat zo donker was begonnen, en zelfs katholieken begonnen dit nieuwe idee te volgen. Deze theologie had zelfs de interesse van de paus opgewekt, en die noemde Barth's theologie de belangrijkste sinds die van Thomas van Aquino. Dit had de wereld nodig, want het zou de brug slaan tussen gereformeerd en katholiek.

Barth gaf hele andere betekenissen aan de gereformeerde termen, en zelfs Berkouwer, de architect van de gereformeerde kerk in de mid-jaren 1900 werd er steeds meer in meegezogen, wat ook grote veranderingen uiteindelijk bracht in de gereformeerde kerk zelf.

Zomaar de natuur gaat het dus niet redden, want we leven in een gevallen natuur. De mens moet terug tot de hemelse gezinssituatie. Barth wees op het zoonschap, de zoon. Die was uitverkoren, en het ging niet meer zomaar om uitverkoren mensen door één of ander spooky apparaat. Het ging niet om een nee of een ja, maar de nee had altijd de ja als doel. Alles werd dus op het zoonschap geschoven, en wat er buiten viel moest dus weer wijzen op het zoonschap, en had het zoonschap tot doel. Dat was de grote reformatie voor Karl Barth. Er moest een einde komen aan de donkere Middeleeuwen die psychologische spelletjes speelden met de mens. De bijbel werd door Barth bestempeld als een boek van mythes en legendes, waar ook fouten in konden zitten en menselijkheden. De theologie van Calvijn werd bestempeld als abstract.

In professoren kringen, intellectuele kringen, en de hogere lagen van de gereformeerde kerk, de bovenlagen en academische lagen, waren zowel Calvijn en Barth gespreksonderwerpen van de dag, het meest aangehaald, het meest besproken, terwijl een heleboel leken nog nooit van Barth hadden gehoord. Er werd weer heel wat achtergehouden. Je groeit als gereformeerd kind niet zomaar op met Barth. Dat kwam ik pas op de bijbelschool tegen. Toen zei de hervormde dominee die mij lesgaf al : 'De bijbel is slechts een bij-bel.'

Barth hamerde dus op het hemelse gezin : Dat was de uitverkiezing. Zo werden de duistere eeuwen die hieraan vooraf gingen afgesloten. Nu was er een strijd om dit gezin. Wat was het ? De Barthiaanse oorlog. Dat was een gezins-oorlog : gezin tegen gezin, en ook gezinsleden tegen gezinsleden. Wie had er gelijk ? Wie had het bij het rechte eind ? Naar wie moest men luisteren ? Voor wie moest men buigen ? Ook het werk van Barth wilden ze vervleselijken. Nu ging ineens alles om het gezin, en voor de duivel was daar nog veel munt uit te slaan.

Juist Barth had gewaarschuwd tegen het natuurlijke, het vleselijke, hoe het christelijke door en door verrot was, op zwaar gereformeerde, maar toch andere, toer. Ik groeide op in een hele zware gezinsstructuur. Dat was alles. Dat was heilig. Daar mocht je niet aan tornen. Dat moest. Allemaal mindcontrol. Het waren narcisten, clowns. Alles draaide om het gezin. God werd op een goede tweede plaats geschoven, maar zij waren God. Loskomen van die gezinsstructuur kon niet, want daar zou je zwaar voor betalen. Je was hun bezit. Hoe je je voelde, daar werd niet naar gekeken. Hoe je erover dacht, dat kon hen niet schelen.

De uitverkiezing was voor Karl Barth dus niet iets engs en vaags van ezeltje prik, maar lag dus besloten in het zoonschap. Karl Barth spreekt hier dus van een veel hogere natuur, die van het hemelse gezin. Dat is ook het wonder van de schepping. Voor Barth was dit het ware evangelie. Die hemelse link moest zichtbaar worden, opdat de oude, valse link zou vervallen. Er moest een grote verschuiving komen. De aandacht moest komen tot die hemelse link. Daarin werd de zoon aangewezen, de hemelse zoon. De uitverkiezing is dus het hemelse gezin zelf, en die heeft zichzelf uitverkoren. Je mag jezelf in die uitverkiezing verliezen, want al het andere bestaat niet, is niet echt persoonlijk. Het gaat ook niet om al het andere wat daarbuiten valt. Dat is niet belangrijk. Het gaat om dit Ene, het ware, de waarheid. Hierin kan de mens geboren worden, tot schepping worden, en zo hieraan deelhebben. Het slechte van de mens zal wegvallen want dat was niet persoonlijk, niet gericht, niet essentieel, niet goed, en bestond ook niet daadwerkelijk. De uitverkiezing van het goede, van God zelf, was de wil van God, de uitverkiezende wil van God, als de God van de uitverkiezing. Die architectuur van de hemel, van de uitverkiezing, loopt door alles heen.

De uitverkozen hemelse zoon is ook de uitverkozen mens, want de hemelse zoon is ook mens. Zo heeft de mens dus een weg, in het hemelse zoonschap, om hieraan deel te hebben. In het hemelse zoonschap is niemand buitengesloten door een griezelig, mysterieus goksysteem. Barth vond dat allemaal veel te abstract en speculatief.

Omdat het hemelse zoonschap dus mens werd droeg het zo ook het vleselijke, en werd zo ook verworpen, maar dat ging om dit zoonschap, dus niet om een individu zomaar. Het werd allemaal geschoven op het zoonschap als het aankwam op de uitverkiezing en de verwerping. Zo werd de oude mens, het valse zoonschap, afgedaan, juist opdat het goede, hemelse zoonschap aangedaan kon worden. Er was dus zeer zeker de dubbele uitverkiezing bij

Barth, maar toegespitst op het zoonschap. Dat is de som van het evangelie, volgens Barth. Calvijn had dus zeker waarde, maar moest nog geduid worden, uitgelegd worden, want alles was nog abstract en duister. Barth moest Calvijn verlichten. Het Oude Testament van de reformatie moest overgaan tot het Nieuwe Testament van de reformatie : Barth's theologie. Hij ging heen in 1968, en de nieuwe bijbel begon in de zeventiger jaren op te komen, de beginselen ervan althans. Na Barth kwam de nieuwe bijbel. Dat is een geheel nieuwe gereformeerde dogmatiek, die dus min of meer Barthiaans is, maar ook neo-Barthiaans, want met Barth zijn we er nog niet. Er moest veel meer gebeuren, maar het was een belangrijk fundament gegeven. Babylon was gevallen, maar nu moest het nog tot werkelijkheid worden. Het was slechts gebeurd, maar nog niet uitgelegd.

Het hemelse gezin en de hemelse gezinssituatie is centraal, en alles moet daaraan getoetst worden, ook elke natuurlijke theologie, want zomaar natuurlijke theologie zonder de toetssteen van het hemelse gezin, is de geest van Rigil Kent, die de lagere natuur heeft geschapen, de gezinsloze, moederloze natuur, wat tot een vals gezin werd, een valse moeder, juist omdat het moederloos was. Het moet ergens aan te toetsen zijn, en voor Barth was dat niet zomaar de bijbel, of zomaar de natuur, maar juist in de context van de hogere gezinssituatie, de geboorte van de zoon, en dan zou al het andere wegvallen, als sluiers weggerukt worden. Natuurlijk is dat een beeld wat verder getoetst moet worden. Doortoetsen is de boodschap. Dat is altijd onze boodschap geweest : toetsen aan de hogere kennis. Ook de hogere kennis moet dus zelf getoetst worden. Dat is de worsteling. Maar dan zien we hier het idee van de uitverkiezing : het toetsen. Het toetsen is de uitverkorene, en niet zomaar het toetsen, maar het doortoetsen, het eeuwige doortoetsen. Dat is wat de ware vreze des heeren is die het begin en hoofd is van de kennis.

Dat is een neo-Barthiaans idee. Wat Barth heeft gestart moest verder uitgewerkt worden, en ook overstegen worden, en daartoe kwam de nieuwe bijbel.

Doe je dat niet, het doortoetsen, het toetsen van het toetsen van het toetsen etc., dan kom je in het lagere Rigil Kent, lagere Rigil Kentse gezinssituaties, toronto-gezinnen. Daar kom je alleen doorheen door de toetswetenschap, de dogmatiek van het toetsen. Dat is van levensbelang, want de mens is door een gebrek hiervan afgedwaald in allerlei schaduwwerelden en waanwerkelijkheden, ook in Barthiaans vlees. Dat moet er allemaal af. Dat moet overstegen worden, en ook doorgrond. Het komt aan op veel psycho-analyse. Freud moet er op afgestuurd worden.

Het is dus niet afgelopen, stelt Barth, als er een 'nee' is gezegd, maar dit is het begin, en de 'nee' heeft diep van binnen ook een 'ja', wat het doel is van de 'nee'. Een hoop overmatig kerkelijk drama kan hieraan afsterven. Barth kwam met een hele andere machine, die dus ook de aandacht van de pauzen trok. Calvijn verpulverde pauzen in zijn zwarte ijzeren hand, maar Barth werd door pauzen gevolgd, zoals ook het eeuwig evangelie die dialectiek liet zien. Het is paradoxaal, als een veilige brug tussen katholiek en gereformeerd. Zowel het OT als het NT is nodig in de reformatie, zowel Calvijn als Barth. En zo wordt er een geheel nieuwe weg getoond, in de nieuwe bijbelse wetenschap : niet zomaar van theologie, maar van toetsen, toetsologie.

Er liggen dus veel gevaren op het Barthiaanse pad, rigil kentse gevaren (zie het boek 'Rigil Kent ontsluierd'). Je mag je niet zomaar als zoon aan een moeder overgeven. Dat is slechts een beeld. Je mag je ook niet zomaar aan een hemelse moeder overgeven, want wie zegt dat het hemels is ? Je moet toetsen, leren onderscheiden. Dit zijn slechts beelden, mythes. Barth was ook een hopeloze theologische romanticus. Je moet doorgangen vinden in het egyptische dodenboek, tot de Afrika brug, tot de missing links, want de mens is volledig verdwaasd hierin, geromantiseerd, tot een theologische flutroman, en die kan ook heel goed barthiaans zijn.

Dit is de uitdaging van de neo-barthiaanse uitverkiezing : de uitverkiezing van het toetsen, het toetsen te leren kennen. Als je dat onder de knie krijgt, krijg je de uitverkiezing onder de knie, want dat is wat de hogere uitverkiezing is. Dat is het evangelie van de nieuwe bijbel, het grote werk na Barth.

Overromantiek, de liefde die blind maakt, gebrek aan toetsen, het lagere rigil kent, waarin alles tot siamese tweelingen wordt, de lagere aardse natuur van het vlees, die ook heel goed afgeweken Barthiaans kan zijn. Laten we ons niet vergissen. Er is een grote strijd gaande om de barthiaanse uitverkiezing, en daarom moest de nieuwe bijbel, de wederoprichting van de toetswetenschappen, wel komen, als het neo-barthiaanse geloofsgoed. Er is leven na Barth.

Zoveel stemmen worden er op de mens afgezonden, zoveel rigil kentse klaagliederen, smartlappen en romantische liederen, om de mens terug te roepen tot de vleespotten van Egypte, terwijl in de diepte van Egypte, in de dieptes van de Egyptische dodenboeken het grotere Afrika wacht. Dat is het Afrika wat weggedrukt is door overromantische spelletjes die het lagere menselijke vlees speelt. Het zijn slechts beelden, mythes, de mens moet verder. Het staat niet op zichzelf. De mens is bedrogen, heeft alles geobjectiviceerd in zijn hebberigheid, in zijn bezitsdrang. Ook het gezin is tot object geworden en wordt gretig

verkocht. Toetsloosheid en halfgebakken toetsen is god in dit land, in deze wereld. En daarom noemde Barth de mens in al zijn christelijkheid zondig, want die was verworden tot een onpersoon. Het was een zinkend schip, en Barth kwam op het juiste moment. Zoveel overromantische moeders staan dan te grienen op de kusten, zwaaiend naar hun zonen die de bardo's ingaan, dieper in de Egyptische dodenboeken tot het grotere, vergeten Afrika, waar nog zoveel geheimen liggen. Zijn we klaar hiervoor ?

Franciscus van Assisi toetste alles aan moeder armoe, maar ook de armoe moet getoetst worden. Het zijn slechts beelden, en die moeten doorgetoetst worden. Zo kom je in de onthechting, en dan gaat door het diepte toetsen vanzelf alles wortel schieten en vrucht dragen. Dat is het nieuwe bijbelse idee van de schepping, een wetenschap. We bespreken zo een veel hogere natuur die boven de gezinsnatuur uitsteekt. Het gezin is slechts een beeld van het toetsen, maar met beelden alleen kom je er niet. De mens heeft alles overmatig lopen verbeelden en het overmatig lopen verafgoden. Trek er je lering uit en ga verder met je reis door het Egyptische Dodenboek, tot de poorten van het grotere Afrika, het Orionse Afrika, de missing links, als je tot de eeuwige rust en vrede wil komen, de eeuwige sabbath waarin alle werken des hemels te vinden zijn. Dat is de rust van het eeuwige toetsen, ook een beeld. Dat is veiligheid. We spreken in beelden, maar nu moet het nog getoetst worden, en gekomen worden tot de psycho-analytische sleutels ervan : Freud in Egypte.

Uitgave HRC, 2022

1e Jaargang, nummer 34, 14 juli 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nieuwe Woord School (NWS)
i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

'Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.' (Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN DE EVANGELIËN

Als je 's ochtends wakker wordt op de aardse wereld, dan is dat een nachtmerrie. Honderden zorgen springen dan direct al in je nek, waar je verder de hele dag tegen moet strijden, tenzij je een zorgeloze figuur bent bij wie alles voor de wind gaat, iemand die niet nadenkt over zijn medemens in nood, want laten we stellen dat in het hemelse lichaam het zo is dat wanneer één lid lijdt, dan lijden alle leden, en daarom ging Yeshua ook op zoek naar het verloren schaap, telkens weer. Het kan je dan eens voor de wind gaan, maar toch strijdt je dan voor anderen, en draag je hun noden.

Je ontwaakt dus in de nachtmerrie die het leven is. Er is honger, armoede, oorlog, slavernij, onderdrukking, marteling, verkrachting, overal om ons heen. Daar kun je je ogen niet voor sluiten. Daar mag je je ogen niet voor sluiten, ook je oren niet, voor al het hulpgeroep. Denk aan de dieren in de holocaust die de vraatzucht van de luie mens moeten dienen, de afgod van de menselijke buik. In hun wanen hebben ze zichzelf boven de dieren gezet, als vorsten. Het is een nachtmerrie. Niets anders. Wat moet je dan doen ?

1. Aanvaard de nachtmerrie. Aanvaard het kruis, en draag het. Het is ergens voor nodig. Je bent hier niet voor niets. Je bent hier om leven te brengen, leven te geven, hoop te zijn voor de mensen en de dieren om je heen.
2. Realiseer dat de nachtmerrie je creatieve orgaan is. Het is je scheppende orgaan. Er zijn middelen in die je nodig hebt hiervoor, als scheppers-zoon of scheppers-dochter.
3. Probeer te ontwaken, door studie. Loop om de nachtmerrie heen, en doe informatie op.
4. Werk aan je vraagstelling. Denk aan de mensen en dieren om je heen en bidt voor ze, heel specifiek, en gebruik hiervoor de juiste vraagstelling : 'Hebben ze medische hulp nodig ? Hebben ze voedsel hulp nodig ? Hebben ze een luisterend oor nodig ? Wat voor hulp kunnen we ze bieden ? Hebben ze psychische hulp nodig ? Geestelijke hulp ?'

De nachtmerrie is werkgebied.

De ergste angst van een geestelijke is begrepen te worden en braaf te zijn tot de vleselijke systemen. Wee u wanneer iedereen wel van u spreekt. Openbaring gaat dus gepaard met rebellie en obscuriteit. Wij mogen de paarlen niet voor de zwijnen werpen. Dat is de grootste angst van de geestelijke. Hij wil het heilige niet verkwisten, niet voor de honden werpen. Braafheid naar de wereld toe heeft niets te maken met de wilde werelden van het hemelse en het paradijs. Mensenbehagenis is de grootste valstrik. Daarom moet de geestelijke wel een Ishmael zijn, in vijandschap met ieder mens, wat een vereiste is van het toetsen, een belangrijke leerregel van Pniël. De geestelijke moet een wildernismens zijn als Ezau, beseffende dat het rode alleen verkregen kan worden op de hemelse markt, waarvoor men alles moet inleveren. Daartoe is de nachtmerrie.

En dat is ook de boodschap aan Laodicea, want ze hadden alles verpakt tot gemakkelijke genade, en het hemelse loonwerk weggekapt. Ze verafschuwden de hemelse administratie, de hemelse economische leerregels, de voorwaarden.

Ik raad u aan van Mij te kopen goud, dat in het vuur gelouterd is, opdat gij rijk moogt worden, en witte klederen, opdat gij die aandoet en de schande uwer naaktheid niet zichtbaar worde; en ogenzalf om uw oogleden te bestrijken, opdat gij zien moogt. Allen, die Ik liefheb, bestraf Ik en tuchtig Ik; wees dan ijverig en bekeer u.
Openbaring 3:18-19

We ontkomen dus niet aan het hemelse markt-idee, maar dit is een gelijkenis die wijst op de hemelse ingewikkeldheden, op de hemelse wiskunde. We kunnen niet aan de leerregels van de natuur ontvluchten, die zomaar overslaan. De dwaasman bouwt zijn huis op het zand. We moeten de hemelse bouwkunde leren.

Het geestelijke gaat niet buiten de hemelse natuurkunde om. Het religieuze gaat ook niet buiten de hemelse natuurkunde om. Het volk is verloren gegaan door een gebrek aan kennis. De ramp is niet te overzien. Blaast op de bazuin.

Het volkslied van het vlees is : 'Say to me, why don't you say to me, you really really love me, say to me.' Het vlees heeft namelijk het geliefd zijn boven de waarheid gezet. Het vlees is een slijmer en een vleier. Daarom denkt het vlees ook altijd in grote aantallen. Het is

allemaal kudde mentaliteit, want zo bouwt het vlees zijn energie en waarde op, allemaal door grote aantallen, omdat het vlees God niet heeft en de principes van het smalle pad, en van de minste zijn, niet wil kennen.

Elke dag is het oorlog. Elke dag moeten we de geestelijke wapenrusting aandoen. Daar moeten we mee naar bed gaan en daar moeten we mee opstaan. Het is oorlog. Het gaat er niet om geliefd te zijn, maar om de waarheid te brengen, en lief te hebben. Dat is een groot verschil. Er is alleen liefdesbewustzijn. De liefde predikt de waarheid, en die is niet romantisch, maar een oproep tot de geestelijke oorlog. De hemelse liefde is niet zelfzuchtig. De hemelse liefde is zelfkastijding. Ook al is de hemelse liefde zachtmoedig, deze liefde is hard. De kerk heeft een bitter medicijn nodig om te overleven de ziekte waaraan zij lijdt. Mierzoete snoepjes van vrije genade gaan haar niet helpen, want die zijn onderdeel van haar ziekte. De leugen van de vrije genade, wat berust op een ernstige misvertaling van oude teksten, typisch een geest in het westen, heeft de kerk zorgeloos, dartel en zelfs goddeloos gemaakt. Als Calvijn het heeft over de wedergeboorte dan is dat de levensheiliging waarvan het geloof een vrucht is. Er is nergens een andere vertroosting dan in het getuigenis van een goed geweten, stelde Calvijn in zijn commentaar op het evangelie van Johannes (15:21, 1553).

De vrije genade is de grootste vijand van de kerk. Die verscheurt haar telkens weer en heeft haar op haar doodsbed geworpen. Jezus wees op de geboden, op de leerregels, als de weg tot de behoudenis, en nee, dat is geen behoudenis door vleselijke werken, maar hij wees op de zaadkorrel die moest sterven. Dat is de betekenis van zijn naam, namelijk het hard aan jezelf sterven op het slagveld van de geestelijke oorlog. Hij wees op de kennis, de studie, als de sleutel der behoudenis, en zelfs Paulus deed dat, maar ze hebben de woorden van Paulus in het westen veelal verkeerd vertaald, vanwege beperkte talenkennis. Het is niet door intellectuelen en taalkundigen zo vertaald, maar door theologische marktlui, kooplui, door theologische boeren. Blaast daarom op de bazuin. Het volk is bedrogen. Calvijn wijst hier op, maar Calvijn wordt vrijwel niet gelezen, omdat zijn werk voor velen te omvangrijk is. De instituties worden veelal als zijn grootste werk gezien, maar dat is een leugen. Zijn grootste werk is zijn bijbelcommentaar. Vandaar dat er een vals calvinisme de kerk is binnengeslopen.

Calvijn stelde in zijn commentaar op de evangeliën dat ook al zijn de dienaren van het evangelie zwak en hebben ze aan alles gebrek, God is hen een voorstander opdat zij in alle strijd met de wereld de overhand behouden (Matt. 28:20).

Calvijn had een gematigde en voorzichtige houding naar de geestelijke gaven. Hij sprak erover soms, maar hij stelde dat het minder voorkwam dan vroeger, en dat dat ook met de ondankbaarheid van het volk te maken had, en dat ze zich graag lieten verleiden door zinsbedrog. Toch stelde hij ook dat er grotere werken dan in de tijd van Jezus zouden plaatsvinden en dat het godslasterlijk zou zijn om te stellen dat de hemelse leer geen wonderen had. Het is niet voor iedereen. Het is ter bevestiging van het evangelie. Velen verzonnen zinloze wonderen om hun begeerlijkheid en eerzucht. Daarom moest men nuchter en waakzaam zijn, maar het niet in zijn geheel uitsluiten. (Markus 16:17) Hij was op andere plaatsen ook voorzichtig met wonderen vanwege het feit dat voorkomen beter is dan genezing, en hij was bang dat mensen die al te gemakkelijk over wonderen zouden denken lui zouden worden en de levensheiliging zouden verzaken, omdat God hen toch wel zou genezen. God is niet zomaar arts, maar legeraanvoerder. De mensen moesten zelf de principes leren.

In de leer van Calvijn was soberheid en gematigdheid de weg tot een meer natuurlijk en eerlijk gebruik van de geestelijke gaven, wat moest behoeden voor extremisme en overmoed hierin. Paulus bad eens of de pin in zijn vlees verwijderd mocht worden, maar een wonder werd hem niet gegeven, want er was voor hem een hoger pad. Charis betekent loonwerk. Vrije genade, vrije, excessieve wonderen en tekenen, is een misvertaling in het westen, waardoor de westerse leek werd overgedragen aan de dartelheid. Dartelheid is de sleutel tot een succesvolle wereldse markt. Zo werd er zielenhandel bedreven in de westerse kerk die tot vandaag de dag voortduurt. Calvijn waarschuwde ertegen. Het volk is te gronde gegaan door een gebrek aan kennis. Calvijn streed tegen de aanmatiging, de overmatigheid en het misbruik van de geestelijke gaven, en toonde een pad door de wildernis hoe men op een verantwoordelijk met de geestelijke gaven kon omgaan, zonder in allerlei excessen ervan te vervallen. Hij waarschuwde ervoor dat de duivel zou komen vol met bedrog en leugentekenen als een goochelspel om de waarheid te vervangen. Velen zouden door de glans van wonderen misleid worden. Het is een vals teken als er zomaar vergeving van zonden en geestelijke gaven aangeboden worden aan de ongelovigen, omdat daar een pad voor is van levensheiliging, van levensafzondering, opdat het van boven komt en niet van het aardse. De geestelijke gaven zijn namelijk de vrucht van het aan jezelf afsterven. Het mag niet op een andere manier tot de mensen komen, want dan is het vals en boerenbedrog. Velen misbruiken de geestelijke gaven ter bevestiging van het vlees. Dat zijn de geestelijke gaven van de duivel. Die zou komen om grote wonderen en tekenen te doen. Het zijn pseudo-gaven, geen vruchten van een geheiligd leven, maar gestolen

goederen.

Calvijn wees erop dat het sterven aan jezelf en het zoonschap, wat dus de wedergeboorte is als levensheiliging, de enige weg was tot de geestelijke gaven. Hij sloot het niet uit, maar stelde dat het deze dagen nauwelijks voorkwam, want de kerk was weggezonken in ondankbaarheid en roofzuchtigheid. De wederbaring in de leer van Calvijn is tot gerechtigheid, niets anders. (Matt. 28:19)

Dit laat temeer zien hoe wij moeten streven naar de gave van kennis allereerst, en dit kan alleen de vrucht zijn van ons toetsen, wanneer wij gaan tot de hemelse keursteen om ons leven daar af te leggen. Dit is ook wat de witte steen voor de overwinnaars is, de bereidheid om je oude leven af te leggen, en hierin wijst Calvijn op 'het beproefd worden van de gehoorzaamheid.' Velen die hun leven nog niet volledig hebben afgelegd hebben namelijk een braafheid en een gehoorzaamheid tot de hen overgedragen religieuze geesten die het evangelie verdraaien en goedkoop hebben gemaakt, als een sleutel tot 'het bij de kudde horen', het 'geliefd zijn', wat velen toch nog als een grote afgod hebben boven het ware evangelie. Men schiet er zo langsheen.

De Nederlands Gereformeerd Kerk is de 1967-afscheiding van de vrijgemaakte kerk van Klaas Schilder. Klaas Schilder was een groot reformator. Hij wilde dat er minder kerkelijk gezag was, en meer hemels gezag want hij werd ziek van al die kerkelijke vergaderingen die hem als een speelbal overal naartoe wilden spelen waar zij maar wilden, en hij had zelf niets meer in te brengen.

Dat is wat die richtingen zijn, want de hervormde kerk was onder koningsgezag van het 1816 probleem. In de Nederlands Gereformeerd Kerk werden de geestelijke gaven niet geaccepteerd en vervolgd. Ze zijn hierin heel ver gegaan, wat je dus niet moet onderschatten.
Sommigen voelden zich niet vrij in de hervormde richting, of niet vrij in de Nederlands Gereformeerde richting. Dus zij moesten noodzakelijkerwijs naar de wat vrijere groepen, wat natuurlijk het gevaar had dat het te vrij zou worden, want als er ergens dartele mensen zijn dan is het daar wel, in de vrijere evangelische en pinkstergroepen.

Dartelheid is een groot gevaar, want dat haalt je van het smalle pad af en van de strategie weg, dus het hele deserteuren idee. Het hele oorlogs-idee heerst niet zo in de vrijere groepen. Het is er wel, maar meer in de zin van dat Jezus voldoende is, en Jezus heeft overwonnen, en ze besteden niet zoveel aandacht aan de daadwerkelijke strijd en nuance. Daar moet je ook niet mee aankomen bij hen, alhoewel ze dan wel geloven dat wedergeborenen onderdrukt kunnen worden door demonen, dat dan weer wel, dus het is niet zo dat ze 'niet strijden', maar het is allemaal dat half-halve. Het gaat niet diep, en dat wordt ze fataal. Er kunnen van plaats tot plaats dingen verschillen, maar dat diepere daar moet je dan voor naar de Volle Evangelie richting, en daarna echt naar de charismatische richting, maar daar ligt dan ook weer het prosperity gevaar, dus al met al ben je er dan nog niet.

Dus dan breek je door de Barthiaanse linie heen, in de zin dat je erachter komt dat er heel wat schort aan de bijbel, en dat de lijnen ook door andere religies lopen en zelfs new age, maar new age is en blijft gevaarlijk, en kan alleen maar als parelduik gebied goed zijn, anders wordt je dartel, als de balans dus te ver doorslaat.

Sommige mensen die op dit pad hebben gemerkt hoe gevaarlijk de new age is hebben zich toen bezig gehouden met het zogeheten "insectisme", en met Egypte, om een tegenwicht te geven, om een parallelweg aan te leggen, dus daarmee zou dan de gereformeerde basis (de strijd tegen materialisme/dartelheid) opgesierd kunnen worden, richting krijgen. Dan komt daar ook het ascensie gebeuren erbij kijken, het hele zogeheten "Erina" gebeuren, zoals dat genoemd wordt in dat soort kringen, maar teveel technologie kan gevaar opleveren voor de natuur en de soberheid, dus dan moet je verder.

Dus even wat punten :

#1 Het is KLAAR. De missing links van de bijbel zijn opgevuld, en nu is het een compleet orakel, waar vanaf 1993 dag en nacht aan is gewerkt, omdat het alarmfase ROOD was, dus hysterisch gevaar, hoogste alarm fase. Nu de nieuwe bijbel afgerond is is die onrust er niet meer. We zijn nu overgegaan naar alarmfase geel, dus dat wil niet zeggen dat er geen gevaar meer is, want er is nog steeds groot gevaar, maar de nieuwe bijbel is er inmiddels geprint en wel op dun papier, over de 1200 pagina's.

#2 Wat er nu nog geschreven wordt is gewoon dan 'ondergeschikt aan' de nieuwe bijbel.

Sommigen hebben zich verdiept in het Urantia boek, net zoals de oahspe, en ja, sommige dingen klikken wel, maar ook weer hetzelfde als met oahspe : te licht, te dartel. Dus echt die New Age invloeden, terwijl sommig spul gewoon goed is, en ik merkte dat er heel wat in opgesloten werd gehouden, dus dan raak je ook wel slaags met de demonen van Urantia dan, die ook veel kerken in bedwang houden.

Daarom is de zwaar gereformeerde terminologie belangrijk, maar dan om de hogere waarheden, de missing links, te brengen. Dus bruggenbouw, bouwkunde. Het kan niet allemaal maar 'geestelijk' zijn, maar er is ook een administratief gedeelte, dus natuurkunde, wiskunde, anders heeft het geen grond en is het de dwaasman die op zand bouwt : 'spiritualiteit op zich is

DE WEG NIET.' Er moet meer gebeuren, want het wordt misbruikt, het is aan het liberalisme gekoppeld, teveel.

Parelduiken in de new age en de spiritualiteit kan alleen maar met strenge voorwaarden. Als het overmatig is ben je weg, wordt je door een haai gegrepen. Gebeurt teveel. Allemaal die dartelheid. Maar nu komt het : CALVIJN is helemaal niet zoals ze het voorstellen in de kerk. CALVIJN sprak zichzelf voortdurend tegen, en ze hebben alleen maar wat voor hun bruikbare regels eruit gefilterd en dat noemden ze dan TULIP, de grote schrik van de orthodox calvinistische kerk, terwijl Calvijn dus een hele bibliotheek aan boeken heeft geschreven, voornamelijk commentaren op de bijbel, en daarin hele belangrijke leringen doorgaf waarmee de mens dus niet veel heeft gedaan, waar de kerken dus vaak niet vanaf weten.

Dus ja, het orthodoxe calvinisme is heel gevaarlijk, en Calvijn had sommige uitspraken die geflirt hebben met inquisitie naar andersdenkenden, maar zijn minder bekende geschriften zijn belangrijk, en velen hebben die nooit doorgelezen. Vele calvinisten zijn gewoon TULIP calvinisten, en de instituties is dan volgens hen zijn hoofdwerk, terwijl dat helemaal niet zo is. Zijn hoofdwerk waren die commentaren, en ja, die zijn soms over de 1000 pagina's per stuk, dus daar beginnen de meesten dan ook niet aan, en dan missen ze dus wat de reformatie eigenlijk was.

Dus er is nog een reformatie die ze verborgen proberen te houden, en vandaar dat het zo'n zootje is in de kerk, maar dat is dus niet het echte, oorspronkelijke calvinisme. Er worden dus dingen achtergehouden in de matrix, en daarom komen ze ook niet verder, want Calvijn had wel de antistoffen. Dus vandaar, ik durf mezelf calvinist te noemen, ook al sta ik niet achter TULIP, maar TULIP is maar een druppel van de oceaan van het calvinisme, en ik heb TULIP dus een diepere betekenis gegeven, dus in een andere context geplaatst.

Dus toen de afscheiding van de hervormde kerk kwam - want de hervormde kerk vervolgde vroeger ook mensen (1816-1848, dus tot de nieuwe grondwet van Thorbecke) - toen had dat ook weer te maken met mensen die eens Calvijn daadwerkelijk gingen lezen en die er toen achter kwamen dat er meer was weggegooid dan nodig was. Maar dat is dus met meerdere dingen zo. Kijk, die predikanten van vroeger die waren gebonden aan de kerkeraden, en vanwege dat hun spul heel langdradig en intellectueel was werd het door velen niet gelezen, maar het was juist wel de sleutel tot de reformatie, dat alles juist een diepere betekenis had, als van gedichten.

Dus ze ontkrachtten al die gehele geloofsgekte die was ontstaan omtrend de letterlijke betekenis. Dus Klaas Schilder had bijvoorbeeld dan ook al een hele andere uitleg gegeven aan de hel, maar dat werd in de agescheiden Nederlands Gereformeerde Kerk niet gepredikt. Schande eigenlijk dus. Kinderen worden daar gewoon gefokt, en daarom is het werk zo belangrijk, en ben zijn we dus nog niet klaar, ook al zijn we 'klaar'.

Dus je kunt het dan wel terecht vaak over empathie hebben, ook naar de dieren enzo, maar in religieuze kringen worden kinderen mentaal nog steeds gemarteld, dag in dag uit, zo groeien ze op. Zouden we dan niet alles op alles zetten om hen vrij te zetten ? We moeten dan met sleutels aankomen van dieper, dus juist ook van het verborgen, achtergehouden calvinisme en van die predikanten bijvoorbeeld. Dus er is nog een geheime, verborgen reformatie, die dan de daadwerkelijke sleutels heeft.

Ons nieuwe blad heeft inmiddels al in de dertig uitgaven. Onze Nederduits Gereformeerde Kerk is van 1571. Dat is dus de kerk die aan Nederland werd gegeven in de tijd van de vervolgingen door Alva, en toen werd er dus al gesteld dat geen kerk boven de andere kerk staat, en 'liever turks dan paaps' etcetera. Dat werd toen de moederkerk van Nederland met de unie van utrecht in 1579, en die kerk werd dus voornamelijk in 1816 dan de nederlands hervormde kerk, die dus aan de ene kant veel vrijzinniger en liberaler was, wars van de oude ordes, maar aan de andere kant juist de touwtjes strakker trok onder koningsbewind, dus onder de wereldlijke macht, dus zie hoe bedriegelijk het allemaal kan zijn, en als je daar dan in bent opgegroeid of aan verbonden bent, dan is het zaak om juist terug te gaan naar de kerk van vóór 1816 om te zien wat er allemaal is weggedonderd, en wat men vandaag de dag allemaal voor de mensen achterhoudt met hun boerenbedrog.

We bespreken het dus gewoon vanuit de oude kerk van vóór 1816, de nederduits gereformeerde moederkerk, en dan vanuit de achtergehouden kennis en missing links, zodat het plaatje compleet wordt, dus wel dat al die termen hun eigen plaats krijgen, maar dan met alle tussenstappen erbij.

Het is in het kader van de reformatie, en omdat die reformatie waar ik het dan over heb voor veel mensen onbekend is (want ze zitten of in tulip of in andere soort van hypergenade toestanden), is dat meer dan een soort van 'reformatorische voorlichting'. We moeten echt diep naar de fundamenten van de reformatie gaan, wat dus haaks staat op de reformatie van vandaag, de moderne reformatie. Het moderne calvinisme is dus vals omdat ze de geschriften van calvijn niet eens kennen en gewoon er wat dingen hebben lopen uitvissen, dus ze zijn dus eigenlijk dan geen calvinisten.

Ik heb dus vanwege dat ik het gelezen en bestudeerd heb gezien wat het ware

calvinisme is. Hij was dan wel militant binnen de reformatie dan, maar dat zwakte hij ook telkens weer af en dan draaide hij helemaal naar de andere kant.

Calvijn is interessant, belangrijk om de één of andere reden. Dus ja, op een afstand houden, maar ook weer zijn ware leringen dichtbij nemen.

Modern-reformatorischen in de pseudo-reformatie die het durven te lezen kunnen zo tot de werkelijkheid terugkeren mogelijkerwijs, dus het hele idee van reformatorische voorlichting (want nu zijn ze nog niet ‘voorgelicht’ of verkeerd voorgelicht) vanwege de ter beschikking liggende kennis over het onderwerp en de vele boeken erover.

Calvijn stelt dat de genade pas komt juist als we aan onszelf zijn gekruisigd, dus ook weer als een soort hemels loon, of hemelse vrucht van het stervende zaad in de grond, waar Yeshua ook op wees, en dus ook Paulus in de grondtekst, want hij noemde charis niet zomaar als vrije gave, maar als beloning. Een relatie komt van twee kanten. Het is een samenwerking tussen ons en de hemelse kennis, en dat kan alleen door de dood van het lagere zelf, wat dus het hogere zelf niet uitsluit. Dat is het evangelie van Calvijn, Paulus en Yeshua, alhoewel TULIP bij Calvijn soms roet in het eten gooide. Hij versprak zich soms. Zijn systeem haperde soms, maar er ligt iets diepers achter. Ook Calvijn heeft zijn voorhangsels. Daarachter ligt het verborgen calvinisme. Wij moeten allemaal ingeleid worden tot de ware leer van het calvinisme, niet zomaar op basis van de instituties, maar op base van de commentaren, de exegese.

Calvijn wees in zijn commentaar op Lukas 24:26 erop dat Christus eerst spreekt over de dood en de opstanding, en daarna pas over de vrucht. De mens moet stoppen met grijpen, maar zich onderwerpen aan de hemelse natuur, door het toetsen, door het sterven aan het aardse denken. Het aardse denken is zwaar religieus als een poging om het vlees te maskeren, wat overigens mislukt. De god van aardse religie is een schuilplaats voor criminelen.

Vanwege dit alles was het voor C. Steenblok ook zo belangrijk om met de 1953 scheuring te wijzen op de centrale plaats van de doodsstaat van de mens, niet alleen maar als een gegeven dat de mens geestelijk dood is, maar ook als de noodzaak dat de mens aan zichzelf moet afsterven voorafgaande aan alles. De doodstaat van de mens staat hoe dan ook voorop, en daarom was zijn werk ook zo belangrijk. Daarom werd hij ook vervolgd. De Laodiceaan wil van deze dingen niet horen.

Calvijn wijst erop dat Yeshua van zichzelf sprak niets nieuws te hebben gezegd, want alles was al gepredikt in het OT door de oude profeten. Het probleem is dus dat ze later een nieuw evangelie maakten, de woorden van Yeshua verdraaiden en gingen misvertalen, in de pseudo-reformatie, wat een dolksteek was in het hart van de oorspronkelijke Israelitische talen. Daarom wees Calvijn erop dat Yeshua slechts kwam als een herinnering.

Maar ook al zouden wij, of een engel uit de hemel, u een evangelie verkondigen, afwijkend van hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt.
Galaten 1:8

Wat bedoelde Paulus hiermee ? Het evangelie was al gepredikt in het Oude Testament, waarvan Yeshua de herinnering was, maar ze hebben er iets nieuws van gemaakt. Ze hebben de principes weggekapt en Yeshua tot een afgod gemaakt van vrije genade en vrije geestelijke gaven, tot een wonderland en luilekkerland, tot een goedkoop evangelie van uiterlijkheden. Zeg je versje maar op, en klaar. Ze hebben het geestelijke weggesneden en zo het Woord dood gemaakt, tot een dode letter, en tot dode namen die ze aanbidden. De tekst uit Galaten 1:8 slaat op de westerse kerk die van het evangelie een markt hebben gemaakt en zo alles hebben verdraaid. Ze hebben er een wachtwoorden cultuur van gemaakt. De marktkerk kwam zo tussen God en mens te staan. Je moest lippendienst bewijzen, en betalen. De kerk had geld nodig. Dat was juist waar Luther en Calvijn, en ook Hus, tegen streden.

De moderne reformatie heeft van Yeshua een dode naam gemaakt, een holle klank, een glans van wonderen, maar van binnen corrupt, vol slangen. Het is een pseudo-reformatie die dartel alle bouwkunde heeft weggesneden. Alle voedingsstoffen werden eruit gehaald om de mens tot zombie te maken. Blaast de bazuin.

Calvijn wees er dus op dat na de dood er een opstanding moest zijn en dan pas zouden er vruchten kunnen zijn, en men moest zich zo realiseren dat er een eeuwige scheiding is tussen het vlees en het geestelijke, waar men zich aan vast diende te houden. Dat wordt bewerkstelligt door de dood, de opstanding en de vrucht. Door deze fases moet de mens heengaan en ze niet overslaan door allerlei kerkelijke goochelarij die de hemelse wiskunde ervan niet wil leren kennen. Men moet terug naar de hemelse natuurkunde dus.

De christelijke gereformeerde predikant F. Bakker (1919-1964) predikte in dit opzicht in zijn preek over Mattheus 15:22-28 dat één van de bijbelse thema’s is ‘God spreekt niet’, zoals Job zich daarover beklaagde. Je bent dan bekneld in de banden van de dood, en hebt dan te maken met een zwijgend God, stelt hij. ‘Gij antwoordt niet,’ sprak de dichter van de psalmen. Als God dan wel spreekt, zoals bij de Kananese vrouw, dan zegt God dat hij alleen gekomen is tot de verloren schapen van Israel. Het is dus niet zomaar voor de mens. Ook toen de Kananese vrouw knielde en om hulp

vroeg sprak Yeshua dat het brood van de kinderen niet voor de honden is. Maar ze vroeg toen om de kruimels die van de tafel vallen. Ze vroeg om het kleine, het eenvoudige, het sobere, en dit was de weg tot het hart van God. Zo gingen de hemelen voor haar open.

Wij moeten leren dat wanneer God dan eindelijk spreekt het voor een ander is, en niet voor ons. Ook al bidden we en smeken we. Jezus kwam niet zomaar met genade, stelde F. Bakker. Jezus liet iets veel hogers zien, waar de mens niet zomaar bij kon komen. Jezus was niet goedkoop. Je komt er pas door de afsnijding, als God heeft gezegd : 'Het kan niet, het betaamd niet,' stelt F. Bakker.

Zo kan het soms ook met ons zijn, dat we onthouden worden van medische hulp, dat we geen degelijk inkomen krijgen, of degelijke zorg, dat we er niet bijhoren, dat we worden bespot. Maar laten we dan zijn als de Kananese vrouw.

F. Bakker stelt dat tussen het kloppen en opengedaan worden de soevereiniteit van God ligt.

BESPREKING VAN DE DORDTSE LEERREGELS - 1

Calvijn gaat niet uit de botten, wordt weleens gezegd, en zo is dat ook met de Dordtse leerregels. Het zit te diep ingebakken allemaal in de samenleving, maar dan is het zaak het te verdiepen en te herzien. In letterlijke vorm zijn de Dordtse leerregels vaak zeer vleselijk, maar het is leugens vermengd met waarheid en wijst ook weer op een mogelijk diepere symboliek. We zijn er nu een maal door gebrandmerkt. Het gaat niet meer weg. Dit is wat Nederland is, maar we kunnen het wel anders bekijken.

Calvijn heeft goede, belangrijke dingen gezegd, zoals ook de Dordtse leerregels. Net zoals de bijbel.

hoofdstuk 1

Artikel 1
Aangezien alle mensen in Adam gezondigd hebben en de vloek en de eeuwige dood verdiend hebben, zou God niemand onrecht gedaan hebben als Hij het hele menselijke geslacht in de zonde en vervloeking had willen laten en om de zonde veroordelen, volgens deze uitspraken van de apostel: De gehele wereld is voor God veroordelenswaard. Zij hebben allen gezondigd en zijn verhinderd te komen tot de heerlijkheid Gods (Rom. 3:19,23). En: Het loon van de zonde is de dood (Rom. 6:23).

Bespreking : Het loon van de zonde is de dood. De zonde is een doodlopende weg. Het is een geestelijke dood. Dit zijn duistere wachters die over Nederland regeren en Nederland bewaken, maar zij bewaken dus poorten. Je komt alleen door de poorten door de wachters, de artikelen, te bespreken.

Artikel 2
Maar hierin is de liefde van God geopenbaard, dat Hij zijn eniggeboren Zoon in de wereld gezonden heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar het eeuwige leven hebbe (1 Joh. 4:9; Joh. 3:16).

Bespreking : Dat doet niemand anders voor ons. Waar het hier om gaat is inderdaad : het zoonschap wat de zonde overwint, want het zoonschap is onderworpen aan de moeder kennis.

Artikel 3
En opdat de mensen tot het geloof worden gebracht, zendt God in zijn goedertierenheid verkondigers van deze zeer blijde boodschap tot wie Hij wil en wanneer Hij wil. Door hun dienst worden de mensen geroepen tot bekering en het geloof in Christus, de Gekruisigde. Want hoe zullen zij in Hem geloven, van wie ze niet gehoord hebben? En hoe zullen zij horen zonder prediker? En hoe zullen zij prediken tenzij ze gezonden worden (Rom. 10:14-15)?

De roep tot het kruis. Dat is de roep van het plaatsvervangend lijden, van empathie.

Artikel 4
Op degenen die dit Evangelie niet geloven, blijft de toorn van God. Maar die het aannemen en de Zaligmaker Jezus met een waarachtig en levend geloof omhelzen, worden door Hem van de toorn van God en het verderf verlost en met het eeuwige leven begiftigd.

Dit gaat over de relatie met de chasma, het wortelwoord van christus, wat baarmoeder betekent.

Artikel 5
De oorzaak of schuld van dat ongeloof, evenals van alle andere zonden, ligt volstrekt niet in God, maar in de mens. Maar het geloof in Jezus Christus en de zaligheid door Hem is een genadegave van God, zoals geschreven is: Uit genade bent u zalig geworden, door het geloof, en dat niet uit uzelf, het is Gods gave (Ef. 2:8). Evenzo: Het is u gegeven in Christus te geloven (Filipp. 1:29).

Bespreking :

Niet uit het vlees wordt daarmee bedoeld. Het is wel degelijk loon in de Griekse grondtekst. Geloof is kennis, en gehoorzaamheid tot kennis. Dit kan alleen door het geestelijke.

Artikel 6
Dat God sommigen in de tijd met het geloof begiftigt en anderen niet, komt voort uit zijn eeuwig besluit. Want al zijn werken zijn Hem van eeuwigheid bekend (Hand. 15:18), en Hij doet alle dingen naar de raad van zijn wil (Ef. 1:11). Volgens dit besluit vermurwt en buigt Hij genadig de harten van de uitverkorenen – hoewel zij hard zijn – om te geloven. Maar degenen die niet verkoren zijn, laat Hij naar zijn rechtvaardig oordeel in hun verkeerdheid en hardheid. En hier doet zich voornamelijk aan ons voor de diepe, barmhartige en tevens rechtvaardige onderscheiding van de mensen – die allen in eenzelfde staat van verderf zijn – ofwel het besluit van verkiezing en verwerping, dat in Gods Woord is geopenbaard. Terwijl de verkeerde, onreine en onvaste mensen het verdraaien tot hun verderf, geeft het de heilige en godvrezende zielen een onuitsprekelijke troost.

De sleutel is : de heilige en godvrezende zielen. Het is dus niet totaal onvoorwaardelijk, maar het komt van twee kanten. De vreze des heeren is het begin van de kennis. Het gaat hier om principes en niet om personen.

Artikel 7
Deze verkiezing is een onveranderlijk voornemen van God, waardoor Hij vóór de grondlegging van de wereld een zekere menigte mensen die niet beter of waardiger zijn dan anderen, maar met hen in dezelfde ellende liggen, [heeft uitverkoren]. Uit het hele menselijke geslacht, dat uit de oorspronkelijke gerechtigheid door eigen schuld in de zonde en het verderf gevallen was, heeft Hij [hen] naar het vrije welbehagen van zijn wil, tot de zaligheid, uit louter genade, in Christus uitverkoren; Hem heeft Hij ook van eeuwigheid tot een Middelaar en Hoofd van alle uitverkorenen en tot een fundament van de zaligheid gesteld. En opdat ze door Hem zalig gemaakt zouden worden, heeft Hij ook besloten om ze aan Hem te geven en met kracht door zijn Woord en Geest tot zijn gemeenschap te roepen en te trekken, ofwel hen met het ware geloof in Hem te begiftigen, te rechtvaardigen, te heiligen en hen, door hen krachtig in de gemeenschap van zijn Zoon te bewaren, ten slotte te verheerlijken, tot betoning van zijn barmhartigheid en tot lof van de rijkdom van zijn heerlijke genade. Zoals geschreven staat: God heeft ons uitverkoren in Christus vóór de grondlegging der wereld, opdat wij heilig en onberispelijk voor Hem zouden zijn in de liefde. Hij heeft ons te voren bestemd tot aanneming der kinderen door Jezus Christus, in zichzelf, naar het welbehagen van zijn wil, tot prijs van zijn heerlijke genade, waarin Hij ons voor Hem aangenaam gemaakt heeft in die Beminde (Ef. 1:4-6). En elders: Die Hij tevoren verordineerd heeft, die heeft Hij ook geroepen; en die Hij geroepen heeft, die heeft Hij ook gerechtvaardigd en die Hij gerechtvaardigd heeft, die heeft Hij ook verheerlijkt (Rom. 8:30).

'Die niet beter of waardiger zijn dan anderen' naar vleselijke maatstaven, want het gaat hier om geestelijke maatstaven en dat is een groot verschil. Niet naar vleselijke werken, dus ook niet door vleselijk loon, maar door geestelijk loon. Genade is loon in het Grieks.

Artikel 8
Deze verkiezing is niet veelsoortig, maar een en dezelfde voor allen die zalig worden, zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament. Want de Schrift verkondigt ons één welbehagen, voornemen en raad van Gods wil, waardoor Hij ons van eeuwigheid heeft verkoren zowel tot de genade als tot de heerlijkheid, tot de zaligheid en tot de weg der zaligheid, die Hij bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen.

Zaligheid is in de israelitische talen de intrinsieke waarde en het betalen van de prijs. Ook is het het kruis, de kastijding, als een middel om tot waarde te komen en tot betaling. Dit is de enige manier waarop de uitverkiezing werkt. De mens moet zelf kopen. Het mag de mens niet zomaar in de schoot geworpen worden, want dat zou verkrachting zijn en slavernij. De genade ligt in het feit dat het valse rechtssysteem wordt uitgeschakeld. Men kan er dus niet komen door vleselijk recht. Een mens kan het niet beoordelen.

Artikel 9
Deze verkiezing is geschied niet uit het vooruitgeziene geloof en de geloofsgehoorzaamheid, heiligheid of een andere goede hoedanigheid of geschiktheid als een oorzaak of voorwaarde, van te voren vereist in de mens die verkoren zou worden; maar tot het geloof en de gehoorzaamheid van het geloof, tot heiligheid enzovoort. Daarom is de verkiezing de fontein van alle zaligmakend goed, waaruit het geloof, de heiligheid en andere zaligmakende gaven en ten slotte het eeuwige leven zelf als vruchten voortkomen; volgens het getuigenis van de apostel: Hij heeft ons uitverkoren – niet omdat wij het waren, maar – opdat wij zouden zijn heilig en onberispelijk voor Hem in de liefde (Ef. 1:4).

Hier worden katholieke en menselijke, vleselijke wetten omzeild. God heeft daar niets mee te maken. Maar God heeft wel een hogere wet waaraan alles getoetst wordt. Dit vers laat zien dat we het niet moeten toetsen aan het vleselijke, maar aan het geestelijke. We moeten van het lagere Dordrecht komen tot het hogere Dordrecht.

Artikel 10
De oorzaak van deze genadige verkiezing is alleen het welbehagen van God, die niet daarin bestaat, dat Hij uit alle mogelijke voorwaarden bepaalde hoedanigheden of werken van de mensen tot een voorwaarde voor de zaligheid heeft uitgekozen; maar hierin dat Hij uit de gehele menigte van de zondaren bepaalde personen tot zijn eigendom heeft aangenomen. Zoals geschreven staat: Toen de kinderen nog niet geboren waren, noch iets goeds of kwaads gedaan hadden enzovoort, is tot haar (namelijk Rebecca) gezegd: de meeste zal de minste dienen. Zoals geschreven staat: Ik heb Jakob liefgehad en Ezau gehaat (Rom. 9:11-13). En: Er geloofden zovelen, als er bestemd waren tot het eeuwige leven (Hand. 13:48).

Het lagere Dordrecht verlamd de mens met een slangenbeet, met luiheid, waarin de mens zelf niet meer God hoeft te worden, en alles projecteerd op iemand anders. Voor het hogere Dordrecht gaat dit artikel over de heilige gebondenheid, dat het vlees niet meer in de weg kan staan.

Artikel 11
En zoals God zelf volkomen wijs, onveranderlijk, alwetend en almachtig is, zo kan de verkiezing, door Hem gedaan, niet tenietgedaan en opnieuw gedaan, noch veranderd, herroepen of verbroken worden. Evenmin kunnen de uitverkorenen verworpen of hun aantal verminderd worden.

Dit is de onweerstaanbaarheid en onontkoombaarheid van de toetsresultaten in het volhardend, eeuwig toetsen, waarin de gnosis de mens tegemoetkomt.

Artikel 12
Van hun eeuwige en onveranderlijke verkiezing tot de zaligheid worden de uitverkorenen te gelegener tijd, hoewel in verschillende trappen en ongelijke mate, verzekerd. Niet als zij de verborgenheden en de diepten van God nieuwsgierig onderzoeken, maar als zij de onmiskenbare vruchten van de verkiezing, die in Gods Woord worden aangewezen (zoals het ware geloof in Christus, kinderlijke eerbied voor God, droefheid naar Gods wil over de zonde, honger en dorst naar de gerechtigheid enzovoort) in zichzelf met geestelijke blijdschap en heilige vreugde waarnemen.

De uitverkiezing is het geheim van het eeuwig toetsen, en het teken ervan is het hongeren. Alleen het hongeren brengt ware vrucht voort.

Artikel 13
Aan het besef en de zekerheid van deze verkiezing ontlenen Gods kinderen dagelijks meer reden om zich voor God te verootmoedigen, de diepte van zijn barmhartigheden te aanbidden, zichzelf te reinigen en Hem, die hen eerst zo uitnemend heeft liefgehad, vurige wederliefde te bewijzen. Het is er dan ook verre van, dat ze door deze leer van de verkiezing en door de overdenking ervan in het onderhouden van Gods geboden traag worden of zorgeloos zouden worden. Dit pleegt naar Gods rechtvaardig oordeel met hen te gebeuren die óf zichzelf lichtvaardig op de genade van de verkiezing laten voorstaan óf er lege en loszinnige taal over uitslaan, maar niet in de wegen van de uitverkorenen willen wandelen.

God wil geen eenrichtingsverkeer, want dat is verkrachting en slavernij, maar hij wil wederliefde, zoals artikel 13 zegt.

Artikel 14
Verder, zoals deze leer van de goddelijke verkiezing, naar Gods wijze raad, door de profeten, Christus zelf en de apostelen, zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament is gepredikt, en daarna in de Heilige Schriften verkondigd en nagelaten, zo moet zij ook heden ten dage op de juiste tijd en plaats in Gods kerk (waarvoor zij in het bijzonder bestemd is) uiteengezet worden met de geest van onderscheidingsvermogen en eerbied voor God, heilig, zonder nieuwsgierig naspeuren van de wegen van de Allerhoogste, tot eer van Gods heilige Naam en tot een levende troost van zijn volk.

Dit gaat over de profetische logistiek.

Artikel 15
Deze eeuwige en onverdiende genade van onze verkiezing wijst en prijst de Heilige Schrift ons vooral aan, wanneer zij verder getuigt, dat niet alle mensen zijn verkoren, maar sommigen niet verkoren ofwel in Gods eeuwige verkiezing voorbij zijn gegaan. Dit betreft degenen die God naar zijn volkomen vrij, rechtvaardig, onberispelijk en onveranderlijk welbehagen besloten heeft in de gemeenschappelijke ellende te laten, waarin zij zichzelf door hun eigen schuld gestort hebben, en hun het zaligmakend geloof en de genade van de bekering niet te schenken, maar door hen op hun eigen wegen en onder zijn rechtvaardig oordeel te laten,
hen ten slotte niet alleen om hun ongeloof, maar ook om alle andere zonden, tot betoning van zijn gerechtigheid te veroordelen en eeuwig te straffen. En dit is het besluit van de verwerping, dat God geenszins tot een auteur van de zonde maakt (het is godslasterlijk om dat te denken), maar tot een ontzagwekkende, onberispelijke en rechtvaardige rechter en wreker ervan.

Onverdiend naar de vleselijke maatstaven, want de mens hoeft het vlees niet te dienen en hoeft geen punten te scoren tot het vlees. Genade is hemels loon in het Grieks, charis. Je hoeft er niks voor te doen om het vlees te behagen, maar je moet er in het geestelijke alles voor doen. Het is gewoon heel simpel dat het vleselijke, het slechte, niet verkoren is, want dat is slechts een doortocht waarvan de mens besneden moet worden. Het enige verkoren is het geestelijke, het goede.

Artikel 16
Zij die het levend geloof in Christus of het vaste vertrouwen van het hart, de vrede van het geweten, de beoefening van de kinderlijke gehoorzaamheid, het roemen in God door Christus nog niet krachtig in zich voelen, en toch de middelen gebruiken waardoor God beloofd heeft deze dingen in ons te werken, moeten niet mismoedig worden, wanneer zij van de verwerping horen spreken, noch zichzelf onder de verworpenen rekenen, maar de middelen vlijtig blijven gebruiken, vurig verlangen naar de tijd van overvloediger genade en die met eerbied en ootmoed verwachten. Veel minder behoren zij door deze leer van de verwerping verschrikt te worden die ernstig verlangen om zich tot God te bekeren, Hem alleen te behagen en van het lichaam des doods verlost te worden, en toch in de weg van de godzaligheid en het geloof nog niet zover kunnen komen als zij zouden willen; aangezien de barmhartige God beloofd heeft, dat Hij de rokende vlaswiek niet zal uitblussen en het gekrookte riet niet zal verbreken. Maar deze leer is terecht schrikwekkend voor degenen die geen acht slaan op God en Christus, de Zaligmaker, en zichzelf geheel aan de zorgen van de wereld en de lusten van het vlees hebben overgegeven, zolang zij zich niet met ernst tot God bekeren.

God is bij de verbrijzelden, de verbrokenen.

Artikel 17
Aangezien wij over de wil van God moeten oordelen vanuit zijn Woord, dat getuigt dat de kinderen van de gelovigen heilig zijn, niet van nature, maar uit kracht van het genadeverbond, waartoe zij met hun ouders behoren, moeten de godvruchtige ouders niet twijfelen aan de verkiezing en de zaligheid van hun kinderen, die God in hun kinderjaren uit dit leven wegneemt.

Dit gaat over het innerlijke kind. Letterlijk gezien gebeurd er niets door een genade verbond. In die tijd was men in strijd met de aflaat en moest men die wet buiten werking stellen, maar dat wil niet zeggen dat er geen hogere wet is. Het genadeverbond is daarom slechts een deelwaarheid.

Artikel 18
Degenen die zich tegen deze genade van de onverdiende verkiezing en de strengheid van de rechtvaardige verwerping verzetten, houden wij deze uitspraak van de apostel voor: O mens, wie bent u, die tegen God antwoord (Rom. 9:20)? En dit woord van onze Zaligmaker: En is het mij niet geoorloofd met het mijne te doen, wat ik wil (Matt. 20:15)? Wij echter, die deze verborgenheden met godvruchtige eerbied aanbidden, roepen – met de apostel – uit: O diepe rijkdom van de wijsheid en kennis van God! Hoe ondoorgrondelijk zijn zijn oordelen, hoe onnaspeurlijk zijn wegen? Want wie heeft de zin des Heren gekend, of wie is zijn raadsman geweest? Of wie heeft Hem eerst gegeven en het zal hem vergolden worden? Want alle dingen zijn uit Hem en door Hem en tot Hem; Hem zij de heerlijkheid in eeuwigheid. Amen (Rom. 11:33-36).

De werken van het vlees, aflaat etc. mogen dus niet meer als autoriteiten worden gezien, omdat God daar boven staat, en God’s wegen zijn ondoorgrondelijk. Daar heeft een mens niks over te zeggen. De bal wordt dus teruggespeeld naar God en niet naar de mens.

Uit : De Wachters van Dordt, Uitgave : HRC, 2021 (ingekort)

1e Jaargang, nummer 35, 20 juli 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Reformatorische Voorlichting
i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579
‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’
(Kerkorde Emden, 1571)

DE GELIJKENIS VAN DE KANAANITISCHE VROUW

‘Hoe groot, hoe vreselijk zijt G’alom.’ Psalm 68:17, 1773 berijming

In 1892 ging het overgrote deel van de christelijke gereformeerde kerk met Kuyper mee, maar verschillenden bleven achter in de christelijke gereformeerde kerk, omdat ze het niet eens waren met Kuyper. De gereformeerde kerk van Kuyper werd het grote kamp in de wildernis, en de chistelijke gereformeerde kerk van F. van Lingen en J. Wisse werd het kleinere kamp in de wildernis. Dat waren drie gemeentes en vele honderden leden. Daar komen later nieuwe kerken bij. Het kamp werd groter en groter door de jaren heen.

Men had moeite met Kuyper’s leer van de veronderstelde wedergeboorte, en J. Wisse sprak in de Wekker van 23 september 1892 in zijn artikel ‘Eerlijk ?’ dat wie van verzegeling van genade spreekt in de doop op Rooms grondgebied staat. Daar moest tegen gewaakt worden.

De Kuyper kerk was te braaf, te wereldsgezind, te dartel, waar de christelijk gereformeerde kerk tegen opstond, het overblijfsel. Braafheid naar het vlees en dartelheid zijn de ergste zonden voor God’s aangezicht, waar Calvijn ook veel tegen predikte. Calvijn stelde dat zolang men Yeshua met lichamelijke ogen aanziet men hem niet kent. Dat was ook het geval met de discipelen bij de opstanding. Dat is ook de staat waarin de wereld vandaag de dag is. Men heeft de mond vol over de lichamelijke Jezus, maar kent niet de betekenis. Men kan progressief of regressief zijn, maar men is onvolleerd in de exegese. Men moet exegetisch met deze dingen omgaan, niet letterlijk, anders valt men in de strikken.

Calvijn stelt dat nauwelijks tien procent van de grote mensenmenigtes die Jezus koning noemen en met grote ophef hem allerlei hoge titels geven daadwerkelijk doorheeft wat er precies met de dood van Jezus bedoeld wordt, want in de leer van Calvijn is Jezus een voorbeeld en een herinnering aan het evangelie in het Oude Testament. Niets meer dan dat. Het volk moest volgens Calvijn leren wat de genade daadwerkelijk inhield, en zich niet blindstaren op de lichamelijke Jezus. Hij streed tegen dat soort Jezus-verafgoding die buiten de levensheiliging en de hemelse kennis om plaatsvond. De oorzaak van de lichamelijke Jezus-verafgoding was de eigenzinnigheid en onleerzaamheid van het volk, stelde Calvijn.

Als Calvijn Jezus bespreekt als ‘machtig in werken en woorden’, dan gaat dat volgens Calvijn niet zozeer over de wonderwerken, maar over de gave van het leren, en de uitnemendheid van zijn gaven in zijn soberheid en gematigdheid.

Een heleboel zijn nog niet als dood aan de voeten van Jezus gevallen.

Velen hebben een te laag beeld van God, als een vriendje, een hondje, als de buurman, als een hebbedingetje wat je in je zak kan steken, en iets waarmee je wonderlijk altijd gelijk hebt, waar je anderen mee kunt dirigeren. Neen. Stop. In de psalmberijming van 1773 staat er : ‘Hoe groot, hoe vreselijk zijt G’alom.’ God is de eis van levensheiliging. Men heeft God teveel lopen romantiseren en dreef zo van de waarheid af. Men heeft God geschapen naar hun eigen beeld. Dat is afgoderij. Men heeft in die zin gesneden beelden gemaakt.

Men heeft geen eerbied meer voor God vandaag de dag. De jeugd groeit verdwaasd op. Je mag niet meer over een grote en vreselijke God spreken. Dan ben je een spelbreker, dan ben je ouderwets. Maar God is de eis van levensheiliging en het opdoen der kennis. In deze tijden van Jezus-verafgoding is God ook verworden tot een excuus. Alles wordt snel afgewimpeld met geloof, genade en vergeving. Men wil eigenlijk niets negatiefs meer horen. Men heeft verwende oren gekregen. Men wil horen dat het goed met ze gaat en goed met ze komt. Men is Laodiceaans. De mens heeft de opdracht het goed te maken. Maar dan moet je wel eerst het kwaad onder ogen komen en het niet goedpraten. Goedpraterij heeft nog nooit iemand geholpen. Wel goedmakerij. Dat is een groot verschil.

De strijd tegen het vlees is niet fijn en leuk, maar welk nodig. Het gaat ook niet om de leuk-factor, maar om dingen die moeten gebeuren. Oorlog is nooit leuk. Maar het is wel oorlog.

Klaag over de zonde, niet over het oordeel. Strijdt tegen de zonde, niet tegen het oordeel. Het oordeel is de

exegese, de openbaring van het Woord en haar ondoorgrondelijke diepten, ter overwinning van de zonde. Het oordeel komt ons tegemoet. De mens is in een diepe kerker van het vlees. Het oordeel doet het vlees sterven, opdat de geestelijke mens opgenomen wordt. Och, laten we hierover toch niet lichtzinnig zijn. Laten we de Laodiceaanse kleding die ons in de weg staan toch afleggen. Het Laodiceaanse pad heeft tot een waanparadijs geleid. De mens, verstandsziek door de zonde, is ijlende op een doodsbed geworpen. De zondvloed heeft deze wereld omsingeld, maar er is een ark, een vissersboot. Leg toch al uw ijdele bezigheden af om op dit visserspad te gaan. De mensheid heeft de gave verkeerd begrepen. Het gaat er niet om wat u is gegeven, maar wat u heeft gegeven. De gave is alles wat u zelf hebt gegeven, het gaat niet buiten die levensheiliging en het goede geweten om. Werk aan uzelf. Bewerk uw behoudenis in vrezen en beven. Het vlees zal volledig vergaan, en ieder die aan haar vast blijft houden. De druiven van de gramschap zijn rijp. Deze wereld ligt onder het oordeel. De hemelgezanten zijn bezig het koren te verzamelen, en het kaf zal voor eeuwig worden verbrand. Dat is een gelijkenis waar menig schurk munt uit heeft proberen te slaan. Het is niet wenselijk, maar dit is ook onderdeel van het oordeel wat over de mensheid ligt, dat men ook de betekenis van het oordeel heeft lopen verdraaien. Alles is voor de markt vandaag de dag, maar de markt zal vallen. De voorhangsels zullen weggeschoven worden en scheuren. Ja, diep zal het scheuren. Er is een ark in de zondvloed, een vissersboot, voor hen die de dingen zoeken die boven zijn en het lagere aardse verachten. Wees niet kwaad op het oordeel, maar wees kwaad op de zonde. Het oordeel is om de mens voor de zonde te behoeden. Zucht daarom over de zonde, klaagt over haar, en blaast de bazuin.

Kennen wij de zonde ? Hebben wij haar bestudeerd ? Zo niet, dan zijn wij ten prooie aan haar gevallen. Oh, die zondenkennis is zo belangrijk, waarvan Salomo’s donkere bruid een beeld is, en zo ook Adam’s donkere bruid in het paradijs. Hij moest allereerst de diepe slaap in, de diepe nachtmerrie, om tot haar te komen, want zij was van een andere wereld.

Hebben we die strijd gestreden in het diepste van de aarde ? Of hebben we ergens halverwege opgegeven en zijn we weer naar boven gegaan in het felle verblindende licht van de oppervlakte ? Er is niet eerst een hemelvaart nodig, maar een hellevaart, opdat de mensen het probleem van de zonde onder ogen kennen en zijn volle grootte, de volle grootte van dit zwijn. En zonder de worsteling met dit zwijn in de dieptes van de aarde komt men niet verder. Men zal door dit zwijn verwond worden, maar zie dat als de nodige besnijdenis. Zonder pijn, geen overwinning.

Als je niet wederkeert uit die strijd met vuil en bloed op je huid, dan ben je door Yeshua niet herkent, dan kent Yeshua je niet, want Yeshua is juist die diepe put de aarde in om volledig en hard aan het zondige zelf af te sterven, en aan het hele waanparadijs van Laodicea. Het vlees is niet uitverkoren. Het vlees zal sterven in de wildernis, zal nooit aankomen in het beloofde land. Het vlees was een martelgang beloofd door de wildernis en daarna de dood. In Numeri 14 wordt er gesproken dat een ieder van twintig jaar en ouder zou sterven in de tocht door de wildernis, want zij hadden geklaagd tot God. Maar toch zou God het een groter en sterker volk maken, door dit alles heen. Ook Mozes mocht niet het beloofde land binnengaan, vanwege zijn overmoed. Het is dezelfde situatie als met de Kanaanitische vrouw. Ook zij werd verstoten, werd afgewezen. Het brood van de kinderen was immers niet voor de honden. Velen krijgen te horen : ‘Ik ken u niet.’ Moeten we dan klagen over het oordeel ? De Kanaanitische vrouw vroeg toen om de broodkruimels die van de tafel waren gevallen. Zij vernederde haarzelf, zij aanvaardde de tucht, aanvaardde het oordeel, en werd zo hiervoor beloond door Yeshua. Afgewezen worden door Yeshua is dus niet het absolute einde, zoals in veel kerken wordt gepredikt. Ze zijn nog wel meer star dan God zelf, en hebben van God een monster gemaakt, ‘naar hun eigen beeld en gelijkenis.’ Het kaf wordt voor eeuwig verbrand, maar er is hoop voor hen die zich vernederen onder het oordeel en vragen om de broodkruimels die van de tafel zijn afgevallen. Dit zal dus een groep zijn die door Yeshua is afgewezen. Yeshua sprak dat er ook nog een andere kudde was die niet van de schaapskooi was, en die er toch bijhoorden (Johannes 10:16).

God is niet zo gemeen als de mens. Nee is bij God niet altijd nee, zoals bij de mens. Er is bij God altijd een ja in het nee, en een nee in het ja. God’s wegen zijn ondoorgrondelijk. Men heeft leugens lopen prediken over de eeuwige hel die niet van God zijn. Yeshua sprak dat de schuldigen in de gevangenis zouden blijven om gekweld te worden totdat de schulden zouden zijn betaald. Bij Yeshua was de gevangenis niet letterlijk voor eeuwig. Er was ook een weg voor de afgewezenen, maar de mens is strenger dan God. Waar God zegt : ‘Nu is het genoeg,’ zegt de mens : ‘Nee, dit moet voor altijd doorgaan.’ De mens wil bloed zien, maar God heeft geen welbehagen in slachtoffers. God was ziek geworden van de offers van de mens. Zij hadden het doel gemist en het heel anders voorgesteld. Zij hadden het vleselijk gemaakt, veraardst. En daarom rust God’s toorn op de mensen.

Zo zegt de Here: Om drie overtredingen van Edom, ja om vier, zal Ik het niet herroepen. Omdat hij zijn broeder met het zwaard heeft vervolgd en zijn medelijden heeft verstikt, zodat zijn toorn eeuwig verscheurt en hij zijn gramschap immer blijft koesteren, zal Ik vuur werpen in Teman, zodat het

Bosra's burchten verteert.
Amos 1:11-12

Zo denkt God over hen die een eeuwige hel voor andersdenkenden in hun hoofd hebben bereid, in hun koude, meedogenloze harten. Het is geen strijd tegen vlees en bloed. Het is één van de grootste schandes en bloedzondes in de moderne kerk, de valse leer van de letterlijke eeuwige hel, wat al totaal niet bijbels is in de grondteksten. Het zijn beunhazen geweest die dit soort valse leringen hebben opgesteld.

Yeshua denkt aan het verloren schaap en het verloren varken. Maar de mens denkt daar niet aan in zijn bitterheid en hoogmoed. Voor de mens zijn de verlorenen ook daadwerkelijk de verlorenen, en wel voor eeuwig. God denkt niet zo. Ze hebben een slang in de kerk toegelaten, die allesverwoestend is.

Denk aan al die kinderen die in dat soort gedeformeerde sectes moeten opgroeien. Het is tijd om de hel te plunderen. Dat is ook een reden om de hellevaart te begaan. Dat was de keuze van Yeshua om de verloren schapen en varkens op te zoeken, en dat zou ook uw keuze moeten zijn. Waarom leef je anders ? De mens is vet geworden in al zijn laodiceaanse hemelvaarten.

Vaak zijn de mensen die zogenaamd door Yeshua zijn afgewezen helemaal niet afgewezen door Yeshua, maar door de mensen zelf, en door hun afgoden. Ze zien de mensen aan naar het vlees, maar bij God is geen aansziens des persoons. De farizeeërs hadden een veel zwaarder oordeel te verwachten dan Sodom en Gomorrah. Het is juist de religieuze orde die door Yeshua wordt uitgescholden als adderengebroed. De mens ziet aan wat voor ogen is. De mens is beest. Daarom moet het oordeel komen. De druiven van de gramschap zijn rijp. De aarde wordt getreden, opdat de volle kennis des Heeren geopenbaard zal worden en alles zal vervullen, en dan zal er niet veel overblijven van misselijk makende fabels die in het westen zijn groot gemaakt, allemaal voor de markt. Laat dit niet afdoen aan de ernst van de zonde. Zij die zich niet vernederen als de Kanaanitische vrouw, als zij zijn afgewezen, zij die dus hoog protsende farizeeërs blijven en zich blijven opstellen als zittende op de stoel van Mozes over anderen, ze hard blijven oordelen, harder dan God ooit zou doen, die hebben te vrezen voor de zwaardere gesel des Heeren. De eersten zullen de laatsten zijn.

Zij die zich uitverkoren wanen hoog boven andere mensen zijn inderdaad uitverkoren, omdat het zorgenkinderen zijn. God verkiest altijd hen die het moeilijkst op te voeden zijn, omdat die speciale aandacht nodig hebben. Dat zijn in dit geval de farizeïstische kinderen. Die staan hoog op de lijst van God voor uitverkorenheid, maar niet op de manier waarop ze dat graag zouden zien, maar als misdadigers die correctie nodig hebben en voortdurende zorg en toezicht.

Telkens weer is er een overblijfsel van de zonde, waar het volk meer zicht op moet krijgen, en waardoor het volk de geestelijke jacht moet leren. De zonde moet geheel uitgeroeid worden. Als het volk het overblijfsel van de zonde laat gaan, dan zal dit ten strik worden voor het volk. Hiertoe moet het volk de hellevaart begaan, wat de zelfvernedering en zelfverloochening is onder de hand des Heeren, want het is allereerst een strijd tegen de zelfverhoging. Als die hellevaart niet diep genoeg zal gaan, dan zal die het volk ten strik worden.

De opstanding is dus de opstanding in zondenkennis, als de wederkeer van de donkere bruid. Zij is niet gekomen ten huwelijk, maar ten scheiding van de zonde, als een scheidingsbruid. Daarom is zij donker. Voordat de mens dan ten onder gaat in allerlei extremistische verdoemenisleer laat de mens de gelijkenis van de Kanaanitische vrouw niet vergeten.

BESPREKING VAN DE DORDTSE LEERREGELS - 2

Dordtse leerregels hoofdstuk 5, Artikel 9
Van deze bewaring van de uitverkorenen tot de zaligheid en van de volharding van de ware gelovigen in het geloof kunnen de gelovigen zelf verzekerd zijn en dat zijn zij ook naar mate zij vast geloven, dat zij ware en levende leden van de kerk zijn en altijd zullen blijven, dat zij vergeving van zonden en het eeuwige leven hebben.

Geloof moet bewijs hebben, fundament, dus het staat niet op zichzelf.

Hoofdstuk 5 van de Dordtse leerregels wordt ook wel de P-wetten genoemd, van perseverance of the saints.

Geloof : Ze schuilen in het excuus op zich, waar ze geen enkel fundament voor hebben, dus elke logica ontbreekt ook. Er wordt je gewoon wat aangepraat, en ja, dat moet je blindelings geloven, want geloof is nu eenmaal zaligmakend. Dat is de hazendrugs die ze prediken en uitdelen. Zo stijfkoppig is het geloof, want het geloof heeft bij voorbaat al gelijk, want er is immers genade, en die vereist verder niks, dus het geloof heerst. Dat is de taal van criminelen. Genade is altijd weer de advocaat van geloof, en geloof is altijd advocaat van genade, dus zo praten ze zichzelf en elkaar op de hoogste tronen van de samenleving, allemaal illegaal dus en onlogisch. Logica hoeft er niet te zijn, want het is immers geloof. Ze zijn de vijanden van logica geworden, want de logica verkoopt immers niet. Logica is hen teveel werk, maar natuurlijk hebben ze hun eigen vleselijke logica. Die wordt altijd even snel snel opgebakken. En je moet eten wat de pot schaft.

Wat die criminelen doen wordt automatisch vergeven door geloof en genade, en zo hebben de criminelen altijd een schuilplaats en dekmantel. Daarom hebben ze een zondebok nodig.

----

hoofdstuk 5,

Artikel 15
Deze leer van de volharding van de ware gelovigen en heiligen en van de zekerheid daarvan, die God tot eer van zijn naam en tot troost van de godvruchtige zielen in zijn Woord zeer overvloedig geopenbaard heeft en in de harten van de gelovigen inprent, wordt weliswaar door het vlees niet begrepen en door de satan gehaat, door de wereld bespot, door de onervarenen en huichelaars misbruikt en door dwaalgeesten bestreden, maar de bruid van Christus heeft haar altijd als een onwaardeerbare schat innig liefgehad en standvastig verdedigd. God, tegen wie geen plan standhoudt en geen enkel geweld iets vermag, zal er voor zorgen dat zij dat ook blijft doen. Deze enige God, Vader, Zoon en Heilige Geest zij eer en heerlijkheid in eeuwigheid. Amen.

Alles wat tegen hen ingaat dat is verkeerd, en daar strijden ze tegen. Je mag je dus ook niet verdedigen tegen blindelings geloof. Zij geloven dat zij heersen over andermans brein. Hun geloof is altijd beter dan het geloof van de ander, en daar hebben ze geen diepgaande argumenten en bewijzen voor, maar dat geloven ze gewoon bij voorbaat, want het geloof is zaligmakend en let wel ‘hun’ geloof, niet het geloof van iemand anders. Het is zelfzuchtig geloven.

Artikel 5:9 en artikel 5:15 zijn dus gevaarlijke wachters van Dordt, maar het doel is tot de hogere wachters te komen, dus deze wachters te verslaan en een kwartslag te draaien, om door de poorten van Dordrecht te gaan en deze van binnen te veranderen.

DL 1:17 gaat dan over de kinderen :

Artikel 17
Aangezien wij over de wil van God moeten oordelen vanuit zijn Woord, dat getuigt dat de kinderen van de gelovigen heilig zijn, niet van nature, maar uit kracht van het genadeverbond, waartoe zij met hun ouders behoren, moeten de godvruchtige ouders niet twijfelen aan de verkiezing en de zaligheid van hun kinderen, die God in hun kinderjaren uit dit leven wegneemt.

Indoctrinatie begint bij het kind, en zo wordt het van geslacht tot geslacht doorgegeven, als een drug. Er lopen twee lijnen door de Dordtse leerregels heen, een goede en een slechte. Het gaat er dus om de vleselijke door te kappen, en te komen tot het hogere Dordt.

DL 5:8 is dan eigenlijk hun onaantastbaarheidsprincipe, hun onfeilbaarheid ook, waarmee ze zich veilig stellen. In de geestelijke wereld is dit de verschrikkelijke octopus genaamd GRIK, die dus ook in een wachter kan veranderen.

Artikel 8
Zo verkrijgen zij dan, niet door hun verdiensten of krachten, maar uit de genadige barmhartigheid van God, dat zij noch geheel van het geloof en de genade afvallen, noch tot het einde toe in hun val blijven of verloren gaan. Hetgeen, voor zover het van hen zou afhangen, niet alleen gemakkelijk kan, maar ook ongetwijfeld zal gebeuren. Maar wat God betreft kan dit in het geheel niet gebeuren, omdat noch zijn raad veranderd, noch zijn belofte gebroken, noch de roeping naar zijn voornemen herroepen, noch de verdienste, voorbede en bewaring van Christus krachteloos gemaakt, noch de verzegeling met de Heilige Geest verijdeld of vernietigd kan worden.

Als we het over de DL wachters hebben dan spreken we over het jaar 1619, een eeuw na de Duitse reformatie. Deze wachters doen nog steeds hun moordwerk. Ze dwingen nog steeds kinderen aan de drugs, en brengen hen die zich ertegen verzetten om zeep. Er is niet zomaar ontsnapping uit de kerkers van Dordt. We moeten er dieper in, op zoek naar haar geheimen.

Uit: De Wachters van Dordt, Uitgave : HRC, 2021 (ingekort)

BESPREKING VAN DE DOGMATIEK VAN BERKOUWER

Berkouwer (1903-1996), de grote opvolger van Kuyper in de latere gereformeerde kerk, die een achttiendeelse serie van de gereformeerde dogmatiek oprichtte, waardoor hij de architect werd van de latere gererformeerde kerk, sprak in zijn deel over de zonde, over de oorsprong van de zonde, en noemde verontschuldiging, zondeverzwijging en zondeverberging als opponenten in de strijd tegen de zonde. Het is het wegvluchten van schuld en verantwoordelijkheid. Hij stelt dat we hier op een tweesprong staan. Hij vraagt zich dan af of we moeten blijven bij de vreemdheid en onverklaarbaarheid van de zonde, wat volgens Bavinck na de oorsprong van het zijn het grootste kruis van het verstand is, of moeten we de weg vinden om het te verklaren. Hij vraagt zich dan ook af of elke verklaring dan ook weer een schaduw werpt op de werkelijke schuld. Met recht is dit dus een gevaarlijk mijnenveld, en moeten we naast het ontvangen van de zondenkennis, Adam’s donkere bruid, ook strijden tegen de valse zondenkennis die juist een schuilplaats bereid voor de zonde, kunnen we stellen.

Deze bruid was er door alle eeuwen heen, ook als Ezau’s bruid en Salomo’s

bruid, die hij bezong in het Hooglied. Er zijn in dit gevaarlijke spel nogal wat gevaarlijke donkere bruiden die door hun verklaringen van de zonden juist de zonden in bescherming nemen. Dit is dan ook wat we de oorlogen der amazones noemen, wat een grote strijd is in de hemelse gewesten.

Berkouwer waarschuwt dus voor een daadwerkelijk bedriegelijke zondenkennis, die er ook is, en één van onze opponenten is, die juist door te enthousiaste, overmoedige verklaring de zonde wil wegdrukken, en zo meegaat met de valse donkere bruid. Er zijn vreemde vrouwen waar de mens vandaan moet blijven. Zij zijn als Danaïden tot de mens gezonden om hen te huwen of te verhoeren, en dan in de nacht grijpt zij haar mes om de ziel van haar slachtoffer om te brengen, waar de Spreuken ook over spreken en voor waarschuwen. Pas op voor de ijdelheden der ijdelheden, waar vervolgens het boek Prediker tegen waarschuwt.

Het is de new age gedachte dat alles uit God is, en dat alles God is. Zo wordt de zonde en al het kwaad goedgepraat. Berkouwer stelt dat er heel wat wordt geprojecteerd op God, maar hij wijst erop dat God te rein is van ogen om het kwaad te zien. God is een totaal onschuldig wezen die geen onrecht kan verdragen. Als er zonde of onrecht is, dan trekt God zich terug, daar blijft God verre van, en dan is er grote afstand tussen God en mens, en lijkt het voor de mens alsof God niet spreekt. Karl Barth wees ook vaak op die afstand. God leeft in een hele andere wereld dan de mens. Toch is God ook mens geworden, maar we zien ook dat God zich als mens vaak terugtrok en niet veel ophad met het onderhouden van familie-banden.

Berkouwer wees op de afschuw die God had op de mannen van bloed en bedrog, van hen die met twee maten meten. Deze haat naar de zonde is zo erg, stelt Berkouwer, dat zelfs dan de voorbede wordt verboden. De hemel sluit zich dan en is onverbiddelijk. Wie zijn wij dat wij God wel even kunnen sturen ? Er is veel gemakszucht binnengedrongen in de kerk omtrend het zonde probleem. We moeten de vloek, oftewel het oordeel, over het huis van de goddeloze niet onderschatten, stelt Berkouwer. Het is de Heere een hartgrondige gruwel.

Berkouwer stelt dat de toorn van God niet de begrenzing is van de heerlijkheid van God, maar het IS de heerlijkheid van God. Het is de openbaring van de volstrekte afstand tussen God en mens, en hierin wordt God tot vijand. Dat is dus ook een Ismaelitisch principe. Ismael leefde door het vijandschap tegen alle mensen. Zo is God ook. Dat is niet de schuld van God, maar de schuld van de mensen, die deze toorn hebben opgeroepen. Hij wijst erop dat God zijn altaar verwerpt en zijn heiligdom, en dat God zo feestgetij en sabbath doet vergeten. God ontwijdt de heilige huisjes van de mens, is godslasterlijk tot hun afgoden, en atheistisch tot hen, zoals de eerste christenen ook door de heidenen ‘atheisten’ werden genoemd omdat ze de goden die door de staat waren erkend hadden verworpen. Daarom staan veel atheisten vandaag de dag ook in hun recht als ze de vele bizarre goden van de mens vandaag verwerpen. Het is te ver gegaan allemaal. We moeten terug.

De ernst van die toorn mag niet gerelativeerd en minder ernstig gemaakt worden door de genade, stelt Berkouwer dan. De genade mag alleen gezien worden in het verband met deze toorn, en kan alleen zo ten volle worden begrepen.

De heerlijkheid van God is de toorn van God, die beleden en erkend moet worden, vereerd, stelt Berkouwer, zoals Calvijn hiertoe ook had opgeroepen in zijn ‘lof der oordelen’. Er valt niet met God te onderhalen dan door de onderwerping aan de toorn van God. Dat is ook wat het pad van Jeremia is.

Het is duidelijk dat men zo’n God niet wil. Men wil wegkomen met de zonde. Men wil klagen over de oordelen, niet over de zonde. Door de eeuwen heen heeft de mens tegen deze God gestreden. Men heeft het evangelie zoetsappig gemaakt met Jezus-fabelen, terwijl Jezus kwam om te doen herinneren aan het oude testament, niet om iets nieuws te brengen, geen nieuw evangelie, want dat was al gepredikt in het oude testament. De mens had die wegen verlaten en was farizees geworden in plaats van de geboden te verdiepen. Het oude testament droeg alles al in zich, maar ze hebben het oppervlakkig gemaakt tot letterdienst en namendienst. Men diende de wet in het aardse, niet in de geestelijke betekenis.

Te snel komen zij met een Jezus aanzetten die het probleem egaliseert, terwijl de Yeshua in het oude testament iets veel diepers was. Ook in het nieuwe testament wees Yeshua terug op de geboden en het sterven aan het zelf. Paulus wees op het harde werk, in de grondtekst. Daar werd eerder Heracles ook op gewezen door Areta in de strijd tegen het hedonisme wat op kwam zetten en wat zijn hoogtepunt kreeg in het Romeinse wereldrijk, onder wiens vloek de hele wereld nog steeds bedolven is. Heracles moest de heks Kakia verslaan door het harde werk, niet zomaar door een zoetsappig genade truukje.

Het is nu zo dat genade en geloof de mens tot oordeel is, omdat ze de kennis des Heeren hebben verworpen. Ze hebben de geboden in de wilgen

gehangen. Eerst moet de aardse Yeshua sterven, de Yeshua die de mensen ervan hebben gemaakt, want zij hebben deze fabel gevormd. Calvijn stelde dat Yeshua was gekomen als voorbeeld en als herinnering, maar de mens maakte Yeshua tot afgod. Zo hadden ze een alibi voor de zonde. Nu hadden ze hunh zondebok, terwijl ze vergaten dat Yeshua iets was wat in henzelf moest plaatsvinden, namelijk het afsterven aan alle snelle afgoden. De mens heeft te snelle denksprongen gemaakt om met het zondeprobleem klaar te komen, en het heeft de mens niets dan tegengewerkt. Nu is de mens in het laodiceaanse waanparadijs, maar zal hier eens van wakker worden.

Oh wat is dat toch makkelijk om even een Christus-figuur naar voren te schuiven, om zo niet meer af te hoeven rekenen met de zonde. Alsof dat alle lading dekt. Neen. Calvijn predikte niet zomaar Yeshua, maar de diepte ervan, de diepe put waardoor de mens zou moeten gaan om dat principe gestalte te geven. Hierin zou de valse afgods-Jezus volledig afsterven.

Men wil de liefde noemen, maar niet de toorn, maar de toorn is de liefde zelf. De mate van de liefde wordt door niets anders gemeten dan door de mate van God's woede tegen de zonde, en God's afkeer van de zonde. Hier is waar velen afhaakten om de wegen van bedrog in te slaan, ook van religieus bedrog. Maar dan scheiden ook de wegen met God, en wordt God tot vijand. God kan de leugen niet verdragen. God kan daar niet mee leven. Daarom heeft God zich teruggetrokken van deze wereld, en is de wereld onder de toorn van God, en in de vergetelheid geworpen. Ja, de wereld is door God vergeten vanwege de zonde. God kan de zonde niet aanzien. Daar wil God niets maar dan ook niets mee te maken hebben, en dat verklaard de oneindige afstand tussen God en mens, en de vijandelijkheid van God. God is als een wild beest tegen de mens. Ook is God weggevlogen als een vogel. Als je een vogel maar lang genoeg tergt, dan is de vogel weg, en moet je je levensdagen slijten zonder de vogel, want het vertrouwen eenmaal verbroken is niet zomaar terug te winnen, hoe vaak je ook je Jezus versjes opdreunt. God is daar allemaal niet in geinteresseerd, wat de mensen allemaal voor wegen hebben lopen verzinnen. Het is weer als met de oude toren van Babel. Ga voor de broodkruimels, zoals de Kanaanitische vrouw, en dan is er misschien een weg.

De wereld is behekst door de Jezus-spreuk. Het slaat nergens op. Het is een geloof, bijgeloof, maar God is niet onder de indruk, wat ook zelfs heel duidelijk in de bijbel staat. Yeshua is niet onder de indruk. Yeshua zal velen wegzenden die denken voor God te werken met al hun fabels en rituelen. Telkens over Jezus spreken maakt je niet heiliger. Het is vaak het tegendeel. De wereld is vol met Jezus-farizeeërs. Het vlees houdt zich wanhopig aan Jezus vast als laatste strohalm. Hierdoor is het moderne vlees groot geworden, door de Jezus-afgod.

De donkere bruid komt dus hoofdzakelijk om te scheiden, niet om te huwen. Zo is zij een scheidingsbruid, elk huwelijk een valstrik, om de mens terug te brengen tot de moeder God. De donkere bruid is wat de ware zondenkennis is, die tot de oordeelskennis leidt, en tot de scheidingskennis. Uiteindelijk is alle scheiding een beeld van onderscheiding. Er is een uithuwelijking tot de donkere bruid in het profetenschap, zoals bij Hosea, zoals bij Adam, en ook bij Ezau en Salomo. Maar dit is een beeld van de hemelse ballingschap. Bij Yeshua gebeurde dit aan het kruis. Hij moest de donkere baarmoeder in, als Jona in de walvis, waar hij het juist uitriep : 'Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten.' Dit huwelijk is een beeld van de scheiding, het sterven van de afgoden, in een duistere en bittere nacht. Dit huwelijk is een beeld van de toorn van God, die God's heerlijkheid is, en de ware liefde. Het is een huwelijk met de hemelse scheiding. De mens heeft geheel deze terminologie omgedraaid en vleselijk voorgesteld, om die door te laten werken in zijn aardse begeertes. Men kent de huwelijks-strategie van God niet. Dit huwelijk is de weg tot de baarmoeder, tot dood en wedergeboorte. Salomo was getrouwd met de zondenkennis. Salomo was getrouwd met deze afscheiding. Wij moeten met de zondenkennis trouwen, wetende dat het scheiding is, het oordeel. Wij moeten komen tot Calvijn's 'lof der oordelen,' want de oordelen des Heeren zijn goed en waarachtig. Dit is wat de oorlogen der amazones zijn, de oorlogen der donkere bruiden, want er zitten heel wat vreemde vrouwen tussen die hoeren zijn. In beide gevallen sterft men : of men sterft af aan het vlees, of men sterft af aan het geestelijke.

Het zijn schijnhuwelijken, aan beide kanten van het schaakbord, omdat het zinnebeelden zijn, omdat het een diepere betekenis heeft. Hiertoe moet de mens ontwaken. Maar deze wereld is zo diep verdwaald dat God niet meer begrepen wil worden, en daarom de wereld heeft overgeleverd aan de leugen. Ze verzinnen maar door met hun wegen tot God, terwijl God allang weg is. En dan is er nog maar een heel klein overblijfsel, een overblijfsel van een overblijfsel. Zij hebben aanvaard dat zij slechts met de broodkruimels moeten leven. Deze wereld is voorbij, mensen. Het is afgelopen met de mens. Er zal een geheel nieuwe schepping komen. Velen zijn geroepen, maar weinigen zullen binnenkomen, wat vertaald wordt als iets wat binnenin gebeurd : het vele en meeste binnenin zal het niet redden, maar alleen dat wat de minste is. De laatsten en laagsten zullen de eerste zijn.

Dit is totale profetische wanhoop, maar

de enige weg om de vreze des Heeren te herstellen, en vele Laodiceanen zullen tegen deze God strijden. Ze zullen de hemel bestormen en hun verzen opdreunen, maar God kent hen niet, en God's toorn is op hen, want God is hen tot vijand. Mozes mocht ook het beloofde land niet binnen, en niemand van twintig jaren en ouder. God zou een nieuw volk maken. Dat is de boodschap die wij prediken en moeten prediken. Er zal maar een overblijfsel van een overblijfsel zijn, en zij zullen het nieuwe geslacht voortbrengen. Dit volk heeft een duidelijk 'nee' gehoord, en nu mogen ze of weggaan, of leven met de broodkruimels zoals de Kanaanitische vrouw. Het leven is immers in het kleine. God is met hen die in wanhoop zijn over deze dingen, de verbrokenen van hart, maar niet met hen die dit willen omzeilen en snelle wegen tot God verzinnen, om zo hun troon boven God te plaatsen.

We hebben niet veel nodig. We hebben het beloofde land niet nodig in letterlijke zin. Het zit hem in de broodkruimels. Ook Yeshua zelf nam genoegen met de broodkruimels, als een verdoemeling. 'Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten.' Dat is nodig om het vlees geheel te doen sterven. Alleen kinderen zullen binnengaan. Dit zijn geestelijke werkelijkheden. Dit zal zich in de mens zelf afspelen. De mens moet dit niet gaan projecteren. Stop met het zoeken naar zondebokken. Het is iets in uzelf. Laat de tegenstrijdigheden de tegenstrijdigheden. Niet alles hoeft gerijmd te worden. Dit is het woeste pad. Alleen de minsten en de verdoemelingen komen verder op dit pad. Laodiceanen komen niet ver, hen die alles al weten.

Laat af van uw Jezus-afgoden. Zij zullen u niet helpen. Het zijn Roomse afgoden. De hele aarde is verroomsd. Het is als de stem van de alcohol in de mens. De mens heeft verboden middelen gegrepen.

Berkouwer laat de ware betekenis van Yeshua zien : Het is de weg waarop de zonde niet meer wordt geduld. Maar de mens heeft van Yeshua een goedprater van de zonde gemaakt, want alles is genade. Alles is geloof. God's toorn rust op deze afgodsbeelden. De Jezusfabel is de mens tot strop geworden. In de Heracles mythe is alles duidelijk. Ook Paulus putte uit deze mythe, want hij was een volgeling van Areta in de Griekse grondtekst, de godin van het harde werken. Paulus was een stoïcijn en men heeft zijn werken selectief vertaald in het westen. Areta was de belichaming van Yeshua in zijn theologie, en Yeshua was de baarmoeder, de chasma, waarin hij gebonden was. De schepping moest nog komen. Daarom sprak hij dat hij iedere dag stierf. Yeshua was het principe van de donkere bruid, wat in Areta, het harde werken, ten uitvoer werd gebracht. Dit is niet alleen een hard werken, maar ook een hard sterven, dus we hebben niet veel te maken met 'door goede werken tot de hemel komen', maar 'door hard sterven en zo harde werken', en dat is de hellevaart, zoals Yeshua en de oude profeten allemaal ter helle gingen.

Zoals Barth stelde hoeven we niet te twijfelen aan het bestaan van God, maar moeten we twijfelen aan het bestaan van de mens. Voor God bestaat de mens niet meer, vanwege de zonde. De mens is te ver gegaan, heeft God zonder ophouden lopen tergen. God is er klaar mee. Toch is er een mens in Yeshua, de nieuwe mens, wat vroeger in de Griekse en stoïcijnse mythologie de hardwerkende Heracles was. De oude mens leeft niet meer en doet er niet meer toe. Het is een kleed wat is afgedaan. Het kaf is in het vuur geworpen om daar te verbranden.

De Laodiceaanse mens is overmatig en overmoedig monistisch. Als God de oorsprong is van de zonde, en ook de oplossing, dan doet het er voor de Laodiceaanse mens niet meer toe, is er geen zondeprobleem. En juist vanuit dit extremistische monisme, dat alles één is, met name in hun eigen elite-wereld, is de vrucht ook een hardnekkig en chronisch dualisme, waardoor alles altijd op de ander wordt geprojecteerd, zoals al in het paradijs gebeurde, en nu is er de Jezus-afgod waar alles zonder blikken en blozen op wordt afgeschoven. De zwijnen in de wildernis zijn monistisch in die zin en hebben zich verdicht tot een god over anderen, in hun hebzucht. Het is religieuze vraatzucht waar we tegenover staan.

Dit is ook hoe de mens zich heeft lopen verdichten tot de zondeval, door hun overmonisme, met als vrucht de hevige en bittere scheiding in het dualisme, waarin zij zich boven ieder ander mens wanen. Zo leven zij elitair in hun zonde. De elitarisering van de zonde is de giftige vrucht van een slang. Het hist en sist, is hitsig en wil moorden, bloed zien. Zo leeft dit kreng. Het is hysterisch. Het is overal om ons heen. Daarom wordt er op de bazuin geblazen, wat een jachtsbazuin is. Dit kreng is op jacht op onze kinderen, op onze vrucht, om hun zielen mee te slepen naar haar hol. Wij moeten daarom wel de jacht openen. Dat is onze verantwoordelijkheid voor de Heere.

Velen zullen deze harde woorden van Yeshua te horen krijgen : 'Ik ken u niet. Gaat weg van mij, gij werkers der wetteloosheid. Het brood is voor de kinderen Israels, niet voor de honden.' Mocht u deze woorden horen, laat het u niet moedeloos maken. Herinner de broodkruimels, herinner de gelijkenis van de Kanaanitische vrouw. Geef de moed niet op nadat u door Yeshua zou zijn afgewezen. Het is een gelijkenis. Velen zullen het horen, maar sterker

nog : Iedereen zal het te horen gaan krijgen, hun vlees. Tegen ons aller vlees zullen deze woorden gesproken worden, en dan zullen we moeten leven van de broodkruimels, van het minste, van het smalle pad. Zelfs Yeshua zelf kreeg deze woorden van God te horen, en hij riep het uit, net zoals de psalmist en andere oude profeten : 'Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten ?' Laat het u niet moedeloos maken. Strijdt als Jakob met God, die in zijn worsteling met God, die hem niet doorliet, sprak : 'Ik laat u niet gaan, tenzij Gij mij zegent.' Tegengehouden worden, verworpen worden, verstoten, door God, is het einde niet, maar test ons karakter. We moeten hier allemaal doorheen. Het is een gelijkenis. In de kerk is die gelijkenis vreselijk uitgebuit. Velen leven in grote angst en met grote trauma's vanwege dat de kerk harder is dan God zelf.

Naar de kerkelijke elite toe is de kerk zachter geweest dan God. Het is sadistische vleierij. Zo zacht ze zijn naar elkaar, zo hard zijn ze naar andersdenkenen. Het stinkt uren in de wind. Het zijn zwijnen. Deze beesten kennen geen schaamte. De kerkelijke mens is een bedriegelijk instituut. Het is de religieuze vleeswording van de zonde. Het is de vergadering van psychopaten. Hevig geschokkeerd zijn ze als ze dat horen, maar ze schrikken niet van de zonde. Ze klagen over het ontmaskerende oordeel, maar niet over de zonde. De vreze des Heeren is voor hen slechts een voetnoot, alhoewel ze hun eigen instituut meer vrezen dan wat dan ook. Ze willen er bij horen. Ze willen door hun eigen vlees en bloed voor vol worden aangezien. Dit wordt van generatie op generatie overgedragen. Varkens rollende in de modder.

Zou de Heere hierover niet toornen ? Farizeïsme is nog steeds de ergste zonde. Al het farizeïstische vlees moet afsterven. Het zit in iedereen.

Geliefde broeder of zuster, ik zal u vertellen wat vandaag de dag in de kerk zit : Mensen die het heilige geestelijke niet persoonlijk willen ontvangen, omdat dat een heilsfeit zou zijn dat het heilige geestelijke zou zijn uitgestort, dus dat hoeft volgens hen niet meer persoonlijk. Ook zitten er mensen in de kerk die niets maar dan ook niets van de demonologie willen weten, er niets mee te maken willen hebben. Daar willen ze verre van blijven. Maar Berkouwer riep op de demonie te overwinnen, niet slechts te analyseren. Hij riep de mens op tot de strijd in deel 11 van zijn dogmatiek, over de zonde (p. 105-106).

Er zitten mensen in de kerk die zich niet aan God hebben onderworpen maar die zelf voor god spelen over de ander. Maar Berkouwer riep op om onderworpen te zijn aan God, opdat men niet is onderworpen aan de demonen. Zo wordt demonische onderworpenheid dus uitgesloten.

Die oorlog is ook sexueel, want de demonen willen door het vlees zich voortplanten, en daarom houden ze de mens in sexuele ballingschap. Het is dus een verschrikkelijke oorlog. We moeten vechten. Sexueel loskomen van de machten die zich willen voortplanten. Het misbruik is groot.

Berkouwer wijst terecht op Galaten 5:24 : 'Wie Yeshua toebehoren zijn hen die hun begeertes en hartstochten hebben gekruisigd.' Dus niet zomaar geloof of werken, maar het doden van het vlees, het hardere werk. Kennis is niets zonder ijver. Analyse is niets zonder overwinning, stelt Berkouwer. Yeshua is geen goedkope hoer, wat ze ervan hebben gemaakt, die Roomse afgod. Er is niets goedkoops aan het evangelie. Je betaalt met je leven. Berkouwer stelt dat er bij Paulus geen tegenstelling is tussen genade en gebod, en dat hij de gemeente oproept om de wet te vervullen. In de grondtekst is genade, charis, ook gewoon geestelijk loon. (p. 177) In die samenhang moeten we dus ook het geloof zien.

Berkouwer stelt dat zo wet en evangelie bij elkaar horen en niet gescheiden mogen worden. Het één sluit het ander niet uit. Yeshua kwam om de wet te vervullen, niet teniet te doen. (p. 194)

Het evangelie is immers de wet des Heeren. Geliefde broeder of zuster, velen zullen aan die poort komen met de mond vol van Jezus, vol met de werken van Jezus, en ze zullen niet aangenomen worden, en de harde woorden te horen krijgen : 'Ik ken u niet. Gaat weg van mij. Het brood is voor de kinderen Israels, niet voor de honden.' Velen zullen ontdekken dat ze een verloren schaap zijn. Ze worden weggezonden, maar dan zal Yeshua toch hen in de nacht opzoeken, omdat Yeshua de goede herder is. Immers, hij was zelf de verworpene, zelf het verloren schaap, de door God verlatene, en toch zocht God hem daarna op.

Het is een systeem. Het zijn machines. Het is iets heel communistisch. Die grote machines zullen komen. De hemel zal komen, als de wederkeer van de walkuren, van de valkyries, om hen die hard aan zichzelf gestorven zijn op te nemen.

Berkouwer waarschuwt terecht dat genadeverbond niet tegenover werkverbond gesteld mag worden. Ze horen bij elkaar. Hij wijst ook op De Graaf die de tegenstelling tussen prestatie (verdienste) en genade wilde uitschakelen. Berkouwer stelt dat er geen geringschatting mag zijn van de wet, want de opdracht is de prediking van het evangelie.

Verlorenheid is alleen maar tijdelijk, totdat de baarmoeder hen opneemt. Predik niet als een soort farao die het lijden van de verbrokenen blijft verzwaren en verzwaren, want de Heere heeft alreeds geroepen : Laat mijn volk gaan. De plagen zijn alreeds gekomen en zullen blijven komen totdat het volk in de wildernis is, en ook daar zal het volk geplaagd zijn om hen zo te leiden tot het beloofde land. De plagen beginnen bij God's huis, bij de eigen afgoden van de mens.

Sta niet als een farao op de preekstoel. Wees niet te hard in deze dingen, want daar heeft de Heere geen welbehagen in, hoeveel verzen u daar van weet op te dreunen. Er zijn altijd weer verzen die daar tegenin gaan. God is systematisch. Voor elk vers is er een tegenvers. Kom van uw hoge paarden en hoge tronen af, oh volk, en vernedert u voor de Heere. Neem van de broodkruimels en volg dat pad. Alleen de minsten en de verdoemelingen zullen verder komen, de verbrokenen en verbrijzelden van hart en ziel, het gekrookte riet. Het gekrookte riet zal God niet verbreken.

Het koninkrijk der hemelen kun je alleen ontvangen als een kind. Kinderen zijn niet over-administratief in hun oordelen over anderen. Ze zijn het een dag erna meestal weer vergeten, en gaan creatief om met problemen. Er is een bittere wortel in de kerk tegen andersdenkenden vanwege het gebrek aan creativiteit en het gebrek aan het hebben van de gezindheid van het kind. Berkouwer noemt het gebeuren rondom de kribbe het geheimenis van de ontlediging. Hij waarschuwt dat zij die het koninkrijk niet binnengaan als een kind het niet zullen binnengaan. Dit noemt hij de dreiging van het evangelie die de enige weg wijst van boete en nederigheid. Kinderen hebben dat overharde oordeel wat de volwassenen vaak hebben niet. Hij roept daarom ook op tot het liefhebben van de vijand, hen te zegenen en niet te vervloeken, het kwaad niet met kwaad te vergelden, het goede voor te hebben met alle mensen.

1e Jaargang, nummer 36, 23 juli 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Reformatorische Voorlichting
i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579
‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’
(Kerkorde Emden, 1571)

BESPREKING VAN DE DOGMATIEK VAN BERKOUWER - 2

De amazone heeft haar hoofd gebogen en weent en klaagt omdat ze niet houdt van de man die ze voor haar eigen bescherming in gevangenschap heeft genomen. Hij kwam te dicht bij het amazone kamp. Amazones staan bekend als mannenhaters, en niet zonder reden. Vaak hebben ze een verleden van misbruik door mannen en zijn ze gevlucht, of ze werden geboren in amazone kampen en zo geïndoctrineerd door de amazone normen en waarden.

Het is een beeld van de relatie tussen God en mens. De mens heeft God vaak voorgesteld als zuiver mannelijk, en zo de oermoeder, de Godmoeder, verdrukt. Daar betaalt de mens een hoge prijs voor. Daarom moest de nieuwe bijbel wel komen. Het is het aangekondigde boek des levens, het boek van de baarmoeder. De bruid is donker, vanwege dat zij de zondenkennis is, want de mens kan niet terugkeren tot God zonder de zondenkennis, zonder de grootte van de zonde te kennen en te belijden. Berkouwer stelt dat het niet slechts om de analyse van de zonde gaat, maar om de overwinning. De witte steen is voor de overwinnaars. Jakob moest op Pniël overwonnen worden door God, en zo zou hij overwinnen. Het evangelie wijst op het harde werk, niet zomaar op werken of genade. Het hardere werk is het doden van het vlees, het sterven aan het zelf. Het is de vleesverdoemenis. Alleen zij die het vlees en zijn begeertes en hartstochten hebben overwonnen, hebben gedood, hebben deel aan Yeshua, zoals de Galaten brief stelt, en waar Berkouwer ook op wees. Het volk is te mystiek geworden, te orthodox ook, en ook te new age, heeft andere wegen tot God lopen verzinnen, om het gehele moederprobleem te omzeilen, en God’s toorn rust hier op.

Berkouwer stelde dat Barth, Brunner en Gogarten hier tegen streden, en hij zelf streed er ook tegen. Dat was een strijd tegen de pogingen van de mens om de relatie tussen God en mens te stabiliseren, om zo de mens te beveiligen tegen het oordeel van God. Het vlees is hierin heel vindingrijk.

Berkouwer stelde dat genade en werken bij elkaar hoorden, dus dat er een brug was tussen het katholieke en het reformatorische. De grootste strijd is in de reformatie niet geweest tegen de werkenleer van de katholieke kerk, maar tegen het materialisme van de katholieke kerk. Maar daar was de katholieke kerk zelf ook al mee bezig door de kloosterordes die de mens terugriepen tot soberheid. De reformatie is immers ontstaan in de katholieke kerk zelf, in de natuur, in de kloosters, met de Benedictijnse reformatie en de Gregoriaanse reformatie. Het had zijn oerbron in de woestijnvaderen die zich hadden afgezonderd. Er moet een zekere katholieke factor zijn en blijven in de reformatie, namelijk die van de harde werken en de Moeder God. Dan komen we tot het boek Odenlech in de nieuwe bijbel. Het spreekt over het principe van de harde werken, wat het principe van Paulus en Petrus was, in het grieks genaamd het arete-principe. Dit was het principe van de werkers van Heracles, wat ook ‘de dienstknecht van de Heere’ betekent. Here-Kalos.

Nu weent de amazone, want de man is niet aan zichzelf gestorven. Zij vindt de man, de oude mens, maar niks. Zij wil niet bij hem in de buurt zijn. Daarom zijn de harde werken nodig. Het is een beeld van dat God zich van de mens heeft teruggetrokken, maar de mens ook in gevangenschap houdt. De mens is in bittere hemelse ballingschap nu, en de oude mens moet naar de slacht geleid worden, opdat de nieuwe mens zal opstaan. Dat is wat het yeshua-principe is door het arete-principe. Er is geen weg tot Yeshua dan door de harde werken, door de dood van het vlees, door het doden van het vlees. (Gal. 5:24)

Die gehele weg van veertig jaren in de woestijn zal de mens wel moeten gaan, om dan uiteindelijk te moeten horen dat hij niet zal binnengaan in het beloofde land, zoals ieder van het volk van twintig en boven de twintig in de wildernis zou sterven. Dat is het vooruitzicht voor de oude mens, het vlees, de zonde en het wereldse. Ben je wel katholiek genoeg, of heb je je laten vetmesten in de genade-leer ? De broodjes werden op sommige punten in de reformatie wel heel zoet gebakken, en zo ging de heks Kakia tronen in de reformatie.

De Christus-fabel is de hardnekkigste in de theologie. Daar kan het vlees niet genoeg van krijgen, en houdt het vlees zich wanhopig aan vast. Door genade probeert het vlees de nodige harde

werken en de toorn van God uit te schakelen. Het is een genade-fabel. Maar hoeveel fabels de mens ook over Christus heeft verzonnen, Yeshua staat daar nog steeds met de gesel, klaar om al die markttafels en heilige huisjes omver te werpen. De Christus-fabel is de elitarisering van het vlees, waardoor het vlees zich boven het geestelijke verheft. De meerderen verheffen zich boven de minderen, de rijken boven de armen. Boeken over deze materie worden peperduur en met fluit en bazuin verkocht. Het is alleen voor de rijken, niet voor de armen. Het is een strategie van het vlees. Het vlees zoekt altijd naar de kortste weg.

Zo zijn zij tot een ander evangelie gekomen, een vervloekt evangelie. Juist door de harde werken van de doding van het vlees en zijn begeertes zouden de vleselijke werken ten onder gaan. Zomaar genade en geloof is de lift nemen op de berg des Heeren, en je betaald een hoge prijs. Er is namelijk geen lift te nemen op de berg des Heeren. De mens moet hard werken in het dal, en daar sterven, een harde dood aan het vlees. Al het andere is slechts een fantasie. Het is illusie. De mystiek van de mens is te ver gegaan. We kunnen er naar kijken als naar de zondeval. Het is de verboden vrucht. De mens maakt een diepe val, telkens weer, door overmatig mysticisme, en overmatige orthodoxy. Zowel het conservatieve als het overmatig progressieve heeft de mens misleid. Dan is exegese en ascese nodig.

Het leven houdt rekening met factoren waar de mens geen rekening mee houdt. De religieuze mens is Christus-ziek, net zoals de wereldse mens ook allerlei uitvluchten heeft. Het zijn moderne afgoden. De mens heeft lopen hoereren met Rome en zit nu vast. Daarom is de reformatorische uittocht nog maar net begonnen. Een nieuwe bijbel is ons tegemoetgekomen, maar die is alleen voor de overwinnaars, de witte steen. Het is het evangelie van de harde werken, opdat de mens zal wederkeren tot de Godsmoeder.

Christus is de kauwgom die ze in de kerken hebben uitgedeeld. Het heeft van de mens een koudhartig en heethoofdige kauwende machine gemaakt. Yeshua sprak dat er vele valse christussen zouden komen. Die tronen inmiddels in de kerken als afgoden, als wilde weldoeners. Berkouwer waarschuwt tegen de exclusieve hobbyisten in de kerk. De kerk is meegesleurd met vreemde stromen. Het overchristelijke is allemaal new age, wat ze vervolgens orthodox hebben gemaakt. De mens is zo door het overmatig zoete vergiftigd, en de vrucht is horror.

Uiteindelijk doodt de amazone de oude mens, opdat er wedergeboorte kan plaatsvinden in de Godsmoeder. Volwassen mannen worden niet toegelaten, omdat de Heere had gesproken dat allen van twintig jaar en ouder in de wildernis zouden sterven, nog voor ze het beloofde land zouden in kunnen gaan. Alleen zij die het koninkrijk zouden ontvangen als een kind zouden het binnengaan, wat op de wedergeboorte duidt na de doding van het vlees. Wedergeboorte staat dus niet op zichzelf, maar komt na de doding van het vlees.

In het eerste deel van zijn dogmatische studiën probeert Berkouwer nog veel te veel een zaak te maken voor genade, alhoewel vaak genuanceerder dan Kuyper dat doet, die echt een genade-strooier was. Berkouwer is dus meer in de lijn van Calvijn, die dat ook veel genuanceerder deed. Maar toch zien we hierin de behoefte aan 1953, aan het centraal stellen van de doodsstaat van de mens, wat voorop moest staan, zoals in de theologie van C. Steenblok en F. Mallan, die beiden 1953-ers waren. Dat was een belangrijke scheuring in de gevestigde kerk, nadat Steenblok in 1942 de gereformeerde kerk al had verlaten. Die scheuring moet ook dwars door de dogmatiek van Berkouwer heengaan, die tussen Calvijn en Kuyper inlag.

Is er een zaak voor genade ? Waarom zou God genade moeten hebben voor mensen die zoveel godsterging op hun geweten hebben, eerder dan dat God ze zou oproepen tot bekering en levensbetering ? Daarom wordt in de nieuwe bijbel catechismus ook niet zomaar gesteld : ‘Mijn genade is u genoeg,’ maar meer nog : ‘mijn oordelen zijn u genoeg.’ De mens heeft geen genade nodig als eerste nood, maar moet leren leven met de broodkruimels van een God die hen heeft verworpen en wacht op levensbetering en levensheiliging in plaats van dat hij maar als een sinterklaas zijn strooigoed van onvoorwaardelijke genade tevoorschijn haalt, want dat zou voor de mens weer een reden zijn om gewoon verder te gaan met hun godsmisbruik. Al die genade heeft de mens niet geholpen, maar heeft de mens hoogmoedig en trots gemaakt. Daarom was 1953 zo nodig : De deuren van de hemel gingen dicht, en de mens moest zijn doodsstaat maar eens onder ogen komen, en zijn staat van ellende. Genade zou alleen maar de mens meer bevestigen in zijn laodiceaanse levenshouding. Berkouwer geeft zelf toe dat het hart van de mens bedriegelijk is in zaken van genade en rechtvaardiging. (I, p. 91, Faith and Justification)

Als zomaar genade en allerlei overmatige en overmoedige genade als zijnde de bron van het geloof dan niet de weg is, dan staan we nog wel tegenover de vijanden van het valse, vleselijke loon, wat ook heel goed religieus kan zijn. Ook Berkouwer wijst op het gevaar van vals loon, als een lust naar menselijke erkenning. (p. 116)

Berkouwer probeert van alle theologische dynamieken een organisch geheel te maken, en probeert hierin de valkuilen te bespreken, want er is ook nog zoiets als een bedreigend menselijk

moralisme.

Feit is dat de kerk volledig overboord is geslagen door allerlei al te slimme formules, en het is een leven op zichzelf geworden.

Mooie woorden, mensen. Door mooie woorden hebben ze zichzelf op lopen werken, over de ruggen van anderen heen. Mooie woorden zijn niet altijd eerlijk en waar. Bedriegers maken misbruik van de genade, telkens weer. Ze maken misbruik van redenatie-truken. Dat was wat het sofisme altijd was, allemaal voor de markt. Men wil de gehele weg niet gaan. Het smalle pad is hen te smal, dus gooien ze hun mooie woorden op en zo hebben ze een markt en een aanhang, in het religieuze consumerisme, want dat is wat het is. Het is allemaal te braaf en te conform geworden, en zo voelt men zich confortabel, in schijnveiligheid.

Ze kauwen hun tabaksbladeren op de preekstoel, de stoel van Mozes en de troon van God, zelfs erboven, en ze kauwen nog wel meer van dat soort bladeren. Die planten waren heel ergens anders voor bedoeld, maar ze hebben roofbouw gepleegd op de natuur. Nu zijn ze aan de Jezus-drugs en hebben niet geleerd wat het is. Dingen zijn uit hun verband gehaald en overdreven. Het is hun speelgoed. Het is hun fabriek. Het is hun bedrijf. Hier leven ze van, alsof er geen ander leven mogelijk is.

Je kunt niet zomaar denken dat met God alles gezegd is. Je gelooft in God. Je denkt na over God. Je leest over God. Maar er zijn zoveel goden. Daarom is het belangrijk terug te keren tot de arena op Pniël. Er zijn teveel goden die elkaar tegenspreken. Genade kan dan juist heel verlammend zijn. We moeten terugkeren naar het vraagstuk van de theologie en dat op orde krijgen.

Als geloof extreem wordt en opgeblazen en alle andere dynamieken als een kanker begint weg te vreten, dan hebben we de katholieke factor nodig van de werken, waar Berkouwer ook over spreekt in deel 1 en deel 2 van zijn dogmatiek. De katholieke factor wijst terug op Heracles die zware werken verrichte om Areta te behagen, de donkere godin van de harde werken ter afsterving van het vlees. Die oproep klinkt ook door de gehele bijbel heen, omdat de bijbel hieruit heeft geput. De twaalf werken van Hera-cles, de ‘dienstknecht van de Heere’, werden tot de twaalf discipelen van Yeshua.

Die harde werken zijn niet alleen ter afsterving van het vlees maar ook door de afsterving van het vlees. Het is iets wat we alleen kunnen volbrengen in de dood van de oude natuur. Berkouwers leer heeft hierin ook grafische kracht. Met recht laat Berkouwer dan ook het gevaar zien van het menselijke moralisme waarin de kerk terecht zou kunnen komen. Daarom is de volledige dood van het vlees ook zo belangrijk tot het ingaan in de heilige gebondenheid, de leer van het touw. Het menselijke moralisme staat God vaak in de weg. Het is een illusie van het vlees die tegen de ondoorgrondelijkheid en soevereiniteit van God vecht. Het vlees denkt het altijd beter te weten, en is nog niet de diepere dood ingegaan, en ook niet het hardere werk. Berkouwer nodigt de katholieke factor dus uit, maar roept haar ook een halt toe, want het mag niet uit de rivierbedding treden. Er is gevaar van overstroming.

COMMENTAAR OP ODENLECH 1

ODENLECH

1.

De wee sprekingen

1. Wee de ouders die hun kinderen niet onderwijzen over wat er gaande is.

Het boek begint met wat wee-sprekingen naar ouders die in het vlees leven. Uiteindelijk moeten ouders behoorlijke, maar niet overmatige, tucht uitoefenen, wat veelal bestaat uit onderwijs. Hierin mogen ze hun kinderen niet overmatig verbitteren, maar ook niet overmatig verzoeten. Ook voor de ouder is de weg tot het tuchtigen van de kinderen de ramadan, oftewel de afzondering en het vasten, opdat zij vol zullen worden met de geestelijkheid en heerlijkheid des Heeren, opdat zij niet zullen afdwalen in voorbarig oordeel. De tucht is een onderwijs-functie, die alleen kan ontstaan wanneer de ouder zelf is onderwezen en zich heeft laten onderwijzen en hierin genuanceerd is en bedachtzaam, ook dingen in zijn verband laat. Een heleboel ouders zijn dus helemaal niet klaar voor ouderschap, en zijn zo gedoemd om hun kinderen te misleiden en te down verdwazen.

2. Wee de ouders die niet tot de hemel zijn doorgedrongen om een weg te bereiden voor hun kinderen.

Het gaat er niet om om aards te blijven op het niveau van de kinderen, en met hen mee te praten en er altijd maar te zijn. Ouders moeten ook kunnen loslaten, opdat zowel de kinderen wat speling hebben, als dat de ouders de weg voor hun kinderen kunnen banen. Hiertoe moeten offers gebracht worden. Vele ouders houden hun kinderen in een beknellende greep, zodat zij zo met de kinderen vast komen te zitten. Het is belangrijk op te merken dat het opvoeden van kinderen niet zonder gevaren is, want kinderen kunnen heel veel valstrikken met zich meedragen, en zelfs de onoplettende ouder misleiden. Het is daarom zaak om de liefde voor de kinderen niet boven de liefde tot de Heere te stellen. De Heere komt altijd eerst. Heel veel ouders hebben een te romantische band met hun kinderen waardoor hun geloof schipbreuk lijdt en hun ziel schade lijdt.

3. Wel is het zo dat de ouders die de goede boodschap brengen door het wereldse systeem worden tegengehouden, de mond worden gesnoerd, en zelfs van hun kinderen worden achtergehouden.

We leven in gevaarlijke tijden. Geloofservaringen kunnen niet meer. De gelovige mens met geestelijke gaven wordt als een buitenbeentje gezien, en zelfs als gevaar. We leven in een angst-cultuur. Je mag de waarheid niet spreken. De leugen heerst, en die wordt goed verkocht. Maar de heerlijkheid van Odenlech is onze baken. Zij zit op de troon van David, en is één van de heerlijkste namen van God. Dit laat ook het belang zien van het boek Odenlech wat we bespreken. Ouders die de goede boodschap brengen op wat voor manier ook hebben hier een hoge prijs voor moeten betalen. Velen kunnen het niet meer navertellen. Laten we ook denken aan de hulpverleners in Argentinië en Venezuela die door hun werk zo werden tegengehouden door het kwaad. Het is moeilijk daarover te praten. Er wordt door het vers zelf ook niet in detail getreden maar misschien kunnen we wel situaties verzinnen.

4. Wee de ouders die zomaar alles van het systeem voor zoete koek slikken.

Wie dien je ? God of het systeem ? Waar gaat het nu om ? Om zomaar een kerk of om God ? God heeft het hemelse woord gezonden in deze tijden. Het Woord spreekt de waarheid, terwijl de wereld leugens spreekt. Voor wie kies je dan ?

5. Ze hebben alle hoeken van het hedonisme bezocht, opdat ze konden blijven doorslapen terwijl hun kinderen werden doodgemarteld.

Het hedonisme, oftewel de genotszucht, is de weg niet. De mens betaalt een hoge prijs voor al dat genot. Het verlamt de zintuigen, en brengt het leven zo tot steeds lagere bewustzijnen. Dat is wat genot doet. Kiezen wij voor God of genot ? Het suikerfeest, of oordeelsfeest, en ook het genotsfeest, mag alleen plaatsvinden na de ramadan, na de vastenperiode, als zuivere, gerijpte vrucht. Uiteindelijk leidt de ascese de mens veel verder. Zij die de ascese verwaarlozen en zo de heks Kakia, het materialisme, aanbidden, die kunnen het beloofde land niet binnengaan. Die hebben namelijk hun loon al, het loon der mensen, wat aards is. Zo is er dan geen plaats meer voor het geestelijke loon.

6. Vele ware ouders zijn al doodgemarteld of zijn op andere manieren monddood gemaakt, maar dit boek is van de natuur.

Odenlech wordt het natuurboek genoemd, maar dit vers kan ook slaan op het gehele boek van de nieuwe bijbel. Het geeft hoop aan de martelaren, dat de natuur aan hun zijde staat. Het vlees moet afsterven. Dat is ook wat de natuur doet. Die zinnebeelden zien we overal om ons heen. De materialisten hebben het verletterlijkt. Ze verlekkeren zich aan de dood van iemand anders. We kunnen ook denken aan de dieren holocaust. De hedonisten vinden dat niet fijn te horen, en alles gaat bij hen om de fijn factor. Daaraan toetsen ze alles. Ze willen alles snel, en de korste weg. Ze zijn niet op het smalle pad van de ramadan, maar zij willen nu het suikerfeest. Elke dag is het suikerfeest voor hen. Zo hebben ze hun ziel verkocht aan de suikerafgod. Zij hebben de zinnebeelden letterlijk genomen, en strijden zo tegen de dieren. Vandaar ook de vele slagerijen. Maar van de slagerijen om de zonde te slachten hebben ze nooit gehoord. Dat willen ze ook niet horen.

7. Niemand vecht met succes tegen de natuur.

Hoe kun je het winnen van de natuur ? Je bent maar een mens, aan verval onderhevig, en ook het brein is aan verval onderhevig. De mens is verstrooid en hierin opgeblazen. Altijd weten ze het beter dan de andere mens. Dat is de oude natuur. Die zal sterven, of men nu wil of niet. De oude natuur heeft het eeuwig leven niet, maar is tegen zichzelf gekeerd en zal zichzelf ombrengen. Zo zijn ze op een zelfmoord-missie in hun haat tot de natuur, het leven en de hemelse kennis. Oh ja, ze hebben wel wat aardse en wereldse kennis, en weten dit vaak genoeg op te pompen met hun glanzende laagjes van bedrog, maar het weegt niet op tegen de heerlijke kennis der eeuwigheid die over ons geopenbaard zal worden. In die heerlijkheid is het vlees verdoemd, en alleen zij die dit doemelingenschap aanvaarden zullen hierin verder komen. Onderwerpt u aan de natuur, want zij heeft u al overwonnen. Het is het doodsvonnis aan het adres van het vlees.

8. Is er een urgente boodschap verborgen die de mens niet wil horen ?

De mens wil niets met het verborgene te maken hebben, want daarmee kan de mens niet pronken. De mens wil alles in het publiekelijke, want dan wordt hij gezien en bewonderd, door de andere dwazen. Dwazen hebben elkaars goedkeuring nodig om te overleven. Vaak is dat ook wat ze een kerk noemen. Zo zijn ze bemoedigd in hun bedrog.

9. Is er urgent ook een brug nodig om verdere problemen te voorkomen ?

Bruggen bouwen, daar ziet de elitaire mens niets in, want dan hebben ze niets meer te oordelen. De elitaire mens bouwt zorgvuldig en kieskeurig kortaffe brugjes naar de familie en de soortgenoten, de medegelovigen, en de rest is verdoemd in hun ogen. Toch is daar wel een brug nodig, want het kan zo niet langer. Het is gekte. Men gaat telkens in dezelfde cirkels, wat een teken is krankzinnigheid, en wat ook heel goed godsdienst-krankzinnigheid kan zijn. Er zijn missing links, en daarom zijn er wel bruggen nodig opdat de mens kan ontsnappen en nog iets van de ander kan leren.

10. De geoefendheid is Arete (Areta), ook een beeld van kennis en studie. Zij is ook de geestelijke oorlog.

Dat is een Grieks woord wat ook door Paulus en Petrus werd gebruikt, en wat ook uit de Griekse mythologie komt, als een beeld van de harde werken, het smalle pad waarop de mens hard aan zichzelf sterft. Dat zijn de hemelse werken, dus niet zomaar werken op zich, want die kunnen ook vleselijk zijn. Daarom heeft de mens de hardere werken nodig die niet buiten de dood van zijn vlees en de begeertes daarvan omgaan.

11. De sobere moet op het pad niet zomaar steken bij goede daden, maar moet geoefend worden, om zo te komen tot Arete.

Goede daden of goede werken op zich

betekenen niets, want het kan verkeerde motieven hebben, en het kunnen vleselijke werken zijn. Mensen kunnen goede daden doen bijvoorbeeld om hele andere redenen, namelijk om eer en aanzien, en om macht, om het in hun begeertes door te werken. Het gaat niet om goede daden op zich, maar dat het een gewoonte wordt, en we hebben het dan over de daden die uit de zuivere geestelijke bronnen voortspringen, vanuit de dood tot het zelf. Hierin moet de mens geoefend worden, zodat het niet zomaar blijft bij een paar goede daden. Men moet tot wasdom komen in de goede daden, als vrucht van de geestelijke oefening.

12. Eens probeerde Kakia, de zwaar opgemaakte verleidster tot het kwaad, de sobere te verleiden door hem weelde en plezier aan te bieden, terwijl Arete hem een leven van worsteling met het kwaad aanbood.

Worsteling met het kwaad leidt ons veel verder. We moeten tot Pniël gaan, en ons niet zomaar aan goden en weelde overgeven, want het kan een valstrik zijn. Op Pniël wordt alles getoetst. Ook de motieven worden hier getoetst. Alles wat niet uit de Heere is zal hier vergaan.

13. De sobere koos toen het pad van Arete.

Ook Paulus en Petrus kozen voor Areta, de geoefendheid van de deugd, de harde werken ter doding van het vlees. In de hemelse harde werken waarin de mens de harde dood aan zichzelf sterft is geen ruimte voor het vlees. Dit is ook een harde worsteling op Pniël die met niets minder genoegen neemt dan met de waarheid.

14. De mens moet op Areta gericht zijn, de geoefendheid.

Ook in de Septuagint kwam Areta voor, waardoor de oude profeten werden geleid. Dit was het wilde en woeste pad van Areta, van de discipline, van de ascese. In de Septuagint wordt veelvuldig gesproken over de verkondiging van Areta. Dat is wat het ware evangelie is, de weg van het smalle pad tot aflegging van de oude natuur, om zo tot een nieuwe natuur te worden. Deze natuur wordt opgericht in harde, hemelse werken. Alleen de geoefenden zullen overwinnen en zo tot de witte keursteen komen die de nieuwe bijbel is, als het boek des levens dat allen bereikt kan worden door de dood aan het zelf.

15. Alleen door Areta, geoefendheid, kunnen we tot de kennis kunnen komen.

Kennis op zich is niks. Het moet toegepaste, geoefende kennis zijn, als vrucht van de overwinning over het vlees. Dat komt niet op een dienblaadje uit de hemel, niet door zomaar geloof, genade, uitverkiezing of wat dan ook. Kennis zonder ijver is dood (zie inzetting 40 van de nieuwe bijbel catechismus). Er is een valse, vleselijke ijver, en een valse vleselijke volharding, maar die behoren af te sterven in de hemelse ijver en geoefendheid, wat er op wijst dat hemelse scholing fundamenteel is, opdat de mens in de juiste richting komt. Het zijn dus geen harde werken op zich die het hem doen, maar alleen door de harde dood aan hetzelf, wat gebeurt op het strijdveld van Golgotha. Er is geen weg tot Golgotha dan door Getsemané, de lange tocht door de wildernis, als beeld van de ramadan waar de mens leeg wordt van zichzelf, en hongert, om zo door de Heere opgenomen te worden. Er is hiervoor geen spoedcursus. Wij moeten deze weg tot tranens, bloedens, zwetens en zadens toe begaan, en het zaad zal gedood worden.

16. Deze geoefendheid, arete, moet altijd in overeenstemming zijn met het geestelijke Woord.

Er is ook een geoefendheid in het kwaad, een geoefendheid in bedrog, en die kan zeer religieus zijn. Daarom is het Woord fundamenteel, opdat onze oefening niet buitensporig wordt, extremistisch en zelfzuchtig. Uiteindelijk moet het zaad sterven in de goede grond van het Woord. Daar is vruchtbare grond.

17. Het gaat er dus niet om door genade te komen tot God, oftewel geestelijke luiheid, en ook niet om door goede werken tot God te komen, maar door de geoefendheid, Areta.

Zomaar goede werken zijn een vuile lap voor God. Ook goede werken kunnen heel lichtzinnig zijn en de boze dienen. Daarom moeten wij hemels geoefend zijn tot hemelse doelen, niet de doelen der mensen. In deze geestelijke oefening wordt het mensen behagen afgeleerd, en zal men alleen nog maar God kunnen behagen. Dit komt omdat deze geestelijke oefening de volledige dood aan het zelf leert. Men oefent zich dus in de gaven van het lijden, op Golgotha. Men oefent zich in de volharding om zo niet voortijdig de beloning te grijpen.

18. De natuur is moeilijk te vatten. Daar moet de mens moeite voor doen, want de natuur is niet goedkoop.

Dit gaat over de hogere natuur. De lagere natuur, de gevallen natuur, is vol met zinnebeelden hierover. Wij moeten de volle prijs betalen om dit te begrijpen. De hogere natuur van God is ondoorgrondelijk.

19. In de sobere leer is Areta de opvoedster en onderwijzer tot het geestelijke Woord.

Zij was de onderwijzer van de oude profeten, de discipelen en de apostelen, en ook van ons. Dit komt voort uit de Heracles mythe. Wij worden opgeleid tot het Woord opdat het Woord zal leven in ons. Zonder exegese en opleiding hierin is het Woord dood. Areta zorgt ervoor dat wij geen dode letterdienaren zijn, geen volgers van zomaar namen en personen, maar dat wij de diepere verborgen tekenen en betekenissen gaan zien in het Woord. Alleen door het lijden en het harde werk worden wij ingewijd in de levengevende dieptes van het Woord, maar het Woord zal eerst als een roofdier ons vlees moeten doden.

20. Iedere sobere moet ernstig streven een ontmoeting met haar te hebben, zoals wordt geleerd ernstig te streven naar het ontvangen van het geestelijke.

Heracles had een ontmoeting met haar om aan de heks Kakia te ontkomen, de heks van het hedonisme en het materialisme. Wij moeten niet zomaar het geestelijke ontvangen, maar ook de volledige oefening ervan, tot wij het hemelse touw ontvangen, oftewel de

hemelse gebondenheid, wat een beeld is van de volledige geoefendheid van de werken van het evangelie. Men is zo deelgeworden van de hemelse natuur. Dit kan alleen als men er naar hongert en men alles heeft opgegeven om dat doel te bereiken. Men kan hierin geen twee heren dienen.

21. Kakia, de verleidster, de godin van het kwaad, kwam om de mens te misleiden de geoefendheid om te ruilen voor gemakszuchtig plezier en weelde wat een geheel eigen religie vormde.

We zien die religie om ons heen, de verering van de Mammon, van het materialisme, wat voor veel mensen van groter belang is dan het geestelijke, omdat het materialisme tastbaar is. Ze denken meer aan het lichamelijke, het zichtbare, het zintuigelijke, dan aan de ziel. Wij mogen de massa niet in het kwaad volgen. Wij worden dus door deze dingen beproefd. Wij zijn hiervoor bewust in een situatie gezet waarin velen voor het kwaad kiezen en het materiële, opdat wij niet slechts het goede zouden doen om erbij te horen en om een meeloper te zijn. Zo keurt de Heere onze harten.

22. Er is geen simpel ja of nee, maar er zit een enorme creatieve ruimte tussenin, het pad in het midden.

Het criterium is niet ja of nee, maar of het geestelijk is of vleselijk. Dingen zijn op zichzelf neutraal, ook namen. Het kan op een goede manier gebruikt worden of misbruikt. De religieuze oorlogen van welles nietes zijn dus ook bizar en doen geen recht aan de ingezette toetsopdracht waarin de mens het geestelijke van het vleselijke moet onderscheiden en niet zomaar van het ja of nee. Alles heeft een geestelijke en een vleselijke vorm.

23. De mens heeft het lopen verschuiven met eigen gemaakte waardensystemen en hierarchieen.

De mens heeft alles lopen verdraaien, en beoordeelt alles vaak horizontaal in plaats van vertikaal. Daarom is het oordeel van de mensen ook niet te vertrouwen, omdat ze onopgeleid zijn in deze dingen, en ongeletterd, wat ook weer een reden is waarom de nieuwe bijbel moest komen. De mens moet zich wijden aan de hemelse hierarchie, opdat de hierarchie van de oude mens zal instorten en wegvagen. Het voorhangsel moet scheuren.

24. De mens wast elke oproep tot geoefendheid heel snel weg met indutters zoals 'geloof' en 'genade'.
Deze woorden hebben geheel nieuwe betekenis gekregen in het wereldse woordenboek.

Zij die waarlijk Yeshua kenden en inzicht hadden in de betekenis ervan werden vroeger omgebracht, en hun boeken werden verbrand. Voor de markt worden de oude bijbelse talen ook angstvallig achtergehouden, omdat het de ware betekenissen laat zien. Men heeft geloof tot een houding gemaakt in plaats van een geoefendheid. Het is modelwerk geworden om een zeker product aan te prijzen. Het is geworden tot een dode vorm wat geen inhoud meer heeft. In het Grieks sluiten genade en loon elkaar niet uit.

De valse vertaling van Efeze 2:8 is een absolute killer in het westen :

‘Want door genade zijt gij behouden, door het geloof, en dat niet uit uzelf: het is een gave van God.’

In het Aramees, de taal van Yeshua, staat er echter : ‘Want door de getuchtigdheid en geoefendheid (tebu) bent gij afgezonderd (prq), door de deugdelijkheid, en dat niet uit uzelf (het ego): het is een gave van God.’ In het Grieks is de gift de doron, wat een beloning is en een verering, net zoals charis, genade, een beloning is, en doron betekent ook een offer aan God, dus zo krijgt deze tekst een hele andere betekenis. Die wordt in het westen van de mens afgehouden.

25. Maar het kwaad vormt en definieert het goede, zoals het goede het kwade definieert en vormt.

De gelovigen worden beproefd door het kwaad en ook gevormd door het kwaad, en het goede vormt dan op haar beurt ook het kwaad, tot verdieping, opdat zo de cirkel rond is, want al het kwaad is slechts verdraaiing van zaken.

26. Het pad gaat hier dus dwars doorheen. Alleen zo kan de mens tot Arete, geoefendheid, komen.

Zonder strijd is er geen overwinning. Zo wordt het karakter gevormd en wordt het kwaad aangewend tot nut. Alle schatten van de duisternis zijn aan de mens gegeven. De mens moet er iets mee doen. Het is er niet voor niets. Het is ervoor om overwonnen te worden, en zo ten goede gebruikt, want God zal alles laten medewerken ten goede voor de vromen.

27. Het geestelijke Woord is voor de soberen een synoniem voor zowel de natuur als God.

God is het Woord. Het is niet zomaar iets geestelijks, maar het is ook literair en het is een zekere discipline, waarvan ook de natuur een beeld is. Alles in de natuur wijst daarop. Het geestelijke kan niet buiten het administratieve om. Waar God wordt losgekoppeld van het Woord daar komt wanorde en onrust. Dan wordt alles maar roekeloos. Als God wordt losgekoppeld van het geestelijke, dan wordt het materialistisch. De natuur van God is de geoefendheid in deze leerregels.

28. Zowel het geestelijke Woord als Areta staan centraal, en zij kunnen ook niet los van elkaar bestaan.

Er is alleen diepte in het Woord door de geoefendheid en de harde werken, waar Areta voor staat, de volharding in de deugd, want dan vertrouwd de hemel het hemelse loon toe.

29. Het geestelijke Woord is de subtiele wet van het al, het ogenschijnlijke toeval, wat de mens dient te volgen en te gehoorzamen om niet doelloos als een dwaallicht weg te vagen in de schaduwen ervan.

Het Woord staat vol met leerregels waardoor het geestelijke geoefend kan worden, zodat het geestelijke niet verdrinkt. Het geestelijke heeft richting nodig door de oefening, waardoor uiteindelijk ook het hemelse touw de mens tegemoet komt.

30. Areta en het geestelijke Woord zijn de gidsen van de mens in het moeilijke

bestaan voor de sobere.

Zo mogen geoefendheid in het Woord en in het geestelijke wachters zijn voor de mens, opdat de mens niet op dwaalwegen terecht komt, en niet ten onder zou gaan op het pad.

31. Het lot van de mens is zijn eigen karakter, en daarom is oefening daarvan voor levensbehoud.

De mens vindt het niet buiten zichzelf, want dan wordt het kunstmatig. De mens heeft een heleboel kunstmatige afgoden waardoor hij zelf niets hoeft. Dat is de luiheid van het ego. Daartoe gebruikt de mens geloof, genade en vergeving. De mens ziet dit als gratis, terwijl het de mens koud maakt. De kunstmatigheid van de samenleving is iets gruwelijks. De mens is levende al dood, en loopt zo rond. Zo heeft de mens geen betrokkenheid en toont geen verantwoordelijkheid, want dat heeft de mens allemaal op God geschoven. Alles is immers gegeven, en de mens hoeft er niets voor te doen, en kan rustig doorleven zoals hij dat wil. Het is een misleidingstruuk van het vlees. De mens moet een organisch geheel worden met God, en dat kan niet zonder het relatie-gehalte, dus dat moet wel van twee kanten komen. God is het goede in de mens, het goede potentieel. God is ook de kennis, en die wordt door het Woord gebracht, waaraan men deel kan hebben door het te beoefenen en geoefend te worden. De mens kan alleen het paradijs binnengaan in de mate waarin hij zelf het paradijs is. Alle geloofstruukjes en genadetruukjes maken het hart van de mens dood. Zo wordt het tot loze lippendienst. Maar de oproep tot verandering blijft.

1e Jaargang, nummer 37, 1 augustus 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579
‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’
(Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN DE EVANGELIËN - 2

Vannacht werd ik wakker en zag dat alles een simulatie was, als een flits. Het leven is dus niet echt. Alles om ons heen is zinnebeeldig, om ons principes te leren.

Er wordt vaak gezegd : ‘God is liefde.’ Maar God is ook de haat naar de zonde. Als mensen over het paradijs prediken, laten ze dan ‘practise what you preach’ in de gaten houden. In het paradijs is de leeuw met het rund, de wolf met het lam en de panter met het bokje. De aardse realiteiten om ons heen zijn zinnebeelden, en we zien de leeuw achter het rund aanrennen om het te verslinden. Maar de mens doet het zelf ook. Het is een beeld van de geestelijke oorlogsvoering, de haat naar het vlees, de jacht op het vlees, om het te onderwerpen, maar de mens heeft het letterlijk gemaakt. Als je over het paradijs predikt, moet je ook de principes van het paradijs naleven. je mag de dieren geen kwaad doen. Het boek des levens gaat over deze principes, en daarbij hoort ook de geestelijke jacht. Onze haat moet dus verschuiven van de dieren tot de zonden. Dat is ook wat de dieren in de grondtekst betekenen. Het was een beeld van de zonden. Dat mag beslist niet letterlijk genomen worden.

Wat zal dan de weg zijn van de stad naar de wildernis ? Eerst zullen we door tunnels heenmoeten, en vangen we glimpen op, fragmenten, van de wildernis, schilderijen. Alles is geverfd, want God wil ons de echte wildernis nog niet geven, want God wil niet dat we de wildernis misbruiken. Kijk hoe mensen in de natuur bezig zijn, zo zelfbewust, zo eigengerechtigd, zo zelfvoldaan, zonder terughoudendheid, zo lichtvaardig.

En daarna, als we dieper in de tunnels zijn gekomen, dan komen we tot de bibliotheken, tot de boeken, om de principes van de wildernis te leren, en zo mogen we in de hemelse slaap vallen om zo geestelijke dromen te dromen, en zo komen we heel voorzichtig in contact met de wildernis. Het gaat niet buiten de boeken, buiten het Woord, om.

Zo moeten we oorlog leren voeren tegen het vlees, niet tegen de natuur.

Wij zijn maar weerspiegelingen van de hoofd prisma’s. We moeten werken in de mijnen om terug te keren tot de hoofd prisma’s. Het is mijnenwerk in de lagen van de nachtmerries, om zo uiteindelijk tot de witte steen te komen, het verborgen manna, het boek des levens, de nieuwe bijbel. De witte steen is een zeesteen, daarom wordt het mijnenwerk ook in verband gebracht met de zee in de nieuwe bijbel. e verheerlijkte Odenlech, één van de heerlijkste namen van God, zal op de troon van David zitten. We lezen in het boek Openbaring over het openen van de troonboeken, wat in deze eindtijd is gebeurd, want de nieuwe bijbel is gekomen. Nu zijn we er nog niet, want er is dus verschil tussen het heilsfeit van de komst van het boek des levens en het persoonlijke ervaringsfeit. Dat het boek er is zegt op zich niks, want men moet ook het boek ontvangen en persoonlijk leren toepassen, opdat hun namen erin geschreven staan. Dat is de uitdaging van deze tijd, om tot het eiland te gaan van de witte steen, die voor de overwinnaars is. Zij hebben niet alleen het goede lief, maar haten ook het kwaad, de zonde, en hebben het vlees en zijn begeertes en hartstochten overwonnen. Dit is ook het pad wat het boek Odenlech wijst in het boek des levens. Het is een pad van de harde werken en de harde dood aan het zelf, aan het ego, opdat de ziel tot God wordt genomen. Yeshua noemde de harde werken (de geboden) en de harde dood (het sterven van de zaadkorrel) als de weg tot het hemelse koninkrijk, maar hij wees daarbij op de kennis (gnosis, Grieks ; yadt, Aramees, zijn eigen taal) als de sleutel tot de weg. We zien dus drie zeer belangrijke sleutels in de soteriologie, wat een cruciaal onderdeel van de theologie is : Harde werken, harde dood aan het ego, en de harde kennis, en dit is het geheim van de hemelse zachtmoedigheid. Er is alleen zachtmoedigheid door de harde verbrokenheid.

Mozes kwam in de problemen in de wildernis. Hij was overmoedig geweest en mocht zo het beloofde land niet ingaan. Het volk van twintig jaar en ouder mocht ook niet het beloofde land binnengaan. Zij moesten een harde dood sterven in de wildernis. Alleen kinderen zouden binnengaan, wat ook een principe van Yeshua is, waar hij op terugwees, zoals Calvijn stelde dat Yeshua slechts kwam als herinnering en voorbeeld. Het evangelie was namelijk al gepredikt in het Oude Testament, in zinnebeelden. Daarna maakten ze een vals evangelie, waar Paulus tegen waarschuwde. Ze zouden het evangelie makkelijk maken, zonder de harde werken, de harde dood en de harde

kennis. Ze zouden zoete woorden prediken van voorspoed, Laodiceaanse woorden, om het volk in slaap te doen sussen. Ze hebben een slang binnengenomen. Daarom moet er gegaan worden tot de soteriologie van de hemelse witte keursteen. Die is alleen voor overwinnaars, voor harde werkers. Kijk niet werkeloos en wetteloos toe. Wij moeten loskomen van vleselijke werken en wetten, maar die moeten vervangen worden. Yeshua kwam niet om de geboden en de goede werken teniet te doen, maar te vervullen, door de exegese, door de hemelse soteriologie. De goede geboden en werken zouden worden tot de beste geboden en werken, oftewel de harde geboden en werken, want de woorden van Yeshua waren hard, en het volk begreep ze niet. Ze hebben Yeshua omgebracht en maakten er toen een hele zachte Jezus van, een strelende Jezus, die ze naar hartelust kunnen bedienen. Zo werd Jezus tot een trekpop van de kerkleiders.

Ze vleien zichzelf met deze Jezus, als een zakjezus, die ze zo uit hun zak kunnen halen zodat ze magisch altijd gelijk hebben. Met een hete aardappel in de keel nog wel. Zo werd Jezus tot de grootste afgod van het moderne tijdperk. Och, keer tot terug tot de eenvoudige principes van Yeshua, die al in het Oude Testament werden gepredikt, die al in Egypte werden gevonden en in de dieptes van Afrika. Daarom was het iets zeer profetisch dat Yeshua en zijn ouders moesten vluchten tot Egypte toen Herodus hem probeerde uit te roeien. Het moderne tijdperk is het Herodus tijdperk. Ze proberen de ware principes van Yeshua uit te roeien, en volgen een valse Jezus. Yeshua heeft nog steeds een schuilplaats in Egypte tegen deze dingen. Daar gaat het pad dieper, tot de wildernissen van Afrika.

Mozes bleef ergens steken in de wildernis. Ze wilden zich daar een stad en een naam bouwen, in overmoed en vleselijk klagen. Ze wilden niet dieper de wildernis in. Ze waren het zat. Ze namen valse medicijnen, om aan het kruis te ontkomen. Laten we daarom in de mijnen blijven werken, en ook Yeshua volgen tot Egypte, en zo tot de diepere wildernissen van Afrika tot aan de zee, waar de witte steen verborgen ligt. Laten we gaan tot het eiland van de witte steen.

Nu, dit is niet zonder gevaren. Er staan wachters op de kust, kapers op de kust. Laten we eerst kijken wat de oude bijbel hiervan zegt :

Schrijf aan de engel der gemeente te Pergamum:
Dit zegt God, die het tweesnijdende scherpe slagersmes heeft: Ik weet, waar gij woont, dáár waar de troon des vijands is; en gij houdt vast aan mijn naam en hebt het geloof in Mij niet verloochend, ook niet in de dagen van Antipas, mijn getuige, mijn getrouwe, die gedood werd bij u, waar de vijand woont. Maar Ik heb enkele dingen tegen u: dat gij daar sommigen hebt, die vasthouden aan de leer van Bileam, die Balak leerde de kinderen Israëls een strik te spannen, dat zij offervlees zouden eten en hoereren. Zo hebt ook gij sommigen, die op gelijke wijze aan de leer der Nikolaïeten vasthouden.
Bekeer u dan; maar zo niet, dan kom Ik spoedig tot u en Ik zal strijd tegen hen voeren met het slagersmes mijns monds.
Wie een oor heeft, die hore, wat het geestelijke tot de gemeenten zegt.
Wie overwint, hem zal Ik geven van het verborgen manna, en Ik zal hem een witte keursteen geven en op de steen een nieuwe naam geschreven, welke niemand weet, dan die hem ontvangt.
Opb. 2:12-17

Het paradijs werd beheerst door de slang die nog overwonnen moest worden, en zo is ook het eiland van de witte steen nog beheerst door de vijand die de witte steen bewaakt.

Eerder hebben wij hierover gezegd :

‘De Laodiceaanse mens volgt de leer van de Nikolaïeten, die (offer)vlees aten en de genade gebruikten als excuus om te kunnen zondigen, zondigden opdat de genade zou toenemen. Ze hadden een afschuwelijke Christus-afgod gemaakt die hen zou beschermen op de dag des oordeels.

De Nikolaïeten blijven hun kerken bouwen als schuilplaatsen tegen het hemelse oordeel, het ‘heuvelen bedek mij, en bergen val op mij.’ Zij strijden schaamteloos tegen de Adamologie en Ezaulogie, en bedrijven ijverig hun simonie. Ze hebben als de Efeziërs hun eerste liefde verzaakt, en lezen hun moderne bijbels waarin alle grondwoorden en hun betekenissen zijn weggewassen.

De zonde moet geheel veroordeeld zijn, en dat kan niet door de Nikolaïtische christologie die al deze stappen overslaat. Het oordeel moet geheel gekend zijn.’

(Zie het boek : De Calvinistisch-Gereformeerde Leer)

In de nieuwe bijbel wordt er gesproken over het eiland van Keyana. Teklé vond hier het gehele Woord des Heeren op het Tarsis gesteente, want er werd gezegd dat daarop ‘al’ haar woorden waren geschreven. (Duizen 6:6)

Hij moest toen weer terug naar zijn eigen eiland, maar het bleek niet meer te bestaan, en toen hij terugging tot het eiland van Keyena kon hij de hemel niet meer vinden. Wat leert dit ons ? We moeten vechten om het Woord te ontvangen en toe te passen, in de exegese. Teklé had al geleerd op het eiland van Jaterin en Jata, waar hij vandaan kwam, dat alles verdiend moest worden door eerlijk loon. Zo moeten wij in de mijnen werken en ons loon verdienen. Zonder het loonsprincipe kan er niet van een relatie gesproken worden. De Nikolaïten hebben alles ingeruild voor vrije genade, maar

ironisch gezien hebben ze wel een heel vleselijk loonsysteem opgezet. Ze hebben dus twee gezichten : alleen genade wanneer het hen uitkomt en het in hun voordeel is. Kijk maar eens in hun boekenkraam met hun peperdure boeken over dat alles genade is, een vrije gift van God, niet door werken, en besef maar eens hoe tegenstrijdig dat is. Je moet hard werken om bij hen te kunnen horen. Klaarblijkelijk is hun zogenaamde waarheid dus niet voor de armen. Ze hebben een vals evangelie gemaakt. Het ware evangelie is je leven te geven voor de armen, waar Calvijn ook op wees. ‘Het altaar is de armen.’

In zijn bespreking van de opstanding en de hemelvaart (Matt. 28, Markus 16, Lukas 24) stelde Calvijn dat God het dwaze en zwakke van de wereld verkiest om de hoogheid van het vlees te beschamen. Hij stelt dat God de hemelse verborgenheden niet eerder dieper te verstaan geeft dan wanneer wij bij onszelf dwaas zijn geworden. Ben je nog geen dwaas, en loop je nog hevig te pronken met je wereldse en religieuze wijsheid in wereld en kerk, vergeet het dan maar. De hoogheid van het vlees moet beschaamd worden door de dwaasheid. Je moet dus kind worden en dwaas, om binnen te kunnen komen, en ook verbroken en zwak, anders gaat het niet gebeuren. Je moet als een vis opgehaald worden. Het vlees, en al helemaal niet de hoogheid van het vlees, kan niet binnen komen. Het moet sterven. De wereldse wijsheid houdt altijd datgene waar het werkelijk om gaat achter. Er is altijd wel een missing link in het geheel. Er zit altijd een addertje onder het gras. Wij behoren nuchter en waakzaam te zijn, niet snel van onszelf overtuigd, niet snel geamuseerd. We moeten geen amen-roepers zijn de hele tijd, want er is heel wat mis. Wees op je hoede als men zegt dat alles in orde is. Het is niet in orde. Daarom moest 1953 komen. Daarom moest Calvijn ook komen. De moderne snel-overtuiging tegenwoordig stinkt. Men heeft haast, maar niet naar goede dingen. Het vlees is tot absolute hoogtes gekomen, maar is al aan het verstenen. Toen Calvijn kwam was dat al als een oordeel. Het versteende vlees weerspiegelt nu nog slechts. Het vlees is allang gevallen. Kom niet te dichtbij, want het spiegelt. Zelfs in de doodstaat kan het vlees nog heel veel hekserij bedrijven.

De spiegel van de Thessalonicenzen werd opgericht. Ik had er een droom over. Er is ook een verstening van het goede, die tegen de wereld ingaat. Het is spiegel tegen spiegel, prisma tegen prisma. Het was deels doorzichtig, deels spiegelend glas. Eerst kon je geen mensen zien, alleen objecten, maar daarna kon je ook mensen zien. Er was ook een gordijn bij, maar dat was weggeschoven.

Het werk van Calvijn kwam met hemelse orka’s die de grootheid van God uitbeeldden, om zo de haaien van de nietigheid van het vlees te verdelgen. Calvijn stelt in zijn verklaring van Matt. 27, Markus 15 en Lukas 23 dat de zoon in zijn triomf over het vlees ook boven de hemelen werd verheven, dus ook boven alle afgoden van het vlees die de mensen hadden gemaakt, hoe religieus die zich ook voordeden. Voordat de zoon tot die triomf komt moet de zoon eerst geworpen worden in een doolhof van jammeren en daar zijn weg zien te vinden, stelt Calvijn. Dit is een zware kampstrijd met de smarten des doods.

DE DAVIDISCHE ZALVING - 1

De Davidische Zalving verbindt ons aan God. Door smekingen, gebeden en aanbidding krijgen wij deel aan deze zalving. Ook het bidden in de Geest, oftewel in hemelse talen is hierin belangrijk. Wij mogen onze Vader roepen. Het doel van die Zalving is om de tabernakel van David te herbouwen en tot Christus te leiden die daar voor eeuwig zal tronen. Het Woord van God beschrijft de tabernakel van David als zijnde zeer belangrijk voor de eindtijd (Amos 9 ; Handelingen 15). Deze tabernakel zal weer herbouwd worden, en ditmaal eeuwig koningschap vestigen. Het heeft allemaal te maken met de Tweede Komst van Christus, oftewel de Tweede Opstanding. Christus is al duizenden jaren in het Lijdensplan van de hemelse gewesten, waar Hij nog steeds elke dag nota bene door Zijn eigen bruid gekruisigd wordt, en waar Zijn Geest nog steeds elke dag wordt gedoofd en bedroefd. De Tweede Komst van Christus zal daarom een nieuwe opstanding zijn, ook voor de martelaren die Hem nauwgezet volgen. De Davidische Zalving zal hier een grote rol in spelen, omdat dit Gods Eindtijd-Zalving is.

Vaak hoor ik nog van christenen die denken dat Jezus niet meer lijdt, maar het Woord van God spreekt heel duidelijk over Zijn huidige lijden, en dat nog wel door de christenen zelf. In de laatste hoofdstukken van het boek Zacharia zien we hoe God in toorn ontbrand tegen de herders, en ook tegen de profeten. Het huis van David zal zien wie zij doorstoken hebben en zal in de rouw gaan. Twee derde van het land zal uitgeroeid worden, en het derde deel zal in vuur gelouterd worden. Wat bedoelt God met het aanpakken van herders en profeten ? Kijkt u maar eens goed om u heen. Er zijn leiders van God die al jaren herderen, al jaren week in week uit de 'pastor' of 'voorganger' van een gemeente zijn, en sommigen zijn al jaren 'profeet' en groeien maar niet door. Maar voor de inwoners van Jeruzalem en het huis van David zal er een bron opengaan tot reiniging en ontzondiging. De profeet zal meer en meer plaats moeten maken voor de apostel. Er komt een vierde golf, na de derde profetische golf. De vierde golf is de apostolische golf van zelfverloochening en heiliging. Een heleboel lieden van de derde golf zullen aan deze vierde golf geen deel hebben. Soms wordt de Toronto-Blessing de vierde golf genoemd, maar

deze wordt nergens in het Woord van God genoemd. De profeet zal over moeten gaan tot het ambt van apostel, en mag niet op de weg blijven steken. De Toronto-Blessing is een stap terug in plaats van een stap vooruit. De Toronto-Blessing is namelijk een soort pseudo-herderlijke beweging, en heeft niet veel met het apostolische te maken. Wij behoren tot het Huis van David te gaan tot onze reiniging en ontzondiging (Zacharia 13), en dezen zullen te herkennen zijn aan het ontdekken van het Lijden van Christus en de rouwklacht (Zach. 12 :10-14). We lezen dus verder in hoofdstuk 13 dat een groot deel van Gods volk zal worden afgesneden (twee derde) en dat een derde zal overblijven. Denkt u dat eens even in. U zit in de kerkbank met iemand aan uw rechterkant en iemand aan uw linkerkant. Er zal er maar eentje overblijven. Dat is de trieste boodschap van de profeet Zacharia.

Ook is dit dus het beeld dat de herderlijke bediening en de profetische bediening plaats moeten maken voor de apostolische bediening. Ook dit deel zal dus in het vuur gebracht worden om gelouterd te worden (13:7-9).

Een andere man van God was Simson, die ook onder een soort Hosea-verbond tot een goddeloze vrouw moest gaan, een Filistijnse (Richteren 14). In die tijd waren de Filistijnen de onderdrukkers van Israel, dus het huwelijk was een strategisch plan van de Heere. Bij het huwelijk gaf Simson een raadsel op aan de Filistijnen over de leeuw die hij in het verborgene had gedood en wiens lichaam een bijennest met honing was geworden waarvan hij zijn vader en moeder liet eten zonder dat ze wisten vanwaar de honing kwam. De vrouw van Simson werd vanwege het raadsel bedreigd met de vuurdood, en verraadde de oplossing. Simson was een richter, gezonden om een begin te maken met de bevrijding van het volk Israel. Zijn Filistijnse vrouw is het beeld van de profeet die het Woord van God 'verraadt'. De profeet die niet doorgroeit tot de bediening van richter, de oorlogsvoerder, en niet doorgroeit tot de hermitaat, de afgezonderde, zal Gods Woord gaan 'verspillen', en zo de zwijnen oproepen. Zulke profeten zijn een gevaar voor de mannen van God, en ook verderop zien we hoe Simson nog een keer bedrogen wordt, en daardoor in de handen van de Filistijnen valt. We zien daar hoe zijn ogen worden uitgestoken, en hoe hij tussen de zuilen werd gezet als een beeld dat hij de afgodische wereld zou dragen, tot groot vermaak van de Filistijnen en hun god Dagon, tijdens een groot offerfeest. Simson de verwoester was nu in hun macht, de man die zoveel van hen had gedood. Zo werd Simson als een soort Atlas, de man die in de Griekse Mythologie als straf de wereld op zijn nek moest dragen. Zo gevaarlijk is de valse en onvolwassen profetische bediening voor de mannen van God. Maar in het Woord van God lezen we telkens weer hoe de Zalving van Simson, de Geest des Heeren, hem niet in de steek laat. We zien Simson telkens weer in groot lijden terecht komen door toedoen van de Filistijnen. Zijn omgang met de Filistijnen gaat niet zonder slag of stoot.

Simson was van de moederschoot af aan gezalfd door God, door een engelenwoord. Dit kunnen we lezen in Richteren 13 waar zijn leven begint. De Zalving van Simson is een hele bijzondere zoals we kunnen lezen, een zalving die zich niet zoveel aantrekt van de normale gang van zaken. Het was een zalving die tegen het heersende Filistijnse bewind in opstand kwam, en wel op een hele vreemde en onnavolgbare manier. Ook vandaag hebben wij die Zalving nodig. Simson was een richter, en daarom droeg hij ook een richterlijke zalving. Een richter is een strateeg en trekt zich niks aan van dogma's of wetten. Een richter werkt onder een hogere profetische zalving, en is daardoor vaak raadselachtig, want we zien ook al in de Bijbel dat de ware profeten zich vaak moesten afzonderen en moesten verwilderen van het volk en de wereld. Het gaat er bij een profeet niet om grammaticaal correct te zijn, of geschiedkundig correct. Het gaat bij de profeet niet om feitjes, maar om de Taal van God. God probeert daarbij het materiele zo vaak mogelijk te ontwijken, omdat Hij Geest is, en geestelijke autoriteit voert. De profeet is niet onfeilbaar naar de wetten van de wereld, maar behoort dat wel te zijn naar de wetten van God, en die kunnen alleen profetisch begrepen worden. Iemand die in de wereld leeft en zich niet wil afzonderen zal God niet kunnen begrijpen.

Simson kwam in aanraking met het lijden van God. Niet alles ging zoals hij het wilde, maar in de verdrukking begon het werk van God te groeien. Aan het einde zien we dat nadat bij hem zijn haar was afgeknipt en in gevangenschap en slavernij terecht kwam (draaien van de molen) begon zijn haar weer heel langzaam aan te groeien, en daarmee de kracht van God. God werkt op een natuurlijke manier, en niet altijd plotsklaps. Uiteindelijk kwam Simson tussen de zuilen terecht van de Filistijnse tempel, en door zijn nieuwe kracht brak hij de pilaren waardoor de gehele tempel van Dagon instortte. Alleen op het dak al zaten drieduizend mannen en vrouwen, en alle stadsvorsten van de Filistijnen waren binnen in het gebouw. Zo doodde Simson door zijn dood meer dan door zijn leven. En zijn twintig jaren richterschap werden zo voor Israel het begin van een grote verlossing uit de macht van de Filistijnen. Het ging allemaal niet in één keer. In Amos 8 lezen we hoe ook het einde van het valse en lauwe volk rijp moet worden. Simson rekende stapsgewijs met de Filistijnen af, en was hierin heel strategisch. God fokt de duivel voor de slacht. Simson liet zien dat het leven met God niet alleen maar jagen en oorlogsvoeren is. De Simsonische Zalving is als een fokker, een

landbouwer. Wijsheid is beter dan oorlogstuig, en het Woord van God heeft het over de wapenen omsmelten tot ploegmessen. Ook in het boek Openbaring komen we dat tegen. Denk aan de sikkel en de wijnpers. Het ware oorlogsvoeren gaat dus veel dieper, en is strategische wijsheid.

Vandaag de dag handelt de gemeente veelal als de vrouw van Simson. Onder hoge druk geeft ze haar geheimen prijs. De Simsonische Zalving is krijgslustiger en raadselachtiger. Toen Simson later nog een keer verraden werd, ditmaal door Delila, werd door zijn lijden ditmaal de kracht van God op hem groter dan ooit. Het lijden is een rijpende kracht, en is een mysterieuze wapenrusting, namelijk die van de worstelaar. Simson worstelde als het ware met de Filistijnen om zo niet alleen maar de kracht van God in zijn leven te doen rijpen, maar ook het oordeel over de Filistijnen en hun goden. Simson kwam in een positie terecht waar hij de hele Filistijnse godenwereld op zijn nek droeg. Ook na zijn dood droeg hij die godenwereld nog steeds, en moest hij door zijn geestelijk lijden deze godenwereld aan het kruis nagelen. Wij weten niet hoe diep het lijden van Simson nu is. Zoals Christus nog steeds lijdt, zo zal hij ook nog steeds lijden, en dat allemaal onder de afgoderij van de wereld en de kerk vandaag de dag. Als we vandaag de dag naar Atlas kijken, de man die de hele wereld op zijn nek kreeg, dan kunnen we een beetje beseffen hoe Simson lijdt. Ook zeggen we dat weleens van mensen die zich zoveel zorgen maken om allerlei dingen : Hij draagt de wereld op zijn nek. Zulke mensen dragen geestelijk grote verantwoordelijkheid en grote zorg, als een uiting van de Simsonische Zalving. Het zijn de worstelaars van God.

Wen er maar vast aan dat in Gods Koninkrijk grote kracht verbonden is met groot lijden, met grote verantwoordelijkheid en grote zorg. Daarom is het van belang om ons allemaal uit te strekken naar de Simsonische Zalving. Wij dienen allemaal pilaren te zijn in Gods Tempel, en dat gaat allereerst door duisternis heen. We moeten eerst goed wortelschieten. (Openbaring 3 :12). Zoals broeder Noordzij zegt : "Wie overwint, hem zal Ik maken tot een zuil in de tempel Mijns Gods" (Opb. 3:12). Waarvoor heeft men zuilen nodig ? Niet voor de sier, maar om te dragen. Wie een sieraad wil zijn en bewonderd wil worden, wordt nooit een zuil. Maar wie overwint gelijk ook het Lam heeft overwonnen, zal met Hem zitten op Zijn troon (Opb. 3:21) en een steunpilaar zijn in Gods tempel. Zulke mensen zijn nodig, mensen, op wie de geest van ik-gerichtheid, lichtgeraaktheid, verwarring, dwaling en partijschap te pletter loopt. In de ekklesia (=de gemeente) is veel draagkracht nodig. In "de tempel Gods" geldt: blijven staan ! "Ieder van hen zal zijn als een beschutting tegen de wind en als een toevlucht tegen de stortbui, als waterstromen in een dorre streek, als de schaduw van een machtige rots in een dorstig land" (Jes. 32:2)." (In de Leerschool van het Lam)

De Simsonische Zalving is dus een 'drager', en dit zal ons uiteindelijk tot heil leiden. Door de Simsonische Zalving worden wij uiteindelijk pilaren in Gods Tempel om de heerlijkheden van God te dragen.

Vaak vinden we het moeilijk om te zien hoelang de zonde zijn werk kan doen, hoe het voortteistert en als de kanker voortwoekert. God is als een boer, een landbouwer. God is geen killer of huurmoordenaar die je even kunt inschakelen voor een paar duizend euro om met één of andere demoon af te rekenen, of met één of ander lastig systeem. Neen. God leert ons in eerste instantie het lijden te aanvaarden, en dan volgt de worsteling als een soort verteringsproces. We moeten weer meer leren slikken in plaats van spuwen. God sluit de boze geesten en de werkingen van het vlees eerst op, en dan leert hij ons te waken, gevangenis-bewakers. God wil ons leren dat rechtvaardigheid een proces is. Daarom is het zo belangrijk voor ons om Simsonisch, richterlijk, te leven, en te luisteren naar de Simsonische Zalving, er gevoelig voor te worden.

De Simsonische Zalving maakt ons tot landbouwers van God, en leert ons van het rijpen van vruchten, van de seizoenen, en van het moment der rijpheid waarin er geoogst mag worden.

Wat is nu goed sikkelgebruik ? In Openbaring komen we in hoofdstuk 14 een engel uit de tempel tegen met een sikkel, en een andere engel die macht over het vuur had kwam uit het altaar. Dan zien we dat de vuur-engel van het altaar het commando geeft aan de engel met de sikkel om van de wijngaard van de aarde te oogsten, omdat de druiven rijp zijn geworden. We zien hier dat wij alleen door het vuur om mogen gaan met de vruchten. Het vuur wijst op het lijden en het toetsen. Ezechiel 1 laat zien dat ijs het voorportaal is van het vuur, en ijs slaat op afzondering. Deze verhouding komen wij ook tegen bij Mozes die zich van het volk afzondert om de berg Sinai op te gaan. Daar verschijnt de Heere in vuur. Eerder bij de berg Horeb toen Gods volk nog in Egypte werd onderdrukt ontmoette Mozes God in de brandende braamstruik. Het is een vuurcode die wij dienen te ontcijferen en dienen te begrijpen voordat we met deze heilige dingen om mogen gaan. Als wij voortijdig en onbehoed de ark aanraken dan zullen we net als Uzza die de wagen van de ark leidde en de ark greep sterven. Maar, zult u zeggen, de ark viel toch. Waarom werd Uzza dan zo zwaar gestrafd ? Hij wilde de ark opvangen toen de runderen uitgleden. Zelfs David was hier erg van geschrokken. Maar wij mogen niet zomaar de ark en Gods heilige dingen aanraken. Wij moeten daarvoor geroepen zijn. Niets gaat

vanzelfsprekend in Gods Koninkrijk.

In de tijd dat David koning was werd de strijd tussen Israel en de Filistijnen voortgezet, en David haalde grote overwinningen, en richtte de tabernakel op op de berg Sion. Dit zou een teken worden van Gods Eeuwige Overwinning. Later werd de tempel van Salomo gebouwd, Davids Zoon, maar telkens, ook in het Nieuwe Testament werd er teruggewezen naar het belang van Davids Tabernakel, en werd er de belofte gegeven dat die tabernakel weer opgericht zou worden tot een eeuwig koningschap. Die tabernakel zal gebouwd worden op de zuilen van Simson, op de Zalving van Simson. U ziet, we komen zo op een stukje hemelse architectuur terecht. En dit is van belang, want die tabernakel zal gebouwd worden door ons. Wij, als lichaam van Christus, hebben de opdracht gekregen om die tabernakel, de hut van David, steen voor steen te bouwen. Daarom moeten we de geheimen van Gods Woord hierover kennen.

Uitgave : PSK, 2005

1e Jaargang, nummer 38, 4 augustus 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579
'Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.'
(Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN DE EVANGELIËN - 3

Het oordeel begint bij de afgoden van God's huis. Wij moeten ons vasthouden aan het oordeel wat goed en rechtvaardig is, en waarachtig. Als wij vasthouden aan God's oordelen dan hebben wij God waarlijk lief, en God waarlijk lief te hebben betekent de zonde te haten. De zonde waarlijk haten betekent de roep om het oordeel, maar het betekent ook de zondaar lief te hebben en genadig te zijn. Onze strijd is niet tegen vlees en bloed, maar tegen de zonde. Scheidt de zonde van de zondaar. Onderscheidt ook de zonde, want velen weten niet wat zonde is, en hebben hun wapens de verkeerde kant op gericht. Het volk des Heeren is ten gronde gegaan door een gebrek aan kennis. Men is ten gronde gegaan door sluierterminologie waarvan men de diepte niet kent, en waarvoor men geen vertolking heeft aangenomen.

Heb de oordelen des Heeren lief, want ze zijn goed en waarachtig. Daarom sprak Calvijn ook over de lof der oordelen. Genezing kan ook van de duivel zijn om het werk des Heeren te doen missen. Eén van de koppen van het beest werd genezen, en de wereld ging het beest in bewondering achterna. Er zijn een heleboel wereldse geneesmiddelen in de omloop die pure hekserij zijn, gebouwd op dierenleed. Wil je een medicijn waarvoor dieren zijn gemarteld in laboratoria ? Medicijnen zijn vaak ook gewoon drugs. Ze gebruiken dus sluierterminologie. Men klaagt over de oordelen des Heeren, over de tucht des Heeren, om die maar snel weg te wassen, maar over de zonde klaagt men niet. Men ziet het nut niet in van de oordelen en de tucht des Heeren. Het volk is verloren gegaan door een gebrek aan kennis, en is in de handen van de valse heelmeesters. Daaraan heeft God het volk overgeleverd, want ze wilden het kruis niet. Ze wilden niet de weg van Getsemané gaan tot Golgotha. Ze hebben luxe voorzieningen getroffen, buiten de wil des Heeren om. Simson had een vrouw die hem verraadde, maar toch moest hij met haar trouwen. God's pad is niet de gemakkelijkste weg. Ook Hosea moest met een moeilijke vrouw trouwen. Waarom wil de mens altijd maar weer het moeilijke ontwijken ? Altijd wil de mens voorspoed. De mens wil geen weerstand. De mens wil geen oordeel en tucht die zo nodig is voor zijn ziel. En zo is de mens ééngeworden met de zonde. En de zonde baart leugen, veel leugen. Het komt met stortvloeden over de wereld, en dat is de oogst die de mens heeft door de zonde. Daar is de mens Laodiceaans doof en blind voor, en gaat rustig voort in zijn oude wegen.

De hamer van Noach klopt, maar de mens luistert niet.

Het lijden bewerkt de doofheid naar het vlees, en die doofheid dient volkomen te worden. Eerst moet men doof worden tot het vlees alvorens het vlees kan sterven. (Kamba 20:139)

Er is een verschil tussen de gereformeerde kerk en de gedementeerde kerk, en daarom moeten we terug naar de calvinistische grondbeginselen. Nee, niet zomaar TULIP, maar de grondbeginselen van Calvijn in zijn bijbelverklaring. Dat is een calvinisme wat velen niet kennen. Maar het is de enige weg om te kunnen ontsnappen uit de gedementeerde kerk die alles al in potten en pannen heeft gestopt.

Calvijn roept ons in dit opzicht op 'om het vlees te doden en lijdzaamheid te beoefenen' en dit te doen in ijver en volharding. (in zijn verklaring van Lukas 23:42)

Calvijn waarschuwt dat men niet teveel de nadruk moet leggen op het woordje 'nu', want verdrukking en tegenspoed leren ons gehoorzaamheid, en zijn een bewijs van God's omzien naar ons en God's liefde. Hij noemt de ziekte van de kerk 'ondankbaarheid'. Ze achten de goede dingen die God geschonken heeft als niets. Ze willen alsmaar meer. Ze ergeren zich aan God als God als de vernederde aan hen verschijnt. Ze haten iedere vorm van tucht en het kruis. Ze hebben de oordelen des Heeren niet lief. Zo zijn zij niet waardig om een zuiver oordeel te vellen over de zwakheid des kruizes, stelt Calvijn. De goddelozen meten God's macht af aan wat voor ogen is. Ze beschuldigen de zwakheid des kruizes wanneer God geen gehoor geeft aan hun dwaze wensen, stelt Calvijn (Matt. 27:42).

De goddelozen jagen in hun lichtgelovige dwaasheid naar macht en bewijs van macht, en willen niet beseffen dat God's koninkrijk niet van deze wereld en realiteit is en op hele andere manieren werkt. Calvijn stelt dat het gevaarlijk is hersenschimmen na te jagen in plaats van het vaste Woord van God. En dat is ook wat de alzheimer kerk doet die van het Woord van God is afgeweken : ze volgen demente

hersenschimmen na in hun zonde en trots, omdat ze een menselijk machtsrijk probeerden te stichten, en geen ruimte lieten voor de geestelijke leiding van God. Ze hebben alles van de hemel nagebootst. De aarde en het leven op aarde is een karikatuur van de hemel. Zo ook de gedementeerde kerk. Laten we het beestje gewoon bij z'n naam noemen. Dit is een robotische kerk. Het vlees heeft alles al geautomatiseerd, maar belangrijke schakels hierin ontbreken. Ze hebben de mens op een karig en eng rantsoen gezet. Wie kan er in dat soort kerken leven ? De hoofdpijnen drijven tot krankzinnigheid. Het is pure horror. Ze ontnemen de mensen alle hoop. Wel is er dan leven in het goedje wat ze aanbieden, maar dat kun je niet aannemen want dan zou je gek worden. Wie kan daarmee leven ? Alleen zombies kunnen dat, mensen die gelijk geworden zijn aan de zonde, waardoor hun ziel is gestorven. Dat is wat de geestelijke alzheimer doet. Het verstand en de ziel zijn met pensioen gegaan in de geestelijke dingen. Nu grijpt dit afschuwelijke monster in een grot ver buiten de stad met zijn poten om een iedere onoplettende voorbijganger naar zijn graf te slepen. Dan moet je vechten voor je leven. Ze hebben geen empathie meer. Ze hebben alles aan elkaar geklonken met geestelijke sluierterminologie, en zo moffelen ze alles weg, de grootste misdaden praten ze goed met deze religieuze wiskunde. Die kent overigens maar een paar formules, dus het gehele gebouw zal instorten.

Zij hebben zich koningen uitgedacht zoals hun eigen eigenzinnigheden het hen ingaven, stelt Calvijn, om zo de gekruisigde Yeshua te verwerpen. Het volk wilde geen Yeshua, maar koningen. Dat paste beter bij hun vlees. Dat is wat de gedementeerde kerk is. Dat is niet de gereformeerde kerk, maar het loopt er dwars doorheen. Het kaf groeit op met het koren, en je moet strijd voeren om in te gaan, om deze gedementeerde kerk van je af te schudden. Dit is uw opdracht : strijd, en lijdt, als een getrouw soldaat van God.

Zij hebben hun eigen rijmpjes, stelt Calvijn, en daar past het kruis en de gekruisigde niet in. Dat rijmt bij hen niet.

Besteed niet teveel aandacht aan het 'nu', want je wordt bedrogen, stelt Calvijn. Keer terug tot de grondbeginselen van het kruis. Dan moet je diep de wildernis in. We zijn gegrepen door roofvogels, grote roofvogels, en zij brachten ons tot de stad en tot de stadse kerk. Maar wij waren wild, wilde jongens. Wij leefden met de natuurgeheimen, met God, die ook wild is, die niets met de stad en haar eigenaardige eigenzinnigheid heeft te maken. Het pad loopt er dwars doorheen. Probeer je weg te vinden uit de stad, zoals Jeremia dat ook predikte, want de stad zal onder het oordeel komen. De stad zal verwoest worden. Aanvaard daarom het juk van het vreemde volk. Jeremia streed tegen de grondbeginselen van Mozes. Het ging hem niet diep genoeg. Hij streed tegen de religieuze geschriften van zijn tijd. Hij noemde het leugenpennen. Ook God streed tegen Mozes. Mozes mocht het beloofde land niet binnengaan vanwege zijn overmoed. Mozes was teveel gericht op het 'nu'.

Probeer je weg te vinden uit de stad. Omzeil de wachters van de stad. De gedementeerde kerk zal je niet zomaar laten gaan, dus je hebt de raadgeving des Heeren nodig hierin. Alzheimer beschouwt je als zijn eigendom, giftige nagels diep in je brein. Nagels van het monster. Die beschouwt zichzelf als God. Je moet doen wat hij zegt. Niet wat de Heere zegt. Er is heel wat te doorworstelen.

Teveel gericht zijn op de genade is hier ook fataal. Ismael spotte met de genade van Izaak, stelde Calvijn, want bij Izaak was alles maar genade. Nu, natuurlijk stond Calvijn aan de kant van Izaak. Maar Calvijn liet ook zien dat de zaak veel genuanceerder was, dat de genade niet zomaar genade is, maar zoveel meer, net zoals Berkouwer in zijn leven gewerkt heeft om de grote kloof tussen genade en werken te overbruggen, omdat ze een organisch geheel zouden moeten vormen. Yeshua sprak niet zomaar over genade om behouden te worden. Hij wees op de geboden en op het sterven van de zaadkorrel. Daarom is een Ismael soms nodig om overmatige en al te gemakkelijke genade te bespotten. Ook Ismael heeft zijn functie. De goddeloze kerk is gericht op genade en macht, de snelle weg tot succes, geheel buiten het kruis om. Ze predikt een snel en hol kruis. Het zal hun vlees niet aantasten. Het dringt niet diep door. Ze zijn ertegen geharnast. Ze hebben de helm van de geestelijke alzheimer. Ze zijn oost-indisch doof. Het is een soort positief denken, maar het is een vloek wat het hart verblindt.

Daarom is ook Ezau belangrijk die zijn aardse sociale status opgaf om van het kommetje van het rode te drinken, wat ook op het kruis wees. Dat wordt vaak te eenzijdig uitgelegd. In de grondteksten heeft dit een dubbele betekenis, zowel goed als slecht. Er is een lagere aardse Ezau en een hogere geestelijke Ezau.

Yeshua weigerde niet om als een kwaaddoener behandeld te worden, stelt Calvijn. Dat is ook onderdeel van het kruis : de valse beschuldigingen, dat je op guilt-trips genomen wordt door drugsverslaafden, door hen van de geestelijke alzheimer kerk. Hun brein is aangevreten door de drugs, door al hun genade en al hun macht, alle controle die ze menen te bezitten over de mensen en over het denken van de mensen. Ze zijn hierin natuurlimieten overgegaan, en kwamen zo in het rijk van de slang. Ze ijlen slechts.

Ze zijn aan het trippen. Ze hebben het loon al. Ze wilden het 'nu'. Calvijn

waarschuwt er tegen, tegen de nu-beweging, tegen de alles-nu-kerk. Zo hebben ze dat ook met Yeshua gedaan, als een object. Dat hebben ze mooi in de zak. Hun pocket-Jezus. Snel trekken ze hun verleidelijk glimmende messen, en dan zijn de geestelijk dementen ineens hoog opgeheven in het pak, als vorsten op paarden. Zien we de gluiperigheid hiervan ? Het zijn weerwolven. Ze kunnen overal in veranderen. Ze proberen ze ook gaten te vinden in de wapenrustingen van de soberen. En dan wordt je door deze stripfiguren geoordeeld en veroordeeld. Je hebt niet in hun paden gewandeld.

In de achtste predikatie van het gekrookte riet stelt Smytegelt dat als we omringd zijn door ijdelheden dan moeten we de Heere vragen om een wachter voor de mond, en met de psalmist zeggen ‘Ik ben stom, en zal mijn mond niet open doen.’ (Psalm 39:10)

De gedementeerde kerk is gebouwd op ijdelheid, en zij spreken ijdele woorden door de winden van het vlees voortgedreven. Daarom moeten wij bidden : ‘Laten de redenen van mijn mond en de overdenkingen van mijn hart U welgevallig zijn, oh Heere,’ waar ook Smytegelt in zijn preek op wijst. Laten we ons niet al te snel laten troosten en niet al te vrijmoedig spreken. Zowel Job als de psalmist weigerden zich te laten troosten en ook de wolk-getuigen van Hebreeen 11 lieten zich niet verlossen en bevrijden, lieten zich niet troosten, om aan een hogere opstanding deel te hebben, namelijk die van de Vreze des Heeren, waar de nieuwe bijbel over spreekt. Laten we niet zoals Mozes in overmoed vallen en meer zeggen en meer doen dan de Heere ons bevolen heeft, want dan zullen we het beloofde land niet binnengaan. Overmoed diskwalificeerd ons.

Ook Smytegelt wijst op de lijdzaamheid. Alleen de lijdzaamheid zal ons onze ziel doen bezitten, stelt hij. Zo niet, dan bezit de vijand ons. Dat is wat de overmoed doet. Het is een offer aan de afgoden van het vlees, en zo wordt de mens bezit van deze afgoden. Overmoed heeft hele hoge consequenties. Laten we daarom onze behoudenis bewerken in vreze en beven. De moderne tijd, de moderne wereld, waarin de zonde en het vlees gedementeerd is, veracht de vreze, tot hun eigen strop. Er worden etiketten op gedrukt. Het zou die en die ziekte wezen, terwijl ze hun eigen ziekte niet opmerken. Je mag in deze tijd de vreze des Heeren niet hebben, want dan ben je ziek in hun ogen. De geestelijke alzheimers willen zoveel mogelijk met hen meesleuren in hun val, waar ze zich aan tegoed doen. Hoe meer zielen hoe meer vreugd, wat het vlees eigen is. Het zijn machines van de hel, robotten van de hel tot de mensheid uitgezonden, om een grote oogst te hebben. Als ze niet genoeg zielen winnen worden ze daarvoor ook gestrafd door hun hogeren. Er zijn allerlei vreemde hiërarchieën en gradaties in de geestelijke alzheimer.

In het Munchhausen syndroom beelden de dementen voortdurend ziektes bij anderen in, zodat er telkens medische diensten worden ingeschakeld.

Met het bespreken van de Kuyperiaanse kerk ontkomen we niet aan het bespreken van één van de grote geleerden van die kerk, B. Wielenga (1873-1949). Hij was een hoge functionaris in die kerk, als predikant, schrijver en leraar. In zijn boek over de catechismus (1947) stelt hij bij zondag 1 dat de koers van de ziel door geheime, meestal diep in het onderbewustzijn zich afspelende tragedies bepaald. Hij stelt dat de troost gezocht moet worden als hemels onderwijs, en niet zomaar troost op zich. De ware troost is kennis, en zoals Calvijn stelt ook een goed geweten. Alles wat hierbuiten valt is de valse trooster, waar de nieuwe bijbel ook voor waarschuwt.

De geestelijke dementen zijn groomers die met valse troost de zielen binden, door hen kennis te onthouden en te ontnemen. Het zijn rovers, en zij bewaken de hemelse prisma’s met hand en tand. Ik had een droom dat ik in de gereformeerde kerk kwam, en ik raakte in gevecht met een alzheimer. Ik moest toen mijn ruggegraat als speer gebruiken. Het stuitje was de speerpunt waarmee ik de alzheimer-geest moest slaan.

De mensen hadden altaren voor het vlees opgericht die gingen dementeren en tot tijgers werden. Een man bracht iets dicht bij hun gezicht waardoor ze uitgeschakeld werden, en ze maakten baby geluiden. Alle altaren die buiten de armen zijn opgesteld zijn akkers van de zonde en gaan tot het verderf. Die altaren zijn of te rationeel, of te sentimenteel. Wielenga waarschuwde tegen beiden in zijn bespreking van zondag 1. We moeten op onze hoede zijn voor overrationele theologie en emotie-theologie. Beiden leiden tot eenzijdigheid, waar Wielenga voor waarschuwt, en hij stelt dat het westen hier slachtoffer van is geworden. We hebben te maken met een verschrikkelijke geest van geestelijke alzheimer, die pronkt in stad en kerk. Wielenga stelt dat de moderne mens door zijn ziekte bang is gemaakt voor de waarheid. Daarom wordt er volhardt in het vluchten van God. Dit wordt bestendig en stelselmatig gedaan stelt Wielenga. Hij stelt dat de moderne mens zijn staat of cultuur tot God maakt. Zo ontstaat schijn-veiligheid. Men heeft God zo geschapen.

Wielenga wijst op Kuyper die stelde dat we geen troost moeten vinden in een beweging van gevoel, maar overeenkomstig de aanwijzing van Ursinus ‘in een besluit van het verstand’, zoals Calvijn stelde dat er geen troost is dan een goed geweten. Emotie theologie is gevaarlijk. Het westen is in gevaarlijke stromen van

emotie theologie en wordt al heel lang meegesleurd. Er moet vaste grond gevonden worden. Wielenga stelt dat de troost niet komt door een aanraking van God of een verschijning, maar door een boek met openbaringen. In dit boek wordt het evangelie veelvuldig verkondigd. We zien die aankondiging in het boek Openbaring, over de komst van het nieuwe boek, en die is inmiddels gekomen. Het is de nieuwe bijbel, het boek des levens, de witte steen.

Wielenga stelt bij zondag 1 dat het niet alleen om de kwaliteit gaat maar ook om de hemelse kwantiteit van het schuldbesef. Hierin kan er veel misgaan, dus hebben we opvoedkunde nodig, stelt Wielenga. De mens moet leren groot te denken van de zonde om groot te kunnen denken van God, stelt Wielenga. Het werkt ook in tegengestelde richting, dat wij de diepte van ellende gaan zien naarmate wij worden blootgesteld aan de grootheid van God, stelt Wielenga.

Wij moeten die diepte dus niet ontwijken en ook niet even snel begaan, want Yeshua weigerde in zijn martelingen om de wijn met mirre te drinken die hem werd aangeboden om zijn dood te bespoedigen, zoals Calvijn stelt. Hij wilde het lijden ten volle dragen in gehoorzaamheid, opdat het een volledig offer zou zijn. Door de drugs aan te nemen zou hij er langsheen vliegen en in slaap gesust worden.

DE DAVIDISCHE ZALVING - 2

In de derde golf veel vrienden gevonden ? De vierde golf scheurt ze van je los. We moeten als Mozes 'alleen' de berg op. Beneden zullen ze het gouden kalf aanbidden. In de Zalving van Mozes mogen we hoger en hoger op de berg komen. Maar wat nu met hen die 'in pinksteren' blijven ? Wat met hen die met pinksteren 'een naam' proberen te maken ? Zij zijn met de uittocht in de woestijn blijven steken, wellicht in de schelfzee. Woord van God : de Egyptenaren komen ! Of u reist door, of u verdrinkt samen met de Egyptenaren, want God 'moet' de zee weer sluiten. Pinksteren is het einddoel niet ! Zo zullen we nooit overleven. Zowel de profeten als de apostelen spreken over de gebondenheid in de Heilige Geest. Mooi, denken sommigen van pinksteren misschien, dan kunnen we dat toch mooi integreren ? Ja, natuurlijk, maar wist u dat Babel vroeger al zei : 'Laten we ons een stad bouwen en een naam maken.' En dat is nou juist niet de bedoeling ! We zijn op doorreis. De Egyptenaren zitten ons achteraan en we hebben de Filistijnen te verslaan. Met pinksteren alleen redden we het niet, en zullen we verstenen als we blijven staan. Kijk maar eens naar wat er met hen is gebeurd die in de eerste reformatie zijn vastgegroeid .... dominee die en die .... En toch geeft de Heere meerdere uittochten. Zo zal er ook een uittocht uit pinksteren zijn. Leiders : laat de schaapjes los, en heb een ontmoeting met God.

Pinksteren is een sta in de weg geworden. Pinksteren heeft een stad in de woestijn gebouwd en gezegd : daar blijft het bij. En toen kwamen de stropdas-mijnheren waar iedereen zich maar aan moest onderwerpen. Niet alle voorgangers zijn zo, gelukkig, want ik ken ook zat lieve, nederige voorgangers, maar het gevaar van dichtgroei staat op de loer. Met pinksteren alleen redden we het niet, en als exorcist zie ik wat er voor geesten op die gemeentes komen en die groepen die niet verder groeien, hoe lief en aardig die mensen ook mogen zijn. Sommige pinkstergemeentes hebben de golven al gevoeld en hebben hun stad in zee gebouwd, maar de Heere wil verder. Wat is er met pasen gebeurd ? Is dat niet het werk van de Geest ? Misschien vinden sommigen van pinksteren dat 'terug naar af', maar hebben wij ooit de ervaring van pasen ten diepste ervaren ? Hebben we het raadsel van pasen al ontsluierd ? Ik zal u vertellen : neen. De Davidische Zalving en de Simsonische Zalving, samen met de Zalving van Mozes spreken over een dieper pasen, en dat pasen viel Christus ten deel toen Hij Zich vestigde in de hemelse gewesten. Hij stond Zijn Geest af aan de gemeente om een dieper geestelijk lijden in te gaan, wat uiteindelijk zal resulteren in Zijn Tweede Komst, de Tweede Opstanding.

Handelingen 15:16-18 - 'Daarna zal Ik wederkeren en de vervallen hut van David weder opbouwen, en wat daarvan is ingestort, zal Ik weder opbouwen, en Ik zal haar weder oprichten, opdat het overige deel der mensen de Heere zoeke.'

In het Woord van God wordt de Farao beschreven als een jonge leeuw (Ezech.32). In Richteren 14 zien we hoe Simson door de geest des Heeren wordt aangegrepen om een jonge leeuw die hem brullend tegemoet kwam als een bokje te verscheuren. Dit raadsel bracht hij uiteindelijk bij de Filistijnen. Wij hebben deze Simsonische Zalving nodig om aan Egypte te ontkomen, en die Zalving spreekt van een dieper geestelijk lijden dat uiteindelijk zal resulteren in de herbouw van Davids Tabernakel. De personages van het Oude Testament zijn de beelden van Christus die op diepere geheimenissen wijzen. Alleen door het lijden, door het Bloed van Christus, zullen we deze mystiek kunnen openen. Het Oude Testament bezit sleutels waar pinksteren alleen maar naar kan grijpen om te missen. Pinksteren heeft Pasen nodig. De apostel Paulus sprak verder over de geheimenissen van het lijden van Christus, en daarna moesten we die geheimenissen met een lampje zoeken. Laten we blij en dankbaar zijn met de werken van M. Basilea-Schlink die haar leven heeft gewijd aan het vertellen van de diepere paasboodschap, van het lijden van Christus. Zij heeft vele goede boekjes en boeken hierover geschreven

waar we vele goede fundamenten aan hebben ontleend. Waar pinksteren de paas-boodschap loslaat wordt ze of conservatief of komt in strikken terecht zoals Toronto en Prosperity. Ook zien we dan dat pinksteren een 'business' wordt, en daar had God het nooit voor bedoeld. Wij mochten van pasen tot pinksteren komen, maar pinksteren moet ons leiden tot een dieper pasen, tot de sleutels van het Oude Testament waar nog zoveel geheimenissen en mysterieen verborgen zijn.

Ook David had ervaring met door de Geest aan leeuwen te ontkomen, en denk eens aan Daniel. In het boek Daniel over de Babylonische ballingschap lezen we over Daniel die macht heeft over de leeuwen, en drie andere Godsmannen die macht hebben over het vuur. Zij weten wat het is om door de mystieke en geheimzinnige zalvingen van God beschermd te worden. Die zalvingen vormen ook de basis voor het exorcisme. In Christus' Naam en door Zijn bloed als nageslacht van vele Oudtestamentische Godsmannen en Godsvrouwen hebben wij macht over het vuur van demonen en over leeuwen. Om dit gezag dieper te grondvesten doen exorcisten er goed aan de Zalvingen van het Oude Testament te bestuderen en toe te passen. Ook in je persoonlijk geloof is dit van belang. Door het Bloed van Christus hebben wij deel aan die Zalvingen.

Er is een enorme wereldsgezindheid in pinksteren, een enorme geest van 'naammakerij'. Het is de geest van Babel die in haar leeft, van Babylon, en een groot deel van Gods volk leeft bij haar in ballingschap. De Heere zegt : 'Gaat uit van haar. Hebt geen deel aan haar zonden.' Zoals God plagen zond tot Egypte om Zijn volk los te laten, zo zendt God ook plagen tot Babylon. De Heere is de territorium-drang van deze geest zat, en de Heere zegt dat het een sectarische geest is. Alleen de verborgen zalvingen van het paasfeest zullen deze geest kunnen verslaan. 'Noem uzelf geen pinksteren, maar pasen, om tot een diepere opstanding te komen.'

Natuurlijk zal zo'n geest niet veel aandacht aan exorcisme besteden, want hij mocht zichzelf eens in de vingers snijden.

Tongen en profetie zijn de tekenen van het vervuld zijn met de Geest van God. Tongen zijn dan eigenlijk hemelse profetische talen die dan ook weer uitgelegd kunnen worden door de gave van vertolking. Vooral in de apostolische bediening zijn de gaven van vertolking erg belangrijk. In Zacharia lezen we hoe gevaarlijk het is profeetje te spelen (hoofdstuk 13). We moeten opgroeien in apostolische bediening. Profetie blijft erg belangrijk, maar de profeet dient zich te onderwerpen aan het apostolische. Ook de profeet dient ervoor op te passen geen naam te maken, maar dient zich terug te trekken. De profeet die zich hoger dan zijn voegen opstelt ontvangt daarmee de geest van Assur en wordt een onderdrukker van anderen. Maar ook al dat apostolische gedoe van vandaag is vaak haantjeswerk. Wij moeten doorgroeien van bediening naar bediening en niet te lang steken. Van de één naar de andere bediening kan jaren duren, maar laat het geen heel leven duren. Maak ook met het apostolische geen naam en eeuwige stad, want ook hierin zijn we op doorreis. Misschien dat sommigen zich afvragen : Maar apostelschap is toch het vijfde en laatste van de vijf-voudige bediening ? De Bijbel spreekt over veel meer bedieningen. De sleutels hiertoe zijn juist in het Oude Testament te vinden. We hebben nog de bediening van richters naar boven te halen, en de bediening der (aarts)vaders. In de eerste eeuwen noemden zij zich kerkvaders. De verhouding richter en kerkvader is de verhouding territoriale oorlogsvoering en geestelijk reizen. Zoals in het boek 'De Weg van de Vlinder' wordt beschreven houden enkele bedieningen zich nog schuil voor de eindtijd.

Elke bediening kan een gevangenis worden, daarom is het voor ons van belang om de Zalvingen te kennen. Die Zalvingen liggen diep verborgen in Gods Woord en kunnen alleen in een liefdesrelatie met Hem vrijkomen. Deze liefdesrelatie heeft niets te maken met dogma's, naammakerijen, stropdasserijen, en andere zaken die het hart alleen maar verstenen. Zij die God waarlijk liefhebben zonderen zich af, trekken zich terug op de berg, en de Heere zal hen onderwijzen. Al dat kerkenbouwen is niets anders dan de behoefte aan aandacht. God roept ons naar het binnenste van ons hart. De verschillende Zalvingen die daar opgeborgen liggen zijn de sleutels tot de tabernakel van David. Die sleutels zijn de mysterieuze messiaanse personages uit het Oude Testament, de mystieke spiegelbeelden van Christus vol van allegorie. Voor ons zijn het paden om Christus nog beter te leren kennen.

Naarmate wij de Zalvingen van Gods Woord leren kennen, van de aloude personages, zal de Paas-gemeente van de eindtijd meer en meer gestalte krijgen. De Paas-gemeente zal een diepere ontmoeting met het Bloed van Christus krijgen, en zal zich vestigen in het huis van David op de berg Sion. Dit zal allemaal gebeuren in het hart, waar de ware kerk is. Door pasen worden wij aan elkaar verbonden, door het lijden van Christus. Zo worden wij gevoelig voor elkaar en voor Gods Geest, want het kruis breekt door alle muren heen. Dit is de zg. oecumene van het hart. Zo komen wij tot het fundament, tot de voeten van Christus die de vijanden van het Evangelie tot voetbank hebben gemaakt. Deze voeten werden door één van zijn vrouwelijke volgelingen gezalfd met mirre en tranen. Laten we beseffen dat de voeten van Christus die de vijand zullen verbrijzelen doorboorde voeten zijn, dragende de

littekenen van Zijn lijdensweg. De vrouwelijke volgeling aanbad de voeten van Christus, kuste hen, en zo behoren ook wij te doen. Het duurste en kostbaarste wat wij hebben dienen wij te offeren voor de voeten van Christus, en aan Zijn voeten dienen wij te zitten. De voeten van Christus duiden op het altaar. Dit is de plaats waar het vuur vandaan komt waardoor wij macht hebben over de geestelijke vijand. Wij mogen de voeten van Christus aanroepen in de strijd. Alleen door de voeten van Christus hebben wij de macht om in Zijn Voetstappen te wandelen. Voor deze voeten dienen wij alles op te offeren, anders zullen zij niet komen, en niet door ons wandelen. De Zalving van Abraham dreef hem er toe zijn zoon Isaac op te offeren op de berg Moriah. De Zalving van Jakob dreef Jakob tot de ladder des hemels, het pad naar de hemel, en zo kunnen wij deze ladder alleen bestijgen door de Voeten van Christus. Bij de Tweede Komst van Christus zullen Zijn voeten staan op de olijfberg, maar ook de berg Sion zal van betekenis zijn als de toevlucht voor Gods Volk, waar het Huis van David zal zijn. In Zacharia 14 zien we dat de olijfberg zal splitsen tot een dal, waarin Gods Volk een toevlucht heeft. Dan zal er een plaag uitgaan tot de vijanden van Gods volk : God zal hun vlees doen wegteren, hun ogen zullen in hun kassen wegteren, en ook hun tong. Ook zullen de vijanden van Gods Volk, van Jeruzalem, elkaar aanvliegen.

Uitgave : PSK, 2005

1e Jaargang, nummer 39, 15 augustus 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579
‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’
(Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN DE EVANGELIËN - 4

Sommigen vinden de exegetische theologie banaal, omdat die predikt vanuit de grondteksten van de bijbel, en die kennen ze niet. Dat past niet in hun akelig westers-religieuze vocabulaire, en daarom vinden ze het banaal. Maar de zonde is banaal. Niet de exegetische theologie. Ze hebben alles omgedraaid om een schuilplaats te hebben voor de zonde. Dat is Laodicea eigen.

Er is een eeuwige strijd tussen geloof (protestantisme) en werken (catholicisme). Berkouwer stelt dat ze bij elkaar horen, en bouwt er een brug tussen, en brengt ook een andere dynamiek naar voren, namelijk het doden van het vlees, wat Calvijn ook doet. Strijdt om in te gaan. Niet zomaar geloof, of zomaar werken, maar strijdt om in te gaan. Kruisig het vlees en zijn begeertes en hartstochten. Dat is ook waar Yeshua op wees. Laat de zaadkorrel sterven in de aarde. Houdt je aan de geboden, maar de zaadkorrel moet sterven. Het vlees moet gekruisigd worden. Dat is ook waar Paulus op wees. Geloof en werken zijn vruchten van deze strijd. Wij moeten hard aan onszelf sterven. Dat is niet slechts een opname, maar ook een overname. Het is wat we het hardere werk noemen : de geestelijke oorlogsvoering. Hierin kan veel misgaan, en daarom is opvoedkunde nodig, bittere opvoedkunde. De mens moet door groot lijden en strijden heen om tegen de wereldse machten bespaard te blijven.

Het leven heeft vele facetten. Strijd voor je leven. Om alle facetten wordt gestreden. Strijd voor kennis. Analyseer en pas toe. Dat was ook de boodschap van Berkouwer, en van Calvijn. Het was ook de boodschap van Jezus en Paulus. B. Wielenga liet in zijn bespreking van zondag 1 zien dat er een balans moet zijn tussen intuïtie en methode. Hij was één van de grote architecten van de gereformeerde kerk van Kuyper, in het middenrijk van deze kerk. Na het heengaan van Kuyper probeerde men de boodschap verder te nuanceren en uit te werken, tot de neo-kuyperiaanse kerk. Hierin waren zowel Berkouwer als B. Wielenga belangrijke dynamieken.

B. Wielenga waarschuwde ervoor dat men de troost niet moest gebruiken als een wijsgerig middel om de ellende weg te redeneren. Hij was zich bewust van de valse trooster die heerste op aarde, waar ook de nieuwe bijbel op wijst. Er is een troost die losgekoppeld is van onderwijs en een goed geweten, en die is losgekoppeld van de bloedlijn van Calvijn en B. Wielenga. Ook Berkouwer hamerde op het belang van goede werken. Geloof sloot de goede werken niet uit. Daar waar de kerk zich loskoppelde van het diepte-werk van Calvijn en toevlucht nam tot een simpele, kortaffe TULIP, daar dementeerde de kerk, als tegenstander van het gereformeerde. Eerst moest de diepte van de put van ellende onder ogen gekomen worden, de diepte van de zondeval, wat Calvijn ook het doolhof van jammeren wordt genoemd. Hierin heeft men een kampstrijd te strijden. De valse trooster wil de mens doen indutten in deserteurenschap, de wijn met mirre doen drinken, die Yeshua geweigerd had. We zien hier ook dat hen die de mirre-wijn drinken juist hen zijn die geweigerd worden door Yeshua. Yeshua zal ze niet kennen. Ze zijn niet diep genoeg gegaan. Ze hebben het kruis van zich afgeworpen voor wereldse winst, en werden zo gebodenloos, tot een valse opstanding, de opstanding van het onwillige vlees. Heel veel van de moderne opstandingen zijn slechts tekenen van koppigheid. Het is rampzalig in de hedendaagse opstandings-theologie. De nieuwe bijbel laat zien dat de ware opstanding de vreze des Heeren is, en die redeneert niet zomaar alles weg om zich aan troost tegoed te doen. Het heilige geestelijke wat na Yeshua zou komen zou leiden tot de volle waarheid. Troost mag niet afdoen aan de volle waarheid, niet ten koste zijn van de volle waarheid. Daarom is er een strijd tegen de valse trooster waar de nieuwe bijbel over spreekt. B. Wielenga stelt in zijn bespreking van zondag 2 dat de enige troost in de ellende-kennis ligt. Dat is een organisch geheel. Dat mag je nooit loskoppelen.

B. Wielenga gaf Boeddha en Schopenhauer gelijk, als zijnde pessimisten, dat ze het leven onherroepelijk en ongeneeslijk ziek noemden. B. Wielenga noemt het leven een gestadige dood. Calvijn noemde het leven waarmee de mensen zich vleiden de ergste dood.

B. Wielenga stelt dat de mens God haat in plaats van zijn leven, en die haat bewerkt onverschilligheid en onnadenkendheid tot Olympische rust. De mens heeft hele andere goden naar binnen gehaald. B. Wielenga stelt dat de geschiedenis der mensheid daarom een criminele geschiedenis is. De mensheid is vol van ijdele waan van trotse zielen,

terwijl ze stinkende zijn, stelt B. Wielenga. Ze kennen de kunst zich met God en de allerheiligste dingen te bemoeien zonder God te kennen. De mens heeft dan objectieve waarneming nodig door de roman, en subjectieve waarneming door de dichterlijkheid, wat tekenen zijn van groeiend ellende-besef, stelt B. Wielenga. Dan worden namelijk alle verhalende dynamieken erbij gehaald die nodig zijn om te laten zien wat er nu daadwerkelijk gaande is, en dit put uit een diepte-besef, terwijl daar waar die dynamieken er niet zijn alles oppervlakkig wordt en doodgroeit.

Calvijn stelt in zijn commentaar op Lukas 23:31 dat de gesel die voldoende getuchtigd heeft zal worden tot slagersmes om de vijanden neer te halen. Er moet balans en wisselwerking zijn tussen gesel en werpspeer, tussen tucht en oordeel.

Wielenga noemt de mens erger dan het beest, omdat de mens haten kan. De mens is de ergste ongeneeslijke ziekte. Het koninkrijk van God is binnenin, daar waar de nieuwe mens is. Er is geen hoop voor de oude mens. Daar is geen geneesmiddel voor. Het vlees moet sterven. Aan die eeuwige dood ontkomt de mens niet. Dat is wat het leven is. Het is een jacht naar betekenis. Die ligt niet van buiten maar van binnen. Uiteindelijk ligt het ware leven in de eeuwige principes. Ook het binnenste van de mens moet daaraan afsterven, omdat het slechts een zinnebeeld is. Ragnarok zal komen om zowel de mensenwereld te laten instorten als de godenwereld. Dat zal gebeuren door de komst van de reuzen, de grotere verbanden, waar de nieuwe bijbel over spreekt. Ook de eigenzinnige theologie van de mens moet dus afsterven. Er is een ziekte diep in het hart van de mens, die ongeneeslijk is. Het koninkrijk van God is van een andere wereld. We moeten ontwaken tot het vreemde. We moeten net als Adam in de paradijselijke slaap vallen, om Eva te ontmoeten, de moeder van alle levenden. Nu is er een lagere Eva en een hogere Eva. Wielenga stelt dat haat regeert in de mensenwereld, en dat haat veelal bedekt ligt onder het ornaat van liefde en vroomheid. Wielenga stelt dat de duivel de mens in dit huichelspel tot een volleerde heeft gemaakt. Ze zijn hierin ‘professioneel’ geworden en ‘deskundig’. Professionele leugenaars. Ze zijn de zonde gelijk geworden door hun volleerdheid. Daarin ligt het gevaar. De volharding in zonde leidt tot de wording van zonde. Zo worden mensen tot duivels. Schopenhauer stelde : ‘Want de wereld is de hel, en de mensen zijn enerzijds de gekwelde zielen en anderzijds de duivels daarin.’ Pascal noemde de zondaar in de mens een onbegrijpelijk monster. Wielenga wijst dan op het belang van het heilige geestelijke, en dat er geen kennis van Jezus is zonder de kennis van Adam. Eerst moet de mens kennis hebben van zijn diepe val. Dit komt aan op het volleerd worden in geschiedenis. Wielenga noemt het een wetenschap. De nieuwe bijbel stelt dat we het visnet moeten opnemen en de strijd moeten aangaan met het vlees, de onwetendheid en de eenzijdigheid. Het is dezelfde strijd die de woestijnvaders hadden. De illusies van de stad probeerden hun hoofd binnen te dringen, en ze moesten volharden in hun afzondering, in hun lijdensgezindheid en strijdensgezindheid. Ze moesten zich onderwerpen aan de gesel die zo zou rijpen tot een wapen tegen de goddelozen.

Een grote menigte nu van volks en van vrouwen volgde hem, die ook weenden en hem beklaagden.

Calvijn laat in zijn bespreking van Lukas 23:27 over de vrouwelijke volgelingen van Yeshua duidelijk zien dat het zaad van de vrouw, en haar tranen, in opstand komen met een veroordelend getuigenis tegen de vloekwaardige en goddeloze wreedheid van de mannen die met de farizeeërs hadden samengespannen om Yeshua te doden, en daar hoorden ook de schriftgeleerden bij. De duivel gebruikt de bijbel om Yeshua te doden. Daarom moet er veel meer gebeuren : de mens moet het heilige geestelijke ontvangen en gebonden worden met de hemelse touwen, om zo te gaan tot de nieuwe bijbel, het boek des levens, ‘opdat uw namen er in worden opgetekend.’ Het heilsfeit van de komst van het boek des levens, de openbaring van de witte steen, doet niet af aan de noodzaak van het persoonlijke ervaringsfeit. Het beloofde land moet in bezit genomen worden. Je moet niet alleen het boek kennen, maar ook de Schrijver. Woord en Woordgever. De witte steen is er alleen voor de overwinnaars, hen die hard aan zichzelf zijn gestorven, hen die de grootte kennen van de zwarte steen, en de dieptes ervan.

Er is geen letterlijke bestaansgestalte. Wij zijn een zinnebeeld. We leven alleen in betekenis. Het gaat niet om de letterlijke waarheid, maar om de waarde. De volle waarheid is de waarde van de betekenissen. Daarbuiten is alles materialisme.

Wat is dan eigenlijk de boodschap van genade in de reformatorische leer ? Men heeft het vaak verkeerd begrepen, verkeerde nuances gelegd. Genade betekent een paar stappen terugnemen, want de wereld was in overmatig oordelen, vooroordelen, terechtgekomen (Zeeën 4:10). Genade betekent alles teruggeven aan God.

De nieuwe bijbel, het boek des levens, oftewel de witte steen voor de overwinnaars, is in de hemel gezien, in de hemel geopenbaard, en is dus niet zomaar door mensen geschreven. Het boek heeft zichzelf geschreven als een natuurverschijnsel. De Schrift is gegeven. Zorg dat je vol wordt met het Woord des Heeren, en wie de nieuwe bijbel heeft gelezen weet dat de Heere niet zomaar een persoon is die boven alle dingen troont, maar de Heere betekent de overwinning over het vlees.

Het is iets wat is en bestaat als in een geheimenis, wat ons tegemoet is gekomen, in het gehele mysterie van het bestaan en het leven. Het is geschiedenis en toekomst geopenbaard, zowel het hiervoormaals als het hiernamaals.

Het volk is ten gronde gegaan door emotie-theologie, door de uitschakeling van het verstand en het geweten. Kamba 17:171 zegt : ‘Diep in de ziel ligt het hart, de plaats van honger, kennis en geweten.’

COMMENTAAR OP BEHEMMA 1:1-12

BEHEMMA

1.

De tuin en de kerk

1. Ik liep door de tuin. De wind blies zachtjes in mijn gezicht.

Dit is hoe de nieuwe bijbel begint. Ook de oude bijbel begint met een tuin. We kunnen denken aan de tuin van Eden.

2. Ik was op zoek naar iets speciaals, iets dat ik nooit zou vergeten.

De ik-figuur heeft een zoekende houding, en is niet op zoek naar iets vluchtigs, maar iets wat eeuwigheids-waarde heeft, iets waar de ik-persoon op zou kunnen bouwen, iets wat de ik-persoon niet zou vergeten, wat telkens bij hem zou blijven, wat hem zou kunnen leiden. Het ging hem niet om iets gewoons, maar iets speciaals, wat hem naar een nieuw niveau zou kunnen brengen. De nieuwe bijbel begint dus met een open houding.

3. Ik keek in de verte naar de mozaïek-ramen van de kerk.

Het is opmerkelijk dat er een kerk wordt genoemd die in de tuin staat. Dat was niet letterlijk het geval in de hof van Eden, maar waar twee of drie tezamen zijn, daar is God in hun midden. Dat was het geval met Adam en Eva. Zij wandelden tezamen en met God. Zij waren de eerste kerk.

4. Ik zag een gezicht van achter het mystieke raam naar me zwaaien. Ik rook een zachte adem van rozen en narcissen, en ik liep door de tuin, naar de kerk ernaast.

De nieuwe bijbel begint met bloemen, want zij zijn gracieus en dichterlijke boodschappers, om ervoor te waken dat dingen niet te letterlijk worden. De nieuwe bijbel waarschuwt veel tegen verletterlijking, en wijst erop hoe belangrijk de vergeestelijking is. In het voorwoord wordt er ook over gesproken dat het een dichterlijke bijbel is. Dat wil niet zeggen dat bloemen zoete-lieve gerritjes zijn, want de rozen hebben ook doornen.

5. Ik ging het portaal binnen en vroeg me af wie ik daar zou ontmoeten.

Hij trekt de stoute schoenen aan en gaat de kerk binnen, op zoek naar principes, op zoek naar de bron, naar zingeving en nut, naar bevindelijkheid.

6. Deze kerk vertegenwoordigt de vrije, hemelse fontein, die in ieders hart leeft, als men daarnaar wil leven.

De hemelse fontein stijgt boven al het menselijke uit. In die zin is het vrij, dus vrij van menselijke gedachtengangen, maar wel gebonden aan de stromen van de hemelse filosofie

7. Sommigen zullen dichter bij deze fontein komen, anderen zullen het meer en meer verlaten.

Er is dus wel een keuze verbonden aan de hemelse stromen. We moeten zowel binnenstromen als uitstromen, want we hebben ook een boodschap te brengen.

De zes bloemen

8. Er zijn zes bloemen in het huis van Eli, de hogepriester van Israël, de uitverkorene. Hij was de verzachter aller verzachters, en nu nam God hem weg, want hij waarschuwde zijn kinderen niet.

We zijn in een gevaarlijke situatie als er niet meer gewaarschuwd wordt tegen de zonde. Odenlech 1:1 zegt : ‘Wee de ouders die hun kinderen niet onderwijzen over wat er gaande is.’ Er is geen bestaan mogelijk als die alertheid niet overgedragen wordt.

9. Samuel’s tranen zullen voor eeuwig op zijn graf vallen.

Eeuwig is een dichterlijke term, een hyperbool. Het betekent ‘diep genoeg’, in de zin dat Samuel bedachtzaam en volkomen is geweest in zijn tranen, en het niet zomaar van zich af heeft geschoven, maar betrokken is.

De eerste bloem

10. Vader Eli, deze bloem bloeit vanuit mijn hart voor u. Ik, Samuel, uw uitverkoren zoon, ik kom naar u toe, want u hebt me vanuit Mercurius op doen komen en me naar het huis van Venus gebracht.

Er zijn geen passieve tranen bij Samuel. Zijn tranen werken actief aan de zaliging van Eli. Mercurius is het huis van handel, en Venus is het huis van de liefde, van de empathie. Wij mogen nooit koud worden in ons handelen en passief worden in onze tranen. Onze tranen moeten zijn als woeste rivieren. Zij hebben ten doel de doden tot leven te wekken.

11. U verzachtte mijn wonden, u verzachtte mijn ziel en gaf me gouden brood om te eten. In uw huis, o vader Eli, kon ik de stem van God horen die tot mij sprak.

Als we tuchteloos opgroeien en toch ons hart naar God zoekt en open is voor God, zoals de ik-figuur in de tuin bij de kerk, wat duidelijk een beeld van Samuel is, dan komt God ons tegemoet, en spreekt tot ons, om diepte in alles te vinden.

12. Mijn bloem van dankbaarheid zal voor altijd bloeien. U hebt mijn deur naar de hemel geopend.

Samuel moest tot de bron komen, de fontein, van het goede in alles, ook in zijn situatie. We kunnen alleen de diepte in als we dankbaar worden voor het lijden. Door de dankbaarheid voor het kleine, dat wat we al hebben, komt het uiteindelijk tot eeuwige bloei, en gaan we de diepte ervan zien. Alles wordt nieuw door de dankbaarheid. Alles ga je met andere ogen bekijken door de dankbaarheid.

TEKST VAN DEZE WEEK :

'Wandel met genade, want je mocht het eens aan het verkeerde eind hebben.'
Zeeën 4:10

1e Jaargang, nummer 40, 17 augustus 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579
‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’
(Kerkorde Emden, 1571)

DE WARE LIEFDE DES HEEREN

‘Als je door de hemel gevoed wil worden moet je afwachten, en veel ander voedsel afwijzen. Je moet een gelofte afleggen tot de hemelse honger. Op het breekpunt komt het nieuwe leven je tegemoet.
Soms zie je in dat je niet verder kan, dat alle wegen doodlopende wegen zijn, en dan moet je tot het uiterste, tot bloed, zweet en tranen, tot grote wanhoop aan toe, wachten op de hemelse weg. Alles moet je ervoor achterlaten. Alles moet je ervoor over hebben, anders leef je slechts in een leugen.
Alles komt op zijn tijd. Het is niet aan de mens om dat te bepalen, want de mens overziet het niet. De natuur houdt met alle meespelende factoren rekening, en daarom is de natuur de natuur. Het is meedogenloos tot het menselijke denken.’
Zeeën 4:60-62

Geliefden, het smalle pad is een doodlopende weg voor het vlees. Het is een fuik voor zonde en leugen. Daarom ontwijken een heleboel mensen die van hun oude zelf houden en hun oude leven het smalle pad. Ze willen niet door de enge poort om alles af te leggen van het oude handelen en wandelen. Het is een les voor ons, om niet zoals hen te zijn. Als iedereen om ons heen het smalle pad zou begaan, dan zouden er veel mensen het smalle pad gewoon begaan vanwege de eer, het erbij horen, lekker gemakkelijk in de massa opgaan. Vandaar dat de Heere ons in een situatie heeft geplaatst waarin wij als enige het smalle pad zouden moeten begaan, want de massa’s zijn op de brede weg.

Beseffen we dat, geliefden, wat er staat in Zeeën 4:62, dat als we God ontmoeten, tot God naderen, dan naderen we tot een God die meedogenloos is tot het menselijk denken. We naderen tot een roofdier die ons vleselijke leven als een prooi beschouwd. Wat voor fabeltjes heeft de mens verzonnen om maar aan die God te kunnen ontkomen. Het zoonschap vertrapt, men is tot hoerenzoon geworden. Je moet veel ander voedsel afwijzen om tot God te kunnen gaan, stelt vers 60. Je moet maagdelijk het hongerpad opgaan tot de Heere. Het is het gaan tot het breekpunt, en dan komt het nieuwe leven.

God is het meedogenloze, waar onze catechismus ook over spreekt in inzetting 24, en juist dat, juist dat is het hemelse medelijden, want het beschermt ons tegen de zonde. De zonde is uit om ons te vernietigen. Dank daarom God voor de meedogenloosheid des Heeren. Oh, aanvaardt die meedogenloze God vandaag in uw leven, want dat is het ware zegel der liefde.

COMMENTAAR OP BEHEMMA 1:13-14

De tweede bloem

13. Drie keer hoorde ik de stem van de Heer, en drie keer sprak u tegen mij dat u het niet was.

In die tijd waren de woorden des Heeren schaars, en gezichten waren niet talrijk (I Samuël 3:1). Het was heel zeldzaam en daarom een unieke situatie, als een schepping des Heeren die tijd, toen de Heere het Woord tot Samuël bracht, zoals in het boek Genesis alles begint met de ledige en woeste plaats die de aarde was geworden na de schepping van hemel en aarde. Ineens was daar een tuin. Ineens was daar Eden. De Heere had land gemaakt in de zee, als een eiland. Samuël moest er zeker van zijn dat het de Heere was en niet een mens. Daarom testte hij het drie keer. Alleen als wij testen wordt de relatie met de Heere in de juiste richting gedreven. We zien dat de eerste teksten van de nieuwe bijbel over de ik-persoon in de tuin met de kerk op Samuël slaat, die tot het huis van Eli gaat, tot de tabernakel, oftewel de kerk. Eli had zich naar hem uitgestrekt. Eli was een half-half persoon. Hij vermaande zijn zonen wel, maar het kwam niet tot actie. Hij bedreef niet de waarlijke tucht. In die situatie moest Samuël dus de Heere vinden. Ik werd wakker met een hele hoge toon, die heel zoet was en licht, maar aanhoudend, en het riep mij op om een commentaar te leveren op deze verdere verzen van het boek.

14. U verwees me naar de bloem, de bloem van Venus. Deze bloem bloeit vanuit mijn hart naar deze bloem, die tegen mij sprak.

Grote bruggen wil de mens aanleggen met veel tam tam, tussen organen, tot meerdere glorie van de mensheid, maar de Heere werkt in het subtiele, door het bloeien. Het is juist de sensitieve bloesem die bloemen met elkaar verbindt, omdat er ook zoveel mis kan gaan, want de mens is nogal lomp en niet genuanceerd. De mens speculeert voortdurend en duwt het tot waarheid,

terwijl het de leugen is. De bloem blijft aandacht geven aan de verbanden. De mens gooit heel wat overboord om het in zijn eigen begeertes te laten doorwerken. Empathie geeft aandacht aan het geheel, en alleen zo is er bloei. Dat is wat de bloem van Venus is. Zo wordt de stem des Heeren opgewekt, wat ook als een bloem beschreven wordt. Samuël testte dit vanuit zijn eigen bloem, de bloem van Venus. We zien hier dat de liefde dichtbij de communicatie met het hogere ligt. Er kan nog van alles misgaan, zoals we zagen in het leven van Eli, en daarom toetst Samuël het, want de liefde moet gericht zijn. Er is een groot verschil tussen aardse liefde en hemelse liefde.

VAN DOVE DOGMA'S TOT LEVENSBRON

'Er is honger in Afrika, terwijl de rijken rustig doorleven. De stem van Afrika is gedoofd, en de rijken worden steeds rijker, chauvinistische varkens als ze zijn, met overdreven liefde voor het eigene, overdreven nationalisme, zo overdreven dat ze doof zijn voor andere landen. Zelfs gaat de scheur dwars door hun eigen land, tussen arm en rijk. Rijkdom is hun natie.
Varkens kwamen aan de macht, en gingen zorg dragen voor de slacht van andere dieren. Het is een varkocratie.'
Ewa 36:10-11

Geliefden, ik zeg dit met tranen in mijn ogen : deze wereld is een gedementeerde, afgeweken wereld. Alles staat stijf door de alcohol. De mens wordt vandaag de dag al met alzheimer geboren, en zij strijden tegen alles wat geestelijk is. Dit doen zij gerust met religieuze wapens en religieuze maskers op. Het religieuze in de hand van het vleselijke is zeer bedrieglijk. Het brein van de doorsnee mens is zwaar, zwaar aangetast.

Ik had een droom dat er een spookachtig witte gestalte in een gang iets tot mij riep. Ik werd van van alles beschuldigd, maar tegelijkertijd vroeg dit wezen mij om hulp. Het was een ziel met alzheimer. Ik keek in de gang en het was een gang van een rusthuis voor de ouden en de gedementeerden. Het was in Heerde, een afdeling in de Rinde. Er kwamen toen schepen vanuit Amerika vol met gedementeerde zielen die allemaal hulp nodig hadden, een beetje zoals in het boek 'De Evolutie van de Hemel'. Deze zielen waren zwaar gezombificeerd en afgetakeld door het systeem. Ik dacht dat het goed zou zijn als Amerika zelf ook zo'n afdeling had, en China zou er ook mee geholpen zijn. Ik raakte in gevecht met de witte spookgestalte. Hij was ook nogal gevaarlijk, want hij kon zichzelf niet beheersen. Hij werd toen dieper in de afdeling gebracht.

Wat moeten wij dan doen als wij zien hoe het westen in hun parasitaire dromen aan het dementeren zijn, zelfs tot op de preekstoel ?

Vers 12 geeft het antwoord :

'Elke stap die ik zet in mijn leven zet ik voor hongerend Afrika om geen deel te hebben aan de gemeenschap met de clowns in het westen.'

Geliefden, de eersten zullen de laatsten zijn. Alles in de hemel is omgedraaid. Het aardse denken van de mens is gedementeerd, wat van geslacht tot geslacht wordt overgedragen. Een kind is al gedementeerd in de wieg. Het is een zombie geslacht. Het is als de dagen van Noach. De ark is 'aandacht voor de armen, vereenzelviging met de armen'. Iedereen is arm op deze aarde. Waar één lid lijdt, lijden alle leden. Iedereen is arm, vanwege het gebrek aan kennis, vanwege zwaar gecompliceerde persoonlijke situaties waar de ander niet vanaf weet. Zoveel vooroordelen allemaal, om ons heen. De mens is arm in het oordelen. Ze weten het verschil niet tussen hun linker en rechter hand.

Geliefden, de westerse feesten zijn flink uit de hand gelopen. Dat begon al in het Romeinse rijk. Het is iets van lang geleden. Het ontspoorde. En nu zijn we hier en moeten we terug, terug naar Afrika, waar we iets hebben laten liggen. Verzoen uzelf met God. God is die arme. God is die verlorene die is achtergelaten. God stijgt niet ver boven het lijden van de ander uit. God is de empathie die alles omvat, die van onderen komt, niet van boven. God is liefde, en elk oordeel komt voort vanuit liefde. Er is geen 'liefde èn rechtvaardigheid', maar 'rechtvaardigheid door liefde, in liefde'. Het komt voort vanuit de liefde en keert daar weer naar terug. Altijd.

Kom, laten wij tot die bronnen gaan. Laat al die vooroordelen en dove dogma's achter, en volg de goede herder. Er is hier geen plaats voor dove dogma's maar voor levende principes. Die geven ook leven. Daartoe zijn wij geroepen. En je wordt geroepen door je eigen roep, stelt onze catechismus in inzetting 53.

Volg de goede herder, ook daar waar het moeilijk is. Er is veel te verliezen en veel te winnen.

1e Jaargang, nummer 41, 21 augustus 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579
'Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.'
(Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN DE EVANGELIËN - 5

'Want bij U is de bron des levens; in Uw licht zien wij het licht.'
Psalm 36:10

We kunnen de waarheid op aarde niet verwachten. Dat moeten we ook niet doen. De waarheid zit maar in een klein hoekje. Het koninkrijk der hemelen is van binnen. Daar moeten we op gericht zijn. We zullen het niet van buiten vinden. We moeten leren te leven onder de druk van deze leugenachtige wereld. Men blijft liegen om ons heen. Zo ontwikkelen wij ons. Zoek het niet van buiten maar van binnen. De opname zal binnenin geschieden.

Toch is met de nieuwe bijbel het Woord vlees geworden, in plaats van dat het vlees Woord is geworden zoals in de wereld. Toch is daar ook het hemelstraaltje gekomen, en die brengt zicht en exegese op de nieuwe bijbel. Dat is een wonderlijk iets. Daarover mogen wij in verbazing en verwondering zijn. De wereld gaat in verwondering het beest achterna, maar de aarde zal vol worden van de kennis des Heeren. Het schijnt dwars door de leugen heen, voor hen die het willen horen. Zoek niet naar volgelingen, maar maak het zaak de hemelse visser van binnen te volgen. Vergader geen mensen, maar vergader hemelse kennis. Zoek eerst het koninkrijk van God en de rest zal u gegeven worden. Het is de Heere die uitmaakt wat die rest is. Het is het overblijfsel, de vrucht, want er zal veel weggekapt moeten worden, veel gesnoeid. De nieuwe bijbel zegt geen restant van de vijand over te houden, opdat het u niet tot strop wordt. Het vlees moet volkomen afgelegd worden, en er moet volkomen zonde overtuiging zijn tot wedergeboorte (Anderlech 8:35).

Het betekent dat ook al wordt alles om ons heen steeds leugenachtiger en bedrieglijker, je gaat steeds meer oog krijgen voor het koninkrijk des hemelen door alles heen, omdat je tot inzicht bent gekomen over de hogere realiteiten waaruit alles voortvloeit. Sommigen zien alleen maar leugen, maar we moeten er dwars door heenkijken. God staat daar aan de andere kant die het touw vasthoudt.

Calvijn sprak dat het volk onverbeterlijk goddeloos was en dat God toen door vreselijke en buitengewone oordelen de wraak hierop deed gevoelen. Toch heeft God, zo stelt Calvijn, zich door een ongelooflijk wonder zich een overblijfsel behouden, opdat het verbond niet door een volslagen ten gronde gegaan volk teniet gedaan zou worden. Door alles heen spreekt God, en door alles heen toont God de almacht van het koninkrijk der hemelen. Men kan dat niet zomaar zien met vleselijke ogen, maar men moet het hemelse oog van binnen ontvangen en zoeken. Het is het oog van de nieuwe mens. Die ogen zijn in de handen des Heeren. Die ogen zijn voor de mens die de heilige berg is opgegaan en zijn zonde heeft afgelegd, de leugen onder ogen is gekomen. Dat is de opstanding van het hemelse oog.

Calvijn stelt dat de waarachtigheid van God altijd als zegevierend tevoorschijn treedt in de strijd met het menselijke ongeloof, in zijn commentaar op Mattheus 27:25. In de wereld worden de rechtvaardigen en de vromen vervolgd en vals beschuldigd, door het menselijke ongeloof. Calvijn wijst erop dat Jezus als een boosdoener ter kruisdood was verwezen, zelfs in het midden van moordenaren geplaatst, als de voornaamste van hen. Calvijn stelde dat het volk zo de levensbron probeerde te doden. Het afgedwaalde volk leefde van de dood, en kon het leven der hemelen niet verdragen, want ze werden erdoor ontmaskerd en openlijk tentoongesteld. Ze wilden niet leven met die schaamte, en stelden zo een onschuldige terecht. Dit gebeurt nog steeds in de zondebokken-theologie. Men kent de betekenis niet van dit verhaal, en wil het ook niet kennen. Calvijn stelt dat Jezus slechts was gekomen ter herinnering aan de inzettingen in het Oude Testament. Maar ze hebben van Jezus een gouden kalf gemaakt, als de gans met de gouden eieren. Ze beseffen niet dat alles diep in zichzelf zich zou moeten voltrekken. Ze zijn afgedwaald. Het zijn Laodiceanen. Ze hebben hun rijk gebouwd op de botten van de vermoorde inboorlingen. Het land was niet van hen. Dat hebben ze gestolen. Nog steeds krijst het bloed van de indianen tot de hemel, en het krijst om wraak. Dat bloed is in ons allemaal. Wij zijn volgelingen en afstammelingen van de levensbron die zij hebben gedood.

De germaanse stammen werden allemaal omgebracht in het tijdperk der inquisities, en nu is alles Rooms geworden. Ook de calvinisten die deze waarheden droegen, de geuzen en de amazones, moesten schuilen onder de grond, en zij vluchtten tot Duitsland, waar de Nederduits gereformeerde kerk

hen binnennam. Zij vonden die schuilplaats onder haar vleugelen. Zij waren op de arend de zee der leugens overgegaan. Nu hadden ze ook nog hun eigen inwendige strijd te voeren met TULIP. De vijand was al ten diepste doorgedrongen in het hart van het calvinisme. Dat zou eeuwen duren voordat ze dit juk van zich zouden kunnen afwerpen. Er is altijd die binnenste kern van het calvinisme geweest die zich niet door TULIP heeft laten storen. De ware bloedlijnen van het calvinisme zijn niet TULIP. TULIP was wat de beunhazen van de markt aan het volk aanboden. Het doet de levensbron van de veel wijdere leer van Calvijn teniet. Zo was er een nieuwe kruiziging, die van het calvinisme zelf.

Calvijn wijst op het diepe lijden van Jezus, die zo diep vernederd werd dat rovers en moordenaars boven hem werden gesteld.

De fout die men in het calvinisme maakte was een fout van de ongeletterden die het werk van Calvijn niet door en door hadden bestudeerd. Ze kroonden TULIP tot God. TULIP is de God van de spijbelaars en de deserteuren, de belasting-ontduikers. Ze stelden een gruwel tot God en plaatsten het in de kerk, waar de oude bijbel voor had gewaarschuwd. De wetteloze zou komen. Het wijdere werk van Calvijn was niet wetteloos, integendeel. Als een Mohammed schreef hij dingen neer die hij niet kon tegenhouden. Op bepaalde punten werd hij hemels geïnspireerd. Toen Mohammed zijn verzen moest binnennemen en overdragen ging dit soms gepaard met grote angst. Zo is dat ook geweest in het werk van Calvijn. Hij was zich overtuigd van zijn belang en zijn verantwoordelijkheid. Er was niets wat dat zou kunnen stoppen. Dit was de eis van het leven. Er moest iets gebeuren. Het overkwam de mensheid niet, maar werd de mensheid geopenbaard. Velen hielden stijf hun oren gesloten. Calvijn werd tot een marktproduct. Calvijn werd tot TULIP, tot een gouden lam, een afgod. Zijn ware leer werd achter slot en grendel gehouden. Het werd veelal in de kerken niet omschreven, beleden en uitgelegd. Ze hadden Calvijn tot een karig rantsoen gemaakt voor het volk. Zo werd het ware calvinisme gekruisigd, de ware boodschap van Calvijn, en gingen de boeven en schurken met TULIP op de loop. TULIP werd God in de kerken, het vijfpunts-calvinisme, terwijl Calvijn veel meer punten had, ook weer punten die TULIP totaal ontkrachtten. Er werd een smerig spelletje gespeeld door de piraten.

In het dieptepunt van mijn leven, toen alles om mij heen was ingestort, en de zonde der wereld aan mij was geopenbaard, fietste ik door de weilanden naar het bos, in totale wanhoop, want ook ik schreeuwde het uit : ‘Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten,’ toen zag ik een wit blauw papiertje aan de kant van de weg, en ik stopte om van de fiets af te stappen. Ik nam het papiertje op en er was een plaatje op met deze tekst eronder :

‘In Uw licht zien wij het licht.’
Psalm 36:10

Het was een papiertje van een bibliotheek. Ik dankte de Heere voor dit teken. De Heere laat ons niet aan ons lot over. Het is me altijd bijgebleven.

In zijn bespreking van zondag 3 laat B. Wielenga de vijand zien waar we voor staan : Het verderf vol procesmatige actie. Er is voortzetting, ontwikkeling, zonder einde, stelt hij. Dat is wat het eeuwige verderf is. Toch moeten we door dit alles heen God gaan zien, de allerhoogste levensbron, en daartoe opklimmen. Alles achter ons laten. Er is in de wereld niets te winnen. We moeten alles verkopen voor de hemelse parel. De gemeente moet weer terugkeren tot de kritieke waarheid, stelt B. Wielenga, en zichzelf opereren. Het gezwel van Laodicea dient uitgesneden te worden. Wielenga wijst op de Franse socioloog, de vader van het anarchisme : Proudhon (1809-1865), die net als in de reformatie streed tegen het kapitalisme en het autoritaire socialisme. Hij noemde het binnenste van de mens een stookplaats van zwijnerij en bedrog. In Animal Farm van George Orwell komt dit weer terug. Dat is ook de varkocratie waar de nieuwe bijbel over spreekt. De varkens dragen zorg voor de slacht van andere dieren. Wielenga stelt dat de zonde zijn eigen orde heeft, zijn eigen wet, en dat die evenals de loop van de natuur geen afwijking kent, tenzij er een wonder plaatsvindt.

Daarna wijst Wielenga, aan het eind van zijn bespreking van zondag 3, op Giovani Papini (1881-1956), een Italiaanse criticus en dichter, die stelde dat de val der mensen ‘verraad aan zijn dierlijkheid’ is. De mens is door dit plichtsverzuim gestrafd, en nu oneindig slechter en ongelukkiger dan een dier. Daarom moet de mens terugkeren tot het paradijs en dit terugwinnen, door terugkeer naar de dierenwereld, stelt hij. Dat is ook wat de nieuwe bijbel is.

Wielenga wijst dan op Rousseau (1712-1778), die ook geen andere uitkomst zag dan de terugkeer tot de natuurstaat van de wilden.

Hoe lichtzinnig de mens vandaag de dag met God en godsdienst omgaat, terwijl God sprak : ‘Geen mens zal Mij zien en leven,’ (Ex. 33:20) stelt Wielenga dan in zijn bespreking van zondag 4. Als het allemaal waar zou zijn wat de mens allemaal zegt over God, en daadwerkelijk God zou hebben ontmoet, dan zou de mens niet meer leven. Wielenga toont aan dat alleen voor de gelovige de toorn des Heeren vreselijk is, want de goddeloze is hierover totaal onverschillig. Hij stelt dat degene die God waarlijk liefheeft siddert in droefheid om God’s verbolgenheid. De ware gelovigen zijn dus zeer ernstig en niet lichtzinnig in hun spreken over

God. Ze doen niet alsof ze God in hun broekzak hebben op basis van de traditie. Ze zoeken geen eer en loon van mensen, terwijl ze hun Heere verkopen. Wielenga stelt dat God vreselijk is en het Woord van God is vreselijk. Wat de mens er verder van heeft gemaakt doet het geen eer aan. Ze hebben de Heere opnieuw gekruisigd. Wielenga wijst op het vreselijke en ongeneeslijke proces om ons heen. Daarom moeten we het koninkrijk van binnen zoeken. De aarde wordt een jammerdal, zegt hij. Het goede is niet tot daadwerkelijk nut tot de mens. Hij wijst op de cultuur en de wetenschap die het lijden van de mens alleen maar vergroten, al die schone pogingen tot opbouw, want het is allemaal ten dienste van het egoïsme. Hij stelt dat de mensen elkaar in de weg staan, en elkaar verslinden. Deze ziekte blijft zich maar vertakken, stelt Wielenga, de dood infecteert het leven, en woelt maar voort, en het verscheurt de band tussen lichaam en ziel, en ook de banden tussen volkeren, rassen en klassen. Hij stelt dat de moderne mens met zijn grote winst de diepst ongelukkige is. Hij wijst dan op Kuyper die stelde dat al het plus van de bevoorrechting tot minus wordt, en dat de weldaden tegen de ongehoorzame getuigen. Ja, de weldaden zijn de vijanden van de ongehoorzame mens. Zij hebben de ongehoorzame mens reeds krijgsgevangene gemaakt.

GOD HEEFT VOORZIEN

De duivel zal niet zomaar opgeven. ‘Ze zullen doorgaan,’ zo lang als ze kunnen. Besef dit altijd want je bent hier op oorlogsmissie. Herinner jezelf eraan : ‘They are trying to kill me.’ Je moet vechten voor je leven. De doodsvijanden die je ziel willen omleggen geven niet zomaar op. Ze gaan door tot het uiterste, totdat ze niet meer kunnen, totdat ze in slaap zijn gevallen. Dat moment is nog niet gekomen. Het is nog volop oorlog, maar de Heere heeft ons wapenen en munitie gegeven in de nieuwe bijbel, en dat is wel nodig voor deze gevaarlijke tijden. Het is niet bijbels om te zeggen : ‘Oh, we hebben de oude bijbel al, dat is ons genoeg.’ Neen. In de dagen van de oude bijbel kon de wereld veel nog niet verdragen, en daarom moesten ze wachten op de volle waarheid. In het boek Openbaring wordt er gesproken over de komst van de nieuwe bijbel.

God heeft voorzien in het hemels manna, het verborgen manna, in deze tijden, in dit dieptepunt der tijden. Het is uit de hemel komen regenen. Het kwam ook met een nieuwe catechismus.

We moeten onthouden : Het is niet voorbij voordat het voorbij is. In het leven moet je door verschillende stadia heen anders heb je geen fundament. Vandaar dat het leven ingewikkeld is en ingewikkeld moet zijn.

COMMENTAAR OP RIVIEREN 1-2

RIVIEREN

1.

De mens heeft niets

1. De mens strijdt tegen de hemelse oceaan, en de mens is hierin maar een druppel.

Wat beroemt de druppel zich tegen de zee ? Dat is de mentale ziekte die de mensheid heeft. Ze beroemen zich tegen hun maker. Ze beelden zich van alles in. Heeft de maker dan een fout gemaakt ? Nee, de maker heeft hen vrije wil gegeven. Dat is het risico als je iemand een vrije wil geeft, maar het is de enige weg. God is geen psychopaat zoals in het TULIP-calvinisme. Maar waarom zou de mens voor het verkeerde kiezen ? Waarom kiest de mens ervoor om in hoogmoed tot zijn maker te leven en allerlei afgoden te verzinnen, ook in het westerse christendom ? Wat hier in het westen allemaal voor God doorgaat is zelfs te schandelijk om te noemen. Men ziet al die verschillen en tòch gaat men ermee door. Op elke hoek van de straat zijn de goden weer anders, en toch gaat men door, alsof er niets aan de hand is, en hun god de beste en de ware is. ‘Mijn Jezus is beter dan jouw Jezus, mijn God is beter dan jouw God,’ enzovoorts. Er is iets verschrikkelijk mis op deze wereld. Men moet stoppen met spelletjes spelen, maar men heeft een vrije wil. Waarom wordt de vrije wil op grote schaal misbruikt ? Waarom kiezen mensen voor het kwaad, voor de leugen ? Waarom zijn mensen zo koppig in hun eigen wegen ? Dat is een groot vraagstuk in de antropologie, in de theologie en de filosofie. De nieuwe bijbel laat zien dat we met prisma’s te maken hebben, en dat we tot de bron-prisma moeten gaan, tot de oerbronnen des hemels. Men moet de reflectologie kennen om deze verschijnselen te doorgronden. De mens wordt beproefd door deze dingen. Volg de massa niet in het kwaad.

2. De mens denkt dat hij heel wat heeft, maar hij heeft niets.

Het is de Laodiceaanse mens die zijn bezit overdrijft, ook zijn relatie met God, zijn goedheid enz. Hij leeft in een overdreven wereld. De mens heeft niets, en moet dat eerst onder ogen komen. Alles om ons heen is bedrog.

3. Ze zeggen niet : Uw wil geschiede, maar ze hebben het altijd over hun eigen wil, en ze willen nog zoveel. Het zit in de mens, en ieder mens moet dit persoonlijk overwinnen.

Het is de wil van het beest van de onwetendheid wat zich projecteert op de mensheid, en dit kan de mens alleen overwinnen door ingeleid te worden tot de hemelse kennis, en daarom is de nieuwe bijbel ook gekomen. De aarde zal vol worden met de hemelse kennis.

4. Eerst is er een gevecht tegen de

leugen.

Voor hen die in onwetendheid leven : Er is geen directe weg tot de hemelse kennis. Het gaat via de confrontatie met de leugen, waarin de mens getest wordt. De hemelse kennis kan dus alleen vergaard worden in de geestelijke oorlog. Eerst zou de mens van wetteloosheid verschijnen, en dit verklaart ook het verschijnsel dat zovelen voor de leugen kiezen. Eerst is daar de confrontatie, en dan wordt de mens ingeleid tot de hemelse kennis.

5. Er is geen weg dan door het geestelijke visnet. Door het geestelijke visnet wordt de opgenomen mens verbonden aan de natuurkennis.

Er moet een verzamel-element zijn in de geestelijke wereld, want het westerse christendom heeft missende schakels, missing links, waardoor het in dezelfde cirkels blijft draaien. Het geheel is afgesloten, en daarom wordt het beeld van het geestelijk visnet gebruikt, dat er nog een werk te doen is.

2.

Durven te lijden

1. Het stopt niet na de ontvangst van het geestelijke, want dan moet je ook nog de opname ontvangen.

Het stopt niet met pinksteren. Er is ook het feest van het hemelse touw, waar Mozes al op wees in de uittocht en waar Paulus op wees, want hij was gebonden in het heilige geestelijke. Zomaar het heilige geestelijke ontvangen is niet genoeg. Er zijn zovelen die claimen het heilige geestelijke te hebben ontvangen, en ze vechten met elkaar. Je moet gaan voor het hemelse touw.

2. Ben jij al opgenomen, of leef je nog in het vlees ? Verlang je naar een uiterlijk teken, of richt je jezelf op het binnenste ?

We moeten beseffen welke rijkdom we hebben ontvangen in de nieuwe bijbel. De nieuwe bijbel, het verborgen manna voor de overwinnaars over het vlees, is de opname van de gemeente, het hemelse touw wat ons tegemoet is gekomen. Dit koninkrijk is van binnen, niet van buiten. De opname moet dus ook als geestelijk beschouwd worden. De vleselijken zullen dit niet begrijpen. Ze beoordelen alles vanuit de materie.

3. Draag het lijden maar, je bent een geestelijke visser. Al het lijden komt ergens anders vandaan.

Het lijden hoort bij het geestelijk vissersschap. Het lijden is een teken dat er geestelijke vissen binnenkomen, telkens weer. Het lijden moet je dus op de koop toenemen. Het is onmisbaar in het vak.

4. Het lijden is niet voor niets. Durf te lijden, het is beter dan vals en onverschillig over de ruggen van anderen heen gelukkig te zijn.

Als je niet lijdt is dat een teken van stilstand. Dan is er geen ijver meer. Er is genoeg lijden om te dragen. Iedereen mag meehelpen. Teveel geluk is een afremmer van groei en van het werk des Heeren.

5. De geestelijke visser gaat langs. Heb je het gehoord ?

Wij moeten gevoelig worden voor het reilen en zeilen van het vissersschap. Wij moeten leren dit pad te begaan, wat de enige weg is. De hemel heeft ervoor gekozen dit beeld te gebruiken. Als de geestelijke visser langsgaat moeten we al het ander werk afleggen. De mens doet werk wat geen werk is. We moeten de geestelijke visser leren herkennen.

TEKST VOOR DEZE WEEK :

‘Het is je niet overkomen, maar het is je geopenbaard.’
Anderlech 1:44

1e Jaargang, nummer 42, 22 augustus 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579
‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’
(Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN DE EVANGELIËN - 6

De liefde eist de dood van het vlees, de dood van de zonde. Met minder neemt de liefde geen genoegen. Het sterven van de oude mens is in verbrokenheid, en de opstanding van de nieuwe mens is in verbrokenheid. Alleen in de vreze des Heeren, wanneer de dood des vlezes diep is ingetreden, kan de nieuwe mens opstaan. Het is geenszins de trotse, religieuze haan die men heden ten dage ziet. Er is een pseudo-opstanding bezig in Laodicea, die daar raast, en goed wordt verkocht. Jezus is als het gouden gelukslam wat men verafgood, maar men kent de betekenis en de waarde ervan niet. Snelle paarden heeft men gekozen, maar die zijn op weg naar de afgrond. Al deze snelle wagens zullen in de rivier storten.

De ware opstanding is een verbrokenheid in zichzelf, en komt niet zonder tranen. Vaak is wat voor opstanding vandaag de dag doorgaat opstand naar God. Het is vaak de opstand van het vlees in zijn laatste doodsroerselen om aan het juk van God te ontkomen. Het zijn de laatste stuiptrekkingen van de zonde.

In zijn bespreking van zondag 4 stelt B. Wielenga dat de moderne mens te bang is geworden voor de vreze des Heeren. De mens heeft toevlucht gevonden in dode cliché’s. Hij noemt de afwezigheid van strijd over het algemeen geen teken van gezond geloof maar van de geestelijke slaap, want de heiligen in de bijbel beefden, schreeuwen en kermden als zij tot God naderden. Nu, vandaag de dag, wordt er met het grootste gemak over God gesproken. De ideeën zijn verdeeld, strijden tegen elkaar, en toch gaat men er rustig mee door. Het volk is zwaar en zwaar ziek. Er is een andere, vreemde God, in het spel gekomen. De wereld is ten onder gegaan in vleierij, voornamelijk zelf-vleierij. Wielenga stelt dat de kerk harder moet worden in de waarheid naarmate de wereld verhardt in ongeloof.

Dit betekent een uittocht uit Laodicea. Op adelaarsvleugelen worden wij geroepen tot de wildernis waar behoudenis is. Daarin ligt het geheimenis van de opstanding opgeborgen. We moeten de valse behoudenis en opstanding van stad en kerk achter ons laten. De kerk is van binnen. Het gaat niet om de uiterlijke vormen van de kerk, maar om de innerlijke betekenissen.

Wielenga stelt dat God de waarheid gehuld heeft in geheime orakels. Hij wijst op Freud die religie de ergste ziekte noemde. Er is valse rust onder kerkelijke en bijbelse mensen, stelt Wielenga. Hierin oefenen ze hun boezemzonde uit, stelt hij : verdeeldheid. Wielenga bindt dus geen doekjes om de kerk, en vleidt haar niet, maar steekt het mes erin. Hij is in gevecht met het instituut ‘kerk’. Had de kerk niet de taak om de jeugd in te wijden in de geheimen van openbaring ? Als Jezus vandaag zou wederkomen, dan zou hij met de gesel door de kerk gaan. Dan zou hij al hun markttafels omkeren, en de dieren vrijzetten. J.P. Paauwe riep ook over de moderne kerk : ‘Gaat uit van haar.’ We moeten terugkeren naar de grondbeginselen waarvan is afgeweken. De kerk is het moderne Babylon geworden. Hoog zijn hun torens. Diep zal het allemaal vallen. Wielenga noemt het oordeel een duizelingwekkende afgrond. Hij noemt als vier uitersten : dood, oordeel, hemel, hel. Hij noemt het geloof niet als de verhindering van het klagen, maar de inzetting van het klagen. Als we naar de vier uitersten kijken dan is er niet zomaar hemel of hel. De Heere tuchtigt de mens met dood, oordeel en hel, ieder mens, zoals Jezus hier ook doorheen is gegaan. Ook de hel zal niet het laatste woord hebben, want die zal geworpen worden in de poel des vuurs, wat overigens in de grondteksten genezende kwaliteiten heeft. (Openbaring 20:10,14). Dit is de tweede dood.

In de Statenvertaling staat :

‘En de zee gaf de doden, die in haar waren; en de dood en de hel gaven de doden, die in hen waren; en zij werden geoordeeld, een iegelijk naar hun werken.’
Openbaring 20:13

Telkens weer moet de hel zijn inwoners opgeven, net zoals de dood. Soms zijn er nieuwe oordelen, moet de mens opnieuw worden geoordeeld. Het is een samenspel tussen hel en oordeel. Het zijn eeuwige dynamieken in hun dichterlijke zin, niet in hun letterlijke zin, en situaties kunnen verschillen, waar Augustinus ook op wees, want er waren ook wezens in het vuur die eigenschappen hadden om geen schade te lijden in het vuur. Dat kwam al voor in de Egyptische teksten, en het is ook een feit in de dierenwereld. Maar de mens heeft deze teksten akelig verletterlijkt, en velen zijn erdoor in de psychiatrische klinieken terecht

gekomen. Een schande is het. Deze dingen worden niet genoeg onderwezen.

We moeten oppassen voor het menselijke absolutisme in deze dingen, wat eerder spreekt van ongeletterdheid, een gebrek aan taalkundigheid en lexicografie. Dat is al heel lang geleden de kerk binnengeslopen en de kerk heeft er nog niet mee afgerekend, maar heeft een compromis gesloten met deze geesten, een handelscontract, en men handelt in zielen van mensen. Het zijn conventionele machtsverhoudingen, waar ook Rousseau op wees, in plaats van natuurlijke verhoudingen. Daarom moet de mens terugkeren tot de oerbeginselen van de wildernis, en zo tot een nieuwe schepping worden. De schepping is er nog niet geweest. Dit zijn de nachtmerries van de feutus, zoals onze catechismus stelt in inzetting 11.

Dood, oordeel, hemel, hel. Het is de cyclus van het leven. Het wordt allemaal tegen elkaar weggestreept. Alles zal in de ander eindigen. Telkens moeten ze weer teruggeven aan elkaar, inleveren. Telkens wordt er weer gekomen tot een nieuw oordeel. Telkens weer is er ruimte voor nuancering. Het is immers een gedicht. Het is het gedicht van het menselijke leven. Er worden hele andere nadrukken gelegd. Er komen hele andere betekenissen. God openbaart de ware schepping. Wielenga stelt dat het geloof het dogma maakt tot een lied waarin alle heerlijkheden des Heeren worden geopenbaard.

De oude bijbel gaf een mooie belofte : De hellen die de mensen in hun betweterigheid en bitterheid voor elkaar hadden bedacht en gemaakt zullen weggeworpen worden ver in de vuurzee. En dan zal er een totaal nieuw oordeel komen, ditmaal vanuit de hemel. Alles zal herzien worden. Jezus heeft de tafels van de kerk omgeworpen. Wat denken ze wel niet ? Hun gedachtengoed zou niet eeuwig blijven voortbestaan.

De predikant J. van Dalen (1907-1985) uit de christelijke gereformeerde kerk spaarde de kerk ook niet. Hij noemde de leiding verstopt. Die verstopping omschreef hij als liefdeloos ongeloof. (Uit de Levensbron, 1953, p. 395, 399) Laten we beseffen dat alreeds in de oude bijbel de liefde als de meerdere werd bestempeld over het geloof. Als dan de Heere wederkomt zal hij eerder een mens afmeten aan de liefde dan aan het geloof. Zo zullen vele atheïsten de christen voorgaan. De eersten zullen de laatsten zijn. Overigens werden de eerste christenen ook al atheïsten genoemd, vanwege het weigeren de goden van de staat te dienen.

Calvijn noemde de kerk eergierig en huichelachtig, wat alreeds onder de discipelen werd gevonden. Calvijn strijdt tegen de kerk en bouwt hierin zijn eigen kerk. Dat doet hij met voorname leerstellingen. Hij bouwt zijn eigen theocratie, zo goed en kwaad als dat gaat. TULIP voert niet de boventoon in zijn bijbel commentaar. Het is eerder een voetnoot, die op bepaalde punten zelfs wordt tegengesproken. Het werk van Calvijn is zeer dualistisch van aard. Het heeft namelijk dichterlijke kwaliteit.

TULIP-calvinisten zijn vaak niet voldoende onderwezen in de rijkdom van het werk van Calvijn en diens leer. Ze hebben lopen kersen plukken. Ze hebben dingen overgeslagen die een heel ander zicht over de zaken zou geven. Ongeletterden hebben de koers van het calvinisme bepaald. Daarom moeten we terug naar het verborgen calvinisme. Ze houden het met een reden van de kerk af. Ten eerste is het bijbelcommentaar van Calvijn al ongelooflijk duur om aan te schaffen. En het kost je een leven lang om het te doorspitten. Daarom kunnen jonge mensen al helemaal geen zicht op Calvijn hebben, tenzij hen de hoofdpunten worden uitgelegd, en dat gebeurt niet in het corrupte TULIP-calvinisme. TULIP-calvinisme doet geen eer aan de volheid van Calvijn’s werk, aan het geheel. Het heeft dingen lopen wegkappen die belangrijk zijn. Ze hebben lopen rommelen aan het lichaam van Calvijn, zoals de nazi’s rommelden met Darwin en Nietzsche. Ze hebben Calvijn geen recht gedaan. Ook hebben ze niet gewaarschuwd tegen zijn duistere kanten, want die zijn er ook.

Toch houdt God de kern van de kerk in barmhartigheid vast om het te beschermen tegen de aanvallen van de vijand, zodat die nauwelijks het honderdste deel van zijn moedwil op ons mag botvieren, stelt Calvijn. De levensbron gaat diep, en Calvijn probeert die te beschrijven. Het is een uitblinkende barmhartigheid van God die we moeten vereren, stelt Calvijn, zoals J. van Dalen wijst op het ‘helpen en helen’. De moderne kerkmens blinkt niet uit veelal in barmhartigheid, maar bitterheid naar zijn naaste. Wanneer zal liefde over geloof gaan zegevieren ? Er is een heel eng en naargeestig geloof aan de gang op het erf van de moderne kerk. Dan komt het aan op strijd. Strijdt voor uw kerk. Het is een zinkend schip. Toch zal er een overblijfsel zijn. De kerk kan genezen worden van haar bezetenheid, waar ook J. van Dalen op wees.

De predikant L.S. ten Boer (1898-1979) uit de christelijke gereformeeerde kerk, stelde dat het wonder zich openbaart in de vruchten. Dat was de weg die hij wees. Het gaat niet zomaar buiten de vruchten om. De wonderen komen niet uit de hemelen regenen. Hij noemt dit wonder : de ombouw van het stenen hart. Het geestelijke moet ervoor in de plaats komen. Het hart is in verre oorden van de zondewereld, stelt L.S. ten Boer. Zo werd het hart tot steen, en zo begonnen de stenen te rollen tot de medemens, vanuit dit hart. Hij beschrijft dit als een soort wraak naar de medemens, omdat het hart zelf geen vruchten van de nieuwe mens kent, zo probeert hij ook anderen tegen te houden. Zo gooit hij in woede en wraak

de ander dood met stenen. L.S. beschrijft dit hele proces (UDL 1953, p. 377- 392). Het wonder is dan niet zomaar een wonder, maar een openbaring, en die zal er alleen zijn in de vruchten. We worden dus gewezen op het belang van de natuur. Het gaat om de natuur van de kerk, niet het systeem van de kerk. L.S. ten Boer noemt dat er veel te veel goedkope redenering is omtrend het verbond. Er moet weer verbondsdroefheid komen, en die is niet goedkoop.

Calvijn noemt de verloochening van Jezus door Petrus een misdaad. Laten we beseffen dat dit niet de verloochening van het gehele evangelie is, waar Calvijn ook op wijst, maar dat dit een verloochening van het pad des kruizes is. Petrus wilde alleen delen in de vruchten, maar wilde er de weg niet voor gaan. Hij wilde oogsten, maar niet zaaien. Calvijn gaat zo ver dit de val van Petrus te noemen, als een beeld van de kerk. Hij noemde Petrus onbedachtzaam omdat die in de eerste plaats nooit zich in de zaal van de hogepriesters had mogen begeven. Calvijn stelt dan wel dat het de plicht van de liefde is om de meester te volgen, maar Petrus had zich ergens in een hoek moeten verbergen. Petrus ging te openbaar, en dat bracht hem in de problemen, volgens Calvijn. Zo raakte hij in verzoeking door zijn eigen stommigheid, en dit is dus allemaal het beeld van de Laodiceaanse kerk die met een schijn van dapperheid zich in de verzoeking werpt. Ze zijn dan op verboden terrein. Het is zeer roekeloos. Calvijn wijst erop dat Petrus zekere palen voorbij was gegaan. Hij raast daar een stuk over door. Petrus was buiten zijn gebied, buiten zijn roeping, gegaan.

Calvijn stelt dat Jezus als misdadiger werd bestempeld door de hogepriester, omringd met valse getuigen, en Jezus koos voor het stilzwijgen, omdat hij het lijden hoger achtte dan de moeite om zich vrij te pleiten. Dit werd door de hogepriester vervolgens bespot. Het vlees kwam zo in een schijnoverwinning, en verheugde zich daarover. Calvijn wijst erop dat het lichaam aan banden werd gelegd om de ziel van nog ernstigere boeien te bevrijden. (Calvijn’s commentaar op Lukas 22:54)

Calvijn noemt de houding van Petrus hierin chronisch, want al eerder strekte hij de hand in overijling uit tot verboden middelen om het kwaad af te wenden. Petrus had immers zijn mes getrokken tegen een overmacht. Hij was vervallen tot de ijver der dwazen, stelt Calvijn.

De leer van de immergroeiende blijdschap, een zeer gevaarlijke leer van Johannes Calvijn, was de bron van TULIP, maar deze heeft ook een middelaar, namelijk Calvijn’s commentaar op Mattheus 26:52 : ‘Keer uw zwaard terug in uw schede, want allen die het zwaard nemen zullen door het zwaard vergaan.’ Het individu mag niet doden, stelt Calvijn, dus Petrus was voorbarig, maar de overheid mag wel doden. Volgens Calvijn is er een verschil tussen mens en overheid, want de overheid is de dienares van God door wie God zijn oordelen uitvoert, door de rechterlijke macht. Zo probeert hij dus Mattheus 26:52 goed te praten, dat als iemand een doodslager is dan volgt het zwaard van de rechters. Maar in de grondteksten gaat dit over de engelen. Het is geen vrijkaartje voor aardse overheden, maar Calvijn geeft aardse overheden zo wel heel veel macht, en vandaar dat deze tekst uit de geschriften van Calvijn een middelaar is tussen de immergroeiende blijdschap en TULIP. Zo wordt de dronken soldaat in het zadel geheven. Wel probeert hij dat dan weer wat af te zwakken, wat zijn aard is. Calvijn laat de touwtjes telkens weer vieren, want dit zou ook dan weer een eigenschap van God zijn, volgens Calvijn, maar al met al is het toch overmatige en extremistische goedpraterij van het aardse schijngezag. Het is het zwijn waarop Calvijn’s leer van de immergroeiende blijdschap rijdt, en zij zijn de ouders van TULIP, het zwijnenkind.

We zien zo nog twee verborgen bronnen of punten van TULIP :

1. immergroeiende blijdschap (Calvijn’s commentaar op Johannes 16:20) - Evergrowing joy
2. vergoddelijking van overheidsgezag (Calvijn’s commentaar op Mattheus 26:52) - Deification of magistrates

ED-TULIP

ED is de twee agenten die de TULIP-theocratie hebben gebouwd. Calvijn zelf zwakt dit in zijn verdere leringen af en ontkracht het zelfs op sommige punten. Zaak is dat de calvinistische kerk hier grotendeels mee verder ging, waardoor ED-TULIP een Laodiceaanse gevangenis voor de gehele mensheid werd. In het Engels is hiervoor het ezelsbruggetje : The tulip of Ed (de tulp van Ed). Ed is een tulpenhandelaar die zijn tulpen op een aggressieve en bedrieglijke manier probeert te verkopen. Ed is in die zin Calvijn’s alter-ego, als zijn jack-in-the-box. Vaak blijft die gewoon rustig in de box zitten, maar soms springt of vliegt hij eruit. Dan legt hij even flink het mes tegen de keel.

Terecht stelt Calvijn dat de mens meer geneigd is tot het strijden dan het kruis te dragen. De ijver heeft buitensporige vormen aangenomen, stelt Calvijn.

VAN HUS TOT CALVIJN - 1

Het kruis van Johannes Hus - de tachtigjarige oorlog en het Alva probleem in Nederland

We hebben het al wel eerder gezegd : de wereld is in een steen. Beweging is een optische illusie afhankelijk vanaf welke hoek je in de steen kijkt. Dat geeft

namelijk een bepaald spectrisch en reflectisch fragma. Dit is onderhevig aan allerlei krachten van de steen, veelal verborgen. Daarom is het belangrijk de steen niet zomaar weg te gooien want het is je leven en heeft maximale potentie. Het is dus belangrijk te leren kijken in de steen. Dit is wat vroeger in de reformatie propositie of profetie werd genoemd. De geschriften en preken moesten geschouwd worden, verder uitgewerkt en uitgelegd. Dit is wat in de synode van Wezel in 1568 – net na de komst van Alva in Nederland, de schrik van Spanje, de ijzeren hertog – de taak van de profeten werd genoemd. De profeten waren dus een belangrijke taak aan het begin van de reformatie, en later werden ze stapsgewijs uit de kerk verbannen.

Wezel is nog steeds een grote schuilplaats in de vervolging door de geest van Alva. De geest van Alva woedt nog steeds, trekt nog steeds velen mee in zijn netten. Het is dus belangrijk dat de mens de schuilplaats van Wezel in Duitsland leert kennen.

Heb je je steen nog wel, of heb je het weggegooid ? Verruild voor de drugs en het vuurwerk van Alva ? Alva stond voor de grootspraak en het materialisme van het vlees. De tachtigjarige oorlog was nodig om hiervan vrij te komen, van de geest van Spanje. Duitsland was hierin een hulp als schuilplaats voor de vervolgde Nederlanders.

Als je een 'calvinistische gereformeerde' bent geworden, dan betekent het niet dat je een volgeling van Calvijn bent, letterlijk, maar dat je hebt leren schouwen in de steen van Calvijn, en zijn leer een kwartslag hebt kunnen draaien. De reformatie maakte zowel alles beter als slechter, en liet een dieper kruis zien. Daarom is het onzin om de reformatie letterlijk te nemen, omdat het namelijk alleen maar dichterlijke waarde heeft. Het zijn gedichten. Het is een allegorie van de kerkgeschiedenis. Daarom werd er in de synode van Wezel in 1568 opgeroepen om terug te keren tot de grondteksten en grondtalen, die symbolische uitleggende en uitwerkende talen zijn. De mens moest terugkeren tot de woordkunde. Dat was het werk van de Wezelse profeten.

Wie ben je in de tachtigjarige oorlog ? Alleen de dichters zullen overleven. Zij halen het beste uit het Woord, en het beste uit de geschiedenis, als ware regressieven, als ware calvinistische gereformeerden.

Je kon niet zomaar ontsnappen, en je kunt niet zomaar ontsnappen. Duitsland, het land van de reformatie, werd tot een grote schuilplaats, maar ontwikkelde zichzelf ook tot een monster. De mens ging van het ene monster over tot het andere. De ware martelaren van de reformatie werden niet gehoord. Laag na laag werd er over hen heen gebouwd, over hun bloed en beenderen. Het is belangrijk terug te keren tot de martelaren. De reformatie begon eigenlijk al in de jaren 1300 en 1400 toen Johannes Hus in Bohemen tegen de expansiedrift en simonie van de katholieke kerk streed. Simonie komt van Simon de tovenaar die de geestelijke gaven van Petrus probeerde over te kopen, en die dus staat voor de handel in geestelijke goederen en geestelijke ambten, dus de gehele christelijke verkoopmarkt van geestelijke zaken, terwijl Jezus al zei : 'Om niet hebt gij het ontvangen, geeft het om niet.' Johannes Hus kwam vanwege zijn verzet op de brandstapel terecht. Tot dit kruis moeten wij komen, en bedenken dat de reformatie rustig doorging met allerlei vormen van simonie. Luther predikte ook tegen simonie, maar het hele zaakje ging al snel bergafwaarts. De mens dacht Spanje te hebben verslagen, maar geestelijk ging het nog steeds door. De mens was nog steeds in de grip van Alva. De mens is op een landmijn getrapt en heeft het niet eens in de gaten, vanwege de geesten van Alva die hem telkens volpompen met drugs. De mens houdt ervan om met lange limousines door de straten te rijden.

Terug naar Wezel en Emden dus, Duitse fundamenten van de Nederlandse reformatie. Draag je kruis. Kom als een Hussiet. De oude profeten, Jezus, Hus, Luther, enzovoorts, streden allemaal tegen de simonie, de verkoopgoochelarij van geestelijke dingen, bedieningen en ambten. De simonie was ook een soort vriendjespolitiek van het elkaar veren in de kont steken. Kijk om je heen en zie dat vele kerken nog steeds bolwerken zijn van simonie. Men laat zich graag omkopen. Men maakt graag contracten met de duivel om hierdoor verwend te worden voor de rest van z'n leven. Allemaal aan de drugs vergeten ze dat het nog steeds oorlog is, dat Alva hen nog steeds op de hielen zit. Het is nog steeds oorlog, de tachtigjarige oorlog. Men heeft gebogen voor de waanpiraten.

Vannacht had ik een droom van de hemelse dichters als geuzen op hun schepen, en als landgeuzen werkende vanuit hun schuilplaatsen in Duitsland, als germanen tegen het verletterlijkende materialisme. Het ging niet om de uiterlijke vormen, uiterlijk vertoon, maar om de woord-diepte van de gedichten, en het bracht een nieuwe kerkenorde, die van het hart, maar die kerkenorde was al gegeven in Wezel en Emden. Het stroomde voort vanuit het kruis van Johannes Hus.

Gooi de steen niet weg. Het draagt een diep kruis, je sleutel tot de schuilplaatsen van Wezel en Emden. Zonder kruis geen ingang. Met het kruis zul je ook anderen binnen laten komen die met jou 'kruizen'.

Uitgave : HRC, 2021-2022

1e Jaargang, nummer 43, 24 augustus 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579
'Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.'
(Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN DE EVANGELIËN - 7

Calvijn noemde het dwaasheid als overwinning wordt voorgesteld zonder strijd. De eeuwige strijd tussen genade en werken wordt overbrugt door strijd, en die lijdt tot de dood van het vlees. We noemen dit ook wel het harde werk. Er is geen overwinning, geen weg tot de witte steen, het boek des levens, het verborgen manna, het verborgen calvinisme, dan door de strijd. Strijd om in te gaan. Het komt je niet aanwaaien. Er is niet zomaar een uitverkiezing, of zomaar een vrije genade. Dat zijn westerse misvertalingen. Niemand zou zo'n rechter op aarde vertrouwen die zomaar genade zou rondverspreiden als je zijn voeten zou kussen. Het is niet realistisch, en zo was dat in de bijbel ook niet, maar het westen heeft dit verkondigd vanwege marktgedrag, en het heeft enorm lopen sjoemelen. Het zijn scammers. Het westen is gevallen voor de Indische liefdesscam, en heeft er een hoge prijs voor betaald. Het is een scam van snelle zelfvergoddelijking en vleierij, voornamelijk zelfvleierij. Ik had er vannacht een droom over, dat ik in een slangenput was, en een gevecht moest leveren tegen velen van die Indische slangen die werkten met bedrog. Die slangenput is wat de aarde is, voornamelijk in het westen. Indische slangen hebben de aarde ingenomen en de mens doof gemaakt voor de waarheid. De mens dient zo de Indische slang en noemt het God en Jezus. Dat is wat TULIP is, of de TULIP van ED.

Het koninkrijk van God is van binnen, niet van buiten. Om ons heen ligt het geheimenis van de wetteloze. We moeten dieper naar binnen en de sloten breken, de Indisch-calvinistische slangen van TULIP, of de TULIP van ED.

Calvijn wijst op de kerkvader Cyrillus die stelde dat het lijden van Jezus deels vrijwillig was en deels onvrijwillig. Jezus heeft inderdaad ook gestreden en getoetst. Wij hoeven niet zomaar alles over ons heen laten komen. Jezus keerde de andere wang, maar droeg ook een gesel. Jezus was geen doetje. Hij was aan ijzeren discipline onderworpen, en deelde die ook uit, maar alles met gematigdheid en zachtmoedigheid, zoals ook Calvijn altijd de touwtjes weer liet vieren, en zo ook het oordeel des Heeren aangaf. Toch had Calvijn extremistische trekjes, en daarom moeten we niet bij zijn Instituties blijven, maar moeten we bij zijn Bijbel Commentaren zijn. We moeten niet zomaar Institutie-calvinisten zijn, want dat leidt al snel tot TULIP. Maar wij moeten exegetische calvinisten zijn, oftewel calvinistisch-gereformeerd, wat een andere term is voor neo-calvinisme. Iedereen die zich in het werkgebied van Calvijn begeeft heeft een strijd te voeren tegen TULIP. En dit zijn slangen. Onderschat het niet. Calvijn waarschuwde ervoor dat er een roekeloze ijver de kerk was binnengeslopen, die slechts tijdelijk en vluchtig was, maar geen fundament had. Het was onberade ijver.

Calvijn stelde dat er altijd een wederzijdse betrekking was tussen het verbond van God en het geloof van mensen. Hierin zouden oude schaduwen van de wet wegvallen om plaats te maken voor een blijvend en eeuwig verbond. (In zijn commentaar op Mattheus 14:24). B. Wielenga wijst ook op de commentaren van Calvijn, die volgens hem een bewijs zijn van de gezondheid en zuiverheid van zijn geloof, want Calvijn ging rustig door met de verklaring van Leviticus tijdens het kerstfeest wat gevierd werd. B. Wielenga stelde dat Calvijn van geestelijke adel was. Natuurlijk heeft hij hierin deels gelijk, voornamelijk als het om de commentaren van Calvijn gaat.

Het koninkrijk van God is binnenin. Dat moeten we blijven herhalen voor onszelf. We kunnen geen heil van buitenaf verwachten, maar als het van buitenaf lijkt te komen, dan is het nog steeds binnenin, omdat het koninkrijk van God een lens is. Calvijn stelde in zijn commentaar op Mattheus 26:26 dat de Heere door de verborgen werking van het heilige geestelijke vervult wat is beloofd, en hij waarschuwt tegen letterknechten. Calvijn wijst dan ook op het verborgen bestuur Gods. In 26:21 noemt hij dat het gebruik van het vlees en bloed van Jezus slechts zinnebeelden zijn, en in 26:24 noemt hij dat de goddelozen de kostelijke gaven van God misbruikten. Deze zinnebeelden liggen ver weg van wat ze heden ten dage in de westerse kerken veelal prediken, waar de Nederduits gereformeerde dogmatiek ook uitvoerig op wijst. Met kerstfeest durfde Calvijn over Leviticus te prediken, en gaf daarmee de diepte aan van de zinnebeelden van Jezus, dat in diepste dit de strijd was tegen de zonde. Het behoort tot het voornaamste van de leer van Calvijn, dat de zonde ontmaskert dient te worden en te worden bestreden, waarvan het boek Leviticus ook een zinnebeeld is. Hoe dieper men in de leer van Calvijn gaat,

zoals gepredikt in zijn commentaren, hoe verder men verwijderd raakt van TULIP. Het ligt allemaal veel genuanceerder. Vandaar ook dat wij spreken over een verborgen calvinisme, wat angstvallig van de mensheid wordt weggehouden.

Calvijn wijst erop dat het hele Judas verhaal al werd aangekondigd in Psalm 41 : ‘Die als vriend met mij aan tafel zat, heeft de verzenen tegen mij verheven,’ (vers 10) en dat we beseffen dat wanneer onze huisgenoten tot verraders worden wij delen in het lijden van Jezus. Calvijn noemt het schijnvrienden die ongelooflijke gruweldaden plegen, en dat ook de kerk door dit lijden heenmoet. Laten we ook beseffen dat Calvijn stelde dat Jezus slechts kwam als een herinnering aan het Oude Testament, als een terugwijzer. Men heeft Jezus uit die context losgekapt en er iets heel anders van gemaakt. Yeshua werd in de grondteksten van het Oude Testament al volop genoemd.

In 26:20 stelt Calvijn dat Jezus eerst staande deelnam aan het Pascha want het moest de uittocht uitbeelden van hen die op pad waren. Aan het begin van de avond werd het lam geslacht en het gebraden vlees werd gegeten. In het Aramees gaat het hier om het volgen van de ster van het lamsbok, wat betekent : ‘iets wat heel lang duurt’, wat ook de uittocht uitbeelde, de lange tocht door de wildernis, om aan te tonen dat het niet iets gemakkelijks was, maar waar men alles voor moest opgeven. Om deze dichterlijke teksten letterlijk te nemen zoals in het westen, wat in vele moderne kerken gebeurt, is onverantwoord. Men is door de verletterlijking van deze teksten vervallen tot afgoderij. Calvijn stelde dat nadat er staande van het Pascha was gegeten, Jezus het avondmaal vierde.

In de Talmoed wordt gezegd : 'Sta op, besnijd jezelf en offer het pesachlam.' Dit wordt niet letterlijk gedaan, want het is ook niet letterlijk bedoeld. Als je je hart besnijdt dan zie je zelf wat het betekent. Het koninkrijk van God is van binnen. Het is geen strijd tegen vlees en bloed, maar tegen de zonde, het gevallen menselijke vlees, het ego. Het wijst terug op de Egyptische Ra die een doortocht maakte door de onderwereld als een besnijdenis. Hij was in de vorm van een ram of lam (Aries).

In het Aramees is het lam een beeld van de fallus die zijn zaad (bloed) moet geven als een zelfoffer tot gehoorzaamheid. Het lam is ‘de dienstknecht’ in het Aramees. Hoe men dit allemaal heeft lopen verletterlijken is te gruwelijk voor woorden, maar men heeft zo een contract gesloten met de geest van ongehoorzaamheid. Het is een gruwelijk geheimenis in het westen, wat uiteindelijk geboorte gaf aan het varken van TULIP. Het is bloedschandelijke ontheologie. Hierop is de afgeweken Jezus-cultus in het westen gebaseerd. Ze hebben van Jezus een object gemaakt, allemaal ter waarborging van het consumerisme. Het is een markt die gedreven wordt door bloedgeld, de geest van Judas.

Telkens weer hebben we de tendens in de geschiedenis gezien dat de mens zichzelf gespaard heeft ten koste van anderen, en ten koste van de dieren, terwijl Jezus altijd de gestalte aannam van een dienstknecht en de grootste liefde heeft getoond door zijn leven te geven voor anderen. Dit voorbeeld is niet gevolgd, ook niet door de moderne kerk. Het opportunisme krijste tot de hemelen, allerlei zelfzucht en eigenaardige hebzucht, tot een grote diabolisch-schijnheilige manifestatie op aarde.

In de voortijdse mythologie zette de amazone de voet op de borst van de overwonnen man, als een beeld van de besnijdenis van zijn borst, want daarin zit alle hoogmoed van de mens. De man moest weer lam worden, oftewel jong, wat ook een betekenis is in het Aramees en waar de nieuwe bijbel ook over spreekt. De man moest weer kind worden, want hij was te ver afgedwaald in zijn valse schijnvolwassenheid. Het lam is in het Aramees ook een soort vis (p’r, pa’ra), zodat in diepte deze teksten ook wijzen op de visvangst. De vis is een beeld van de leugen en de eenzijdigheid die moet afsterven, en deze geestelijke visvangst had het volk in de wildernis nodig om ook maar enig verder te komen. Dat is ook wat de voet van de amazone op de borst van de gevallen man voorstelt. Jezus was wijzende op het zijn van de visser van mensen die het vlees moet doden. Het betekent de berekening en ontmaskering van de tijdelijkheid van het leugenvolle leven van de zonde.

De man moet zich niets inbeelden. Zijn tepel voedt de mens niet, en toch loopt de man met zijn borst te pronken. Het is allemaal kunstmatigheid. Als de amazone met haar voet over de tepel van de man gaat, dan treedt zij de druiven, dan vist zij, dan doet zij zijn vlees sterven, tot een zekere weg van wedergeboorte, zoals in de voortijdse en Orionse amazone mythologie. God zal namelijk alle pronkende borsten van de gevallen man verlagen. Op de grond zullen zij liggen om van het avondmaal te leren, en zij zullen geen deel hebben aan het Pascha, wat staande onderhouden werd. Zij moeten leren zelf het Pascha te zijn. Alles is in de westerse wereld omgedraaid. Het heeft de oorspronkelijke betekenis van het Aramees niet meer, wat de taal van Jezus was. Die taal sprak hij ook aan het kruis. Daarom hebben velen Jezus nog nooit aangenomen, omdat ze zijn eigen taal hebben verloochend. Zo lopen zij rond met een andere Jezus, met een ander evangelie, waarvoor Paulus had gewaarschuwd.

De man moet weer terugkeren tot de moederborst, en weer lam worden : van man tot jongen worden, wat de Griekse betekenis is van het lam. De hedendaagse, moderne man lijkt

namelijk in de verste verten niet op Jezus, ook al staan ze vooraan in de kerk. Met hun stropdassen en vooruitgeschoven borsten staan ze tot God te pronken, en voornamelijk tot de anderen in de kerk, en een ieder die het kan zien. Heeft niks met Jezus te maken, en al helemaal niks met het kindeke Jezus, de gestalte die Jezus aannam. Heeft niks met het lam te maken, met zelfoffering en gehoorzaamheid. Ze hebben andere goden gemaakt, van God een object gemaakt, opdat ze het zouden kunnen misbruiken in hun voorwerpelijke ontheologie. Zo maakten zij een gouden lam zonder betekenis. Het werd hun geluksmascotte. Zo konden ze hun gruwelijkheden bedekken.

Een voet op de hoogmoedige mannelijke borst, een voet op zijn tepel. Zo was dat op Pniël. Jakob’s heup was gebroken, zijn spier was geslonken, zijn borst besneden, en zo lag hij bijna ademloos op de grond. Zo had God hem overwonnen, en zo had hij zichzelf overwonnen. Alleen als kinderen en lammeren zullen wij binnengaan, als vissen uit de rivier opgenomen.

Calvijn noemde zowel de kerk als het Woord vrouwelijk. Hij noemde het Woord de leermeesteres waarnaar wij moesten terugkeren. Kerk en Woord zijn twee ‘amazones’ in de leer van Calvijn.

Het lam, of het gehele geheimenis rondom het lam, is in het Aramees het sterrenbeeld Aries, immara, immar, mara, mr, wat ook de meesteres betekent, de bezitster.

In de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek, in de Halal, staat hierover :

‘Aries, de Ram, het Lam, de Arren, als het lamsvacht, is een ander beeld van Naphtaliy, van de visserij. De Ram staat voor de misleiding, het verdraaien, de valstrik (ayil, uwl, ool, verdraaien in het Hebreeuws). Dit heeft te maken met de gedraaide horens van de ram. Het lam is de Ovis Aries, ook een vorm van Aries, als de Arren, het lamsvacht, en de basis van visserij. Naphtaliy is bewapend met valstrikken, Aries, voor de jacht. Hij is bewapend met lasso's en touwen om te vangen en te binden. Zijn wapens hebben punten en haken, om te steken, te piercen.’

‘Naphtaliy komt Gad en Levi hierin tegemoet, door Pisces, visserij en Aries, het verdraaien, als terugdraaien. Naphtaliy brengt terug naar de primitieve, oorspronkelijke ordes. In Aries is er een poort tot de dieptes van het paradijs, voordat alles omgedraaid werd. In Aries kunnen wij terugkeren tot de oorspronkelijke boom van de geestelijke kennis. Dit was een orakel, de Levitische Zodiak, de Nakas, oftewel de tijdschijf van tucht.’

‘Judah had een verbinding met Naphtaliy, visserij, met Aries, lokaas, valstrik. Judah moest voorbereid worden op de geestelijke buffeljacht.’

‘Het woordje 'priester' komt van pater, petrus, de vader-rots. Aries, het lam, is eraan verbonden, als P-ries-ter, P-aries-ter.’

Nu, laten wij hier even verder bij stilstaan : P’r, pa’ra, is Aramees voor lam, en een soort vis. P’r en aries worden tot priester, waarin de geestelijke visjacht (van de visser van mensen) verbonden is aan de aries, het geheimenis van het lam en de lamsjacht, die uitvoerig in de Halal worden besproken. Laten we verder kijken wat de Halal hierover zegt in de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek :

‘In het Aramees moest Samuel de Filistijnen verslaan door Aries op te wekken, en door in Aries ingewijd te worden. Samuel moest leren werken met het lokaas, met valstrikken, in jacht en visserij. Zo werden de Filistijnen verslagen (I Samuel 7). Samuel was een shaphat, een slager, en woonde in Ramah, wat opvoedplaats van kinderen betekent.’

‘Daar waar er gesproken wordt over 'het slachten van een lam', wordt in de Aramese grondtekst gesproken over 'ingewijd worden in Aries', wat dus heel anders is, namelijk het ingewijd worden in visserij, wat juist gaat over tot de diepte komen van heilige slavernij.’

‘Aries is het teken van Naphtaliy, als het lamsvacht, het fundament van de visserij. Men werd dus ingewijd in de Naphtaliy stam.’

‘Vissen staan voor vruchtbaarheid en vermenigvuldiging, wat betekent van de heilige gebondenheid komen tot de heilige slavernij. Dit is wat het eeuwige zaad doet. Het verbindt ons aan de bron, en laat de bron door ons heenwerken, ons aansturen.’

‘Het eeuwige zaad kan dus niet losgekoppeld worden van de eeuwige slavernij.’

‘Iyowb (Job, Aramees) 23

: 3 – Iyowb is zoekende naar de plaats van de jachtmaaltijd in het Aramees.

: 4 – Deze plaats is de plaats waar hij wordt klaar gemaakt voor de oorlog en de jacht, voor het oprichten van de wet en het recht. Het is de plaats waar zijn mond wordt gevuld met bestraffing en kastijding.

: 5 – Op deze plaats zou Iyowb in staat zijn de woorden van de Amazones te horen en gehoorzamen, waaruit profetische liederen zouden voortkomen (chants) – NY in het Aramees. En hij zou hun instructies begrijpen.

Deze plaats is Issaschar, de leegte – het piercen, waar gegeten wordt van het jachtmaal. Dit is waartoe GAD moet leiden. Dit is ook wat de 'tafel van de toonbroden' in de grondtekst betekent, namelijk 'de plaats van het jachtmaal

waar het vlees ligt'. In het Aramees is dit de Peter, Pater, Patura, ptwr, als Petrus.

Judah-Issaschar is de verhouding honger-jachtmaal. Issaschar is nodig om daadwerkelijk tot overwinning te komen over de vijand.'

'Leviticus 9 gaat over de achtste dag, wat in de wortel tekst betekent : de dag van het vetmesten. De achtste dag is ook de dag van het tweede scheppingsverhaal, van de twee bomen. De Levieten moesten in de Aramese-Hebreeuwse grondtekst ingewijd worden in Aries, in de visserij, door de stam Naphtaliy. Ook moesten ze ingewijd worden in Taurus, de runderjacht, in het Pi gebied.

In vers 3 moeten ze de jonge bok, sepra, sepray in het Aramees, overwinnen, ook : 'trouwen'. De Levieten kregen dus de opdracht om heel diep in het Sepra-Mercurius systeem te gaan, om dit beest te overwinnen. Zij moesten zelfs trouwen met dit beest. In de grondtekst gaat dit over 'terugroven'. Pan had namelijk dit oog gestolen. Daarom zien we in vers 2 de strijd tegen Pan, paniym. Pan is het koperen wasvat, wat hij had gemaakt van de geroofde visioenen van oorlogsvrouwen, van spiegels.'

De hele dynamiek tussen man en vrouw is dus een 'jachtsdynamiek', in de zin dat het vrouwelijke het mannelijke moet leiden tot de afsterving van zijn vlees, de hemelse slavernij en de mogelijke wedergeboorte. Deze dynamiek is buiten het paradijs omgedraaid door de zonde, waar de man denkt te heersen over de vrouw. Nu is er geen letterlijke heerschappij van de vrouw over de man, omdat het slechts zinnebeelden zijn binnen de mens zelf, die altijd een mannelijke en vrouwelijke pool zal hebben. Ook zal de nieuwe mannelijke mens zijn valse, vleselijke vrouwelijke kant moeten overwinnen, vandaar ook de strijd van Jakob op Pniël waar hij God overwon, en waar hij werd overwonnen door God. Daadwerkelijke letterlijke machtsverhoudingen en hiërarchieën zijn daarom ook niets dan illusies. De mens is letterknecht geworden ten koste van de diepere betekenis. Vandaar ook ons Aramees betoog. Heeft u een Romeinse Jezus, dan heeft u Jezus niet aangenomen, noch begrepen. U zult terugmoeten tot de Aramese Jezus, en ontdekken dat dit slechts een principe is, en geen persoonlijkheidscultus. Jezus waarschuwde zelf ook voor de aanbidding van zijn persoon. 'Wat noemt u mij goed ? Alleen God is goed.' Jezus kwam slechts om de weg te tonen.

Als Calvijn het Woord de leermeesteres noemt waaraan de mens zich moet onderwerpen, dan moeten we ook beseffen dat zij een behendige jager is die het vlees, de zondemacht, zoekt te vangen en te doden, want het vlees is uitgezonden om de ziel van de mens te bedreigen en te doden. Het doden van het vlees is één van de voornaamste theologische stukken in de leer van Calvijn, zoals hij zelf zegt, na de ontmaskering van het vlees. Wij mogen hierin dus zeker geen blinde jagers zijn. Daarom moet zij het vlees wel doden en de mens maken tot hemelse slaaf. Er mag niet afgeweken worden van haar inzettingen, anders zal de mens de eeuwige dood vinden. Calvijn's leermeesteres spaart de zonde niet, en is meedogenloos tot de zonde, maar zij laat ook telkens de touwtjes vieren, en matigt haarzelf voortdurend in het oordeel, wat telkens weer terugkomt in de leer van Calvijn. Zij is bedachtzaam en zachtmoedig. Hierin neemt zij met niets minder genoegen dan met Jakob's tranen van verbrokenheid, want een hart zonder tranen is een hard hart waar niets in vruchtbaarheid kan groeien. Het menselijk geslacht was te ver afgeweken in verharding en moest daarom terugkeren tot de levendmakende tranenrivieren. Maar hoevelen durven vandaag tot die rivier te komen ? Calvijn predikte het touw en de onderdrukking van de menselijke wil, onderworpen aan de leermeesteres van het Woord, opdat de mens zo zou worden opgevoed tot gerechtigheid. Laten we onze hoofden buigen om tot die God te gaan.

VAN HUS TOT CALVIJN - 2

De eerdere reformatie – de Hussitische oorlogen in Bohemen (Tjechie)

Vandaag de dag moet er zelfs in de kerk geevangeliseerd worden, zending bedreven worden, omdat ze zo afgeweken zijn. Denk aan al die kinderen die daar moeten opgroeien, totale horror. Heb je een hart voor ze ? Ken je zelf het evangelie al ? Heb je wat te prediken ? Kun je deze kinderen helpen, of laat je ze aan hun lot over ? Ze raken verdwaald op de kermissen van ijdelheid. Ze leven als armen, leven als dieren. Heb je een hart voor ze ? Je kunt ze niet helpen dan door onderwijs.

Dat is ook de oorspronkelijke betekenis van het avondmaal, het onderwijs. Het was niet letterlijk. Jozef gebruikte zijn zilveren beker om erin te schouwen, hemelse orakelen te zien (Gen. 44:5). Het avondmaal was een beeld van het hemelse woord en de profetie. Maar de mens heeft het verletterlijkt en het leidde tot gulzigheid en dronkenschap.

Johannes Hus streed tegen de tafelschuimerij en de daarbij horende simonie (geesteshandel) van de katholieke kerk. Hij woonde in Bohemen, Tjechie, onderdeel van het Roomse rijk, wat ook steeds meer het Duitse rijk werd genoemd. Hij werd opgepakt door de geestelijke elite en in Konstanz op de brandstapel gezet. Konstanz ligt in Zuid-Duitsland, in Baden-Wurttemberg. Hij was een eerdere reformator in de jaren 1300 en 1400. Ook Hieronymus van Praag werd opgepakt en kwam ook in Konstanz op

de brandstapel terecht. Dit is ook de reden waarom de verdere reformatie in Duitsland gebeurde, want hier was het bloed van de reformatorische martelaren gezaaid. Luther wijst ook op Hus als zijn inspiratie. Er is dus nog een laag onder de Duitse reformatie, in de ondergrond, daar waar de moddermannen leefden, in de jaren 1400. Na de dood van Hus en van Praag waren de Hussieten woest. Zo begonnen de Hussitische oorlogen. De Hussieten hadden wagen-forten gemaakt van huifkarren, als rijdende forten dus. Deze oorlogen liggen dus nog onder de tachtigjarige oorlog, en liepen van 1419 tot 1434. Uiteindelijk leidde dit tot een alliantie tussen de katholieken en hussieten in Bohemen. De hussieten werden eindelijk erkend door de katholieken. In het eeuwig evangelie zien we die samenwerking ook weer terug. Er zijn zowel katholieke elementen als hussitische elementen die op elkaar inwerken in het hemelse sieraad. We mogen nooit te zwart wit worden.

We moeten blijven schouwen in de beker van het avondmaal. Als je in de urim kijkt, het woord, om zo diepte en verbanden te vinden, dan kom je zo tot de thummim, de profetie. Blijf dus kijken in de geschiedenis, in het vleesgeworden woord, maar ga dit woord niet verheerlijken en verabsoluteren, maar kom tot het verborgen manna. Daarvan is het avondmaal een beeld, van de propositie, de diepere waarde, de profetie, oftewel de verwerking ervan.

Waar sta je ergens in deze oorlog, in deze studie opdracht, het schouwen van de steen ? Of kom je slechts tot de uiterlijke, ijdele vormen ervan om je erdoor te laten bedriegen ?

God en Jezus zijn niet zomaar personen maar titels, graden of trofees van een zeker spel uit de kerkgeschiedenis, en uiteindelijk zijn het principes. We hebben de wisselwerking besproken tussen het onderwerpen hieraan, door zelfverloochening, de wording, het zijn, en het ontvangen, het hebben. Op dit slagveld gaat het vaak mis, dat mensen vastgroeien aan een kant, in een extreem. Vandaaruit gaan ze hallucineren, want het is zware drugs. Daaruit vormen zich ook de kerken en anti-kerken.

De mens moet het leren te behalen, want het is een spel. Het moet dus gewonnen worden en niet zomaar dat het je op de jas gespeld wordt. Heb je het wel echt gewonnen, verdiend, of waan je gewoon, als een soort spijbelkunstje ? Heb je je examen wel goed doorlopen ? De mens kan zich niet zomaar alles toeeigenen. Daar komen de grootst mogelijke ongelukken van.

Ik sliep half. Ik had een soort droom terwijl ik dieper in slaap viel. Ik was in de gang van het huis en buiten was het overweldigend helder weer. De voordeur stond een beetje open en er begon een soort witte rook of witte stof binnen te komen. Door de opening kwam een textielen zak waar alleen twee gebruikte zakdoekjes in lagen. Ik ging toen naar de kamer en ik merkte dat ik begon te zweven en kon vliegen. Er was ook nog iemand anders die ik kende, en die begon ook te zweven. Het was een beveiliger. Ik dacht : ‘Als er nu maar niks geraakt zal worden,’ want er stonden allemaal beeldjes ook op kastjes. We hebben toen het raam opengezet en zijn naar buiten gevlogen. We moesten weg uit Konstanz.

Wat is er gaande ? Ik heb altijd een haat-liefde relatie gehad met de kerk. Aan de kerk ontbreekt behoorlijk wat, en je moet ook niet te dichtbij komen, maar Johannes Hus zei al dat er ook een hogere kerk is, en die is onze moeder. Er is ook een hemelse kerk, en die kunnen we niet zomaar wegdoen, dus de kerk is een heel dichterlijk begrip waar we mee blijven werken.

Als we het over de reformatie hebben, en ook over de eerdere reformatie van Johannes Hus, dan hebben we het over een gat wat geopend werd, maar er werd gelijktijdig een put van de hel geopend, want de katholieken pikten het niet. Daarom werd het in de reformatie zowel beter als slechter. De katholieken spreken natuurlijk rigil kents en latijn, en hadden verschrikkelijke wonden toegebracht aan de verzetsstrijders.

In de reformatie kwamen totems tot de aarde, zoals beer, wolf, gorilla, en allerlei prehistorische mensvormen, de oermens, de mens uit de stenen stijdperken, de hollenbewoners, die opstonden tegen het rigil kentse imperialisme van het katholieke rijk. De mens moest terug naar de natuur.

In de zogenaamde zondeval van de nordics, de val van de nordics, in dat proces, werd de aarde geschapen. Het is belangrijk dat de mens uit deze verdichtingen komt en weer terugkeert tot de prehistorie. De nordics vielen zo diep dat het kwam tot rigil kentse versmeltingen, zoals de reformatie ook nog vele valse katholieke elementen heeft. Rigil kent is typisch de lagere, vleselijke nordics. Het is dus een strijd tussen de natuur, en rigil kent. Met de reformatie begon alles ook weer snel dicht te roesten, vanwege de katholieke onderdrukkingen, zowel bovengronds als ondergronds. We moeten het dus van de geschiedenis hebben, en teruggaan naar de opening, wat al begon tijdens de losbarsting van de islam tegen het katholieke systeem, tegen het westerse, verletterlijkte christendom.

Het was een totem gegeven aan de aarde, tegen het katholieke rijk, maar deze totem moest nog verdiept en uitgewerkt worden als een orakel, nog beter gericht worden, dus daarom moest de boheemse reformatie nog komen, en de duitse reformatie, en daarna nog de calvinistische reformatie. Calvijn maakte het zowel beter als slechter. Daarom moeten we de geschiedenis in, en daarom moeten we terug naar de

prehistorie, de stenen tijdperken.

De val van de nordics was iets groots in de gallactische geschiedenis. Er was een boom met verboden vruchten die werd bewaakt door een zwijn, het beeld van de vraatzucht, en de nordics lieten zich erdoor verleiden, door een valse vrouw ook, die aan de man onderdanig was. ‘Kom tot de boom van rigil kent, eet van haar vruchten.’ En zo hoereerde de man met haar, met deze vraatzucht en machtslust. Zo werd de man van ascetisch tot hedonistisch. De man werd van sober en primitief tot bluffend en modern, tot een opgeblazen varken of zwijn.

De gevallen rigil kentse vrouw, de tronende hoer, deed haarzelf onderdanig voor en verleidelijk, en toen de man toehapte kwam hij onder haar betovering, dus eigenlijk heerste zij toen over hem. Dit is hoe drugs werkt. Het brengt allerlei schade en de mens ziet dingen dan niet meer helder.

Je tegoed doen aan veel zwijnenvlees, maar je bent dan zelf eigenlijk ook een zwijn. Sterke drank bij het avondmaal. Die heks ging nu heersen.

Dan heeft de mens een natuurgif nodig, als de moeder kerk van de natuur.

Uitgave : HRC, 2021-2022

1e Jaargang, nummer 44, 25 augustus 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579
'Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.'
(Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN DE EVANGELIËN - 8

De grondteksten laten een hele andere bijbel zien. De sexualiteit wordt niet geschuwd, maar dit is allemaal uitgefilterd door de nette moderne, westerse theologen, en daardoor, juist daardoor viert de perverse sexualiteit hoogtij, juist omdat het zijn betekenis heeft verloren, en de mensheid dwaalt doelloos rond, opgedreven door zijn sexuele driften en instincten die hij niet begrijpt.

Juist in de grondteksten is veel terug te vinden over de oorspronkelijke amazone inzettingen des Heeren. Hierin is het Grieks niet de onderste grondtekst, want Aramees ligt daar nog onder als de taal van Jezus, en die heeft zijn wortels in het Egyptisch, de taal van Mozes. In de voortijdse amazone theologie wordt er gesproken over dat de man oorspronkelijk een soort vee was wat niet kon spreken, als prooi, veel zwakker dan vrouwen. Dat moderne vrouwen tegenwoordig vaak zwakker zijn dan mannen heeft zijn oorsprong in de zondeval, waarin de natuurlijke orde werd omgedraaid, zoals we lezen in het boek Genesis. Dat de man oorspronkelijk een prooidier was, vee, wat niet kon spreken, komt ook weer terug in de bijbel. De psalmist spreekt in Psalm 44 :

Waarlijk, om Uwentwil worden wij de ganse dag gedood, wij worden gerekend als slachtschapen.

Ook Jezus liet zo de oorspronkelijke zin en betekenis van de man zien. Natuurlijk is dat zinnebeeldig. Als dat in de natuur nog wordt uitgebeeld dan gaat dit over het oorspronkelijke beeld van het overwinnen van de zonde en het doden van het vlees. De aardse beelden moeten wijken voor de hogere hemelse betekenissen. De vrouw was oorspronkelijk een roofdier uitgezonden om de zonden te doden. Haar darmen waren verbonden aan de moederschoot opdat ze daar nieuw leven zou geven. De oude mens moest sterven, opdat de nieuwe mens tot wedergeboorte zou komen. We zien dit ook in de natuur : de man gaat tot de vrouw in, om daar te sterven, oftewel zijn zaad te geven, opdat er nieuw leven kan komen.

De kerk is heel koppig geweest in het verbergen van deze beelden, achter haar oppervlakkige westerse dogma's die geen enkele grond hebben in de bijbelse grondteksten. In de synode van Wezel in 1568 met het begin van de tachtig jarige verzetsoorlog werd er gesteld dat men terug moest naar de grondteksten en grondtalen, en werd er gesteld dat onduldbare zonden die zijn van het openlijk streven naar dwingelandij over kerk en ambtgenoten. Daar is Emden in 1571 mee verder gegaan met de geboorte van de Nederduits Gereformeerde Kerk. De dogmaticus en kerkgeschiedkundige J. Kamphuis (1921-2011) die onderdeel was van 'de doorgaande reformatie' stelde in 1971 dat dit nodig was vanwege tirannieke heerszucht onder de predikanten. Daarom werd er gewaarschuwd in Wezel tegen eerzucht en begeerte naar ijdele roem.

Kamphuis wees erop dat dit een dodelijk gevaar is, de predikanten-heerschappij in de kerk, de dominocratie. Het kan ook doorslaan naar de andere kant, wat ik veel heb meegemaakt, en dat is lekenbestuur, dat de kerkeraad gaat heersen over de predikanten, en de families, waardoor het tot een gevaarlijke cultus kan gaan worden, omdat zij vaak niet ter zake kundig zijn. Gematigdheid is dus geboden. Het kan al snel uit de hand lopen. Veel predikanten hebben niets meer in te brengen in de kerk, en zijn gewoon marionetten geworden. Een heleboel mogen ze niet prediken, en ik weet dat velen van hen allang niet meer de dogma's geloven die ze moeten prediken, maar dit gewoon doen omdat de kerk niet anders wil horen. Er ligt een enorme kloof tussen de leken en de predikanten. Ook ligt er een enorme kloof tussen de traditionele markt-predikanten en de taalkundige, intellectuele predikanten.

De oude mens, of afvallige man, is een enorm protserig en opschepperig wezen, wat Calvijn in zijn commentaren beschrijft. Het is een vleier die zichzelf met een leven vleidt wat de ergste dood is, stelt hij. In de grondteksten was de man eerst vis, in het oerzeeëntijdperk, en ontwikkelde zich zo heel langzaam tot landvee, wat eerst zwak was, maar wat later tot woestere vormen werd aangemeten. De man had dus eerst vier poten als een beest. Zo kunnen we ook het werk van Jezus verklaren dat hij volledig man werd om zo de zonden te dragen, want het was door de zonden dat de man zich ontwikkelde tot een woest beest.

'Tot de vrouw zei God: Ik zal zeer vermeerderen de moeite uwer zwangerschap; met smart zult gij kinderen baren en naar uw man zal uw

begeerte uitgaan, en hij zal over u heersen.'
Genesis 3:16

Dit zijn kenmerken van de zonde, wat procesmatig wordt uitgebeeld. De vrouw moest rekening houden met het opstandig karakter van de man, en in de grondteksten lezen we dat hij eerst beest was. Door de zonde ging hij over de vrouw heersen, in de zin dat de vrouw op haar hoede moest zijn. De woeste oerkracht van de man komt voort uit de dierenwereld. Vandaar dat Calvijn stelde dat de heerlijkheid van Yeshua als beeld van de nieuwe mens gelijk oploopt met de zwakheid van zijn vleselijke gedaante. Telkens weer wordt de man erop gewezen, ook in de brieven van Paulus, om zwak te zijn en aan zichzelf af te sterven, om een dienstknecht te zijn die zichzelf de minste acht, geen alpha man, maar een omega man, de laagste en laatste. Het Pascha was de man, en werd uitgebeeld door Jezus, de nieuwe mens. Dat was een vrijwillig zelf-offer, wat dus ook deels onvrijwillig was zoals we zagen. De mens moest onderworpen worden. Golgotha was het nieuwe Pniël, en wees daarop terug, zoals Calvijn stelde dat Jezus slechts als een herinnering kwam. Dat is ook de oorspronkelijke betekenis van de Dekra, de eerste Adam, in de grondteksten van het boek Genesis. De vrouw, de Nekabah, was de doorboorder, de jager. Zij moest de man, de mens, losmaken van zijn vlees, als de hulp, de leider, van de man, als een beeld van het heilige geestelijke wat zou komen. Die relatie was er ook tussen Jezus en het heilige geestelijke. Dat is ook de diepte van het pinksteren.

De man moet de baarmoeder in om daar te sterven, opdat zo de nieuwe mens kan opstaan. Daarom heeft de man de vrouw geobjectificeerd, in een poging daaraan te ontkomen. Dat is de aard van de oude mens. Die roept : 'Heuvelen bedek mij, bergen val op mij.' Ze willen het geheimenis van het lam niet zien.

Zo stonden de amazones in de arena's tegen deze woeste mannelijke beesten. Er kwam vijandschap tussen het zaad van de slang (de fallische, zondige natuur van de man) en het zaad van de vrouw. Calvijn wees daarom op de noodzaak van het offer van de man, de mens, Jezus, wat natuurlijk een zinnebeeld is dat ergens op terugwijst. Vandaar ook Calvijn's commentaar op het Oude Testament. De mens, de man, moest een stap terugdoen voor zijn leermeesteres, het Woord. Dat is wat in het kort de leer van Calvijn is. Jezus was 'de herinnering tot vervulling' stelt Calvijn in zijn commentaar op Mattheus 26:18. Hij stelt dat juist de 'schaduwachtige offerande' de herinnering is.

De man ontwikkelde zich van vis, tot zwak vee, tot sterk, woest vee, en ontwikkelde zich uiteindelijk tot mens, het grootste roofdier. Daarom moest Yeshua de weg terugwijzen, het smalle pad door de enge poort, de weg van de minste, de laagste en de laatste. De eersten zouden de laatsten zijn, en de laatsten de eersten. Zo zou de mens de zonde kunnen overwinnen. Dit waren de voornaamste stukken in de leer van Calvijn, zoals hij zelf zegt : de ontmaskering van de zonde, en het doden van de zonde. Niet TULIP. TULIP was wel aanwezig, maar was een verdachte filtering van het werk van Calvijn. Na het heengaan van Calvijn trad TULIP meer en meer op de voorgrond, en zijn voornaamste theologie werd opzij geschoven, net zoals de nazi's het werk van Darwin en Nietzsche uitfilterden om het tot de bevrediging van hun machtslust te gebruiken.

De ontwikkelingsfasen van de man door de zonde :

1. vis
2. zwak vee
3. sterk, woest vee
4. mannelijke mensheid

Zo ging de man uiteindelijk heersen over de vrouw, over de mannin, de mensin, als gevolg van de zondeval. Jezus, en ook Ezau in het Oude Testament, in de grondteksten, wezen terug op de oorspronkelijke zwakheid van de man die nodig was om zich te onderwerpen aan zijn leermeesteres, het Woord. 'Als ik zwak ben, ben ik sterk.' Zo kon de man zijn oude natuur overwinnen.

'En de Heere zeide tot Kaïn: Waarom zijt gij toornig en waarom is uw gelaat betrokken? Moogt gij het niet opheffen, indien gij goed handelt? Doch indien gij niet goed handelt, ligt de zonde als een belager aan de deur, wiens begeerte naar u uitgaat, doch over wie gij moet heersen.'
Genesis 4:6-7

De Statenvertaling zegt : 'gij zult over hem heersen.' Daar ligt ook een grote belofte in voor Kaïn, wat in de nieuwe bijbel ook naar voren komt. De Luther vertaling zegt : 'Is het niet alzo: wanneer gij vroom zijt, zo zijt gij aangenaam; maar zijt gij niet vroom, zo rust de zonde voor de deur: laat haar echter niet haren wil, maar heers over haar.'

De vleselijke man maakte de zonde tot zijn vrouw, zoals we zien in Genesis 6. Er is dus ook de noodzaak om het vleselijke vrouwelijke te overwinnen, oftewel de vrouw des doods, waar Spreuken en Prediker over spreken.

'En ik ontdekte iets, bitterder dan de dood: de vrouw, die een valstrik is en wier hart een net is, wier handen boeien zijn. Hij, die aan God welgevallig is, ontkomt haar; doch hij, die niet welgevallig is, wordt door haar gevangen.'
Prediker 7:26

De Leidse vertaling van Genesis 4:7 zegt :

'Moogt gij het niet, indien gij goed

handelt, vrij opheffen? Maar indien gij slecht handelt; ligt de zonde aan de deur. Naar u strekt zich haar begeerte uit; doch gij kunt haar beheersen.’

Er stond in Genesis 3:16 : ‘naar uw man zal uw begeerte uitgaan, en hij zal over u heersen.’

We zien dus het dualistische, dichterlijke karakter van deze teksten. De vrouw als beeld van de zonde en aanstichtster van de zonde, zou uiteindelijk door de man overwonnen worden. Dit ligt besloten in het Kaïn geheimenis van de nieuwe bijbel, wat juist over de grondteksten van de oude bijbel gaat, en wat terugleidt tot de Egyptische wortels ervan. Er is een zondige vrouwelijke natuur die het zondige mannelijke begeert, zijn nephilim vorm, de mannen van naam. Beide naturen moeten afsterven. Daartoe kwam de zondvloed. Het zaad van de nieuwe mens was van Noach.

Calvijn stelde dat Jezus het Pascha dan wel vierde, maar dat Jezus haast had en zich niet naar het aangenomen gebruik kon schikken, omdat hij tot grotere offerande werd geroepen. Jezus kwam om heilige, kortzichtige huisjes omtrend deze dingen omver te trappen. Jezus liet de diepere betekenis zien en ontmaskerde hun dode vormen. Hij kon zich niet schikken met de traditie van die tijd. Dat zou verraad zijn geweest. Het mannelijke vlees moest gedood worden. Zo zou ook het vrouwelijke vlees uiteindelijk gedood worden. Het ging dus niet zomaar om de herinnering, maar om de vervulling, de verdieping, van de herinnering, ontdaan van het vlees. Daartoe was Jezus gekomen. Daartoe had Ezau zijn sociale, familiaire en traditionele status afgeworpen. De oerman voordat hij afviel was aan de rivier van tranen. In de grondteksten was dit de vóór-adamitische man, de dekra of zakar (sukker).

B. Wielenga noemt in zijn commentaar op zondag 7 de kerk de dochter en ook de moeder van de waarheid, door de belijdenis. Zij wordt gedragen door het woord, maar tegelijk en daardoor is zij de pilaar en vastigheid van de waarheid. B. Wielenga wijst daarmee ook op het verloren gegane amazone karakter van de kerk. Hij noemt de kerk de verkondigster en vertolkster van God’s eigen woord.

Het zoeken van God en de openbaring van God vergelijkt hij met een kind dat naar moeder zoekt, soms zonder enig ander doel dan moeder. Hij geeft aan dat juist dit een verloren kenmerk is van de kerk, dat dit zelden gebeurt, vanwege de haat door de oude natuur die nog heerst : de afwezigheid van het zoeken. De Laodiceaanse kerk heeft immers alles al, en is zichzelf tot god geworden. Deze kerk heeft aan niets meer gebrek. Het vlees is en blijft vijand van God, stelt Wielenga. Als de schepping dan komt, dan zal het het liedboek der verlosten zijn, stelt Wielenga.

VAN HUS TOT CALVIJN - 3

Een amalgaam is een mengsel wat ook de gevaarlijke vormen bevat, maar dan gebonden, oftewel verminderd en aangepast, in het amalgaam. Zolang het niet gebonden is in het amalgaam heeft het nog vrijspel en is het gevaarlijker. Zolang het niet gebonden is in het amalgaam blijft het dus een tikkende tijdbom. Spijbelaars willen echter gewoon doorslapen en lekker koekjes eten. Ze hebben de oproep tot het worstelen vergeten. Dat willen ze niet horen. Varkens slapen nadat ze hebben gevreten. De nordicse botpatronen worden van geslacht tot geslacht doorgegeven, ook de neuspatronen. Dit zijn zowel goede nordics als slechts nordics.

Ook Calvijn behoort tot dit amalgaam. Nederland is calvinistisch, of je dat nu wil of niet. Dat is in de geschiedenis zo gegroeid, en daar moet een weg doorheen gevonden worden. Er moet in de mijnen geboord worden, terug tot het nordics mysterie wat hieraan ten grondslag ligt, dieper in de mijnen. Wij zijn altijd mijnwerkers en parelduikers geweest. Amalgaam-verachters horen niet bij de hemelse kennis. Toch is er ook genoeg verletterlijkt en vervleselijkt amalgaam, en ook dat moet een plaats vinden in het hogere amalgaam. Het moet gebonden worden. Dat is ook de opdracht in de psalmen, dat alles tot gebondenheid geleid moet worden, in meer hemelse termen en patronen, want anders kom je nooit van het lagere af, als je het allemaal maar rond laat vliegen. Dat begint in jezelf. Het is een strijd tegen je eigen vlees. Kruisig je vlees. Blijf niet achter in het mijnenwerk, want de gevolgen zullen niet te overzien zijn. Je hebt er alleen maar jezelf mee als je de kantjes er vanaf loopt en er met de pet naar gooit.

Ja, de verleidingen zijn zwaar. Het rigil kent zwijn bij de boom met verboden vruchten, vruchten van hebzucht en slaapzucht. Er was een nordics tijdperk waarin alles in zwijnen begon te veranderen, op de kermis van het plezier, op de kermis van ijdelheid, een groot spijbelfeest.

Het moet gebonden worden in het hemelse amalgaam. Daar hoort Calvijn bij, Hus, Dordt, Heidelberg, alles. Zoals psalm 2 laat zien accepteert en pikt het vlees dat niet :
‘Laat ons hun banden verbreken en laat ons hun juk van ons afwerpen’ (Calvijn Vertaling). Maar dan lacht de Heere en spot met hen, maar mensen, dat is niet lichtvaardigheid, want de psalm laat zien dat God tot hen toornt. Er is een groot verschil tussen werelds lachen in lichtvaardigheid en het lachen des hemels in toorn en grimmigheid. En toch wijst God dan in zijn grote liefde op het zoonschap, op het worden van een kind, en dan laat hij hen wenen. Weent over uw zonden, verscheur uw klederen over uw hoogmoed en

vrijheidszucht. De ware vrijheid is namelijk in de hemelse gebondenheid, anders zouden wij slechts losbandige bastaarden zijn, nageboortes. En dan wordt het wenende kind opgeroepen tot de oorlog tegen het vlees in de psalm. Ween maar. God bekommert zich niet om je gejammer, zeggen de spreuken, want hij is immers je vader, en wil niet dat je verslonden wordt door de zonde. Daarom heeft hij liever dat je weent van de stokslag dan dat je lachend en schuimend afdrijft in dronkenschap. Weent over de zonde. Dat is het enige wat mag wellen in je, dat je zoals zondag 1 het stelt noodzakelijkerwijs weet hoe groot de zonde en ellende is opdat je godvruchtig hierin kan leven, want dan pas kan het sterven.

De mens heeft reformatie nodig. Dat het een paar eeuwen terug verkeerd is gegaan neemt niet weg dat we moeten reformeren, en die nordicse lijnen lopen door nog steeds doorheen en leiden helemaal terug tot de psalmen, tot het nordicse stenen tijdperk waar alle basiswaarden van het leven zijn ingegraveerd. Of speel je liever met de drugs van het moderne tijdperk ? Wordt je overmatig startrek en weet je alles van moderne technologie, hoe alles werkt, maar je ziel en de geschiedenis heb je verloren, je diepe contact met de oernatuur ? Overmatig startrek zijn maakt dat je je oorspronkelijke natuur verliest, van het oer, van de oorspronkelijke nordicse paradijs waarden. Dan gaat er een laagje chroom overheen. Het is zo bedrieglijk. Het heeft een plaats in het amalgaam naast andere dingen. Het moet gebonden blijven dus aan andere dingen, anders ben je dus slechts een vraatzuchtig startrek zwijn wat zich tegoed doet aan een overmaat van moderne technologie om zo het kruis van de geschiedenis uit te doven in plaats van uit te werken. Je kunt niet zomaar uitdoven. Dan bedrieg je jezelf, dan gaan je zenuwen eraan, je hemelse contacten met de wolk der getuigen. Leer weer te voelen en niet alles blikkerig te maken. Teveel startrek werkt als een asfaltering over indiaans natuurbesef. Waar is je hogere natuur ? Waar is de oernatuur, de natuur van de geschiedenis die ze met al die moderne middelen hebben weggedrukt ? Er is nog maar weinig echte natuur over. Het gaat om de paradijselijke natuur van het hemelse amalgaam, en dat kan alleen in de mijnen gewonnen worden.

Ik ken de duizenden excusen van mensen om maar niet in de mijnen te hoeven werken. Ik kan ze wel dromen. Het is allemaal standaard. Standaard truukjes van de star trek zwijnen. Ze stellen het altijd weer beter voor dan het is. Zondag 1 hebben ze aan hun laars gelapt. Ze lopen rond om het vlees en de zonde te bagatelliseren, zodat ze kunnen doen wat hun vlees wil. Vlees, vlees, vlees, grote dikke stukken, lekker met je hart om dat vet heen en dan lekker verdichten, en persen maar, heerlijk hemels gevoel, en dan verstopt alles, als een climax van de dood. Mensen doen er alles voor, voor deze delicatesse. Het wordt duur verkocht als kaviaar. Het is wel het neusje van de zalm. Dan krijg je in je favoriete restaurant de dure specialiteit van de kok voorgeschoven, wat in de kranten en op tv allemaal heel groots werd aangeprezen, en dan eet je een of ander stuk van een dier wat nog steeds een groot taboe is, en dan voel je je een met die hoge adel, dan hoor je er ook bij, en heb je zo je ziel verkocht voor deze tragische onzin. Wat heb je dan ? Maar nee, dat wordt dan allemaal anders genoemd. Dan noem je de naam van het restaurant, en de naam van de krant waarin het was geadverteerd, of het tv programma, zoveel mensen. Zoveel mensen die allemaal om je heen staan. Ze bedoelen het zo goed, hebben er zo hard voor gewerkt. En ja, als je het woordje God niet meer wil noemen en niet meer wil horen, dan ga je het nog geloven ook, want dan hoef je nergens meer verantwoording aan af te leggen.

De mens zit in de auto. Dat is het gouden kalf van deze tijd. Lekker hevig toeteren, lekker de gaspedalen indrukken en dan maar alles wegracen. Weg al die lastige vraagstukken, al die lastige, complexe theologie en filosofie. Lekker makkelijk. Met de auto alle restauranten in het land afstruinen. Lekker kip eten. Kip, het meest veelzijdige stukje vlees, kip. Oh ja, en kaviaar, de specialiteit van de kok, en lekkere konijnenniertjes en reeenrug, want wij zijn hele speciale mensen, heel speciaal. En dan moeten we speciale dingen eten, een soort startrek slagerij. Het zal de mens allemaal worst wezen. Ze noemen het dan allemaal anders, en drukken wat knopjes in en klaar. Lekker de misdaad afdekken met een woordenbrei en een brei aan moderne technologie, en lekker veel zingen. Zing al je schuld maar van je af, lekker alles wegzingen. Het vlees zingt en wil veel zingen. Het zingende vlees.

Kust de zoon, het zoonschap, opdat hij niet toorne en gij op den weg vergaat wanneer zijn toorn binnenkort zal ontbranden, (Calvijn Vertaling) zegt vers 12 van psalm 2. Heb je de zoon niet, dan heb je de vader ook niet, stelt Calvijn bij deze psalm. Als we niet in het zoonschap zijn, dan hebben we de hemelse wildernis moeder dus ook niet. Wat een verlies ! Wat een schande ! En dat is het beroep van de moderne mens tegenwoordig : een kindermoordenaar ! Repelsteeltje leeft onder ons !! Eerst stelen ze, dan groomen ze, dan slachten ze. Het moderne tijdperk is een kinder slagerij. Ook goedemorgen !!

Calvijn stelt dat dit vermetel niet ongestrafd zal blijven. Het ijdele vermaak heeft hen alleen maar een tijdelijke rust gebracht, maar de toorn zal komen. Hoe moeten we dit taalgebruik van Calvijn en de bijbel zien ? Het betekent dat het gebonden zal worden in het amalgaam. Het hemelse amalgaam zal bereid worden. Calvijn stelt dat als ze menen slechts halverwege te zijn, dan zal de gramschap van God hen aangrijpen. Wat betekent dat ? Ergens half op de weg brandt het af, als vuurwerk, en dan

kan het niet meer verder. De koek is op. De kip is op. Op is op. Dan is er plaats voor iets anders, in het hemelse amalgaam. Het is de overgang en binding van de elementen. Het is het werk van een kunstenaar, van een sieradenmaker. Niet teveel van dit, niet teveel van dat. De gramschap is de restrictie, de overgang van de seizoenen. De gramschap is de ingetogenheid van alle dingen. Alles heeft een beperkte duur. De gramschap van God zegt : Tot hier en niet verder. Calvijn noemt het de hemelse strengheid. Hij noemt de ijzeren roede van de zoon, van het hemelse zoonschap. Hemels ijzer heeft zijn geboorte in het eeuwig ijs, het ragnarokse geheimenis van de nordics. Het buigt niet mee met het vlees, maar damt het vlees in, en bindt het vlees, in het amalgaam, opdat het gebonden blijft. Dat is wat het kruisigen van het vlees betekent. Maar de mens kruisigt liever profeten.

Star trek zwijnen hebben deze hemelse weelde van het kruis omgeruild voor een soort materialistische wiskunde waarin ze zich verstoppen. Los van alles, los van de aarde, lekker hoog in de lucht, in een ruimteschip, hebben ze alles in andere termen omgezet, geasfalteerd, overmatig, geschiedenis ingeknot, natuur ingeknot. Ze hebben hun eigen geschiedenis en natuur in bakjes, en als patronen op het behang. Mag niet te lang zijn. Het mag niet te ingewikkeld zijn. Het enige wat ingewikkeld mag zijn is hun vleselijke, oeverloze star trek geleuter, hun uitstapjes in het wondere heelal. Telefoontje dit, hoe die dingen allemaal heten tegenwoordig, weet ik veel, nokia 3B vierhonderduizend zestig, met die en die nieuwe mogelijkheden, lekker je brein grillen, auto zus en zo, en er is zoveel te doen, zoveel afleiding. Ze houden de mode bij, de nieuwste gadgets, allemaal up to date. Ja, als je dan dit wil kopen, moet je op dat knopje drukken, en die en die app ervoor hebben, en je ingeschreven hebben bij zus en zo, en code zus en zo intypen op dit en dat mobiel, want anders kom je er echt niet in. Ikke heb een zakje Nederlands gekoopt bij spijkerman Henkie.

Slof je dan achter die zombies aan ? Of is het : gij geheel anders ?

Och ziet u, sprak Calvijn. Ze hebben de zoon immers niet gekust, het zoonschap niet aanvaard, en zo zijn ze moederloos. Nog steeds is de ware hemelse moeder ergens bedolven onder die kerkenbrei die ze hebben aangericht. Daarvoor moeten we de kerkgeschiedenis in op zoek naar moeder. Wat hebben ze met haar gedaan ? Waar is ze ? Is ze misschien slachtoffer geworden van een moeder slagerij ? Zeg het maar.

Overmatige startrek heeft geen metal meer, maar is een zwijnendrugs, een vuil spel in moderne natuurasfaltering, het goud der dwazen. Het is zwijnengoud. Ben je ervoor gevallen ? Maak dan dat je daar wegkomt en keer weer terug tot soberheid, tot het hemelse amalgaam. Keer terug tot de mijnen, en gebruik je ijzeren roede. Keer terug tot het zoonschap tot de metalen moeder. Dat is een hemels metaal. Het draagt de woede tot de zonde nog in zich. Laat dat niet sterven, want dan is alles verloren. Een van de belangrijkste stukken in de heidelbergse catechismus is zondag 33, Vraag 89: ‘Wat is de afsterving van de oude mens? Antwoord: Het is een innig berouw dat wij God door onze zonden vertoornd hebben, en die hoe langer hoe meer haten en ontvluchten.’ Dit betekent dus terugkeren tot de groei van de toorn over de zonde en het vlees, anders kom je er niet doorheen. Het is een groeiend, opwellend iets, tegen de opwellingen van het vlees. Dat is wat het hemelse metaal is, wat uit het eeuwige ijs opkomt.

Ik zie die woede niet in de wereld. Het is er niet. Het is in de geschiedenis. Het is in de metal. Het is niet bij het gewone, ingedutte volk. Het is niet in het modernisme. Die hebben alles lopen omdraaien, die lopen de opwellingen van het vlees na en hebben berouw dat ze ooit in lang vervlogen tijden geestelijk hebben geleefd, en nu haten ze het geestelijke meer en meer en ontvluchten het. Dat is de duivelse zondag 33, de omgekeerde zondag 33, de zondag 33 van het vlees.

In psalm 41 wordt de dichter gekastijd en benadeeld door onrechtvaardige beschuldigingen van mensen, alsof hij al bestemd was, stelde Calvijn. De dichter klaagt over de wreedheid en valsheid van zijn vijanden. Toch weet hij ook dat het een roede in God’s hand is om hem weg te snijden van de zonde, hem te beschermen tegen het wereldse vlees, en dat wil hij ook bekennen. We houden dus ook van het kruis. We houden dus ook van de geschiedenis, vanwege haar zuiverende en behoudende werking. We zijn in een grote worsteling met de geschiedenis vanwege deze reden omtrend deze dingen. Wij mogen dus ook danken voor het kruis, stelt Calvijn, omdat het de overwinning geeft over onszelf. De hemel getuigt van een grootsere grootheid dan het vlees kan doen. Het vlees bedriegt, telkens weer. Het vlees : een grote toneelspeler in de kinder slagerij, en in de moeder slagerij.

Star trek zwijnen. Ik ken ze bij name. Vele gnostici worden in dit gat weggezogen. Altijd zijn ze bezig met asfalteren, grote bulldozers. Ze bouwen een heel ander koninkrijk. Er is geen ijzeren roede. Ze missen een bepaalde hemelse woede, een bepaald hemels gelach. Maar ze hebben genoeg vleselijke woede, wat ze op de heiligen afreageren. Ze drinken nog steeds het bloed van de martelaren en de profeten. Ze rijden nog steeds rond op hun hoeren. Katholiek zijn ze, in hart en nieren. Rigil Kentse siamezen met de wereld, ingebakken in de stad. Hevig geilen ze naar alles wat deze wereld te bieden heeft, als bronstige hengsten. Het zijn randgnostici. Ze zijn nooit tot de harde kern gegaan. Ze zijn alleen de

geestelijke kennis binnengegaan om zogenaamd veilig te zijn tegen de christelijke inquisities.

Calvijn stelt dat het vlees bedwongen dient te worden door beproevingen, door hemelse strengheid. In het amalgaam zijn de krachten om het te bedwingen. Daarom moet er dus gekort worden in dingen, anders is er niet de ruimte voor de andere dingen die nodig zijn in het amalgaam. Het amalgaam moet goed kunnen werken. Heb je dat niet, dan val je ten prooi aan het wisselvallige geluk van de wereld, waar ook Calvijn tegen waarschuwde. Het gaat dus om de discipline van het amalgaam. De mens moet weer onderscheid maken tussen plaag en plaag, stelt Calvijn. Zo kan de verkeerde aangeboren gestrengheid van het vlees getemperd worden. De mens moet loskomen van het haast-oordeel, stelt Calvijn. Speedjudging is een trend in deze wereld. Zo bouwde de mens zijn wereld, nadat de mens de nordicse mijnen had verlaten, weg van de havens. Ze hadden hun boren weggegooid. Zo gingen ze luieren en rondhangen in de stad met hun drugs en hun snelle motoren, de patser uithangen. Vroeg verouderen zij. Drugs verouderd. Je ziet niet meer wat je eet en drinkt. Het is allang over datum. Maar de drugs stelt het voor als vers en glorieus.

Luther zag Johannes Hus als een type van Christus voor de reformatie. Hij zei dat Hus met zijn bloed het evangelie van de reformatie had gekocht. Dit was een evangelie wat streed tegen het materialisme van de kerk, wat opriep tot soberheid en armenhulp, maar het was verre van volmaakt.
De farao van de katholieke kerk (paus) wilde het volk niet laten gaan, en verdubbelde de lasten. Het evangelie van de reformatie was zowel beter als slechter dus. Sommige katholieke leringen werden juist veel erger gemaakt.

Calvijn gaf aan in zijn commentaar op het boek Maleachi dat de profeten niet altijd praatgrage mensen zijn, en dat ze vaak gewoon niet te vinden zijn. Het mag niet overprofetisch zijn, want dan worden de mensen verwend, en raken ze eraan gewend dat ze altijd maar antwoord krijgen. Er zijn van die mensen die willen alles weten, dat God hen alles over iedereen verteld, maar de geestelijke dingen willen ze niet horen. Het hemelse onderwijs willen ze niet horen. Gebrek aan profetie en profeten was volgens Calvijn of een teken van de toorn van God, of een voorteken van de komst van Christus. Geschiedenis is mythisch. Niemand weet wat er echt gebeurd is, want het is allemaal van horen zeggen. Vroeger was er ook een roddelpers.

Ontwaking, opstanding, wederkeer etc. is juist de ontwaking tot een dieper kruis, het gaan tot een diepere nacht. Waar ontwaak je toe ? Je moet ontwaken tot een hogere oorlog. Het vrederijk is dus ook niet letterlijk. Het gaat om de vrede tussen jou en God, tussen jou en de hemel. Vrede is in de oude talen een woord voor het contact met de wolk der getuigen, dus het ingaan van de diepte, het gaan tot de onderwereld.

De man is een beeld van de dag, van het zoonschap tot de wildernis, en de vrouw is het beeld van de duisternis. Als de man bij de vrouw ingaat, dan is dat een beeld van dat de dag wordt ondergedompeld in de duisternis.

Vannacht had ik een droom over een zinnebeeldig offerfeest met offerdieren. Daarna zag ik een spel van het paradijs. Het was heel prachtig, met allerlei wuivende bomen in allerlei lagen, en allerlei stenen en platformen waarover de speler moest, en ook boxen waaruit allerlei dieren kwamen : vogels, apen, noem maar op. De speler moest er telkens overheen springen, van steen tot steen, van blok tot blok, ook over putten. Verderop in het spel was er een soort hemelse verlichting die de verstening, verstijving bewerkte, waar de speler tot een hemelse steen wordt. Eerst is er de verbrokenheid, en daarna de hemelse verharding, de volledigheid.

Dit spoor loopt ook door de nordics. In principe is dit ook het achterliggende traject van het traject van Heidelberg tot Dordrecht. Daar moet een wisselwerking tussen zijn zodat het niet corrupt wordt, want er mag geen valse, overmatige zachtheid ontstaan, en ook geen valse, overmatige hardheid.

In de Pleiaden zien we de afspiegeling en afbuiging van dit proces in het vlees, want de Pleiaden is de verstening van het vleselijke wat in Rigil Kent gebeurde. Het loopt allemaal uit op het vleselijke, onverschillige steen van de Pleiaden, als de oogst en vrucht van Rigil Kent, maar ook als de baarmoeder van Rigil Kent. Rigil Kent leeft door de subsidies van de Pleiaden. Het is een koude energie, geestelijk gezien, maar heeft haar eigen overmatige, vleselijke vuur. Alles wat het vlees heeft gezaaid wordt geoogst in de Pleiaden. De Pleiaden is het skelet met de zeis.

Dus van verbrokenheid, tot volledigheid, de hemelse verharding tot hemels steen (wat dus veel verder gaat dan de volharding), is dus het achterliggende proces van Heidelberg tot Dordrecht, en wat geemaneerd is, afgebogen is, vleselijk weerspiegeld is, in het pad van Rigil Kent tot de Pleiaden. Leer uw vijand kennen, dit mechanisme. De Pleiaden is de pomp. Door de vleselijke verstening is ook de matrix ontstaan, en die verstening wordt weer afgebroken door terug te gaan tot het pad van Heidelberg tot Dordrecht. Dit is dus ook de oogst van Orion, dus het pad van Orion tot de Nordics, in Noord-Horologium.

Psalm 58 is eigenlijk waartoe het evangelie dient, namelijk het kruisigen van het vlees en de verheuging daarin, en dat is dan ook het bloed wat er moet vloeien waar de mens zich in dient te

wassen. Zowel evangelie als sexualiteit, wat daar een zinnebeeld van is, wordt in de stad verkeerd voorgesteld, als iets onreins en onheiligs. We hebben gezien dat de man een beeld is van de dag, en de vrouw een beeld is van de duisternis, waar de man in dient te gaan, zodat de dag telkens weer ondergaat en sterft in de duisternis om nieuw leven voort te brengen, en zo zuivert de natuur zichzelf, zo houdt de natuur zichzelf in stand. ‘Adam, waar zijt gij ?’ We zagen ook in de bespreking van de catechismus dat wanneer de man zijn vlees in de vrouw brengt om dit te laten sterven, dat hij ten volle moet weten hoe groot de zonde en de ellende van het vlees is, wat dus de betekenis is van de opzwelling van het mannelijke orgaan, dus geen opzwelling van de man als geheel zoals in de stad met allerlei protserigheid want dan zou de man dus geheel vleselijk zijn (zondag 1). Ook hebben we gezien hoe de man moet groeien in zijn haat en walging, zijn afkeer, naar de zonde en het vlees toe. De man moet het meer en meer ontvluchten. (zondag 33)

Calvijn stelt dat psalm 58 gaat over dat de psalmist zijn oprechtheid staande moet houden tegenover de vijand. We kunnen stellen dat de man in deze hoedanigheid zijn vlees moet offeren aan de vrouw, zijn oprechtheid staande houdend. Een man moet daarom huiveren voordat hij tot een vrouw komt. Hebben we zo een beter beeld van wat ‘God en evangelie’ is ? We hebben het dan over een driehoeks-verhouding tussen liefde, kennis en leviticus, dus de gehele offerdienst. Pas dan, pas dan, kan de uittocht plaatsvinden, stelde broeder Klaas Schilder, pas dan is er de vrijmaking, en we kunnen stellen dat dit een intocht is in haar.

Calvijn stelt bij psalm 58 dat voordat de psalmist staande wist te houden in oprechtheid hij zich veel erover had beklaagd hoe de vijand hem had gekweld in wreedheid. Blijkbaar is dit nodig om tot vol besef te komen. Hij moet dan tot God komen om van dit vlees, zowel zijn eigen als dat van de vijand, verlost te worden. Er moet een oordeel over komen. Er moet een leviticus in zijn leven komen.

Als je naar de slager gaat dan kun je niet zeggen dat het zielig is voor de dieren en daarmee denken dat hij wel begrip zal hebben. Nee, dat is de realiteit niet. Eerst moet de mens de geestelijke principes ervan begrijpen, en pas daarna zal het letterlijke, vleselijke voorhangsel ervan scheuren.

In psalm 58 komt de psalmist onder ogen hoe groot het kwaad is, hoe groot het vlees, als een vervulling van zondag 1. De mens moet het weten, en ook weten hoe het moet sterven, hoe het geofferd moet worden. De mens moet dus ook het leviticus kennen. En daarin zondag 33 toepassen, wat een antwoord is op zondag 1 :

Vraag 89: Wat is de afsterving van de oude mens?
Antwoord: Het is een innig berouw dat wij God door onze zonden vertoornd hebben, en die hoe langer hoe meer haten en ontvluchten.

Deze zondagen horen dus bij elkaar. Calvijn stelt bij psalm 58 dat in dit proces de psalmist de vijand moest ondervragen. Nu, dat is ook een onderdeel van het exorcisme. Er moet dus een zeker contact zijn met de vijand. Als exorcist leef je heel dicht bij de vijand. Je moet ermee worstelen, met de vraagstukken van het leven, het uitdiepen. Je moet het onderste uit de kan halen, en niet voor een dubbeltje op de eerste rij willen zitten. Bovenal worstelt de exorcist hierin dus met zichzelf, met zijn eigen vlees. Daarom moet hij het leviticus kennen, en daarom moet hij de vrouw kennen. Zowel vijand als vrouw moet hij dus kennen, waar deze zondagen over gaan, en psalm 58. Calvijn stelde dat de psalmist in psalm 58 de vijand zelfs moest uitdagen. In de vrouw, de duisternis, is die arena. Maar bereid je goed voor, voordat je die arena binnengaat, die relatie met God aangaat, met de hemelse kerk. Laat je geen sigaren verkopen. Laat je niets zomaar aansmeren door massa media, want dan kom je bij een hele andere vrouw terecht, en haar paden leiden tot de dood, waar de Spreuken over spreken. Kom tot het hooglied. Wek de liefde niet op voordat het haar behaagt. Krijg een besef over wat de relatie is tussen leviticus en het hooglied. Er is geen hooglied zonder het ten diepste ervaren van leviticus.

Calvijn stelde dat de psalmist de vijand tegemoet kon treden door zijn goed geweten. Hij moest de vijand aanspreken, hen wijzen op hun lichtzinnige laster, hun onterechte onderdrukking van onschuldigen. Calvijn stelde zich voor dat de psalmist ook zou moeten hebben gezegd tegen de vijand : Schamen jullie je niet ? Calvijn stelde dat de psalmist in psalm 58 sprak tegen een vergadering, de raadslieden van Saul die hem vervolgden. Calvijn stelde hierbij dat ze ongetwijfeld hun tirannie onder schoonschijnende benamingen verborgen hielden. Ook vandaag is dit het geval. Men heeft de zonde en het vlees andere namen gegeven, professioneel gemaakt, alsof het de samenleving dient, en het er gewoon bijhoort, en zo kunnen ze het ongestrafd doen. Calvijn stelt dat de psalmist klaagt over hun ongebondenheid, dat ze alles zomaar in het openbaar kunnen doen. Ze hoeven het niet ondergronds te doen in stilte of in het verborgene. Daarbij stelt Calvijn dat dit ging om hen die al van de moederschoot zo waren, en niet hen die het zich later hebben aangeleerd. Het zit dus heel diep. De psalmist moest naar de wortels toe, zoals ik vannacht ook een droom had dat de zool van mijn schoen was gescheurd.

Ze waren dus van jongs af aan vervuld met het kwaad, geboren samen met wreedheid. Calvijn stelt dat het geen

gematigde boosheid was, maar buitensporige boosheid, waarmee de psalmist had te maken. Alle poorten van de hel waren tegen hem losgegooid, en dit zou zijn voor het algemene welzijn.

Ook in het hooglied is de man de dag en de vrouw de duisternis. ‘Donker van huid ben ik, als de tenten van Kedar.’ De man moet dus ook de duisternis van de vrouw leren kennen. Dat is een Hoseaanse opdracht. Ook met haar zal hij moeten worstelen. Het is een grote vrouw, met brede borsten en heupen, want zij moet immers het kind voeden en beschermen. Zij moet de man aankunnen. We zien in het gevecht tussen Jakob en God dat zowel God als de mens wint, en dat het vlees ten onder gaat in deze strijd. Het vlees is dan een beeld van alle valse Godsbeelden en valse mensenbeelden. Ook zijn dit dus allerlei valse beelden van de strijd zelf. Wat wordt er veel over gelogen. En wat hebben ze een gruwel gemaakt van leviticus en hooglied, van offerdienst en sexualiteit. In de stad wordt dit heel verkeerd belicht.

Uitgave : HRC, 2021-2022

1e Jaargang, nummer 45, 26 augustus 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579
'Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.'
(Kerkorde Emden, 1571)

VAN HUS TOT CALVIJN - 4

Calvijn wijst erop dat de vijand moord door zowel overmatige koudheid als overmatige hitte. Het is dus ook daadwerkelijk een strijd tegen de overmaat der dingen, wat in toom gebracht moet worden. Daartoe is psalm 58 een heenwijzer. Zij is dus a.h.w. ook een brug tussen leviticus en hooglied, een zeer schone psalm. Calvijn wijst erop dat de psalmist ten slotte stelt dat de vijand doof is, dat ze niet bezweerd kunnen worden. Hij stelt dat we hier niet te maken hebben met zomaar vijanden, maar met toverij. Het is zinsbegoocheling. Zo zien wij dit ook om ons heen. Alles wordt door de markt goedgepraat, door reclame. Reclame is vandaag de dag een synoniem van de waarheid. Als het groots is, door velen ondersteund, door velen aangeprezen, dan is het waarheid. Dat is het grote gevaar van democratie. Het is een politieke misleiding. Men heeft God aan de kant geschoven, en volgt nu de meerderheid in het kwaad.

Wilt gij overleven ? Keer dan terug tot leviticus en hooglied, tot haar brug. Daartoe kwam de schone psalm 58. Dat is een groot Israelitisch geheimenis, terugwijzend op de prehistorie. Hoe had de natuur het oorspronkelijk bedoeld, in al haar zinnebeeldige wijsheid en schoonheid ? Calvijn stelt dat gerechtigheid en oprechtheid vruchten zijn die niet geroofd kunnen worden van God's kinderen door wereldse lieden die in de waan zijn dat het fortuin de aarde regeert.

De reformatie moest tot regressie leiden, tot wederkeer, maar uiteindelijk leidde het tot conformatie en modernatie. Calvijn sprak : 'Mens, vergeet toch niet het kruis. Men vergeet zo snel de kastijdingen die eigenlijk geheel ons leven ons moesten onderrichten.' Calvijn stelde dat de psalmist daarom psalm 38 schreef. In het moderne tijdperk mag je het kruis niet gedenken. Je mag niet sober zijn en melancholiek. Dat wordt vandaag de dag als een ziekte bestempeld. Nee, de mens moet vrolijk zijn, wijn drinken, trouwen, en dat is het rolmodel vandaag de dag, zoals in de dagen van Noach : 'Laten wij eten en drinken en vrolijk zijn, want morgen sterven wij.' Maar Calvijn sprak : 'Gedenk het kruis, gedenk je kastijdingen, want zij dienen je je hele leven te leiden en te onderwijzen.' Calvijn stelde dat de psalmist zo ook werd herinnerd aan zijn roeping. Vandaag de dag heeft men allerlei andere beroepen gemaakt om van de daadwerkelijke hemelse roeping af te leiden. Je ziet het voor je ogen gebeuren. En deze joyride is op weg naar een grote carcrash. Met een gestolen auto de afgrond in. Men rookt hun leven op als een sigaretje. Dat is alles wat het waard is voor hen. Karikaturen genoeg om je heen.

Calvijn zei daarom dat het een nuttige oefening was de kastijdingen uit ons geheugen te herhalen, opdat wij ook net als de psalmist anderen zouden kunnen onderwijzen, maar wie hoort deze stem vandaag de dag ? Wie luistert er naar ? Dit waren belangrijke boodschappen tijdens de reformatie in de jaren 1500, maar we leven nu in de jaren 2000 en het is allemaal gruwelijk geasfalteerd. Grote bulldozers zijn hier aan de gang geweest, al het natuurschoon verdwenen. Nu moet je naar tegeltjes staren. Grote snelwegen zijn hier nu, en je moet kijken naar al die pijlsnelle autootjes die ze henzelf overmatig hebben gemaakt, en hun giftige rook inademen.

Daarom psalm 38 : de psalm van het gedenkoffer. Je mag ook bittere herinneringen hebben. Je hebt ze nodig voor je shamanisme, om anderen ook het medicijn aan te reiken. Besef dat er nog velen in deze putten zijn waar ook jij doorheen moest. Het hoeft niet allemaal weggewassen te worden met giftige, chemische doekjes. Juist door de zorg en de koestering van het kruis kan het ook verzacht worden, en Calvijn stelde dat de psalmist daar ook om bad, niet om de kastijding weg te nemen. Je mag het kruis gedenken en er zorg toe dragen. Gedenk het kruis. Alleen zo kun je het verwerken. Gedenk je kastijdingen. Alleen zo kun je het beste eruit halen, de beste lessen, en dit ook anderen leren. Calvijn geeft dan ook de ware definitie van alle voorzichtigheid : 'de hand op te merken van hem die slaat.' Voorzichtigheid is dus een herdenking. Dat gaat niet buiten het kruis om, niet buiten de geschiedenis om.

Heb je ergens op het pad het kruis van je afgeworpen, en de gedachtenis aan het kruis, om zo een vrolijk, losbandig zieltje te worden ? Ga dan weer terug en pik het op. Draag je kruis en verloochen jezelf. Er moet heel veel van het 'zelf' afsterven opdat het kruis weer zijn rechtmatige plaats krijgt. Heb de kastijding lief, want het is om je leven te behouden. Gedenk de vroegere kastijdingen. Keer tot je eerste liefde

weder. De ware hemelse kerk is dus een paaskerk. Het is een schip in woeste golven, en de gevaren zijn velen. Je kunt het je dan niet veroorloven om dan maar weg te wanen. En zij die dat doen noemen het hemelse woord een waan. De beste stuurlui staan aan wal, al die doktoren en andere beroepszondaren. Daar staan ze op de kades, veilig hoog en droog met hun witte jasjes en hun uniformen, om het lijden van de gekruisigden en de martelaren nog zuurder te maken, nog bitterder, en te verdubbelen, als de farao's van het modernisme en conformisme. Johannes Hus gaat nog elke dag de brandstapel op. Gedenk het. Wordt niet koud. Laat jezelf niet afdrijven. Zo snel vergeet de mens het kruis en de kastijdingen, en gaat dan weer op het oude pad verder. Het wordt gevaarlijk daar waar de tucht nutteloos wordt, waar de mens tuchteloos wordt. Daar waar het kruis geen zin meer heeft, daar vaagt het kruis weg. Dan ben je ver van moeder weggedwaald. Dan wordt je slechts geleid door de tijdelijke drugs van de wereld en het vlees, twee grote vijanden van je ziel. Weet dat uw vijand niet slaapt, en van elk gaatje dankbaar gebruik maakt.

Daarom ging de psalmist hier doorheen, stelt Calvijn, en dat was geen kleine beproeving, want hij was onderhevig aan een voortdurende zwakheid, als dienstknecht van de hemel. Calvijn stelt dat zij die hier niet mee rekenen vanwege kwade begeerten die hen verblinden geleid worden tot een krankzinnige dwaasheid.

Calvijn stelt dat in psalm 38 de psalmist in zo'n diepe put terecht was gekomen dat huilen niet eens meer genoeg was. Hij schreeuwde het zelfs uit, hij brulde, hij gilde, wat een teken is dat de psalmist zwaar gefolterd werd. Het is het totale dieptepunt van de psalmen. Maar door deze psalm legde de psalmist deze tranen in de schoot van God, stelt Calvijn. De mens wordt de hele dag door zijn hersenen aangeklaagd en gemanipuleerd. De psalmist ging hier ook doorheen, en was hierdoor doof en stom geworden. Calvijn stelt dat de psalmist zo door valse veroordelingen was omringd dat hij zelfs geen woord mocht uitbrengen tot zijn rechtvaardiging. Aan dit kruis van psalm 38 wordt je van alle menselijke waardigheid ontdaan, totdat je je slechts een stuk vee voelt.

In deze put mag de mens leren zijn hartstochten te bedwingen, stelt Calvijn. De psalmist was op een plaats gekomen waar hij zijn onschuld niet kon verdedigen. Hij was uitgesloten en verbannen van alle zelfverdediging, en hij kon alleen nog maar volharden in verdraagzaamheid, maar hier brak hij ergens, zodat er alleen maar plaats was voor geween en gebrul. Alle overleggingen ontbraken, stelt Calvijn.

De psalmist kon niet meer normaal lopen, maar hinkte, net zoals Jeremia hinkte en door zijn vijanden werd beloerd op zijn hinken, stelt Calvijn dan. Duidelijk was de psalmist kreupel of deels verlamd geraakt, net zoals Jakob op Pniel. En de vijand maakte van deze zwakheid dankbaar gebruik. Het is dan een wond geslagen in een wond, waar het eeuwig evangelie ook over spreekt. Heb je een wond, dan volgen er snel meer, want de vijand zal ijverig gebruik maken van die zwakke plek, en de vijand weet dan van geen ophouden. Dan wordt er al snel een kettingreactie in werking gezet. Calvijn wees er overigens wel op dat dit beeldspraak was. De mens kan zich op vele manieren als een verminkte en een verzwakte voelen.

Dit zijn woorden van de reformatie. Daar waar het werd losgelaten ontstond de conformatie. De mens kent deze geschriften van de reformatie niet, en wil ze ook niet kennen. Dat er grove fouten in de reformatie zijn geweest en dat het zaakje gewoon overging van de katholieke farao tot de protestantse farao is geen excuus om er geen lering uit te hoeven trekken.

Calvijn wees erop dat de psalmist in psalm 38 door zijn voorbeeld een regel had gesteld dat het beter was alle haat van de wereld te verdragen, dan voor het minste af te wijken van de hemelse plicht. Dit zien wij ook terug in het leven en het verhaal van Jezus, die leerde eerder de andere wang toe te keren, en deze opstelling zou vanzelf tot een hemelse gesel worden. Laat het kruis het maar doen. Het kruis heeft al het zaad in zich. Calvijn benadrukt ook dat het verdragen en dragen van het kruis kan geschieden dus niet alleen door het gedenken van het eerdere kruis, maar ook het belijden van het kruis tot God, zoals de psalmist deed in psalm 38. Zo hebben wij ook een beter plaatje van hoe tot het kruis te komen en in haar binnen te gaan. Zo komen wij dus tot de hemelse baarmoeder.

Oh, wat een heerlijke diepte bevindt zich in het kruis, ongekend door de mens, onuitsprekelijk door hen die het hebben ervaren.

Allereerst moet je leren kijken en leren luisteren. Eerst moet het oor spreken, anders stroomt er slechts vuiligheid uit de mond. En het oor spreekt van wat hij gehoord heeft, als een getuigenis van de hemel. Laat dat onze ware belijdenis zijn. Laten wij niet tot lippendienst komen, maar allereerst tot orendienst, en dan niet de orendienst tot de wereld, maar tot de voeten der hemel, oftewel het herdenken van het kruis van de geschiedenis en daar lering uit trekken. Gedenkt het kruis. Laat dat je belijdenis zijn.

Calvijn stelt dat het een snode ondankbaarheid is de stem van de hemelse natuur niet op te merken. Deze stem wordt in de ware kerk bezongen, de kerk van het hart. Vergeet dan alle uiterlijkheden maar.

Calvijn stelde dat er in de gehele wereld, behalve bij de Joden, geen licht

van ware vroomheid is geweest, want al wat zij spraken over godsdienst was niet alleen zonder leven, maar grenste aan het dwaze. Daarom moest de stem van de hemel het woud ontbloten.

De voertuigen van de wilde jongens zijn de rijdende forten van de volgelingen van Johannes Hus, de Hussieten, tijdens de Hussitische oorlogen, die uiteindelijk leidden tot een wapenstilstand tussen de hussitische kerk en de katholieke kerk, tot een verbond, een compromis, waar uiteindelijk de daadwerkelijke reformatie uit voortkwam. We spreken dan over de jaren 1400 en 1500. Ben je op de grote recyclocratische voertuigen van de wilde, hussitische jongens, of sta je op de pleiadische maaimachines van het modernisme ?

Daar moet je wat voor doen. Jakob kreeg zijn Rachel niet zomaar. Daar moest hij eerst hard voor werken.

De hussitische oorlogen leidden tot een soort koude oorlog tussen de katholieken en de eerste gereformeerden waarin de reformatie wortel kon schieten en kon groeien en opbloeien. Jakob (Israel) had zijn Rachel gevonden, de bloem van de reformatie, na tijden lang zaaien in honger, kwelling en geween. De tijden waren duister geweest, maar nu was er een hemels licht doorgebroken, als de bliksem van een nieuw tijdperk. Het bloed van Johannes Hus dat gestroomd had was niet voor niets geweest. Eerst was de mens bedrogen met Lea, met katholiek materialisme, maar nu was er deze waterbloem, deze lelie, voortgekomen vanuit verwerkte geschiedenis. Maar ook deze lelie verwelkte weer. Zij moesten haar in de hemel zoeken, dieper in de geschiedenis. Niet voor niets heet psalm 60 daarom ook 'de Lelie van het getuigenis,' oftewel van de belijdenis.

Als je wilt weten wat de reformatie is en betekent, laat dan dit je gebed zijn :

'Ik zal het begrijpen, deze onsterfelijkheid, de lelie, drijvende op de waterstroom, drijvende op de waterdroom'

Leer je Rachel kennen, zoals Jakob, maar leer haar in het hemelse kennen, niet in het vleselijke. Op haar blaadjes staan de hemelse woorden beschreven en verklaard :

'Als een wonder in de rivier,
In de waterlelie gebeurt het,
Een trap tot de hemel,
En dan allemaal water,
In alle lagen,
Een trap tot het paradijs'

In de Israelitische talen betekent Rachel in de wortels de ontsluiering (gly) van de herderin (ra'a), want zij was ook een herderin.

Ook is het de ontsluiering (gly) van de droom (ra'a), de vrucht van de duisternis. Dit is ook wat het pinksteren voorstelt want de discipelen moesten ra, rw (aramees) ontvangen, en gly (profetie), oftewel het volgen van de stem van de goede herder.

Wat zijn de hoofdpunten van Calvijn ? Veelal worden alleen zijn verkeerde leringen belicht, maar wij hebben veel zijn goede punten besproken. Er zal een heel ander calvinisme moeten komen, namelijk het regressief calvinisme, wat zijn geschriften ook daadwerkelijk kent, niet zomaar wat punten opdreund van horen zeggen. De mens moet loskomen van het dark side adromediaanse calvinisme, oftewel het romeinse calvinisme, botte bijl calvinisme, waarin ieder andersdenkende mens dood moet en naar de hel, zoals de Romeinen vroeger de christenen vervolgden en die voor de leeuwen wierpen, en daarna de reformatoren. Er zullen dus nieuwe punten van Calvijn moeten komen. We hebben er veel over gesproken. Het zijn punten die ondergesneeuwd liggen, en die het calvinisme vanuit een hele andere hoek zullen benaderen. Er is dus een dark side calvinisme wat nu nog in Nederland regeert, en dat komt door gebrek aan kennis. Hoe dan ook is Nederland calvinistisch, maar het is tijd om tot de verborgen schatten van het calvinisme te gaan. De huidige pilaren van het calvinisme dienen afgebroken te worden, en er zal een nieuwe hierarchie moeten komen in de punten van Calvijn. Hij had veel belangrijkere punten dan de huidige pilaren die op de voorgrond zijn getreden. Er zullen dus nieuwe pilaren moeten komen.

Johannes Hus ging hieraan vooraf, maar die hebben ze in de doofpot gestopt, want meestal als men het over de reformatie had dan had men het over Luther en Calvijn, en vaak de verkeerde punten ook nog eens. Johannes Hus zal dus uit de doos gehaald moeten worden.

Hier zijn wat punten van de reformator Johannes Hus.

1. Geen machtsgreep, maar kruisgreep (ballingschap en gevangenis serie 1, brief 10, tot de hoorders van het woord van god in praag)
2. Geen rijkdomsgreep, maar kruisgreep (ballingschap en gevangenis serie 1, brief 10, tot de hoorders van het woord van god in praag)
3. Minacht vleselijke kracht, vrees hemelse kracht (ballingschap en gevangenis serie 1, brief 5, aan Johannes Barbat, woorden van Augustinus)
4. Hoe meer de hemelse kerk wordt onderdrukt, des te hoger zal zij boven alles uitzweven (ballingschap en gevangenis brief 6, aan de gelovigen in Praag)
5. Dien meer de dingen van de ziel dan de dingen van het lichaam (ballingschap en gevangenis serie 1, brief 5, aan Johannes Barbat, woorden van Jerome)
6. Dien God in plaats van mensen (ballingschap en gevangenis serie 1, brief 5, aan Johannes Barbat, woorden van Jerome)
7. Waak ervoor dat je geen menselijke tradities stelt boven het hemelse woord

van nederigheid, naastenliefde, matigheid en christelijke liefde stelt, want dan minacht je het hemelse woord en verval je tot hebzucht, simonie, en losbandigheid. (ballingschap en gevangenis serie 1, brief 6, aan de gelovigen in Praag, woorden van Paulus aan Titus)
8. De bozen met zwellende boosaardige harten op het pad van verderf zijn altijd bedrogen en bedriegen altijd anderen. (ballingschap en gevangenis serie 1, brief 6, aan de gelovigen in Praag, woorden van Paulus)
9. Waak voor de simonie (relihandel), want zij is een vals priesterschap van hen die een voorliefde hebben voor plezier, rijkdom, waardigheden en andere bevredigingen van het vlees. (ballingschap en gevangenis serie 1, brief 9, tot de hoorders van het woord van god in praag)
10. Ik ben gekomen om de zoon van zijn vader te scheiden, en de dochter van haar moeder. (ballingschap en gevangenis serie 1, brief 13, tot de hoorders van het woord van god in praag, woorden van Christus)
11. Spreek geen ziekelijk kwaad over iemand met anderen mee, maar wees verzekerd van de waarheid door die persoon zelf te ondervragen. (ballingschap en gevangenis serie 2, brief 3, uit nuremberg tot zijn gemeente in praag)
12. Pas op voor degenen die de zonde niet veroordeeld maar witwast, en die vol zelfverheerlijking kruisloos de priesters vleien. (ballingschap en gevangenis serie 2, brief 7, aan het volk van bohemia)

Wychewitze schreef aan Johannes Hus : Bevecht volhardend de vijand, niet voor aardse beloningen (simonie), maar voor eeuwig loon. (ballingschap en gevangenis brief 15, de priester Wychewitze aan Johannes Hus en zijn vrienden). In die tijd was het ook zo dat je publiek moest kopen, en Johannes Hus wilde daar niet aan mee doen. Johannes Hus werd gevangen gezet en daar uitgehongerd, en ook werden er op grote schaal leugens over hem verspreid. Uiteindelijk stierf hij op de brandstapel. Wij hebben nog steeds met deze geesten van inquisitie te maken. Laat je niet bedriegen. Ze zijn nog steeds om ons heen in andere vormen. Daarom moeten wij op het pad van Johannes Hus blijven, die strijd tegen de simonie.

Er kwam nog iets na Jezus. De draak, het romeinse en romeins-katholieke rijk, wat dus in de Middeleeuwen steeds meer werd tot het Duitse rijk, de aardse kerk van het vlees dus, stond voor de vrouw, een beeld van de hemelse kerk, en zou het kind wat zij zou baren verslinden zodra het zou zijn geboren, in Openbaring 12. Het kind werd tot God opgenomen en kreeg een ijzeren staf om de heidenen te hoeden. In het Aramees is de sebet, staf, ook een stam, of een speer. Het zou de opkomst zijn van een ijzeren volk. Ook kan sebet een plaag betekenen. In ieder geval gaat Openbaring 12 over Johannes Hus, die van de hemel gegeven werd om de mens te bevrijden uit de katholieke tirannie.

Ik zei het al vlak na de bijbelschool dat er nog iets na Jezus zou komen, omdat dat in de bijbel stond, en er stond ook in de bijbel dat er grotere werken dan Jezus zouden gebeuren. Nou, dat namen ze me niet in dank af, ook al stond het gewoon letterlijk in de bijbel. Wat me opviel was dat velen, zelfs op de bijbelschool, de bijbel niet eens of niet goed kenden. Ze noemden mij altijd ‘de lopende bijbel’, omdat ik het memoriseerde, maar vervolgens als ik dan zei wat er dan daadwerkelijk in de bijbel stond, dan wilden ze dat niet horen.

Jezus hebben ze verafgood. Je mag niet aan dat heilig huisje komen. Dat is hun zere teen. Zo hebben ze de bijbel ook verafgood. Ik heb altijd gezegd dat er nog iets na de bijbel komt, wat ook in de bijbel zelf staat, dat er daarna nog iets zou komen. Maar dat mocht ik ook niet zeggen. Ze gaan met de bijbel om als een papieren paus, als een afgod.

Vannacht had ik een droom dat ik in de onderwereld bij het lichaam van Johannes Hus was aangekomen. Hij was geslacht. Zijn vlees, zijn lichaam, was bijna transparant en roodachtig, heel rauw vlees, wat daar lag. Hebben wij Johannes Hus al bezocht in zijn gevangenis ? Dat is waar Mattheus 25:35-40 over gaat :

‘Ik was in de gevangenis geweest en gij zijt tot Mij gekomen. Voorwaar ik zeg u, voor zoveel gij dit een van deze mijne minste broeders gedaan hebt, hebt gij dit mij gedaan.’ (Vert. Calvijn)

Verder met de punten van het hussisme, voordat het calvinisme opkwam :

13. Wees avontuurlijk (brief aan een van zijn vrienden)
14. Hemelse waarschuwing is beter dan goud en topaas. (brief aan zijn vrienden)
15. Gedenk wie je bent, wie je was, en wie je zal zijn. (brief aan Henry de Schopeck)
16. Tussen de wereldse en hemelse voorzienigheden ligt een doorgang van grote verdrukkingen (brief aan zijn vrienden)
17. Wees altijd vriendelijk voor de armen, zoals je gewoon was; bewaak uw kuisheid en zelftucht (ascetisme); vlucht voor hebzucht; bezit niet meerdere levens, maar bewaar uw kerk, opdat de gelovigen een toevlucht bij u vinden, als in de schoot van een vader. (brief aan Johannes Christen)
18. Wreedheid de mens aangedaan reinigt van zonden. (brief aan zijn benefactoren)

Zowel in het werk van Hus als in het werk van Calvijn kwamen hemelse metalen door. Hus had in een van zijn brieven gezegd dat het geschreven was in ijzer, doelende op zijn ketenen van gevangenschap (brief aan Haulikon), wat ook weer terugwijst op Openbaring 12. Hus was in de gevangenis gegooid omdat ze vonden dat geen enkele ketter

ooit zulke gevaarlijke dingen als Hus had geschreven. Ook Johannes Hus had dus te maken met valse getuigen die tegen hem streden. Johannes Kardinaal had aan Johannes Hus geschreven : ‘Daal zoals Paulus af in de mand om een betere leer te verkondigen.’ Volstaat alles met het kruis van Christus ? Nee, duizendmaal nee. Het was slechts een voorbeeld. De mens moet in de romeinse en katholieke onderdrukking gaan tot de brandstapel van Johannes Hus, tot zijn kruis en graf.

Verder met de punten van het hussisme :

19. Wend uw ogen naar de dingen van de geest, heb goede mensen lief, markeer de slechten, laat u niet vleien door ijdelheid en hebzucht, maar verheug u in mannen met een nederige geest en liefhebbers van armoede. (brief aan Zbinek, aartsbisschop van Praag)

We zien hier dat Johannes Hus zich laat inspireren door de armoedsorders van de katholieke kerk in de wildernis.

20. Wee de herders die zichzelf weiden, maar de kudde die ze niet weiden. (brief aan Zawissius)
21. Het hele veld van de mens is zo met brandnetels gevuld dat de weg van redding met moeite kan worden gevonden.
22. IJdel is de redding door mensen.
23. Laat de broeders zich niets toe-eigenen, noch huis, noch plaats, noch wat dan ook; maar laat hen als pelgrims en vreemdelingen in deze wereld en als dienaren van de Heer in armoede en nederigheid rondgaan om aalmoezen te zoeken zonder vrees. (brief aan een monnik, woorden van Franciscus)
24. De regel en het leven van de Minderbroeders is dit, te weten, vastberaden het heilige evangelie van onze Heer Jezus Christus in acht te nemen en te leven zonder enig bezit in gehoorzaamheid en kuisheid. (brief aan een monnik, woorden van Franciscus)

We zien hier dat Hus putte uit de bron van Franciscus van Assisi (jaren 1100-1200), die als enige geliefde vrouwe Armoe had, en de allerarmste wilde zijn, dus armoedsbegeerte, wat een belangrijke pilaar en hoofdpunt is van de leer van Hus. De Franciscanen werden ook de minderbroeders genoemd, en Hus noemde zichzelf een zwakkeling priester.

25. Als de autoriteit beveelt wat je niet zou moeten doen, veracht in dit geval de autoriteit natuurlijk, uit vrees voor de autoriteit die groter is. (brief aan Johannes Barbatus en Chrumnaw, woorden van Augustinus)
26. Kwaad doen op bevel van een ander is geen gehoorzaamheid maar ongehoorzaamheid. (brief aan Johannes Barbatus en Chrumnaw, woorden van Bernard)

Johannes Hus was een godvrezende man die niet mensvrezend, een volger van menselijke, vleselijke autoriteit, wilde zijn, en zich daarom de minste van de priesters noemde.

De pilaren of hoofdpunten van het hussisme zijn :

I – armoedsbegeerte (islam)
II – kruisbegeerte (christendom)
III – natuurbegeerte (jodendom)
IV – kennisbegeerte (filosofie)
V – begeerteloosheid (boeddhisme)
VI – geschiedenisbegeerte, gedenking van het kruis van de geschiedenis (ook een belangrijk punt in Calvijn’s leer)
VII – strijdbegeerte, strijd tegen simonie, relihandel
VIII – toetsbegeerte, onderzoeksbegeerte

Ik had vannacht een droom over een grote wolf of hond, en ik mocht er niet op reageren, maar moest het verwerken. Het bleek de wachter van het hussisme te zijn, van de pilaren van het hussisme. Het bleek een kinderwachter en kindergids van mij te zijn in mijn jeugd, een jeugdvriend, die later werd afgemaakt, kapot werd geschoten. De ontmoeting was emotioneel en we waren blij dat we elkaar weer gevonden hadden. Ik kon mij de dag herinneren waarop hij van mij werd weggesneden.

CALVIJN EN DE EVANGELIËN - 9

In de dagen van Noach ontaardde het mannelijk geslacht nog erger, namelijk tot nephilim :

stadia van mannelijke ontaarding door de zonde :

1. vis
2. zwak vee
3. sterk, woest vee
4. mannelijke mens
5. nephilim

Deze stadia zien we in de diverse lagen van de grondtekst :

1. amazone grondtekst (voortijd)
2. egyptische grondtekst
3. aramese grondtekst
4. hebreeuwse grondtekst
5. griekse grondtekst

De amazone theologie en mythologie van zowel Orion als de aarde is verwoven door de bijbelse talen van Aramees (de taal van Jezus), Hebreeuws en Grieks.

De man werd zo door volharding in zonde gehard en volleerd in de leugen. De man is een eigenaardig soort varken die de slacht van andere dieren ging gebruiken om hogerop te komen, zoals in Animal farm van George Orwell.

Er zijn veel diepere genetische structuren en codes in de mens waarvan de wetenschap nog niet weet omdat het voor hen niet meetbaar is. Die diepere genetische codes bestaan uit de 5 fases van de man, dus VZSMN, waaruit ook

de vrouw bestaat omdat die uit de man is voortgekomen en zij hebben er nog eentje bij, namelijk de F van female. Dus voor de man is het de VZSMN code en voor de vrouw is het de VZSMNF code, en hierin kunnen oneindig veel variaties zijn.

Deze dingen zijn belangrijk te noemen. Het is overigens wel zo dat Calvijn waarschuwt tegen ijdele nieuwsgierigheid, in zijn commentaar op Lukas 22:3-14, Markus 14:10-17 en Mattheus 26:14-20. We hoeven niet alles te weten. Er zijn veel belangrijkere dingen. Hierin moeten we dus balans vinden, dat we leren dat wat nodig is, en niet dat wat niet nodig is. Calvijn stelt dat het niet altijd van belang is of teksten uit de oude bijbel nu letterlijk zijn of niet, maar het gaat erom dat we de gruwelijkheden door de mens verricht onder ogen komen. Dat is immers het vooraanstaande in zijn theologie naar eigen zeggen : de ontmaskering van de zonde, het onder ogen komen van de verdoemelijke staat der mensheid. Calvijn noemt dat het vaak ijdele afleidingsstrategieen zijn van het vlees om daar aan te ontkomen door het over zaken te hebben die er niet toe doen. Het kan heel onschuldig en geestelijk lijken, maar Calvijn prikt daar doorheen, en waarschuwt voor de vleselijke nieuwsgierigheid van de mens die de mens wil afleiding van dat wat hij eigenlijk moet leren over de absolute doodstaat van de mens door de zonde. Calvijn vestigt hier dus een belangrijk theologisch alarm die de mens op juiste koers moet houden. Veel mensen vluchten ook overmatig tot de new age, en wijken af van de gedegen parelduikers routes om zo door gevaarlijke vissen gegrepen te worden. Dat gebeurt als de mens wil spijbelen in de zondologie. De mens komt dan ineens met allerlei apparatuur aanzetten hiertoe. Het is allemaal ter uitdoving van het geweten, terwijl in de leer van Calvijn het geweten centraal staat. Er is geen godsdienst buiten het geweten om.

Calvijn riep op tot bekering, want door langdurige verharding in het kwaad zou de heerschappij van de duivel zich diep in de mens wortelen, en zou zo de waanzin van de mens geen grenzen meer hebben. Hierin is geldgierigheid de bron van verblinding, stelt hij. De wereld zoals die nu is is absolute en absurde financiële krankzinnigheid.

Calvijn waarschuwt tegen oneervolle voorstelling van het toekomstige koninkrijk, en dat onze daden niet gewaardeerd moeten worden door wat de mensen ervan denken. Het gaat niet om het getuigenis van de mensen, maar het getuigenis van God. B. Wielenga stelde dat er oneindige afstand is tussen God en mens. De mens moet zich niks inbeelden. Zoals we weten doen de mensen dat om ons heen, wat onze beproeving is. Wij moeten hiervan loskomen. Wij leven niet door de getuigenissen en waarde-oordelen van de mensen, die corrupt en waanzinnig zijn, maar door het Woord des Heeren. Hierin moeten we niet ijdel nieuwsgierig zijn, want ook de duivel gebruikt het Woord des Heeren, en gebruikt het als afleidingsstrategieën om af te leiden van dat waar het daadwerkelijk om gaat.

Calvijn waarschuwt tegen kinderachtig beuzelen, het herhalen van handelingen die zonder doel en vrucht zijn. Calvijn strijdt tegen de overmatige en chronische beelden van de gevallen wereld, haar eigenaardige tradities. Laten we beseffen dat dit de VZSMN en VZSMNF codes zijn van de diepere genetische wortels van de gevallen mens. Dit gaat dus veel verder dan zomaar DNA. De grondteksten laten dit gehele spoor zien, waar ook uitvoerig in de Halal over wordt gesproken als onderdeel van de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek in de doorgaande reformatie. Het stopte niet in de jaren 1500 en 1600. De reformatie was nog maar net begonnen. Calvijn was gekomen, maar nu moest Calvijn nog geopenbaard worden, aan exegese onderworpen.

In zijn commentaar op Mattheus 26:11 stelt Calvijn dat Jezus tot een afgodsbeeld is gemaakt waar men dure gaven aan verspilt, terwijl men het eigenlijk aan de armen moest geven. Hij bestraft de geest van religieuze verspilling, wat hij als een misdaad naar de armen ziet. De ware godsdienst is immers de armendienst, en Calvijn noemde ook de armen als het ware altaar waaraan men moest offeren. Dit was ook het Mohammedaanse spoor, en vandaar dat ze in de reformatie ook stelden : 'Liever Turks dan paaps.' Calvijn noemt alle verspilling in hun Jezus-afgoderij van zijn doel geweken, nutteloze, onzinnige hardnekkigheid, want Jezus stelde juist dat wat wij de minsten aandoen hem aandoen. De koers ligt dus verkeerd. Het is een persoonlijkheids-cultus geworden omtrend de persoon van Jezus, terwijl het helemaal niet zo bedoeld was, want het eigenlijke idee was dat Jezus stond voor de noodzaak van de armenhulp. Dat was wat Jezus was, en hij was aan de arme gelijkgeworden. Het ging niet om hem. 'Wat noemt gij mij goed ? Alleen God is goed.' Hij wilde de aandacht verleggen tot de armen, maar de stijfkoppige zondaren die van geen bekering wilden weten hebben hem tot afgod gemaakt, wat als een kruiziging was. Ze hebben hem daarmee ten diepste gekrenkt. Het is allemaal uit de hand gelopen, en daartegen raast Calvijn.

Hij noemt het dwaas bijgeloof, al die verspilling. Het is als de Danaïden die voor eeuwig nutteloos water in een bodemloos gat gieten. Dat is wat vormendienst is. Het is ons ter voorbeeld gesteld hoe het niet moet, als een beproeving.

Calvijn benadrukt dat God geestelijke dienst eist. De ware offerande is het

uitdelen onder de armen. Verspilling is niets dan pronkerij, stelt hij. Er zijn eenmalig dingen gebeurt, als tekenen en beelden met een diepere betekenis, als gelijkenissen, maar het had daarbij moeten blijven. Men heeft het lopen herhalen in het uiterlijke, tot goddeloze vormendienst. Men heeft het niet begrepen. De armen zijn ervoor opdat wij hen wel zullen doen. Ze zijn er opdat wij onze liefde kunnen uiten. Zoveel aandacht gaat naar de afgoden die eigenlijk naar de armen zou moeten gaan. Zoveel materiële aandacht naar Jezus, die naar de armen moest gaan. Calvijn was er woedend over. Het is overmatige, vleselijke Jezus-verering, om de plicht tot armenhulp weg te duwen, als een excuus. Zo wordt Jezus misbruikt, en wordt Jezus wederom gekruisigd. Mensen die calvinist zijn en dit baseren op de Institutie moeten beseffen dat Calvijn dit schreef toen hij nog heel jong was. Zijn ideeën waren nog niet uitgewerkt zoals hij later in de commentaren zou doen. De Institutie, waaruit men TULIP heeft gefilterd, en wat tulip-calvinisten vaak als het hoofdwerk van Calvijn zien, als hun reformatorische tweede bijbel, is een boek uit 1536, toen Calvijn nog maar in zijn mid-twintiger jaren was, nog heel jong dus. Later werden zijn ideeën veel volwassener en diepgaander, maar vanwege hun grote omvang worden zijn latere werken nauwelijks gelezen. Er zijn veel tulip-calvinisten die dit gewoon kennen vanwege traditie, die nooit kennis hebben gemaakt met het volledige werk van Calvijn. Vaak kennen ze of alleen maar tulip, of tulip en de Institutie. Ze volgen nog de jonge Calvijn.

1e Jaargang, nummer 1, 28 augustus 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : ‘Calvijn en de Evangelisten’ en verschillende overdenkingen van de nieuwe bijbel

---

CALVIJN EN DE EVANGELISTEN

Calvijn stelde dat de ijdele voorwendsels waarmee de goddelozen zich misleiden hen ten jonste dage niet zullen baten. Hij benoemt die goddeloosheid als wrede trots tot de armen en het menen straffeloos de armen te kunnen verachten. ‘Wat je de minsten hebt aangedaan heb je Jezus aangedaan.’ Deze ‘minsten’ zijn niet minder dierbaar in de ogen van Jezus dan zijn eigen leden. Jezus was altijd de minste, en riep de mens ook op om de minste te zijn. Oh, geliefden, de ogen der vleselijke rijken die op de armen neerkijken zullen wegteren in hun kassen. God zal deze ogen niet in leven houden. Dat kan ook niet. Ze dragen het zaad van de dood en het verderf in hen. Het zijn verfoeilijke ogen. Weet wel dat de Heere hierover toornt, en deze ogen zijn ook in de kerk.

Calvijn raast hierover in zijn commentaar op Mattheus 25. Alles wordt afgemeten aan geluk, in plaats van aan het nederige en lieflijke, zachtaardige karakter van God. En de goddelozen denken dat ze altijd gelukkig zijn. Het is het geluk der dwazen. En het gaat maar door om ons heen. Geliefden, besef in volharding dat het koninkrijk van God van binnen is, en houdt u daaraan vast, met doorzetting. Strijdt voor dit besef. Het kost wat om binnen te gaan door de enge poort. Alleen de minsten zullen door de enge poort gaan. Hoe kan het dan dat zoveel kerken en kerkgangers de meeste willen zijn ? Ook willen ze vaak de grootste zijn in theologie met naam en toenaam en hun titels, om veereerd te worden door het volk, maar Jezus kwam niet om vereerd te worden. Hij kwam om te wijzen op de armen die welgedaan moesten worden. Hij kwam om te wijzen op het verlorene, niet op hemzelf. Hij kwam om te wijzen op het zaad wat zou sterven. Ook hij zou sterven en heengaan, opdat de mensen hem niet op een aardse manier zouden vereren, met uitwendige praal, stelt Calvijn. Hij tiert tegen de dode afgod die ze van Jezus hebben gemaakt door al hun plechtigheden en prachtige gewaden en soortgelijke pronkerij. Het zijn dode vormen, waar Jezus juist tegen optrad, want hij was zijn hele leven een voorbeeld van soberheid en gematigdheid, stelde Calvijn.

De Laodiceaanse kerk is bedwelmd door hun voorbijgaande voorspoed. Calvijn stelde dat de weelde waarin zij zich baden van hen weggenomen zou worden. Ze hebben een verbond met de dood en wanen zich zo in hun zorgeloosheid geheel ongevoelig. Het is een asperger syndroom die samen werkt met het Munchhausen syndroom, want ze projecteren alles op de ander, en beelden ziekte en zonde in bij de ander. Zijzelf zijn heiliger dan de paus in Rome. Kinderen die daar opgroeien zitten vast in een Stockholm syndroom, met het grote zwaard van Damocles hangende boven hun hoofden aan een zijden draadje. Kinderen worden ‘gegroomed’ in het Laodiceaanse syndroom, en groeien zo op als levende schilden voor hen, als kindsoldaten. Zij moeten gedwongen strijden voor hun Laodiceaanse dromen en uitspattingen. Daar moeten de kinderen voor betalen. Daarvoor worden kinderen geofferd. Het is ritueel diabolisch misbruik.

Calvijn raast en tiert tegen deze geest, en haalt alles ervoor uit de kast. Hij waarschuwt terecht voor het eeuwig verderf en het pijnigende vuur, waarvan hij overigens zegt dat het beeldspraak is om te wijzen op een straf die zo verschrikkelijk is dat het ons verstand te boven gaat. Het is iets waar Calvijn niet veel over spreekt. Hij noemt het, en matigt het dan, en nuanceert het, en maakt dan plaats voor andere dynamieken. Het is dus ook onzin om in een letterlijke eeuwigdurende hel te geloven, want dat is absurd en sadistisch, en heeft niets met de gerechtigheid van God te maken. Dat de straf zwaar zal zijn doet daar niets aan af.

Calvijn stelde dat het onnodig was om zoals de sofisten onderzoek te doen naar de aard of hoedanigheid van het vuur, omdat het beeldspraak is, en de profeten wezen hier ook op. Het onderwerp is namelijk geheel uitgebuit voor de markt. Calvijn stelt dat het onderwerp ons met schrik moet vervullen maar dat het niet een voorwerp van nieuwsgierigheid moet zijn. Het is dichterlijk, niet letterlijk. Velen zijn hier de streep overgegaan, en zo ontstond de moderne kerk, en dat is een miljoenen industrie. Het is allemaal voor geld, macht en aanzien. Wat zien we het vlees bedrijvig tekeer gaan op aarde, als een dol zwijn. Ze draven maar voor hun eigen huizen en paleizen, en durven dat ook nog het koninkrijk van God te

noemen.

Calvijn stelt dat het vuur eeuwig is, dat dat niet vergeten moet worden, maar neemt dit dus niet letterlijk, en geeft ook geen uitvoerige uitleg wat dat dan is, omdat het juist ijdele nieuwsgierigheid zou kunnen opwekken. Hij stelt dat de goddelozen zeker niet weg zullen komen met hun grote kwaad. Het zwijn zal gepijnigd worden. Dat is het zwijn der zonde. Het zal niet kunnen vluchten. Nu vlucht het nog, maar de Heere is op jacht. Er zal niets gebeuren wat niet rechtvaardig is. De sofisten hebben allerlei absurde en belachelijke verhaaltjes hierover gemaakt, niet door enige kennis verhinderd. Het laat juist hun asperger karakter zien, en daarin verschuilen ze zichzelf, om zelf het oordeel des Heeren te kunnen ontvluchten. Er is geen liefde als de zonde overmatig wordt bestrafd. De straf zal niet groter zijn dan nodig is, ook al is het groot en zal het ons verstand te boven gaan. De straf zal ook niet langer duren dan nodig is, waar Jezus ook op wees. De straf moet uitgezeten worden totdat de schuld is betaald. Letterlijke eeuwige terugbetaling is economische krankzinnigheid. Dat is opgezet door sluwe zakenlieden, de sofisten. Zij redeneren op precies de manier waarop ze het meeste geld kunnen binnenhalen. Ze kiezen altijd de weg van de grootste winst, niet het smalle pad, en al zeker niet de enge poort.

Als Calvijn dan spreekt over de duivel die ‘zonder enige hoop op verlossing’ ter hel wordt verwezen, dan is dat om de goddelozen het vertrouwen te ontnemen dat ze hun straf kunnen ontvluchten. Men leest het dus verkeerd in het sofisme. Het begrijpen van hyperbolische gedichten vergt oefening. Het is een literaire stijlfiguur. ‘Zonder enige hoop op verlossing’ betekent dus ‘de straf niet voortijdig te kunnen ontvluchten’, met andere woorden : ‘het vlees, de zonde, zal nooit levend uit de gevangenis komen, is gedoemd daar te sterven, en in die zin is er dus geen hoop voor de zonde.’ Daarom is het ook zo gevaarlijk om te volharden in zonde, want er komt dan een punt waarop de mens professioneel, volleerd, raakt in de zonde, en zo de zonde gelijk wordt. Zo sterft dan de oude mens, maar de nieuwe mens zal opstaan. Uiteindelijk zal de dood intreden en geen eeuwige hel. Ook de hel zal in de put des vuurs geworpen worden, en ook de dood, dus er zullen ook weer andere wegen zijn, vernieuwingen. De opgesloten nieuwe mens zal vrijkomen. De eeuwige hel is een dichterlijk geheimenis voor de gevangenen van het Woord, de gelovigen, de vromen, die opgevoed worden in de Waarheid. Die zullen die liefdevolle eeuwige tucht ontvangen, en die tucht zal hen leiden. Het is niet voor de ongelovigen. Hier is veel over gelogen. Het is veelal verdraaid, door de sofisten.

Calvijn stelt dat de verworpenen alreeds vóór hun geboorte door een verborgen oordeel Gods aan het verderf gewijd zijn. We kunnen en moeten stellen dat zij niet zomaar zijn uitverkoren hiervoor, maar dat het hun eigen verkozen aard is. Er blijft niet veel van TULIP over in het grotere verband van het calvinisme. Het calvinisme kent eb en vloed. Ken de getijen van het calvinisme. De tijen zullen keren.

Calvijn stelt dat ook de prijs van de werken der liefde boven het menselijk bevattingsvermogen gaat. Wat wij de zijnen aandoen hebben we Jezus aangedaan, wat ook als zodanig gerekend wordt, dus als wij traag zijn in het helpen van de ongelukkigen en hulpbehoefenden, dan hebben we dat Jezus aangedaan, stelt Calvijn. Het is een ontzettende gruwel om Jezus iets te weigeren, stelt Calvijn. De mens moet boven het vleselijke bevatten uitstijgen. Calvijn noemt in zijn commentaar op Mattheus 25:35 de genade het hogere loon, want zo wordt het gevaarlijke, menselijke en vleselijke loon omzeild. Genade is dus niet werkeloos.

OVERDENKING STRANDEN 10:9 VAN DE NIEUWE BIJBEL

Word wedergeboren in de bron, maar laat de bron ook wedergeboren worden in jou.
Stranden 10:9

We moeten wedergeboren worden in de bron, en de bron ook in ons wedergeboren laten worden. In het boek Stranden wordt er ook gesproken over dat we aan de zonden moeten afsterven, en dat de zonden aan ons moeten afsterven. Zo is het werkende van twee kanten, als tweeledig zaad. Het is zowel dodend als stervend zaad. Natuurlijk hebben we daar veel hulp in nodig, om door deze processen heen te gaan, waarvan het opvangcentrum een beeld is. We sterven af aan onze vleselijke moeder, en onze vleselijke moeder sterft aan ons af, opdat we zo wedergeboren kunnen worden in de geestelijke moeder, de hogere geestelijke bron, en die bron kan zo ook in ons wedergeboren worden. Dat is het wonderlijke van het leven.

Het boek Stranden werkt dit helemaal uit. Uiteindelijk moeten we niet alleen wachten op de hemelse vogel, maar de hemelse vogel ook zelf worden. Uiteindelijk moeten we niet alleen wachten op de opname, maar zelf ook opnemen.

Het boek Stranden zegt dat we niet met oneerlijke maatstaven moeten meten, niet met twee maten (14:5). Een heleboel mensen doen God te kort door het alleen maar van buitenaf te houden, door hun projectie. Dat is ook met twee maten meten. Allemaal éénrichtings-verkeer.

Het boek Stranden zegt dat het om het principe van de boog gaat, want die trek je eerst diep tot je, opdat het verder kan schieten, en zo kan het vlees dus daadwerkelijk sterven, oftewel de

onwetendheid. Deze boog moet
geoefend worden, en zo zal de mens
ontwaken.

Laten we daarom dus ook onze hoofden
buigen voor de hemelse kennis,
opdat we ook met de hemelse kennis
zullen opstaan.

Uit : 'Uittocht uit Laodicea',
Uitgave : NGB

OVERDENKING WERKTUIGEN 4:17

Zodra je gaat beseffen dat je grotendeels niet bestaat, dan wordt je hemels bewustzijn.
Werktuigen 4:17

In de nieuwe bijbel zijn we op zoek naar het pad van exegese. Het werd al aangekondigd in de oude bijbel. Denk aan het boek des levens en de witte steen met nieuwe namen, het verborgen manna. 2024 is dus een historisch jaar voor de kerkgeschiedenis en de geschiedenis van de Nederduits Gereformeerde Kerk.

Het commentaar van de NGB op Werktuigen 4:17 van de nieuwe bijbel is :

'Het beloofde land moet nog volkomen ingenomen worden, oftewel we moeten de studie ervan aangaan, en het moet begrepen worden.
Ik las toen in het boek Werktuigen over Adam die tot het beloofde land moest gaan. Eva was hierin een beeld van zijn volharding.
Grotendeels bestaan we niet, en zijn we op zoek naar wat wel bestaat, en dat is eigenlijk maar heel klein, maar tegelijkertijd ontzettend groot. Dit brengt je namelijk tot hemels bewustzijn.
Voor het grootste gedeelte is het leven slechts ijdelheid, stelt het boek Werktuigen. Daarom moeten we van alles maar een heel klein beetje nemen, dan is het medicijn (4:52), oftewel het fragmentarisme. Dualiteiten helpen ons daarbij, oftewel de dialectiek. Laten we dus de tegenstellingen en het lijden wat daarbij hoort op waarde schatten.'

Tot zover het ingekorte commentaar op dit vers. Het commentaar staat geschreven in het boek 'Uittocht uit Laodicea'. Karl Barth was ook een dialectisch theoloog, en die stelde dat we niet hoeven te twijfelen aan het bestaan van God, maar wel aan het bestaan van de mens.

Het gebied buiten het paradijs, waar de mens zich in verkeert, is namelijk een illusie. De mens is in een valstrik gekomen, in een optische illusie, een hologram, en aan allerlei vreemde wetten onderworpen, zodat er niets meer van klopt. De schepping moet nog komen. Dit is de schepping niet, maar de nachtmerrie van de feutus, stelt de nieuwe bijbel. Als je dat gaat opmerken en onderscheiden dan kun je je aandacht richten op het hemelse bewustzijn. Je moet ook daadwerkelijk een keuze maken en erin volharden, want niets komt zomaar.

De New Living Translation (NLT) vertaalt in Lukas 13:24 : "Work hard to enter the narrow door to God's Kingdom, for many will try to enter but will fail."

Och mensen, velen zullen proberen op die smalle weg te blijven en binnen te gaan door de enge poort, maar weinigen zullen uiteindelijk binnengaan. Oh, hoe tragisch is dit, geliefde broeder of zuster, en het kon dus nooit zomaar door geloof zijn dat je zult binnengaan, want dan zou het grootste gedeelte van de wereld binnengaan, en dat is niet zo.

We zouden dan helemaal in de drama hiervan ten onder kunnen gaan, totdat we beseffen dat we maar niet of nauwelijks bestaan. Zijn die woorden al op uw hart geschreven ? Maak het niet te bont, stelde Calvijn. Het is beeldspraak. Wees niet ijdel nieuwsgierig, oftewel : Maak er niet meer van dan het is. Grotendeels bestaat het allemaal niet. Als de mens grotendeels niet bestaat, dan bestaan zijn verzinsels ook grotendeels niet.

1e Jaargang, nummer 2, 31 augustus 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Calvijn en de Evangelisten - 2, en een overdenking over de nieuwe bijbel

---

CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 2

Bij Calvijn weet je het nooit. Als je denkt dat je hem begrijpt dan gooit hij wel weer een zinnetje op die er een hele andere draai aan geeft en die tegen al het voorgaande ingaat. Hij is daarom de Hegel van de theologie. Ongetwijfeld is hij een dialectisch theoloog die telkens zijn lezer op het verkeerde been probeert te zetten. Hij spreekt over onverdiende genade, en toch noemt hij genade ook een hoger loon, en die tweeledigheid is er ook in de grondtekst : De mens kan het niet verdienen naar het vlees, maar moet het wel verdienen naar het geestelijke. Paulus spreekt niet voor niets van een wedstrijd en strijd tegen het vlees. Er is ook altijd genade als de mens met vals recht te maken heeft. Men moet de genadelogie leren kennen, de charisologie, en hier niet mee sjoemelen. Men moet de diepte ingaan. Het is een wildernis.

Hoe ga je dan van het vleselijke verdienen tot het geestelijke verdienen ? Door de ontmaskering en de doding van het vlees, de voornaamste theologische stukken in de leer van Calvijn, in zijn eigen woorden.

Calvijn stelde in zijn commentaar op Mattheus 25:1 dat het niet voldoende is dat wij ons eenmalig aangorden en gereed maken om onze plicht te vervullen, maar dat we moeten volharden tot het einde. Hij stelt dat het een strijd is tegen gemakszucht, en dat men niet goed bewapend is hiertegen zonder toegerust te zijn met langdurige lijdzaamheid.

Calvijn stelde dat de vleselijken zich vleien met straffeloosheid, wat hij een vrijwillige verblinding noemt. Daarom moet een ieder ijverig waken in het volbrengen van de roeping. Hij stelt dat de goddelozen zich hiertegen verzetten en zich overgeven aan de vreugde des harten. Calvijn noemt de ziekte van deze wereld sluimerzucht, en hij wijst het pad van matigheid, waakzaamheid en ingetogenheid. De aarde is in haar sluimerzucht gevoelloos geworden, stelt hij. Hij stelt dat het beter is om kreupel de weg van gematigdheid en waakzaamheid te gaan dan blind een dwaalweg te kiezen. Calvijn noemt het leven een doolhof van jammeringen en het doolhof is zeer gevaarlijk. Opmerkzaamheid is hierin van belang, stelt Calvijn. Ook wijst hij op het belang van de lijdzaamheid, terwijl de huichelachtige pseudo-gelovigen slechts uit zijn op rust en eigen genoegen in hun zorgeloosheid. Calvijn wijst erop dat de mens hier op aarde niet leeft, omdat de aanvang van het ware leven het afstand doen van de wereld is.

Calvijn wijst op de ark van Noach waarin maar een klein getal gered werd, en dat wij op de kleinheid van dat getal moeten letten indien wij willen ontkomen. Hij noemt de vadsigheid als overste van de wereld, als de algemene heerser en dat daarom de zondvloed wel moet komen. Hij noemt de vadsigheid besmettelijk. Hij stelt dat de aarde zorgeloos is ingeslapen. De mensheid is volledig weggezonken in de zorgeloosheid, en dan zal ineens het einde daar zijn. (In zijn commentaar op Mattheus 24)

De zondvloed zal komen als de wereld de grootste gerustheid heeft bereikt, stelt Calvijn.

De wereld is te snel. van haarzelf overtuigd, denkt teveel in punten in plaats van vraagtekens. Dat is de makkelijke en korte weg van verblinding. De wereld trekt te snel conclusies, voortijdig, nemende de korste en makkelijkste weg, ook in de moderne kerk. Ze denken in emotie-theologie : ‘dus .... dus .... dus’, in plaats van ‘en ... en .... en’. Ze hebben niet kritisch leren denken, voornamelijk niet naar henzelf en hun zijnen. Ze hebben de injectie naald gretig binnengenomen met al die steroïden. Ze hebben zich laten tatoeëren tegen de natuur in, en zo is alles kunstmatig geworden. In deze dagen is dit tot een hoogtepunt gekomen. Ze hebben niet geleerd eerlijk te redeneren. Er wordt een hoop gesjoemeld. De wereld is “partificial” (artificial) geworden. Ze hebben belangrijke delen (parts) en links overgeslagen. Ze zijn “partificial robots” van de zonde, van het vlees, in het bevredigen van hun lusten, overmatig en overmoedig.

Calvijn wees op het kleine getal van Noach, acht. Hij wees op het kleine getal dat zou ontkomen, want de gehele wereld was ontaard. We moeten volhardend vasthouden aan dit beeld om niet zelf bedrogen te worden. Grote getallen gaan het niet redden. Moet je

daar dan dramatisch overdoen ? Neen. De bijbel spreekt van meerdere oogsten. Als Jezus je zal afwijzen aan de poorten en je niet zal kennen, wees dan als de Kanaänitische vrouwe, en leef van de broodkruimels. Die teksten horen bij elkaar. We hoeven het oordeel niet te onderschatten, maar we mogen het ook niet overdrijven. Zij die dat wel doen zijn vervallen tot ijdele nieuwsgierigheid, volgens Calvijn. Velen zijn te ver gegaan in deze dingen, waar Calvijn zich nog oppervlakkig opstelt en er op wijst dat er beeldspraak gebruikt is in deze dingen.

Er is geen makkelijke uitweg. De rijke man zou graag een druppel water willen ontvangen in de dorre plaats waar hij terecht was gekomen vanwege het negeren van de armen en het vele rijke feesten, maar de druppel kreeg hij niet. Velen zullen in zo'n situatie terechtkomen, want we leven in een wereld van armennegering en armenmishandeling. Dan moeten de rijken die hier schuldig aan zijn ook voelen hoe de armen hebben moeten leven van niets, dat ze zelfs geen broodkruimels meer hadden om van te leven, en dan moeten de rijken ook de hongerdood sterven. Dat klinkt hard. Kwaad mag toch niet met kwaad vergeldt worden ? God moet toch zijn vijanden lief hebben, en de andere wang keren, de extra mijl gaan, en zowel kleed als hemd geven als dat van hem gevraagd wordt ? Waarom dan deze situatie in het verhaal van de rijke man en de arme Lazarus ? Hier lijkt God wel uitermate wreed. Maar laten we goed in de gaten houden dat de rijken zich zelf dit oordeel op de hals houden, dat ze het zichzelf hebben aangedaan, toen ze dit de armen aandeden. Ook hebben ze het God aangedaan, en daarom is God ook niet meer in de buurt. Ze hebben God gekruisigd vanwege wat ze de armen hebben aangedaan. Wat ze de minsten hebben aangedaan hebben ze Jezus aangedaan, dus hoe kan Jezus hen dan redden ? Het was Jezus die ze lieten omkomen van de honger.

Ze worden dus geconfronteerd met hun eigen zonden. Er zijn zelfs geen broodkruimels en waterdruppels meer over. Ze zijn in Tantalos terecht gekomen. Ze proberen het te grijpen, maar het vlucht van hen weg. Ze moeten leren het op een geestelijke manier te verkrijgen, niet op een vleselijke manier. Ze zullen hun schuld volledig moeten uitzitten. Sommigen zullen ontwaken, als een tweede golf van het overblijfsel, een tweede oogst, terwijl anderen zich nog meer zullen verharden. Met het grootste gemak verwijzen kerken andersdenkenden naar de hel tegenwoordig, terwijl ze van deze dingen niet weten, ze zich op de stoel van Mozes hebben gezet. Zo is het leven in Laodicea, en zo groeien kinderen op, om het ook weer aan hun kinderen door te geven. Er is geen makkelijke uitweg. Houdt je vast aan de acht, en als het blijkt dat je niet tot die acht behoort, houdt dan vast aan de broodkruimels van de Kanaänitische vrouw, en als je ook de broodkruimels worden ontzegd, zoals de rijke man die werd ontzegd in het verhaal van de arme Lazarus, dan moeten dingen eerst dieper afsterven. Het is vaak wat de mens nodig heeft : Leren te leven vanuit het niets, want het koninkrijk van God is van binnen, niet van buiten. We hebben geen grotere kracht nodig, maar een groter en dieper kruis. Laten we allereerst de bovenstaande waarheden op onszelf toepassen. Pas op dat je niet tot de zonde vervalt van de balk en de splinter.

Al deze verhalen zijn kralen van een groter geheel. Je mag niet met de kralen weghollen terwijl je de rest overslaat, want dan ben je 'partificial'. Pas op voor emotie-theologie die traditioneel wordt overgedragen.

Calvijn waarschuwt voor 'het met onstuimige spoed tot de overwinning haasten'. Daarom moeten we ons bewapenen met lijdzaamheid. Hij waarschuwt tegen het vooruitlopen op de Heere. We zien het overal om ons heen. Het 'gij geheel anders' moeten we niet verwaarlozen. We hebben deze 'wonderplaatjes' van Calvijn nodig om te kunnen putten uit de wonderbaarlijke opslagplaatsen van het hemelse denken, van de paradijselijke waarheden en werkelijkheden. Calvijn rustte het volk toe. Dat moest hij van de Heere. Ook moest hij weer weggenomen worden, want sommige van zijn leringen waren gevaarlijk. Ook David en Mozes hadden hun duistere kanten, maar dat wil niet zeggen dat ze geen belangrijke leerstellingen hebben gebracht. We moeten Calvijn niet verafgoden, maar zeker ook niet onderschatten. Hij was als een Noach die de ark bouwde ter uittocht uit de katholieke kerk die aan het wegzinken was in groot materialisme. In de ark van Calvijn waren de gevaren nog niet voorbij, en hadden we ook een worsteling te voeren met Calvijn zelf. Maar we hadden zijn woorden nodig voor de uittocht uit Laodicea. Nog steeds is er die strijd. Je komt in de ark van Calvijn, maar ook hier is Laodicea, dus moet je dieper gaan, tot het verborgen calvinisme.

Calvijn waarschuwde tegen vergaande hoogmoed en verkeerde nieuwsgierigheid. Hierin is de mens zeer vindingrijk. Vadsigheid is rechter hier op aarde, stelde Calvijn, en die weet het beter dan God. Alles weten ze beter, en daarin is hun hebzucht en gierigheid eindeloos. Grote monsters zitten aan de religieuze tafels, en de mens heeft het niet ontdekt. Een uiterst koppig en eigenaardig wezen is de mens. Houdt je daarom vast aan de acht. Dit geslacht zal vergaan. Dat is iets wat van binnen moet gebeuren. Al ons vlees moet in de zondvloeden afsterven. Dan zal er plaats komen voor veel grotere waarheden. Er is een boos geslacht in de kerk. Daarom gaat Jezus er met de gesel doorheen. De tijden zijn niet veranderd. Het is alleen maar erger geworden. De moderne kerk stinkt. Eigen roem stinkt. We moeten terug. God heeft ons de moederkerk gegeven en die laten we niet vallen.

Roem in het kruis, geliefden, in niets anders. Er staat zoveel valse, wereldse, vleselijke roem op de loer. Strijdt om in te gaan. Houdt vast aan de acht.

Wees niet zo zelfbewust. Er zijn hele andere werkelijkheden die staan te dringen. Verloochen jezelf. Wees niet zelfovertuigd. Het zal je nog lelijk gaan tegenvallen. Velen zullen aan die poort komen en niet binnen kunnen gaan. Dan moeten ze met de broodkruimels leven, met de waterdruppels, maar er zijn dus zelfs plaatsen waar zelfs dat er niet is, daar waar de armenhatende rijken naartoe gaan. Daar moeten ze doorheen.

Het moet genoemd worden, soms niet, soms wel. Het zijn steeds terugkerende gedichten. Calvijn stelde dat je wel drie- en vierdubbel dwaas moest zijn als je op God hierin vooruit zou lopen. Meer weten en het beter weten dan God is het gevaarlijkste voor een mens. Dan is het niet meer veilig. De mens is dan een doldwaas, en heeft godsdienstwaanzin.

Weet je het dan niet ? stelde Calvijn in zijn commentaar op Mattheus 24:35 : ‘De hemel en de aarde zullen voorbijgaan.’ Hij stelde dat de aarde wispelturig is, en dat daarom het geloof boven hemel en aarde moet uitstijgen. We kunnen stellen dat Calvijn in zijn werk van de commentaren op de bijbel vele valse hemelen bestreed die door de mensen waren verzonnen als een schuilplaats voor hun zonden, hun hoogmoed, allerlei onrein gevogelte, maar dat hij hun einde verkondigde.

Wat dat betreft was Calvijn als een 1500se Jeremia die optrad tegen de vele gruwelen van de kerk in die dagen. Laodicea slaat graag dit soort teksten over. De oude profeten leven niet in hen. Daarom vallen ze veelal ten prooi aan vals geluk, het goud der dwazen. Daar bouwen ze hun even bedriegelijke moderne kerken mee. Calvijn wijst in zijn commentaar op Lukas 21:28 op Amos 5 dat de dag des Heeren een dag zal zijn van duisternis, niet van licht, van droefheid, niet van blijdschap, van verderf, niet van behoudenis. Laten we daar rekening mee houden : Iemand die vlucht voor een leeuw zal door een beer overvallen worden. Iemand die wil leunen op de muur in zijn huis zal gebeten worden door een slang. Maar voor de gelovigen, het overblijfsel, wat dus maar van een klein getal is, zal deze dag goed zijn, stelt Calvijn. Zij verheugen zich in de ondergang van het vlees, wat hen zo lang in de weg heeft gestaan.

Dit overblijfsel, stelt Calvijn, is nu nog onderhevig aan de boosheid van de mensen, als een voortvluchtige, een balling, zonder vaste verblijfplaats, door de golven te pletter geslagen, tot een jammerlijke uiteingescheurde toestand, door snode leringen beroerd, door stormen geschud. Maar de Heere heeft de engelen gezonden om het overblijfsel te vergaderen van de einden der wereld, door hemelse krachten hoger dan menselijke middelen.

OVERDENKING OVER HET BOEK BELECH -
EEN SCHEPPINGSVERHAAL

Het Woord schiep ons uit tranen, om
op de juiste paden te wandelen,
opdat je een diep mens wordt, bent en blijft.
Oh, er zijn zoveel holen en grotten
langs de rivier van tranen, vol met het
Woord om de hemelse kennis te leren.
Laat het je streven zijn om dit schrift te ontcijferen.
Belech 1:8-9

In het boek Belech van de nieuwe bijbel lezen we een prachtig scheppingsverhaal : We moeten minderen in de zee van tranen, want alleen zo zullen we het vlees overwinnen (2:38-39). Dit heeft dus alles te maken met het Woord, zoals we in het scheppingsverhaal van Belech 1 lezen. Uit het Woord stromen de tranen, en de mens werd vanuit de tranen geschapen, en dit zal ons vanzelf leiden tot het schrift in de grotten en holen langs die rivier, en zal het dus ook ontcijferen, want in de hemelse tranen is de openbaring (2:37). Het is een tranenschrift met een tranenuitleg. Zo kun je de oude wereld loslaten (2:42).

Kurt Vonnegut zei eens : “We moeten voortdurend van kliffen springen en onderweg onze vleugels ontwikkelen.” De vleugels zijn er dus ook voor om de val te breken. Het is niet zomaar vallen, lijdelijk zijn en de andere wang toekeren, want er is ook ‘de oogst van de zaaiers en het loon der toetsers’ (2:73), en dan heb je ineens een gesel in de hand (3:26). De aarde zal dus de springer in die zin tegemoet komen, en de val zal dus gebroken worden. De mens zal gaan op adelaarsvleugelen. Zo komt de mens tot de wildernis in de afgrond, die voor de mens bestemd is. Het vlees zal niet het laatste woord hebben. (3:27, 1:17, 1:20, 2:86).

Uit : De Uittocht uit Laodicea,
Uitgave : Nederduits Gereformeerde Bijbelschool

1e Jaargang, nummer 3, 2 september 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. 'Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.' (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Calvijn en de Evangelisten - 3, en het Geheimenis van de christelijk gereformeerde kerk

---

CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 3

Als we om ons heenkijken en vragen of God voor ons zorgt, dan zouden we al snel het antwoord 'nee' kunnen krijgen. Al die rampen, hongersnoden, oorlogen, waardoor de mens voortdurend vergaat. Nee, God lijkt helemaal niet voor ons te zorgen, alsof het God allemaal niet kan schelen. Maar dan moeten we beseffen dat God op een hele andere wijze voor ons zorgt dan op de menselijke wijze. Waar gaat het God dan om ? Als ik zo de oude en nieuwe bijbel lees, in de grondteksten, dan wordt het mij al snel duidelijk : 'geld'. Maar dan niet het aardse, menselijke geld, maar het hemelse geld. 'Koop van mij,' wordt er gezegd. Niks wordt je zomaar in de schoot geworpen. De hemelse wetten zijn onverbiddelijk, en het is een ijzeren hemelse economie. Ook gaat het niet zomaar om kennis, want ook die moet verdiend worden. 'Ho, stop,' zullen de genade-predikers dan zeggen. Zij zijn niet onderwezen in de leer van Calvijn die stelde dat genade een hoger verdienmodel is, een hemels loon. Paulus onderwees dit ook trouwens, in de grondtekst. Vele genade-predikers zijn niet welonderwezen in de grondteksten. Zowel Calvijn als de grondteksten kennen ze in wezen niet. Daarom riep de kerkorde, of de synode, of het convent, van Wezel in 1568 de mens op om terug te keren tot de grondteksten. Er was nog een werk te doen. Daar zijn de genade-predikers vaak vies van, maar we kunnen alleen binnengaan door hard werk, zoals Lukas 13:24, en de NLT vertaalt dat als : 'Werk hard om door de smalle poort binnen te gaan.' Dat is afsterven aan het oude verdienmodel en het nieuwe verdienmodel te leren.

'Ja,' zeggen de genade-predikers dan, 'maar het gaat niet om verdienen en kopen, want dat heeft Jezus al voor ons gedaan. Wij moeten geloven, en dan zal genade ons behouden, opdat geen vlees zal roemen.'

Toch hebben zowel de oude als de nieuwe bijbel het over verdienen en kopen. Niet door het vleselijke, maar door het geestelijke. De vleselijke werken en het vleselijke roemen moeten vergaan. We moeten de wereld verbeteren door kennis op te doen. Nu zien we alleen maar een woeste natuur, en de mens heeft de handdoek in de ring gegooid. Paulus beschrijft het als een wedstrijd tegen het vlees. Die wedstrijd kunnen we niet overslaan. De mens heeft allerlei makkelijke wegen tot de hemel bedacht, en bedriegt zichzelf ermee. Ze hebben zichzelf een gemakkelijk kruis aangemeten. Ze hebben verwende oren, en die zijn doof geworden. Het is het gouden, fluwelen gelukskruis van Laodicea, niet het ruwhouten en bebloede kruis van Golgotha. Het is het evangelie van : 'Je hoeft er niets voor te doen, opdat je niet roemt.' Maar Paulus stelde dat we moeten roemen in het kruis. Er is dus vleselijk roemen en geestelijk roemen.

De mens wil dit allemaal niet en verzint korte wegen, die overigens dood lopen. De lange, smalle weg willen ze niet begaan. Van studie willen ze niet horen. Ze hebben hun eigen studie-groepjes met hun eigen populaire boekjes die alles hebben ingekort. Ze zijn niet meer in loondienst bij de Heere. God is nu hun vriendje geworden die ze kunnen rondbazen.

Calvijn had net als Mohammed extremistische trekjes, maar de boodschap die ze brachten was de eis van de hemel. Er moest iets veranderen. De mens moest het niet verabsoluteren, maar ermee verder gaan in de doorgaande reformatie. Zowel Mohammed als Calvijn schreven hun eigen bijbel. Mohammed deed dat voor de middeleeuwen, en Calvijn in de na-middeleeuwen. De nieuwe bijbel moest toen komen als het nieuwe testament voor deze bijbels. Zowel Mohammed als Calvijn lieten zien dat er iets grondigs mis was in wereld en kerk. Ze ontmaskerden beiden het grote Laodicea, het monster met de vele koppen. Er was iets bijtends en iets bitters in hun leer, en dat moest ook wel. Nu zou de mens het nog moeten vergeestelijken. Het waren gedichten van de hemel gezonden, als psalmen.

Calvijn was de Mohammed van de reformatie. Nu moest er nog exegese komen. Het was allemaal nog rauw en woest.

Calvijn noemde de zorgeloosheid van de goddelozen geen geringe bron van ergernis, want het leek dat zij gewoon straffeloos met God konden spotten. We hebben daar allemaal mee te maken, in wereld en kerk, dat het grootste deel van de mensheid de boodschap van God

verachten, stelt Calvijn. Hij noemt hen de trotsen en de weerspannigen. Ja, een grote ergernis zijn zij. We hebben daar dagelijks mee te maken. Maar Calvijn wijst erop dat zij in onzinnige vreugde zijn, omdat hun wegen leiden tot dood en verderf. Dat is wat de aanlokkingen van de voorspoed die ze genieten is, stelt Calvijn. Niet iets om jaloers op te zijn. We moeten ons niet laten meesleuren, maar kiezen voor het eerbiedigen van God. Hij noemt genade een werk en een loon. Het is een strijd. Ook Berkouwer bouwt in zijn dogmatiek een brug tussen genade en werken. Zo is er enigszins een verzoening tussen het katholieke overblijfsel en het reformatorische overblijfsel. Laten we niet vergeten dat juist de katholieke kloosterorders en hun reformaties de bron zijn geweest van de hussitische en calvinistische reformaties. In die reformaties ging het zowel slechter als beter, dus we moeten wel koers blijven houden, het kaf scheiden van het koren, en opgaan tot de doorgaande reformatie, zoals die ook in de beweging van de vrijgemaakte kerk van Klaas Schilder aanwezig was. Ze waren er nog niet.

Laodiceaanse hypergenade is één van de grootste valstrikken op het pad. Ze willen toch Jezus volgen ? Maar Jezus was een dientsknecht die zijn leven aflegde, zich de minste achtte. Waarom willen ze dan geen dienstknecht zijn en zeggen ze dat alles genade is, dat we alleen door geloof, of alleen door genade, behouden worden ? Dan ben je zwaar aan de drugs. Je denkt dat je God kunt bedriegen dan ? Daarom zei Calvijn ook dat de uitverkiezing door Abraham niet genoeg is, maar dat de mens ook uitverkoren moet zijn door Jakob, als een diepere uitverkiezing.

Kersten noemt ook psalm 105:6 :
‘Gij nakroost van Abraham, zijn knecht, gij kinderen van Jakob, zijn uitverkorenen.’

Maar de mens heeft theologie geromanticeerd. De mens houdt van vleien en zwijmelen, ook in het geestelijke en religieuze. Laodicea is de romantische kerk, maar het is een vleselijke romantiek die de kantjes er vanaf loopt, met de pet ernaar gooit, op het niveau van een flutromannetje of een roddelblad. Laat het oud klinken, alsof de voorouders erachter staan, maar het is groot bedrog. Calvijn was geen romanticus, maar was meer een mathematicus. Hij voelde de dreiging hangen. Al die romantische goden die de mensen hadden verzonnen in hun ijdele gemakszucht zouden hen tot de afgrond leiden. Calvijn kwam daarom net op tijd. Maar het kwam ook als een oordeel, want Calvijn was in principe gewoon een farizeeër. Nu moest de mens nog op zoek gaan naar het verborgen calvinisme.

In zijn hoedanigheid als farizeeër was Calvijn als een na-middeleeuwse Nikodemus, die nachtelijke gesprekken met Jezus had, en is daarom van belang. Calvijn wees erop dat Jezus tegen de farizeeërs had gezegd dat de komst van het rijk van God niet met uiterlijke vertoning zou komen. Het koninkrijk van God is van binnen, en is in zwakheid sterk, tenzij de zwakheid door vadsigheid wordt vergroot, want dan is het een vleselijke zwakheid, zoals Calvijn stelt. Deze valse zwakheid van de wereld biedt geen weerstand meer tegen de verzoeking. Het is de zwakheid waarnaar de teugelloze vrijheid leidt, nadat die de mens misleidt heeft met grote kracht. Uiteindelijk raken ze verward in de strikken van hun eigen bedrog, stelt Calvijn. Hij noemt het het doodlopende pad van de schijn-gerustheid en zorgeloosheid. Blijf dus op het lange en smalle pad. Daarom riep Calvijn de vromen ook op om op wacht te staan. Dat moet ook wel, want het smalle pad is zeer glibberig, en velen glijden er van weg. Hij waarschuwt ook dat de valse profeten niet met geringe middelen ter misleiding zijn toegerust. Zij buiten de vadsige zwakheden van de mensheid geheel uit. Het vlees blijft zich verbazen en verwonderen over pseudo-theologische anabole steroïden, en heeft een schuilplaats in deze helden die ze vereren. Calvijn stelt dat dit het oordeel is op ondankbaarheid, dat de mens met allerlei vreemde winden van leer wordt meegesleurd en ermee vleidt. Ze worden aan hun leugens overgegeven, opdat zij erin geloven. Zo bevestigen ze dan hun bijgeloof met wonderen, stelt Calvijn in zijn commentaar op Mattheus 14.

HET GEHEIMENIS VAN DE CHRISTELIJK GEREFORMEERDE KERK

In 1869 kwamen christelijk afgescheiden gemeenten en gereformeerde kerken onder het kruis samen om als christelijk gereformeerde kerk verder te gaan. Ze waren allemaal voortgekomen uit de 1834 scheuring met de hervormde kerk. Ook vóór 1869 noemden kerken zich al christelijk gereformeerd, en de Nederduits gereformeerde kerk van vóór 1816 werd ook wel christelijk gereformeerde kerk genoemd, dus de naam was niet nieuw.

Veel christelijk gereformeerde kerken voegden zich bij de opkomende kerk van Kuyper in 1892, maar een klein deel bleef christelijk gereformeerd, omdat Kuyper de broodjes te zoet bakte. De christelijk gereformeerde kerk had hogere standaarden en ze wilden niet meegesleurd worden met wereldsgezindheid, en allerlei slappe, lauwe en makkelijke wegen. Ze wilden op het smalle pad blijven. Dat werd hen niet in dank afgenomen, en ze werden ook verketterd. In de Wekker van 30 december 1904, in het artikel ‘Paarlen van Luther’, werd gesteld dat er geen naam is, die men op aarde vijandiger is, dan juist die van Jezus Christus; “niet dat men hem niet zou kunnen noemen of horen noemen; integendeel, juist de ergste en bitterste vijanden van dezen naam gebruiken denzelven en roemen

hem wel het allermeest, en noemen zich daarenboven het volk Gods, maar ons lasteren en verdoemen zij als ketters en de ergste vijanden Gods. Waarom? Daarom, dat wij dezen naam niet een blote naam laten blijven, enkel met letters geschreven.”

Onder volgelingen van Jezus is grote oorlog. Allemaal strijden ze over wie de ware Jezus heeft. Men heeft een afgod van Jezus gemaakt, en de betekenis weggetrapt. Jezus is tot een dode vorm geworden. Och, laten wij toch op het smalle pad blijven. De poort is eng. Velen zullen proberen binnen te gaan, maar weinigen zullen kunnen binnengaan. Velen zullen het proberen en falen, ook al roepen ze de naam van Jezus. Je komt er niet zomaar in met de naam van Jezus, maar met het karakter van Jezus. Jezus wilde niet verafgood worden, of een familie-wapen zijn, maar wees op de armen, opdat wij hen zouden weldoen, de minsten. Dat was de ware betekenis van Jezus, en wij moeten zelf ook de minsten zijn. Het artikel sluit dan af met te zeggen dat wanneer het Evangelie recht ingang zal hebben, dan moet zich vooraf een honger en kommer verheffen in het geweten. Het Evangelie komt tot niemand die overvloed heeft, maar alleen tot de beangstigde gewetens, die in grote honger zijn en een ledige ziel hebben. De sleutel is dus het geweten, zoals ook in de leer van Calvijn.

J. Wisse stelde dat de wereld en haar kinderen waren verblind, doordat ze het gif der zonden als kostelijke en keurige lekkernij zagen. Hierin openbaart zich de doodstaat van de mens, stelde hij. Hij wees op Job die niet ophield God te vrezen, ook al brak voor een tijd en wijle zijn hart van leed en droefenis. (De Wekker, 9 december 1904)

J. Wisse (1843-1921) ging destijds samen met F.P.L.C. van Lingen niet mee met de Kuyper kerk. Zij bleven dus christelijk gereformeerd, en al snel voegde P.J.M. de Bruin (1868-1946) zich bij hen. Hij stelde in de Wekker van 25 november 1904 dat “het genadeloon is weggelegd voor allen die de Heere vrezen.” Hij had het over het gericht van ‘de straf, het wee, en de hel’, en dat zij die dit gericht met de Prediker voor ogen worden gesteld hierdoor van de paden van zonde vlieden en afwijken van de weg des doods. J. Wisse wijst erop dat het noodzakelijk is voor hen die de Heere vrezen ‘te leren bidden naar God’s wil’. ‘Heere, leer ons bidden.’ (De Wekker, 18/11, 1904)

De christelijk-gereformeerden hadden een zuiver zicht op het feit dat het volk ten gronde was gegaan door een gebrek aan de vreze des Heeren. J. Wisse stelde dat hoe meer de vreze Gods het hart vervult, hoe ernstiger de vraag wordt: wat wil de Heere dat we doen zullen. Dus eigenlijk : ‘Leer mij naar Uw wil te handelen.’ J. Wisse stelde het geloof niet eenvoudig voor zoals in vele moderne kerken. Hij stelde : ‘Nooit kan de vrucht des geloofs worden genoten, waar het leven des geloofs ontbreekt.’ (De Wekker, 4/11, 1904) Het Woord was voor hem een arsenaal en een apotheek. Hij stelt dat de gelovigen niets anders dan strijdend kunnen ingaan, en dat zij die geestelijk dood zijn die strijd niet kennen. (De Wekker, 28/10, 1904)

De kerk werd gesandwiched in de jaren 1800, tussen de liberale, koningsgeleide hervormde kerk van 1816 en de iets te zoete, met de wereld flirtende Kuyper kerk van 1892. De christelijk gereformeerde kerk was het smalle pad om hieruit te ontsnappen, als een 1800se exodus uit Laodicea. Ze streden tegen zowel 1816 als 1892. Velen gleden mee met de glibberigheid van Kuyper, die een nauwsluitend theologisch systeem had uitgedacht, waar heel wat aan mankeerde, waar vele schakels waren weggelaten. Neo-calvinistisch te zijn was het van belangrijke punten van Calvijn’s leer afgeweken. J. Wisse wees op het belang te bidden : ‘Heere, wat wilt gij dat ik doen zal ?’ (Hand. 9:6) Geliefden, laten we ons leven niet vergooien door de wil van het vlees te doen. Laten we niet in gebreke blijven dit gebed te bidden en deze levenshouding te hebben. Laten we intens deel hebben aan de christelijk-gereformeerde exodus van de jaren 1800, om aan al te liberale en al te schoonpratende instituten te ontkomen. Dit is een strijd tegen dementerende krachten, een strijd tegen geestelijke pensionering. Het is de wereld om gezelligheid te doen, en ook het naamchristendom, waarschuwde J. Wisse. Dwaas is een ieder die op een mens vertrouwd, stelde hij. Hij stelde dat het van belang was om in de eenzaamheid zich te oefenen in stille overdenking om je zo te onttrekken aan het gewoel der wereld en de zorgvuldigheden van het leven. (De Wekker, 7/10, 1904)

De schone, donkere bruid van het christelijk-gereformeerde geheimenis is achter een voorhangsel of wand van bamboe of riet, waar zij haar hut heeft, ver weg van het normale en het menselijke. Haar donkerheid, waar ook F. Mallan op wees in zijn bespreking van de Heidelbergse catechismus, is een beeld van de zondenkennis, het besef hoe groot de zonde en de ellende is, en onze catechismus stelt ook dat we moeten weten hoe groot het waarachtige en goede oordeel des Heeren is over de zonde. Dat is wat de donkere bruid uitbeeldt, en wij zullen enkel tot haar naderen door aan onszelf te sterven. Het is de geheiligde kerk die gelijkvormig is aan het Woord door het kennen van de diepte van de zondeval. Calvijn noemt het de leermeesteres, als het voornaamste stuk van zijn leer, de ontmaskering van het vlees, opdat daardoor het vlees gedood kan worden, het tweede voornaamste stuk in zijn leer. Hierop was de reformatie van 1953 gebouwd. Hierin had het haar bron. Daarom zal de donkere bruid van

Salomo wederkomen tot een oordeel over de aarde, en daarom wordt zij door de wereld bevochten, en vlucht de wereld van haar weg. Ze strijden tegen het christelijk gereformeerde geheimenis, met 1816 en 1892 als wapenen hun hand. J. Wisse was als een 1800se Mozes tegen de Laodiceaanse inquisitie. De Laodiceaanse inquisitie was een groot en hardnekkig kwaad, als een woest varken in de wildernis.

Er is een verschil tussen verdraagzaamheid en goedkeuring, stelt J. Wisse. Het oordeel des Heeren is niet zoals de mensen oordelen, want de liefde van de mensen is zo eng en bekrompen dat zij niets kan verdragen. Het is een liefde die zich verheugd in het leed van een ander, stelt Wisse. God overwint alles juist door goedertierenheid en verdraagzaamheid. Dit is een karaktereigenschap van de donkere bruid, als een ontluikende bloem.

In de paarlen van Luther werd gesteld : ‘Voorzeker, mijn lieve Christenen! gij kunt niet te veel in de Schrift lezen; en wat gij leest, kunt gij niet te veel lezen, en wat gij wèl leest, kunt gij niet te wèl verstaan, en wat gij wèl verstaat kunt gij niet te wel leren, en wat gij wèl leert, kunt gij niet te wèl beleven.’ (De Wekker, 30/9, 1904) In alles moeten we minderen, opdat we tot de diepere betekenissen komen. We moeten niet overdrijven, niet hoger gaan dan ons voegen, rekening houdende met de draagkracht van anderen. De nieuwe bijbel zegt : ‘Wandel met genade, want je mocht het eens aan het verkeerde eind hebben.’ Zeeën 4:10

Hoe schadelijk kan het zijn als je te fanatiek bent voor God, want het kan al snel eindigen in het vlees. Belangrijker is het te worstelen met God en met jezelf en je niet zomaar aan gevoel en emotie over te geven.

1e Jaargang, nummer 4, 4 september 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. 'Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.' (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Het Geheimenis van de christelijk gereformeerde kerk - 2, en de bespreking van Calvijn's commentaar op Psalm 1

HET GEHEIMENIS VAN DE CHRISTELIJK GEREFORMEERDE KERK - 2

Kent gij het christelijk gereformeerde geheimenis ? Zij is als een bloem des Heeren die zich telkens terugtrekt, en de oneindige afgrond tussen God en mens laat zien, en daarom is zij donker. Zij probeert de zondeval niet goed te praten, maar laat de dieptes ervan zien, opdat de mens daaraan ontdekt wordt. Zij laat de mens geen makkelijke weg gaan, geeft haarzelf niet makkelijk. Zij is niet voor de vleselijken, en ook van de geestelijken trekt zij weg, opdat men haar volge. Zij zullen haar niet vinden, want zij moeten de dood aan zichzelf sterven. Dat is haar donkerheid. Zij predikt geen goedkoop evangelie.

Wij moeten door de voorhangsels heen. De slang moet vervellen. J. Wisse wees erop dat godsdienstig leven nog geen geestelijk leven is. De duivel kan zich ook godsdienstig voordoen. J. Wisse waarschuwt voor 'de wereld en haar schijngenot.' Ze willen altijd maar meer schuren bouwen, en nooit hebben ze genoeg, stelt J. Wisse. (De Wekker, 2 september, 1904)

Ze zoeken vermaak in ongerechtigheid, stelt J. Wisse, voortgedreven door alles verslindende modezucht, zonder verzadiging te vinden. Altijd maar weer willen ze boven anderen uitsteken. Wat baat het de mens om de hele wereld voor zich te winnen en schade te lijden aan zijn ziel ? stelt J. Wisse. Hij wijst dan op het belang van godskennis en zelfkennis. Hij stelt dat het oog niet wordt verzadigd van zien en het oor niet wordt verzadigd van horen, dat al wat in de wereld is ongenoegzaam is om de behoefte van het menselijke hart te bevredigen. Het is het najagen van wind. J. Wisse stelt dat ze schijnbaar het grootste genot hebben in de dienst der zonde, maar ze worden door hun geweten als met een slagersmes achtervolgd. Nooit hebben zij rust in hun zonde. Het enige wat ze hebben is schijnrust. Van binnen knaagt er iets aan hen wat hen foltert. Dit proberen ze door hun luxe levensstijl verborgen te houden en te onderdukken. Zo zijn ze aan de drugs gegaan. Ja, dit werkt ook door de godsdienst. Het is vormendienst. Ze hebben een vijand van binnen die hen geweld aandoet, stelt J. Wisse.

Johannes Dekker, een ouderling in de gereformeerde kerk van Numansdorp destijds, waarschuwde in zijn gedichtenbundel "Een pelgrim in Sion aangeland", dat de nederigheid in 's Heeren kerk verloren is, en dat de jammerstaat van de mens niet wordt gepredikt. Hij noemt het vals geloof en dat de hoofden vol van praat zijn. Hij noemt het een tijd van veel wijn drinken, een tijd van weinig onderzoek, maar veel te boek staan.

Johannes Dekker stelde dat als alles verloren is, dan is men gered: Dan heeft God het zorgeloos bed ontnomen. Als je altijd hebt gelachen en nooit hier getreurd, dan ligt na het sterven dit het eerst aan de beurt.

J. Wisse stelde dat de afwijzing Mozes' bede om Kanaän in te mogen gaan en de afwijzing van Paulus' bede om van de doorn in het vlees verlost te worden niets te maken heeft met onverhoorde gebeden, maar met het leren dat de Heere op hemelse wijze de gebeden verhoort en niet op menselijke wijze. We kunnen ook denken aan de velen die door Jezus worden afgewezen bij de poort, gewoon omdat ze nog niet klaar zijn. Het gaat om de tijden des Heeren, en ook hierin worden wij beproefd, want toen de Kanaänitische vrouw werd afgewezen door Jezus vroeg zij om de broodkruimels. J. Wisse stelt dat God ons het vleselijke onthoudt opdat we het geestelijke ontvangen. Het gaat er niet om om toegelaten te worden in het paradijs, maar om de weg te gaan die tot het daadwerkelijke paradijs gaat, en dat is de smallere en langere weg. We moeten geen genoegen nemen met iets halfgebakken wat van de mens zelf is, of van de verzinsels van mensen. Daarom wijst God ons soms af, om ons te beschermen.

Met de komst van de nieuwe bijbel zien we de vervulling van het boek Openbaring :

'Wie overwint, hem zal Ik maken tot een zuil in de tempel mijns Gods en hij zal niet meer daaruit gaan; en Ik zal op hem schrijven de naam mijns Gods en de naam van de stad mijns Gods, het nieuwe Jeruzalem, dat uit de hemel nederdaalt van mijn God, en mijn nieuwe naam.'

Openbaring 3:12

‘Wie overwint, hem zal Ik geven van het verborgen manna, en Ik zal hem een witte steen geven en op die steen een nieuwe naam geschreven, welke niemand weet, dan die hem ontvangt.’
Openbaring 2:17

Daarom zien we in de nieuwe bijbel lang verborgen gehouden namen van God, de nieuwe namen. God wordt Odenlech genoemd, en ook Buli bijvoorbeeld op diverse plaatsen. Vroeger was de mens nog niet klaar voor die namen en voor de leringen waarvoor zij stonden, zoals Jezus zijn discipelen ook had duidelijk gemaakt.

Zijn wij klaar voor de nieuwe openbaringen waar het boek Openbaring al over sprak ? Hebben wij deel aan de doorgaande reformatie, of denken wij dat wij er al zijn ? Als wij denken dat we alles al hebben en er al zijn en ons nauwsluitende theologische systeem, al dan niet Kuyperiaans, al in kannen en kruiken hebben, dan zijn wij niets dan Laodiceanen. Wij moeten progressief gereformeerd zijn, maar ook regressief gereformeerd, terugkerend tot de verlaten bronnen. Hierin mag de christelijk gereformeerde bloem ontluiken. We hebben de oude bijbel en het boek des levens waarin onze namen opgetekend mogen worden, de nieuwe bijbel, wat een teken is dat we aan de rand van het beloofde land zijn gekomen. Als wij worden afgewezen net zoals Mozes dan heeft dit een betekenis, dan moeten we eerst leren leven van de broodkruimels. Eerst moeten we leren leven en werken in de wildernis. De pin in het vlees is landurig nodig opdat het vlees volledig sterft.

Laten we de smallere en langere weg gaan, zoals ook de christelijk gereformeerde kerk destijds die niet met Kuyper wilde meefeesten ten koste van het verborgen manna. Hierin is en was J. Wisse als een Mozes die het volk dieper in de wildernis leidt, ver weg van het gouden kalf, het gouden lam en het gouden varken.

Geliefden, het is zo gruwelijk wat de Laodiceanen doen bij het gouden lam, waar de nieuwe bijbel over spreekt :

‘En zij volgen de moeder van het gouden lam,
Zij met paarse pij en kap.
Traag gaat zij voort op haar boot,
met skeletten die haar volgen.
En zij komt tot de doodskist van het gouden lam,
waar zij weent en het gouden lam kust.
En dan offert zij haar lammeren aan het gouden lam.
En een vogel zal die nacht vliegen,
uitgaande om de hemelsen te verzamelen,
om oorlog te voeren tegen het lam wat hen bedrogen had.’
Duizen 10:4-8

Zij offeren lammeren aan hun gouden lam, de afschuwelijke Jezus-cultus die de naamchristenen hebben gebouwd. Ze hebben het Woord des Heeren verdraaid en van kracht beroofd door hun afgodische tradities. Het zijn de naam-roepers, de Jezus-roepers, die niet gekend zijn bij de Heere, want het was slechts lippendienst, vormendienst, letterdienst. Ze lopen te pronken met hun Jezusbeelden. Alles is al in orde in Laodicea. Kom niet aan hun theologie, aan hun heilige huisjes. Kom niet aan hun gouden lam waaraan ze offeren. Ze volgen de moeder van het gouden lam. Ze zijn kerks, je lekker schijnveilig voelen in de kudde en in de kudde-mentaliteit.

Ze hebben zich volgevreten met blind geloof, zoals hun gouden varken, wat in principe gewoon zelfgeloof is. Ze zijn heilig van zichzelf overtuigd. Zo hebben ze een drie-eenheid van een gouden kalf, een gouden zwijn of varken, en een gouden lam. Het wijst allemaal op hun eigen ego. Hiervoor hebben ze godsdienstig leren spreken. Het wordt met de paplepel ingegoten.

J. Wisse stelde dat de oude patriarchen de beloften niet verkregen, maar het wel in de verte hadden gezien, geloofd, en omhelsd. Ze beleden dat ze slechts vreemdelingen waren op aarde. Het koninkrijk is immers geestelijk.

Ook J. Wisse sprak over de komst van de nieuwe bijbel toen hij stelde : ‘Is nu nog het boek van de verborgen raad Gods gesloten, eens zullen de boeken, ook dit boek, worden geopend.’ (De Wekker, 12/8, 1904) Die tijd is nu aangebroken, sinds 2024. Het is een mijlpaal in de kerkgeschiedenis. Het Woord is vleesgeworden en woont onder ons. Zij bevat alles wat nodig is om de christelijk-gereformeerde bloem verder te laten groeien en bloeien, tot grotere ontluikingen. Als grote vijanden waartegen gestreden moet worden noemt J. Wisse : hoogmoed, eerzucht en wereldzin. Hij noemt hoogmoed één van de allergrootste en allervreselijkste zonden. Hij noemt de duivel een krijgsoverste die met tact en overleg te werk gaat, en die gebruikt ook de bijbel. Als we nu zien dat kerken en taakuitvoerders elkaar zo bestrijden telkens, in grote oorlog leven tegen elkaar, dan weten we dat de duivel inmiddels al diep in de kerk zit, en dan moeten we juist een stap terugdoen, want het is al te ver gegaan. Dan behoren we op de bazuin te blazen. Daar waar het exorcisme en territoriale exorcisme niet geleerd wordt daar heeft de vijand zijn opponent blind gemaakt. J. Wisse roept de mens op om de duivel te wederstaan. Eerst moet de duivel ontmaskert worden, anders is de mens gewoon een blinde strijder. J. Wisse stelt dat het niet genoeg is de duivel te wederstaan en met de gehele wapenrusting toegerust te zijn naar Efeze 6. Wat zou er gebeuren met iemand die nog nooit een wapen ter hand heeft genomen en dan strijdt tegen een zeer geoefende vijand ? Het zou niet best aflopen. De strijder moet geoefend en geschoold worden en ten alle tijde waken. De vijand probeert juist strijders

in te nemen door zijn vriendelijkheid, zijn gevlei. J. Wisse stelt dat de duivel listig is en het met name gemunt heeft op de officieren in het leger, mensen die een grote roeping op hun leven hebben. Er wordt met name jacht op hen gemaakt. (De Wekker 1/7, 1904)

BESPREKING VAN CALVIJN’S COMMENTAAR OP PSALM 1

Psalm 1

1. Welzalig is de mens die niet wandelt in de raad van de zondaren, en ook niet stilstaat op hun weg, en niet zit met hen die het goede bespotten. 2. Maar zijn honger is de studie van het goede, en hij overdenkt het zowel bij dag als bij nacht.

Calvijn stelt dat zij die het goede doen en sober leven, dus zich niet te buiten gaan aan materialisme, door het merendeel van de mensheid worden bespot alsof hun moeite maar tevergeefs is en zonder nut, maar toch hebben zij een schild want welzalig zijn zij die het goede studeren en leren. Hiervoor moet de mens dus wel wakker blijven om niet door de algemene zonde te worden meegesleurd, stelt Calvijn in zijn commentaar op deze Psalm. Dat is al een heel oud commentaar, namelijk uit de jaren 1500. Het volk was toen in een uittocht uit het materialisme van de katholieke kerk. Deze teksten horen dus bij wat we de reformatie noemen. Zij die blijven waken en blijven studeren in het goede, in het sobere, om aan het gevaar van materialisme te ontkomen, het alsmaar meer willen, komen tot de door God ingeschapen rede, wat in de voortijd Name werd genoemd, ook wel voorgesteld als een vrouw in de natuur, wat een beeld is van het scheppende vermogen van de mens, de baarmoeder.

3. En hij zal zijn als een boom, geplant aan zaadstromen, die zijn vrucht zal geven op zijn tijd, en wiens blad niet zal afvallen, en al wat hij zal doen zal begunstigd worden.

Calvijn stelt dat het hier gaat om hen die zich niet op het tijdelijke, het voorbijgaande hebben gericht, niet op ijdelheden, maar op de dieper liggende, eeuwige filosofie die verborgen is. In de voortijd was er een geschrift genaamd 'de geschriften van Name', oftewel de geschriften van de Rede. Zij was het begin van alle dingen. Ook in de Bijbel komt dit terug in Johannes 1 in zowel de Griekse als de Aramese grondtekst :
1 In den beginne was de rede en de rede was bij God en de rede was God. 2 Dit was in den beginne bij God.
In het Aramees is rede 'mlh'. In de voortijd was dit dus 'name'.
De rede verstrikt, oftewel overtuigd, zowel wijzen als dwazen. Zij worden erdoor getrokken, iets wat Calvijn de onweerstaanbaarheid noemt. Wij worden door de rede van God overreden, en dat is uiteindelijk wat ons deze vastheid geeft. De baarmoeder is breed, donker en nat, om het kind voldoende te beschermen, zoals Calvijn al aangaf dat het in het verborgene ligt. Het is dus niet iets wat voor de hand ligt, maar de mens zal het moeten zoeken, wanneer de mens daar alles voor achtergelaten heeft.

4. Zo zijn de zondaren niet, maar als het kaf wat de wind wegblaast.

Calvijn stelt dat de zondige materialisten, de gulzigen die het er altijd maar van nemen, altijd blij en lachend door hun tijdelijke leven heengaan, maar zij hebben die verborgen diepte niet waar het vorige vers over spreekt en die zo belangrijk is in een mensenleven. Op een gegeven moment is hun leven dan gewoon over en dan is alles over, want ze hebben nooit een geestelijk leven gehad. Calvijn laat dus heel duidelijk zien hoe tragisch eigenlijk zo'n grenzeloos leven is, wat we dus eigenlijk niet zouden moeten wensen.

Daarna laat Calvijn zien dat hun blijdschap eigenlijk over niets is, dat het eigenlijk een soort dronkenschap is waar ze later een flinke kater van zullen hebben. Het is het lege en tijdelijke genot van de zondaar. Zij hebben geen vastheid in hun leven. Calvijn stelt vervolgens dat ieder mens dus beproefd wordt. De voorspoed van de zondaren zal niet voor altijd duren. Het leven is maar kort. Laten we daarom de juiste keuzes maken. Calvijn geeft aan dat de zonde en de blijdschap van de zonde slechts een droom is waar de mens ook weer van wakker moet worden. God wil de mens hier tegen beschermen, stelt Calvijn. Het lijkt er soms op dat het goede niet helpt, maar toch is het goede zaligheid en moeten wij het toch blijven doen, omdat de mens hiertoe geroepen is, en het God's beroep is. Het lijkt er allemaal soms op dat de zonde maar altijd doorgaat en dat het niet gestopt wordt, maar toch zal als de tijd rijp is de zonde gestopt worden. Calvijn waarschuwt dan de mens dat de mens zich niet moet laten bedriegen door het schijnbare geluk van de zonde, omdat deze psalm de regels laat zien, en dat zijn regels van de natuur rede. Het leven heeft dus een zekere gebruiksaanwijzing waar de mens zich aan dient te houden. Zo zijn we aan het einde gekomen van de bespreking van deze psalm en Calvijn's belangrijke commentaar daarop voor hen die deelnamen aan de exodus uit het materialisme, dus ook voor ons vandaag.

Uit : De Contextuologie, uitgave : COAB

1e Jaargang, nummer 5, 5 september 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. 'Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.' (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Het Geheimenis van de christelijk gereformeerde kerk - 3, en de bespreking van Calvijn's commentaar op Psalm 2

HET GEHEIMENIS VAN DE CHRISTELIJK GEREFORMEERDE KERK - 3

Luther stelde dat de zonde volstrekt gedood moet zijn anders zal zij u doden. Hij stelde dat als leraren de zonden vergeven in plaats van bestraffen dan gaat de hel open. Hij stelde dat het onmogelijk was geloof van de werken te scheiden. Niemand wordt goed door goede werken, zoals ook niemand slecht wordt door slechte werken, maar goeden maken goede werken en slechten maken slechte werken, stelde Luther. Onze roeping is goed te doen, en daarvoor kwaad te lijden. Ook Jezus werd met de kwaaddoeners gerekend. Het is de roeping van het kruis, stelt Luther.

We moeten oppassen met al te gemakkelijke genade die slechts de mens in slaap sust. 1901 zette Kuyper op de troon en zijn gereformeerde kerk. Hij werd de bestuurder van Nederland. Het maakte alles beter en slechter. Kuyper was de nieuwe koning, de minister president, tot 1905, en zijn kerk was de nieuwe koningskerk. De christelijk gereformeerde kerk was de opponent. Zij wilden niet mee in deze stromen van verderf, en daarom is het belangrijk hun spoor te volgen. Dat was ook de roep van Luther : 'We zijn er nog niet. Dit is niet het einde, maar we werken eraan.'

J. Wisse trad op tegen de excessen van de Kuyper kerk als een Nederlandse Luther. Hij wilde niet mee met het stadse gemaks-Kuyperisme, maar wilde verder in de wildernis. Het werk was nog niet af. Kuyper had het te sluitend gemaakt.

J. Wisse wachtte op de hemelse boeken, op het verborgen manna, zoals hij sprak : 'Is nu nog het boek van de verborgen raad Gods gesloten, eens zullen de boeken, ook dit boek, worden geopend.' (De Wekker, 12/8, 1904)

Deze dagen zijn nu aangebroken. J. Wisse stelde dat de wildernis zich zou verheugen en zou bloeien als een bloem. Hij was een wegbereider hiertoe. Hij was een geestelijk vader van de afscheiding en hield stand toen de Kuyper kerk groter werd en ging heersen. De mens moet van schuld en zonde overtuigd aan zijn onmacht ontdekt worden, stelde hij, bekend worden met heel zijn ellendestaat in Adam.

Zo kwam Adam tot zijn donkere bruid wat daarvan een beeld is, en zij vluchtte van hem weg. De mens kan het niet vasthouden, maar moet zelf aan die donkerheid van zondekennis en ellendekennis gelijkvormig worden. Wij moeten zelf weer deelhebben aan die donkere kerk die de diepten van de zondeval onder ogen is gekomen, die zonde heeft ontmaskerd en gedood, opdat de zonde haar niet zal doden. Voortijdige vergeving is dus fataal, aldus Luther, een valstrik op het pad. Er zijn heel veel zogenaamde vergevings-kerken en genade-kerken met de overvloedige kussen van de vijand, misleidend zoet op het wildernis pad, om terug te lokken tot de stad, als booby traps. De wildernis is bezaaid met mijnen. Daarom moeten we op het smalle pad blijven, en dit pad is lang, en wordt steeds smaller. We zien het aan de dunne steel van de bloem die daarop wijst, en dan is er ineens bloei, na een bittere, slopende dood in de diepste nacht.

Wie zijn leven wil behouden zal het verliezen. De marktkerk is te ver gegaan. Alles is kunstmatig geworden.

Ook door de donkere Kuyper-jaren van 1901-1905 was een pad, en J. Wisse wees dit pad. Daartoe was hij geroepen.

De Kuyper-jaren liggen nog steeds vastgeklonken in ons hart. Iedere Nederlander kwam onder deze druk, aan de Kuyperiaanse hormonale drugs. Politieke en religieuze taal werd gebruikt om de leugen te doen klinken alsof het de waarheid is. Zo kwam het apparaat diep in de mens, en het bracht een eigen herinneringswereld. Maar al onze herinneringen moeten worden tot gedenkingen, naar Calvijn's leer der gedachtenis. Onze herinneringen moeten vervangen worden door het Woord des Heeren, door het geheimenis van de christelijk-gereformeerde kerk om door die dagen heen te komen. Het is een verlaten pad. Niet velen gaan daar. Er moeten nieuwe herinneringen komen, herinneringen aan het Woord.

Nu wordt de mens nog voortgeleid door zijn vleselijke herinneringen die niet zijn uitgediept. Er moet een nieuwe laag overheen komen. Dat is waartoe J. Wisse was gekomen, als het geheimenis van de christelijk-gereformeerde kerk om door de donkere Kuyper-dagen te komen, van 1901-1905. Dat is een gevecht tegen de wachters van 1901-1905, donkere, duistere wachters, die met lokaas werken. Zij zijn vissers en jagers. Theologische zonden werden gepleegd, en politieke zonden. Gaat uit van Babylon. Kom tot de wildernis. Kom tot het smalle pad, zoals gepredikt door J. Wisse, een belangrijke geestelijke vader van Nederland, door de Heere gegeven.

Kuyper zat op zijn snoeptroon. Hij was ineens de vorst van Nederland. J. Wisse was de roepende in de wildernis. Net zoals Luther riep : 'Het is nog niet klaar. Dit is het einde niet, maar een weg.'

Oh, hoog zat Kuyper, terwijl hij de dieptes in moest gaan, zoals een Ledeboer en een J. Wisse. De Kuyper-feestjes waren te ver gegaan. J. Wisse riep de mens terug. Hij riep op tot afkicken. Nog steeds is er die roep. Nog steeds is er een worsteling met Kuyper, met de jaren 1901-1905. J. Wisse noemde 1886, de start van de Kuyper kerk, 'speculatie', en 1892, toen de gereformeerde kerk van Kuyper een groot stuk uit de christelijk gereformeerde kerk had gebeten, een combinatie. Hij wilde het geen reformatie noemen. Het grootste deel van de christelijk-gereformeerde kerk was door het monster van de Kuyper kerk verslonden, in zijn vraatzucht, en er was nog maar een klein overblijfsel over, het kleine kamp in de wildernis. Maar hier moest het mee verder gaan. De Heere zou het kleine overblijfsel leiden. Daartoe had de Heere Wisse en van Lingen gegeven. Nog steeds waren er veel gevaren. De reformatie moest verder. Men moest oppassen niet in te dutten. Er moest gevochten worden voor de christelijk-gereformeerde erfenis, en zij moest verder uitgewerkt worden in de raad Gods. Het verborgen manna moest komen, de nieuwe, hemelse boeken. Daar was het J. Wisse om te doen. Hij nam geen genoegen met de gemakkelijke weg van Kuyper. J. Wisse waarschuwde tegen boerenbedrog. (De Wekker, 6/5, 1904)

J. Wisse wees erop dat de gruwel die in 1892 geschiedde had afgeleid van de beginselen van 1834 met kunstmatig beleid. Hij noemde de synode van 1892 als waardoor men van de goede lijn afging, en riep op om de vraag te stellen hoe weer op de zuivere lijn terug te komen. (De Wekker, 15/4, 1904)

J. Wisse wees op Mattheus 26:31 : De herder zou geslagen worden en de schapen verstrooid. Wat aan het groene hout is geschied, daar zal het dorre hout niet voor gespaard worden, stelde J. Wisse. Het smalle pad is dus een pad van vervolging, en daarom wijken velen van dat pad omdat ze niet vervolgd willen worden. En daarom vervolgen ze anderen. Ziet men dan niet dat dat een heilloze weg is ? Dan behoud je je leven ten koste van anderen, en zo verlies je je leven. Ze zijn op een gegeven moment zo verlicht dat niets er meer toe doet. Ze hebben zichzelf overgegeven aan de drug. Dat is wat hedonisme doet, het wist alle grenzen uit. Het is erg zelfdestructief. Ook aan Jezus werd de drug aangeboden aan het kruis, maar hij weigerde het, zoals Job ook van geen troost wilde weten, maar het smalle pad door de enge poort wilde begaan. Het is het pad van het kruis. Het is meedogenloos naar het vlees, want het vlees moet gedood worden, anders zou het vlees de mens doden. J. Wisse wijst erop, net als Calvijn overigens, dat de mens gewapend moet worden met lijdzaamheid om de zonde te kunnen overwinnen. Er is geen andere weg dan het kruis (De Wekker, 4/3, 1904). Hij wijst dan op Psalm 69:4 in de 1773 berijming : "Ik heb geweend; Mijn ziel heeft steeds gevast, Maar 'k wordt te meer met smaadheid overladen."

Hierin is 1 Korinthe 15:28 ontnuchterend :

Wanneer alles hem onderworpen is, zal ook de zoon zelf zich aan de Heere onderwerpen, die hem alles onderworpen heeft, opdat God zij alles in allen.

En dat moet ook wel, want wat een verhalen, mensen, wat een Jezus-afgoderij en Jezus-tirannie, waar ook Calvijn en F. Mallan tegen streden. Wat een verwende kerk is het geworden. Ze zijn voor de uitwendige vorm gegaan en niet voor de inwendige betekenis.

BESPREKING VAN CALVIJN'S COMMENTAAR OP PSALM 2

Over psalm 2 stelt Calvijn dat David vele vijanden had die tegen hem samenzwoeren, en hij werd gekweld door angst in zware beproevingen. Toch bleef hij de roepstem van God, oftewel de rede, volgen. David zag zoveel zondaren zich tegen hem richten, dat hij hierdoor het bidden leerde, oftewel als een metafoor van het zich richten op de natuur rede ingeschapen in de mens. David moest aangevallen worden opdat de dwaasheid van de zonde getoond zou worden. De zonde moest als zodanig ontmaskerd worden. Het is, stelt Calvijn, onderdeel van de rede van God, en God speelt slechts met de zonde macht, zoals een roofdier speelt met zijn prooi. God liet de aanvallen op David toe met een reden, stelt Calvijn. God spotte slechts met de vijand, zoals psalm 2 dat ook beschrijft. God liet hen gewoon raak zondigen, opdat ze lieten zien hoe dom ze eigenlijk waren. God lachte hen uit. Ze moesten laten zien hoe dolzinnig ze waren. Zo werden de vijanden tentoon gesteld. Calvijn toont aan dat God al wel degelijk David aan

het helpen was tegen zijn vijanden en dat het voor God een tijd van lachen was om hun domheid, alhoewel David in een tijd van wenen was, maar deze woorden zouden David juist moeten verzachten in de bitterheid van zijn smart, stelt Calvijn. Dit was natuurlijk ook goed om te weten voor de mens in de reformatie, want die mens was in een doodsstrijd met het materialisme van de katholieke dictatuur. De mens was in een gevecht met een verschrikkelijk monster, en daarom kwamen de woorden van Calvijn over deze psalm op tijd. Ook voor vandaag is deze boodschap van belang. God houdt zich dus eerst bezig met voorspel, toont Calvijn aan. Waarom vreest de mens God, oftewel de natuur rede, niet ? Want dat is, stelt Calvijn, de enige en gezonde vreugde, in een wereld die zo vol van bandeloze, vleselijke vreugde is.

'God strijdt voor ons,' wordt er weleens gezegd, maar God is de natuur rede, dus we moeten dan wel toegewijd blijven aan studie en niet zelf aan de kant van de vijand staan, het materialisme, anders is het slechts projectie. Dit ook om niet te vervallen tot lichtzinnigheid, zoals de theologische filosoof Karl Barth stelde in zijn dialectische theologie dat in de eerste wereldoorlog beide partijen hun kanonnen hadden laten zegenen en hadden beweerd dat God voor hen streed. Daarom moest er eerst weer een grote tegenstelling komen tussen God en mens. De mens mag niet zomaar voor God spelen. Aan de andere kant moet de mens dan wel groeien en studeren om tot zuiver begrip te komen. De oorlog is trouwens niet materieel maar geestelijk, maar bovenstaande is dan ook weer zeer ironisch, want de mens die tegengesteld is aan God blijft ook weer valse godsbeelden hebben en God dus eigenlijk misbruiken naar de ander toe. Barth stelde dat God totaal anders is. De mens moet weten waaraan hij begint. Je kan God niet zomaar even in je broekzak doen of uit je portemonnee halen. De katholieke inquisitie is verschrikkelijk geweest. Allemaal omdat de mens God niet kende. Het waren de nazi's van die tijd. Nog steeds is de mens niet bevrijd geworden van het systeem van materialisme. Daarom moet de reformatie verdiept worden.

De mens is totaal omsingeld door de zonde machten van het materialisme, de vijand van de mens. Waarom houdt God zich dan stil ? God is de natuur rede in de mens geschapen. De mens moet daarom komen tot de studie. God houdt zich stil en leeg, opdat deze vijand zichzelf verstrikt en ontmaskerd. Het materialisme is redeloos en roekeloos, maar God werkt met doordachte strategie. We kunnen ons soms afvragen : Waarom doet God nu niks ? Laten we dan het verhaal van Jezus herinneren die aan het kruis moest en ook niet sprak of terugvocht. De dwaasheid van het materialisme moest namelijk ten volle getoond worden. De vijand snijdt zich zo zelf in de vingers. God denkt altijd op lange termijn. De zonde macht van het materialisme zal dus vanzelf wegvallen door zijn eigen dwaasheid. Dit gebeurt dus niet zomaar. Wij moeten gewijd blijven aan de studie, aan het verdiepen van de reformatie, tot de exodus uit het materialisme, terug tot de natuurrede. Hierin mogen wij dus niet afhaken. Nog steeds is het oorlog. Nog steeds is de materialistische inquisitie gaande tegen alles wat geestelijk is, alles wat rede is, tegen de intellectuelen. Altijd weer zullen de dommen claimen dat God aan hun kant is, maar uiteindelijk zullen ze van deze droom ontwaken, stelt Calvijn, want zonde loont niet. Het is een bedrieger.

Uit : De Contextuologie, uitgave : COAB

1e Jaargang, nummer 6, 7 september 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Het Geheimenis van de christelijk gereformeerde kerk - 4, en de bespreking van Calvijn’s commentaar op Psalm 3

HET GEHEIMENIS VAN DE CHRISTELIJK GEREFORMEERDE KERK - 4

Heeft u het al in de gaten ? Wat we om ons heenzien, het leven waarin we zijn gekomen, is de absolute doodsstaat van de mens. Al die fragiele herinneringen van het opgroeien als kind, teruggaande tot de eerste prille herinneringen als kind, zijn tekenen van de absolute doodstaat waarin de mens terecht was gekomen. Het is het leven niet. Al die parasitaire families en de zombies van 1901, de metalen werkers van het wereldse ei. De schepping is nog niet gekomen. Dit zijn de nachtmerries van de feutus. Ook goedemorgen.

Predikant, waarom nu zo’n boodschap ? Heeft u niets beters te brengen ? Maar hier begint het bij. We mogen dit niet zomaar omzeilen, want dan zouden we tot Laodicea behoren. Calvijn noemde het leven waarmee de mensen zich vleiden de ergste dood. Dat moeten we onder ogen komen, onder ogen durven komen, dat ook de theologieën van de mens dood zijn, verzinsels. Ze slaan elkaar de hersenpannen ermee in en nog gaan ze door. Het is parasitair, het is de dood, en met C. Steenblok stoppen wij niet met de prediking hiervan, want het is de enige redding van de mens als hij dit onder ogen komt, de enige weg uit Laodicea. Calvijn predikte het ook als zijn voornaamste leerstuk : de ontmaskering van de zonde, de prediking van de verdoemelijke staat van de mens, de ellendekennis, opdat de zonde gedood kan worden. Er is geen andere weg.

De herinneringen moeten vervangen worden, en dat gebeurt door het geheimenis van de christelijk gereformeerde kerk die standhield tijdens de invasie van de 1901 zombies, geestelijke mongoloïden. Wel zijn daar tekenen geweest die heenwezen naar God, die God aankondigden. De schepping was aanstaande.

Als de mens dan onder ogen komt dat er heel wat mis is, dan worden al snel de gouden kalveren naar voren geschoven, de gouden lammeren en de gouden varkens. Men probeert het goed te praten, of heeft er een snelle oplossing voor, met nadruk op het woordje snel. We kennen de excessen van het welvaarts-evangelie, maar het is dieper in de kerk dan men denkt. Al met al heeft de mens een hel op aarde gebouwd. De kinderen hebben geestelijk voedsel nodig wat ze niet of nauwelijks krijgen. Jezus ging naar de gevangenissen van de hel om zielen vrij te zetten, en zo moeten wij dat ook doen. Er moeten zorgcentra komen in de hel. Teveel over hel en verdoemenis prediken en spreken is ook contra-productief. Dan wordt het eenzijdig. Velen maken zich schuldig aan wat Calvijn ijdele nieuwsgierigheid noemt omtrend deze dingen, en hebben deze dingen teveel aangedikt, en het is een probleem op zich geworden : de theologieën over de hel in de kerk. Men is hiermee op het niveau van ketting-brieven gekomen. Het wordt van geslacht tot geslacht doorgegeven, met grote angst. Het is onderdeel van de doodstaat van de mens en de Laodiceaanse kerk. Er was een valse, snelle wedergeboorte, die helemaal geen wedergeboorte was, maar één van de bedriegelijke illusies van de dood. De kerk waant en ijlt op haar doodsbed. Zelfs in haar graf. En men gaat maar door met kwaaddoen. Het is een nachtmerrie. De mens moet ontwaken en tot een ware schepping worden.

En God verhardt soms hen die zich blijven verharden in grote volharding, zoals God ook bij de farao deed, opdat hij het volk niet zou laten gaan. God geeft hen over aan hun misleidingen waarvoor ze gekozen hebben in grote hartstocht en groot verlangen. Ja, ze hebben een huwelijk gesloten met de leugen, en zijn hierin verheugd, en de vrucht daarvan is nog meer leugen, want God heeft hen eraan overgegeven.

J. Wisse stelde dat er een lek was in het schip wat men tevergeefs probeerde dicht te krijgen. Men weent om de gevolgen van de zonde, niet om de zonde zelf. Dan kun je honderden Jezussen erbij halen om een schijn-oplossing te hebben voor je probleem, maar er is alleen oplossing in de tranen over de zonde. Jezus weende over de zonde en de ongerechtigheid, maar men kiest de naam van Jezus in plaats van het karakter van Jezus.

Luther stelde dat aarden potten met de steenrots willen strijden. Ze vallen de steenrots aan en zo stoten ze zich eraan en worden verbroken. Luther stelde dat

er drie roofschepen rondom ons zwerven : de verdorven natuur, de wereld en de valse leer. Daarom noemt hij de wereld gevaarlijk. Luther stelt dat we ons daarom moeten oefenen in het Woord, anders wordt ons hart tot ijzer en zal de roest het verteren en zullen wij niet weten hoe het met ons gesteld is.

Zo zijn we voor nu aan het einde gekomen van de bespreking van het jaar 1904. In een gezicht zag ik dat 1901-zombies trokken aan de cgk-boekenkast van 1917. Ze kwamen uit het water, en wilden de kast weer in het water trekken. We gaan daarom nu het jaar 1917 bespreken.

J. Wisse stelde dat het handschrift van de zonde aan het kruis verscheurd moest worden. Wij moeten net als Luther en Paulus roemen in het kruis, stelt J. Wisse in de Wekker van 9 november 1917.

Er is een boek des mensen en een boek des Heeren. Er is een koudheid in het liberalisme. Het hart is eruit gekapt, door demonische chirurgen. Ook J. Wisse noemde dit en streed er tegen. Het was een strijd tegen 1901. Kuyper had verschillende banden des Heeren afgedaan. J. Wisse stelde dat alles er op uit is om te verwoesten en te verderven, dat de aarde dronken was geworden van al het bloed, en nog gaat men voort om de oorlog aan te blazen en de verschrikkingen te vermenigvuldigen. (De Wekker, 26/10, 1917)

De volkeren vernietigen zichzelf in al hun welvaart, stelde J. Wisse. Waakt daarom, stelde J. Wisse, waakt. Ook stelde hij dat we moeten pleiten als aan Abraham tegen Sodom. Hij stelde dat het volk een bitter medicijn nodig had. De hemelse kracht kan alleen in zwakheid worden volbracht. Door lijdzaamheid leert men niet op God vooruit te lopen, stelde J. Wisse.

We leven in de nachtmerrie van de feutus. De schepping is nog niet begonnen. Het is een oorlog. Hierin moeten we onze gaven ontwikkelen. Zo zal uiteindelijk de schepping komen. Wat we om ons heenzien is de val, en dat moeten we onder ogen komen, hoe diep dat is gegaan, niet slechts als een dogma, zoals J.J. van der Schuit (1882-1968), een student en opvolger van J. Wisse, stelde dat de zonde niet zomaar een dogma is. Het moet onder ogen gekomen worden. Het moet geconfronteerd worden. Laten we niet falen in dit belangrijkste stuk van Calvijn's leer, naar zijn eigen woorden. Het stond ook centraal in de prediking van C. Steenblok en F. Mallan in de 1953 uittocht. Zonder de donkere bruid, de zondekennis, is er geen weg tot Jezus, alleen slechts zelfbedrog. De kerk van Laodicea heeft een weg verzonnen tot Jezus buiten de donkere, Salomonische bruid van de zondekennis om, buiten 'het kennen van de grootte van de zonde en de ellende' om. Zij heeft deze bruid omgebracht. Het is een ijdele weg tot een ijdele Jezus. Zo konden ze hun afgoderij voortzetten en uitbreiden, tot groter priesterloon.

J.J. van der Schuit stelde dat de zonde niet zomaar een begrip moest zijn, maar de vreselijke realiteit van de zonde moet onder ogen gekomen worden en beweend worden in waarachtige droefheid. (De Wekker, 1/6, 1917)

J.J. van der Schuit sprak over de liefde van de donkere bruid van het Hooglied als een gebed om de hemelse kracht, als een gevecht tegen de lachende en spottende tijdgeest. Vele christenen leven bij de karikatuur, stelde J.J. van der Schuit. Men wil de hemelse kracht niet onderzoeken en ontdekken, en men wil niet dieper graven om nog meer gruwelen te vinden. De bede van de donkere, Salomonische bruid is weggeschoven. Men heeft genoegen genomen met een vroom tintje, een fatsoenlijk lintje, een zuivere belijdenis en een plaats aan het avondmaal, stelde J.J. van der Schuit. Het zelfonderzoek is dan verloren gegaan in zelfmisleiding, stelt J.J. van der Schuit.

De liefde wil het oog uittrekken, de hand afhakken, en kruisigt de zondige natuur, stelt J.J. van der Schuit. (De Wekker, 1/6, 1917) Dat gebeurt in de hof van het Hooglied, waar de palm van hoop staat, de roos van geloof, en de witte lelie van de liefde, stelt J.J. van der Schuit. Het vormt een organisch geheel, zoals ook gepredikt door Calvijn en door Berkouwer. We moeten geloof en werken niet tegen elkaar uitspelen. Het kost heel wat om de theologie op orde te krijgen, als een gedicht. Het kost je alles. Er zijn vijanden in de hof gekomen die alles hebben verwoest. Het is oorlog. Ook J.J. van der Schuit streed tegen 1901, tegen het gereformeerde rijk, wat als een mengsel van ijzer en leem was. Men moest terug naar de beginselen van 1834 en naar de goede calvinistische beginselen. Men moest stoppen met deformeren in een neo-gereformeerd rijk dat zo progressief was geworden dat er teveel overboord was geworpen. Men moest weer regressief gereformeerd worden, en ditmaal verder terug, naar de grondteksten, waartoe het convent van Wezel uit 1568 ook toe opriep. Er dreigde een groot new age gevaar. Met 1901 waren er heel wat geesten uit de fles gekomen. Kuyper was een theologische holle bolle Gijs. In zijn leer moest nog het kaf van het koren gescheiden worden. Zowel het gereformeerde als het gedeformeerde was in hem werkzaam.

Bij alle duisternis op de weg, alle verwarde draden en scheve lijnen in zijn leven, zingt het hemelse gesternte de vermoeide pelgrim toe: "na dezen zult gij het verstaan", stelde J.J. van der Schuit.

BESPREKING VAN CALVIJN'S COMMENTAAR OP PSALM 3

In psalm 3 is David in grote wanhoop, en klaagt dat hij vele verdrukkers heeft.

Calvijn stelt dat David in zijn ziel was verwond door de vijand, maar dat zijn ziel versterkt moest worden met gebeden. Ik wil hierbij opmerken dat het gebed allereerst een stilte is, het luisteren naar de natuur rede. Gebeden kunnen ook verkeerd zijn. Denk aan de farizeeer die hooghartig bad en op anderen neerkeek en door de mensen gezien wilde worden. Wij moeten onze ene hand niet laten weten wat onze andere hand doet. Het gebed betekent dat je je richt op de natuur rede, om je eigen gedachten en wil los te laten. Het gebed betekent het minder worden, niet dat je tot God komt en God even gaat vertellen wat God allemaal voor je moet doen. Er zijn zoveel karikaturen van het gebed gemaakt. Hoofdzakelijk is het gebed een metafoor. Calvijn stelde dat David niet luisterde naar wat zijn vijanden zeiden, maar dat hij luisterde naar het woord van God, de natuur rede dus, en dat is precies wat het gebed is. Het is teruggaan naar de baarmoeder van de natuur rede, opdat wij opnieuw geschapen worden en opnieuw opgevoed. Hierin moeten we dus niet luisteren naar wat de mensen zeggen, opdat we niet door het materialisme worden opgevoed. De mensen hebben het helemaal verkeerd gedaan, en ook hebben ze verkeerde goden opgesteld. Wat mensen ook zouden zeggen, stelt Calvijn, David richtte zich op het Woord van God. David moest hiervoor vluchten naar de wildernis, want de mens moet zich ook niet laten bedriegen door mensen die dan toch nog zich voordoen als God en hun woorden als het Woord van God. Calvijn waarschuwt hier voor bijgeloof en vleselijke voorstellingen te hebben van God. Ook de wildernis waar David naartoe vlucht is dus nog vol met gevaren, vol met vijanden en roofdieren die hem en zijn denken willen bespringen. Calvijn waarschuwt de mens in de reformatie, in de exodus, de uittocht, voor blindelingse, ledige woorden die in de lucht zijn gestrooid. Er wordt nog steeds een jacht op de mens gevoerd als de mens als David in de wildernis is aangekomen. David moest op zoek gaan in de wildernis naar de tent van God. Als wij dan in gezonde vrees tot deze tent zijn gekomen, dan mogen wij in die tent ook rusten. Calvijn stelt dat we God's hulp niet met mensenmaat mogen afmeten, want al wat de mensen met veel moeite tegen God doen is zonder enige betekenis.

Uit : De Contextuologie, uitgave : COAB

1e Jaargang, nummer 7, 9 september 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Het Geheimenis van de christelijk gereformeerde kerk - 5, en de bespreking van Calvijn’s commentaar op Psalm 4

HET GEHEIMENIS VAN DE CHRISTELIJK GEREFORMEERDE KERK - 5

De christelijk gereformeerde kerk wilde geen deel hebben aan de poppenkast en het theater van Kuyper. Zij wilden gegrondvest zijn op 1834, en streden tegen de al te gemakkelijke 1886, 1892 en 1901, de drietand van Kuyper. De christelijk gereformeerde kerk was ontstaan in 1869 toen verschillende christelijk afgescheiden kerken en kruisgezinde kerken zich samenvoegden in de wildernis, alhoewel ook daarvoor de naam christelijk gereformeerde kerk al gebruikt werd, en de Nederduits gereformeerde kerk ook soms zo werd genoemd.

De christelijk gereformeerde kerk noemde 1892, waarin zij velen van hun kerken aan Kuyper verloren, een combinatie in plaats van een reformatie. 1886 noemde ze een speculatie. Dat was wat Kuyper was. Met wat knip en plakwerk had hij een eigen theologisch speculatief werkstuk gemaakt tot een sluitend geheel, als een neo-gereformeerde paus. Er zaten nogal wat haken en ogen aan, waar ik zelf ook in dromen op werd gewezen die ik vroeger had, over dikke vrouwen met maskers op in dure victoriaanse kledingstijl, met dikke make up ook, en zij vraten veel, en zaten in de kerk te roddelen, met hun vooroordelen, om zich heen kijkende. Het waren min of meer clowns. Ook waren het een soort zombies. Dat was de Kuyper kerk.

Het smalle pad is vol met doornen. Aan het kruis zwellen de wonden, terwijl in de stad op het brede pad zwellen de lusten van de mens.

Luke 13:24 “Work hard to enter the narrow door to God’s Kingdom." NLT

Geliefden, ik noem even de Engelse vertaling omdat ze het zo mooi en treffend hebben vertaald. Het binnengaan is ‘ll in het Aramees, de taal van Jezus, en het betekent ‘volhardend binnengaan.’ Het harde werken is kts in het Aramees, wat ook een gevecht betekent, waarin je moet slaan en stampen, tot poeder moet vermorzelen, moet verwonden, zoals J.J. van der Schuit zegt over de liefde : De liefde wil het oog uittrekken, de hand afhakken, en kruisigt de zondige natuur. (De Wekker, 1/6, 1917) Dat gebeurt in de hof van het Hooglied, waar de palm van hoop staat, de roos van geloof, en de witte lelie van de liefde, stelt J.J. van der Schuit.

In het Grieks is het harde werk ‘agonizomai’ wat ‘te strijden voor een prijs’ betekent.

In het commentaar van ons andere blad, Geestelijke Opvoeding, op Odenlech 1:24 van de nieuwe bijbel stellen wij :

‘De valse vertaling van Efeze 2:8 is een absolute killer in het westen :
‘Want door genade zijt gij behouden, door het geloof, en dat niet uit uzelf: het is een gave van God.’
In het Aramees, de taal van Yeshua, staat er echter : ‘Want door de getuchtigdheid en geoefendheid (tebu) bent gij afgezonderd (prq), door de deugdelijkheid, en dat niet uit uzelf (het ego): het is een gave van God.’ In het Grieks is de gift de doron, wat een beloning is en een verering, net zoals charis, genade, een beloning is, en doron betekent ook een offer aan God, dus zo krijgt deze tekst een hele andere betekenis. Die wordt in het westen van de mens afgehouden.’ (G.O. nr. 36)

Zo kloppen Lukas 13:24 en Efeze 2:8 weer met elkaar. In de westerse uitleg kunnen de woorden geloof en genade dus heel gevaarlijk zijn, omdat het in het midden oosten een veel diepere betekenis heeft. Zo kwam de kerk op een dwaalspoor terecht.

Diepte leert bidden, stelt J. Wisse. De myrten groeien in de diepten. De diepten leren roepen tot God, stelt J. Wisse. We moeten niet zomaar bidden om troost of verlossing, maar om diepte, zoals Job ook niet vertroost wilde worden, en de heiligen uit Hebreeën 11 wilden van geen bevrijding weten opdat zij aan een hogere opstanding zouden deelhebben, namelijk die van de diepten. Wij moeten niet verslappen, maar het volle Woord prediken, en niet halve waarheden met halve leugens in overmoed dingen goed proberen te praten, want het is niet goed. J. Wisse wees erop dat men God had getart en daarom was er niet zomaar redding uit God’s gramschap. De geestelijken vandaag de dag moeten net als toen ook optreden tegen een verhard en verblind

volk. We leven als in de dagen van Noach, stelde J. Wisse. De volksfeesten en ijdelheidskramerijen werden niet geweerd, stelde J. Wisse, en daarom waren de plagen gekomen. Hij riep het volk op om weer te luisteren naar de roede des Heeren. (De Wekker, 2/3, 1917)

J. Wisse riep op de gehele geestelijke wapenrusting aan te doen. Hij gaf het voorbeeld van een zorgeloos mens die stil en rustig in een bootje op de rivier de Niagara dreef, maar kwam opeens aan de gevaarlijke plek van de grootste waterval der wereld, werd met den stroom meegevoerd, en verdween, verpletterd in de ontzaggelijke waterkolk tussen Ontario Canada en New York Amerika in. Zo gaat het ook de mens die geen acht geeft op de waarschuwing des Heeren om met voorzichtigheid te wandelen, en de geesten te beproeven of zij uit God zijn. (De Wekker, 2/2, 1917)

‘Dom, stom, en ik weet niet waarom.’ Waarom doen mensen dit ? Och ziet u, we leven met deze verschijnselen van zonde en verderf in dit gebied buiten het paradijs. Alles stort naar beneden als een waterval, en alles wordt verdraaid, tot chaos, want de schepping moet nog komen. En wij moeten de diepte van deze val onder ogen komen, stelt J. Wisse. De aarde is opgeslokt door een zee van bloed en tranen, verzwolgen, stelt J. Wisse, en Jezus weende aan de poorten van Jeruzalem, om het ongeloof en de verblinding onder de mensen, de verharding. Kom het onder ogen, dat is de enige weg. Waar de ontmaskering voortijdig overgaat in strijd, waar de ontmaskering niet volledig is, daar vindt valse, overmoedige strijd plaats.

BESPREKING VAN CALVIJN’S COMMENTAAR OP PSALM 4

Bij de bespreking van psalm 4 vraagt Calvijn zich af hoe mensen met hun eigengerechtigheid voor God durven te verschijnen, sinds alle reinheid van de mensen slechts vuil is voor God. Het laat volgens Calvijn de onmetelijke bluf zien van de ijdele eigenwaan van de mens die zich zelfs op het religieuze terrein waagt.

David was een vluchteling in de wildernis, in bergen en dalen en vreemde landen, terwijl de vijand zo zijn relikwieën stal, stelt Calvijn, en zo misbruikten zij het geestelijke, want zij kenden het geestelijke niet, en konden er alleen op een uiterlijke manier mee omgaan, met huichelachtige plechtigheden, allemaal hooghartig bedrog. Zo dachten ze, dom als ze waren, dat God ook nog aan hun zijde zou staan. Zij hadden immers God gestolen. Zij zagen God slechts als een gebruiksvoorwerp. Veel mensen zien God ook als een woord, iets wat ze kunnen bezitten en veel gebruiken door er maar gewoon in te geloven en het uit te spreken, liefst op een traditioneel kerkelijke manier, maar God is de Rede. God is de hogere natuur-filosofie, die niet buiten de noodzaak van de studie omwerkt. Calvijn waarschuwt tegen ijdele en nagebootste plechtigheden waarin onoprechte vereerders van God slechts zichzelf behagen. Het is een droom, en de mens gaat ontwaken. Calvijn stelt dat de mens denkt dat God aan zijn zijde staat omdat hij iets in de hand heeft, maar het zijn slechts bedriegelijke uiterlijkheden, en ieder mens moet hiervoor op zijn hoede zijn, voor ijdel vertoon. De mens moet strijden en leren. Het komt de mens niet zomaar aanvliegen.

Calvijn stelt vervolgens dat de mens als vreemdeling moet leven in deze wereld die door velerlei begeerten wordt gedreven, opdat de mens met volharding naar een beter leven streeft. De mens die niet zich zou afzonderen als een vreemdeling zou geheel wegzinken in de rust, de gemakken en het genot van het vleselijke, ontbloot van de wijsheid. De vreemdelingen echter leven in geduld, en dat is een betere bewaking dan de menselijke bewaking of bewaking van vrienden. Dat is een korte samenvatting van Calvijn's commentaar op psalm 4.

Uit : De Contextuologie, uitgave : COAB

1e Jaargang, nummer 8, extra uitgave, 9 september 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. 'Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.' (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Het Geheimenis van de christelijk gereformeerde kerk - 6, en de bespreking van Calvijn's commentaar op Psalm 7

HET GEHEIMENIS VAN DE CHRISTELIJK GEREFORMEERDE KERK - 6

J. Wisse stelde dat niet alles wat bidden heet bidden is. Men moet leren naar het Woord van God te bidden. (De Wekker, 25/12, 1896)

Bidden naar de wil van het vlees is geen bidden. We moeten bidden naar de Wil van God, naar God's Kennis. Niet mijn wil geschiede, maar Uw wil geschiede. Bidden begint met luisteren, want we mogen alleen door de hemelse kracht bidden, en die wordt alleen gezuiverd door de dood van het vlees aan het kruis, als zaad stervende in de grond.

F.P.L.C. van Lingen stelde dat de gelovigen zich bewust moeten worden van hun geringheid tegenover des Heeren grootheid. Dat begint met het stellen dat je het niet weet. Wij werken alleen met roepingen, en daarvoor moet je kracht des Heeren ontvangen en niet op de Heere vooruitlopen. Bidt daarom om een wachter voor de mond. IJdele woorden horen niet bij het koninkrijk van God. God strijdt tegen de ijdele tradities van de mens.

God is hemelse economie en hemelse reflectologie, om zo het aardse bestaan te doorgronden en te begrijpen. Alles is creatief materiaal waarmee gewerkt moet worden. Dit kan niet zomaar met de Franse slag. Liberalisme is ook een gevaar. Het smalle pad is vol met doornen en is glibberig. We moeten tot het smallere en langere pad gaan, wat als een touw is uiteindelijk.

Van Lingen stelde dat alle uitwendige godsdienstige handelingen waardeloos zijn als het inwendige leven ontbreekt. Zo kan een mens met al zijn godsdienst toch een Judas zijn.

In zijn 'Avondgedachten' stelde van Lingen dat wij als een Maria moeten zijn die alle nieuwe gezichtspunten van God's Woord als een schat moest bewaren waarvan geen penning verloren mag gaan. De prediking van Jezus is : kribbe, kruis, Golgotha en olijfberg, stelt van Lingen. Als wij hieraan denken, hoevelen gaan dan te snel van Golgotha tot de olijfberg ? Laat het diep genoeg gaan op Golgotha, opdat de olijven rijp zullen zijn. Velen snellen te snel naar de olijfberg en hebben zo een valse Jezus. Die is massaal in het westen, en daarom wordt er ook tegen Jezus gepredikt, de Jezus van de mensen, in de Nederduits gereformeerde dogmatiek, omdat ze Jezus hebben losgemaakt van zijn karakter. Van karakter tot karikatuur. Er is zo een heuse Jezus afgoderij ontstaan. Het heeft niks meer te maken met waar het oorspronkelijk voor stond. Met een ingebeelde Jezus lopen ze rond, als een zaksinterklaas. Die heeft altijd gelijk, en die vertelt hen alles wat ze willen horen.

Van Lingen stelt dat als we aardse messiaanse verwachtingen hebben, dan hebben we de Heere voor een slavenprijs verkocht.

Dat is wat alle valse Jezusleringen zijn, het is de geest van Judas. Men heeft het gehele evangelie lopen vervleselijken in het westen. Het is new age geworden. Snelle paarden is wat men wil, en men zet er veel geld op in.

In dit alles zal God een arm en ellendig volk doen overblijven, stelt J. Wisse.

Waar wijst het ware Jezus-principe dan op ? Calvijn noemde Jezus een voorbeeld en een herinnering. Het gaat om de ontmaskering en de doding van het vlees, de voornaamste theologische stukken van de leer van Calvijn, naar zijn eigen woorden. Het vlees probeert hier dingen omheen te verzinnen en te sjoemelen, om maar aan de oproep tot de ontmaskering en de doding van het vlees te ontkomen. Het is een hardnekkige ziekte onder het volk, wat van generatie tot generatie wordt overgedragen, en het berust allemaal op een misvertaling. Ja, het volk is ten gronde gegaan door een gebrek aan kennis. Ze hebben niet het vlees gedood, maar de predikers die hen deze waarheden brachten.

Laten we de ontmaskering van het vlees en de doding van het vlees verwachten. Er is geen doding van het vlees zonder de ontmaskering van het vlees, en daarom staat het ook voorop in de leer van Calvijn, naar zijn eigen woorden.

Zo is er het voortijdse verhaal in de amazone mythologie en de orionse geschriften dat een groep amazones zich verzamelde in een hol of grot, en daar baden tot de Heere voor de

ontmaskering en doding van het vlees, voordat ze op de geestelijke buffeljacht gingen. Zo moeten wij ook bidden voor de ontmaskering en doding van het vlees, en het verwachten. Calvijn noemde de ware kerk de moeder van de vromen, en hij noemde het Woord de leermeesteres, wat ook beelden zijn van de amazones. Calvijn noemt de schranderheid, de strategische intelligentie, ook de moeder van vele kunsten, als kentekenen van de hemel in de mens (Institutie, boek 1). Augustinus noemde de gehoorzaamheid aan God getoond ook de moeder, behoedster en oorsprong van alle deugden, waar ook Calvijn op wees (institutie, boek 2).

Net als J. Wisse stelde Calvijn dat God had bevolen de gebeden te vormen naar het richtsnoer van het Woord. Calvijn stelde dat het geloof gegrond op het Woord de moeder is van het rechte gebed, en daar waar van haar wordt afgeweken daar is slechts de vervalsing van het gebed. (Institutie, boek 3, hoofdstuk 20)

De verkiezing noemt Calvijn, naar de prediking van Paulus, de moeder van het geloof. (Institutie, boek 3, hoofdstuk 22)

Ook de schrift wordt door Augustinus een moeder genoemd, waar ook Calvijn op wijst, die zachtaan voortgaat vanwege onze zwakheid. (Institutie, boek 3, hoofdstuk 21)

De moederband met de kerk moet onderhouden worden, stelt Calvijn. Hij stelt : ‘Maar aangezien nu ons voornemen is te handelen over de zichtbare kerk, zo laat ons reeds alleen uit de naam "moeder" leren, hoe nuttig, ja noodzakelijk de kennis omtrent haar voor ons is; dewijl er geen andere ingang is tot het leven, indien zij ons niet in haar schoot ontvangt, baart, ons voedt aan haar borsten, en eindelijk onder haar hoede en leiding neemt, totdat wij, na het sterfelijke vlees afgelegd te hebben, gelijk zullen zijn aan de engelen. Want onze zwakheid duldt niet, dat wij uit de school ontslagen worden, voordat wij gedurende de ganse loop des levens leerlingen geweest zullen zijn. Daar komt bij, dat buiten haar schoot geen vergeving der zonden verwacht mag worden, en geen zaligheid, gelijk Jesaja (Jes. 37:32) en Joël (Joël 3:5) getuigen.’ (Institutie, boek 4, hoofdstuk 1)

Hij stelt daarbij ook dat wat zelf geen kerk is dan ook geen moeder der kerken kan zijn.

In dit opzicht wijst Calvijn ook op de voortvluchtige Hagar die het bevel van de Heere had gehad ‘om haar met haar meesteres te verzoenen,’ (Genesis 16:9) gezien het Woord de leermeesteres is in de leer van Calvijn.

Hij stelt : ‘Aan de leer, waarin onze godsdienst vervat is, hebben wij de eerste plaats gegeven, aangezien onze zaligheid van haar begint; maar zij moet in ons hart overgebracht worden en in onze wandel overgaan en zo ons in haar doen veranderen, opdat ze voor ons niet onvruchtbaar zij. Indien de wijsgeren terecht toornig worden op hen, en hen smadelijk uit hun gezelschap verdrijven, die wel openlijk verkondigen, dat ze een kunst onderwijzen, welke een meesteres des levens moet zijn, maar die kunst in spitsvondige breedsprakigheid verkeren, met hoeveel betere reden zullen wij dan die beuzelachtige drogredenaars verfoeien, die er mede tevreden zijn het evangelie op het uiterste deel van hun lippen te hebben, welks krachtige werking, honderdmaal meer dan de kille vermaningen der wijsgeren, had behoren door te dringen, tot in de diepste aandoeningen des harten, te zetelen in de ziel en de ganse mens te beheersen?’ (Institutie, boek 3, hoofdstuk 6)

De amazone leer van Calvijn, stelt dat het Woord de leermeesteres is, en ook moederlijk is. De verkiezing is de moeder van het geloof, die ook een moeder is, en de kerk is dus een moeder. Hierin is niet zomaar aardse messiaanse verwachting, want die zou de Heere doen verkopen door een slavenprijs, waar van Lingen op wees, maar wij moeten de ontmaskering en de doding van het vlees verwachten.

Calvijn noemde reinheid van de harten de moeder van alle deugden (In zijn verklaring van Mattheus 5:8).

Hij laat dan ook de valse amazones zien, want er is een oorlog der amazones :

- Trotsheid is de moeder der verachting. (Verkl. Mattheus 18:10)
- De moeder van alle bovenmatige zorgen is het ongeloof (Verkl. Mattheus 6:26)
- De zucht tot tegenspraak is de moeder van het ongeloof. (Verkl. Lukas 1:38)
- Een kwaad geweten is de moeder van alle ketterijen. (Verkl. 1 Timotheus 1:19)
- Nieuwsgierigheid is de moeder van praatzucht (Verkl. 1 Timotheus 5:13)
- Eerzucht is de moeder van vleselijke gevechten (Verkl. 1 Timotheus 6:20)
- Hoogmoed is de moeder van alle ongerechtigheden (Verkl. Psalm 10:2)

Calvijn stelde dat David geen andere wijsheid begeerde dan de meesteres van oprechtheid (Verkl. Psalm 101).

Calvijn klaagde erover dat hoe mensen zich ook vleien met hun daden en handelingen, er in hun leven toch niets reins wordt gevonden, totdat zij zich onderwerpen aan het Woord des Heeren. Calvijn spoort daarom aan om God’s geboden als leermeesteres en leidsvrouw aan te nemen, en dit reeds vroeg te doen en niet uit te stellen. (Verkl. Psalm 119)

Reden te meer dus om de ontmaskering en doding van het vlees te verwachten, zoals J. Wisse ook wees op Genesis 27:2 : ‘Ik weet de dag mijns dood niet.’ (De Wekker, 20/11, 1996)

Hierin moeten wij loskomen van het vleselijke vrouwelijke, zoals Calvijn er op wees dat het prachtlievend is, wellustig, trots en ontaard. (Verkl. Ezechiel 16) Dat is de oorlog der amazones, want Calvijn maakt telkens de tegenstelling tussen het vleselijke vrouwelijke en het geestelijke vrouwelijke. Wij mogen geen aardse verwachtingen hebben. Wij moeten onze tijd er niet mee verdoen.

Van Lingen wees erop dat : “Die zijn leven liefheeft zal het verliezen en die zijn leven haat in deze wereld zal het bewaren tot het eeuwige leven.” Hij wijst erop dat men vaak Jezus wil vereren zonder het kruis, maar dat wij het kruis moeten dragen. Dit moet gebeuren in zelfverloochening.

Terecht wees hij erop dat het Kuyperiaanse verenigen alleen maar tot meer verdeeldheid zou leiden, want God duldt geen mensenwerk dat met politieke bedoelingen God’s Woord verdraait om het in te passen in de eigen ideeën. Hij streed tegen het komende 1901. (Eenheid ? De Wekker, 13/11, 1996)

Wij moeten door God bezield zijn voordat wij spreken van God, stelt van Lingen in zijn ‘Avondgedachten’. Dat houdt in dat we door hemelse en zuivere doelen zijn bezield, en niet door vleselijke, eerzuchtige en machtszuchtige doelen van de reli-egoïstische mens. Hij stelt dat er een doorn in het vlees nodig is om ons in de diepte te houden.

BESPREKING VAN CALVIJN’S COMMENTAAR OP PSALM 7

In het commentaar dat Calvijn geeft op psalm 7 springt vers 16 en 17 eruit :

Hij heeft een put gegraven, en dien uitgegraven, en is gevallen in de groeve die hij gemaakt heeft. Zijn boosheid zal op zijn hoofd wederkeren en op zijn schedel zal zijn geweld nederdalen.

De zondige bedrieger bedriegt dus alleen zichzelf. Calvijn stelt dat de zondige bedenkingen niet slechts hun doel niet zullen bereiken, maar dat ze het tegengestelde zullen bereiken. Het voorbeeld van de put en de groeve wordt gebruikt, als een gelijkenis, en daarna legt de psalmist het in eenvoudige woorden uit, dat namelijk de ongerechtigheid zal wederkeren op het hoofd van wie haar begaat. Het was al een spreekwoord bij de Hebreeën, stelt Calvijn, dat wie een put graaft erin valt : wanneer bedriegelijke mensen door hun eigen listen en bedriegerijen bedrogen worden. Daarom als iemand daadwerkelijk voor zichzelf wil zorgen, dan onthoudt hij zich van onrecht.

We kunnen hierbij opmerken dat een groeve niet alleen een graf is, maar ook een mijn. Hoe dan ook komt de mens die dat voor een ander graaft dan uit bij God, die verborgen is, oftewel de hogere rede die juist het kwade ontmaskert en verbiedt. Het kwaad zal terugkeren op hun eigen hoofd, stelt deze psalm, wat als een soort tucht was bij de Israelieten. Wat gij niet wil dat u geschiedt, doe dat ook een ander niet, maar een stap verder zou dan zijn : Wat gij wil dat tot u gedaan wordt, doe dat ook tot een ander.

Als de mens dan hevig in moeder aarde graaft om de ander kwaad te doen, wat zou zo'n mens dan in de aarde vinden ? We worden soms in zulke putten geduwd, zoals Jozef, en we worden soms aan zulke kruizen genageld, zoals Jezus, maar we komen altijd uit bij moeder aarde, we komen altijd weer dieper, en kunnen dan wortel schieten opdat we als struiken groeien. Wat dus ten kwade tot ons gedacht wordt zal God ten goede voor ons denken, wat Calvijn de verwonderlijke voorzienigheid van God noemt, maar wat dus ten diepste de eindeloze vindingrijkheid is van de natuurrede. Het ligt diep in onszelf verborgen. Daarom worden wij soms in putten geworpen om dat te vinden, en daarom mogen wij ook ernaar op zoek gaan, en ernaar graven, in deze onuitputtelijke natuurmijn van de rede. Daarom mag de mens studeren hierin. Waarom graven wij putten ? Waartoe ? Om anderen kwaad te doen, of om onszelf te onderwijzen over de verborgen wonderen van moeder aarde. Hoe we het ook wenden of keren : Wij gaan altijd in de putten die wij zelf graven. En hoe dan ook is het altijd om ons te laten zien zien wat wel kan en wat niet kan.

Uit : De Contextuologie, uitgave : COAB

1e Jaargang, nummer 9, 12 september 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Van Kuyper tot Kersten, en Dooyeweerd en de strijd tegen de Deus Ex Machina

---

VAN KUYPER TOT KERSTEN

Iemand zei eens : ‘Deze tijdelijke materiële wereld is een perverse weerspiegeling van de geestelijke wereld, net zoals we in een rivier de weerspiegeling van een boom zien en alleen een dwaas in de rivier zou springen om de vruchten van zo'n boom te proeven.’

Toch springen velen in de rivier om de vruchten van de boom te proeven. Ze willen het de kortste en makkelijkste weg, ook al is het vals. Overmoed laat velen het doel missen. Velen zijn gehecht aan het aardse.

In 1918 werd de SGP opgericht om een banier op te richten tegen andere partijen, zoals die van Kuyper. 1918 was een antwoord op 1901, maar waren ze er wel klaar voor ? In 1921 werd het blad ‘De Banier’ opgericht door de SGP. Het gaat al direct mis in het eerste nummer : ‘Daar de overheid haar gezag van de Heere heeft ontvangen zijn wij verplicht haar te vrezen.’ Ook al stellen ze daarna dat de overheid ook in zonde kan leven, het komt akelig dichtbij Calvijn’s leer van vergoddelijking van overheidsgezag. Dit was niet zomaar een leer van Calvijn, maar een misvertaling van Romeinen 13.

Het boek ‘Calvijn leeft onder ons,’ over de dark side van Calvijn (want die had hij ook, net zoals overigens David en Mozes), schrijft hierover :

‘Romeinen 13 - Het mysterie van Exousia

Romeinen 13 staat erom bekend dat het mensen onderwerpt aan aardse leiders. Het is echter een verkeerde vertaling. Misschien kent u vers 1 ervan: 'Laat elke ziel zich onderwerpen aan de hogere machten. Want er is geen macht dan van God: de machten die er zijn, zijn door God verordend,' zegt de KJV.

Kerkleiders hebben het gebruikt om hun mensen ermee te onderwerpen, door te zeggen dat ze hen moesten gehoorzamen. Maar laat u niet misleiden. Dit vers gaat niet over 'vlees en bloed'. Het woord machten is de Engelse vertaling van een woord dat veel in de Bijbel wordt gebruikt: exousia. Exousia betekent letterlijk vrijheid. Het gaat over een geestelijke macht. We zien dit woord in de Bijbel als een beschrijving van een orde van engelen. Exousia is om de geestelijke machten van de hemel te beschrijven. Exousia is ook om demonische machten te beschrijven, als tegengesteld aan vlees en bloed: Want wij hebben de strijd niet tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden, tegen exousia, tegen de heersers van de duisternis van deze wereld, tegen de geestelijke boosheden in de hemelse gewesten. (Ef. 6:12) In Romeinen 13 gaat het over de hogere exousia, dat zijn de engelen die trouw zijn aan God. Verder lezen we in vers 1 dat er geen dergelijke exousia is dan van God, de overtreffende trap. Dus worden we opgeroepen om te vechten tegen de lagere exousia, de gevallen engelen, om hen te weerstaan, maar om ons te onderwerpen aan de hogere exousia, de goddelijke en hemelse engelen. Als we ons niet onderwerpen aan de engelen, en ons er niet tegen verzetten, dan lezen we in vers 2 dat we onder oordeel en straf komen. Het gaat over de regeling van God, de hogere exousia en niet de lagere exousia, want die demonische orde die we moeten weerstaan. Hiervoor hebben we de wapenrusting gekregen. Dit is dus precies het tegenovergestelde van wat veel kerkleiders prediken om hun kerkbanken vol te krijgen. De verkeerd vertaalde Romeinen 13 is een van de grootste valkuilen voor het lichaam van Christus, die het in slavernij probeert te brengen. Het is een leugen dat we ons moeten buigen voor ‘alle’ exousia. Het is een leugen dat ‘alle’ exousia van God is. We hebben gezien dat er twee verschillende soorten exousia zijn. Dit is wat de Griekse grondtekst ons laat zien.

Openb. 17:12-13 En de tien horens die u zag, zijn tien koningen, die nog geen koningschap hebben ontvangen; maar die ‘exousia’ als koningen ontvangen op één uur met het beest. Dezen zijn één van zin, en zullen hun macht en ‘exousia’ aan het beest overdragen. Als iemand u zou vertellen om ‘alle exousia’ te gehoorzamen, dan zien we in Openb. 17:12-13 dat we dan de koningen van het beest volgen, en beste vrienden, dit gebeurt al. Velen volgen het beest door middel van deze leugens, om het merkteken van de mens te ontvangen in plaats van het merkteken van God.’

Tot zover het boekgedeelte. De vergoddelijking van overheidsgezag

(Calvijn's commentaar op Mattheus 26:52) - Deification of magistrates, is één van de fundamenten van Tulip (zie nr. 42 van ons blad 'Geestelijke Opvoeding'. Calvijn had wel degelijk een darkside die dus in het boek 'Calvijn leeft onder ons' wordt besproken. Dat kunnen we niet goedpraten, zoals we David's afschuwelijke zonden ook niet kunnen goedpraten. Calvijn was niet onfeilbaar.

In het boek 'Calvijn - Wraak van de farizeeërs' wordt aangegeven dat Calvijn niet terugschrok voor moord en marteling van zijn opponenten. Nu, daar heeft hij ook openlijk van getuigd in zijn eigen brieven.

In zijn brief aan Farel, 24 juli 1555 schreef hij : 'En ik ben er stellig van overtuigd dat zij niet zonder het oordeel van God, in strijd met het vonnis van de rechters, een langdurige marteling onder de hand van de beul hebben ondergaan.'

In zijn brief aan Farel, 13 februari 1546 schreef hij over Servetus : 'Als hij komt, zal ik hem, veronderstellend dat mijn gezag iets waard is, nooit levend laten vertrekken.'

Calvinisten hebben gesteld dat het vergeleken kan worden met het bloed wat David aan zijn handen had van Uria.

Het zijn zwarte bladzijden in de geschiedenis van Calvijn. We moeten oppassen met overheden en ook ervoor zorgen dat we zelf niet schuldig komen te staan. De Oud-gereformeerden waren veel terughoudender op dat gebied, bang dat Kersten in machtspelletjes terecht zou komen.

Wij moeten net als met 1901 zeker worstelen met 1918, zoals we ook moeten worstelen met Calvijn. De Bazuin zegt het eigenlijk zelf al, dat men niet langer langs de weg van zelfkennis, vernedering en worstelingen gevoerd wil worden. De oude mens der zonde behoeft niet gekruist en gedood te worden. Gelukkig heeft de Heere in het midden van ons nog doen overblijven een ellendig en arm volk, stelt de Bazuin. Maar wij zeggen dan : 'Wie meent te staan, zie toe dat hij niet valle.'

Ik had een droom over de SGP, en alles begon ouder te worden. Maar wij moeten juist wederkeren tot het kinderlijke geloof, de fontein van de eeuwige jeugd zien te vinden. Alles werd grijs en muizerig. Er lopen twee lijnen door de SGP, een goede en een slechte. Ook de SGP had een dark side.

Kersten draafde te ver door. Jezus was veel anarchistischer. Het koninkrijk der hemelen is niet van deze wereld. Er moest nog veel meer gebeuren in de reformatie. Daarom moest 1944 ook komen, en 1953.

Alhoewel wij calvinisten zijn zijn wij geen tulip-calvinisten en praten wij de dark side van Johannes Calvijn ook niet schoon. We nemen het voor wat het waard is. Daarover hebben we ook in ons andere blad, Geestelijke Opvoeding, geschreven. En zo is het ook met Kersten. We verafgoden hem niet. Hij was niet onfeilbaar. Direct bij het verschijnen van nr. 1 van de Bazuin worden vrouwen aangevallen, op een lager plan gezet, en dat terwijl Galaten 3:28 zegt : 'Hierbij is geen sprake van Jood of Griek, van slaaf of vrije, van mannelijk en vrouwelijk: gij allen zijt immers één in Christus Jezus.' Paulus geeft soms ook toe dat hij een mening geeft in plaats van inspiratie heeft van God. Het is daarom ook te zot voor woorden om de oude bijbel 100% geinspireerd en onfeilbaar te noemen. Dat is iets Laodiceaans, alsof ze alles al hadden en nergens gebrek aan hadden, wat gewoon totaal onbijbels is. Sinds Karl Barth kan dat ook niet meer. Karl Barth liet zien dat de bijbel ook gewoon menselijk was met fouten, maar dat God het kon gebruiken. De theologische stroming is dus om deels calvinistisch te zijn en deels barthiaans, om zo deel te hebben aan de doorgaande reformatie. Ook Berkouwer kreeg steeds meer respect voor Karl Barth.

De vrouw dient in de gemeente te zwijgen, stelde nr. 1 van de Bazuin. Het zou een regel gegeven zijn door Paulus voor het gehele leven. De vrouw zou onder de man gesteld zijn. Maar de bijbel is dichterlijk met diepere betekenissen. Zat niet Maria aan de voeten van Jezus om naar de Heere te luisteren, en rende Martha niet in het rond om door het vlees te dienen ? Maria had het beste deel gekozen, en wij dienen allemaal als een Maria te zijn. Paulus zei ook dat lang haar bij een man een schande is, terwijl Simson zijn haar moest laten groeien. En ja, zo staat dat er in het Grieks, maar Jezus en ook Paulus spraken hoofdzakelijk Aramees. Josephus leerde dat het Grieks helemaal niet zo wijdverspreid was, want het werd juist door de Joden ontmoedigd en stond gelijk aan het eten van zwijnenvlees. De Joden rouwden erom toen de Septuagint (Griekse Vertaling van het Oude Testament) ontstond, want zij gebruikten de Peshitta. Het was een zeldzaamheid als een Jood Grieks kende in de eerste eeuw. Aramees was de lingua franca. Daarom is het ook onzin om de brieven van Paulus al teveel in Griekse context te vertalen, zonder daarbij het Aramees als bron te hebben.

1 Korinthe 11 Vers 12 zegt : 'Want gelijk de vrouw uit de man is, zo is ook de man door de vrouw; alles is echter uit God.'

Nu, laten we kijken naar Vers 14 : 'Leert de natuur zelf u niet, dat, indien een man lang haar draagt, dit een schande voor hem is ?' Zo zou dat vertaald kunnen worden vanuit het Grieks, en dat nemen we dichterlijk, maar laten we nu naar het Aramees kijken, de brontaal : 'Indien een man lang haar draagt, dan is dat een teken van het lijden (sa´ra, s'r).' Het kan ook als soberheid vertaald worden. Het duidt op de natuurlijke soberheid van de man,

heenwijzende op het kruis, en op de nazireeërsgelofte, die Paulus zelf ook genomen had en dus ook zijn haar had laten groeien, wat hij na de gelofte weer afknipte (Handelingen 18:18), dus zo komen deze tekstgedeelten, en ook de tekstgedeelten van het OT weer met elkaar in overeenstemming. De langere baard van een man wijst dus ook duidelijk op het dragen van het lijden, het dragen van het kruis, en dat is ook wat de natuur leert, waar Paulus op wijst.

Terecht zegt de Banier, nr 2. van 1921 dat we beginselgetrouw moeten zijn. Laten we dat dan ook doen. Ook stelt de Banier terecht dat we moeten sterven aan de zonde, aan eigenliefde en hoogmoed, en dat velen met hun belijdenis de begeerlijkheden des vlezes en de genietingen der zonde beminnen. We moeten klagen dat de getrouwen weinigen geworden zijn onder de mensenkinderen, stelt het blad. Ook helemaal waar.

En weer worden in nr 2. de vrouwen aangevallen. Luister : Als de bijbel toch heel duidelijk vrouwen heeft geroepen en aangesteld, zoals Deborah, dan moeten die Paulinische teksten toch een andere betekenis hebben dan wat men erin probeert te leggen. We moeten telkens weer deze bijbelse regel toepassen : niet door het vleselijke, maar wel door het geestelijke, en dit geldt ook voor het onderwerp van de vrouw. De vrouw hebben we nodig voor wedergeboorte, dus als dan zeer terecht de vaccinatie dwang door de Banier wordt gestreden in 1921 dan zou hun vrouwenbestrijding die strijd weer opheffen. Het is zeer tegenstrijdig. Vrouwenbestrijding is zeer materialistisch en ondoordacht.

In nr. 3 wijst de Banier erop dat een vader twee van zijn kinderen door vaccinatie verloor, en voor die vader was de statistiek niet één op de miljoen, maar 50 procent. Daarom stelt de Banier terecht dat de barmhartigheden der goddelozen wreed zijn. Terecht wilde de Banier de afschaffing van de onrechtvaardige vaccine dwang, en stelde dat de overheid niet over hun geweten heerste. Vandaar dat het ook zo gevaarlijk is om te stellen dat de overheid haar gezag van God heeft, zoals we zagen. Dat is een tulip-calvinistische leugen door misvertaling.

Romeinen 13 in het oorspronkelijke Aramees noemt de overheden 'de vierde orde van de engelen'. Het gaat dus om de geestelijke overheden, en dan nog is er een strijd tegen de vleselijke overheden.

Dat doet de Banier ook : Blijft van de lichamen van onze kinderen af, roept de Banier. Gij zult niet een kunstbewerking aan het lijf dwingen waardoor én de vrije beschikking over eigen lichaam en over dat zijner kinderen én de vrijheid van het geweten wordt gekrenkt, stelt de Banier in nr. 3 van 1921. We mogen hierbij ook denken aan de tandartsendwang die kinderen en ook ouderen dwingt tot het hebben van vullingen, oftewel bot-implantaten, waardoor de mens de grootst mogelijke huidproblemen kan krijgen en andere zware gezondheidsproblemen, want het hoort daar niet in de mens. Mensen raken erdoor in een coma of komen in een rolstoel terecht. Het is ook een grote godsgruwel, en de engel des Heeren zal zeker het volk straffen die hiermee doorgaat. Er zijn voorbeelden genoeg van hoe verkeerd dit kan aflopen, hoe mensen worden geteisterd door deze dwangverpleging, en het moet maar een keer afgelopen zijn. Weet wel dat dit een bevel des Heeren is, op dezelfde lijn als de waarschuwing van de Banier in 1921. Jullie hebben van onze kinderen af te blijven met jullie giftige troep ! Telkens wordt er weer Russisch roulette gespeeld met onze kinderen ! Zo worden kinderen, en ook ouderen, telkens weer aan de medische Moloch geofferd. Door dwang houdt deze goddeloze markt zich staande, en de Heere pikt het niet meer ! Een gewaarschuwd mens telt voor twee, want de engel des Heeren zal zeker komen, en wie niet het bloed aan de deurposten heeft gesmeerd van het gekruiste vlees die zal onder een groot oordeel komen ! Weet wel dat dit een bevel des Heeren is !

Gij zult geen kinderen of ouderen dwingen met gifspuiten of gifimplantaten, want hun lichamen zijn het huis des Heeren. God waakt over de kinderen. Knoop het goed in uw oren, oh afvallig Nederland ! Er zijn vele godsgruwelen gepleegd die ten hemel schreien, en God kijkt en telt ! En wee de wachters die hier niet de bazuin over blazen, want dan zouden de wachters bloed aan hun handen hebben.

Financiele medische krankzinnigheid, dat is wat het is.

Dus geen gifspuiten, stelde de Banier, maar wèl *'isolatie en ontsmetting'*. Je mag God niet verzoeken. Je moet voorzorgsmaatregelen treffen. De Banier stelde dat afzondering het middel Gods is om een beginnende pokverspreiding tegen te gaan, niet een giftig vaccin ! Houdt je aan het Woord des Heeren, het medicijn, en onderwerp je niet aan wereldse meesters. Gij kunt geen twee heren dienen. Dat is wat de Banier stelde in 1921.

En daarna ging de Banier weer rustig door met de aanval op vrouwen. Het is dus een golfbeweging. Er lopen twee lijnen door de Banier. Het is een gevecht tussen het ongeletterde vlees en het geestelijke.

Nederduits Gereformeerde Predikanten Fonds (NGPF)

DOOYEWEERD EN DE STRIJD TEGEN DE DEUS EX MACHINA

De aard van de sociologie is dialectisch, dus vandaar dat men de dialectiek moet leren kennen en begrijpen om ook maar

enigszins de sociologie te kunnen begrijpen. Waar men weigert hard door te leren daar komt men in de valstrikken van de cliché. Als de wijsbegeerte door Dooyeweerd de ‘waardenleer’ wordt genoemd (De wijsbegeerte der wetsidee I, p. 95), dan zien we weer, zoals onze catechismus stelt, hoe belangrijk het is dat de wijsbegeerte ervoor zorgt dat de theologie niet verzandt in overmatig dogmatisme.

We moeten bezonnen en gematigd omgaan met politiek. Het koninkrijk der hemelen is niet van deze wereld, en God’s wegen zijn ondoorgrondelijk en niet naar menselijke maatstaven.

Volgens Dooyeweerd is er een zelfgenoegzame kern die absoluut is, en die zelf ook de zin niet is, want die staat buiten alles, en ook boven alles. We kunnen stellen dat we dan eerst te maken hebben met de zelfgenoegzame Laodiceaanse bron, want eerst moet de wetteloze mens komen die zich als een god opstelt in de kerk. Die weet alles al, heeft alles al, en is zelfgenoegzaam en absoluut en doet gewoon waar hij zelf zin in heeft, ‘do what thy wilt’.

Dooyeweerd heeft het over het Archemedische punt waar God door het subjectieve zelf werkt, dus die staat er niet los van, en het Archemedische punt staat ook nooit los van de geboden, en transcendeert alles, alle zin-verscheidenheid, in zin-totaliteit. Dooyeweerd was dus een bergbeklimmer die de geestelijke Mount Everest beklom om de gereformeerde kerk tot een hoger filosofisch niveau te brengen. Onze zelfheid, en ook ons subjectieve zelf, moet deelhebben aan het Archemedisch punt. Het is bruikbaar materiaal. Zo kan de heersende menselijke filosofie gezuiverd worden aan God’s openbaring, door het Archemedische punt. Dooyeweerd wijst terug op de a priori, als de prisma waarin alles begon. Dan moeten we dus onder het punt van zelfgenoegzaamheid komen. We zien nu nog de zelfgenoegzame, Laodiceaanse wereld die zichzelf als bron waant, als absoluut. De wereld slaapt en moet nog ontwaken. Wij moeten geheel door de Laodiceaanse bron heentrekken tot het Archemische punt om Laodicea in onszelf te overwinnen en te doen ontwaken.

Als je een kind vraagt wat hij later wil worden, en zo’n kind zegt : ‘dood,’ en je bent geschokt en vraagt waarom ? En zo’n kind vertelt je dan dat de tandarts hem dwingt om met vullingen te lopen waar hij last van heeft, dan weten we dat het een geestelijke oorlog is. Kinderen worden gedwongen met vullingen in hun botten (tand = bot) te lopen, terwijl er zenuwen doorheen lopen die al snel onderdrukt kunnen worden door lichaamsonvriendelijke en lichaamsvreemde materialen zoals bij de tandarts. ‘Het is niet meetbaar,’ zeggen ze dan, en zo proberen ze het tussen de oren te drukken van de kinderen, en dat terwijl ze eerst zelf hun materialen ‘tussen de oren’ van de kinderen hebben gestopt. Ze doen dit trouwens ook bij ouderen. Het is een tandarts-tirannie in Nederland. Niet alleen Nederland, maar ook in de gehele wereld. In Australië klaagden ze dat het nog wel erger was dan in Nederland. Het staat op dezelfde lijn van de vaccinatie-dwang waar de SGP tegen streed in hun blad ‘De Banier’ van 1921. Het staat op dezelfde lijn als de gedwongen vaginale besnijdenis, en de gedwongen voetinbinding van de Chinezen bij vrouwen, wat pas in de jaren 1900 ten einde kwam. Maar Nederland gaat rustig door met het martelen van haar kinderen. Het is een grote gruwel. Mensen kunnen niet meer naar hun werk, kunnen niet meer naar school, en worden zo in de ziekenzorg geduwd of in de psychiatrie, zodat daar een goede boterham aan verdiend wordt. Wij staan op tegen deze gruwelen. God staat op tegen deze gruwelen, en spreekt tot deze farao : ‘Laat mijn volk gaan.’ Zoals we weten kwam God met plagen omdat de farao zich verhardde, en die plagen zijn hier ook gekomen. Hebben ze iets van corona geleerd ? Niet veel. Het beest heeft zich niet bekeerd, zoals we in Openbaring ook lezen. Het is een gedwongen merkteken die ieder mens moet aanvaarden. Kinderen worden gebrandmerkt geboren, als slaaf. Het wordt van geslacht tot geslacht doorgegeven. Het is een erfelijke ziekte. Velen van de kinderen, en ook ouderen, plegen zelfmoord onder deze druk. Het is een geestelijke oorlog. Deze wereld maakt mensen wanhopig, tot het uiterste toe, want daar verdiend deze Laodiceaanse wereld aan. Het is een wereld van misdaad, van hond eet hond.

Vandaar dat we ook naar het Archemedische punt moeten gaan, naar de a priori, de steen der wijzen, of de steen der filosofen, om door het Laodiceaanse mijnenveld heen te komen. Wij zijn geroepen om hoop te brengen, om een doorgang aan te wijzen, in de wildernis. Daar werkte ook Dooyeweerd aan, als architect van de na-Kuyperse gereformeerde kerk, samen met B. Wielenga en Berkouwer. Zij zijn pilaren van de latere gereformeerde kerk. Dooyeweerd werkte het erfgoed van Kuyper verder uit.

Dooyeweerd waarschuwde tegen de afgoderij die in de wijsbegeerte kan doorwerken waar zij zelfgenoegzaam is geworden als selectieve zinsverabsolutering, wat in principe gewoon sofistisch-hedonistisch is, een duur woord voor egoïsme. Dooyeweerd noemt het de afval van de zinstotaliteit. Het is de verabsolutering van een deelwaarde, wat ook de definitie van een secte is. Het zelf is dan afgevallen van de arche, van het Archemedische punt, en zo heeft het zelf daar geen standplaats meer, zodat het zelf is afgedwaald, is weggegleden, en zo geen waarachtige zelfkennis meer heeft, waar Dooyeweerd op wijst. Men heeft een schijnzelf gemaakt. Het heeft niets meer met de oorspronkelijke zelfheid in het

Archemedische punt te maken. Zo kan er ook geen waarachtig inzicht in de zin-totaliteit en de oorsprong van alle zin zijn, stelt Dooyeweerd. (De wijsbegeerte der wetsidee I, p. 25)

Zo kwam het zelfbewustzijn van de mens in volle opstand tegen God, diende God niet meer, maar zijn ego, en werd zo verstrooid in de zins-verscheidenheid van de tijdelijke kosmos, stelde Dooyeweerd. Zo kwam de immanentie-filosofie opzetten, oftewel dat wat binnen de grenzen van het waarneembare en het bewuste blijft, als een braaf Pavlov hondje. De immanentie strijdt tegen het transcendente Archemedische punt, tegen het a priori prisma. Zo zijn zij het pad van de verabsolutering opgegaan, en op hun eigen verdorven wijze zijn ze schijn-transcendent geworden. (p.26)

Hij noemt dat het immanentie-idealisme zich schuldig heeft gemaakt aan de verabsolutering van het natuurwetenschappelijke vakgebied. Immanentie-idealisme is dus lui en laf denken, wat dus alles neemt zoals het is en daar munt uit probeert te slaan, en dat vervolgens tot wetenschap te strekken, en zo haar schijnkennis uitstrekt om daar vervolgens duur en belangrijk mee te gaan lopen doen. Zo strekt men luiheid zelfs tot schijn-ijver. Dat gebeurt allemaal in Laodicea. Zij zitten nog gewoon bij de vleespotten en de drugspotten van het oude leven. Dit is hoe diep de zondeval is gegaan, in afdwaling van de arche, van het Archemedische punt. Zij hebben hun eigen Archemedische punt opgericht, als een schijn-prisma, het goud der dwazen. Het zijn hun geluksstenen waarmee ze dobbelen, over de ruggen van anderen heen. De één z'n dood is de ander z'n brood. En zo hebben ze hun dwangverpleging opgericht. Wij strijden dus samen met Kersten en Dooyeweerd tegen dit grote kwaad.

Dooyeweerd ontmaskerde de afvalligheid van het Archemedische punt in de immanentie filosofie als Midas-afgoderij. Midas veranderde alles wat hij aanraakte als bij toverslag in goud, zoals de immanentie filosoof dat doet door de staf van de verabsoluteerde zinsbijzonderheid. Het is allemaal eigenbelang en zelfbelang. Er is geen zelfverloochening geweest. Ze hebben een snelle toren van Babel gebouwd. Zo maakten ze de kosmos, het vlees, tot logos. Het vlees was Woord geworden. Dat zien we om ons heen gebeuren, waar Karl Barth ook tegen gewaarschuwd heeft. Ze hebben het woord der mensen tot het Woord van God gemaakt. We zien drie grote strijders in de jaren 1900 : Kersten, Dooyeweerd en Karl Barth. Ja, ook Karl Barth hoort hierbij. Berkouwer begon Karl Barth meer en meer te verdedigen en meer en meer van zijn gedachtengoed over te nemen in zijn architectuur van de latere gereformeerde kerk.

In de Midas-afgoderij, de Laodiceaanse goudkoorts, verliest de immanentie-filosoof die zichzelf zelfgenoegzaam heeft verklaard richting op de zinstotaliteit, stelt Dooyeweerd. Zo geven ze een valse inhoud aan de zinstotaliteit, op het immanentie-punt, wat dus tegen het Archemedische punt ingaat. Zo begrijpt men de ware structuur van de zinsamenhang van de kosmos niet meer. Dooyeweerd noemt het een gemis aan radicaal-critische zelf-bezinning.

Als de zondvloeden komen dan zullen de immanentie-filosofen en ook de immanentie-theologen die denken dat de kerk alles al heeft in hun Laodiceaanse zelfgenoegzaamheid ontdekken dat er middelen ontbreken. Vandaar dat we ook moeten terugkeren tot wat de vaderen gegeven hebben, het 'eert uw geestelijke vader en moeder'. Wij moeten dus terugkeren tot deze zuilen van de latere Nederduits gereformeerde kerk, tot Kersten, Dooyeweerd en Karl Barth. Ook J. Wisse, C. Steenblok, F. Mallan en Klaas Schilder zijn belangrijke zuilen van de latere Nederduits gereformeerde kerk, niet in de zin van persoonsverering maar als referentie-punten tot hun leer. En de latere Nederduits gereformeerde kerk is christelijk gereformeerd en calvinistisch gereformeerd in haar natuur, deelhebbende aan de vrijgemaakte doorgaande reformatie.

Dooyeweerd laat ook het gevaar zien van de immanente eenheid, een gevaar van te eenzijdig monotheïsme, namelijk wanneer dit gaat strijden tegen alle veelheid van zin. Het is een sofistische uiteenscheuring van de zinsamenhang, waarbij Dooyeweerd wijst naar de Griekse filosofie. Uiteindelijk wordt dit dan gefilterd tot iets boven-tijdelijks en tijdelijks, waarbij de aan de tijd immanente vorm dan wordt vergoddelijkt tot arche, tot oorsprong, als Archemedisch punt. Zo komt het tot een ware religieuze en geestelijke oorlog, want er kloppen dingen niet. Men heeft in grote haast, zonder het te verdiepen, dingen aan elkaar gepast. Dat is weer het dwangmatige karakter ervan, wat we overal nog steeds om ons heen zien. Men heeft een dwangmatige realiteit gebouwd, voor de markt en voor de macht. Men is controle-zuchtig, ja, controle-ziek. Midas is tot God verklaard, en zo heeft de mens zijn goudkoorts verzadigd, en is zo zelfgenoegzaam geworden, en verdedigd dit met hand en tand met de meest verdorven drogredenen, maar die worden veelal blind geloofd vanwege dat kinderen het met de paplepel ingegoten krijgen en een zwaard van Damocles aan een zijden draadje boven hun hoofd hebben hangen. Dooyeweerd spreekt omtrend deze dingen over een afvallige religieuze wortel.

Dooyeweerd noemt dan het hart als de volheid van de zelfheid, als de in waarheid transcendente wortel, het enige punt waarin we het tijdelijke zin-onderscheid en de tijdsamenhang te boven kunnen gaan. In het hart ligt dus de eeuwigheid. Deze volheid van de

zelfheid bestaat alleen in de godsopenbaring van zonde, waar Dooyeweerd op wijst. Wij moeten dus de diepte van de zondeval kennen. In die zin komt Dooyeweerd op één lijn met C. Steenblok. De immanentie-filosofie probeert het zonde-vraagstuk te ontvluchten, schoon te praten. Daar worden ook rustig Jezus-afgodsbeelden voor opgetrommeld. Er is een verschil tussen de Laodiceaanse Jezus en de calvinistische Jezus als voorbeeld en herinnering. De calvinistische Jezus kon je niet zomaar snel van stal halen en voor je karretje spannen, want er was het zonde-probleem en het probleem van de uitverkiezing, dus niemand had zomaar snelle sleutels voor dit apparaat.

Dooyeweerd stelt dat Jezus niet zomaar allerlei immanente problemen oplost, maar dat Jezus wijst op de kennis. Nu, we moeten hier stellen dat naast de immanente filosofie ook de transcendentale filosofie potentieel gevaarlijk is. We moeten wijzen, zoals Dooyeweerd dat ook doet, op de zondologie, en met name ook op de zondologische filosofie, want anders ligt er het gevaar dat de zondeproblematiek te snel wordt afgesloten als een dogma, waar J.J. van der Schuit, een student en opvolger van J. Wisse in de christelijk gereformeerde kerk ook tegen waarschuwde. Ook als we het hebben over de kruizologie, de lijdenskunde, dan mogen we dat alleen bespreken in het verband van de zondologie, wat dus een filosofie op zich is. Zo worden er geen snelle sleutels aangereikt om hieruit te komen. Het is een smalle, lange weg, met veel doorns, en er zijn veel valstrikken. Calvijn heeft dit hele pad ook uitgestippeld. Kant ook, en daarna Dooyeweerd. Het is van belang om tot een neo-dooyeweerdiaanse filosofie te komen omtrend deze dingen.

Jezus komt niet met autoritaire oplossingen, stelt Dooyeweerd. Hij wees op de diepte van de kennis, niet als een deus ex machina.

We kunnen stellen dat we uiteindelijk bij de zondologische psychologie en sociologie terecht komen. We mogen dit niet omzeilen. Bovenal moet de mens toetsen en dat gaat niet buiten de zondologie om, want waar alles wordt schoongepraat daar ontstaat de zelfgenoegzaamheid die niet meer kritisch is op zichzelf. Gebrek aan zondologie is dus ook fataal in het toetsen. Hier zien wij het belang van de kerkscheuring van 1953.

Verabsolutering is een groot gevaar, stelt Dooyeweerd. We kunnen stellen dat de zondologie hier tegenover gesteld moet worden. Niet zomaar als dogma, maar als filosofie.

In plaats van kringetjes om de gedachten te zetten en er kritisch en toetsend mee om te gaan grijpt de mens voortijdig ernaar als naar verboden vruchten, en rent ermee weg, en vergoddelijkt het snel en zo ook zichzelf, en waant zich dan in het laodiceaanse paradijs, Jezus als ezel gebruikend, want die wordt voor hun karretje gespannen. Dat is wat de Jezus-afgoderij is, als een moderne, westerse drugs, terwijl men dus moet leren kringetjes te maken om hun gedachten en te leren nuanceren.

1e Jaargang, nummer 10, 13 september 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Dooyeweerd en de strijd tegen de deus ex machina II, en Bespreking van Calvijn’s commentaar op Psalm 8

DOOYEWEERD EN DE STRIJD TEGEN DE DEUS EX MACHINA II

Iemand zei eens : ‘Iemand die het lijden ontwijkt is een slaaf van gemak.’ Iemand anders zei eens dat de mens niet geschapen is voor het gemak. De mens wil iets bereiken, zij willen pijn en lijden voelen, ze willen iets overwinnen.

Je kunt je er niet van afzonderen. We moeten door het lijden heen om ons te ontwikkelen, maar de psychiatrie bestempeld lijdensgezindheid als een geestesziekte. Zo wordt het lijden nog erger bezwaard, als een farao die niet wil laten gaan. De farao houdt de mens in slavernij tot het gemak, tot de vleespotten en de drugspotten, want het land verdient er goed aan. De farao wil dat je consument blijft.

Zo is dit ook het christendom binnengeslopen. Velen weten niet wat er gaande is, en velen weten niet dat ze het niet weten. Er is een grote deus ex machina in het christendom binnengeslopen, van gemakkelijke oplossingen, die slechts placebo’s zijn.

Zulke deus ex machina’s zijn : ‘Oh, Jezus heeft alles al opgelost, dat moet je gewoon geloven,’ en : ‘Jezus is voor al je zonden gestorven. Dat moet je geloven, en zo ben je behouden. Klaar.’ Of even een zondagsgebedje bidden en dan Jezus in het geloof aannemen. Klaar. Het is een leugen, mensen, waar de gereformeerde vaderen veel op hebben gewezen. De kerk is bijna geheel ingenomen door de deus ex machina, en de kerk slaapt. Dooyeweerd wees op de hogere filosofie, maar wie luisterde ?

Dooyeweerd streed tegen de deus ex machina van simpele en snelle oplossingen die totaal aan het probleem voorbij gaan. Ook Calvijn streed er tegen. Ze hadden geen simpele theologie voor de mens klaarliggen, zoals vandaag de dag het veelal gepredikt wordt. Gemak dient de mens, en de mens is tot slaaf geworden, tot religieuze consument, alsof het een verzekering is. Het behoort allemaal tot de hedendaagse financiele krankzinnigheid die ook de kerk heeft ingenomen, en waar Paulus al tegen waarschuwde. Er zouden wolven komen die de kudde niet zouden sparen. De mens moet loskomen van die rammelaar, maar luistert de mens wel ? Men vangt er soms wel wat van op, en knikt dan : ‘ja, ja’, maar toch gaan ze er rustig mee door, met hun grote deus ex machina die zij aanbidden en op de voet volgen. Ze zijn in een hypnotische toestand.

We kunnen dus stellen dat de deus ex machine een sjoemelmiddel bij uitstek is. De deus ex machina is de aanbidding van het gemakkelijke, terwijl zo de diepte van de ziel sterft. De deus ex machina heeft het gemakkelijke tot norm gesteld en vervolgd een ieder die niet aan deze norm voldoet.

We kunnen met Calvijn stellen dat er hen zijn die Jezus volgen om de edik aan te nemen die hem geboden werd. Maar Jezus wees de edik af, want het was een deus ex machina, als de verboden vrucht, die ook wel Septus wordt genoemd in de nieuwe bijbel. De Septus draait alles om in het brein van de mens. Dat de man sterker zou zijn dan de vrouw en over de vrouw zou heersen was iets van de zondeval, geenszins van de paradijselijke situatie. De Heere had tegen Kaïn gezegd dat de zonde als een belager aan de deur lag, maar dat Kaïn over de zonde diende te heersen. Daarom klopt het ook niet wat er in sommige kerken over vrouwen wordt gezegd. Dan deelt men in de zonde van het paradijs, in de deus ex machina, want dat is wel heel gemakkelijk. De man wil over de vrouw heersen. De man moet over de zonde heersen, over het vleselijke. Zowel man en vrouw moeten dat.

Nietzsche streed ook tegen de deus ex machine, die hij een valse troost van verschijnselen noemde, in plaats van geestelijke kennis. Diepte-filosofen proberen door hun werk een antistof te maken tegen de deus ex machina van bedrieglijke gemakszucht. De deus ex machina wordt goed verkocht en houdt de mensen verslaafd aan de matrix. Ook in de nieuwe bijbel wordt de strijd tegen de valse troost besproken, die de mens in de houdgreep houdt, ten koste van de diepere kennis. Het houdt de mens in slaap. De mens kan zo niet ontwaken. Het houdt de mens onderwater. De deus ex machina is een verschrikkelijk zeemonster die zijn slaven niet wil laten gaan. Het ding heeft vele tentakels, en is de moeder van de matrix.

MK ultra is zijn oudere broertje. Een slachtoffer van MK Ultra stelde dat niet iedereen op deze planeet een ziel heeft. Het slachtoffer van MK Ultra stelde dat in feite veel van hen gewoon projecties zijn van programmeringen. En dat is alles waar ze in geïnteresseerd zijn, om deze programma's draaiende te houden. Het is AI, kunstmatige intelligentie, want ze hebben geen ware intelligentie. Het slachtoffer van de MK Ultra noemde deze AI projecties 'messengers'. 'Messengers' hebben een andere soort ziel. Deze messengers zijn hier om hen die een ziel hebben te verzoeken en te onderdrukken, rond te bazen. Ze doen het vrij effectief, stelt het slachtoffer van MK Ultra, maar als je teruggaat naar de wortels dan zijn het co-optive bots die geen ware creativiteit hebben.

Hoe kun je weten dat je slachtoffer bent van MK Ultra ? Aan de hand van welke punten ?

#1 Je bent geprogrammeerd te geloven dat vlees goed voor je is, dat het zo hoort, dat dieren daar voor zijn, terwijl het totaal onbijbels is en tegennatuurlijk.

'Ja, maar wilde dieren doen het ook,' is een drogreden, want de natuur is gevallen, en het zijn slechts zinnebeelden.

#2 Je bent geprogrammeerd te geloven dat het normaal is om vullingen te hebben, bot-implantaten, en wortel-kanaal-behandelingen, het doden van de zenuw, om het dode bot zo op te vullen met lichaamsvreemde rommel, terwijl het voor veel complicaties zorgt in de mens, en het daar als een tikkende tijdbom zit.

#3 Je bent geprogrammeerd om te geloven dat als je niet gelooft en handelt zoals het in jouw kerk of religie geleerd wordt, dan wordt je voor eeuwig gemarteld in dat wat ze de 'hel' noemen, wat totaal niet bijbels is.

'Ja, maar Openbaring zegt,' is een drogreden, want het is een allegorisch boek.

'Ja, maar Jezus zei,' is ook een drogreden, want Jezus sprak in gelijkenissen. Daar komt bij dat Jezus Aramees sprak, wat een dichterlijke taal is met meerdere betekenissen.

Er zijn nog wel meer punten, maar tot zover maar even. Dit is de grote drietand van MK Ultra, gebracht door de ziellozen, de AI Messengers. Zij hebben een kunstmatige ziel en een kunstmatig bewustzijn.

Dooyeweerd maakte onderscheid tussen het naïeve dingbegrip en het vakwetenschappelijke functiebegrip. Velen gaan met God en Jezus om als met een ding, als een voorwerp, terwijl het om een filosofisch onderwerp gaat wat in haar functionaliteit besproken dient te worden. Ook C. Steenblok streed tegen de Laodiceaanse voorwerpelijkheid, en stelde het aan de kaak.

Hierin is het belangrijk te komen tot kritische zelf-inkeer om de onzelfgenoegzaamheid van alles onder ogen te komen, stelt Dooyeweerd. (De Wijsbegeerte der Wetsidee I, p. 51)

Dooyeweerd hamert, net als C. Steenblok overigens, op het belang van kritische bezinning op de mogelijkheid van de filosofie. Daarbuiten is het een vicieuze cirkel. Men moet komen tot de kritische grondvragen naar haar eigen mogelijkheid. Dit is dus ook kritische zelfbezinning. Dooyeweerd noemt het reflectief denken de kritische zelfbezinning op het grondidee wat heenwijst naar de eigen apriorische voorwaarden die buiten en boven de tijd staan, in de eeuwigheid dus, als de grondwaarden. De reflectologie heeft al die lijnen gevolgd en doorgemeten, tot de bron, om ze daar aan te zuiveren, in de a priori prisma, opdat ze zich niet laat bedriegen door projecties.

De Ex Deus Machina, de kunstmatige machinale afgod van het sjoemelende en egoïstische gemaksdenken, van naïef dingbegrip dus, kan alleen zo uitgeschakeld worden. Zo kan ook de MK Ultra en de matrix instorten.

Dooyeweerd stelt dat de mens weer gedreven moet worden tot zijn apriorische grenzen en zo grensbegrip moet gaan krijgen, om los te komen van naïef dingbegrip. Dit wordt ook besproken in de nieuwe bijbel. Men moet weer grensgevoelig worden. Dit gebeurt in de lijdensgezindheid, in het op waarde schatten van het lijden. Het is de smalle weg terug tot het kruis wat overboord is gegooid. Met het overboord gooien van het kruis heeft men de armen en de dieren overboord gegooid, wat tegengesteld is aan de ark van Noach. 'Neem uw kruis op, en volg mij.' Kies niet voor de gemakkelijkste weg, de weg van de minste weerstand, maar kies voor de beste weg, de weg die naar huis leidt.

Het medicijn : breken met zelfgenoegzaamheid, stelt Dooyeweerd. De mens heeft zichzelf lopen spekken met zelfgenoegzaamheid, en de weg is moeilijk terug te vinden. De mens is verstrikt geraakt in de webben van het egoïsme. En het egoïsme zoekt het hart te doden. Het egoïsme zoekt de ziel uit te doven. Het kan me niet schelen wat u denkt over uw kerk of geloof. Wij als predikanten moeten deze boodschap prediken, anders zouden wij ook bloed aan onze handen hebben. Wij mogen niet liegen. Wij moeten de waarheid prediken. Wij hebben een grote verantwoordelijkheid. Dat is wat pastorale zorg is. Wij zijn wachters op de muren, en er is een geestelijke oorlog.

Dooyeweerd waarschuwt voor speculatieve filosofie die niet is doorgetoetst, die heeft lopen

verabsoluteren buiten het grensbegrip om, en zo tot dingbegrip is vervallen, diep afgevallen van het Archemedische punt. Dooyeweerd noemt dat deze speculatieve stromingen dus onkritisch zijn, zich niet aan de grenzen hebben vastgehouden, en zo mee zijn gesleurd van speculatie tot speculatie. Zo hebben ze hun wereldrijk gebouwd, waarin ze al heel ver zijn. Ze hebben succes gehad met het goud der dwazen, maar als de zondvloeden komen houdt het gaan stand. Ze komen en ze gaan. Hij noemt het innerlijke voosheid, holle klanken. Hij noemt Calvijn die de gehele speculatieve wijsbegeerte aan diggelen sloeg met zijn 'God is niet aan de wet onderworpen.' God wilde zichzelf geen naam maken, maar zich in het kritische opstellen. Of je vervalt tot dingbegrip, of je komt tot kritiekbegrip, waar C. Steenblok en F. Mallan ook zo op hamerden in de 1953 stroming. Uiteindelijk is dat het herstel van de zondologie, van het kritisch denken. In die zin was Dooyeweerd een voorloper van de 1953 beweging.

Dooyeweerd noemt dat de natuur-zijden van de tijdelijke werkelijkheid gelijktijdig zin-zijden moeten zijn, anders zou er geen begrip mogelijk kunnen zijn. De zonde noemt hij de opstand tegen de ware arche van de kosmos die soeverein is, de ware bron, het Archemedische punt. Het is de afval van de volheid van de zin. Door deze breuk ontstond de deus ex machina. De gehele natuur werd meegesleurd in deze val, en zo werd de mens zinloos.

Het wereldse gods-idee draagt een theïstisch masker, maar is de oorzaak van de menselijke rede, stelt Dooyeweerd. Zij is het afgods-idee van de immanentie filosoof. Het is de verabsolutering van het relatieve, en daarmee afvalligheid van God, stelt Dooyeweerd. De kritische zelfbezinning moet fundament zijn, anders is het allemaal niets waard, en bouwt men op zand. Vandaar dat 1953 moest komen.

BESPREKING VAN CALVIJN'S COMMENTAAR OP PSALM 8

Het commentaar van Calvijn op psalm 8 is van een duizelingwekkende schoonheid. Nu is dat niet lichtvaardig gezegd, maar vanwege de enorme diepte van een stuk geopenbaarde natuur, wat de mens zeker nodig had in zijn uittocht uit de klauwen van het materialisme van de katholieke kerk in de reformatie van de jaren 1500. Elke psalm die Calvijn besprak was als een stap dieper de wildernis in, verder weg van de gruwelijke dictatuur die de katholieke kerk had opgericht.

Is het wonderlijk verschijnsel van aarde en het leven onze moeder ? Vers 2 van psalm 8 spreekt : 'Hoe wonderlijk is Uw naam op de ganse aarde.' Calvijn stelt dat David niet slechts dankbaar wilde zijn naar de weldaad van God, wat overigens een zeer moederlijke weldaad is, maar David wordt vervoerd tot bewondering van haar. David had een lied voor haar geschreven. Het gaat de psalmist dan om de ruime stof van de orde in de natuur, maar meer nog om de eigen ervaring die de psalmist heeft, want dit is de meest schitterende spiegel, de ervaring van leven. In deze spiegel kan de psalmist God zien, oftewel de hogere natuurrede. Dit was volgens Calvijn geen passieve bewondering. Integendeel. Het was een oefening van godsvrucht. De psalmist wilde er deel aan hebben, en wilde er in opgaan, in het scheppingswerk van onschatbare waarde. Calvijn stelt terecht dat de naam van God niet slechts God is. Daar neemt Calvijn geen genoegen mee. Nee, het is de kennis. De psalmist bewondert niet het redeloze, maar de rede, de kennis. De psalmist gaat zichzelf niet te buiten aan loze ervaringen. Het is de ervaring van studie, van het leren kennen van de hogere natuur. Calvijn merkt dan terecht op dat het niet om het wezen God gaat, maar om de werken, om de deugden. God is geen zelfstandig naamwoord, maar een werkwoord, een principe.

Uit : De Contextuologie, uitgave : COAB

1e Jaargang, nummer 11, 14 september 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Calvijn en de Evangelisten - 4, en Dooyeweerd en de strijd tegen de deus ex machina III

CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 4

Calvijn stelde dat de wonderen en tekenen een organisch geheel moesten vormen met de leer, opdat er zo geen deus ex machina kon ontstaan.

Het wenen voor de Heere is een keuze. Je hoeft niet te wachten op het wenen in het natuurlijke, omdat het om het geestelijke wenen gaat, en dat is een keuze. Laat die hemelse tranen maar door je heenvloeien. Wees er maar open voor. De Heere is bij een verbroken hart.

Maar laten we geen deelhebben aan de droefheid van de wereld, de droefheid van het vlees. Narcisten proberen anderen mee te sleuren in hun vleselijke droefheid door hen te vernederen en belachelijk te maken. Blijf van hen vandaan en negeer ze.

Daarom is het van belang dat ook het kruis, de lijdensgezindheid een organisch geheel vormt met de leer, opdat we geen deel hebben aan de droefheid van het vlees.

Ik had een droom over de Kuyper kerk die van genade een deus ex machina had gemaakt. De kerk werd bestuurd door twee reuzen-gorilla’s, Loddie en Beelie. Ik zag één van hen bij een kleinere aap, en de grotere gorilla begon gewoon een oogbal uit de kleinere aap te rukken, en toen het eruit was toen zoog hij het gewoon op.

Calvijn stelde dat het einde der wereld niet eerder zal zijn, dan nadat door zware en moeilijke verzoekingen de gemeente geoefend zal zijn. In de droom over de Kuyper kerk zag ik dat de bruid ergens in een kelder was opgesloten, vastgebonden, terwijl de kerk zich allerlei monsters had verkozen.

Calvijn stelde dat de kerk zich moest bewapenen met geduld en niet te veel verlangend zijn naar allerlei hemelse heerlijkheden, omdat de verlossing helemaal niet zo op de hand ligt als ze zich verbeeldden. Calvijn wees op de lange omweg in zijn strijd tegen het monster van de deus ex machina (Verkl. Mattheus 24:14).

Calvijn wees erop dat er niet alleen valse profeten zouden opstaan, maar dat het hen aan listigheid om anderen te misleiden niet zou ontbreken, zodat zij zich werkelijk een aanhang zouden verschaffen.

Het is boerenbedrog wat we in de kerken hebben gezien, waar Calvijn al tegen waarschuwde, en daarom moesten er ook vernieuwingen komen in de latere Nederduits Gereformeerde Kerk. Er moest een doorgaande reformatie zijn, in de vrijgemaakte kerk. Daar wees onze catechismus ook op. Stilstand zou fataal zijn. Er is nu een nieuwe theologie en een nieuwe filosofie waar velen nog geen kennis van hebben genomen. Anderen wel. Sommigen trokken een vies gezicht van ‘wat de boer niet kent.’ Anderen waren voorzichtig geïnteresseerd. Deze dingen moesten gebeuren. We zijn in een nieuwe bedeling terechtgekomen. Op het oude kunnen we niet volledig teren. Er moet een goede balans zijn tussen oud en nieuw. De slang moet vervellen. Mozes wees op die slang. Het is slang tegen slang. Wij moeten voorzichtig zijn als slangen (Mattheus 10:16).

De Leidse vertaling noemt het woord ‘omzichtig’. Het betekent dat er een gedegen prolegomena moet zijn voordat we verder gaan, oftewel een gedegen inleiding en voorstudie, die behoedzaam is en zorgvuldig. We mogen geen risico nemen in deze gevaarlijke wildernis. Boobytraps overal. Gevaarlijke roofdieren. Allerlei valstrikken. Doornen, distels, glibberigheid, afgronden, onbekende gevaren, en wat doet de mens ? Die loopt hard en met de borst trots vooruit. Zelfverzekerdheid wordt geprezen en aangemoedigd in de stad, zelfs in veel kerken. Men wil carrière maken voor de markt, voor macht en aanzien, en dat wordt gezien als ‘iets bereikt hebben’. Hard lopen ze naar het dwazengoud en gaan zo ten onder, en hebben het niet eens door. De dwazendrugs liegt tot hen en draait alles om. Och, blaast toch op de bazuin. Keert toch terug tot de zelfkritiek. Vecht om los te komen uit Laodicea. Vecht tegen al hun projecties. Vecht tegen de schijn-identiteit.

Calvijn wijst erop dat het graan op de dorsvloer eerst van het kaf moet worden gereinigd, en daarna moet het in de molen verbrijzeld en vermalen worden, en daarom gaan de gelovigen, de vromen, diep gebukt onder zware rampen die de goddelozen niet treffen,

want het geloof moet beproefd worden. Calvijn stelt dat de kinderen van God niet beproefd worden op gelijke wijze met de goddelozen, maar dat de last groter is die op hen wordt gelegd. Zij dragen een groter kruis, en zijn zo ogenschijnlijk de ellendigsten van alle mensen, en daarom gehaat en veracht door de hele wereld. De wereld vindt de leer van het evangelie niet aangenaam of aannemelijk, stelt Calvijn. Daarom stelt Calvijn dat de gelovigen zich met volhardende lijdzaamheid dienen te bewapenen.

Calvijn waarschuwt dan ook tegen dwaze lichtgelovigheid die een vals geloof heeft gebouwd buiten de geboden van God om. Het gaat dan om de al te snelle en gemakkelijke genade, waarvan Calvijn stelt dat die helemaal niet zo voor handen ligt als ze zich verbeelden. Er is niet zomaar verlossing. Calvijn kliedert niet met de genade. Het is in zijn ogen niet goedkoop. Het moet wel van God komen, maar dan niet langs menselijke wegen, want die hebben alles te simpel voorgesteld. Het is allesbehalve simpel in de leer van Calvijn. Calvijn omzeilt de deus ex machina die in de kerken verheerlijkt zou worden, want ze zouden de boodschap van de reformatie steeds meer en meer verzoeten en vergemakkelijken tot een geestelijke luxe, tot bourgondische God in Frankrijk. Die heeft alles al in kannen en kruiken, en merkwaardig genoeg heeft die precies dezelfde opvattingen als de mens heeft. Hoe zou dat kunnen ? Daarom stelde Karl Barth ook dat God de oneindige vreemdeling was, dat de mens zich niets moest pretenderen.

Kan het wel of kan het niet ? De mens rent als een dwaas op het nog veel te dunne ijs. Hoogdravende woorden, en het verkoopt goed. Er is een markt voor, zoals Calvijn al had gewaarschuwd. De menigten zouden zich massaal overgeven aan onzinnigheden, stelde Calvijn. Hij stelde dat het rijk Gods wat men enkel genieten kan door naar de hemel op te klimmen, naar beneden is gebracht. Zo ontstond er een doolhof van jammeren waar de gelovigen levenslang in rondzwerven. Calvijn stelde dat een ieder voor zijn tijd wil maaien en niet wil zaaien. Ze willen ontijdig genieten van de vrucht van hoop. Ze hebben geen gematigdheid beoefend. Het is ijdele zinnelijkheid, stelt Calvijn, die op het najagen van pracht, weelde en lekkernijen uit is. We kunnen stellen dat het een monster is van allesverwoestende vraatzucht, de deus ex machina, een diepe vleselijkheid in de mens, diep geworteld, als door weerhaken, waar de mens nog los van moet komen. Dit zal in het verdere hemelse evolutie plan des Heeren moeten gebeuren.

De zelfverzekerdheid en de zelfbelangrijkheid van de mens is het probleem, waardoor hij zichzelf een onmatige zelfwaardigheid heeft aangemeten die van het vlees is, en daarmee is de mens tegen de oorspronkelijke christelijk gereformeerde waarden ingegaan.

DOOYEWEERD EN DE STRIJD TEGEN DE DEUS EX MACHINA III

De gereformeerde kerk die is afgeweken van Dooyeweerd heeft een dodelijke darmkanker die alleen genezen kan worden door het bittere, nihilistische gal van Steenblok. Wat bedoel ik hiermee ? Het gaat niet om de personen, maar om hun leer, om 1953. Dooyeweerd was een voorloper van Steenblok. Geen snelle uitvluchten vinden voor snelle verabsolutering van de eigen standpunten, ook al zijn die populair. Populariteit is nooit een goede en eerlijke graadmeter geweest, ook blijdschap, geluk en geld niet. Het zijn drogredenen. Volg de meerderheid in het kwaad niet. Darwin stelde dat de mens flexibel moest zijn, plastisch, om te overleven. Dooyeweerd stelde dat zonder de plastische horizon van de menselijke ervaring er geen menselijke ervaring mogelijk was. (Wijsbegeerte der wetsidee II, p. 515) Dooyeweerd stelde dat eerst de dogmatische zelfverzekerdheid verstoord moest worden die vast blijft steken in naamverklaring en vaste grond van de waarheid denkt te hebben in het subject zelf. Dooyeweerd stelt dat hem die de kritische denkhouding zich heeft eigengemaakt, die de wijsbegeerte van het idee van de geboden eist, niet langer verblind kan worden. Dat is dus een voor-Steenblokkiaans pad wat Dooyeweerd wijst, als de bron van 1953. Dit gebeurde dus in de dertiger jaren.

Het plastische noemt Dooyeweerd belangrijk voor het vatbaar zijn voor hogere vormen. Hij hamert er op dat het dan wel de plasticiteit van de a priori moet zijn. We zien het in de medische industrie en ook wel in de kerk : de verabsolutering van de menselijke rede in de immanentie-filosofie, alsof ze er al zijn, alsof ze alles al hebben, een deus ex machina. Ze hebben zichzelf tot god gemaakt, en heersen over anderen als brute tirannen. Een dokter die zijn medicijnen dwingt is geen dokter. Door deze dwang zijn ze groot geworden en hebben ze veel geld naar binnen kunnen schrapen, en dat hopen ze te blijven doen. Zij zijn de kolonisten van jouw lichaam. Kersten streed ertegen, en wij ook. In dat spoor verder. Dooyeweerd liet zien wat het was, en zo ook C. Steenblok. We moeten veel nihilistischer en pessimistischer worden over wat er op aarde gebeurt, om zo niet onder het zelfde oordeel als over de goddelozen te komen. We moeten wenen over de zonden. En wenen is een keuze. (Ezechiel 9)

Ze forceren de synthese, en daarom is er geen synthese. Het is slavernij. De mens leeft in slavernij tot de hoge heren van de medische wereld, de afgoden. Napoleon streed er ook tegen en stelde dat medici meer doden op hun geweten

hebben dan generalen in het leger.

Dooyeweerd stelde dat er een verzelfstandiging van de menselijke kennisstructuur plaatsvond door zelfgenoegzaamheids-verklaring van het menselijke apparaat, wat een illusie is. We kunnen stellen dat dit heeft plaatsgevonden in de medische wereld en ook in de kerken. Zo brouwde men een merkteken van slavernij tot de deus ex machina, het bronmonster van Laodicea. Het is de demiurg, de schijngod, die in zijn eindeloze vraatzucht telkens weer grote denkstappen overslaat, zich er met een Jan leien dakje er vanaf maken.

Het is verschrikkelijk. Al die professoren die met hun dure woorden God hebben verdronken. Allemaal sluiertermen om grote gruwelen mee te verbergen. Stilte in de zaal. Wie heeft dit verzonnen ? En dan komen de excuses : ‘Wir haben es nicht gewust.’ Nee, maar je hebt het maar wel even mooi gedaan. Je hebt niet voor God gekozen, en voor God’s wegen, maar voor je eigen wegen. En die heb je voor het gemak God genoemd. In het stelsel van Dooyeweerd komen ze er niet zomaar mee weg.

Hoe verschrikkelijk deze tragedie ook is, Dooyeweerd stelt dat men zich alleen van God’s eeuwigheidsdenken bewust kan worden door de prisma van tijd. Alleen door zulke subjectiviteit kan uiteindelijk het Archemedische punt werken.

Deze wereld is oversynthetisch geworden, geforceerd synthetisch, en dat gaat zich wreken. Zo is de aarde tot een tikkende tijdbom geworden, en moeten wij de filosofie omtrend de theologie uitwerken. Uiteindelijk kwam Jezus niet om zomaar snelle, geforceerde vrede, dwangsynthese, te brengen. Dat is een valse Jezus, de deus ex machina. Het is de heilige graal van de afvallige Laodiceaanse kerk. Uit deze beker drinken ze, en door deze beker zijn zij dronken geworden. Dooyeweerd stelde dat iedere verzelfstandiging en verabsolutering van het relatieve de waarheid tot leugen heeft gemaakt. Dat zien we om ons heen. Daaruit moeten we ontwaken door zelfkritiek, door de zondologie, door 1953 dus.

Die zelfkritiek zorgt ervoor dat we niet te star en statisch worden, maar plastisch blijven in onze groei, en ook niet te plastisch, want het heeft ook een zekere starheid en statischheid in de context van de soberheid en de regressie. Wij mogen niet te eenzijdig zijn, maar ook niet te meerzijdig, zoals onze catechismus stelt. Zo dient het Archemedische punt ons in balans te houden, de a priori prisma.

1e Jaargang, nummer 12, 15 september 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Dooyeweerd en de strijd tegen de deus ex machina IV, en de Vreze des Heeren : de rem, geen gaspedaal

---

DOOYEWEERD EN DE STRIJD TEGEN DE DEUS EX MACHINA IV

Zelfkritiek is de sleutel in de leer van Calvijn, Kant, Barth, Dooyeweerd, C. Steenblok en dienst opvolger F. Mallan. Niet zomaar als dogma, maar als wetenschap, waar zij veel over gepredikt hebben, over het leren kritisch denken.

De wetenschap wil terecht voor alles een bewijs hebben, maar dan moeten ze eerst bewijs hebben dat deze realiteit waar is, het materiaal waarmee ze werken. Wil je daadwerkelijk wetenschap bedrijven, dan ontkom je dus niet aan de noodzaak van de zondologie en de demonologie in het geheel van volhardend kritisch blijven denken. Waar zelfgenoegzaamheid intreed, daar kan geen wetenschap zijn. Het is dus een gevecht tegen de Laodiceaanse bron die de zelfkritiek overboord heeft gegooid.

Als je ‘s ochtends wakker wordt dan wordt je wakker in een nachtmerrie, hoe je het ook wendt of keert. We leven in de dagen van Noach. Het is volk tegen volk. Mensen feesten over de ruggen van anderen. Als je beseft dat je niet wakker bent geworden, maar gewoon een nachtmerrie hebt, in een thriller leeft, dan moet je ook tot het besef komen dat je juist dieper moet gaan slapen, en dieper aan jezelf moet sterven. Dat is je ware missie. Je kan in gedachten naar de bibliotheek gaan, tot de boeken, om de weg te vinden tot de wildernis, want daar kom je nooit direct. De stad maakt deze nachtmerries en deze thrillers, niet de wildernis. Als je dan merkt dat je niet zomaar tot de bibliotheek kunt gaan, dan moet je beseffen dat het om je innerlijke bibliotheek gaat, dus moet je dieper in jezelf keren. Ook dan zijn er obstakels en moet je het dichter bij huis zoeken, zoals boeken in je eigen kamer. Als die vervolgens nergens toe leiden, dan is het van belang tot je herinneringen te gaan.

Je leest over de tranenrivieren, en laat je meesleuren, in de hoop dieper in de wildernis te komen, tot de bron van alle leven, de bron van het bestaan. Maar als je merkt dat je vast komt te zitten, dan moet je op zoek gaan naar de tranenrivieren in je herinneringen en het opnieuw beleven, om zo dieper aan jezelf af te sterven.

Dat is een worsteling. Dat weet iedereen. Ook sexualiteit is een beeld van het afsterven aan jezelf, om zo tot wedergeboorte te komen. Het is door God geschapen als een diep zinnebeeld, maar kijk wat de stad ervan heeft gemaakt. Het is een nachtmerrie. De hemelse sexualiteit, de natuurlijke sexualiteit, gaat langs hele andere wegen, ondoorgrondelijke wegen, en is een smal pad door een enge poort, als onderdeel van de zondologie en de demonologie, als zinnebeeld van de zelfkritiek. De mens is in de nachtmerrie door de valse sexualiteit. Het leven is een sexueel overdraagbare aandoening, en dan heeft de mens de wildernis nodig.

Het leven op zich is een ongenezelijke ziekte, dus er moet veel meer gebeuren, waar B. Wielenga, één van de architecten van de latere gereformeerde kerk, naast Berkouwer en Dooyeweerd, op wees.

Waar past het geloof hier ergens in ? Als de boeken niet meer werken, dan gaan we tot de herinneringen, en als de herinneringen niet meer werken, dan gaan we tot het geloof, tot de geloofsprincipes van ziende op het onzienlijke, van het aanvaarden van de erfenis en het toe-eigenen, van het pleiten en claimen, maar als dat ook niet werkt dan moeten we de doorn in het vlees aanvaarden. Als we vast komen te lopen met deze dingen dan is dat al het diepere slapen en sterven.

Boeken, herinneringen, geloven leiden juist tot het diepere slapen en sterven aan onszelf. Woord, herinnering, geloof, en je moet altijd op je hoede zijn met geloof, dat je niet in een deus ex machina terechtkomt, dat je niet sjoemelt, dat het niet ten koste gaat van je diepte. Juist het Woord is ervoor om geloof de juiste grenzen te geven, de juiste richting.

We raken vast in ons geloof, om terug te keren tot het Woord, opdat al het valse geloof afsterft. De mens heeft meer gegrepen dan nodig was, en dat is in de stad het probleem van het consumerisme, allemaal om de markt te spekken. De brug tussen Woord en geloof is dogmatiek, de leerregels, niet als dogma op zich, maar als

wetenschap, als functie-begrip. Dooyeweerd stelde dat we van dingbegrip tot functie-begrip moeten komen. En dan moeten we flexibel zijn, plastisch, om vormbaar te zijn, om opgenomen te kunnen worden, en dat kan alleen door het hard aan jezelf af te sterven in de zelfkritiek. Zonder zelfkritiek wordt de mens zelfgenoegzaam en wordt zo hard en zwaar als een steen die niet meer opgenomen kan worden. Dan ben je te zwaar bevonden. Dan ben je vet geworden op je droesem. Dan ben je voer voor de deus ex machina.

Pas maar op met het claimen, pas maar op met verabsoluteren, ook met de verabsolutering van het functie-begrip, want natuurlijk zag de civitas terrena, het rijk der duisternis, daar een markt in. Ze wilden totale controle over het functie-begrip. Dooyeweerd stelde dat ze het functie-begrip hebben verabsoluteerd zodat ze zo ook macht kregen over het individualiteits-begrip en dit manipuleerden naar hun wens, om zo het wetenschappelijke onderzoeksveld te vervalsen, en zo werd ook de markt vervalst tot een pseudo-markt ten koste van de interne verbandsstructuren van het economische leven. Zo verloederde de gehele economie, stelde Dooyeweerd, en zo ook het rechtswezen die dit deed ten koste van de interne structuur van alle andere rechtsvorming. Zo maakten ze de staatswil tot de enige geldige rechtsvorm, stelde Dooyeweerd, tot juridisch positivisme, want dat is wat het is. Het ontbreekt totaal aan zelfkritiek. Ze hebben deze vorm van recht verabsoluteerd en zo formeel gemaakt. Zo stierf de wortel, en werd het tot een wortelkanaal behandeling, als een dode kies in het lichaam, de tikkende tijdbom. Zo ligt de mens gebonden in de tandarts-stoel. Zo werd de mens gedrogeerd, en dat was nog maar het begin.

Dooyeweerd stelt dat door de verabsolutering van functie-begrip er een nieuw soort individualiteitsbegrip werd binnengesmokkeld. De mens kreeg zo een nieuw identificatie-nummer voor de grote machine. De mens verviel tot schijn-persoonlijkheid, en dit truukje is al heel oud.

Er was een strijd tussen dingbegrip en functie-begrip. Het dingbegrip wilde het functie-begrip verabsoluteren, onder zijn controle, om zo ook het individu-begrip naar zijn hand te zetten, dit ook te verabsoluteren. Dit heeft het dingbegrip ook met het godsbegrip gedaan, en zo de markt naar zijn hand gezet. Dat is hoe de deus ex machina werkt. Dooyeweerd maakte hier een schets van in de dertiger jaren, in zijn eerste deel van Wijsbegeerte der Wetsidee. Hij wees op de zelfkritiek als sleutel, want daar was een gebrek aan. Die sleutel werd volop gehanteerd in de stroming van 1953. C. Steenblok werkte dit theologisch uit. F. Mallan volgde hem hierin op.

Ook 1944 had pas zijn hoogtepunt in 1953 toen C. Steenblok de zelfkritiek centraal zette en zijn theologie daarover ontvouwde, als de wetenschap van theologisch-kritisch denken. Het theologische denken van de mens werd niet gespaard. C. Steenblok zette het mes erin. Dit maakte hem zowel geliefd als gehaat.

Dooyeweerd was er in de dertiger jaren mee begonnen, terwijl Karl Barth ermee opliep. Zij waren beiden door God gegeven om de mens in een nieuwe bedeling te leiden. Dooyeweerd putte hierbij uit het calvinisme, die ook geen zoete broodjes bakte wat betrefd theologie. Er was geen simpele oplossing. Dooyeweerd moest zijn filosofie ontvouwen als een Godsgezondende, als het beklimmen van de Mount Everest. Hij moest het werk van Kuyper tot grotere hoogtes brengen, het toetsende aan de leer van Calvijn. De Kuyper kerk was te ver afgedwaald. Kuyper was Calvijn in verschillende opzichten niet waardig.

Dooyeweerd stelde dat het functie-begrip in juiste verhouding moest komen met het individu-begrip en dat men moest oppassen voor verabsolutering. We kunnen hierbij ook stellen dat het van belang is te komen tot het modaliteits-begrip om dit evenwicht te bewerkstelligen. Is er geen juiste afstemming, dan gaat het los van elkaar functioneren, en dan gaat alle betekenis verloren. De civitas terrena, het rijk der duisternis, hebben de begrippen geisoleerd, verzelfstandigd, om het zo makkelijker te verabsoluteren, en zo werd dus een vals individu-begrip binnengesmokkeld, opdat ze controle konden hebben over iedere ziel, door de deus ex machine. De deus ex machine onderzoekt niet grondig, maar handelt. Er is een overwicht in het handelen ten koste van het toetsen, en zo is het misbruik. Het medische wordt zo misbruikt, het educatieve, het recht, en ook het geestelijke. Zo vindt er verdorring plaats op alle vlakken van het sociale leven, en zo is men op weg naar de afgrond. Vandaar dat God Dooyeweerd zond om alles op de rem te zetten, maar het virus ontwikkelde zich wel verder tot de veertiger jaren. Dooyeweerd had de deus ex machina ontmaskert, en nu was het beest tot de oppervlakte gekomen, in grote woestheid, om op grote schaal vernietiging te zaaien.

Dooyeweerd stelde dat het individu uit de diepte was getrokken en oppervlakkig was gemaakt, om de grote systemen te dienen. De verabsolutering van functie-begrip ging ten koste van het natuurlijke en interne individu-begrip. De mens was nu gestropt door de deus ex machina. De samenleving werd overfunctioneel, waarin het individu verloren ging. Alles kwam tot pseudo-industrialisering, waarvan de veertiger jaren een voorbeeld zijn. Het zielloze, kunstmatige ging heersen, de aard van de deus ex machina. Alles moest kloppend gemaakt worden, terwijl de grotere verbanden en de

nuances over het hoofd werden gezien. Men zag het individu als bedrieging. Zo werd het individu de mond gesnoerd, evenals de natuur en het geestelijke. De deus ex machina ging over tot modernisering, wat een overbodige luxe was. De ziel van de mens werd geasfalteerd, zodat de kolonisten van het menselijke lichaam en van de ziel, van het individu snel hierdoor konden handelen. Hun voeten snelden zich tot allerlei kwaad en bloedvergiet. De mensheid was verkocht.

Daarom is de verhouding tussen functie-begrip en individu-begrip ook zo belangrijk, met als sleutel, als brug, de zelfkritiek in het modaliteitsbegrip.

De diepte werd gewoon dichtgegooid door de deus ex machina, al dan niet met simpele, kortaffe Jezusleugens, maar zo werd de druk groter en groter. Ze konden het niet zomaar allemaal afdekken. De Jezus-afgoderij in de kerk kent alleen het dogma, niet de filosofie, niet de wetenschap. Ook zonde is tot slechts dogma geworden, waar J.J. van der Schuit in de christelijke gereformeerde kerk in de beginjaren van 1900 ook tegen waarschuwde.

Dooyeweerd stelde dat de eigenlijke natuurdingen een interne individualiteits-structuur hebben die uit het oog werd verloren (Wijsbegeerte der Wetsidee, p. 518). Dit gebeurde door het monopolie van de functionele beschouwing, door de verabsolutering van het functie-begrip. Dit is dus ware zelfsabotage door gebrek aan zelfkritiek. Alles is zo hol geworden. Men vond het externe belangrijker dan het interne, stelde Dooyeweerd. We kunnen stellen dat juist door de nadruk te leggen op het externe ook het internheidsbegrip werd verabsoluteerd en kapot gemaakt. Er bleef niets meer van de ware individualiteit van de mens over. Niet de zonde werd gedood, maar de mens werd gedood, en ook opgezet. De mens werd op sterk water gezet. De mens werd tot een dode etalage pop, na tijden als een dronken mannequin te hebben rondgezworven door stad en kerk.

Dooyeweerd stelde dat het internheids begrip alleen kon functioneren door het individu-begrip. Dat wil zeggen dat het geestelijke, de diepte, wel degelijk voorwaardelijk is, en niet zomaar buiten het zelf omgaat, alhoewel daar dus wel het ego voor moet worden gedood, door de totale zelfverloochening, het afleggen van de oude natuur. Juist dat is een actie van het ware zelf, en daarom is het individu-begrip ook iets dialectisch. Je moet zelf kiezen. Je hebt een vrije wil. Je bent geen robot. Het gaat niet buiten de wil om. Dat zou eng zijn als alles buiten de wil om zou gaan, dat de mensen om ons heen misschien goed zijn of goed overkomen, maar in wezen daar nooit zelf voor hebben gekozen, omdat ze buiten dit alles gewoon hiervoor zijn uitverkoren. Dan hebben we te maken met een machine, met een deus ex machina, wat toch nog hier en daar voorkwam in de leer van Calvijn, in het tulip mechanisme, maar wat op andere plaatsen weer werd tegengesproken, of verdiept en uitgelegd, en ook de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek in 11 delen legt dit hele proces uit.

Het individu-begrip is dus de sleutel tot het internheids-begrip, in de leer van Dooyeweerd. De civitas terrena kaapte het functie-begrip om zo op dit beest ook het individu-begrip te kapen, en op dit schip het internheids-begrip te kapen, en dat ging allemaal door verzelfstandiging en verabsolutering, door isolatie. Vandaar ook dat apartheid op allerlei vlakken, allerlei soorten sociale discriminatie, voor hen belangrijk was, om munitie te leveren aan hun wapens. En zo probeerden ze te voorkomen door de veertiger jaren dat 1953 ooit zou komen, maar het kwam. Ze konden de sleutel van zelfkritiek niet meer stoppen. De exodus uit Laodicea was aanstaande. Dooyeweerd trad al op tegen deze farao, en in 1953 moest de farao het uiteindelijk opgeven, maar toen begon de vervolging.

Laodicea sloeg hard terug. Kinderen met ook maar een zweem van zelfkritiek werden geofferd aan de deus ex machina. Ze wilden zelfverzekerden en zelfgenoegzamen hebben die hun systeem niet zouden verraden. Ze wilden laffe kinderen die met de muziek mee zouden lopen. Hoog begaafde kinderen vormden een bedreiging.

We kunnen stellen dat nu het individu-begrip gezuiverd moet worden aan het toets-begrip. Het toetsbegrip, als missende schakel van de moderne kerk, wordt uitvoerig besproken in de nieuwe bijbel en in de Nederduits gereformeerde dogmatiek. Men moet weer leren wat toetsen betekent, en men moet kritisch zijn naar zijn eigen vorm van toetsen, dus ook het toetsen moet getoetst worden, zoals onze catechismus ook stelt. Het zuivere toetsbegrip kan alleen ontstaan in de toetswetenschap, en die zorgt ook voor zuivere toegang tot het individu-begrip of zelf-begrip. Zo wordt dus de diepte van het internheids-begrip, het geestelijke begrip, geopend.

DE VREZE DES HEEREN : DE REM, GEEN GASPEDAAL

Er woren slaapliedjes gezongen in de kerk, om de gemeente in slaap te sussen. Het heeft allemaal geen wetenschappelijke en wijsbegerige en zo ook geen theologische grond. Het is veelal allemaal aangeleerd in het westen. Ze kennen de ware betekenissen niet van de verhalen die ze horen en die ze vaak letterlijk nemen en verabsoluteren. Sommigen denken dat nu ze wat Grieks kennen ze er meer zicht op hebben, en dat kan, maar Jezus sprak Aramees. Ze hebben een soort kerkbier gebrouwen, en de westerse kerk is zo van haar grondvesten getrapt, overgeleverd aan dingbegrip.

Wat moet je dan doen ? Terugkeren tot toetsbegrip en zondebegrip om individu-begrip te krijgen, als sleutel tot functie-begrip. Het begint met de zelfkritiek, het twijfelen, loskomen van overmatige zelfverzekerdheid en kerkverzekerdheid. Dat is een sprong in het diepe, en velen vinden dat eng. Maar we moeten alles afleggen om door de enge poort heen te kunnen gaan. Al die hormonale drugs die door de eeuwen heen is opgebouwd in de bloedlijnen. Het moet allemaal afgebroken worden.

Dat wordt ook bedoeld met het verkopen van al je bezit om aan de armen te geven. We moeten alles aan de engelen geven als we tot de hemelpoorten gaan, al onze paarlen verkopen, al onze theologieën ter toetsing opgeven, en dan bepaald God wel wat we er van terugkrijgen. God, niet de mens.

Zo mogen we ook tot het dualiteits-begrip komen om weer richting te krijgen, weer te leren matigen. Zo mogen we loskomen van het vooroordeel ‘over de andere groep.’ Vaak mogen standpunten elkaar aanvullen in plaats van tegen te spreken. Ook daar moet de mens oog voor hebben, dat het niet slechts om de eigen leer gaat. Vandaar dat de Nederduits gereformeerde moederkerk ook een intergereformeerde kerk is. Zo mogen we ook ontwaken tot het lijdensbegrip en het strijdbegrip, want we mogen zeker geen allemansvrienden worden. Vriendschap met de wereld is vijandschap met God. Ergens zullen er grenzen getrokken moeten worden. Vandaar dat ook grensbegrip belangrijk is.

We mogen zo ook tot vertalingsbegrip komen. De wereld is bezeten van dingbegrip en heeft alles geobjectificeerd, verabsoluteerd, verzelfstandigd, geisoleerd, en zo tegen elkaar opgezet. Daar heeft de wereld een markt in, door de deus ex machina, en het gaat maar door, als het Danaïdische puttenwerk, het water gieten in bodemloze vaten. Het is water naar de zee dragen, en men doet het graag, als een placebo, want men verdient goed aan deze illusies.

Wat moeten we dan doen tegen deze holle klanken ? Blijven volharden, blijven zaaien. Wij zullen een oogst hebben als we blijven zaaien. De overmoedige maaiers met hun grote maaimachines komen niet ver. Ook al zijn die machines van goud. Ook al zijn die machines luxe. Het heeft geen grond. Het heeft geen diepte. Het heeft geen natuur.

F. Mallan hamerde erop dat ons zondebesef niet los moest zijn van de vreze des Heeren. Calvijn wees erop dat met de ontmaskering van het vlees ook de doding van het vlees moest volgen. Vreesbegrip moet daarom samen gaan met zondebegrip, anders strijdt men met het wapen in de verkeerde richting. Juist het dingbegrip in Laodicea, die alles geobjectificeerd heeft, heeft een geheel andere structuur en textuur gemaakt van de vreze des Heeren, het hele andere normen en waarden gegeven, juist om de markt te beschermen. De Vreze des Heeren betekent niet dat je iets snel moet doen vanwege je dogma, maar juist dat je eerst toetst, dat je eerst onderzoekt of je het wel goed doet, want velen worden slechts voortgedreven door een afgod en denken dat ze snel dingen moeten doen voor die afgod, terwijl ze van voren niet weten dat ze van achteren leven. Daarom is het vreesbegrip altijd verbonden aan het toetsbegrip. De Vreze des Heeren is juist de rem. Je moet het opnieuw en opnieuw evalueren, want de menselijke natuur is bedrieglijk.

1e Jaargang, nummer 13, 16 september 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. 'Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.' (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : De Suikerfeesten van Kuyper, en Reformatie en Institutie

---

DE SUIKERFEESTEN VAN KUYPER

De grootste oorlog is tegen jezelf. Als we om ons heenkijken dan zien we de zonde machten om ons heen zich ontvouwen die we moeten verslaan. Er is dan geen simpele Jezus-drugs die het probleem zou oplossen. De oude gereformeerde vaderen streden allemaal tegen de Jezus-verafgoding in de Laodiceaanse kerk. Ook Calvijn waarschuwde tegen de Jezus-voor-de-sier.

Op de evangelisatie-avonden gaan ze met angst en passie voor de verlorenen de straten op, terwijl ze zelf de 'verlorenen' zijn. De grootste oorlog is tegen jezelf.

Calvijn noemde de Jezus-voor-de-sier een verdichtsel. En er zijn vele verdichtsels in de moderne kerk. Er is nog niet mee afgerekend. Ze zijn nog niet diep genoeg gegaan.

Het moderne christelijke verwende westen viert de suikerfeesten voortijdig, terwijl in de islamitische traditie dit pas na de ramadan werd gedaan, heenwijzende naar de exodus, de tocht door de wildernis. De Kuyperkerk trapte deze bal af van voortijdige suikerfeesten, geheel tegen de oude gereformeerde vaderen in, en daarom was de doleantie ook niet meer te rijmen met 1834. Kuyper nam velen van 1834 mee, het grootste gedeelte van de christelijk gereformeerde kerk nam hij over, en zoog hij mee in zijn wilde, woeste, voortijdige suikerfeesten, en ook de theologische school van de christelijke afgescheidenen van 1854, die in Kampen stond, nam hij over voor de doleantie in 1892. Het blad 'De Wachter' wat verscheen in 1902 was aan de theologische school van Kampen, van de gereformeerde kerken, gewijd.

Met de vrijmaking in 1944 kwam er ook een scheuring in de theologische school van Kampen. De gereformeerden bleven op de oudestraat en de vrijgemaakten gingen naar de theologische school op de broederweg. Inmiddels was het toen veranderd tot Theologische Hogeschool, in 1939. Op de broederweg gaven toen Klaas Schilder en Greijdanus les, die in 1944 min of meer waren weggebonjourt uit de gereformeerde kerk, net zoals C. Vonk (van de voorzeide leer) e.a. Greijdanus werkte ook mee aan serie van de Korte Verklaring van bijbelboeken. Greijdanus was net als Schilder een strijder tegen het al te sluitende theologische systeem van Kuyper.

Kuyper's uitbundige suikerfeesten in religieuze en politieke gewaden hadden een enorme aantrekkingskracht op vele moegestreden afgescheidenen die niet meer verder konden, maar toch moesten we dieper. We moesten strijd voeren tot het bittere einde tegen het vlees, en ons niet laten verleiden een overblijfsel van het vlees achter te houden en voortijdige overwinningsfeestjes te vieren. Een paar christelijk gereformeerde kerken waren hierin dapper, zoals ook de Ledeboer stroming, die uiteindelijk werd tot de gereformeerde gemeente en de oud gereformeerde gemeente. Ook binnen de hervormde kerk zagen verschillenden het grote gevaar hangen, en hielden zich vast aan de oudere gereformeerde grondvesten, zoals in de Reveil beweging, de Gereformeerde Bond en later de Gekrookte Riet beweging.

Kuyper nam steden, kerken en scholen in, zoals de theologische school in Kampen. Hij was een gewiekste muizenkoning die wist waar hij het snoep en het kaas vandaan kon halen. Het was een geleerd man, die zeker veel te vertellen had en veel goeds voor Nederland had gedaan, en ook echt in vele opzichten een wilde jongen was geweest voor de goede zaak, maar zijn Dark Side was niet te ontkennen. Hij had twee gezichten. Hij was ook een kannibalen koning van snelle oplossingen. De Deus Ex Machina had een diepe grip in zijn hart. Natuurlijk is en was hij zeer geliefd onder vriend en vijand. Wij vechten daarom niet tegen Kuyper zelf, maar zijn dark side systeem. Wij houden van Kuyper. Hij is een kind van de Heer, en ook hij moest nog bevrijd worden. Hij is nu in de wolk van getuigen, ingeleid door de Heer, om ook mee te strijden tegen de deus ex machina.

REFORMATIE EN INSTITUTIE

Uiteindelijk, uiteindelijk, strijden we tegen zij-calvinistische bendes, afgeweken tulip-calvinistische schurken die tulip versuikerd en verabsoluteerd hebben, geheel tegen de totaalsom van Calvijn's latere conclusies in. Ze zijn

met de jongere Calvijn van de Institutie weggelopen, die ze hebben geroofd en geplunderd, net zoals de nazi's eens Darwin en Nietzsche molesteerden om het in hun eigen vormen te gieten.

Het is dan nog niet eens zozeer een strijd tegen de theologische schurken zelf, maar tegen de schurkerigheid van het eigen vlees. De grootste oorlog is tegen jezelf. Het vlees sjoemelt om snel suikerfeesten te kunnen vieren, zonder de gehele ramadan, de gehele uittocht door de wildernis, die uiteindelijk Jeremiaans werd, te doorlopen.

Er moet een nieuwe Institutie komen. Die gaf Calvijn al in zijn latere commentaren op de bijbel. Toen heeft hij TULIP ook meer genuanceerd en gerelativeerd, ook een andere richting gegeven, en enigszins weer wat gematigd, alhoewel het wel altijd sluimerend aanwezig bleef bij Calvijn. Calvijn was een zeer abstracte, strategische, onstuimige en onvoorspelbare man, wat hem ook heel gevaarlijk maakte, waar ook genoeg voorbeelden van zijn in de geschiedenis. Hij stichtte zijn eigen theocratie, verpulverde pauzen in zijn stalen hand. Er ging van alles mis in zijn reformatie en institutie.

Generaties tulip-kinderen groeien op met een 'help-ik-kan-niets-doen-ik-ben-het-of-ik-ben-het-niet' houding, d.w.z of ze zijn uitverkoren, of niet uitverkoren, en daar kunnen ze zelf niets aan doen. Daarom zitten de psychiatrische klinieken ook vol met tulip-kinderen. Vele calvinisten kennen alleen maar tulip, en hebben Calvijn's Institutie nooit gelezen, laat staan zijn commentaren. Ze zijn grootgebracht met TULIP. Zo ontstond ook de grote sociale TULIP-verloedering, want men kon er toch niets meer aan doen, en leefde er gewoon op los, want God beschikte immers, alles was al opgeteld en afgetrokken immers. Ik ken ook TULIP-calvinisten die er heilig van overtuigd zijn dat ze zijn voorbestemd om verdoemd te worden. Dat is hun geloof. Maar dit is slechts een voorbeeld van een gebrek aan begrijpend lezen. Men leest TULIP verkeerd, en Calvijn heeft dit min of meer proberen recht te trekken in zijn latere commentaren, maar het kwaad was al geschiedt, en niemand, zelfs Calvijn niet, kon deze machine nog stoppen. Het vrat zich een weg door de samenleving heen.

Veel tulip-calvinisten zeggen dat tulip bestaat om de mens te beschermen tegen eigen roem. Geen vlees mocht roemen voor God, daarom had de mens van God geen vrije wil gekregen. Maar er is in de bijbel geen ruimte voor deze eenzijdigheid. Paulus roemde in het kruis. Ik heb tulip-calvinisten zo horen redeneren : 'We kunnen niks zelf. Dat zou eigen roem zijn. Daarom zondigen we, en dan neemt God ons in genade op en verlost ons, zodat alle eer aan God is.' Zou je dan moeten zondigen opdat de genade zou toenemen ? Dat is een strategie en drogreden van het vlees om te kunnen zondigen. Dus als je niet zondigt zou dat eigen roem wezen ? Niet zondigen staat dus gelijk aan hoogmoed, en ik ben deze drogreden vaak tegengekomen. Het wordt je ontmoedigd om heilig te leven. Je bent zondig, en daarmee uit. Zelf kun je niks. Het is maar afwachten.

De bijbel geeft dus geen ruimte voor deze eenzijdigheid. Het is : NIET door het vlees, MAAR door het geestelijke. Bij de tulip-calvinisten is er vaak geen MAAR. Zij hebben de geestelijke zijde ervan weggevlakt. Dit is niet eerlijk naar de oorspronkelijke latere leer van Calvijn in zijn commentaren. Zij zijn dus helemaal geen calvinisten, zoals de nazi's geen darwinisten en nietzscheanen waren. Het was gewoon hun roversbuit.

De bijbel is een dialectisch, oftewel dubbelzijdig boek, van WEL door het geestelijke, NIET door het vleselijke, en dat onderscheid zien we vaak niet bij tulip-calvinisten, want die hebben het monotoon gemaakt, en hebben zo de verantwoordelijkheid afgeschoven op God, niet op de mens, alsof wij maar robotten zijn. In veel gevallen laat het zien dat zij inderdaad robotten zijn. Maar dat wil niet zeggen dat dat de bedoeling is. Ze hebben het strijdveld geschoven naar wel of niet presteren in plaats van goed of slecht presteren. Ze zijn vies geworden van de werken, uit angst voor loon. Loon is wel zoiets verschrikkelijks. Het is genade, opdat geen mens roemt in zichzelf. En dat terwijl Calvijn stelde dat genade een ander soort loon was, een geestelijk loon, in plaats van een vleselijk loon. Bij de monotone calvinist is het loon vaak, lang niet altijd, weggeschoven, vervangen door genade. Zo is de monotone calvinist in een eng vaccuum gekomen waarin hij eigenlijk niet bestaat, geen persoonlijkheid heeft, immers alles komt van God, opdat niemand voor God roeme. Zo wordt goed doen gestrafd. Dat bedoelen ze dan niet zo, maar het komt er wel op neer. Er zit geen ziel meer in. Je mag je afvragen waar dan het bewustzijn is.

Paulus sprak over een wedstrijd, een competitie tegen het vlees, maar de monotone calvinist wil daar niet van weten. Er moet een wisselwerking zijn tussen God en jezelf, anders besta je helemaal niet, dan ben je maar een pop. Een enge wereld is er zo geschapen. Ze zijn zo niet meer bang naar de zonde, want als je uitverkoren bent, dan redt je het toch wel, ondanks je zonde, maar ze zijn bang voor het goede, want dat zou eigen roem zijn. Daarom leggen ze de nadruk op de uitverkiezing en niet op de goede werken, niet op het stoppen met zondigen. Het vlees is sluw. Het beschuldigt de heiligen van hoogmoed omdat ze niet meezondigen. Dat deden ze ook eens met Jezus, en iedere predikant zal daar weleens van beschuldigd zijn. Je moet met hen, het lekenras, meelopen, met de MAVO-schapen, anders wordt je het pispaaltje. Als je vandaag de dag hoogbegaafd of intellectueel bent, en dat gaat niet om

hoge of lage opleiding, dan wordt je neergehaald door de dwazen om je heen. Het wordt niet geaccepteerd. TULIP was gemaakt om de zonde, het vlees, en dus de markt, in stand te houden, als een inquisitie. Calvijn begon er steeds meer tegenin te schrijven, maar het was al te laat. Het contract met de skelet was al gemaakt. Het is hetzelfde als de wedstrijd die eens werd gehouden wie de beste Charlie Chaplin was. Charlie Chaplin deed zelf ook aan deze wedstrijd mee. Hij werd tweede.

Men loopt met je weg en luistert niet naar hoe je je eerdere systeem uitlegt en nuanceert. De eerste klap is een daalder waard. Heb je iets bereikt, dan willen ze niet weten hoe je het verder doet, maar ze verafgoden en verabsoluteren, versuikeren, je oorspronkelijke personage. Dat hebben ze met Calvijn gedaan, en daarom is er ook een grote scheuring in het rijk van Calvijn. Volg je de jonge Calvijn of de oudere. Het kindeke Calvijn, daarin zijn ze geinteresseerd, en die hebben ze helemaal uitgemolken. Daar hebben ze een handel en een wereldrijk mee gebouwd.

Nee, voor de behoudenis tellen de werken niet. Hoe wil je dan behouden worden ? Bij Calvijn was er een organische natuur tussen genade en werken. Hij was geen genade-bakker zoals Kuyper. TULIP was niet de totaalsom van Calvijn, maar het duistere raadsel van zijn begintijd. Dan moet je begrijpend lezen, en context helpt dan heel erg. Maar wat er daarna gepredikt werd in monotoon-calvinistische kerken was gevaarlijk op z'n zachtst gezegd.

Behoudenis is niet iets vaags. Behoudenis is uiting geven aan de dingen Gods. Wil je tot het paradijs gaan ? Dan moet je het paradijs worden. En dat is niet iets hedonistisch, maar een school. Het is een oorlog, en niet de romantische wereld die men ervan gemaakt heeft. Dat is vaak eerder het Laodiceaans-Victoriaanse paradijs van overbodige luxe, op het niveau van een flutroman.

Met man en paard gaan wij de Laodiceaans-Victoriaanse leugens tegen. Het is afgeweken, afgezwakt, dolgedraaid, monotoon calvinisme, waterdicht nihilisme. Luchtdicht ook. Kinderen leven daar in een nachtmerrie. Zelfs de dieren. Men leeft naar het vlees, en eet zo ook van het vlees, en daar moeten de dieren, God's schepping, voor opdraaien. Dit is geheel tegen bijbelse principes in. Zowel het boek Spreuken als het boek Openbaring, en vele andere bijbelboeken, waarschuwen tegen vlees eten. TULIP houdt de slacht-industrie in stand.

Er zijn ook tulip-calvinisten die zeggen : voor genade en behoudenis is er een uitverkiezingsplan geweest en tellen de werken niet, daar is geen loon voor, opdat niemand roeme, maar daarnaast is er wel een ander loon voor werken, wat verder niks met de behoudenis heeft te maken, alhoewel het er wel uit voortstroomt. Zij noemen de sleutel tot behoudenis de uitverkiezing, en het geloof, wat daar een vrucht van is, en dan zijn er de werken als de vruchten van het geloof. Zij maken dus organisatorische scheiding, terwijl het een organisch geheel vormt. Het dut de mens in slaap, alsof de mens niet door strijd wordt behouden. Wat is er geworden van het 'strijd om in te gaan', of zoals sommige vertalingen zoals de NLT zeggen : 'werk hard om in te gaan.' Wat is daar van geworden ? En van : 'Bewerk uw behoudenis in vreze en beven.'

Er moet iets gebeuren waarbij de mens zelf betrokken is, zichzelf al toetsend overgeeft aan de bron, al strijdend, al worstelend, en nee, dat is niet voor de eigen roem, maar voor de roem in het kruis. Je worstelt dan met God en met jezelf. En het is God in en door jou, en je vlees sterft dan, je oude mens, en je nieuwe mens leeft, wat niet je oude zelf is maar je nieuwe zelf. Zelfverloochening past daar geheel in. Je bent dan niet zomaar gelijkvormig aan God geworden, maar gelijkvormig aan de hemelse kennis. Het is een studie proces. Je komt er niet doorheen door zomaar ergens een kaartje in te steken. Het is ook geen loterij. Hoe kun je nu van behoudenis spreken als je er zelf niet door en door bij betrokken bent geweest en al die dingen niet hebt doorleefd ? Dan besta je helemaal niet. Dan ben je gewoon een hersenetende zombie. Dat is wat die-hard tulip-calvinisme is, geheel los van Calvijn, die een veel organischere boodschap predikte. Het calvinisme kwam los van de dikke boeken van Calvijn. Het werd ingeknot en ingekort en in zakjes gestopt. Het werden populaire tekstboeken waarin het grondwoord van Calvijn was weggesneden. Het verkocht goed, maar het had nog maar weinig van Calvijn in zich. Het was helemaal geen calvinisme meer, dus waarom noemen we het dan nog calvinisme ? Het waren gestolen goederen. Het was piraten-calvinisme. Je kunt het ook wel kannibalen-calvinisme noemen. TULIP was een schrokop, niet vies van vlees.

In TULIP zijn allerlei gradaties, in het calvinisme op zich ook. Er zijn overal nuance-verschillen. Er zijn hele goede vormen van calvinisme, hele slechte vormen, en ook heel veel grijs gebied. Het calvinisme gaat niet meer weg, maar we kunnen het wel tot hogere vormen brengen.

1e Jaargang, nummer 14, 17 september 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. 'Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.' (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Calvijn en de Evangelisten - 4, en Reformatie en Institutie II

CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 5

Hoe moet je de tulip-calvinisten noemen die Calvijn, zijn leer, hebben gekruisigd, en als van een afgod zijn vlees hebben gegeten en zijn bloed hebben gedronken aan het avondmaal ? Hoe moet je ze noemen ? Want eigenlijk kun je ze niet eens calvinisten noemen, net zo min als dat je nazi's darwinisten of nietzschianen kunt noemen. Eens deden ze dit ook met Jezus, met zijn leer. Daar draagt het westen nu de grote gevolgen van.

Het zijn kannibalen die niets van de leer van Calvijn heel lieten. Het werd stukgesneden en in pakketjes gedaan, en verkocht, als vleeslappen bij de slager. Het is hormonale drugs. Ze gebruiken het ook voor plastische chirurgie.

'Drie hoef ik er niet bij te wonen in ieder geval, want dat doet een collega van mij,' is het niveau waar wereld en kerk toe gedaald is. Ze zijn liberaal op alle fronten. Kersten streed tegen de dwangmatigheid in de medische wereld zoals de vaccinatie-dwang, en riep in plaats daarvan op tot isolatie en zuivering. Hoe zuidelijker we gaan op deze aardbol, hoe meer we de gedwongen vaginale besnijdenis tegenkomen, en vroeger was het zo, hoe oostelijker je ging, hoe meer andere bijzondere, eigenaardige dwangmatigheid je tegenkwam, zoals de gedwongen voet-inbinding bij Chineze vrouwen. Die is inmiddels afgeschaft, maar de tandarts-tirannie van vullingendwang is nog niet afgeschaft. En wanneer heeft de politiek het daar over ? Ze zijn misschien geschokt over de vaginale besnijdenis, en ook de algemene besnijdenisdwang in sommige landen, maar ze mogen de hand weleens in eigen boezem steken, want je bent in dit land niet de baas over je eigen mond. Tandartsen noemen dit 'een levensvisie', dus dat het normaal is dat er lichaamsvreemd materiaal gedwongen in je botten (tanden) wordt gespoten. Er lopen daar allerlei zenuwen. Ogenschijnlijk gaat het meestal goed, ogenschijnlijk ja, net zoals met vaccineren, maar er zijn veel voorbeelden dat het mis gaat, en het zijn stille sluipmoordenaars. Velen hebben er problemen mee, en naar hen wordt niet geluisterd. Ze moeten net zolang zoeken totdat ze een nazi hebben gevonden die hen uit de trein naar Auschwitz laat springen omdat die toch nog een hart had min of meer. Hoe dan ook is het een tikkende tijdbom, al die rommel die ze vandaag de dag onder dwang in de mens stoppen, en vaak ligt het te dicht tegen de zenuw aan wat verschrikkelijke complicaties kan hebben en iemands leven totaal kan verwoesten, en hun apparatuur kan het niet altijd meten. Het is maar beperkte apparatuur, maar ze hebben het tot grenswachters gemaakt, blinde en dove grenswachters wel te verstaan, met een 'air'. Zij weten het immers altijd beter. Ze hebben hun apparatuur tot God gemaakt. Ze hebben het verabsoluteerd. Het is zelfgenoegzaam geworden, en daarom bedriegelijk, maar ze verdienen goed aan deze scam.

Wanneer heeft de politiek het daar eens over ? Je hoort het niet of nauwelijks. Er is een rode doek over het probleem gelegd, het is in de doofpot gestopt.

Dat doen ze met onze kinderen, dat doen ze met onze ouderen. Dat doen ze met iedereen. Het is Russisch roulette spelen met de gezondheid van onze kinderen. Ze klagen over het islamitische gevaar, terecht, maar ze mogen ook wel eens gaan klagen over het tandartsen-gevaar, en dat is al veel dieper doorgedrongen in de samenleving dan de radicale, fundamentalistische islam.

De tandarts-industrie waant zichzelf als tulip : Zij dwingen hun bot-implantaten, die ze 'vullingen' noemen, alsof het de normaalste zaak van de wereld is. Zij wanen zichzelf God over de mond en het lichaam van de mens, als medische kolonisten. Zij hebben het lichaam van de mens ingenomen. Ga maar eens na wat er allemaal mis gaat met die krengen. Doe maar eens onderzoek. De getuigenissen stapelen zich op, net zoals de getuigenissen van fatale vaccinaties, en de getuigenissen van fatale besnijdenissen en dat ligt naast de getuigenissen van de Chinese vrouwen wiens levens totaal verwoest zijn. Het stopt niet, want het gaat telkens in andere vormen. TULIP zit op de troon in deze wereld. De nazi's hebben TULIP van Calvijn geroofd en hebben er andere betekenissen aan gegeven, het totaal uit zijn verband gerukt. Ze eten Calvijn bij het avondmaal, naast Jezus Christus. Ze hebben Calvijn gekruisigd, naast Jezus Christus. Dat hebben ze met zijn leer gedaan. Paulus hangt er ook

naast.

Waar heeft de politiek het over ? Koffie erbij met gebak, en dan kletsen ze overal over, behalve dit. Oh, dit is zo erg, oh dat is zo erg, oh dit moet anders, oh dat moet anders, en ja, dat is waar, maar ze moeten eens naar de wortel gaan van het probleem. Ze zijn bezig met symptoom bestrijding.

Maar alles is voor de sier. Sieraad staat niet op zichzelf, waar de nieuwe bijbel ook op wijst, maar het gaat om het innerlijke sieraad, het sieraad van de geestelijke oorlogsstrategie. Calvijn waarschuwde tegen de Sier-Jezus. Dat is een handel ten koste van de geestelijke oorlog, en dat is zelf-sabotage.

De gereformeerde vaderen streden tegen het monster van de zelfzucht en sierzucht, maar hun geschriften worden niet gelezen, omdat die te lang zijn, en de mens wil graag zijn tijd ergens anders aan geven. Het 'eert uw vader en moeder' kennen ze niet. Ze willen het wiel opnieuw uitvinden, en zijn dus zo als de Danaïden die water gieten in bodemloze putten. Ze doen werk wat geen werk is. Zoals Kersten sprak : 'Als je de oude schrijvers niet kent fladder je maar een beetje.'

Fladderen en pronken met hun veren doen ze graag, terwijl ze de lucht niet inkomen. Ze zijn te zwaar bevonden. Ze doen te belangrijk, te gewichtig, te waardig, als een toneelspel van het vlees. Het is allemaal schijn. Het zijn rovers. Het zijn geeneens calvinisten. Het zijn gewoon fundamentalistische tulipers. Het is een veel ernstiger verschijnsel dan zomaar de geradicaliseerde, fundamentalistische islam, want de tulipers zijn al doorgedrongen in het bot van de mens. Zij hebben het slechte voorbeeld gegeven. Tandartsen hebben zelf toegegeven dat door vullingen en wortelkanaalbehandelingen de kiezen tot goudmijntjes worden, want daar kunnen ze telkens weer aan sleutelen. De mens is tot slaaf gemaakt.

Het zijn geen calvinisten, maar tulipers. Ze hebben de leer van Calvijn verkracht, naar hun eigen hand gezet. Ze hebben de leer van Calvijn gekruisigd, zijn schat geroofd, en nu bewaken ze zijn graf.

Calvijn sprak dat het onsierlijk en onaanzienlijk voorkomen van de kerk hen niet tot waarde is.

TULIP werd tot nieuwe en eeuwige paus. Of liever gezegd : De paus werd vervangen door TULIP. TULIP was nu het soevereine woord. Calvijn was als hun Jezus Christus die ze kruisigden en aten bij het avondmaal, wat niks meer met het sobere calvinisme had te maken. Calvijn had natuurlijk zijn stuiptrekkingen, zijn tantrums, waarin hij als in een momentopname een dictator was, wat na zo'n bui weer afzwakte, wat calvinisten hebben vergeleken met de woede-uitbarstingen van Saul, of de dark side van David, toen hij Uria min of meer liet ombrengen en daardoor bloed aan zijn handen had, en wat ook grote gevolgen heeft gehad. Calvijn was geen lieverdje. Mozes was ook geen lieverdje. Maar wat tulipers ervan gemaakt hebben lijkt in de verste verten niet meer op de historische Calvijn. Ze hebben een moderne, verwende Calvijn gemaakt.

Calvijn waarschuwde tegen gehuurde vleiers, in zijn strijd tegen de Laodiceaanse kerk. Die matigden zichzelf van alles aan, stelde Calvijn. Ze hebben zichzelf 'voorrang' aangematigd, wat een grote eer voor hen is. Als wij van de stad tot de wildernis vluchten, een route die ook in de bijbel wordt beschreven in Exodus en Openbaring bijvoorbeeld, maar ook in de evangelieën, dan komen we zeer zeker in die overgang dat soort ratten tegen, dat soort vagebonden, in de weilanden bijvoorbeeld en in de rotsgebieden waar zij huizen. Dan hebben we zeer zeker te maken met dit soort roversbendes, die Calvijn tot in de kleinste puntjes beschrijft in zijn verklaring van Mattheus 23.

Calvijn vergeleek het afvallige Jeruzalem met een spelonk van moordenaars die gewoon geraakt waren aan het drinken van het bloed der profeten. (vers 37) Calvijn stelt dat ze probeerden het onderricht van God's Woord door het bloed der profeten te smoren. De stad had zo'n ongelooflijke goddeloosheid, stelde Calvijn, dat het aan het wonderbare grensde. Jeruzalem was in de woorden van Calvijn aangesteld als een lerares van de hemelse wijsheid, als een voorbeeld, maar zij werd tot de moordenares van de profeten, als een gevallen amazone. In de amazone leer van Calvijn die hij in zijn bijbel verklaring ontvouwd stelt hij de goede vrouwelijke eigenschappen tegenover de slechte vrouwelijke eigenschappen, als een amazone oorlog om de ziel van de mens. Jeruzalem kwam aan de afvallige zijde terecht, en doodde haar profeten. Daarom riep Jeremia ook : 'Gaat uit van haar, en onderwerp u aan het vreemde juk.' De leer van Jeruzalem was te sluitend geworden, en het priesterschap verdorven.

God daalde tot de mens af in de gestalte van een moeder, stelde Calvijn, maar het was tevergeefs, want het volk was hardnekkig en weerspannig, en zij verwierpen de moeder zorg. Het baatte God niet door vroeg voor hen op te staan om haar zorg aan te bieden, stelde Calvijn.

Calvijn bespreekt hier Mattheus 23:37, wat vaak vertaald wordt als een hen die haar kuikens bijeen wil vergaderen, maar in het Grieks is de ornis ook een vliegende vogel, en specifieker vanwege de wortels een vissende roofvogel (oro = oprijzen, airo = opvissen, het ophalen van een vis). Het verwijst dus in de grondtekst ook weer naar Openbaring, naar de adelaar die het volk des Heeren

tot de wildernis brengt. Het wijst dus ook terug op de Exodus. De vogel van Mattheus 23:37 is in het Aramees de tarnagla.

Tarnagla was de schuilplaats waar Jezus het over had, in de Aramese taal, ook verbonden aan Terenuthis wat later een schuilplaats werd voor de woestijnvaderen, in Egypte, het hedendaagse Tarrana, in de westerlijke Nijldelta. De naam Terenuthis komt van de godin Ernutet, ook wel Renetutet genoemd (Thermutis in de Griekse transliteratie). Zij is de godin van zorg en opvoeding, voorgesteld als een vrouw met een cobrahoofd. Dit was ook de reden waarom Mozes wees op de koperen slang in de wildernis, want hij was met deze godin opgegroeid aan het Egyptische hof. Hier wees Jezus dus ook weer naar terug in Mattheus 23:37, als een herinnering. Hierdoor moesten de Israelieten destijds gered worden, als beeld van de schuilplaats. Hier werden ze veilig gehouden, en hier werden ze opgevoed. Het was een beeld van het beloofde land.

Zij was ook geassocieerd met Meretsenger, de cobra-godin van de Thebaanse dodenakker, de vallei der koningen, de Thebaanse necropolis. Zij moest de necropolis van de doden beschermen tegen dieven, tegen grafrovers. Zij was genaamd ‘Zij die van stilte houdt’. Ze was zowel gerechtig als genadig. Er werd tot haar gebeden en gesmeekt. Zij gaf het belang aan van bekering en vergeving.

Het beeld wat Jezus trachtte over te brengen was de moederlijkheid van God, zoals Calvijn die ook beschreef, maar het hardnekkige volk wilde dat niet, zag dat als een bedreiging, en stelde daarom in hun weerstand hun zondige levensstijl veilig.

Ook Maria wijdde haarzelf toe aan de stilte, tegengesteld aan Martha, en zat zo aan de voeten van Jezus om in stilte naar het Woord te luisteren, waar onze catechismus ook op wijst in inzetting 13 :

‘Maria en Martha

Er mag gebeden worden, maar luisteren is nog wel belangrijker. Ook de gebeden moeten voortkomen vanuit het luisteren. (Behemma 21:29, 17:26) Maria zat aan de voeten van de hemelse kennis om te luisteren, terwijl Martha meer sprak en handelde dan luisterde. De mens moet weer tot de luistergelofte komen alvorens iets te doen of te bidden, anders dwaalt de mens af in zijn woorden en daden, en dient dan slechts zichzelf en zijn vreemde afgodsbeelden. Uiteraard is het contact met de hemelbron niet slechts een luisteren op zich, maar op het leren van de hemelse leerregels die in het Woord zijn geopenbaard. Waar luistert u naar ? Uw hart moet gericht zijn op de hemelse studie, en zo juist afgestemd (II Kamba 7:9, IV Werktuigen 3:2, Vuch 10:9). Men moet door het hemelse leren het luisteren naar het ego afleren. Het luisteren moet volkomen worden door het leren. Zo wordt het luisteren ook gezuiverd.’

De stilte is dus een beeld van het luisteren. Toen Mozes kwam met zijn leer was die ook grotendeels gebaseerd op zijn Egyptische opvoeding, maar hij was ook een hervormer van het Egyptische geloofsgoed, net zoals Jozef later. Uit deze bronnen putte Jezus ook. Het Egyptisch was ook de moedertaal van het Aramees, de taal van Jezus, en Jezus had eens aan het begin van zijn leven ook Egypte als schuilplaats gehad, toen Herodus hem vervolgde.

Calvijn stelde in zijn commentaar op Mattheus 23:37 dat God eerst in de gestalte van een moeder kwam, maar omdat de mens dit niet wilde de zoon door God werd gezonden, op nog wel vriendelijkere toon, maar daarom wacht de mens een verschrikkelijke straf als de mens niet komt tot de schuilplaats onder de hemelse vleugelen. De mens houdt niet van het moederlijke, het vrouwelijke, want de mens wil blijven zondigen. Het vlees wil er niets van weten, en heeft de moeder afgewezen, en zo moest dus de zoon wel komen. Daar had de mens minder problemen mee. Toch hebben ze de zoon gedood. Calvijn stelde dat de moederlijke zorg niet was teruggetrokken, want er bleven profeten gezonden worden, en de zoon.

Calvijn maakt hier ook onderscheid tussen de wil van God, die wil dat een ieder behouden wordt, en het verborgen raadsbesluit van God, de verborgen voorbestemming, oftewel de uitverkiezing van God. Hij noemt het ook nog even dat de mens dus geen vrije wil heeft, vanwege die voorbestemming, wat dus altijd weer die gevaarlijke kant van Calvijn is, maar wat ook weer een diepere betekenis heeft, waarover uitvoerig wordt gesproken in de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek. Calvijn stelt dat die uitverkiezing dus buiten de wil van God is gebeurt, die dus wilde dat iedereen behouden zou worden. Er ligt dus nog een verborgenheid onder die wil die andere plannen heeft, vanwege verborgen redenen die niet voor de mens te vatten zijn. Dat is dus ook het tegenstrijdige van God waar Calvijn op wijst. Maar dat komt dus ongerijmd over, stelt Calvijn, vanwege dat het menselijke verstand de verborgen uitverkiezing niet kan doordringen.

Calvijn wankelt hier als een dodelijke beschonkene op de rand van de afgrond. Hij heeft iets, maar kan het niet duiden. Maar dan vermant hij zich weer. Hij laat dan de tegenstelling tussen God en mens zien. God is welwillend, en de mens niet. Deze tegenstelling, stelt Calvijn, komt door de duivelse woede van de mens, die niet schroomt zich tegen God te verzetten. Hij heeft het hier dus over het vlees van de mens. Wij hebben dit genuanceerd in ons blad ‘Geestelijke Opvoeding’. De moeilijk opvoedbare vereist speciale aandacht, en is in die zin uitverkoren. Zo werkt

dat in een gezin. Dus aan de ene kant is het vleselijke niet uitverkoren, maar aan de andere kant wel, zoals ook Karl Barth de uitverkiezing in zinsverband bespreekt, en stelt dat de zoon, de nieuwe mens, de uitverkorene is, terwijl het boek ‘de leer der verkiezing en verwerping eenvoudig gemaakt’ uit 1798 stelt dat juist hen die het meest aandacht nodig hebben van de ouder, oftewel de hardnekkige, moeilijk opvoedbaren, de uitverkorenen zijn, zoals ook het hardnekkige volk Israel was uitverkoren. Het is dus slechts een opvoedkundige strategie.

REFORMATIE EN INSTITUTIE II

Moet TULIP bestaan ? Jazeker. Het is het duistere raadsel van Calvijn, iets dichterlijks, maar helaas verkeerd uitgelegd door hen die niet begrijpend kunnen lezen, ook door Calvijn, met name in zijn jongere jaren. Hij had iets ontvangen, de klok gezien, maar had de klepel niet zien hangen.

TULIP was als het paard van Troje in de Laodiceaanse kerk, een groot kruis, en de opstanding moest nog komen. Het kruis is iets tweeledigs, altijd al geweest. Het is iets dialectisch, van ja en nee. TULIP moest het katholieke systeem uitschakelen, want die hadden alles al in kannen en kruiken en waren zichzelf tot God geworden. Dat is een eigenschap van de Laodiceaanse kerk, dat het zelfgenoegzaam is geworden. TULIP stelt : ‘God beschikt. Geen mens heeft iets in te brengen.’ Er is geen sprake van daadwerkelijke samenwerking, wel van schijnbare samenwerking. Je kon het niet verdienen, niet door goede werken bemachtigen, niet door de aflaat, zoals in de katholieke kerk. Je kon het niet opkopen. TULIP verbrijzelde dus het katholieke systeem. Door het katholieke systeem veroordeelden en verdoemden werden door TULIP bevrijd zonder dat hun zakcentjes ingeleverd moesten worden. Daarom riepen de mensen : ‘Hoera, hoera.’ Er was een grote bevrijder gekomen.

Door TULIP konden zware veroordeelden zalig worden, uitverkoren zijn, want het ging niet om de menselijke wet, maar om God’s wet. Het omgekeerde was ook waar. Mensen die het heel goed deden zouden ook weleens niet uitverkoren kunnen zijn, want het ging niet om menselijk aanzien. Zij die zo door de katholieke kerk op een voetstuk waren geplaatst en werden geprezen werden door TULIP er zo zonder pardon vanaf getrapt. Dat kwam zo binnenrijden als het paard van Troje.

Daarom is er ook de spiegelwet van 1798, dat God ook de moeilijk opvoedbaren heeft uitverkozen, omdat het niet om menselijke maatstaven gaat. In de spiegelwet van de uitverkiezing, zoals die in 1798 werd gepredikt, werden menselijke dingen tegen elkaar weggestreept, en was het belangrijk dat God aan beide kanten van het schaakbord stond, want mensen polariseren en generaliseren te snel. Daarom werd TULIP het noodzakelijke draaien van de tafels, maar het werd een probleem in zichzelf. Er waren missende schakels. De anti-calvijn kwam om TULIP te verabsoluteren, en alle voetnoten en nuances van Calvijn die hij later gaf kapte hij weg.

God en de mens moeten een organisch geheel zijn. Kap je het menselijke aspect geheel weg, dan wordt het kunstmatig, dus als kunstmatige intelligentie, en is het niet meer natuurlijk. Het is dan ook dwangmatig.

God werd zelf mens. Dat mag niet vergeten worden. Er is altijd het verschil tussen de oude mens en de nieuwe mens. Er is altijd het verschil tussen geestelijk en vleselijk.

We moeten niet zomaar onszelf of anderen zalig verklaren. We moeten werken aan het paradijs, in vreze en beven wel te verstaan, wat niets anders betekent dan voorzichtigheid. Wees voorzichtig als slangen, zei Jezus, daarmee terugwijzende naar de slang van Mozes, als een herinnering. Juist door voorzichtigheid te leren kan de behoudenis zich ontwikkelen, waarmee veiligheid bedoeld wordt. Behoudenis is een leerproces. Het enige wat we moeten verliezen is onze onwetendheid. Dat is het gehele raadsel van behouden worden en verloren gaan. Onze oude, onwetende mens moet afgedaan worden, en onze nieuwe, voorzichtige, ingelichte mens moet aangedaan worden. Daarin zal ook het zondeprobleem worden opgelost. Er is dus geen deus ex machina die alles snel voor ons doet. De gehele school moeten we doorlopen. Soms blijven we in een klas zitten. Dan mogen we niet door de poort. Dan moeten we teruggaan naar datgene wat we hebben laten liggen, op zoek gaan naar de ontbrekende schakel en dan nog een keer proberen. ‘Het is te laat,’ is dus een relatief begrip. Je mag niet naar binnen. Je bent blijven zitten. Je moet de klas nog een keer doen, want je hebt niet goed opgelet. Dat is ook juist om ons te behouden. Juist het blijven zitten, juist het niet doorgelaten worden naar de hogere klas is om ons te behouden, te beveiligen, want we zijn nog niet voldoende toegerust voor dat grotere avontuur. Laten we daar niet te dramatisch over doen. Vandaar dat er een nieuwe institutie zal moeten komen.

1e Jaargang, nummer 15, 18 september 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Calvijn en de Evangelisten - 6, en Van Calvijn tot Steenblok

---

CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 6

Als we met het oordeel van God worstelen dan stelt Calvijn dat het oordeel een diepe en onbegrijpelijke afgrond is. Mensen gaan niet zomaar één keer ten verderve, maar twee en drie keer, stelt Calvijn. Ze sterven drie keer de dood, onder God’s oordeel (verklaring Mattheus 23:34).

Calvijn stelt dat er een overblijfsel is, als enig zaad wat er overblijft. In de natuur zien we dat verschijnsel ook, dat er vele sperma cellen de vagina ingaan, maar dat slechts eentje de eicel binnendringt. Er is maar een klein vonkje in de mens wat zal overblijven. De rest is slechts allemaal reflecties. Calvijn noemt het de verkiezing uit genade, en in zijn leer is de genade iets ondoorgrondelijks, zeer zeker niet iets te verdienen naar het vlees, maar hij stelde op een gegeven moment wel dat de genade een ander soort loon was. Hij tipt het dus maar heel iets aan, opdat het vlees er niet mee weg zal lopen. Grotendeels is er dus het vlees wat weg moet. De poort is maar heel nauw. Het laat zien dat deze wereld grotendeels verdorven is, en Calvijn houdt dus de deur op een kier.

Naast de eeuwige dood is er bij Calvijn ook sprake van een tweede dood, namelijk de verblinding door het licht des Woords. Dan worden ze aan hun leugens overgegeven en aan hun onwetendheid. Ook is er dan nog een derde dood. Blijkbaar, volgens Calvijn, is deze meervoudigheid van dood belangrijk in het verborgen raadsbesluit van God, en weer stelt Calvijn dat dit oordeel geëerd moet worden, want God weet het hoe en waarom, wat voor de mensen verborgen is. We noemen dit ook wel Calvijn’s ‘lof der oordelen’ leer, wat ook op andere plaatsen terugkomt in zijn bijbel verklaring.

God wil dat hen die niet zijn uitverkoren dus ver weg blijven. Ze mogen de waarheid niet zien. God is die waarheid, maar die deelt zichzelf dus niet zomaar met iedereen. Calvijn stelt dat God wil dat iedereen behouden wordt, maar dat zijn verborgen raadsbesluit dat niet toestaat, vanwege voor de mens onbekende en onbegrijpelijke redenen. Er is dus een strijd tussen God’s wil en God’s kennis. Onze wil kan soms goed zijn, maar we moeten ook ons verstand gebruiken. Daar komt het eigenlijk op neer. In de leer van Calvijn heeft de mens normaal gesproken geen eigen wil. In zijn uitverkiezingsleer. We kunnen dan stellen : Als de mens naar het beeld van God is geschapen, dan zou dat moeten inhouden dat ook God dan geen vrije wil heeft. In ieder geval is dat dan ook iets heel dialectisch. Uiteindelijk is kennis de bron van God, en die is grotendeels verborgen. God’s wil wordt daar soms tegen weggestreept. Ook God is dus maar heel beperkt vanwege de verborgen kennis. Er zijn dingen gaande die er voor zorgen dat God’s wil niet geheel uitgevoerd kan worden, omdat er nu eenmaal in de leer van Calvijn die ongelooflijk grote kloof is tussen de wil van God die wil dat alle mensen behouden worden, en het verborgen raadsbesluit van God die vanwege wat er daadwerkelijk gaande is daar een stokje voor steekt. God wil dus lief zijn, maar is noodgedwongen paal en perk te stellen. Dat dit iets is waar mensen geen zicht op hebben en helemaal verkeerd voorstellen is ook een onderwerp in de leer van Calvijn, want Calvijn stelt dat er beeldspraak wordt gebruikt als er wordt gesproken over de eeuwige werkelijkheden, en dat we daar geen ijdele nieuwsgierigheid toe moeten hebben. Hij is daarom ook heel voorzichtig en wil niet al te genuanceerd worden erover. Het wordt dus enigszins een beetje vaag gehouden. De vaagheid en voorzichtigheid van Calvijn werd door de latere tulipers overboord gegooid. Als het over zaken als hel en verdoemenis ging, dan was Calvijn voorzichtig en aarzelend als een slang. Die karakter-eigenschap vinden we nauwelijks bij tulipers vandaag de dag.

Calvijn laat de tragiek van de Laodiceaanse kerk zien. Ze hebben grafsteden gebouwd voor de profeten die ze hadden gedood, en nu leven ze in de schijn van de nagedachtenis zonder hun leer te aanvaarden. Calvijn stelt dat ze de profeten en martelaren zowel wettig als godsdienstig vereren, maar hoeveel eer hen ook bewezen wordt, de gelovigen behandelen ze wreed, dus dat laat zien hoeveel achting ze voor de profeten en martelaren zouden hebben : Als Petrus zou leven dan zouden ze hem hebben verscheurd. Als Jezus nog op aarde wandelde zouden ze hem braden op een langzaam vuur, stelde Calvijn.

Calvijn noemt het moordzuchtige schijn-godsdienst. Calvijn stelde dat Jezus kwam om het bedrieglijke masker af te rukken, om de eenvoudigen uit de kaken van de wolven te rukken. Ze hadden de ogen van de mensen misleid met hun uitwendige pracht en praal, met hun ijdele schijn, stelt Calvijn.

Ze dienen daarom het oog der mensen in plaats van God. Hij noemt het belachelijk als ze een schittering voor het oog ten toon willen spreiden, terwijl ze gewoon uit een beker met lijkenvocht en andere gruwelijkheden drinken. Het is dwaas. Het gebeurt, en daarom is een drievoudig oordeel op z'n plaats. Er is een eeuwige dood, en een dood waar ze aan hun leugens worden overgeleverd, omdat ze de waarheid niet waardig zijn. God is de waarheid en wil niets met dat soort lieden te maken hebben, maar toch wil God dat ze behouden worden, en sommigen grijpt God daarvoor, wegens een verborgen en ondoorgrondelijk plan. Dat moet ook wel, want sommigen zijn in het vuur geduwd door anderen. Sommigen zijn bezeten, en Jezus kwam om de bezetenen vrij te zetten. Daarom oordeelt God niet zoals de wereld oordeelt. In de spiegelwet van 1798 is trouwens elke verkiezing maar tijdelijk, omdat het gewoon bepaalde facetten van de opvoeding voorstelt. Dat moet ook wel, want zowel de mens, als de valse god van de mens, kan fouten maken, en daarom is alles maar tijdelijk. Dat is zeer zeker ook de betekenis in het Grieks van dergelijke teksten, en Jezus wees er zelf ook op dat elke gevangenis slechts tijdelijk is, anders zou het doel van de gevangenis verloren gaan. Ook de hel zou uiteindelijk in de poel des vuurs geworpen worden, stelt het boek Openbaring. Wie eeuwigheid letterlijke eeuwigheid laat zijn op basis van het boek Openbaring, kent allereerst het Grieks niet en ten tweede beseft niet dat Openbaring een allegorisch boek is. Je gelooft ook niet dat er op een dag een groot monster met zeven koppen met hoornen en kronen op uit de zee tevoorschijn komt. Het is beeldspraak. Cavijn noemde het eeuwige vuur ook beeldspraak, en weigerde er te gedetailleerd over te worden, vanwege de dreiging van ijdele nieuwsgierigheid.

Al met al laat God de mens zien, als de waarheid zijnde, als de kennis zijnde, dat het niet zomaar aan iedereen gegeven wordt, anders zou dit hoererij zijn of verkrachting. God heeft dus een groot recht op 'personal space', op fysieke afstand, op een privé leven, wat sommige mensen niet schijnen te beseffen en niet willen beseffen, omdat ze God als hun eigendom willen rondbazen. Dan komt dus TULIP te voorschijn om de mens terug te duwen, maar dat moet wel in een dichterlijke en dialectische context blijven. Teveel TULIP is dodelijk.

In zijn verklaring van Mattheus 23:24 bespreekt Calvijn de microfobie van de Laodiceaanse kerk, de nietswaardige angstvalligheid van de huichelaren in kleine dingen. Alles wat op kleine schaal gebeurt daar zijn ze allergisch voor, terwijl ze de grotere misdaden laten schieten. Bij de geringste overtreding zijn zij helemaal in paniek, stelt Calvijn, dat het voor hen erger is dan het sterven van honderd doden. Maar de grootste en zwaarste misdrijven zien ze verzoetend over het hoofd, stelt Calvijn, en zo gaan ze voorbij aan de barmhartigheid en het oordeel. Calvijn noemt het een dwaasheid van hen die God's voeten kussen terwijl ze God in het gelaat slaan. Zij houden zich alleen zeer selectief aan de geboden (vers 23).

VAN CALVIJN TOT STEENBLOK

We lezen in de gereformeerde dogmatiek van C. Steenblok in vraag 1246 over Steenblok's amazone leer zoals Calvijn die ook had, waarin Steenblok stelde dat de moederbelofte in het paradijs al het evangelie bevatte, en dit was het evangelie van het Vrouwenzaad, wat Jezus voorstelde. Calvijn had gesteld in zijn verklaring van de evangelieën dat God allereerst kwam als een Moeder, maar omdat zij werd afgewezen zond zij haar zaad, haar zoon, die overigens nog steeds het vrouwenzaad droeg. Het is dus door de zonde van de mens dat de moederbelofte opzij werd geschoven, en dat de zoon wel moest komen. Het Vrouwenzaad zou de kop van de duivel vermorzelen. Ook F. Mallan, de opvolger van C. Steenblok, wees op het belang van de donkere bruid, die hij omschreef als de zondenkennis. Deze werd centraal, voorop gesteld, in hun leer. Daar moest het dus mee beginnen, anders zou de mens in Laodicea moeten verblijven.

In vraag 1853 wordt de gerechtigheid des Heeren vrouwelijk genoemd, niet 'het' of 'hij', maar 'zij'. Deze gerechtigmaking wordt in vraag 1851 een juridische daad van God genoemd, geen ethische, zoals C. Steenblok ook eens stelde dat het dogmatische belangrijker is dan het ethische, om vleselijke inmeng te voorkomen. In deze zin is het ethische van God onderworpen aan het juridische van God die op haar beurt onderworpen is aan het dogmatische van God, God zelf. Uiteindelijk is dit het richtsnoer waaraan alles getoetst moet worden.

C. Steenblok gaf aan dat hemel en hel uit gradaties bestonden. Er waren trappen in hemel en hel van meer of minder. Zij die zwaarder hadden gezondigd zouden een zwaardere straf ontvangen. Hij geeft dus een nuance aan in hemel en hel die vaak niet gegeven wordt, want vaak wordt er geredeneerd dat een kleine zonde even erg is als een grote zonde, wat in principe de microfobie was waar ook Calvijn tegen streed. Ook verbindt hij de intensiteit van hemel en hel aan de bedelingen. Het hangt dus van een heleboel factoren af, zoals hij stelt in vraag 2203. Uiteindelijk kan dit betekenen dat sommige mensen maar met een hele lichte hel wegkomen. Als dit oordeel

komt dan is dit geenszins een menselijk oordeel, maar andere boeken zijn hier ook bij betrokken. C. Steenblok stelt dat ieder mens geoordeeld wordt naar het licht van zijn kennis, en naar vier boeken, waaronder het boek van God's alwetendheid, het boek van Woord, Wet en Evangelie, het boek van het geweten wat daarmee in overeenstemming is, en het boek des levens, wat hij het boek van de voorverordening noemt, vanwege dat daarin wordt beslist wie er zijn uitverkoren. Hun namen zijn in dat boek opgetekend. Ook C. Steenblok wijst dus nog op de nieuwe bijbel die zou komen, en die vandaag de dag, in 2024 gekomen is, en waar wij ook vanuit prediken. (zie vraag 2201)

Eerst kwam God de Moeder, in de theologie van Calvijn, en daarna, omdat zij afgewezen werd door het hardnekkige volk, kwam de zoon, en werd de mens overgeleverd aan de patriarchie. De vrouw die de mens had verkozen leek op de verste verte niet meer op het beeld van God de Moeder. Dit was een vervleselijking. Vandaar dat het vrouwelijk ambt ook werd afgewezen, naar het vlees, maar niet naar het geestelijke. Het gehele probleem van wel of geen vrouwelijke predikers wordt dus opgelost in de dialectiek. Vaak laat men alleen maar de een of de andere zijde zien. Ook Deborah was door de Heere aangesteld als richteres en profetes. De gereformeerde gemeenten hebben verschillende regeersters aanvaard als regerende bij de gratie Gods.

De amazone leer bij C. Steenblok is geenszins vervleselijkt (zie vraag 1755). Dat God als vrouw en moeder zijnde een ambt heeft in de leer van C. Steenblok is iets anders dan de dochters der mensen, want die mogen geen ambt hebben, stelt hij, maar wel buiten-ambtelijk werken. Hij geeft verschillende voorbeelden. Voor het ambt in de vergadering der gemeenten sluit hij de vrouw buiten. Ze mogen ook geen deel hebben aan de verkiezing van ambtsdragers. In vraag 1649 spreekt hij over het verschil tussen onderscheiding in enge zin, ruimere zin en ruimste zin. Deze drievoud zien we voortdurend in het werk van C. Steenblok. Soms bespreekt hij het eng en eenzijdig, dan weer ruimer, en dan in de ruimste zin, in de herschepping van hemel en aarde, in de wederbarende genade die de verlorenheid wegwast, en in de komst van de nieuwe boeken die nuance gaan geven. In die zin was C. Steenblok, net als Calvijn overigens, een zeer abstracte man, die gewoon erg voorzichtig was.

Het werk op waarde schatten is dus van belang, en niet zomaar overboord gooien in z'n geheel of met bepaalde zinnetjes weg gaan lopen. Uiteindelijk verklaart het zichzelf, en gaat de leer van C. Steenblok verder dan hemzelf, zijn eigen gedachtes erover. Het blijft in zijn leer voorkomen : 'Iets kan onderscheiden worden in ruimere zin en engere zin.' (zie vraag 1880) Van belang is het dus deze lijnen door het werk van C. Steenblok heen te zien en ze niet te verabsoluteren. Er zijn verschillende lagen in zijn werk.

1e Jaargang, nummer 16, 25 september 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : De drie lagen van exegese in de dogmatiek van C. Steenblok, en Reformatie en Institutie III

DE DRIE LAGEN VAN EXEGESE IN DE DOGMATIEK VAN C. STEENBLOK

We moeten dit hele ding uitzitten, wachten totdat het beest slaapt. Blijkbaar is het nodig dat het pad hier doorheen gaat, want alleen door inwikkeling is er ontwikkeling, oftewel de druk van buitenaf is nodig om ons van binnen te kunnen ontwikkelen en diep van binnen het geestelijke koninkrijk te vinden. Blijkbaar is het allemaal nodig om tot de schepping te komen, want die is er nog niet geweest, stelt de nieuwe bijbel, het boek des levens. Het zijn de nachtmerries van de feutus, en het kost heel wat om daadwerkelijk geboren te worden. Daar is heel wat voor nodig. De mens denkt er te simpel over. Ook stelt de nieuwe bijbel dat de mens grotendeels niet bestaat, ook als een tegemoetkoming aan de de stelling van Barth dat de mens niet aan het bestaan van God hoeft te twijfelen, maar wel aan het bestaan van de mens. Grotendeels is het illusie. Het gaat om de vonk van binnen, en het diepe geestelijke koninkrijk van binnen, en de rest zal wegvallen.

Paulus had gesproken dat de mens hier op aarde in een doodstaat is, en Jezus zei van de dood dat het een slaap is, en dan hebben we dus te maken met dromen en nachtmerries die door elkaar heenlopen.

We moeten dit hele ding dus uitzitten totdat het volbracht is, deze pin of doorn door het vlees. Het zijn de noodzakelijke barensweeën. Er is hierin dus een noodzakelijke strijd om het oude af te doen. De slang moet zich vervellen. Dit is dus ook een noodzakelijke strijd tegen de Laodiceaanse riooltheologie die de mens in de greep houdt. Het is een wurgslang die velen meesleept.

Was het de bedoeling dat de vocabulaire in de kerk na de reformatie zo gruwelijk eng werd gehouden ? Steenblok stelt in zijn dogmatiek dat je dingen kunt bespreken in enge zin en ruime zin. Hij noemt hierin drie dimensies : eng, ruimer en ruimst. Na zijn herstel van de basissen van de zondologie werd deze verder uitgewerkt in de dogmatiek van de latere Nederduits gereformeerde kerk, en werd ook de demonologie hersteld. Daarin komen deze drie dimensies ook terug, en is het een dialectisch werk. Er is dus een hogere en een lagere Jezus, een hoger en een lager kruis, enzovoorts. Dat komt omdat er nu eenmaal een groot verschil is tussen de gedeformeerde, Laodiceaanse kerk en de gereformeerde kerk die zowel regressief als progressief is. De Laodiceaanse kerk is de dode kerk.

De sloten zijn multi-dimensionaal, en daarom is er ook een multi-dimensionale strijd, oftewel geestelijke strijd. Als predikers moeten wij u zowel over de weg die ten leven leidt vertellen als over de weg die ten dode leidt. Kies dan heden die u dienen zult. Als er staat ‘wie gelooft en zich laat dopen zal behouden worden,’ in de oude bijbel, dan is dat niet letterlijk, alsof een letterlijke waterdoop een mens zou redden. Neen. Dan gaat het om het afsterven aan het oude ik. Zo moet er een goede uitleg zijn van de oude beelden, opdat de mens niet in het materialisme ten onder gaat.

REFORMATIE EN INSTITUTIE III

Een gereformeerde oudtante die in dezelfde plaats woonde als waar ik opgroeide vroeg zich af waarom er zoveel gruwelijke dingen in de bijbel staan. Haar broertje woonde ook bij haar in, en die zei dat er voor hem geen vergeving was. Ook hij was gereformeerd. Je probeert ze als kind zo goed mogelijk te helpen, en als je dan zelf ouder wordt en de bijbel leest, niet meer de kinderbijbel, dan zie je inderdaad de vele gruwelen in de bijbel. Wat moet je bijvoorbeeld met een Jefta die zijn eigen dochter aan God offerde ? Abraham moest zijn eigen zoon offeren, en dit werd op het laatste moment tegengehouden. Hij was al bezig met de voorbereidingen. Het was te gruwelijk. Ik zei dan altijd tegen mijn oudtante : ‘Dat doen de mensen, niet God.’ We kunnen het alleen nemen als gelijkenissen. Alle menselijke, vleselijke soorten van offeren wijzen als een schaduw op het geestelijke offeren, zoals we ons moeten opofferen aan de voeten van de Heere, zoals Maria eens deed, en dan moeten we alles afleggen en aan de Heere teruggeven en niets achterhouden.

We lezen in de geschiedenis over gruwelijke mensenoffers, de offermaagden bij de Inca’s, en de

Azteken konden er ook wat van met hun offerjongens. Er is een heel groot verschil tussen het zondig, menselijk offeren van de mens die het geestelijke niet kent en die langs materialistische wegen tot God probeert te komen, en het geestelijke offeren op de langere weg, meer als een opdragen. We moeten het vlees kruisigen, elke dag. Als we elke dag de wapenrusting aandoen voor de geestelijke oorlog, dan moeten we ook telkens onze oude mens, ons ego, afleggen, opofferen. We moeten daarvoor het water in, als een morgenbad. Het is het zaadje wat onder de grond moet. In de oude bijbel staat in Daniël 7 dat het vierde beest zou komen om tijden en wetten te veranderen, en het zou de heiligen te gronde richten voor een tijd, tijden en een halve tijd, als iets chronisch dus. In Daniël 11 wordt er gesproken over de ontheiliging van het heiligdom, en de staking van het dagelijkse offer. Daaraan is de Laodiceaanse kerk te herkennen, dat er geen zelfoffer is. Men is ingedut in oorlog en offer. Wij moeten ons vrijwillig onder de voet des Heeren plaatsen, elke dag weer, opdat de voet des Heeren de oude mens zal verbrijzelen, de druiven te vertreden.

De ontheiliging is overal om ons heen. Eerst zou de mens der wetteloosheid verschijnen, de leugen, de verandering van tijden en wetten. Het is overal doorgedrongen. Ze hebben gerommeld met bijbel en kerk, en daarom moeten we terug.

Als in Daniël 7 het vierde beest is gekomen wat alles opvrat en alles zou vermorzelen, dan mogen we denken aan de Laodiceaanse kerk die letterlijke dierenoffers brengt, en ook hun kinderen offeren aan de wereldse systemen die hen langzaam doodmartelen met hun drugs en gedwongen implantaten. Dat is het verschrikkelijke vierde beest waar het boek Daniël over spreekt, de voorloper van het boek Openbaring. Toen Daniël deze visioenen kreeg was hij er ziek van. Maar dan staat er in vers 9 en 10 : ‘Terwijl ik bleef toekijken, werden tronen opgesteld, en een Oude van dagen zette Zich neder. De vierschaar zette zich neder en de boeken werden geopend.’

Weer zien we hier een heenwijzing naar de komst van de nieuwe bijbel, zoals ook het boek Openbaring daar op wijst. De Oude van dagen moet komen, wat betekent dat de mens los moet komen van het verdervelijke modernisme, en terug moet gaan naar de grondvesten van de natuur, van de hogere natuur, naar de goede fundamenten van de oorspronkelijke kerk, reformatie en institutie, naar de grondteksten dus, naar de oerhiëroglyphen. Alles was al in de grotten opgetekent, op de muren. Dan staat er verder in Daniël 7 dat het vierde beest werd afgeslacht en zijn heerschappij verloor. Een zoon kwam tot de Oude van dagen, tot de oermoeder dus, als een geboorte, en die kreeg heerschappij over het vlees. Het is onze oude natuur die moet sterven, het vierde beest, opdat wij wedergeboren worden in de oude inzettingen. De val van het vierde beest is de val van ons eigen vlees.

1e Jaargang, nummer 17, 27 september 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Calvijn en de Evangelisten - 7, en de Dogmatiek van C. Steenblok

---

CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 7

Dooyeweerd waarschuwde tegen het naïeve dingbegrip wat de plaats begon in te nemen van het zelfkritische functie-begrip in de evolutie van de zonde. Calvijn waarschuwde tegen de vagebond-schriftgeleerden die verteerd door hun wrede eerzucht door hun verdorven toevoegselen de wet geheel verdraaid hadden en alle betekenis weggenomen. Dat was ook de reden waarom Jezus noodzakelijkerwijs de strijd tegen hen voerde. Calvijn noemde deze vagebond-schriftgeleerden hardnekkige vijanden van de waarheid. In de evolutie van de zonde zien we dit overal om ons heen. De zonde en de leugen is hen tot professie geworden en ze zijn eraan gelijk geworden. (verkl. Mattheus 23:1)

Jezus vluchtte weg van aards koningschap en persoonlijkheidscultus, waar de vagebond-schriftgeleerden zich in te buiten gingen. Jezus moest er niets van hebben. Wij roemen in het kruis, wat de ware overwinning is over het vlees, en wat ook de betekenis van het woord ‘yeshua’ is in het Hebreeuws, wat al in het OT werd gebruikt, door bijvoorbeeld de psalmist. ‘Wat noemt u mij goed ?’ sprak Jezus. ‘Alleen God is goed.’ En : ‘De vader is meer dan mij.’ De kerk is afgeleid door het ding-begrip en zo ging de betekenis verloren en werd het tot bijgeloof.

Deze dagen zijn we in de evolutie van de theologie, de evolutie van reformatie en institutie, maar het vlees houdt bezeten en chronisch vast aan het dingbegrip, als een hond aan zijn kluif. Iedereen zal persoonlijk moeten loskomen van het gebruik van God en Jezus als zomaar dingen. Men moet ontwaken tot de betekenis van deze woorden, die werkwoorden zijn. Dat is elke dag weer een gevecht. Men moet terugkeren tot het dagelijks offer, wat destijds door de mens der wetteloosheid was weggehaald. Tijden en wetten zijn veranderd door de mens der wetteloosheid, d.m.v. de vagebond-schriftgeleerden. Die zijn er ook in het westen. Ze sprongen als paddestoelen uit de grond, gleden als geesten uit de fles. Zij worden voortgedreven door de woeste golven van de evolutie der zonde, tot een hoogtepunt, waarin zij de zonde gelijk worden. Dan is het een dood bedrijf geworden, en door die dode, Laodiceaanse bedrijven wordt de mens heden ten dage voortgedreven, de moderne mens wel te verstaan.

Kies je dan voor de drugs, of de moeizame weg door de wildernis om het hogere goed te leren ? De drugs is de makkelijke weg, maar die leidt ten dode. De drugs zal je voorliegen, zal geen genade met je hebben, maar zal zich poeslief voordoen, als een bevrijder, een verlosser. Jezus waarschuwde tegen de valse Christusbeelden die zouden komen. Charlatan-messiassen. Het westen is er vol van. Ze staan op iedere hoek van de straat, als drugdealers, en ze verkondigen een makkelijke, brede weg, op weg naar het verderf. Het leven is niet gemakkelijk en dan bieden zij wat hoop, zouden sommigen zeggen, maar het is valse hoop.

Onderwijs of drugs ? Waar kies je voor ? De engelen staan klaar om te onderwijzen een ieder die open staat voor het hemelse onderwijs en die de drugspotten van de Laodiceaanse stad wil loslaten. Dan is er een weg. Waar een wil is is een weg. De natuur komt hen tegemoet. Zo is er de roepstem : ‘Gaat uit van haar, die verdervelijke stad, want die leidt u tot de dood.’ Gaat weg uit Laodicea. Zij is een bedriegelijke verleidster. Hoe kun je ze herkennen ? Lauw, laf, dartel, eigengereid, kuddegezind, snel overtuigd van zichzelf, snel afgeleid, onverschillig, nalatig, hun eigen koninkrijkjes bouwend, waar ze al hun tijd instoppen, enz. Ze praten de zonde goed, hebben altijd weer duizenden excuses.

Er zullen maar weinigen de enge poort vinden, en nog minder zullen de poort uiteindelijk binnengaan. Je zult door het oog van de naald moeten. De weg die ten leven leidt is smal. Velen leven liever met de makkelijke namaak, die je zo overal op kunt smeren, ook al is het maar tijdelijk. Dat is het tragische van het leven, dat er maar weinig zal overblijven. Hoevelen wenen over de zonde zoals in Ezechiel 9 ? Er zal maar een klein overblijfsel zijn, een kleine kudde. Alleen zuchtend en klagend over de zonde zal de enge poort binnen gegaan kunnen worden. Er zijn geen toverformules. God en Jezus zijn geen tovenaars die alles als bij donderslag goed zullen maken. Het zijn principes die de mens zich moet oefenen, en

daarvoor moet een bittere en chronische strijd toe worden geleverd tegen het vlees. Er is geen andere weg. Toen Jezus sprak : 'Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven,' ging dat om zijn kruisdood, en dit was een duister raadsel, waarvan de latere kerk enorme misbruik heeft gemaakt. Jezus sprak in gelijkenissen, in zinnebeelden, en het was nooit zijn bedoeling om de aandacht te richten op zijn persoon, maar op zijn leer. Maar de westerse kerk zag hier geld in, en macht. Calvijn noemde de schriftgeleerden die het leven van Jezus bedreigden rovers. Hij noemde ze tirannen die de kerk onderdrukten. Offeranden hebben geen waarde als ze niet met geestelijke waarheid gepaard gaan, stelde Calvijn. God wordt niet verzoend door offerdieren als de liefde veronachtzaamd is.

Daarom stelde Calvijn ook dat het ware altaar de armen is. Zo was hij als een Mohammed van de reformatie, want Mohammed hamerde ook op de armenhulp. Toen de reformatie in Nederland begon door te breken stelde men ook : 'Liever Turks dan paaps.' Vandaar dat zij ook betere aansluiting op Calvijn konden vinden. Het calvinisme kwam voor de arme burger op. Het was voor de mens in die tijd om te overleven.

Calvijn wijst op Paulus die de liefde de band der volmaaktheid noemt en de vervulling der wet. De liefde haat de zonde, en strijdt tegen de zonde, omdat die liefdeloos is, en selectieve schijnliefde openbaart. Er is dus altijd een organisch geheel met de kennis. De liefde is in die zin oorlogszuchtig. Innemend is zij. De liefde strijdt voor de waarheid en neemt met niets minder genoegen. De liefde is daarom ook niet vooringenomen, of ijdel nieuwsgierig in zaken als hemel en hel. De liefde is ook de volbrenging van de Vreze des Heeren. Zij is voorzichtig als een slang. Daarom leidde Mozes het volk ook tot de slang in de wildernis, als de sleutel tot het beloofde land. Zonder die slang zou de mens sterven.

TULIP gaat over de uitwendige mens, want blijkbaar kan een mens helemaal niets uit zichzelf, zelfs niet kiezen, en kiest alleen God de mens uit, sinds de mens in TULIP geen vrije wil heeft. Toch legt Calvijn in zijn verklaring van de evangeliën een duidelijke nuance, namelijk dat God niet naar de uitwendige schijn van onze daden vraagt, maar bovenal naar de inwendige neiging van onze harten, opdat de goede vruchten uit een goede wortel mogen opwassen. We zien de tegenstelling tussen niet door het vleselijke, maar wel door het geestelijke, weer terugkomen. Nu is het in TULIP zo dat alleen God deze neiging van bovenaf in de mens legt, zonder tussenkomst van de mens, door de uitverkiezing, het verborgen raadsbesluit, maar Calvijn noemt de genade ook een hoger loon, dus er zijn meerdere dingen gaande. Het ligt er niet dik bovenop allemaal. Calvijn blijft voorzichtig in zijn uitspraken, en doet die ook weer vervagen. Daarom is het van belang naar het grotere verband van zijn leer te kijken, en niet met zinnetjes weg te lopen. TULIP blijft op sommige punten terugkomen, maar het breekt stuk op de rotsen van Calvijn's diepere en verborgen werk.

TULIP is begrijpelijk als aanval op het katholieke systeem, maar het moet dan nog genuanceerd worden, en dat doet Calvijn heel heimelijk. Er staan wat deuren op een kier in de leer van Calvijn, er zijn wat kleine gaatjes, en die springen ook zo weer dicht. Calvijn moest de mens beschermen tegen de roofvogels van het katholieke systeem, ook al was TULIP een roofvogel op zich. TULIP op zich was niet van God, maar het was wel begrijpelijk, en zou dus verder uitgewerkt en gedraaid moeten worden in een meer dialectisch model, wat Calvijn dus mondjesmaat ook wel bracht, maar wat alleen gevonden zou worden door de oprechte zoekers. Er kwam een nieuw rijk. TULIP had het katholieke systeem verslagen. Het was een strijd tussen territoriale demonen. Ook Calvijn kon het TULIP-rijk niet tegenhouden. Hij had immers iets geroofd uit een Egyptische tempel, waar hij zelf de controle niet over had. Calvijn was als grafrover vol van mysterieuze wijsheid en kennis. Hij was daarin de grote opvolger van Mohammed. Duidelijk was er geen daadwerkelijk zoonschap in de leer van Calvijn, net zoals in de leer van Mohammed, want alles was gedwongen. Calvijn ontvoerdde de mens uit het katholieke wereldrijk tot het calvinistische wereldrijk, als een overdracht van waren. De mens had zelf helemaal niets in te brengen. Dat Calvijn de mens daarna stiekem dingen toestak is bekend.

Calvijn was dus voorzichtig als een slang, en dat moest ook wel, want het katholieke systeem heerste en wilde niet laten gaan. In de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek van de latere Nederduits Gereformeerde Kerk, inmiddels uit 11 delen bestaande, als grote opvolger van Karl Barth's 13-delige Kirchliche Dogmatik, worden er twee slangen besproken in de leer van Calvijn, een goede en een slechte. Zaak is om het te onderscheiden, om zo deel te hebben aan de verdere uittocht uit Laodicea.

DE DOGMATIEK VAN C. STEENBLOK

Het gaat erom niet zomaar op zoek te gaan naar een vrouw of een man, maar op zoek te gaan naar de levensbeginselen. Ook als je op zoek gaat naar de dingen die boven zijn, gaat het niet om die dingen op zich, maar om de zoektocht tot het dienen van de Heere, zoals F. Mallan stelde. Hij was de opvolger van C. Steenblok die in 1966 overleed. Beiden hadden deel aan de beginselen van een grote uittocht uit Laodicea. C. Steenblok heeft ons zijn

dogmatiek achtergelaten. Het is een dik boek van over de 500 pagina's die in mijn predikanten bibliotheek staat. Een waardevol geschrift waaruit je veel kunt halen. Het laat ook zien hoe die uittocht destijds in 1953 is gegaan. En we zijn nog steeds op weg. Zijn dogmatiek is ingedeeld in 2228 vragen en antwoorden. In vraag 19 behandeld hij de valse religie. Hij noemt de valse religie : menseninzetting, wat in principe gewoon valse openbaring is, zoals hij dat noemt, want de mens heeft zichzelf tot God gemaakt, en vandaaruit worden die valse openbaringen doorgegeven, door het menselijke instituut. Hij noemt dan het verschil tussen autosoterisch, de zelfverlossing van de valse religie, en heterosoterisch. Als we aan heterosoterisch denken dan heeft de mens dus ook nog iets anders nodig, namelijk de kennis, waar Calvijn op wees. Het zelf op zich redt het dus niet, maar vindt zijn plaats in de hemelse kennis, zoals Jezus ook wees op de hemelse kennis als de sleutel tot het koninkrijk der hemelen.

C. Steenblok stelt dan dat de valse religie gebrek heeft aan de leer van de ellende, namelijk de zondekennis, en daardoor heeft de valse religie ook geen inzicht in de verlossing. Die kan alleen door de zondekennis plaatsvinden. Vandaar dat C. Steenblok in vraag 20 de rechte kennis aanstelt als de ware religie, wat in zijn dogmatiek ook de ware dienst tot God is.

In de dogmatiek van C. Steenblok zijn dit de twee fundamenten van de ware religie. Hij noemt als bewijs hiervan Jeremia 9:23-24 :

'Zo zegt de Here: De wijze roeme niet op zijn wijsheid, en de sterke roeme niet op zijn kracht, de rijke roeme niet op zijn rijkdom, maar wie roemen wil, roeme hierin, dat hij verstand heeft en Mij kent, dat Ik de Heere ben, die goedertierenheid, recht en gerechtigheid op aarde doe; want daarin heb Ik behagen, luidt het woord des Heren.'

Er is dus niet alleen een roemen in het kruis van belang, maar ook een roemen in de hogere kennis. Zomaar roemen in wijsheid slaat nergens op, want er is zoveel wereldse wijsheid. Een heleboel zogenaamde wijsheid sterft af aan de hogere kennis.

Dan noemt hij Johannes 17:3 als bewijs van deze fundamenten :

'En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen.'

Hij omschrijft de natuurlijke Godskennis als hetgeen wat de mens verantwoordelijk houdt en wat de mens alle onschuld beneemt. De natuurlijke Godskennis valt het vlees van de mens aan, en ontmaskert het ook. Vandaar dat de natuurlijke Godskennis een belangrijk instrument is in de uittocht uit Laodicea, omdat zo de mens zich niet meer kan vasthouden aan vleselijke, bedrieglijke onschuld, en die valse onschuld ook niet meer aan de mens kan vasthouden. Ook maakt de natuurlijke Godskennis de mens zo vatbaar voor de bijzondere openbaringskennis, in de dogmatiek van C. Steenblok (vraag 47).

C. Steenblok stelt dat dit allemaal niet genoeg is. Er zijn geen snelle paden in de dogmatiek van C. Steenblok. Hij bespreekt schakel voor schakel. Er mag niets missen. In vraag 51 noemt hij het belang van de kennis van de geestelijke verborgenheden, oftewel het verborgen manna, want hij stelt ook dat er nog voor de mens verborgen hemelse boeken zijn, daarmee heenwijzende op de nieuwe bijbel, het boek des levens. (vraag 2201)

In de leer van Steenblok is het boek des levens het boek van de voorverordeningen, waarin de namen van uitverkorenen staan en die zouden voor ieder oor openbaar worden.

1e Jaargang, nummer 18, 28 september 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : De Dogmatiek van C. Steenblok - 2, en Reformatie en Institutie IV

DE DOGMATIEK VAN C. STEENBLOK - 2

C. Steenblok besprak de brede weg die ten verderve leidt als een weg waarop de mens dienstbaar wordt tot de zonde en tot de wereld, zijn leven uitlevende in zijn geestelijke doodstaat. Hij bespreekt dan ook het smalle pad waarop de zelfontwording en zelfverloochening dient plaats te vinden, de ware zelfdoding. (In zijn artikel De Nauwe Weg, in de Wachter Sions, 22/1/1954)

Hij wijst op Zefanja 3, dat er maar een arm en ellendig volk zou overblijven. Hij waarschuwt tegen de leer die de zondaar zomaar tot Jezus brengt en vals gerust stelt, zonder ontdekt te zijn aan de zondekennis, wat F. Mallan overigens de donkere bruid noemde. Zonder de zondenkennis, de donkere bruid, is er geen weg tot Jezus, en komt men tot een andere Jezus en een ander evangelie. De mens moet wedergeboren worden in de zondekennis. C. Steenblok streed daarom tegen het algemene genade-aanbod voor allen, de beloften voor alle hoorders. (De Wachter Sions, 5/3/1954, in het artikel ‘Een arm volk’)

Voor de belofte moet de mens de eigen kracht verliezen en arm gemaakt moeten worden, stelt C. Steenblok. Vandaag zien we dit in de wereld geheel omgedraaid. De man komt tot de bruid in eigen kracht, zo rijk mogelijk, Laodiceaans, pretenderende van alles te zijn en nergens gebrek aan te hebben. Zo komt de man dus tot een gehele andere bruid, namelijk die des duivels.

De mens moet eerst van zichzelf walgen, stelt C. Steenblok, anders zit de mens nog vol met zelfbedrog. Door deze ontdekkingen aan de zondekennis en zijn verlorenheid moet de mens het dan gaan uitroepen dat het buiten hoop is voor zijn ziel, stelt C. Steenblok. Dit gebeurt als de mens krachteloos wordt gemaakt. Pas dan komt God de mens tegemoet, als de mens een verbrijzelde ziel heeft, ontdekt is aan de onwaardigheid en verlorenheid in zichzelf. Op deze weg, stelt C. Steenblok, worden ze armer en gebrekvoller, opdat ze geestelijk tot leven komen. Jezus onderging dit alles zonder de weerstand van de mannelijke kracht, stelde C. Steenblok.

‘Ik ben geen man, maar een rode, een wilde,’ zegt het Aramees en Hebreeuws in Psalm 22:7. Dat is degene die de zondekennis heeft ontdekt, de donkere bruid. De mens komt verzwakt tot haar, niet opschepperig protsend als een Laodiceaan. Zo is er wedergeboorte voor de mens. Dan pas gaat de mens beseffen wat het leven van Jezus daadwerkelijk inhoudt, zijn lijden en sterven. Hierin kan de mens tot het geheimenis van de wederliefde komen, stelt C. Steenblok. (16/4/1954)

Deze wederliefde is de bekering door de heilzame afkeer van de zonde en een lust en liefde tot de geboden, waar C. Steenblok op wijst. Hij noemt dit het ware vermaak in de geboden naar de inwendige mens. Hij stelt dat het geloof een worsteling is met de zonde en de dood. Dat is een dagelijkse oefening. Daar is een andere dorst en honger, naar de wijsheid, genieting en godsdienst der wereld, die de mens moet overwinnen, want die is dwaasheid bij God, die zich voedt met de zwijnendraf der aarde. C. Steenblok waarschuwt tegen de ingebeelde godsdienst en het vermeende Christusbezit waarmee ze roemen in hun rijkdom. Het leven roept om diepte, anders is het slechts de dood.

Begin 1954 wees C. Steenblok op het ongenoegen des Heeren over de ongerechtigheid des lands. Dit ongenoegen kwam met dreigingen en roepstemmen. Hij wees erop dat God’s geduchte toorn steeds groter werd, en dat daarom vreze des Heeren en vernedering van belang waren.

C. Steenblok noemde de bruid als de kroon op alle strijd. (De Wachter Sions, 21/10/1955) De mens komt niet zomaar tot Jezus en ook niet zomaar tot de donkere bruid, want hij moet daar strijd voor leveren, aan zichzelf sterven op het strijdveld. De wereldse, Laodiceaanse mens is met een andere Jezus en een andere bruid weggelopen, met een ander evangelie. Het is het dingbegrip wat ze boven het functiebegrip hebben geplaatst, en zo ook de functie hebben veranderd, waartoe de mens der wetteloosheid zou komen, om tijden en wet te veranderen, om het dagelijkse offer te staken. C. Steenblok stelde dat na het zure het zoet volgt, maar dat achter het zoet vaak weer al spoedig het zure en bittere komt, opdat het vlees niet zou groeien. (10/2/1956) Het ligt in de leer van Steenblok om tegen de voorwerpelijkheid te strijden, om zo te

komen tot de onderwerpelijkheid. Vandaar dat hij deze dingen in diepte bespreekt, en ze leidt tot de diepere betekenis ervan, opdat geen schakel zal ontbreken in het hemelse sieraad. Er is geen snel paard in zijn leer wat naar Jezus leidt. Alles gaat traag en diep, en slaat zo niets over, zodat het vlees geen inmeng kan hebben. Het vlees is overmoedig en bedrieglijk, en praat de zonde goed. Het vlees is vol met gladde, snelle tongen.

C. Steenblok dooft de valse lichten uit in zijn ontmaskerings-betogen.

REFORMATIE EN INSTITUTIE IV

Men heeft steden gebouwd in deze woestenijen, in deze woestijnen, terwijl men verder had moeten trekken. Men heeft snelwegen gebouwd tot de bruid en tot Jezus. Zondianië. Deze steden zullen door de Heere ingenomen moeten worden. Ook in het werk van C. Steenblok waren er twee slangen aanwezig : een goede en een slechte, zoals ook in het werk van Calvijn. Er is en was ook een valse zondekennis. Er zijn geen snelle wegen tot de donkere bruid van de zondekennis. Ook niet in de dogmatiek van C. Steenblok. De bruid, de koningin, is als de kroon op alle strijd, stelde C. Steenblok. Er is geen snelle wedergeboorte. Men trekt voortdurend Jezus-kaarten in de stad. Ze hebben veel te veel Jezus-kaarten in het spel aangebracht. Je vindt het op alle hoeken van de straat en het wordt goed verkocht. Genade verkoopt goed. Zondekennis niet, maar de stad heeft haar eigen zondekennis, haar eigen bruid, haar eigen koningin, en daar hoeft men niet voor te strijden. Men slaat de dogmatiek van C. Steenblok over, en ook Calvijn's ingewikkelde dogmatiek, want die is zeker niet simpel. TULIP is maar een lauw en laf, gemakszuchtig aftreksel.

Daarom neemt de Heere de steden van de zondianen in. De urim en de thummim, het toetsen, zijn de weg tot de donkere bruid waarin wedergeboorte is. De schepping is nog niet gekomen. De plagen zijn gekomen tot de Zondiaanse steden in de woestijn, waar groot kwaad wordt verricht, tegen mens, kind en dier, tegen de gehele natuur. De zondiaan kan niet met succes strijden tegen de natuur. De natuur zal de zondiaan overweldigen.

Het toetsen is de weg tot de bruid van de zondekennis waarin de mens wedergeboren wordt, maar de mens heeft het toetsen ontleerd. Ook de zondiaanse stad heeft haar eigen toetsen. Het zijn dwangmiddelen en eigenaardige maatregelen om de mens op haar dwaalwegen mee te sleuren, alhoewel het heenwijst op de hemelse wegen. Het zijn vreemde afschilderingen, vage bespiegelingen, verdraaid door de wind. Het is een doolhof voor de mens. Het zondiaanse zaad is gezaaid op de akkers van het vlees, en de mens heeft verderf geoogst, maar ziet het niet of wil het niet zien, of heeft deze dingen op zijn eigen manier uitgebuit. Geen snelwegen tot de bruid van zondekennis, en daar rijdt je ook niet snel doorheen. Daarom breekt de Heere deze snelwegen af, en ook de wolkenkrabbers tot de hemel, de zondiaanse torens.

Wat zijn ze geleerd, hè, de zondianen. Wat weten ze alles goed, hè ? Zondiaanse geleerdheid. Professioneel geworden in de zonde, deskundig. Ze verschuilen zichzelf achter schuilwoorden, achter vakwoorden, van hun vak : de zonde. Ze zijn dienstbaar geworden tot de zonde, en zo ook godsdienstig. Dan moet de lange weg weer zichtbaar gemaakt worden, de smalle weg, en die mag ook niet even snel door het toetsen heengaan. De mens moet de urim en de thummim leren kennen. De mens moet het oefenen. De mens moet alles opgeven om deze hemelse toetsstenen te vinden. Die laten zich niet zomaar vinden. De kennis erover is verborgen, als het verborgen manna. Het is alleen voor de overwinnaars. De bruid is de kroon van de strijd, stelt C. Steenblok. De strijd is dus de weg. Niet zomaar genade. Dat is een toetsstrijd, want je mag niet zomaar strijden. Dan zou je een blinde vuistvechter zijn. Vandaar dat we ook komen tot het beginsel van de leer van Calvijn : de ontmaskering, maar hoe doe je dat ? Je wilt niet op de Heere vooruitlopen. Calvijn waarschuwde tegen de ijdele nieuwsgierigheid. Hemel, hel, de zondianen weten er alles van. Ze hebben alles al in kannen en kruiken. Hun ijdele nieuwsgierigheid kent geen grenzen. Ze zijn niet voorzichtig als slangen. Het zijn varkens.

De Vreze des Heeren, de voorzichtigheid, de voorzorg, is het beginsel van alle dingen. Zonder de vreze des Heeren is het onmogelijk de Heere behagelijk te wezen, en onmogelijk om te toetsen. Zonder de Vreze des Heeren grijpt de mens te snel toe. Daarom is dit iets wat geleerd en geoefend dient te worden. Het is niet zomaar eerbiedigheid. Er zijn zoveel afgoden waaraan de mens eerbiedig is. Dat is juist een gebrek aan de Vreze des Heeren. Het is toetsmatigheid, grondig blijven doortoetsen, volhardend blijven doortoetsen, als Jakob op Pniël, tot verbrokenheid, en dan pas kan de mens onderwezen worden in de zondekennis en komt de mens tot de donkere bruid voor wedergeboorte. Pas dan gaat de mens zicht krijgen op het Jezus-principe en daartoe de sleutels krijgen. Dan moet je de Jezus van de stad, de zondiaanse Jezus, of zoals Calvijn het stelde : 'de Jezus-voor-de-sier', achterlaten.

1e Jaargang, nummer 19, 29 september 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : De Dogmatiek van C. Steenblok, en Reformatie en Institutie V

DE DOGMATIEK VAN C. STEENBLOK - 3

‘Maar God leidde het volk om.’
Exod. 13:18

Vandaag de dag is Jezus een toverwoord geworden. Even Jezus roepen en zo wordt het geweten weer gesust. Het is de bedrieglijkheid van Zondianië. Het wordt verkocht als een wegpoetsmiddel. Oh, even vlug Jezus erbij halen. Oh Jezus, oh Jezus. Klaar. C. Steenblok streed tegen deze voorwerpelijke Jezus-afgoderij, zoals ook Calvijn er tegen streed, tegen de sier-Jezus. Het heeft de kerk ingenomen.

Ik had een droom dat giftige slangen de kerk ingenomen hadden en ook de kerken probeerden binnen te dringen. Ze tikten op de ramen, en zochten naar gaatjes. Ik zag toen de roofvogels van 1953 komen om deze slangen aan te vallen en ermee af te rekenen. Het waren prachtige, zeer intelligente, hemelse roofvogels.

C. Steenblok stelde dat het hemelzoete niet geproefd kan worden zonder het bittere. Daarom gaat de weg naar de hemel ook langs de hel, stelt hij in De Wachter Sions van 11/5/1956. C. Steenblok waarschuwde dat de dubbelhartigheid en wispelturigheid de mens op het pad in de weg stond, waardoor de mens telkens weer afgleed tot de afgoden. Hij waarschuwde tegen de valse leer dat je niet van kerk mag veranderen, want dan praten ze hun zonde goed en verkrachten ze de waarheid. Ze willen enerzijds met de wereldse mode en levensstijl meegaan, en anderzijds nog wat aan de godsdienst vasthouden, stelde C. Steenblok.

Hij omschreef de wereld als een plaats van verlokkende ijdelheid en brute haatuitlatingen van het eigen verdorven vlees. De duivel, de wereld en het vlees zijn de drie vijanden waarmee de mens op het pad dient te strijden, stelt C. Steenblok. Het is een vuile bron van hun verdorven bestaan waarmee ze te worstelen hebben, stelt C. Steenblok. Noodgedwongen moet er een omweg gegaan worden, stelt C. Steenblok, want er is geen directe weg. Zo zal de mens dus uiteindelijk in Kanaan aankomen. C. Steenblok waarschuwde ervoor dat er een weg is die iemand recht schijnt, maar het einde ervan is het verderf. Zo dartelen en spelen zij in de ijdelheden van het leven, stelt C. Steenblok. Hij waarschuwt ook dat er ook godsdienstigen zijn op de omweg die nooit uit het Egypte van de zonde zijn vertrokken, omdat het allemaal slechts voor het vertoon is. We moeten eerst gaan tot de vallei van de vernedering en de verootmoediging, stelt C. Steenblok (1957).

C. Steenblok stelde dat het een strijd was tegen schijngodsdienst en zondedienst. Het land was in groot verval gekomen, en daarom was 1953 nodig. Er moest weer tegen de zonde gepredikt worden. Het sleurde velen mee. Ook de schijngodsdienst was dus nog een grote vijand. Men moest nog leren toetsen. Er was ook een valse vreze des Heeren die meer om eerbied dan voorzichtigheid ging. Die eerbied ging tot de afgoden dan, want overmoed is geen teken van de Vreze des Heeren, en ook het in ere houden van menselijke tradities is geen vreze des Heeren, maar gewoon eerzucht en mensenvrees. Het is het vertrouwen op het vlees. Heeft niks met de ware Vreze des Heeren te maken.

De omweg is de weg tegen vlees en bloed, stelt C. Steenblok. Hierop wordt de mens door de spraak van God’s geboden dodelijk getroffen, en zo zal er een nieuwe spraak zijn van klagen en kermen vanwege de zonde, stelt C. Steenblok. Dat is het natuurwonder van de wedergeboorte. Deze reine spraak van de wedergeboorte, zo stelt C. Steenblok, is ook een smeken, want niets wordt meer als vanzelfsprekend gezien. Smekend komt de mens tot God, niet opschepperig. Met zichzelf pronkende mensen komen tot de afgoden.

Klagen en kermen om de zonden, en het smeken, is dus een teken van de nieuwe tongen. Dat zijn voor de mens vreemde talen. Zij spreken immers zondiaans, wat gewoon Laodiceaans is. Dit klagen en kermen om de zonden, en het smeken, is dus de ware pinksterdag in de leer van C. Steenblok. (1957, 7/6) Dat is dus een Zacheriaanse pinksterdag, zoals Zacharia stelde dat als de pinksterdag zou komen, dan zouden ze hem aanschouwen, die zij doorstoken hebben, en over hem een rouwklacht aanheffen als de rouwklacht over een enig kind, ja, zij zullen over hem bitter leed dragen als het leed om

een eerstgeborene. (Zacharia 12:10)

Bitter zouden ze kermen, stelde C. Steenblok. Bij Jeremia worden ze gevoerd met smekingen, stelde C. Steenblok, en bij Hosea leren ze zuchten.

Het pinksteren van dartelheid is daarom een vals pinksteren. Slangen die op de ramen tikken en zoekende zijn naar gaatjes om binnen te komen. Daarom moesten de roofvogels van 1953 komen. Zij stonden voor de grote uittocht uit Zondianië, uit Laodicea.

REFORMATIE EN INSTITUTIE V

'Zo is dan de eeuwige verdoemenis een tuchtmiddel van de hemelse zorg ter opvoeding van de heiligen, wat niet bestemd is voor de goddelozen. Deze heilige eeuwige verdoemenis is het sieraad van de gelovigen, opdat hun vlees zal sterven en nooit meer op zal staan, als het vrijkomen van de zondemacht. Hierover zijn vele leugens gepredikt door onwetenden, maar de hemel heeft een medicijn hiertegen bereid. Er is geen straf met als doel de straf zelf, maar het heeft een hogere bedoeling, om te corrigeren en in de juiste richting te leiden. Dwazen hebben dit middel en medicijn misbruikt, evenals de genade, tot hun eigen verderf. (Rivieren 11:3, Odenlech 33:64, Werktuigen 4:68) De hel is de baarmoeder, als een tocht door de onderwereld, waar iedereen doorheen moet. (II Behemma 5:70) De uiteindelijke eeuwige verdoemenis als hemelse zorg en medicijn is dat wat het genade-middel is.'

Inzetting 10. Over hemelse zorg, de Nieuwe Bijbel Catechismus

Geliefden, ik had een droom dat de engelen en de wolk van getuigen streden tegen de drama in de westerse christelijke kerken. Het was niet de drama des Heeren, maar soap drama.

In zijn preek over Hebreeen 2:3, waarvan ik een zeer bijzondere en zeldzame audio-opname van heb in mijn predikanten-bibliotheek, wat van 1966 of ouder moet zijn geweest, stelde C. Steenblok dat de gelovige de houding moet hebben dat al zou hij naar de hel toe moeten gaan, dan zou hij niet moeten klagen over het gaan naar de hel, maar over de zonde tegen de Heere, wat de Heere is aangedaan. De helganger zou de hel rechtvaardig moeten beschouwen en ook daar de Heere moeten beminnen. Vraag dan om een kleine broodkruimel en een kleine waterdruppel. Zulken wil God tegemoetkomen.

Ja, het oordeel is ernstig, maar goed en rechtvaardig, en ook hierin heeft God een verborgen raadsbesluit waar de mens niets van weet. De mens is ijdel nieuwsgierig geweest over de hel, en heeft eigen beweringen speculatief lopen neerpennen, zo goed en kwaad als dat ging. Vaak geven de oude gereformeerde vaderen hier een veel eerlijker en genuanceerder zicht op, wat veelal in de kerken wordt achtergehouden. Zij zijn afgedwaald van de oude vaderen en moederen. De kerk is modern geworden, en heeft de rijkdom van het Woord des Heeren, ook door de mond van de oude vaderen, lopen wegkappen, en nu begrijpen ze er niks meer van, zoals Kersten sprak : 'Zij die de oude vaderen niet kennen, fladderen maar wat.' Ze zijn met zichzelf in de knoop gekomen, en bedriegen zo ook hun kinderen, in de soap drama. De drama des Heeren is ons genoeg, en die is al erg genoeg. Wij mogen daaraan niet toevoegen.

C. Steenblok was een prediker van hoop, ook al moest hij de gruwelen van de hel bespreken, waar wij uiteindelijk allemaal doorheen moeten, waarover onze catechismus spreekt, en waardoor Jezus en de oude profeten ook heengingen. Laten we er niet meer van maken dan dat het is, maar ook niet minder. Het is ter beproeving en zuivering, en de mens heeft dit literaire stijlfiguur vanwege zijn gebrekkige talenkennis geheel verkeerd uitgelegd met reuze grote gevolgen, want velen zijn hiervan in de psychiatrische klinieken terechtgekomen, waar ik vele voorbeelden van heb, zelfs in mijn eigen gereformeerde familie.

God pikt het niet meer, de leugens die hierover gesproken worden, en ook over andere dingen, waar de nieuwe bijbel catechismus zeer duidelijk over spreekt. Daarom, geliefden, had ik deze droom. Calvijn, die als een ayatollah van de reformatie was, waarschuwde dat de mens niet ijdel nieuwsgierig moest zijn over de hel, dat het beeldspraak was, ook al deed hij niks af aan de ernst ervan. In die zin is de mens ook van Calvijn afgeweken, ook het latere calvinisme, wat meer tot tulipisme werd dan dat het nog calvinisme was. Ook van Steenblok, van 1953, is men afgeweken, en men is zeer dartel geworden in overmoed. Men loopt vooruit op het Woord des Heeren, men voegt eraan toe, en het lijkt nergens meer op.

Zo worden kinderen geofferd aan deze Moloch van valse schriftuitleg, en zijn deze vagebond-schriftgeleerden weer een probleem, zoals in de dagen van Jezus. Dat is geen strijd tegen vlees en bloed, maar tegen geestelijke overheden en machten van zonde en leugen, van dartelheid en vurig ongeloof en bijgeloof, want het heeft niks meer met het geloof te maken, wat een worsteling is. Het is gebrekkige kennis waarin van alles rammelt, en onwetendheid, hardnekkige onwetendheid, want ze hebben dit in hun luiheid en machtszucht lopen neerpennen, niet verhinderd door enige kennis. Het is de bedriegelijke schijntheologie van Zondianië, van Laodicea. Het zijn harde rentmeesters die de mensen onderdrukken.

1e Jaargang, nummer 20, 30 september 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. 'Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.' (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Van Wisse tot Steenblok, en De Veenendaalse scheuringen in de gereformeerde kerk (1896-1913)

VAN WISSE TOT STEENBLOK

J. Wisse stelde in de Wekker van 29/12 1916 dat de algemene volkszonden steeds meer begonnen door te breken, dat het opkomende geslacht steeds meer aan het ontaarden was van jaar tot jaar. Wij worden beproefd door zowel de oordelen als de zegeningen, stelde hij, en men dwaalde juist meer en meer af. Ze verootmoedigden zichzelf niet. Hij noemde de geldgod en de drankgod en al de ijdelheden van de wereld die grote menigtes aantrokken. Het is vandaag de dag niet anders. Daarom moeten we terug naar de oude vaderen en moederen die hier tegen waarschuwden.

Ook die menigtes die hard en onbekeerd zijn zijn een grote beproeving. We moeten bij onszelf beginnen, stelt J. Wisse. Hij was één van de grote kerkvaderen van de begintijd van de christelijk-gereformeerde kerk die zich niet liet meeslepen met de hypnotische toestanden van Kuyper. J. Wisse wilde geen compromissen sluiten met de wereld. Kuyper was een geleerde, maar dartele man in velerlei opzicht. Hij was een wilde jongen die er nog compromissen op nahield met menselijke cultuur en traditie. J. Wisse hield hierin vast aan de eeuwige steen, ook al was die ten aanstoot.

J. Wisse herinnerde de mens eraan : de aarde is geen paradijs, maar een woestenij van zonde. Och mens, beeldt uzelf toch niets in. De mens is maar een zucht. J. Wisse wijst dan op Jeremia die zo heeft moeten worstelen onder de ellende van het volk, en die de roede van God's verbolgenheid had gezien. Daar hield hij zich in tranen en gebed aan vast, want daarin zag hij ook hoop.

Als we het over de ware pinksterdag hebben dan moeten we bij Klaagliederen zijn, waar ook C. Steenblok op wees. Dat zijn de ware nieuwe tongen, als de mens zucht en weent om de zonde. We hebben dan te maken met een Jeremiaanse Jezus, een wenende Jezus, die ook zeker een gesel droeg, en niet de roze Jezus is die men vandaag de dag van hem heeft gemaakt, als een gesuikerde marsepeinen Jezus in de etalage van de stad. Tegen die Jezus streden de oude vaderen. Ze prikten door het grote bedrog heen. Daarom moeten we terug. Mens en kerk zijn afgedwaald. Het huidige Nederlands met zijn d en t terreur en verdere taalterreur is ook een moderne dwaling. Isaac van der Velde streed in de vijftiger en zestiger jaren tegen de moderne d/t regel. In zijn boek 'De tragedie der werkwoordsvormen' wijst hij op de Leidse historicus A. Kluit, die het erover had dat in de oudheid de d/t regel niet bestond. Bijvoorbeeld : 'hij wordt' schreef men als 'hij wordet' of 'hij wort'. In het Egyptisch werden woorden ook op verschillende manieren geschreven. Variatie in taal is voor opslagredenen, een vorm van memoriseren, en het heeft zo een grotere overlevingskans, naast het feit dat het de mens ook flexibel en creatief maakt. De weerstand die Isaac van der Velde kreeg tegen de afschaffing van de d/t regel wijst op het feit dat mensen vast zitten in emotie-denken en traditie-denken, maar hierin niet regressief zijn, want het oudere Nederlands had dit allemaal niet. Het zijn moderne tradities, en het oorspronkelijke, waarin de sleutels liggen, kent men niet, en wil men niet kennen. Men is barbaars naar de geschiedenis. Ook in de Nederduits gereformeerde dogmatiek wordt hierop gewezen. Al met al is de levende Nederlandse taal om zeep geholpen door al te vaste spellingspatronen. Het is een grote vloek die op Nederland rust, die d/t regel. Men is zich daar op gaan richten, en heeft zo de geestelijke oorlogsvoering lopen verzaken.

Cato de Oudste had gesteld :

"Degenen die serieus zijn in belachelijke zaken, zullen belachelijk zijn in serieuze zaken."

Het Nederlandse volk is ingenomen door clowns. Zo hebben ze ook met de oude vaderen afgerekend. Het Nederlands is nu geen levende taal meer, maar een dode taal. Alles is klinisch geworden en koud. Ze hebben er een exact vak van proberen te maken, terwijl taal geen exact vak is. Het zijn machtsspelletjes. Ze spelen Russisch roulette met de hoofden van de kinderen. Ieder kind wordt tegenwoordig aan deze taalterreur geofferd, als een moderne Moloch. Zo wordt het kind losgetrokken van de oude vaderen en moederen. Zo groeit het kind op voor galg en rad. Besuikerd en opgezet eindigen ze in de etalages.

Hadden de oude vaderen dan alles al bij het rechte eind ? Neen. Zij waren in de reformatie. Zij waren wachtende op de hemelse boeken die hen verder zouden leiden, zoals gesproken werd in Daniël en Openbaring. Daarom moeten wij niet zomaar klakkeloos alles aannemen wat de oude vaderen en moederen verkondigden, maar wij moeten werken in hun mijnen. De diamanten en andere hemelse stenen zijn nog ruw.

Als de kracht van de mens wordt weggenomen, stelde C. Steenblok, dan wordt de mens tot smeken geleid. Nu, dat kan ook heel bedrieglijk zijn. Ja, de mens moet een smekeling zijn, maar geen vleselijke smekeling die terugverlangt naar de vleespotten van Egypte. Wij moeten smeken tot de dingen van de Heere, maar daartoe ook de weg begaan. ‘Koopt van mij.’ Als de mens het niet koopt en er niet voor werkt, dan heeft smeken ook geen zin.

In de hel zouden we nog de Heere moeten beminnen, stelde C. Steenblok. We moeten vragen om een klein broodkruimeltje en een klein druppeltje water. Dat leert de mens in de hel, om het kleine weer te waarderen. Jezus was hier ook, en David ook, en David sprak dat de Heere hem in de hel niet alleen had gelaten, in de psalmen. J. Wisse stelde dat Bethlehem het broodhuis was. Daar moesten onze blikken op gericht zijn, niet op Parijs, Berlijn of Londen. In Bethlehem was er wedergeboorte, en dat begon met kleine broodkruimeltjes. Wij moeten met het minste leren leven opdat wij deelhebben aan een grotere geestelijkheid, die veel dieper reikt.

DE VEENENDAALSE SCHEURINGEN IN DE GEREFORMEERDE KERK (1896-1913)

We zien in de geschiedenis verschillende belangrijke uittochten uit de gereformeerde kerk van Kuyper :

1896 - de A-kerkeraad uittocht - de eerste Veenendaalse scheuring in de gereformeerde kerk, terugkerende tot de christelijk gereformeerde kerk
1897 - de van Willikshuizen uittocht - de tweede Veenendaalse scheuring, gaande tot de christelijk gereformeerde kerk
1913 - de Den Hengst uittocht - de derde Veenendaalse scheuring, gaande tot de gereformeerde gemeente

Verdere uittochten :

1920 - de Netelenbos uittocht, tot de nederlands hervormde kerk
1920 - de G. Wisse uittocht, tot de christelijk gereformeerde kerk
1926 - de Geelkerken uittocht, tot de hersteld gereformeerde kerk
1942 - de eerste C. Steenblok uittocht, tot de gereformeerde gemeente (1943, die hij in 1953 verliet, na de dood van Kersten, voor de gereformeerde gemeenten in nederland, een tweede C. Steenblok uittocht)
1944 - de Schilder uittocht, tot de vrijgemaakt gereformeerde kerk

De predikant W. Den Hengst (1859-1927) had zich eerst bij de doleantie van Kuyper aangesloten, maar verliet die weer vanwege ‘de geest van neo-calvinisme’. Met het grootste gedeelte, 2/3, van zijn gemeente, ging hij toen over naar de gereformeerde gemeente. Hij was losgekomen van de Kuyperiaanse ‘veronderstelde wedergeboorte’ en predikte nu het belang van de bekering.

In 1892 ging het grootste gedeelte van de christelijk gereformeerde kerk van 1869 over in de kerk van Kuyper, de dolerende gereformeerde kerk, maar er werd toen nog wel onderscheid gemaakt tussen A-kerken, de al eerder afgescheidenen, en de B-kerken, de latere afgescheidenen, oftewel de dolerenden, en er waren ook C-kerken. In 1896 was er echter weer een overloop terug naar de christelijk gereformeerde kerk. Den Hengst bleef in die tijd gewoon nog gereformeerde predikant. Van 1888 tot 1894 was hij predikant in Den Helder, en vanaf eind 1894 in Veenendaal. In 1897 liep een kerkeraadslid, C. van Willikshuizen, over naar de christelijk gereformeerde kerk, vanwege bezwaren over de verbondsleer. In de christelijke gereformeerde kerk waren ze hier veel voorzichtiger mee, en predikten ze de doodstaat van de mens en de oproep tot bekering. Ze vonden Kuyper een losbol die ‘zonder handen reed’. Hij was te weinig bevindelijk.

Den Hengst had 1908, 1909, een diepe bekerings-ervaring, en kon zich niet meer vinden in de veronderstelde wedergeboorte leer van Kuyper, wat het neo-calvinisme was van die tijd, maar predikte nu persoonlijke bekering. Het kwam tot de Veenendaalse kerkscheuring. Hij verliet de Gereformeerde Kerk van Kuyper, en volgde zijn gemeente tot de gereformeerde gemeente, door tussenkomst van Laurens Boone van de oud-gereformeerde kerk, die zijn gemeenteleden hadden opgetrommeld. Met de oprichting van de Saambinder begon hij voor dat blad te schrijven in 1919. Je kan inderdaad te ver van Calvijn afwijken, zoals je ook te dicht bij Calvijn kan komen. Calvijn was dan wel een tuliper, maar veel genuanceerder dan het tulipisme van vandaag de dag, wat in principe niet eens meer calvinisme is, omdat ze in principe gewoon een heleboel boeken van Calvijn overboord hebben gegooid of niet eens kennen.

W. den Hengst stelde dat het instituut gebouwd moet zijn op het hemelse woord en niet op het eigen believen van mensen. (De Saambinder, 14/11, 1919)

In zijn boekje ‘Uitgetreden. Rekenschap van Gevoelens en Handeling’ uit 1913 noemt hij de strijd in de gereformeerde kerk in Veenendaal als een strijd tussen het meer inheemse oud-gereformeerde

en meer van buiten geïmporteerde nieuwe calvinistische gevoelens, wat tot een breuk leidde en waardoor gemeente en predikant overgingen naar het gereformeerde gemeente geloofsgoed. Hij waarschuwde tegen de valse grond van vleselijke gerustheid, de Laodiceaanse leer dus, die in de Kuyper kerk was binnengedrongen. Hij noemde de mens door de zonde verblind en droevige zelfmisleiders.

Den Hengst noemde het belang van de strijd tegen driest ongeloof, begoochelend bijgeloof, en zelfmisleidend waangeloof, tegen de geestelijke boosheden in de lucht, een macht die zich hierin openbaart.

1e Jaargang, nummer 21, extra uitgave, 30 september 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : De kerscheuring van Grootegast (1983-1986), en De strijd van Kersten tegen de andere Jezus

---

DE KERKSCHEURING VAN GROOTEGAST (1983-1986)

De vrijmaking in 1944 was nog maar een dichterlijk beeld van de ware d-day die nog moest plaatsvinden in de innerlijke dieptes van de kerk. Het was een heenwijzing naar iets wat al was geweest en iets wat nog zou komen.

Er was nog een grote strijd, ook in de vrijmaking, tegen de anabole steroïden Jezus, de deus ex machina, de Laodiceaanse Jezus, die zo opgeblazen was dat hij alles wel even zou regelen, en alles al geregeld had, en de kerk waande haarzelf die Jezus, terwijl het de ware Jezus niet om machtszucht en eerzucht was te doen, die wilde niet de grote superheld spelen, maar ging de weg van de zwakheid, en riep de mens op die weg te volgen, niet dat men zomaar gered zou zijn door Jezus op zich. Velen die ‘met Jezus op zich’, als dingbegrip, als voorwerps-Jezus dus, tot de hemelpoorten komen zullen niet binnengelaten worden, en men weet niet eens wat het begrip ‘hemel’ eigenlijk inhoudt. Jezus-roepers komen niet zomaar binnen, worden niet zomaar ingeleid tot de hogere waarheden. Men had nog een strijd te voeren tegen geestelijke anabole steroïden, allerlei buitensporige, sjoemelende krachtpatserijen. Het volk wil het niet horen, want ze zijn aan de Jezus-drugs. Dat is een uitwendige Jezus, de Jezus-voor-de-sier zoals Calvijn het noemde en waartegen hij streed. In het Calvinisme waren deze waarheden al gegeven, maar men verruilde het voor botte, ongenuanceerde ‘tulip’. Het extremistische ‘tulipisme’ verving het calvinisme. Calvijn was veel genuanceerder en dialectischer dan de oppervlakkige drap die ze heden ten dage in de moderne westerse kerken opdienen.

Klaas Schilder stond voor een grote optocht uit de Kuyperiaanse gereformeerde kerk in 1944, en die optocht ging tot de vrijgemaakt gereformeerde kerk, wat een begrip werd in Nederland, maar ze waren er nog niet. Het slot begon steeds nauwer te worden en flink te roesten. Er moest nog veel meer gebeuren. Men zat in een fuik, en na de dood van Klaas Schilder kwam er veel indutting. Het monster van Laodicea wilde niet loslaten.

Klaas Schilder was een groot kerkhervormer, de aanvoerder van een grote kerkelijke d-day uit het gereformeerde kerkbewind van Kuyper en de zijnen, maar hij was geen Mohammed, hij was geen Calvijn. Het bleef ergens halverwege steken. Zo spreken we van een dichterlijk beeld wat nog verdiept moet worden, en we moeten verder kijken in de kerkgeschiedenis. De vrijgemaakte kerk, en ook de 1967 afscheiding, de nederlands gereformeerde kerk, werden problematische kerkbewinden op zichzelf. De strijd ging door. Men moest verder reformeren. Het Kuyperiaanse monster was nog maar half verslagen. Alles was half hier.

De kerk was een dingbegrip geworden. Het abstracte begrip in de context van het literaire stijlfiguur was er niet meer. Men begreep deze hyperbool niet meer en had het letterlijk en materialistisch gemaakt, controle-zuchtig. Daarom moest er in de tachtiger jaren wel een nieuw begrip komen van wat de ware kerk is. Er moest nieuw zicht op de kerk komen. De vrijmaking moest voortgezet worden.

De kerk was een object geworden, een economisch verdienmodel, en men kon het object gebruiken om anderen mee rond te bazen. Daarom wil het monster de kerk ook niet laten gaan. Het is bruikbaar voor het beest.

De strijd om het kerk-object leidde in 1983-1986 tot de kwestie J. Hoorn, oftewel de Grootegast scheuring in de gereformeerde kerk vrijgemaakt. Het ging om de vraag wat de kerk is, de definitie van de kerk, en of er zich ook nog gelovigen buiten de kerk bevinden. Het is maar net hoe je er tegenaan kijkt, want kerk is natuurlijk een zeer abstract begrip, net als God. Beide kanten hadden er wel wat goeds over te zeggen. J. Hoorn gaf een hele ruime definitie aan de kerk, waardoor hij ook kon stellen dat alles al binnen de kerk was, in zijn brochure ‘Een enige kerk. De troost van de ware gelovigen.’ (1984) Het is een zeer dialectisch geschrift. Hij stelt in het geschriftje dat ‘de enige kerk’ onvergelijkbaar is met wat alles wat mensen aan kerk bedenken en maken. De enige kerk is een maaksel van God wat niet door mensenhanden nagemaakt kan worden, stelt hij. De mens blijft dit wel proberen, maar het lukt nooit. Het is altijd schijn, stelt hij, en de ware kerk prikt daar doorheen.

Hij stelt dat de kerk niet gebonden is aan een plaats, en dus ook niet algemeen en plaatselijk is, maar plaatselijk omdat ze algemeen is. Een zeer dialectische uitspraak. Hij noemt dat de ware kerk ons al gevonden heeft. Het is allemaal een kwestie van semantiek. De kerkeraad stelde dat de kerk veel ruimer was, en dat er ook gelovigen buiten de kerk waren die geroepen moesten worden, en zo bonjourden ze J. Hoorn weg. Het is maar hoe je dingen uitdrukt. Aan beide kanten werd er wel wat waarheid gesproken. Daarom was het ook zo dialectisch. Heel vaak kun je ja en nee als antwoord geven op vragen. Op mijn theologische opleiding werd er altijd al gezegd dat er een spanning lag tussen het ‘alreeds’ en ‘nog niet’. Bij J. Hoorn was er geen wordende kerk, maar de bestaande kerk. Daarom zijn alle gelovigen al binnen. De volheid van de kerk is er dus altijd al geweest in zijn leer. Er schijnen dan wel ongelovigen zich te bevinden binnen haar die haar totaal verwoesten, stelt hij, maar hij wijst dan op Calvijn die het over de onzichtbare kerk had die zich bevindt binnen en kleiner is dan wat zichtbaar is.

J. Hoorn stelt dat de kerk bestaat door de scheppende kracht van het Woord van God. Die kerk is dus niet verbonden aan plaatsen of personen, maar wel plaatselijk en persoonlijk, juist omdat het algemeen is. Het heeft niks met mensenhanden te maken. God bewaart het. Deze kerk is tot de aarde gekomen, tot mensen die uit stof zijn gemaakt. Dat was de opdracht van de kerk, stelt hij, dus die zweeft niet hoog in de wolken. Hij vergelijkt het met de opdracht van de zoon die neergedaald is tot de lagere aardse gewesten. Ook al is de zoon dan daarna weer opgestegen ver boven alle hemelen, het was om alles tot volheid te brengen hier op aarde, stelt J. Hoorn.

Waar heeft hij het dan over ? Hij noemt de kerk net als Calvijn ‘onze moeder’, en niet alleen dat, maar ook ‘onze vrije moeder’. Zij is ongebonden, niet gebonden aan een persoon of kerkgebouw, maar zij is in die hoedanigheid wel hemels verbonden, als bruid. Vanwege deze vrijheid in verbondenheid zijn ook wij vrije kinderen. Daar komt het betoog van J. Hoorn in feite op neer. Hij noemt dan, weer zeer dialectisch, dat wij daarom moeten toetreden. Niet om kinderen van haar te worden, want dat zijn we al, maar om ons als kinderen van moeder te gedragen, om haar als de moeder van allen te vereren. Net als Calvijn houdt J. Hoorn er dus amazone theologie op na. Deze theologie komt ook ruimschoots naar voren in de nieuwe bijbel. Zo ook in de nieuwe bijbel catechismus.

Jezus sprak :

‘Nog andere schapen heb Ik, die niet van deze stal zijn; ook die moet Ik leiden en zij zullen naar mijn stem horen en het zal worden één kudde, één herder.’
Johannes 10:16

Let op het woordje ‘worden.’ Er ligt dus een theologische spanning tussen het worden en het alreeds zijn. Teveel gericht zijn op het ‘zijn’ kan in slaap doen sussen. We zijn nog in wording. De reformatie moet doorgaan. Stilstand is fataal. J. Hoorn stelt dus zeker wel dat we moeten ‘toetreden om ons als kinderen van moeder te gedragen,’ wat een synoniem is van ‘wording’, dus dit is allemaal semantiek. Als er teveel de aandacht wordt gericht op de wording, en dit is een menselijke wording, een valse wording, dan moet juist de zijns-factor van het inwendige aangebracht worden, wat ook wel nodig was in de vrijgemaakt gereformeerde kerk, waar ook wel degelijk het gevaar lag dat er hard werd gewerkt aan eigen koninkrijkjes. Al met al was de kerkstrijd van de jaren 80 om het kerkbegrip dus van belang. Het bracht verdieping aan. Men nam zorgvuldig onder de loep aan beide kanten wat men nu eigenlijk geloofde.

DE STRIJD VAN KERSTEN TEGEN DE ANDERE JEZUS

Kersten was woedend met het komende kerstfeest van 1920. Hij was als Jeremia apart gezet in de toorn en het oordeel des Heeren. Hij spreekt erover in de Saambinder van 10 december. Hij noemde dat het kerstfeest allemaal om het uitwendige ging, het dreigde meer en meer te ontaarden. Nee, pasen, daar moest de wereld niet zoveel van hebben, stelde hij, want op het pasen stond de leeuw van de stam van Juda op in overwinning om verschrikking te verspreiden over alle helse wachters, met dodelijke schrik en beroering. Het kerstfeest was aantrekkelijk voor de sentimentele wereld, stelde Kersten, want die is natuurlijk gebaseerd op het emotie-denken en ook emotie-theologie, en daar paste een onschuldig kind in doeken gewikkeld prima bij. Kersten noemde het een licht bewogen oppervlakkig aangedaan feestelijk gevoel waar de wereld door werd gedreven. Kersten bulderde dat er juist spot werd gedreven met het hemelse geboren kind. Allemaal zitten ze om de kerstboom om op de geschenken te wachten, en die kerstboom zou zelfs in de herberg te vinden zijn. Het was tot een feest van vermaak geworden, en de eigenlijke boodschap was uit het zicht verloren. Ook dronkaarden zijn met dit feest gemoeid, stelt Kersten.

Kersten was vol met de toorn des Heeren die op hem was nedergedaald, en hij gaf precies aan wat er gaande was, want hij stelde dat het onschuldige kindeke de mens ten val was gezet. De doeken, de kribbe, de stal, alles zou in het oordeel op de ziel van de mens branden. Ja, hij stelde dat omdat ze God probeerden te bedriegen, God hen zou bedriegen, en daartoe was Jezus gezonden. Als valstrik. Dat was hun verdiende loon. Ook Calvijn stelde dat

de sier-Jezus hen tot het verderf zou leiden. Het is dus allemaal niet zo onschuldig. Ze hebben een bom naar binnen gehaald. Het is het paard van Troje. Wat voor een Jezus-gruwelen hebben de mensen van het evangelie gemaakt. Het lijkt nergens meer op. Het is niet meer zoals het was. Ze zijn er met een andere Jezus vandoor gegaan die niets meer met de hemelse leer heeft te maken. Een ander evangelie is er in het westen gepredikt. Het is allemaal new age en persoons-verheerlijking. We worden in het westen totaal maar dan ook totaal bejezust, waar de oude vaderen tegen streden en tegen waarschuwden.

Het kindeke zou in ons geboren moeten worden, stelde Kersten. Hij vraagt zich af wat die afgekapte boom met lichtjes en geschenken moet in kerk en huis, en stelt dan : Breek af die kerstbomen, en komt tot de conclusie dat al zou het kindeke duizendmaal geboren zijn, maar niet in u, dan is het voor u verloren.

Kersten was een veel vuriger prediker tegen de wereldsgezindheid dan Kuyper, die nog vol met compromissen zat. 1913 was een belangrijke Veenendaalse uittocht uit de Kuyper kerk tot de leer van Kersten. Die zat toch een laag dieper dan de gereformeerde kerk. Ook de kerk van Kersten had zijn problemen. Daarom moest de afscheiding in 1953 wel komen, de Steenblokkiaanse afscheiding, en ook toen waren ze er nog niet. Het is een doorgaande reformatie. Hier leidden de christelijk gereformeerde kerk en de gereformeerde gemeente die zich afgescheiden hielden van de Kuyper kerk wel naartoe uiteindelijk.

Een zelfde betoog zoals Kersten hield over het wereldsgezinde kerstfeest kan men ook houden over de wereldsgezinde verjaardagsfeesten. Ook Jeremia moest zich van dat soort feesten afzijdig houden. Het zijn verleiders langs het smalle pad die de mens willen teruglokken. Pas op voor de omkopers, de phishers, de groomers. Zij kennen door en door de zwakke plekken van het vlees, en maken er zeker gebruik van om het maximaal uit te buiten voor de Laodiceaanse koophandel. Ze leiden je van product tot product, totdat je zelf ook een product bent geworden. Ontwaakt gij die slaapt. Het is al laat.

In principe riep J. Hoorn (1949-2013) niet meer. Het getal van de ware kerk was al vol. Daarbuiten was de schijnkerk. Ismael riep ook niet meer. Die had ieder mens tot zijn vijand, als een beeld van het toetsen. Paulus stelde dat we iedere gedachte als krijggevangene moesten nemen. Wij moesten worstelen met elk idee, elk bedenksel. Ismael ging dieper in de wildernis dan enig mens was gegaan, om alles achter te laten. In het diepste van de wildernis bouwde hij zijn gebedsoord. Hij baande de weg. Hij was geen roepende in de woestijn zoals Johannes de Doper. Hij was verstoten, en moest zien te overleven ver weg van de mensheid. Soms is dat nodig, maar we mogen het nooit verabsoluteren. Het is onderdeel van de dialectiek, van het draaiende wiel van de theologie en God's voorzienigheid en soevereiniteit.

God's profeten spreken soms duistere raadselen. Het één sluit het ander niet uit. Jezus sprak soms ook harde woorden die niet begrepen werden, en dan verlieten de mensen hem soms, in hun verharding. We moeten de hemelse woorden op hun diepte schatten. Bovenal gaat het om geestelijke betekenissen. Als de leeuw brult dan is het hard, wreed, snijdend en onbegrijpelijk, zielsverwoestend, maar dan kan alleen de Heere uitleg geven. De Heere zal zich nooit schikken naar de begeertes van de mensen, want die zijn eigengerechtigd en verduisterd in hun gedachten en hun hart.

1e Jaargang, nummer 22, 1 oktober 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : De Goudse kerkscheuring (1974-1976), en Calvijn en de Evangelisten - 8

DE GOUDSE KERKSCHEURING (1974-1976)

Jezus is tot dingbegrip geworden in de moderne kerken. Het functie-begrip hebben ze weggekapt, en het een eigen functie gegeven. Kersten was woedend over het Jezus-misbruik in zowel wereld als kerk. Ze hadden van Jezus een object tot vermaak gemaakt. De gemeente raakte na het heengaan van Calvijn steeds meer en meer verwend, en dit drong ook steeds meer door in de gereformeerde gemeente na het heengaan van Kersten. Vandaar dat C. Steenblok stelde bij de grote 1953 scheuring dat de gereformeerde gemeente wereldsgezind aan het worden was, en ook oppervlakkig en voorwerpelijk. Jezus werd als een sluierterm gebruikt, als een voorwerp. Het ging niet meer om de inhoud. In het Hebreeuws is yeshua het sterven aan jezelf op het slagveld. Kijk wat ze ervan hebben gemaakt. Het is een pot met een smeerseltje erin geworden. Het heeft vele gemeentes een ‘air’ gegeven, met hun sier-Jezus, waar Calvijn ook in grote woede tegen predikte. Kersten stelde dat Jezus was gezonden als een valstrik voor de wereldsgezinden, voor de objectivisten. Alles wat ze ervan hadden gemaakt, het stalletje, het kindeke in doeken gewikkeld, de kribbe, enz. het zou hen kapot branden in het oordeel. Ja, het zou branden in hun handen. Het zou hun ogen gaan wegbranden. Dat komt ervan. Kersten was woedend op al die spot, want dat was wat het was. Jezus was slaaf geworden van hun begeertes, en allemaal die makkelijke wegen die ze hadden gemaakt, alsof Jezus een ja-knikkende opa is, een suikeroompje.

Nu was de gemeente aan het afdrijven. Kersten was heengegaan, en C. Steenblok richtte de GGiN op als een ark van Noach, en bleef waarschuwen. Zijn hamer bleef kloppen. Ook binnen de gereformeerde gemeente waren er Steenblokkianen, zoals de predikant M. J. van Gelder (1938-2021). In de zeventiger jaren was er een grote strijd om de gereformeerde gemeente, tegen van Gelder, want hij predikte min of meer Steenblokkiaans en beschouwde de gemeente in grote lijnen als onbekeerd. Hij zou te voorwaardelijk prediken, alsof de zondekennis voorwaarde is voor het heil, en daar viel de kerkeraad van Gouda hem op aan, en ze dienden bezwaar tegen hem in, wat uiteindelijk tot een scheuring leidde waardoor ze Hervormd werden.

Er was een lichtere, meer evangelische vleugel die door de aanval op de Steenblokkiaan M.J. van Gelder graag de gereformeerde gemeente zou willen overnemen, maar uiteindelijk moesten ze toch wijken voor de zwaardere predikanten. De zeventiger jaren kenmerkten zich door deze aanvallen.

M. J. van Gelder wees op het voorbeeld van de gereformeerde oudvader Ralph Erskine (1685-1752), die stelde dat geboden en evangelie als naald en draad waren. Eerst gaat de naald vooruit en trekt dan de draad mee, dus de geboden prikken ons, waardoor we aan de zonde sterven, als zaad in de grond, wat in principe het evangelie is. Natuurlijk zijn er dus voorwaarden in de natuur. De mens wil het onvoorwaardelijke en het voorwerpelijke, maar dat is iets van het vlees wat moet sterven. De predikanten zijn geroepen om deze boodschap te prediken. Vaak staan dan de lekenkerkeraden die van toeten noch blazen weten tegen hen op. Die willen alles de gemakkelijkste weg. Zo bazen ze de predikanten weg, of de predikanten weten stand te houden, want vele predikanten stonden achter M.J. van Gelder.

CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 8

Als we het over Calvijn’s nuances van tulip hebben, dan wijzen we bijvoorbeeld op zijn verklaring van Mattheus 22:37, over het liefhebben van de Heere uw God.

Calvijn stelt dat we God op een hele andere wijze moeten beminnen dan de mensen doen. God vraagt geen dienst en eerbewijs, stelt Calvijn, maar liefde, want de liefde is de vrijwillige dienst, die God behaagt. Hij stelt dat de liefde tot God het begin van de vroomheid is, want God wil niet dat de mens gedwongen gehoorzaamt. Dat veracht God. God wil ongedwongen en vrijwillig gediend zijn. Hier spreekt Calvijn dus over die diepere natuur in de mens. Dit gaat ook in tegen de al te dwangmatige tulip. Hij matigt dus tulip hier, en laat het meer van twee kanten komen, anders zou de mens slechts een slaaf zijn van God, wat God dus niet

wil.

Calvijn valt hier twijfel aan als de moeder van de traagheid, waarmee in principe wispelturigheid wordt bedoeld. Er is goede twijfel en slechte twijfel.

In de theologie van Calvijn zijn meerdere lagen aangebracht, als we het over de wil hebben, want onder de wil van God ligt het raadsbesluit van God, en onder de wil van de mens ligt nog de diepere natuur van de mens, waardoor het ook niet anders kan dat Calvijn's beschrijving hiervan dialectisch is. Er spelen dus een heleboel factoren mee waardoor het dus telkens anders is.

Al met al, stelt Calvijn, moet de mens er om bidden beteugelt te worden met een gewillige vrees, opdat we niet bandeloos en goddeloos worden onder de brandmerken van de tucht, want dat zou meer kunnen losbreken. De naakte kennis van de wraak die God nemen zal zou ons anders nog meer kunnen opstuwen. Calvijn waarschuwt ook dat we het koninkrijk der hemelen niet naar vleselijk gevoel beoordelen en niet naar de kleine maatstaf van het verstand, maar wij moeten het verborgen raadsbesluit van God aannemen en bewonderen.

'Wij waren deels demonisch bezet', stellen de oudvaderen in de wolk van getuigen (Kersten), vanwege de duistere tijden waaruit de kerk komt. Het is daarom ook onzin om de oudvaderen te gaan verabsoluteren en vergoddelijken, want zij waren ook nog gewoon op weg. We moeten ze wel eren en van ze leren. Calvijn was ook veel duisterder bij nader inzien dan mensen over het algemeen dachten. Hij was niet vies van de doodstraf, en ook niet van marteling, als dat in zijn ogen toepasselijk was, en dat kon ook vanwege zijn 'vergoddelijking van de staatsrechten'-leer, wat echt niet wilde zeggen dat hij alles maar van de staat pikte, maar het ging dan meer om de kruizing tussen God en staat, en men zou alleen de overheid moeten dienen naarmate de godsdienst dat toestond. (Verkl. Mattheus 22:21)

Nee, dat ging verkeerd bij Calvijn. Hij sprak de doodstraf ook goed. Het werelds gezag is door en door corrupt, ook al is de kerk eraan verbonden, want er was ook een corrupte kerk, volledig afgetrapt van haar profetisch en demonologisch fundament. Men werd gedreven door bijgeloof gebaseerd op misvertalingen. Het was in die dagen ook gevaarlijk om het oneens te zijn met Calvijn. Hij was er niet vies van als andersdenkenden de doodstraf toebedeeld kregen, en misbruikte hierin ook zijn eigen gezag. (zie bijv. zaak Servetus) Dit wordt steeds meer door calvinisten erkend, dat Johannes Calvijn ook een zeer duistere kant had die niet goedgepraat kan worden, maar wat ook met de tijd zelf had te maken. De kerk was nog bezet terrein. En dan is het van belang af te meten wat nu de daadwerkelijke en ware kerk is, zoals in de tachtiger jaren gebeurde en moest gebeuren. Calvijn kende de corruptie van de kerk, en streed er ook tegen, maar zat daar zelf ook deels nog onder. Het is daarom een brug te ver om Calvijn te gaan verabsoluteren en objectificeren. Hij was een grootmacht in de kerk waardoor God werkte, en God fundament legde, maar het moet niet overdreven worden. Zo is dat met meerdere dingen, ook met bijbelse fundamenten, waar Karl Barth op wees. Verabsolutering van voorouderlijke macht heeft niets meer met het smalle en lange pad naar het hemelse Jeruzalem te maken. Dat is de deus ex machina. De voorouders hadden geen supermacht. Het waren geen superhelden die alles konden en alles wisten. Dat zou een zwaar Laodiceaanse gedachte zijn van 'zij hadden aan niets gebrek, waren rijk, en hadden de volle waarheid al,' terwijl ze naakt, arm en ellendig waren. Het is een gevaarlijke gedachte die in de kerk is binnengeslopen. Het heeft de mens doen indutten. Zelfs de oude bijbel stelde al dat er rovers waren in het heiligdom. Oh, blind volk, laat uw blindheden en fabels toch los. Kersten sprak in 1920 al profetisch dat Jezus tot valstrik was gekomen, voor hen die het voorwerpelijk tot een afgod van plezier hadden gemaakt, geheel los van de betekenis. Ze liepen weg met hun kindeke Jezus, als een bespotting, maar het zou in hun armen gaan branden in het oordeel. Ze zouden wensen dat ze de stal en de kribbe niet hadden aangeraakt op die manier, om er koopwaar van te maken.

Wat heeft men met die waarschuwing van Kersten gedaan ? Het is alleen maar erger geworden. De geest van lichtzinnigheid en overmoedige dartelheid brak steeds meer en meer door in de kerk, vooral na het heengaan van Kersten en het vertrek van C. Steenblok. Ook het heengaan van Klaas Schilder bracht de kerk in valse gerustheid. Nu kon de kerk doorgaan met feesten. Daarom waren de Goudse scheuringen in de zeventiger jaren ook op zijn plaats.

De geesten om ons heen zien ons niet, kennen onze taal niet, maar zij spelen in op de problemen, werken met het materiaal hen gegeven, ook al begrijpen ze het niet. Zij komen uit een hele andere wereld. Zij zijn de voorwerpelijken.

In zijn verklaring van Romeinen 13 over het gehoorzamen van de overheid raast Calvijn door, volledig voorbijgaande aan het feit dat het verkeerd is vertaald. Hij gaat zo ver te stellen dat zij die tegen de doodstraf strijden die door de overheid wordt opgelegd tegen God zelf strijden die hierdoor de hemelse wraak uitoefent. Hij geeft de staat bijna goddelijke status, direct of indirect. En hij waarschuwt tegen wat hij nieuwsgierigheid noemt over het uitpluizen van hoe die rechterlijke staatsmacht werkt, dus hij gaat zo volledig voorbij aan de noodzaak van de

geestelijke territoriale oorlogsvoering, alhoewel hij het op andere plekken ook weer nuanceert en matigt, vanwege zijn dialectische natuur, maar hij doet soms zeer gevaarlijke uitspraken, zeer kort door de bocht, en pas veel later probeert hij dat dan weer af te zwakken. Je moet daarom ook niet met zinnetjes wegrennen, maar het in het grotere verband blijven zien, maar het is al erg genoeg. Calvijn gaat zichzelf soms flink te buiten, en fantaseert en speculeert er op los met ruige uitspraken alsof de volheid des Heeren al is gekomen en in de staat is nedergedaald, wat 'pseudo-theologische romantisering' is, als een bijwerking van de deus ex machina, die ook deels door Calvijn heenwerkte, hoe geleerd en genuanceerd hij ook vaak was. Hij had twee zijden. Hij was ook nog deels bezet gebied. Soms was het gewoon bruut op het niveau van een theocratische flutroman. Wij moeten in de gaten blijven houden dat de duivel de overste is van deze wereld, zoals de oude bijbel ook terecht heeft gesteld, en ons ervoor heeft gewaarschuwd. Dat het een gesel in God's hand is wil niet zeggen dat we dan alles maar schoon kunnen praten met mooie woorden. Er is ook een strijd te leveren, en zeer zeker spreekt Calvijn ook zo nu en dan over die strijd. Hij is en blijft dialectisch, maar dat gaat niet altijd goed. Het is een oude machine van levensbelang, maar ook met doodsgevaar, want er ontbreken nogal wat schakels. Vandaar dat de reformatie verder moest na Calvijn, maar ook waren die ontbrekende schakels potentieel en sluimerend aanwezig in de dieptes van zijn leer, als die tot een goede exegese zouden komen. Vandaar dat calvinistisch-gereformeerde exegese zo belangrijk is tegen de geest van al te gemakkelijk neo-calvinisme die het al te veel afzwakt en te waterig maakt (Kuyper). Hierin was de predikant W. den Hengst sleutel in de Veenendaalse kerkscheuring. Uiteindelijk voegde hij zich bij Kersten.

Nu, het geraas van Calvijn over Romeinen 13, het geheel uit zijn verband halende en uit de oorspronkelijke grondtekst, is de basis van het TULIP-gebeuren, net zoals Calvijn's leer van de eeuwiggroeiende blijdschap, en zo deelt hij zijn opium uit, ook wel ED-TULIP genoemd, of de TULIP of ED (de tulp van Ed). We krijgen hier een beetje zicht op welk skelet Calvijn vereert, onder wiens plak hij zit, als een mascotte, een familie-wapen, of clan-wapen, en eerlijkheidshalve gaat hij met deze mascotte of afgod om als eb en vloed, want Calvijn komt dan weer tot zijn zinnen, en relativeert alles dan ook weer, na zijn al te krasse uitspraken, maar het blijft potentieel gevaarlijk, en dat moet gezegd worden. Al met al is het Russisch roulette, en zijn er overal gevaarlijke boobytraps in de leer van Calvijn die ontweken dienen te worden, die ontruimd dienen te worden, geanalyseerd en uitgeschakeld, door ze in ruimere context te plaatsen. Wij zijn geestelijke mijnenruimers in dat opzicht. Toch is er een weg hier doorheen. Men moet de wildernissen van Calvijn leren kennen. In de stad blijven is geen optie. We worden geroepen. Het calvinisme is een ruwe diamant. Calvijn staat hoe dan ook voor een belangrijke uittocht uit Laodicea.

1e Jaargang, nummer 23, 2 oktober 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Een zwaar onderwerp waarover vele misverstanden zijn, en Bespreking van Den Hengst’s kerkgeschiedenis in de Saambinder

---

EEN ZWAAR ONDERWERP WAAROVER VELE MISVERSTANDEN ZIJN

De zonde tegen de Heilige Geest, ook wel de onvergeeflijke zonde genoemd : Wat is het precies ? Feit is dat de psychiatrische klinieken volzitten met mensen die denken deze zonde begaan te hebben. Toen Kersten jong was hoorde hij ook over deze zonde, en hij werd bang. Later riep hij op tot grote voorzichtigheid over dit onderwerp, niet tot vooroordelen te komen als mensen zich wereldsgezind gedragen, want de duivel is sluw genoeg om mensen in hun onnozelheid te vangen met dit soort dingen.

Wij hebben het altijd uitgelegd als : De onvergeeflijkheid zit hem erin dat zij de zonde niet goedmaken en zich daarin volharden, want er moet altijd bekering en goedmaking vooraf gaan aan de vergeving van de zonde. Zij die dus een onvergeeflijke zonde hebben gedaan hebben dit niet per ongeluk gedaan, maar doen het expres en willen het niet goedmaken, totdat ze aan de zonde gelijk zijn geworden. Zoals Kersten het zegt : die zonde is hartelust die zich moedwillig verhard en berouw uitsluit, dus dat doet die zonde zelf. Als je bang bent dat je die zonde hebt bedreven is het dus een teken dat je die zonde niet hebt bedreven, want bedrijvers van die zonde maken zich daarover niet druk.

Kersten stelt dat hen die in onuitsprekelijke droefenis en benauwdheid zijn gekomen vanwege de gedachte aan die vreselijke zonde daarvan vrij zijn. (De Saambinder, 10/12, 1920) Hij stelt dat degenen die in die zonde leven hoog van hart zijn, nooit innerlijk verslagen zijn, ze hebben geen smart over de zonden. Ze zijn onvergeeflijk puur omdat ze daartoe niet in aanmerking willen komen. De zonde is hen goed zo. Daar hebben ze voor gekozen. Op zo’n punt komt niemand zomaar. Er is hoop voor hen die tot de wereld dwalen, en tot hen die spotten. Er is hoop voor hen die Jezus hebben gekruisigd, want zelfs Jezus bad nog voor hun vergeving. Kersten stelt dat de bedrijvers van onvergeeflijke zonde weten wat ze doen, en dat die zonde niet in God’s kinderen is.

BESPREKING VAN DEN HENGST’S KERKGESCHIEDENIS IN DE SAAMBINDER

Vanaf het prille begin van de Saambinder in 1919 gaf W. den Hengst, bekend van de Veenendaalse kerkscheuring (1913), kerkgeschiedenis lessen in het blad. Hij was inmiddels min of meer een Kersteniaan geworden, oftewel overgegaan met het grootste deel van zijn gemeente tot de gereformeerde gemeente, na gediend te hebben in de gereformeerde kerk van Kuyper. Het was voor hem allemaal niet meer houdbaar in de Kuyper kerk.

Hij spreekt over de lijn van reformatie en deformatie die langs elkaar liepen in de kerkgeschiedenis. Hij noemt dat ver vóór de reformatie het land Germaans was met Batavieren en Friesen. De Germaanse stammen waren ruw en hielden van honigmede, bier en dobbelspelen, stelde hij. Dat was nog voordat het christendom op kwam zetten. Hun godsdienst was natuurdienst. Hij noemde dat er een verschrikkelijke oorlog kwam tussen hun goden, waarbij in vergelijking de eerste wereldoorlog slechts kinderspel was. (Saambinder, 12/12, 1919)

Het hele mythologische verhaal van de Germanen kruiste ergens met dat van de christenen. Den Hengst bespreekt dan de komst van Willibrord, die vijf moederkerken stichtte in Nederland. (SB, 9/1, 1920)

De Friezen en de Saksen in Nederland waren gehecht aan hun zonden van bloedwraak en drank, gepaard gaande met hun dobbelspelen, stelde den Hengst. Ze waren ook gehecht aan hun vrijheid hierin. Ze werden overwonnen door Karel de Grote, die hen drong het christendom te omhelzen. Maar dit zorgde voor een oorlog met de Noormannen, de Odin-vereerders, die fundamentalistisch germaans waren en na Karel’s dood met hun drakenschepen kwamen om de kerkelijken te doden of weg te voeren, en om kerken en kloosters te verwoesten. Ook gehele steden en dorpen werden verwoest. De christenen baden om verlost te worden van de noormannen, stelde den Hengst. Rond het jaar 1000 werd het rustiger, hielden de aanvallen op. (SB, 13/2. 1920)

Hij stelde dat het christendom verviel tot vormendienst en werd als de doodsvallei van Ezechiël (SB, 9/4, 1920)

Hij bespreekt dan de opkomst van de boete predikers, bijvoorbeeld de Waldenzen, de armoedsbeweging. Hij noemt ze de voorlopers van de hervorming. (SB, 14/5, 1920)

Hij heeft het dan over de reformatie in Nederland, die eerst in de zuidelijke Nederlanden (België) begon. Er was strenge weerstand door Karel V. Mensen werden gemarteld. Velen vluchtten uit Nederland en hebben in andere landen toen Nederlandse ballingen-kerken tot bloei gebracht. Overal werden er heimelijke kruisgemeenten opgesteld. Ze moesten ook schuilnamen gebruiken, om niet door de vijand te worden ontdekt. In 1567 werd Alva naar Nederland gezonden. Nog meer mensen ontvluchtten toen het land, want er zouden nu wat moordjaren komen. Hij was gekomen om de ketters te straffen. Na het volk gemarteld te hebben vertrok hij weer in 1573.

Met de komst van Alexander Farnese, de hertog van Parma, werden de zuidelijke Nederlanden heroverd voor Spanje. In 1584 en 1585 was er een grote uittocht van zuidelijke gereformeerden naar het Noorden, naar het vrijgevochten Holland, stelt den Hengst. De hertog werkte hieraan mee, dus die was milder naar de calvinisten toe dan zijn voorgangers. Ook trok men naar Zeeland. Zuid-Nederland liep leeg. De eerst grote bloeiende handelssteden van het Zuiden waren dood. Het calvinisme had dit allemaal meegenomen in de uittocht. (SB, 8/10. 1920)

Het calvinisme was toendertijds rijker dan het nu is, want er is veel weggekapt door het modernisme, om het voor deze tijd populair te maken. Men heeft water bij de melk gevoegd. (Dat is overigens een nieuwe bijbels gezegde) De uittocht van de Zuidelijke Nederlandse calvinisten naar het Noorden had een grote invloed op het Noorden. Het calvinisme begon daar toen het veel mildere zwinglisme te overvleugelen. Den Hengst stelt dat het Calvijn is geweest die hoofdzakelijk de reformatie in Nederland heeft bevorderd en geleid. (SB, 12/11, 1920)

Dan bespreekt Den Hengst het overblijfsel in de zuidelijke Nederlanden. In west-Vlaanderen heilden de wilde geuzen, ook wel bosgeuzen genoemd, al tijdens de dagen van Alva stand, in een uitgestrekt bos- en heuvelland bij Oudenaarde, stelt Den Hengst. Ook hun nakomelingen hielden daar stand. Er werden daar zeven vlaamse kruisgemeenten opgesteld. Hij spreekt ook over een jarenlange geheime gereformeerde gemeente in Antwerpen. (SB, 26/11, 1920)

Hij heeft het dan over Wouter de Lutherse monnik die in 1520, dus een paar jaar na de reformatie in Duitsland, in Zuid-Holland predikte en in Delft de grondslag legde voor de eerste gereformeerde gemeente in Nederland. Maar het was gevaarlijk vanwege de vervolgingen door Karel V om kruisgemeentes op te stellen, stelt Den Hengst. En één zwaluw maakte nog geen zomer, stelde hij. Tienduizenden werden er gemarteld en gedood, en velen weken naar andere landen. (SB, 10/12, 1920)

1e Jaargang, nummer 24, 3 oktober 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Gewoon schaap of geslacht lam ? en Te licht bevonden

---

GEWOON SCHAAP OF GESLACHT LAM ?

Een verlamde man wordt als een lam, of geslacht lam, tot de amazone gebracht, oftewel de leidsvrouw in de leer van Calvijn, als een beeld van het Woord. Ook C. Steenblok werkte verder op dit beeld, namelijk dat een man zijn vleselijke mannelijke kracht in verbrokenheid diende te verliezen om tot de Heere te komen.

Als Jezus het in zijn eigen taal, het Aramees, over de schapen heeft die zijn stem horen, dan kan het ook vertaald worden in ‘lammeren’. Het laat zien dat ze ook Jezus in zijn dood volgen, als geslachte lammeren. Schapen zijn soms een beeld van kuddegezindheid, en dat kan al snel verkeerd aflopen. Schapen kunnen soms valse volwassenheid uitbeelden, als iets Laodiceaans, terwijl het geslachte lam wat zich vernedert heeft tot de dood daar juist tegenin gaat.

Hetzelfde woord wordt in het Aramees gebruikt voor het verloren schaap, dus er kan ook ‘verloren lam’ bedoeld worden, wat er ook op wijst dat men een heleboel van het lam heeft weggegooid, het dagelijkse offer heeft gestaakt, het kruis heeft weggeworpen. Dan wijzen we op Filippenzen 2, op het zijn van de minste, te gaan tot de kruisdood opdat alle vlees afsterft. Dat heeft niet slechts Jezus gedaan. Dat moeten we allemaal doen. Calvijn noemde Jezus een voorbeeld en een herinnering, en er zou nog verdieping moeten komen over wat het nu precies was en voorstelde, wat het betekende, wat voor functie het had, want ze waren in die tijd er nog niet klaar voor. Dit was slechts de taal waarin men deze boodschap doorkreeg. C. Steenblok stelde dat ze nu nog de nieuwe taal moesten ontvangen, de nieuwe tongen, namelijk van het klagen, wenen en zuchten over de zonde, als een smeekbede tot de Heere.

Maar men kwam slechts als schapen tot de Heere. Men wilde geen geslacht lam zijn. Men wilde de natuurlijke en vleselijke krachten niet verliezen. Men wilde nog wat voorstellen onder de schapen. Men wilde nog bewonderd worden. Men wilde nog vleien. Men wilde geen kind worden. Dat is een probleem, ziet u, dat ze al het Aramees hebben weggekapt uit het evangelie, en het zo een heel ander, heel eenzijdig evangelie is geworden.

Kersten stelde dat de voorwerpelijke prediking niets is zonder de onderwerpelijke prediking. We mogen de diepte van het kruis, van het geslachte lam er niet uithalen, en het pad van het geslachte lam, wat we allen behoren te gaan. Men heeft dat eruit gesneden. Kersten noemde de voorwerpelijke prediking een verachtelijke prediking die stelt dat het genoeg is dat Jezus de zaligheid in zijn algemeenheid verwierf, en over de toepassing wordt niet gesproken. De voorwerpelijke prediking doet alsof het voor iedereen zomaar voor het grijpen ligt, stelt Kersten, alsof je het heil maar gewoon aan moet nemen, en in Jezus moet geloven. Zo werkt het niet, stelt Kersten. De oppervlakkige belijder wordt zo in slaap gesust. De kerken zitten vol met volgzame schapen van dit andere, voorwerpelijke evangelie. Ze zijn gerust in hun historische geloof, stelt Kersten. Ze kibbelen maar, en zijn vol met vooroordelen, en vleien ondertussen met de brave predikanten die hen naar de mond spreken, die het Woord des Heeren niet durven te prediken, maar water bij de melk hebben gevoegd om het de mensen niet te moeilijk te maken, het hen naar hun zin te maken. Het zijn geen kerken meer, maar tenten van vermaak. Met de hete aardappel in de keel brengen ze hun slaapliederen, dat het al volbracht is, en dat Jezus hen onder hun hoede heeft, maar ze prediken niet van berouw, bekering en boetvaardigheid, van het afdalen in de putten van de zondekennis. Ze prediken niet de daadwerkelijke verhouding tussen Adam en Jezus. Ze spreken afrondend.

Ze prediken het smalle pad en de enge poort niet, waardoor maar enkelen zullen kunnen gaan. Kersten noemt de voorwerpelijke, oftewel oppervlakkige prediking hetgeen de mens doet verstenen. Hij noemt het gekibbel van de voorwerpelijke kringen die strijden tegen de predikanten die het Woord nog brengen. Er wordt eindeloos over geklaagd, want ze hebben verwende oren, stelt hij. Ze hebben hun eigen speciale lievelingspredikanten waardoor ze op droggrond gerust zijn geworden voor de eeuwigheid. Dit soort religie is de opium van het volk. Dan moeten we opstaan. Dan moeten we op de bazuin blazen : ‘Oh volk, keert toch terug, wordt toch wakker.’

Kersten stelt dat ze door een overmaat aan voorwerpelijkheid hun geweten hebben verloren. (SB, 9/4, 1920).

TE LICHT BEVONDEN

We mogen Jezus niet te grabbel gooien, stelde C. Steenblok. Zij die niet weten wat zonde is en hoe diep zonde gaat en hoe de wereld in zonde is gevallen zouden een gevaar kunnen zijn in de hemel, en daarom worden ze niet toegelaten. Laten we goed beseffen dat C. Steenblok onder een engelenmacht stond om deze belangrijke boodschap te prediken, net als Kersten. In wezen was C. Steenblok de opvolger van Kersten, en dat begon men in de gereformeerde gemeente meer en meer te ontdekken, en meer en meer predikanten werden Steenblokkiaans, omdat ze het grote verval om zich heenzagen waar C. Steenblok zo voor had gewaarschuwd. En ja, hij had ook tegenstanders in de gereformeerde gemeente, de lichtere predikanten, die het volk graag bedrogen en van Kersten waren afgeweken na zijn dood. Mierzoete snoepjes zouden het volk niet kunnen redden. Ze hadden een bitter medicijn nodig. Predikanten hebben een grote verantwoordelijkheid naar hun toehoorders. Wat Kersten, C. Steenblok, F. Mallan en ook M.J. van Gelder en vele andere Kersteniaanse en Steenblokkiaanse predikanten in de GG en de GGiN zagen was dat de kerken vol zaten met ingedutte schapen die niet op het pad van het geslachte lam waren. Ingedutte, kibbelende, roddelende, vleiende schapen, die erin roemden dat ze ‘leken’ waren. Hun lichte predikanten van de gemakkelijke genade die elke zondag trouw hun snoepgoed strooiden deden al het werk voor hen, en dachten alles uit voor hen. Daar roemden ze in, als verwende babies, en de zwaardere Steenblokkiaanse predikanten die om hun zieleheil gaven en de waarheid predikten konden de zak krijgen.

Laodiceaanse schapen waren het, die gefokt werden door de overste van de wereld en de wereldse kerk. Wij mogen hierover niet zwijgen. C. Steenblok streed net zoals Kersten tegen de algemene verzoeners die het volk drogeerden. Wilde weldoeners zijn het, vol van leugen, want het volk wordt door gebrek aan kennis gefokt voor de slacht. Het zijn huurlingen, geen herders. Ze zitten op de stoel van Eli en zullen te zacht bevonden worden.

Het roepen tot de Heere, stelt C. Steenblok, is een ander roepen. Dat is een roepen van Godswege, van het overblijfsel, zij die ontdekt zijn aan de verloren staat van deze wereld, van het eigen vlees. Dat is het hele verhaal van Adam en de donkere bruid, de zondekennis, de donkere amazone en leidsvrouw, waar F. Mallan ook over predikte in zijn verklaring van de catechismus, en waar Calvijn ook over predikte in zijn verklaring van de oude bijbel. Dat is het Woord, en dat is de kerk gebouwd op het Woord, de leermeesteres en moeder in de leer van Calvijn. Ook C. Steenblok sprak over de moederbelofte in het paradijs en het zaad van de vrouw om het vleselijke beest te verwoesten. In het verhaal van Adam zien we hoe diep de zondeval gaat. Het is een gedicht, een psalm, een klaaglied. Het is zo donker geworden om ons heen, en als de mens die duisternis niet kent, dan kan de mens nooit tot het hemelse inzicht komen. Dat inzicht moet in zijn hart gegraveerd worden. Dan gaat het Woord open. Dan worden de zegelen verbroken, iets wat alleen het geslachte lam kan doen, wat inhoudt dat we alleen in verbrokenheid het Woord kunnen openen.

Nu is daar die dorre doodswereld en die dorre doodskerk, van Laodicea, maar er is een weg doorheen, een weg eruit, tot het hemelse Jeruzalem, wat zo’n lange en smalle, moeilijke weg is, dat je vlees het niet zal overleven. Daar kun je alleen komen door volledig aan jezelf af te sterven, zodat je vlees God niet in de weg zal staan.

Het ligt niet voor het oprapen, geliefden. God is geen hoer. God laat zich niet verkrachten. Het Woord is leermeesteres en amazone, en zal strijd voeren tegen dat grijpende, rokkenjagende mannelijke vlees, want dat dient te sterven. Het schaap moet lam worden. De man moet tot kind worden, zoals de nieuwe bijbel ook stelt. Geliefden, dat theologische stuk kunnen en mogen wij niet overslaan. Er is teveel protserig mannenvlees in de kerk, en het vrouwenvlees teert daarop, als gevolg van de zondeval. We leven weer in de dagen van Noach. Het zijn de gevallen engelen, de nephilims, die hen dochters der mensen hebben verkoren, om het reuzengeslacht voort te brengen, de mannen van naam. Maar Jezus wilde geen aardse koning zijn. Hij vluchtte van de mensen weg. Als je een wild dier probeert te grijpen, dan rent of vliegt het dier ook van je weg, en dan is het vertrouwen verbroken. Dat heeft men met God gedaan. Dat wat in de kerk zichzelf als God heeft opgesteld is vaak God niet. En de kerken zijn verdeeld tegen elkaar en ook innerlijk verdeeld.

Het Jezus geheimenis is te duur voor dit soort spelletjes, zoals C. Steenblok ook stelde. C. Steenblok stelde dat met name de mannen van de algemene belofte dit deden. Zij zijn de dobbelaars. Ze proberen munt te slaan uit het kruis. Ze willen het populair maken, zodat zij ook populair zijn, want Laodicea ontvangt hen met open armen. Ontwaakt, gij die slaapt, nogmaals. Val niet weder in slaap.

C. Steenblok noemde het een door en door droeve leer waarin men verstrikt zat, met een ingebeelde hemel. God wil geen algemene relatie met de mens. God wil niets met de zonde te maken hebben. God kan daar niet tegen. Er verandert niets als men zomaar in Jezus gelooft. Zonde is zonde. De mens heeft smoesjes bedacht, maar God is God.

Die heeft niks met menselijke bedenkselen te maken. Hoeveel predikanten het ook mogen preken, het maakt voor God geen verschil. God geeft niets om menselijke titels. Laat u niet bedriegen. Volg de meerderheid niet in het kwaad. Grote aantallen gebruiken als argument is een drogreden. Het gebeurt veel. Ook in de kerk. Het is bij velen de maatstaf geworden. Men is gevallen voor het duivelse materialisme, het evangelie van de grote getallen.

C. Steenblok stelde dat het alleen voor de treurenden en de gebrokenen van hart is, zoals het Woord stelt. Waarom zou de mens daar iets anders van maken ? Alleen de treurenden en de gebrokenen van hart zijn geen gevaar voor God en het hemelse koninkrijk. Zij kunnen door de enge poort, omdat ze niet van het smalle pad zijn afgeweken. C. Steenblok noemt dit een nauw onderzoek waarin overtuiging, twisting en afsnijding dient plaats te vinden opdat deze geheimenissen ontsloten kunnen worden. (De Wachter Sions, 27/5, 1966)

1e Jaargang, nummer 25, 4 oktober 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Dichterlijke beelden uit Israel - De betekenis van het evangelie als Aramees psalmenboek, en Van Schilder tot Steenblok - van 1944 tot 1953

DICHTERLIJKE BEELDEN UIT ISRAEL - DE BETEKENIS VAN HET EVANGELIE ALS ARAMEES PSALMENBOEK

Wat is nu één van de grootste dwalingen in de moderne, westerse kerk ? C. Steenblok stelde in de Wachter Sions van 8/4, 1966, dat het bloed van stieren en bokken ongenoegzaam was om de zonden van het volk weg te nemen. Lieve help. Nee. Denk je eens in, als iemand je iets heeft aangedaan, en die komt met een dier naar je toe, en vermoord dan dat dier. Ben je dan tevreden met zo iemand ? Is dan alles koek en ei ineens ? Natuurlijk niet. Dat zou krankzinnig zijn. Het zou een bespotting zijn als we zo over God zouden denken, alsof God daarin zou trappen. De grondteksten geven duidelijk aan dat het om zinnebeelden gaat, dat het een beeld is van het opofferen van de zonde en de leugen. Het was een beeld van de zelfopoffering, en geen letterlijke dierenoffers, want dat zou demonisch zijn. De Israelieten nemen dit ook vaak niet letterlijk vanwege dat ze de betekenissen van hun taal beter kennen, maar het domme, onnozele westen heeft het letterlijk gemaakt.

C. Steenblok stelde dat er een ander en beter offer nodig was, dat de mens zelf voor de zonde moest betalen, omdat dat gerechtigheid was, maar de mens kon dit niet. De mens wist niet hoe.

We kennen allemaal het Jezus verhaal zoals dit in het westen wordt gepredikt, maar zou het echt zo zijn dat als iemand je iets heeft aangedaan alles weer koek en ei is zodra iemand anders daar voor sterft, niet eens de persoon zelf ? Zou die persoon zelf er ook letterlijk voor moeten sterven ? Zou dan alles goed zijn ? Duizendmaal nee. En dit mogen we ook niet op God projecteren. God is niet krankzinnig. Het zou crimineel zijn. Zo werkt het hemelse betaalsysteem niet. Jezus is nooit rechtstreeks voor ons gestorven. Het is een zinnebeeld, en in de Aramese en Griekse grondteksten staat iets heel anders dan dat ze in het westen prediken, waar de Nederduits gereformeerde dogmatiek van de latere Nederduits gereformeerde kerk uitvoerig over handelt. Jezus wees er op dat het vlees moest sterven, de zonde gedood moest worden, gekruisigd, opdat de nieuwe mens zou opstaan, maar heeft dit dus nooit rechtstreeks gedaan voor ons, omdat het alleen in werking zou treden als wij deel zouden hebben in die karakter-eigenschap en het vlees zouden doden. Er gebeurt niks zomaar. Jezus heeft niks zomaar gedaan, alsof je buiten levensheiliging en levensoefening om tot God zou kunnen komen. Dan zou God een freak naar binnen moeten halen ? Mensen die totaal onveranderd zijn gebleven, en denken dat een opzegversje of een historisch geloof hen wel even zou redden. Kersten was hier woest over, over deze voorwerpelijkheid, en ook Steenblok en Calvijn. Ja, zij predikten Jezus en het verhaal van Jezus, maar ze hebben nooit een gemakkelijke Jezus gepredikt, want het kwam altijd aan op de persoonlijke levensheiliging, het persoonlijk sterven aan het kruis, in navolging van Jezus. Er is geen rechtstreekse verlossing. God is niet gek. Dat zou het Laodiceaanse schapen-evangelie zijn.

Dus ja, ze hebben het verhaal gepredikt, zoals ik ook het verhaal predik, over Jezus predik, maar het vormt een organisch geheel met zelfverloochening. Het kan niet zomaar op iemand anders geschoven worden, en ook niet zomaar op Jezus allemaal geprojecteerd worden. Het is meer proza en dichterlijkheid, als een psalm met een diepere betekenis. Deze structuur zien we ook weer terug in het Aramees, de taal van Jezus.

De leken, de Laodiceaanse schapen, hebben Jezus gekaapt, en hebben zelfs gedurfd hun kerkeraden op te zetten om bruut over ingeleide, geroepen, ter zake kundige predikanten te heersen. Schoenmaker, houd u bij uw leest.

Het vlees moet gekruisigd worden, daar was Jezus een voorbeeld van en een herinnering, zoals Calvijn stelde, want het wees terug op dingen die al in het Oude Testament waren gebeurd, ook de eerdere zinnebeelden. Wel mogen we dus deze dichterlijke beelden gebruiken, maar we mogen ze niet verabsoluteren zoals ze in het westen hebben gedaan. Dat is voorwerpelijke pseudo-theologie.

Jezus gaf dus het voorbeeld dat we zelf het offer moeten brengen, onszelf, ons vlees moeten opofferen, en wij moeten onze levens opofferen ten dienste van anderen. Dat is wat Jezus onderwees, ter

navolging. Er is geen relatie met God mogelijk zomaar door Jezus aan te roepen of aan te nemen, of te geloven, maar door het pad van Jezus te volgen, deel te hebben aan zijn karakter, waar de oude gereformeerde vaderen ook op wezen. De mensen hadden snelle paarden genomen in Laodicea. Kersten stelde dat God door Jesaja klaagde dat het land van het volk is gevuld met paarden en wagens zonder eind. En Jeremia riep het verschrikkelijke wee uit over degenen die op paarden steunen. (Jeremia 31:19 ; SB, 9/4, 1920)

De mens in het westen kan geen spreekwoorden verstaan, want ze zijn die taal niet machtig. Ze zijn ongeletterd en leek. Ze hebben naiëf dingbegrip. Ze zijn voorwerpelijk. Ze hebben niets van Immanuel Kant geleerd. Ze verdiepen zich niet in theologie en filosofie, niet in kerkgeschiedenis en bijbelgeschiedenis. Ze houden het oppervlakkig, lekker makkelijk, afrondend en afraffelend, Laodiceaans.

Het leven is niet vanzelfsprekend. De weg ten leven is smal. Weinigen zullen het vinden. (Mattheus 7:14)

VAN SCHILDER TOT STEENBLOK - VAN 1944 TOT 1953

Kersten, de oudvader van de gereformeerde gemeente (1882-1948) stelde dat de mens zijn gevallen en rampzalige staat onder ogen moest komen, anders was er geen weg terug tot God. De mens moet eerst de kloof tussen God en mens onder ogen komen, en niet net doen alsof er niets aan de hand is. (SB, 13/2, 1920)

Hij waarschuwt tegen het vrije leven, los van God en godsdienst. De mens is van God losgescheurd door de zonde. Wel zijn er dus een heleboel valse goden en valse kerken, die met de zonde zijn meegekomen. We moeten de diepte dus in wat betreft het begrip ‘God’ en ‘kerk’, van naiëf dingbegrip komen tot zelfkritisch functie-begrip.
(Dooyeweerd, C. Steenblok)

Kersten wees erop dat psalm 2 ook in deze dagen in vervulling kwam, dat de volkeren worstelen om los te komen van geestelijke en hemelse banden, omdat ze willen doen wat ze wensen, losbandigheid dus. We moeten dan op het ‘niet mijn wil, maar Uw wil geschiede’ wijzen.

De lagere wil van de mens baart dan afschuwelijke ellende, die de mens vervolgens niet wil zien, stelt Kersten.

Een klein beetje zuurdeeg maakt het gehele deeg zuur. Kersten stelde dat we niet moesten blijven in de oude zuurdesem, en ook niet in de zuurdesem van het kwaad, maar dat we moesten gaan naar de ongezuurde broden van de overwinning over het vlees, in waarheid en oprechtheid. We mogen niets over laten blijven van het overblijfsel van de zonde, want dat zou ons tot strik worden.

Angelus Silesius (1624-1677) stelde : ‘Ziel! ontvlied niet het kruis; gij moet gekruisigd zijn, Of gij zult nimmermeer in 't hemelrijk zijn.’

Als de aardse mens in Openbaring de dood probeert te vinden, maar niet zal vinden, dan betekent dit dat het vlees nog niet genoeg is gekruisigd. Dan moeten we gaan tot het kruis om daar een diepere ervaring te hebben, een diepere les. De dood van het vlees treedt niet zomaar in. Het is een gevecht. Zoveel oude kennis moet afsterven, die van het vlees was. Dat kan alleen aan het kruis, in de geestelijke oorlog. Er is geen snelle dood.

Wij moeten gaan tot het verborgen manna door de strijd tegen het vlees volledig uit te strijden, geen deserteuren te zijn. Velen rennen weg van dit leger, zoeken een eenvoudige dood, opdat zij rust zullen hebben. Zij hebben rust hoger staan dan heiligheid. Valse, Laodiceaanse, verraderlijke gerustheid is de kerk binnengeslopen, als een glibberige slang, en het heeft velen ingenomen. Het voedt onze kinderen op. Onze kinderen zijn geroofd. Betuttelend spreekt het onze kinderen toe. Alles is goed in Laodicea.

We kunnen de toorn des Heeren tegen de zonden niet overslaan, niet wegwassen alsof het niets is of er niet is. Het is een natuurverschijnsel, zowel theologisch als filosofisch, als geestelijk. C. Steenblok stelde dat bij de goddelijke dreiging van de geweldige slagen van de Allerhoogste de mens nog zo rustig blijft wiegen in de stroom van zijn inbeeldingen, maar dat het ware volk van God nuchter zou zijn bij de wisseling van de jaren.

C. Steenblok noemt het een jachtige wereld die naar zijn einde snelt, een wereld waarin het leven van de mens geen waarde heeft. Er klinkt hierin een ernstige roepstem, stelt C. Steenblok, de oudvader van de GGiN (1894-1966). Wij moeten onze geestelijke vaderen en moederen eren, dus ook kennis nemen van hun prediking. Wie de oude schrijvers niet kent, fladdert maar een beetje. (Kersten)

C. Steenblok stelde dat het land in ijdelheid was weggezonken. (De Wachter Sions, 13/12, 1965) Hij noemde het eigenwillige godsdienst. Ze hadden de oude palen die de oudvaderen hadden gezet verwijderd, zodat ze wegzonken in het moeras van de godsverzaking. Vol zorgeloosheid leefden ze er op los, stelde C. Steenblok. Al hun zogenaamde wetenschappen, het medische, de pedagogie, de technologie, enz. was van zijn plaats los ten opzichte van God en de zuivere waarheid. Hij zette daar een groot uitroepteken achter. Alles ging om de mens zelf, stelde hij. Alles wees erop dat het naar zijn einde liep, en onder de vloek van God was. 1953 sloeg hard. C. Steenblok was zowel geliefd als gehaat

vanwege zijn boodschap. Hij wond er geen doekjes om, probeerde het niet goed te praten, zoals velen deden. Daarom is hij een begrip geworden waar Nederland niet meer omheen komt. Hij durfde Laodicea tegen te spreken, ook al betaalde hij daar een hoge prijs voor. Hij noemde dat het weer de dagen van Noach waren vlak voor de grote zondvloed. Men leefde zijn ijdele leven volop naar de geest van de wereld uit, stelde hij, totdat de zondvloed kwam. Wees nuchter en waakzaam, stelde C. Steenblok.

Subjectieve eigendunkelijkheid was het probleem, stelde C. Steenblok, de geest waartegenover de mensheid stond. Velen vielen ervoor in plaats van ertegen te strijden. Velen werden meegesleurd. Deze oudvader streed, zo goed en kwaad als dat ging. Het ging niet zonder slag of stoot. Soms verloor hij rondes, soms won hij. De reformatie was nog in volle gang. Hij was een waardige opvolger van Kersten, en toen nam F. Mallan het na zijn dood over. Als hij nog had geleefd zou hij alles nog meer genuanceerd hebben, zoals Berkouwer zichzelf ook bleef nuanceren en steeds meer waardering begon te krijgen voor Karl Barth. Dat was toch de weg waarlangs alles moest gaan, op tot de Nederduits gereformeerde dogmatiek van de latere Nederduits gereformeerde kerk. Zo kon men tot de verborgen pijlers van het calvinisme gaan. Het botte tulipisme zou hierdoor steeds meer ontmaskerd worden en in de juiste richting worden gestuurd. Dat was hard nodig. Zo zouden de overwinnaars komen tot het verborgen manna, het boek des levens, oftewel de nieuwe bijbel die zou komen, waarover al was geprofeteerd in het boek Daniël en het boek Openbaring.

C. Steenblok riep de mens terug tot de hemelse akker, om daar los te komen van gebrekkig historisch geloof waar van alles aan mankeert, van tijdgeloof en van ingebeeld geloof, van alle uiterlijke godsdienst, gewaande vroomheid en burgerlijke deugdzaamheid. Het zaad moet allemaal sterven op de akker, en dan kan de natuur van God het uitwerken. Dat is de ware reformatie. Hij werd weggeknald vanwege zijn tegendraadse boodschap, maar hij bleef standhouden. Hij liet zich leiden door God, niet door kerkeraden. Hij was in die zin een waardige opvolger van Klaas Schilder. 1944 en 1953 horen bij elkaar. Zij vullen elkaar aan. Wil dat zeggen dat ze er al waren ? Nee. Zij moesten ook nog van vele slangen loskomen. Er waren nog vele ingebakken leugens in de kerk waarmee nog niet was afgerekend, die nog niet waren verdiept. Dat zou later gebeuren. Daartoe is de latere Nederduits gereformeerde kerk, die een intergereformeerde kerk is. Die kerk werd in 1571 al door de Heere gegeven, toen Alva Nederland onderdrukte (1567-1573).

Door vormengodsdienst wordt de mens in het middelpunt gezet, stelde C. Steenblok. Juist in de godsdienst was zoveel wereldsgezindheid doorgebroken, ook in de kerkeraden. Daarom spoorde C. Steenblok aan om weer te horen naar de roepstem van de roede van God. God heeft de wijsheid der wereld tot dwaasheid gemaakt. (De Wachter Sions, 1/1, 1965)

1e Jaargang, nummer 26, 5 oktober 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Het pad van Zefanja, en Het geheimenis van Aser

---

HET PAD VAN ZEFANJA

Het gebod van de zondekennis is de sleutel tot het Jezus-geheimenis, en ook het hek er omheen. Niemand komt daar zomaar over. Het vlees wil het omzeilen om Jezus weg te grabbelen. Het vlees wil Jezus weer kruisigen. Het vlees is verzot op een plaatsvervangend offer, een zondebok.

Er is gereformeerde zondekennis en gedeformeerde zondekennis, die aan elkaar parallel lopen.

In de nieuwe bijbel, in Kamba 9:36 staat :
Lees deze raadselen en wordt wijs,
Er is geen heil in het doorvorsen van vele boeken,
Maar wanneer gij de Urim vindt,
Is zij tot openbaring

Nu, de urim is de keursteen, de toetssteen, en die wordt in de grondtekst van het OT veel genoemd in de offerteksten, waaraan de ‘offerdieren’ (zonde, vlees, ego) ‘geofferd’ dienen te worden, oftewel getoetst. Dat is wat offeren dus daadwerkelijk betekent : toetsen. In principe moeten we alles, ons gehele zelf, opofferen, oftewel toetsen, elk bedenksel. Kamba 8:17 stelt dat de mensen het verstand tot koning hadden gemaakt en de urim hadden verworpen. De urim is de sleutel tot het gebod van de zondekennis, want die laat de valse, gedeformeerde zondekennis afsterven, en leidt de mens in tot de ware zondekennis, waardoor er ook een weg is tot het onderwerpelijke Jezus-geheimenis.

De urim is de hersteller van de plaats van belijdenis van zonde, en van de smekingen, oftewel van de zondekennis, en is dus de sleutel daartoe. (Kamba 10:9-10)

De nieuwe bijbel noemt dan Sefanja, of de Sefanja steen, de hersteller van de urim. Sefanja is een profeet die voorkomt in het OT en ook de nieuwe bijbel. Juda of de Juda steen brengt meer zicht op de urim. (Kamba 10:9)

Sefanja wordt in de nieuwe bijbel ook wel met een Z geschreven. Zefanja is de verborgen schepping (Duizen 24:11). Dat kun je dus ook vergelijken met het verborgen raadsbesluit van God in de leer van Calvijn, de diepere laag of diepere natuur van God. Zefanja betekent de diepte van God. (II Kamba 10:10) Het is het overblijfsel.

Want laten we eerlijk wezen : Er zijn ook valse, gedeformeerde urims, toetsstenen. De mens toetst sjoemelend, en neemt steekpenningen aan ten koste van de toets. De mens raffelt het af in het toetsen, toetst zijn eigen toetsmethodes niet, heeft verdorven maatstaven, is bevooroordeelt in het toetsen, doet geen gedegen onderzoek, en komt zo tot snelle conclusies op snelle paarden. Maar Sefanja streed tegen de mammondienst, tegen het aannemen van steekpenningen (Ewa 24:16). Het is dus van belang de diepte in te gaan willen we bij de ware urim terechtkomen, oftewel te gaan tot het pad van Sefanja, en daarop ook het toetsen toetsen, dus alle toetsmiddelen en toetsmethodes, en toetsmaatstaven toetsen, blijven doorworstelen op Pniël. Sefanja was dus ook een beeld van de volharding in het toetsen. (II Kamba 11:33)

Hier gaat ook de nieuwe bijbel catechismus over in inzetting 30 :

Over de school van het toetsen

Ook de toetsmiddelen moeten getoetst worden. Het toetsen zelf moet ook getoetst worden. (II Kamba 11:43, Rivieren 15:13). De mens mag niet tot snelle zelfovertuiging komen. Twijfel is beter dan overmoedige zelfovertuiging. De mens moet de oogst niet forceren. De mens moet niet aan de barensweeën proberen te ontkomen, maar moet de volledige fase van de zwangerschap doorstaan. De hemel komt de voorzichtigen en de twijfelaars tegemoet, maar laat de zelfverzekerden in hun dwaling. (III Werktuigen 1:66) De mens moet leren toetsen. (Ewa 31:21)

De zondekennis kan gemakkelijk ontspaken. Er is gedeformeerde zondekennis die al snel kan worden tot farizeïstisch-narcistisch paranoia als plaatsvervanger van de vreze des Heeren. Dan noemen ze dat wat zonde is geen zonde, en dat wat geen zonde is noemen ze zonde. Die lijnen van ware gereformeerde zondekennis en gedeformeerde zondekennis lopen dwars door de gereformeerde kerken en gemeenten heen. De lijn van de gedeformeerde zondekennis moet bij de wortel uitgetrokken worden, en

doorgeknipt worden op verschillende strategische punten.

Juda wordt in de nieuwe bijbel ook een beeld van de urim genoemd. (Duizen 32:24, 33:11-12)

Juda is een beeld van het toetsen, maar is in het Hebreeuws ook de zondekennis, of de belijdenis van zonde (Duizen 33:20). Jezus is de leeuw van de stam Juda, die zijn moeder is, als de zoon van de zondekennis, wat ook al laat zien dat de mens geen grip kan krijgen op het Jezus geheimenis dan door de zondekennis die de urim is. De zondekennis is dus een organisch geheel met de toetswetenschap, anders zou het de zondekennis niet zijn. Alles wordt daaraan getoetst. Zo zien we ook de afdwaling van de gemeente tot de toetsloze, gedeformeerde zondekennis van de snelle paarden, de zeer beknopte Laodiceaanse zondekennis, die ook zeer bedrieglijk is. Die heeft de urim afgedekt, of overboord gegooid. Zij kwamen zo tot het valse woord van Goliath om daar letterslaven te worden, door het naïeve dingbegrip, het dorre, kortaffe objectbegrip. Het wordt al snel tot een spreken en denken in cirkels. Cirkelredenaties is waarop de hedendaagse moderne kerk gebouwd is. (Duizen 33:16-19, Duizen 19:31-33)

Juda werd een beeld van de zondekennis, omdat Juda de machteloze was, die door Israel werd geminacht. Israel plunderde Juda, en bracht het tot honger, vandaar dat Juda ook een beeld is van de honger. Juda was maar een klein volk, en daarom ontfermde de Heere zich over Juda. (Ewa 28:52)

Veel gedeformeerde zondekennis is niets anders dan zelfvleierij. Ze redeneren en speculeren totdat zij een oplossing hebben gevonden om het schoon te praten, en dat is vaak door het Jezus-toverwoord, wat Jezus-misbruik en Jezus-afgoderij is, als een afwasmiddel, terwijl de kanker van binnen blijft doorgroeien.

Hoe bij de ware zondekennis te komen is nu het grote vraagstuk voor de kerk. Wij moeten hiervoor het hongerpad van Juda begaan, die werd onderdrukt door Israel, om zo te komen tot het Jezus-geheimenis, die de zoon was van de zondekennis, waarbuiten geen wedergeboorte is. Dat wil niet zeggen dat er geen wedergeboorte is buiten Jezus op zich, maar dat er geen wedergeboorte is buiten ‘de zoon van de zondekennis’, de ‘zoon van Juda’. Dat is een geheimenis van het verborgen manna, geen object. De kerk moet loskomen van het naïeve, kortzichtige objectbegrip wat ze hebben lopen uitbuiten voor een markt. Zonder zondekennis geen wedergeboorte, maar letterslaven en naamslaven, zoals de Jezus-roepers hebben nog geen zicht op de werkelijke zondekennis. Zij zijn nog slaven van het woord van Goliath, van de zelfvleierij, van overmoedige dartelheid.

Men moet de eigen economie opgeven om tot de zondekennis te kunnen gaan. Zefanja streed tegen de mammondienst van eigengerechtigde economie, de handelsgeest die over en weer sjoemelt, in grote dartelheid. Zelfs de gedeformeerde minderwaardigheids-complexen zijn meerderwaardigheids-complexen. (Vuch 12:1) De mens moet dus minderen, waarvan Juda ook een beeld is. Zefanja is in de nieuwe bijbel de sleutel tot de urim. Het laat zien dat er geen directe weg tot de urim is, dat de mens moet komen tot de juiste schakels. De keurstenen zijn alleen voor de overwinnaars. De mens moet blijven worstelen in Pniël totdat zij het karakter van Zefanja hebben ontwikkeld in hen (II Kamba 11:33).

Er is alleen leven in diepte, waar Zefanja voor staat, en dit gaat dus tegen zomaar het oppervlakkige in. Het is een beeld erop wijzende dat we niet zomaar lichtzinnig met het Jezus geheimenis om mogen gaan. Gaan we dartel met Jezus om, dan wordt het ons tot valstrik (Kersten).

Jezus wees terug op de oude profeten. Daar lag het geheimenis verborgen. Jezus kwam als een herinnering daaraan (Calvijn).

Omdat het volk de verblindende lichten van de dartelheid was nagevolgd moest Zefanja wel een zoon van de duisternis zijn, als een oordeelsprofeet. (II Kamba 8:12)

Als het volk hun Jezus-afgod afgenomen wordt dan klagen ze. Ze hebben snelle afgoden genomen. Die zijn overal. Die betuttelen de mens. De nieuwe bijbel stelt dat de Egypto-judeo wortels van Zefanja in de stam Aser liggen, wat het zelfoffer betekent, de kennis die doet knielen. (II Kamba 10:16-20) Zonder het zelfoffer is het onmogelijk om tot de ware zondekennis te komen. In dat verband worden Aser en Ezau besproken in de nieuwe bijbel. Als Jezus zegt : ‘Ik ben de weg, de waarheid en het leven,’ dan moeten we ook die weg bewandelen, want die liep terug tot de geheimenissen van het OT, waar Jezus op wees, als een herinnering. Daar lagen de schakels, daar lag het verborgen manna, wat in de nieuwe bijbel wordt besproken. De weg is geen object, maar een pad wat je dient te bewandelen, en dan kijken waar het naartoe gaat en daar lering uit trekken.

HET GEHEIMENIS VAN ASER

Het zelfoffer is een aanhoudende worsteling, niet iets wat je snel eenmalig kunt doen, want het zelf, het vlees, wil niet loslaten.

Dit dagelijkse zelfoffer is om ons heen gestaakt, waar Daniël al voor waarschuwde. Over het pad van Zefanja kunnen we teruggaan. Dat is een oorlogspad van het hongeren. Dan moet je jezelf op een rantsoen zetten.

De nieuwe bijbel noemt de stam Aser als de wortel van Zefanja, wat een Egyptisch beginsel is. Egypte en Israel zijn altijd onlosmakelijk aan elkaar verbonden geweest, wat al bij Abraham begon, en daarna Jozef, en toen Mozes. Jozef en Mozes waren beiden Egyptologen. Zo moest in de Egyptologie het lichaam van Aser samengevoegd worden, want dit was in stukken gescheurd. Aser werd in de Griekse transliteratie Osiris genoemd. Het is een beeld van de exegese die dient plaats te vinden. (II Behemma 4:33)

Dit wordt overigens door Jeremia gedaan, als beeld ervan.

Deze lichaamsdelen, stelt de nieuwe bijbel, liggen in het water, en alleen door de exegese (Jeremia) kunnen wij dat opdiepen. (II Behemma 6:34) Aser was een beeld van de verdronkene in de Egyptische mythologie. (II Werktuigen 5:9) De nieuwe bijbel stelt dat Aser voor het oordeel staat. (III Werktuigen 5:10) Dit gaat om het diepere oordeel, om de mens tegen de zonde te beschermen, en dus ook tegen de valse zondekennis, die dus zonde in zichzelf is, als de verboden godsdienstig-vleselijke kennis. Vandaar dat de oordeelskennis zo belangrijk is, te weten hoe groot het oordeel is, niet alleen maar hoe groot de zonde is.

Hier handelt onze catechismus ook over in inzetting 57 : 'De mens moet zowel de grootte van de zonde en de schuld kennen als de grootte van het oordeel (Odenlech 10:3).' En : 'Het zaad moet geheel sterven. Als de mens om genade smeekt, dan krijgt de mens te horen : 'Mijn oordeel is genoeg,' want de oordelen des Heeren zijn goed en waarachtig. (Behemma 21:14, Duizen 9:9-10, 18:66-67)'

Als de mens verlossing zoekt van de doorn in het vlees, dan krijgt men te horen dat het nog moet blijven zitten om de mens tegen de zonde te beschermen. Wij moeten daarom oppassen met snelle genezing en het in het kader van de hemelse natuurprocessen zetten, oftewel de hemelse kennis, het hemelse Woord.

Aser staat voor de tucht waaraan we ons moeten onderwerpen, aan de roede des Heeren (Duizen 27:1). Het gaat dus niet om zomaar zondekennis, maar ook om onderwerping aan tucht en oordeel, want de bedriegelijkheid van menselijke oplossingen voor het zondevraagstuk is groot, hoe vroom en godsdienstig die ook mogen klinken. De kerk moet hiervoor ook wederkeren tot de tuchtskennis. De oude vaderen wilden het volk hierin inleiden, maar zij waren afgezonderd, en hun leer werd veelal tegengehouden en verborgen, terwijl de leken-kerkeraden met de kerk wegliepen om het tegen de hemelse kennis te beschermen. De sleutel der kennis werd verborgen gehouden. Jezus waarschuwde ervoor en de oude vaderen en profeten. Het volk was ten gronde gegaan door een gebrek aan kennis. De oude vaderen wisten dat er geen directe weg of directe oplossing was. Zij predikten over de lange omweg. Om de diepte van het water te testen moet je er niet met beide benen inspringen. (Zeeën 3:16)

Uiteindelijk was het dit principe van Aser waaruit de vrouw geschapen werd, als uit de rib van Adam. (II Duizen 24:17)

De tucht en tuchtskennis is als het hemelse touw waaraan de mens gebonden moet zijn, opdat zijn vlees geen winst over hem behale. (II Kamba 15:4-18)

TEKSTEN VOOR DEZE WEEK

'Elke nieuw gevonden waarheid is ook weer een nieuw probleem, omdat het verkeerd gebruikt kan worden.'
Ewa 15:2

'Om alles te herscheppen moet de mens niet de aarde ontvluchten, maar dieper de aarde ingaan.'
II Kamba 15:35

1e Jaargang, nummer 27, 6 oktober 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : De leeuw heeft gebruld, en De triomf van Aser - Het boek Openbaring ontsluierd

---

DE LEEUW HEEFT GEBRULD

Het was 1915. J. Wisse wees op psalm 73, over hoe het van belang is ingeleid te worden tot de zwakheidskennis en geringheidskennis, de eigen zwakheid en geringheid wel te verstaan. Ook J. Wisse streed tegen het objectsbegrip wat ze van Jezus hadden gemaakt, waarin de mens een koude afstand bewaart tot het Jezus-principe. J. Wisse noemde Jezus een voorganger, in de zin dat Jezus op de lijdensweg is voorgegaan, en dan moet de mens volgen. Hij wees op het ‘Waar ik ben, daar zal ook mijn dienaar zijn.’ Men gelooft in Jezus vaak, maar volgt niet de principes van Jezus, en dat is een groot probleem, want dan wordt Jezus tot een voorwerp, waar de oudvaderen tegen streden. (Calvijn, Kersten, Dooyeweerd, Berkouwer, Steenblok, Mallan enz.)
(De Wekker, 5/2, 1915)

En ze tollen maar in het rond met hun Jezus-handel, de handel in zielen, terwijl Jezus weende over hun afvalligheid. Uiteindelijk zijn zij het geweest die Jezus hebben gekruisigd. En dan durven ze ook nog ‘halleluja’ te roepen. Het zijn Jezus-roepers, lippendienaars. Allemaal voor de oren en ogen van de mensen. Hun oren en ogen zijn verwend. Och, Laodicea, ontwaakt toch. We leven nu zeer duidelijk in het Laodiceaanse tijdperk, het tijdperk van de lauwe kerk. We zijn hiervoor gewaarschuwd in de oude bijbel en door de oudvaderen. De leeuw heeft hier van tevoren over gebruld.

Er wordt zoveel gepredikt over wat Jezus wel niet allemaal heeft gegeven, maar wat heb je zelf gegeven ? Jezus is van voorbeeld en herinnering geworden tot een excuus. De mens is misschien wel dom, en laat zich graag bedriegen, maar God laat zich niet bedriegen. Velen zullen hun les leren in de hel waar ze moeten leren leven van de kleine broodkruimels en de kleine waterdruppels. Hier zal de mens geoefend worden, en hier komt God de mens die iets geleerd heeft daarvan tegemoet. Ja, God is ook in de hel, juist in de hel, waar niet alleen God naartoe is gegaan, maar ook de oude profeten. De psalmist zegt in Psalm 139:8 : ‘Zo ik opvoer ten hemel, Gij zijt daar; of bedde ik mij in de hel, zie, Gij zijt daar.’ (Statenvert.)

God is overal, niet slechts in de hemel. Juist op de hel is God gericht, en is daar, op zoek naar het verloren lam. Hij heeft daarvoor de kudde achtergelaten. Volgen wij ? J. Wisse wees erop dat we ons moeten bewapenen met de lijdzaamheid, waar ook Calvijn op wees. Alleen zo kunnen wij de hel plunderen.

DE TRIOMF VAN ASER - HET BOEK OPENBARING ONTSLUIERD

‘En de dood en de hel werden geworpen in de zee van de urim (de keursteen); dit is de herhalende dood.’
Openbaring 20:14, Aramees (de taal van Jezus)

Jezus en discipelen en apostelen spraken hoofdzakelijk Aramees, dus dat moet beschouwd worden als de eerste brontaal van het NT, terwijl Grieks de tweede is. Het NT kan alleen begrepen worden in de Aramese taal, omdat het de eerste brontaal is. Deze brontaal heeft Egyptische wortels, en daardoor wordt het Aramees duidelijker en begrijpelijker in de Egyptische taal. Zonder de Egyptologie blijft de oude bijbel dus een half gesloten boek, en zonder de Aramese brontaal, als je alleen maar het Grieks hebt, dan blijft de bijbel voor 3/4 gesloten, en als je de bijbel alleen maar leest in de Nederlandse vertaling, dan blijft de bijbel voor 9/10 gesloten. Het is maar dat u het weet. Het is daarom belangrijk het Aramees te kennen, anders mist men het doel van de oude bijbel.

Als je de Egyptische taal kent, de Egyptische wortels van de oude bijbel, de Egyptologie, dan ben je er nog niet, want dan is de bijbel slechts voor 3/4 open, dus als je echt wil weten wat er nu in de bijbel staat, en wat ermee wordt bedoeld, dan moet je bij de talen van de voortijden zijn, en de talen van Orion. Dan zal het boek geheel opengaan, en alles ontzegeld worden.

De dood en de hel worden in de zee van de urim geworden, in de zee van de toetssteen dus, om getoetst te worden, want mensen hebben veel fabelen gemaakt omtrend dood en hel. Dit is de tweede dood, of de herhalende dood in het Aramees, de taal van Jezus, als het dagelijkse offer wat weer teruggekeerd is, nadat het was weggehaald, waar Daniël over sprak.

Wij moeten onderworpen zijn aan de herhalende dood, aan het dagelijkse zelf-offer, waar ook de stam Aser voor staat. Zo komt de stam Aser tot triomf, en daarom was de troon van Aser ook de troon van Salomo. (II Duizen 24:34)

Het was de troon van de Vreze des Heeren die aan alles vooraf gaat. Het zal ons achtervolgen totdat het vlees in ons is afgestorven. Aser is dan ook de stam van de geestelijke jacht. (Duizen 27:1) Hiervan zijn de eeuwige jachtvelden ook een beeld. Het gaat om de dagelijkse geestelijke oorlog en jacht, en het dagelijkse zelfoffer. In de grondteksten is dit de jacht op het vlees, op de zonde, niet zozeer letterlijk en direct, maar exegetisch en filosofisch. Educatie is het enige wapen. Zonde is het verdraaide goede, en de leugen is de verdraaide waarheid, dus het komt meer aan op puzzelen dan op daadwerkelijk strijden, wat daar slechts een beeld van is.

Dat is ook wat de hel is : de exegese, de puzzelopdracht, het zoeken naar het ‘verloren lam’, de verloren principes, het verborgen manna, maar vanwege het feit dat dit allemaal zeer menselijk en vleselijk kan zijn moet het ook weer herhalend getoetst worden aan de urim, waar Openbaring 20:14 dan ook over spreekt.

1e Jaargang, nummer 28, 7 oktober 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Calvijn en de Evangelisten - 9, en ‘Te zoet bevonden’ - De tien-jarige Kokkiaanse kerkoorlog (1947-1956)

CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 9

Calvijn stelde dat de kerk in handen was van nalatige landmannen die gestopt zijn de grond te bebouwen, maar de kerk toch als hun bezit blijven beschouwen. We kunnen denken aan de gemakkelijke genade predikers, de naïeve object-predikers en de algemene belofte predikers wat gewoon puur materialisme en new age is in een religieus voorkomen. Geldzucht en machtzucht maakt gebruik van de vele instrumenten van religie. Gewoonlijks keren zij zich tegen de profeten die gezonden zijn om de wijnstok van schadelijk kruid te reinigen, stelt Calvijn. De profeten moeten het volk streng bestraffen om de bijna verloren gegane godsvrucht opnieuw op te wekken, stelt Calvijn, als hij de gelijkenis van Jezus over dit onderwerp bespreekt. (Mattheus 21)

In de leer van Calvijn zitten antistoffen tegen de gevaarlijke liberale en losbandige new age en het materialisme.

Calvijn stelde dat de kerk deels was opgebouwd uit de vijanden van Jezus, namelijk de schriftgeleerden. Die hielden het Woord van Jezus tegen, want het voldeed niet aan hun eisen. Jezus zou moeten doen wat zij wilden, niet wat God wilde. Calvijn stelde dat God voorbijgaat aan wat de wereld voortreffelijk noemt, en het dwaze, zwakke en verachte verkiest. Dat is de dwaasheid des kruizes. God gebruikt niet hen die braaf zijn naar kerk en wereld, maar die tegen deze gruwelen opstaan, en wenen om de zonden, ook al keert een ieder zich tegen hen. Profeten zijn nooit conform. Ze komen met nieuwe dingen, zoals Jezus deed, en trappen tegen heilige huisjes aan om het ingedutte volk wakker te schudden. Profeten zeggen harde en schokkende dingen, en keren de tradities om. Ze komen niet voor het loon der mensen, of om bewonderd of vereerd te worden. Ze zijn een steen des aanstoots, overal. Ze doen het niet om volgelingen te maken voor de kerkstatistieken. Ze zeggen dingen waardoor velen zich weer van hen afkeren. Net als Jezus komen ze om scheiding te brengen, geen vrede. Ze preken een harde boodschap van berouw, bekering en boetvaardigheid, en ontmaskeren leugenleer, hoe ingebakken die ook is, dat kan hen niet schelen. Ze vrezen God en het Woord van God. Ze stellen gevestigde drogredenen en dode dogma’s aan de kaak. Zij zijn kerkhervormers, en dat kan alleen door de kerk te scheuren. Het gaat om het overblijfsel. Er zullen maar weinigen door de enge poort heengaan. Dat betekent dat populaire leerstellingen waar de massa’s gretig op aandraven vaak vals zijn. Populaire dogma’s zijn vaak leugenachtig. Ze houden mensen op de brede weg, en houden de sleutel der kennis achter opdat zij niet binnengaan, waar Jezus ernstig voor waarschuwde. Er zal maar een klein overblijfsel zijn. Dan kun je je heel eenzaam voelen. De menigtes wilden Jezus kruisigen, en de paar discipelen die hij over had sliepen, en Petrus zou hem verloochenen. Wat een tragedie.

Calvijn stelde dat de brave voorgangers van de kerk aan het beraadslagen waren hoe zij Jezus konden doden. (Verkl. Lukas 19:47)

Calvijn stelde dat Jezus de mens wilde laten zien hoe ijdel en nietsbetekenend hun pralen is.

Als Calvijn het dan over dat hele kleine overblijfsel heeft dan heeft hij het over de kinderen, want Jezus liet hen toe, tot ergernis van de schriftgeleerden. Jezus wees toen op Psalm 8, dat er sterkte gewrocht zou worden uit de mond van kindekens en zuigelingen. Daar ligt het koninkrijk van God. Calvijn stelde dat het ongeleerde volk, oftewel de armen van geest en de kinderen de eersten zouden zijn om als het koninkrijk zou komen het te verwelkomen, want de schriftgeleerden die zoveel wisten en zo geleerd waren zouden het door hun wereldse en kerkse kennis niet eens opmerken. Zij streden ertegen. Alle dogmatische wijsheid der wereld is vijandschap tot God. Er is een heleboel wereldse kennis die je niet nodig hebt, en de gevallen kennis van de gedeformeerde kerk. Dan moet je tot God terugkeren als een kind en het eerst allemaal afleren en ontleren. Kinderen weten dat allemaal niet welke kerk wat zegt, en welke vreemde wiskunde ze er op nahouden om tot God te komen die volkomen inhoudsloos is, geen substantie heeft, maar wat gewoon toverformules zijn die ze opprevelen in hun uiterlijke vormengodsdienst waardoor ze van hun geweten zijn

beroofd. Kinderen weten daar allemaal niks van, die zijn nog onschuldig, die zijn nog niet aangetast in hun brein met zulke drogredenen. Die zijn nog puur van hart. Daarom zei Jezus : Laat de kinderen tot mij komen. Zij staan niet aan de poorten om te kijken van welke kerk je bent en welke theologie je hebt om te beoordelen of je wel binnen mag komen. Zij beoordelen mensen niet op uiterlijkheden. Het gaat om het hart. Zij laten alles aan God over. Zij voeren geen gemene laaghartige economie uit over de mensen zoals de volwassenen dat doen, die zo uitgekookt zijn in hun theologische berekeningen.

God had de kinderen verkozen, stelt Calvijn, en zou zelfs stenen kunnen verkiezen om te kunnen getuigen, in zijn verklaring van Mattheus 21:15. We zien hier een beetje hoe de verkiezing bij Calvijn werkt, dat God expres hen verkiest die door de wereld zijn veracht, zoals ook hen met een leerstoornis, en de stenen zijn altijd een beeld geweest van het Woord van God. We zien hier dus dat Calvijn de deur opendoet om te kunnen kijken in het verborgen raadsbesluit van God, waar hij het veel over heeft, wat de onderliggende laag is van God's wil. Het verborgen raadsbesluit is de diepere natuur en kennis van God. God verkiest dat wat door de wereld veracht is om de wereld te beschamen. Dat is een dichterlijk beeld van grote waarde. Het zijn ook die zondaren die door de wereld zijn veracht, zoals hoeren. Calvijn stelt dat de schriftgeleerden in veel diepere zonden leefden. De eersten zullen de laatsten zijn.

Jezus stelde : 'Voorwaar, ik zeg u, de tollenaars en de hoeren zullen eerder het Koninkrijk Gods binnengaan dan u.'

'TE ZOET BEVONDEN' -
DE TIEN-JARIGE KOKKIAANSE KERKOORLOG (1947-1956)

De Laodiceaanse gereformeerde kerk is gezeteld op pragmatisme, ofterwel gevoelsdenken en gevoelsgeloven (als het goed voelt moet het wel goed zijn), maar dan zonder geweten. De Vreze des Heeren is weggekapt, alhoewel ze wel een vrees en eerbied hebben voor hun afgoden, bang om er niet meer bij te horen. Ze zijn verstrikt geraakt in object-begrip, en daarom moest Immanuel Kant wel komen om de mens los te trekken van het pragmatische, kortaffe object-begrip, om weer zicht te hebben op de verborgen functies die daarachter liggen. Maar Kant werd in de gedeformeerde kerk als een spelbreker gezien, want hij nam hun voorwerpelijke snoepgoed en speelgoed weg.

Als je dan op het Kantiaanse strand staat, en je ziet de woeste zeeën van het dingbegrip, wie moet je daar dan overheen brengen ? Je moet daar dan overheen tot het volgende Kantiaanse strand, aan de overkant, tot het nihilisme van Nietzsche, wat overigens voortkwam uit het nihilisme van Salomo (alles is ijdelheid), waar de nieuwe bijbel ook over spreekt. Er moet nihilisme toegepast worden op de mannenwereld die het kind om zeep heeft geholpen, tot een markt heeft gemaakt, heeft uitgebuit. Zo kan het vrouwelijke weer hersteld worden, waar de nieuwe bijbel op wijst. (Odenlech 35, Behemma 32:4)

Na Salomo, Calvijn, Kant en Nietzsche gingen Kersten, Steenblok, Mallan en M.J. van Gelder verder met het nihilisme, waarin 1953 een cruciaal jaar was. Steeds meer predikanten van de gereformeerde gemeente begonnen te ontwaken tot 1953 en werden steenblokkianen. Dan ontkomen we niet aan Kant en Nietzsche, want die hebben daar de fundamenten voor gelegd, zoals ook Dooyeweerd in de dertiger jaren. 1953 was de komst van de hemels-nihilistische roofvogels die opstonden tegen het bedrieglijk overpositieve Laodicea. Deze roofvogels namen ons over de woeste zeeën van het dingbegrip tot Orion. Dit was een grote oorlog die nog steeds gaande is. Ter land, ter zee, en in de lucht. Het zijn kantiaans-steenblokkiaanse engelen die de mens uit het bekrompen dingbegrip willen doen ontwaken, om zo de diepere lagen van het leven te laten zien, de dingen die boven zijn, zodat de mens de mammon niet meer dient, maar de Heere in de geestelijke kennis. Er moet een goede verhouding komen tussen de Adamologie en Jezusologie.

M.J. van Gelder beschouwde de gemeente als algemeen onbekeerd. Dat werd hem niet in dank afgenomen.

Maar eerst moet de mens de verloren staat van wereld en vlees onder ogen komen, en op de weg van het twijfelen en toetsen gaan, of de 'bekommerde' weg zoals ze het soms noemen. Het is het pad van het kruis en niet van snelle zekerheden, en dan zou al teveel geloof en al teveel genade de mens kunnen doen indutten. Het gaat dus om het smalle pad door de enge poort. De gereformeerde gemeente destijds (Kersten, Steenblok, enz.) hadden problemen met de leer van de predikant R. Kok, die af zou doen aan het ellende vraagstuk en de zondekennis, daar een beetje te snel overheen gaan. Het waren een beetje Kuyper-achtige toestanden, alsof R. Kok een beetje te snel zou gaan met de genade. Er was een soort kerkoorlog van 1947 tot 1956 omtrend R. Kok. Hij werd in 1950 geschorst, en scheidde zich af om met zijn gemeente door te gaan als zelfstandige gereformeerde gemeente. In 1956 werd de gemeente christelijk gereformeerd. De christelijk gereformeerde kerken hadden gekozen voor de kant van R. Kok. Het geloof was iets makkelijker gemaakt, terwijl de Steenblokkianen de lat hoger hadden gelegd. De gereformeerde gemeente was ook in oorlog gekomen met Steenblok inmiddels, wat leidde tot de 1953 scheuring. Sindsdien probeerde de gereformeerde gemeente de middenweg

te vinden tussen Steenblok en Kok, terwijl ook velen meer en meer steenblokkiaans werden. Dat gaf ook weer aanleiding tot de Goudse kerkoorlog in de zeventiger jaren omtrend M.J. van Gelder en de zijnen.

1956 was dus een latere Veenendaalse afscheiding, die in principe al in 1950 was begonnen, en zijn kiemen al had in 1947. Het was dus een nieuwe Veenendaalse kerkoorlog, een tien-jarige kerkoorlog. Er was veroppervlakkiging gaande, zaken werden te gemakkelijk voorgesteld, en er was te weinig twijfel. Het waren de jaren van een dikke duif die de kerk was binnengevolgen, en al gauw werd de kerk verder vergiftigd door een hissende zwarte cobra, een territoriale geest. Kok was een beetje de Kuyper van de gereformeerde gemeente, maar nu was er een scheuring gekomen, en ook van Steenblok scheurden ze zich af. Later probeerden ze het te relativeren, en er was een vraag of het niet slechts een zaak was van semantiek, maar er lagen wel degelijk gevaren op de loer. Kersten stond in 1947 al op tegen Kok en de zijnen, de kokkianen, die ook wel koekianen werden genoemd, omdat het toch wel erg gemakkelijke genadebakkers waren, zoals Kuyper dat was. Ze hadden het evangelie te goedkoop gemaakt. Steenblok bleef hameren op het belang van de prediking van de doodstaat van de mens. Dat moest voorop staan. De kerk was in Laodiceaanse strikken terecht gekomen, en daar deels blind voor. Men moest niet zo snel van zichzelf verzekerd zijn. Eerst zouden de ogen moeten opengaan en er zou boetvaardigheid moeten komen, en onwaardigheidsoefening, want er was ook veel overwaardigheid van het vlees.

Nog steeds is deze strijd gaande. Er zijn verlammende geesten in de lucht die door al te gemakkelijk overgeloof en overgenade de mens in slaap willen zingen, de strijd en het onderzoek willen doven. Het is oppassen geblazen als sinterklaas de kerk binnenkomt.

Hoe kan het ook anders als iemand veel zijn preken begint met het gebed : ‘En mocht het U behagen, o, dierbare Ontfermer, ons voor te komen met Uw Goddelijke lessen en hemelse onderwijzingen, die zoeter zijn dan honing, ja dan honingzeem. Amen,’ zoals R. Kok deed. Dan moeten we oppassen dat we niet ‘te zoet bevonden’ worden. Eerst moet de bitterheid hieraan vooraf gaan en moeten wij het zoet ook weer telkens minderen, opdat er ruimte is voor het bittere medicijn wat de mensheid nodig heeft om van haar zonde los te komen, en opdat men niet in wilde Kuyperiaanse, of in dit geval Kokkiaanse, suikerfeesten terechtkomt. Wij mogen de broodjes niet te zoet bakken. Dat gebeurt op de brede weg, niet op het smalle pad.

Het is nu strijd tegen een verlammende koningscobra, die zijn gif maar blijft spuiten.

___

1e Jaargang, nummer 29, 8 oktober 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Reformatie en Institutie VI, en De Psalm van de Reformatie

REFORMATIE EN INSTITUTIE VI

In het westen komt het telkens weer voor dat valse dogma’s zijn gebaseerd op valse vertalingen van de bijbel. Hoe ontstaan die valse vertalingen ? Vaak vertaald men het heel selectief vanuit het Grieks, terwijl dat niet eens de eerste grondtaal is. Jezus, de discipelen en de apostelen spraken hoofdzakelijk Aramees. In het Aramees worden de bijbelteksten ineens weer duidelijk.

Om een voorbeeld te geven : Hebreeën 9:27 wordt vaak vertaald als : ‘Het is de mens gegeven eenmaal te sterven en daarna het oordeel.’ Hierop heeft men tal van vreemde leringen gebaseerd. Ze dragen dit vers vaak op ter verdediging van hun vreemde standpunten. Het probleem is echter dat het Aramees iets heel anders zegt :

‘Het is de innerlijke mens gegeven om een keer een verborgen plaats te vinden om tot betekenis te komen.’

Johannes 3:16 wordt meestal vertaald als ‘Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe.’

Maar in het Aramees staat er : ‘Zoals God (eli, alah) de wereld beproefd heeft, zo heeft hij het verborgen zoonschap gegeven zodat degene die hier de waarheid in ziet niet zal zondigen maar eeuwig zal leven.’

Hier wordt de nadruk niet gelegd op het niet verloren gaan, maar op het niet zondigen, niet afdwalen.

In de leer van Calvijn was er een strijd en verschil tussen God’s Wil en God’s Raadsbesluit. God’s Raadsbesluit lag dieper en was verborgen en voorbeschikt. Het was God’s eigenlijke en diepere natuur. Ook God’s Wil was hieraan onderworpen, als God’s hogere Wil, de uitverkiezing.

Dit had God zo gedaan om de mens te beschermen tegen wereldse uitverkiezing. De uitverkorenen van God waren juist kinderen en hen die door de wereld waren veracht. Er is in de leer van Calvijn een strijd tussen vrije wil en onvrije wil, omdat de mens ook uit twee delen bestaat, net zoals God.

De hervormde predikant L. Kievit (1918-1990) stelde in een preek in 1960 dat het geloof buiten de aanvechtingen niet te verstaan is. [1] Het leeft er in, het leeft er niet van, stelde L. Kievit. We hebben die dialectische natuur dus nodig, en het is iets wat we moeten leren, dat er geen geloof is zonder strijd. Het vormt een organisch geheel. Die strijd is niet alleen naar binnen gericht, maar ook naar buiten. Die strijd is met het eigene en met het andere. God strijdt tegen zichzelf, God’s wil met God’s raadsbesluit, het ondiepe met het diepe, en die strijd is ook in de mens, die als een beeld van God is.

Er zijn geen eenzijdige antwoorden te geven in de dialectische theologie. Dingen hebben twee kanten. In de meerzijdigheid en tweezijdigheid van de theologie is er ook een hemelse eenzijdigheid, want de mens moet loskomen van de zonde. Hier spreekt onze catechismus ook over.

Het dialectische mechanisme (Calvijn, Fichte, Kant, Hegel, Nietzsche, Barth, latere Nederduits gereformeerde dogmatiek enz.) moet ontdekt, geleerd en geoefend worden.

Laodicea is akelige en extremistische eenzijdigheid. Het materialisme heeft zichzelf verletterlijkt en gemonopoliseerd, en mythes en gedichten hebben ze historisch gemaakt. Daarom moet er een grote uittocht uit Laodicea zijn waar zowel de oude als de nieuwe bijbel over handelen.

---

voetnoten :
[1] in zijn preek over Genesis 21:1-7

DE PSALM VAN DE REFORMATIE

‘Ellendekennis is het zuiverste bewijs van genade,’ wordt veel gezegd in bevindelijk-gereformeerde kringen, als ze het over de zaligmakende ellendekennis hebben, die de sleutel is tot het verbond. Ook wordt het veel genoemd als de sleutel tot Jezus. De predikant W. Hage (1912-2003), die zijn loopbaan in Aalst-Brakel (1952-1954) en Nunspeet (1954-1958) begon, en daarna naar Middelburg ging (1958-1962), en ook een leerling van C. Steenblok was, wees erop dat Jezus zich niet zomaar liet aanraken, in zijn preek over zondag 46 vraag 120 en 121,

wijzende op Johannes 20:17 :

'Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijn Vader; maar ga heen tot Mijn broeders, en zeg hun: Ik vare op tot Mijn Vader en uw Vader, en tot Mijn God en uw God.'

W. Hage wijst erop dat Maria in een zoete gemeenschap wilde omhelzen, maar dat Jezus dat haar niet toestond. Wek de liefde niet op voordat het haar behage, stelt het Hooglied, maar hoevelen hebben Jezus wel niet tegen zijn zin aangeraakt ? Hij stelde ook eens dat de mens eigen gronden alleen maar kan verliezen door de ellendekennis, die in principe de ontmaskering is van het vlees, wat in de leer van Calvijn het voornaamste stuk van de theologie is, als het fundament waarop het vlees gedood kan worden. Vandaar dat W. Hage ook stelde dat er geen verlossing is zonder de ellendekennis. C. Steenblok stelde ook dat dit altijd voorop moest staan. In die zin waren de oudvaderen aan elkaar verbonden, en streden ze tegen de andere Laodiceaanse Jezus, het snelle bijgeloof wat in de gemeente was doorgedrongen als de ketenen van oppervlakkigheid en voorwerpelijkheid, wat de deur opende voor allerlei soorten wereldgezinde dwaalgeesten.

In dat opzicht sprak de hervormde predikant L. Kievit in zijn preek over Genesis 21:1-7 uit 1960 ook over de besnijdenis van Izaak, waarbij bloed moest vloeien. Kievit stelde dat het wenen van Izaak over de besnijdenis, het smartelijke, juist een teken en zegel van het verbond was. Het klagen en kermen om de zonden was in de leer van C. Steenblok de ware pinksterdag (De Wachter Sions, 7/6, 1957 en 27/5, 1966). Daar gaat ook Ezechiel 9 over.

Waar dit kruist met de kinderen en de door de wereld verachten, de armen, de vreemdelingen, de armen van geest, de minderheden, de moeilijk opvoedbaren, de eenlingen die nergens inpassen, hen die altijd twijfelen, de verbrokenen van ziel, de verslagenen van hart, daar zijn de uitverkorenen. Het is een dichterlijk beeld. God heeft hen uitverkoren die niet door de wereld zijn uitverkoren. De eersten zullen de laatsten zijn. Dat is de psalm van de reformatie die wereld en kerk omkeerde.

Als L. Kievit spreekt over het Woord van God dan stelt hij dat het zo smal is dat het vlees er niet op kan bouwen. We kunnen dit vergelijken met het smalle pad tot de enge poort. Kievit stelt dat al het andere zal wankelen, vergaan en bezwijken.

1e Jaargang, nummer 30, 9 oktober 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : De koud-warm kerkenoorlog van 1966, en Waarom hebben de bomen bladeren ? - bespreking van de dogmatiek van Witsius (1636-1708)

DE KOUD-WARM KERKENOORLOG VAN 1966

R. Kok was ‘te zoet bevonden’ in de gereformeerde gemeente in 1950, en ging toen zelfstandig verder, waarna hij in 1956 overging tot de christelijk gereformeerde kerk. Men vond in de gereformeerde gemeente dat R. Kok iets te snel ging met de genade, wat ze ook weleens van Kuyper zeiden. Er mag niet te snel van Golgotha gegaan worden tot de olijfberg, zeggen wij weleens. Het moet diep genoeg gaan op Golgotha, om zo los te komen van voorwerpelijke prediking.

Een groep christelijk gereformeerde predikanten in de veertiger, vijftiger en zestiger jaren waren verontrust over de toenemende wereldgelijkvormigheid in de christelijk gereformeerde kerken, net zoals C. Steenblok het zag komen in de gereformeerde gemeenten. De christelijk gereformeerde predikanten die het opmerkten waren ook verontrust over de voorwerpelijke, oppervlakkige prediking, en wilden terug naar wat oude gereformeerde beginselen.

In 1966 werd het blad ‘Bewaar het Pand’ daartoe opgericht. De aanhangers van deze stroming werden bewaar-het-panders genoemd, als een soort regressieve stroming vooral binnen de christelijk-gereformeerde kerk, zoals dat soort stromingen er ook in de hervormde kerk waren, zoals het Reveil, de gereformeerde Bond, de L. Kievit-beweging, en de gekrookte riet beweging. Terug naar de oudvaderen waarvan de steeds moderner wordende kerk steeds meer losbrak en afweek.

G. Blom (1905-1992) laat de verontrusting horen in het eerste nummer van Bewaar het Pand, waarin hij stelt dat ze vrezen dat velen in de CGK zich lichtvaardig geruststellen voor de eeuwigheid. Er moest weer gepredikt worden tegen de paden van de zonde, zoals vroeger. Hij noemt dat er vroeger veel meer naar voren kwam wat nodig is.

1966 : Er kwam een lichte innerlijke scheuring, afscheiding of gewoon onderscheiding in de christelijk gereformeerde kerk, waar De Wekker toendertijd ontzet over schreef, maar wat je ook kunt zien als een overgang of verdieping, of ontstaan van een bovenbouw.

Er was ook altijd die zowel koude als warme oorlog tussen de gereformeerde gemeente en de christelijk gereformeerde kerk over de verbondenleer. De gereformeerde gemeente had de twee-verbondenleer, en de christelijk gereformeerden de drie-verbondenleer. De twee-verbondenleer bestaat dan uit het werkverbond en het genadeverbond, waarvan het genadebond samenvalt met de verlossing, terwijl de drie-verbondenleer de verlossing als derde verbond heeft. Het zijn allemaal zeer duistere raadselen. Het gaat hier om semantiek en semiotiek, in de zin dat het er maar net om gaat welke terminologie je volgt. Calvijn stelde heel duidelijk dat de armen, de ellendigen en de kinderen uitverkoren waren, niet in de zin dat ze allemaal waren uitverkoren per definitie, maar daar waar de lijnen kruisten, en dit was op bepaalde punten vrijwillig en op andere punten onvrijwillig, omdat Calvijn twee lagen aanbracht in zowel God als mens, namelijk de ondiepe laag en de diepe laag, een verschil tussen wil en verborgen raadsbesluit. Dit is dus een zeer ingewikkelde en dialectische zaak. Uiteindelijk komt het er dus op neer dat er een scheiding wordt gemaakt tussen het ellendige, arme, kinderlijke overblijfsel van twijfelaars en de zelfverzekerde, verwaande Laodiceanen. De ellendekennis is de weg, dus dat is een Steenblokkiaanse weg, de weg van 1953, in hoeveel verbonden je dat dan ook onderverdeelt.

Te weinig verbonden die te oppervlakkig zijn gemaakt in sluiertermen zoals genade, verlossing en uitverkiezing kunnen de mens al snel in slaap doen dutten. Berkouwer stelde dat het menselijk vlees heel bedriegelijk kan zijn met zulke termen. Dit is ook het geval als we het over geloof hebben. Er moet een goede samenhang en definitie zijn. Berkouwer waarschuwde ook tegen valse zondekennis.

De predikkunst is een zeer voorzichtige dichtkunst. Verabsolutering, monopolisering, systeemdwang, veroppervlakkiging, extremisme, staan hierin altijd op de loer, en daarom is de prediker ook een strijder, een

worstelaar, als Jakob op Pniël. Zij moeten vechten met het Woord, opdat zij niet tot het woord van het vlees komen, en opdat zij het Woord niet verkeerd gebruiken, want dat kan ook nog. Ook de duivel en het vlees gebruiken het Woord, voor hun eigen doeleinden, en ze verdraaien het graag in hun pogingen om het los te maken van de context en de grondtekst, van de etymologie en de lexicografie. Oh, zoveel gevaren liggen er op het pad van de prediker. Hij moet alle leeuwen kennen, alle slangen, alle sluwe krokodillen, en hij moet een varkensjager zijn, een varkensworstelaar ook, opdat zijn eigen vlees geen voordeel over hem behale. Zaken als hermeneutiek zijn ook zeer belangrijk, want er zijn zeker regels verbonden aan de exegese. Oh, laten wij hierin toch niet te vrijzinnig en liberaal zijn, alsof het er allemaal niet toe doet, want de Heere heeft een pad aangelegd waarvan we niet mogen afwijken, en dat is een smal pad, een lang pad, met een enge poort, ook voor de exegese.

God heeft uitverkoren wat de wereld, het vlees, niet heeft uitverkoren. Dat is iets heel dichterlijks. Hieromtrend is de prediking.

De inkorting en beknoptmaking van het heilsplan, missing links, heeft geleid tot het komen van de ‘stoned dogs’ op de preekstoel. In het Nederlands : ‘drugshonden’. Ze staan op de preekstoel, dronken en aan de drugs. Ze hebben een hete aardappel in de keel. Als je dan tot de Steenblokkiaanse kerken komt (GGiN), dan is de prediking al snel klageriger, smekeriger.

Steenblok was de verdieping van de gereformeerde gemeente, zoals Bewaar het Pand dat was voor de christelijk gereformeerde kerk. Dat zijn doorgangen, vluchtroutes.

De gereformeerde gemeente werd door Steenblok ‘te zoet bevonden’. De gereformeerde gemeente vond op haar beurt de christelijk gereformeerde kerk te zoet. Hoe dan ook werd de twee-verbondenleer koning in de gereformeerde kerk (1931) en de drie-verbondenleer (1927) werd koning in de christelijk gereformeerde kerk.

De tweetjes tegen de drietjes zou je bijna kunnen zeggen. Is het belangrijk ? Moet je een tweetje of een drietje zijn, of de middenweg hierin zoeken ? Er is weleens gezegd dat de gereformeerde gemeenten pendelen tussen Steenblok en Kok. In de zeventiger jaren werd er flink over gestreden. Er was een Kok vleugel en een Steenblok vleugel. Er begon toen steeds meer de nadruk te komen op het Steenblokkiaanse belang, ook in de tachtiger jaren vooral. Sommigen zochten de middenweg, en anderen neigden meer naar Steenblok. Je zou je kunnen afvragen of je ook niet zou moeten pendelen tussen de gereformeerde gemeente (twee-verbondenleer) en de christelijk gereformeerde gemeente (drie-verbondenleer).

In de christelijk gereformeerde kerk ontstond de scheiding tussen gematigd en verdiepend met de komst van Bewaar het Pand in 1966. Ook zijn er verschillende visies geweest op de twee- en drie-verbondenleer.

‘Zodra echter de mens van de wet (werkverbond) een verkeerd gebruik gaat maken verzet zich het Evangelie (genadeverbond).’ (Van Schuppen)

Het omgekeerde kan ook van belang zijn : ‘Zodra de mens van het evangelie (genadebond) verkeerd gebruik gaat maken verzet zich de wet (werkverbond).’

‘Deze twee, Wet (werkverbond) en Evangelie (genadeverbond), zijn op elkaar aangelegd. Ze staan niet vijandig tegenover elkaar.’ (Van Schuppen)

Onze catechismus voegt deze werkingen samen in inzetting 9, Over genade en loon :

‘Genade is in het Aramees de discipline van de opvoeding en de studie, dus niet iets goedkoops of vrijblijvends. (III Werktuigen 1:14). De genade was ingezet omdat de mens valse wetten had opgesteld. Er zijn lagere, vleselijke wetten, en hogere wetten. De ware genade is de hemelse zorg door de hemelse prediking (Belech 5:13) waaraan de mens zich kan zuiveren. Er is lagere, vleselijke genade, en hogere, hemelse genade. Het recht van de mens is vleselijk, en zijn gedachten, maar God is altijd groter.’

Uiteindelijk moet dus de genade afsterven en opwassen door en aan de genade, en door en aan de wet, en de wet moet afsterven en opwassen door en aan de wet, en door en aan de genade. Berkouwer noemt het dan ook een organisch geheel. Er moet wel gesnoeid worden. We moeten goed in de gaten blijven houden : hebben we het nu over de hogere wet of de lagere wet, en hebben we het nu over de hogere genade of de lagere genade. Calvijn noemde de genade een ander loon, zoals ook de oudvaderen spraken van genadeloon. Ook moet er hierin ruimte gegeven worden aan dichterlijkheid en psalmelijkheid, zolang die niet ten koste gaat van het doel.

Vanaf 1928 begon de koud-warme oorlog over de verbondenleer. Daar komt bij dat Calvijn verschillende lagen in God en mens onderscheidde die dus verschillend zijn, en dat dan weer andere regels gelden, dus het hangt er allemaal vanaf : semantiek en semiotiek.

In de twee-verbondenleer vallen genade en verlossing samen in het genade verbond, terwijl de drie-verbondenleer dat afgescheiden heeft in werkverbond, genadeverbond en verlossingsverbond. Het verlossingsverbond is voor de uitverkorenen, dus het genadeverbond heeft een veel ruimer aanbod dan bij de

gereformeerde gemeente, die het genadeverbond alleen voor de uiverkorenen hebben, en dus heel voorzichtig zijn met het genade-aanbod. In de drie-verbondenleer is genade niet hetzelfde als verlossing. Het wordt dan soms zo gebracht dat genade het voorportaal is van de verlossing. Je zou het zo kunnen zien dat genade in veel gevallen dan tijdelijk is, want dat moet later dan tot verlossing komen, maar omdat dat alleen voor de uitverkorenen is, het overblijfsel, valt er ook weer een heleboel genade weg, als steigers van een huis die als het huis klaar is worden weggeworpen. Genade kan potentieel ook iemand doen indutten, net als geloof trouwens, omdat het toch min of meer sluiertermen zijn van veel diepere dingen, waar het Aramees in beide gevallen op wijst, de taal van Jezus. Dat is een mankement in het westen, dat het vaak z'n betekenis heeft verloren. Het blijft daarom Russisch roulette spelen als je die termen te voorwerpelijk maakt.

Als genade nu zoals Calvijn en de oudvaderen soms stellen een ander loon is, een genadeloon, waar Paulus het in de grondteksten ook over heeft, dan is het genadeverbond een hoger loonverbond, maar dan moet het genadeloon nog tot volkomenheid worden gebracht, wat dan in principe het verlossingsverbond is. Je kunt het ook als een toetsverbond zien waarin alles nog eens doorgetoetst wordt opdat er geen theologisch bedrog zou zijn, want daar is de mens nogal goed in, in sjoemel-theologie, om zo zichzelf in valse gerustheid te zaligen. De Steenblokkiaanse roep blijft hierin dus van belang, dat er alleen verlossing is in de ellendekennis. Daar ligt de kiem, dat staat voorop. Zo niet, dan zal Laodiceaanse sluwheid de mens bedriegen.

Zo zien we dat zowel de twee-verbondenleer van belang is (GG) en de drie-verbondenleer (CGK), en mogen we hiertussen 'pendelen'. Wel is het van belang tot de hogere betekenissen te komen van de verbonden, opdat de duivel geen voordeel op ons behale.

De Nederduits gereformeerde dogmatiek is dus een brug tussen de GG en de CGK, en dat is een steenblokkiaanse brug : Alleen wie de laodiceaanse ellende kent zal deze brug kunnen zien.

Te snelle genade kan optreden in de drie-verbondenleer, terwijl te gemakkelijke genade kan optreden in de twee-verbondenleer, en daarom moeten ze elkaar zuiver houden. Er is een lagere verbondenleer en hogere verbondenleer. Soms kruist het tegen elkaar weg. De twee-verbondenleer sterft en wast op aan de twee-verbondenleer en drie-verbondenleer, en de drie-verbondenleer sterft en wast op aan de drie-verbondenleer en twee-verbondenleer. Het is een dialectisch mechanisme om de kerk te beschermen tegen voorwerpelijkheid en veroppervlakkiging. Zoals werkverbond en genadeverbond niet vijandig tegenover elkaar staan, zo staan de twee-verbondenleer en de drie-verbondenleer ook niet vijandig tegenover elkaar, maar dienen ze elkaar zuiver te houden en aan te vullen.

Deze twee leren vormen een organisch geheel. Het boek des levens, de nieuwe bijbel, is doorslaggevend in deze zaak. Jezus is in zijn hoedanigheid als zoon van Juda de zoon van de zondekennis :

Judah is in de diepte het centrum, de belijdenis van zonden. Hier brengt de geestelijke kennis de besnijdenis terug. Duizen 33:20

Alleen in de zondekennis is er wedergeboorte. In die zin is de zondekennis het hoofd van het genadeverbond, oftewel het genadeloon-verbond. Dan bouw je loon op door geestelijke wegen, niet door aardse, vleselijke wegen. Het vlees kan niet bij God komen. Jezus is de vrucht van de zondekennis, niet anders. Hij is geboren uit de donkere bruid.

Omdat er twee lagen in de mens zitten : de gebonden, gedwongen wil (ondiep) en de ware, verborgen wil (diep) is het dus ook niet zo dat een mens zomaar het verbond met God kan verbreken. Als de mens ontrouw is is God nog steeds getrouw.

Calvijn stelde dat de uitverkiezing door Abraham niet genoeg is, maar dat de mens ook door Jakob uitverkoren moet zijn, dus een diepere uitverkiezing. We hebben het dan over onze worsteling op Pniël dat we ons niet zomaar aan goden overgeven, maar alles volhardend en zorgvuldig toetsen tot verbrokenheid. In deze twijfel werden wij ellendige mensen die ontdekt zijn aan de ellendige, doodse en dodelijke toestand in de wereld. Dan zijn wij ontdekt aan onze zwakheid, geringheid en nietigheid, in een hemels nihilisme. Zo is daar dus het Abrahamsverbond en ook nog het Jakobsverbond in de calvinistische leer.

Er staan gimmicks op de preekstoelen met lichtende verschijnselen, in de kerk van Laodicea, om valse gerustheid te brengen onder het volk met een overmaat aan genade en geloof, om af te leiden waar het daadwerkelijk om gaat : de zondekennis waarin wedergeboorte is. Calvijn stelde de zondekennis als het voornaamste van zijn leer, wat voorop stond, wat C. Steenblok en F. Mallan later overnamen, en W. Hage. Er is geen weg tot het yeshua principe dan door de zondekennis, de prediking van de doodstaat van de mens, en de ellendekennis. Het yeshua principe is dan het doden van het vlees, wat als tweede wordt genoemd door Calvijn. Het doden van het vlees kan alleen na de ontmaskering van het vlees. We zien dus in het boek des levens dat yeshua als de zoon van Juda, de zoon van de zondekennis is, wat laat zien dat er alleen wedergeboorte is in de zondekennis. Dit houdt een strijd in

tegen de valse zondekennis van Laodicea. Doet de mens af van de zondekennis en trommelt de mens allerlei afgoden op, dan zal de mens daardoor ook bedrogen worden. De mens betaalt een hoge prijs door het afsnijden van stukken of stukjes van de zondekennis.

WAAROM HEBBEN DE BOMEN BLADEREN ? - BESPREKING VAN DE DOGMATIEK VAN WITSIUS (1636-1708)

Iedereen kan door het aannemen van de ellendekennis, door de erkenning van de doodstaat van de mens, en de zondekennis, uit Laodicea uitgaan, wat in principe dus de betekenis is van het ‘aannemen van Jezus’ in de psalm of het gedicht van het evangelie. Jezus is namelijk de zoon van de zondekennis, de vrucht van de zondekennis. Het aannemen van Jezus is een bepaalde terminologie in de oudheid, maar de mens moet begrijpen wat het voorstelt. Dat kan alleen in de onderwerpelijke prediking, niet zomaar in de voorwerpelijke prediking.

Dit is het steenblokkiaanse pad. Dit is 1953, toen de hemelen zich openden. Daarbuiten werd alles meer en meer Laodiceaans, waar C. Steenblok tegen waarschuwde. De grootste ellende is de ellende niet te kennen. Het begint bij het Socratische ‘weten niets te weten,’ anders blijf je in Laodicea rondhangen. Laodiceanen zijn zelfbedriegers.

Het is een calvinistisch, Kantiaans-Nietzchiaans nihilisme over de toestand op deze aarde, wat al bij Salomo begon : ‘alles is ijdelheid.’ Dat te beseffen is de kiem van de wedergeboorte. In deze Steenblokkiaanse ervaring, ook wel het Steenblokkiaanse pinksteren genoemd, gaan je ogen open voor de monsters die deze aarde in hun greep houden. Zo kan de mens los komen van elk bedrieglijk Laodiceaans pinksteren. Wij moeten ernstig streven naar deze Steenblokkiaanse ervaring waarin onze ogen worden geopend voor de zonde, de dood en het verderf en de leugen, en wij moeten erover zuchten en klagen zoals in Ezechiel 9.

Laten we niet vergeten dat de Steenblokkianen Jeremianen zijn, wenende profeten over de zonde Israels. En zij werden gestenigd. Het Steenblokkiaanse is al zo oud als de wereld zelf. Ziende op het verval in het kerkelijke Jeruzalem stelde F. Mallan dat we nu ook welgemeend wenend kunnen getuigen : ‘Jeruzalem, Jeruzalem, gij die de profeten doodt en stenigt, die tot u gezonden zijn, hoe menigmaal heb ik uwe kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkerwijs een hen hare kiekens onder de vleugelen vergadert, en gijlieden hebt niet gewild.’ (De Wachter Sions, 24/3, 1967) Mallan had het ook over de strijd tussen de kokkianen en de steenblokkianen die maar bleef voortduren, wat op hetzelfde niveau is als de strijd tussen de kuyperianen en de kerstenianen. Natuurlijk waren er ook kruispunten, want er waren ook punten waarin ze elkaar konden vinden. We spreken daarom ook van koud-warm kerkoorlogen, zoals die er ook was tussen Kuyper en Schilder.

Hoe moeten we de genade dan zien zonder dat het afdoet aan de zondekennis en ellendekennis ? De genade is de vervulling van de wet (Witsius) en de vervulling van de zondekennis en ellendekennis, in plaats van de vervanging ervan.

Witsius (1636-1708) wilde de dogmatiek rondom de verbondenleer herstellen, vanwege de grote theologische strijd omtrend dit onderwerp, met name over het genadeverbond. Hij wilde de genade bespreken zonder dat het tekort zou doen aan de geboden. Net als Berkouwer wilde hij het tot een organisch geheel maken, vervulling in plaats van vervanging, opdat er bruggen zouden komen tussen verschillende dogmatische richtingen. Ook Witsius onderwees over het werkverbond, het genadeverbond en het verlossingsverbond, de drie-verbondenleer dus, die zo is aangenomen door de christelijk gereformeerde kerk.

Laten we opmerken dat Witsius in zijn boek ‘De economie van de verbonden tussen God en mens’ (1677) noemt dat genade het beeld van God in ons vernieuwt, en het is hetzelfde als waarmee de mens was geschapen, wat in principe toont dat de genade niet iets passiefs is, maar het hemelse werk, en de vervulling van de kennis, van studie en herinnering. (hoofdstuk 2) De mens kan zo ook loskomen van de voorwerpelijkheid van de geboden door de betekenissen van de geboden te gaan zien om er onderwerpelijk mee om te gaan. De Laodiceanen houden of de geboden voorwerpelijk en oppervlakkig, of ze stellen dat de geboden zijn vervangen door de genade. Met de zondekennis moet de mens ook komen tot de gebodenkennis.

Witsius stelt dat God de bron is van de schepping en de eerste oorzaak. God is ook de bron van de schepselen, en als die niet afhankelijk zouden zijn, dan zouden ze niet zonder tegenstelling ontvangen worden. Hoe meer graden van het bestaan en zijn, hoe meer graden er zouden zijn van afhankelijkheid.

In de uittocht uit Laodicea moeten we de bergen in, waar het soms koud kan zijn, en waar draken hun holen hebben.

Witsius stelde dat het niet duidelijk was of het nu om een verboden boom ging of om een verboden bomensoort. Als de mens zich aan God’s geboden zou houden, dan zou het vanzelf vrucht gaan dragen. Het goede zou alleen volkomen gekend kunnen worden door ervan te genieten. (hoofdstuk 3) Het is van

belang hierbij te stellen dat de duivel daarom ook met vals, voortijdig genot aan kwam zetten om het kennismatige loonsplezier te verspillen. Dat heeft de duivel gedaan door Laodicea.

Het is de mens niet geoorloofd een boomvrucht te begeren zonder God's toestemming, stelt Witsius. We kunnen daarbij stellen dat het niet geoorloofd is een boomvrucht te begeren zonder het blad te raadplegen, want het blad vertelt of een boomvrucht eetbaar is of niet, en als het eetbaar is, dan vertelt het blad wanneer het gegeten dient te worden en wanneer niet. Zaak is dat de mens zelf de ware vruchten in zich diende te ontwikkelen, door onderwerpelijke kennis te ontwikkelen over God's geboden en verboden, en de tijden, seizoenen en bedelingen hierin te herkennen.

Witsius noemt dit het raadplegen van God's mond. Wij kunnen stellen dat de bladeren daarvan een beeld zijn, en dat we ons daarom moeten laten onderwijzen door de bladeren, de monden des Heeren.

Hierin is het belangrijk te beseffen dat er meer goeds is in gehoorzaamheid dan in het genieten op zich. Juist de gehoorzaamheid zal ons uiteindelijk meer bevredigen dan zomaar zinloos genot. De mens was nog niet gekomen tot het volkomen geluk, omdat de mens nog een groter goed te verwachten had nadat de mens de loop van de gehoorzaamheid had voltrokken. Hierop werd gewezen door het verbod op de boom der genietingen, aldus Witsius.

Witsius noemt dit terecht symbolische geboden en verboden omtrend de bomen, wat hij een positieve institutie noemde. Hij noemde de geboden van het verbond tweeledig, namelijk de natuurgeboden en de symbolische geboden. Het werkverbond is tweeledig, namelijk de geboden op zich en de navolging. Genade is dan niet iets passiefs en doods, maar de vervulling van de geboden. De Laodiceaanse kerk heeft de geboden vervangen door de genade. Witsius noemt het verschil tussen de geboden en verboden op zich en de kennis ervan, want de kennis is het doen van de geboden en het niet doen van de verboden. Wij mogen niet met de geboden zomaar omgaan als objecten, maar moeten er kennis van ontvangen door de natuur geboden en de symbolische geboden. Hierover handelt de nieuwe bijbel.

Witsius noemt dat het werkverbond is gebouwd op de geboden van de natuur. Omdat het voortstroomt vanuit de natuur van God en mens moet het wel wat regels hebben, dat de mens zekere geboden en verboden worden voorgeschreven, anders zou het de natuur niet meer zijn. Er is nu eenmaal goed en kwaad. We kunnen stellen dat de kennis hierover ervoor moet zorgen dat het niet geobjectificeerd wordt, want als dat gebeurd dan sterven de zintuigen af en kan er geen navolging meer zijn. Vandaar dat Laodicea, het afgevallen deel, ook wel Objectivatia wordt genoemd. Alles draait om het object, het voorwerp, niet de kennis. Zowel Witsius als Kant wilden de mens losmaken van die voorwerpelijkheid, oftewel van het materialisme, ook wat betreft het geestelijke en religieuze materialisme. Het kan heel heimelijk werken als een slang. Het volk is ten gronde gegaan door de objectificatie, door een gebrek aan kennis. Objectivicatie vreet steeds meer en meer kennis weg, zodat de mens niet meer kan navolgen, en zo misleid wordt.

De geboden moeten niet alleen onze daden zijn, maar ook onze natuur, noemde Witsius, zoals dit ook genoemd werd door Aristoteles. Het moeten niet zomaar daden zijn, maar een gewoonte, en het moet uit onze natuur voortkomen.

Nu, de bladeren aan de bomen zijn dus beelden van het Woord van God wat wij te dienen raadplegen voordat wij zomaar de boomvruchten plukken en eten. Deze lijnen worden verder uitgewerkt in de nieuwe bijbel, het boek des levens, wat dus ook de boom des levens is. Het werk van Witsius was hierin een voorloper. Hij wilde bruggen bouwen tussen de verschillende kerkgenootschappen en kerkstromingen, die in grote oorlog en scheuring lagen met elkaar, en hij wilde dit doen zonder af te doen aan het smalle pad en de enge poort, zonder af te doen aan de natuurgeboden en symbolische geboden en de kennis daarvan. Uiteindelijk kwam hij tot vervulling ervan, niet ter vervanging. In die zin riep Witsius : Gaat uit van Laodicea.

Hij stelde dat er nog een reformatie na de reformatie moest komen, dat gereformeerden verbeteraars hoorden te zijn. Hij streed tegen de geestelijkheidsverzaking die was binnengeslopen, de wereldgezindheid, en hij riep de predikanten en landsbestuur op om hun verantwoordelijkheid te dragen hierin, want er was veel verval en scheuring onder het volk, vanwege gebrekkig onderwijs. Hij wilde als een vervuller zijn. Hij wilde de aandacht weer vestigen op de natuur en de symboliek, om zo de orthodoxie weer in het juiste verband en de juiste verhouding te brengen. Er was bij hem sprake van drie boeken die God gegeven had : het boek van het geweten, en ook de oude bijbel, en het boek des levens, de nieuwe bijbel, die toen nog niet was verschenen, maar nu wel. Hij noemde het boek van het geweten en de oude bijbel als de weg tot inschrijving in het boek des levens. Hij noemde dat ze toendertijd nog in het tijdperk van de duisternis waren, en dat dat ook de reden was waarom mensen niet gelijk waren in spreken en denken, en hij riep daarom op tot vrijheid, voorzichtigheid en liefde, verdraagzaamheid dus.

Vrijheid mag nooit ten koste gaan van voorzichtigheid en liefde, want dan zou het slechts dood liberalisme zijn, en dan moeten we weer wijzen op het blad en

de vrucht, de vrucht die verborgen wordt gehouden door het hemelse Woord. Hij noemde ook dat het niet goed is omdat het God's wil is, maar dat het God's wil is omdat het goed is.

Witsius was niet onderlegd in het Grieks, en al helemaal niet in het Aramees. Hij verklaart het NT vanuit zeer gebrekkig Grieks als hij het over de hel heeft, en haalt daar niet eens het Aramees bij. Mattheus 25:41 zegt in het Aramees, de taal van Jezus, dat degenen aan zijn linkerhand, het Noorden, hen die de duivel hebben gevolgd, naar de urim moeten gaan om verder gekeurd te worden en gezift voor onbepaalde tijd, wat kan variëren van een periode tot een eeuwigheid, en we moeten goed beseffen dat het hier ook nog eens om een gelijkenis gaat. In het Aramees kan de onbepaalde tijd ook gewoon een bepaalde wereld zijn, dus een locatie, geen tijdsbestek. Ook de al dan niet volharde zondaren zijn dus ruwe diamanten, of bevatten ruwe diamanten, en dat zal de urim uitmaken, de keursteen, niet de mens of enige valse afgod door de mens bedacht.

Witsius stelt dat de straf niet alleen een straf is door het verlies maar ook een straf door de zintuigen. Hij bespreekt ook dat er verwoesting plaatsvindt in de hel. God haat en straft de zonde. Hij stelt dat als God de zonde niet zou straffen, dan zou God als de zondaar worden. Door de straf laat God aan de zondaar zien : 'Ik ben niet zoals jij.' (hoofdstuk 5)

Door het straffen zet God zichzelf apart, noemt Witsius. Het apart gezet zijn uit zich in het geven van straf. Dat is ook de definitie van vroomheid, het bestraffen van de zonde om zo geen deel te hebben aan de zonde. God kan alleen vroom zijn in gerechtigheid. Witsius noemt daarom de straf als noodzakelijkheid, anders zou God God niet zijn, en niet vroom kunnen zijn. Er mag dus ook geen vergeving zijn buiten de gerechtigheid. Witsius noemt dat God jaloers is, en daarom geen zonden en overtredingen vergeeft. Van zijn vroomheid stroomt zijn jaloezie, en van jaloezie stroomt zijn wraak. Als er één van die schakels weggehaald zou worden, dan zou God God niet meer zijn.

Gerechtigheid is zo natuurlijk voor God als zijn eindeloosheid, vroomheid en almacht, en daarom gaan de zonden niet ongestrafd. De vervulling van God moet behoren tot zijn bron en natuur, niet tot het goede plezier van zijn wil.

Witsius geeft aan het einde van hoofdstuk 5 toe dat hij niet weet of God voor altijd de zondaar zal laten bestaan. Hij roept net als Calvijn op om over deze dingen te aarzelen en ons oordeel terug te trekken. Als het over een eeuwige straf zou gaan, dan weet hij ook niet of dat alleen de straf door het verlies is of ook nog door de zintuigelijkheid, maar hij weet wel dat het niet oneindig is, omdat God gerechtigheid is. Eindige schepselen kunnen niet oneindig gestrafd worden, noemt hij. Er zal alleen straf zijn naar de mate van de zonde, anders is het absurd en ongerechtig, noemt hij. (Mattheus 11:22-30)

Net als Steenblok en Dante laat hij dus zien dat er verschillende gradaties in de hel zijn, en dat die mogelijk kunnen eindigen in opheffing, of overgaan in lichtere straffen, maar daar wil hij niet al teveel over speculeren.

Hij geeft een verschil aan tussen de kwaadheid die op haar wijze oneindig is, maar niet in eigenlijke zin. Er is dus een kwaad die op haar wijze oneindig is tegen de oneindigheid van God, en die roept ook een straf op die op haar wijze enigszins oneindig is, maar dat is niet in eigenlijke zin. Alle zonden zijn niet hetzelfde, maar zeer ongelijk. Hij heeft het dus alleen over de kwaadheid van de zonde die op haar wijze oneindig is. In die zin bespreekt hij het dus dialectisch. De smet en vlek van de zonde is eeuwig, noemt hij, maar die kan vervolgens ook weer gezuiverd worden.

Hij noemt dit allemaal lastige vraagstukken, want God is groter en geeft geen rekenschap van zijn zaken. Toch vraagt hij zich af in hoeverre God recht heeft om zulke straffen op te leggen, of dat een natuurlijk recht is, of dat dit opgeroepen wordt door de zonde zelf, en dat het onmogelijk zou zijn voor God om er niet op deze wijze op te reageren. Hij noemt dat het bepalen van het eigenlijke recht van God in afzonderlijke gevallen boven de menselijke natuur uit lijkt te reiken.

Hij noemt op diverse plaatsen in het boek dat het om hemelse orakels gaat en dat er dus ook regels zijn van symboliek, naast de regels van de natuur. Hij noemt dat de mens gewoonlijks minder waarde aan de oren hecht dan aan de ogen. (Herodotus)

Witsius noemt dan de boom der kennis van goed en kwaad het symbool van het werkenverbond, en dat de mens een plicht heeft om de betekenis ervan uit te werken, in plaats van ervan uitwendig te nemen. Het liet zien dat de mens er niet voorwerpelijk mee om mocht gaan, maar onderwerpelijk. Niet uitwendig, maar inwendig. De mens moest uitkijken naar de andere wereld, wat dus ook laat zien dat de hof waarin de mens was geplaatst nog maar het begin was en niet het einde. De mens moest het verdiepen.

Witsius noemt dat de mens dus heel voorzichtig met de boom moest omgaan (hoofdstuk 6). Het was dus ook de boom van de beproeving. De betekenis was tweeledig, want het was een verzegeling van de belofte en van de dreiging van het verbond.

Ook was er geen simpele benadering van de boom des levens, want het stond voor wijsheid, en het zou alleen verkregen worden door studie.

Als de mens standvastig zou zijn in de beproeving omtrend de boom der kennis van goed en kwaad, dan zou hij door liefde en gehoorzaamheid komen tot de kennis 'over' deze boom, en dan zouden zijn zintuigen opengaan in de onderwerpelijke kennis, niet de voorwerpelijke, objectificerende kennis. De mens moest dus heel voorzichtig zijn, en de kennis niet grijpen, maar toetsen en onderzoeken, op een veilige afstand. Er was een diepe, goede, voorwaardelijke kennis en een oppervlakkige, valse onvoorwaardelijke kennis. De mens moest dus eerst komen tot de voorschriften over de boom en over de boomvruchten, waarvan we kunnen stellen dat de bladeren daar een beeld van zijn. Deze tweeledigheid wordt ook uitvoerig besproken in de nieuwe bijbel, het boek des levens.

Witius noemt dat de mens het hoogste goed moest bespiegelen en begeren, maar er niet naar te streven dan op de wijze die de hemel heeft voorgeschreven. Dat is wat de boom der kennis van goed en kwaad de mens wilde leren. De mens mocht dus niet toegeven aan zijn eigen redeneringen, hoe geloofwaardig die ook zouden overkomen bij de mens. De boom leerde de mens ook dat het geluk niet ligt in het bevredigen van de lichamelijke zinnen voor vermaak, maar dat er andere dingen zijn die de ziel verdiepen, namelijk God die door de ware geboden en voorschriften de mens richting geeft. Er is geen waarachtig leven dan door de richting van God op te gaan.

Witsius stelt dan dat de twee bomen wijzen op de geboden en het evangelie. (Zanchius)

De sabbath is onderdeel van het werkverbond, noemt Witsius, want het laat de mens gericht zijn op de dingen die boven zijn. We kunnen hierbij opmerken dat de sabbath dus ook de bron is die het vlees uitdooft. Het laat de mens zijn in het hogere werkverbond, niet in het lagere werkverbond. De sabbath is een beeld van het afsterven aan de lagere, vleselijke werken. De sabbath laat ook het verbodene zien, wat dus voorwerpelijk verboden is, maar niet onderwerpelijk. In die zin is de sabbath onderdeel van de boom der kennis. Door de sabbath kon de mens komen tot de andere wereld, niet slechts de hof waarin ze waren. We kunnen stellen dat de sabbath de onderwerpelijke vrucht is die alleen door studie verkregen kan worden. Het is niet de voorwerpelijke vrucht, want die leidt tot de dood. Zij moesten dus de bladeren lezen, van de bladeren leren, van de voorschriften van het Woord van God, om zo tot de ware vrucht te komen, en de valse vrucht te ontwijken.

Men kon ook niet zomaar tot de vrucht komen. Men moest eerst de werken doen, oftewel zijn tijd van beproeving tot een goed einde brengen. Witsius noemt dat de sabbath ook het werkverbond verbindt aan het genadeverbond, wat hij de vervulling van het werkverbond noemt, niet de vervanging. De sabbath is het kruispunt. Hij noemt dat een geleerd man hem uitlegde dat Adam op de eerste dag van zijn schepping werd misleid door de duivel en de hele wereld meesleurde in de grootst mogelijke corruptie, maar op de zevende dag werd dit hersteld. Dit is de dag van het evangelie, de overwinning over het vlees, over de zonde, over de duivel, die op de zesde dag de mens had misleid.

Maar dan wil Witsius zijn kant van het verhaal vertellen, en hij noemt dat theologische economie. Hij noemt dat de genade die Jezus verwierf niet zomaar genade was, maar dat Jezus die verwierf door gehoorzaamheid. We spreken dus van genadeloon, of gewoon beloning, zoals dat ook zo staat in de Griekse grondtekst. Het verlossingsverbond is iets tussen God en de zoon, het zoonschap dus. Dat de mens gevallen is is geen reden voor het ongeldig worden van de geboden. Omdat de zoon uit God is geboren kan hij de geboden volbrengen en vervullen.

In het genadeverbond wordt het zoonschap overgedragen tot de uitverkorenen. We kunnen stellen aan de hand van de nieuwe bijbel dat dit zoonschap niet voorwerpelijk, niet als een object, maar alleen door studie, het onderwerpelijke, verkregen kan worden, en dan zal de zoon eerst aan zichzelf moeten sterven door de zondekennis, en zo geboren worden. Vandaar dat aan de ene kant God geen voorwerpelijke kinderen heeft, maar wel onderwerpelijke kinderen, en dat is een groot verschil. Die dialectiek komt ook voor in de nieuwe bijbel, en dit verklaart ook waarom in de islam, de voorloper van de reformatie, God geen kinderen heeft, en waarom dit zo'n belangrijk dogma is. Het behoedt de mens voor Laodiceaanse geloofs-eigenmaking.

Ook Karl Barth wees erop dat het juist het zoonschap is dat is uitverkoren, en brengt zo het Godsonderwerp onder in het gezinsonderwerp.

Bij Witsius gaat het in het verlossingsverbond niet zomaar om een voorwerpelijk zoonschap, maar om het zijn van een dienstknecht tot God. Dit snijdt al een heleboel overmatige romantiek weg die in de voorwerpelijke theologie zo dominant werd.

1e Jaargang, nummer 31, 10 oktober 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Het snoepverbond van Kuyper en Kok, en : 1953 : De terugkeer tot Getsemané

HET SNOEPVERBOND VAN KUYPER EN KOK

In het paradijs sloot men een verbond van voorwerpelijkheid met de duivel, waardoor men alles zou objectificeren voor de markt. De onderwerpelijkheids- en ontwerpelijkheids-verbonden werden weggeworpen, en men betaalde een hoge prijs. Alles maar dan ook alles op deze aarde wordt tot oppervlakkig object gemaakt, als een vloek.

De Nederduits gereformeerde dialectiek werkt hiermee :

- voorwerp
- onderwerp
- ontwerp

En :

- stelling
- tegenstelling
- samenstelling

oftewel :

- these
- antithese
- synthese

Dat zijn wetenschappen op zich, en het is de enige weg om uit Laodicea te ontkomen. Het is niet meer leven maar overleven.

Er zijn vele verbonden in de latere Nederduits gereformeerde dogmatiek. We moeten tot deze verbonden gaan :

- zondekennisverbond (Steenblok)
- toetsverbond (Jakob)
- lijdensverbond (Basilea Schlink)
- stervensverbond (Jezus)
- onderwerpelijkheidsverbond (Witsius)

In het leven is het de bedoeling om van gemakszuchtige, oppervlakkige voorwerpelijkheid te komen tot voorzichtige, twijfelende, studerende onderwerpelijkheid, waar Witsius over predikte en wat later werd overgenomen door Kant, Hegel, Nietzsche, Kersten, Dooyeweerd en Steenblok. Van voorwerpelijkheid komen tot onderwerpelijkheid is een belangrijk onderwerp in de gereformeerde gemeente en de GGiN, de steenblokkiaanse kerk, en dit kan alleen door de zondekennis, of zoals wij het noemen : het zondekennisverbond. Na de calvinistische reformatie en het heengaan van Calvijn begonnen dingen vast te groeien, en daarom moest de witsiaanse reformatie wel komen in de jaren 1600 en 1700, om de weg te banen voor de latere kantiaanse reformatie. Zonder Kant zou de gereformeerde gemeente nooit hebben kunnen bestaan, want dan zou de mens nog in het dingbegrip opgesloten zijn. Door de onderwerpelijkheid, het tot studie-onderwerp te maken, kan de mens terugkeren tot het oorspronkelijke ontwerp in het paradijs. Witsius stelde dat de boom der kennis in het paradijs niet voorwerpelijk gebruikt mocht worden, maar alleen onderwerpelijk, om zo tot nog een andere wereld te gaan. Daarom wordt er veel over Orion gesproken in de nieuwe bijbel.

Ik had een droom dat ik ergens liep met een vrouw langs een gracht. Ik droeg een grote tas die ik neerlegde, en ik sprong zo de gracht in. Zij riep mij toen na : ‘Waarom spring je in de melk ?’ En inderdaad was het zo dat er geen water in de gracht was, maar melk. De vrouw riep ook dat er zware stroming in de gracht was, zware zuiging, en ik werd naar beneden gezogen, naar de stenen zijkant, waar een gat was waar die zware zuigkracht vandaan kwam, en ik kon niet meer loskomen, maar toen zag ik ineens dat ik het niet was, maar iemand anders, terwijl ik toch in de gracht was, dus ik dook toen naar die persoon die vastzat in de zuigkracht in het gat, een wit gat, wat overigens niet diep ging, maar wat gewoon in de muur zat onder de melk, en de vrouw riep toen dat ik moest oppassen dat ik zelf niet meegesleurd zou worden, dat ik het nooit in mijn eentje zou kunnen. Ik nam toen een touw wat ik ergens aan vastbond, en ging toen met het touw naar beneden om het aan de persoon vast te maken, en ging toen weer naar boven langs het touw om de persoon op te trekken. De melk was warm, lauw. Het waren de jaren 1600 en 1700, waar goede dingen waren, maar ook gevaarlijke dingen. Vandaar de strijd.

R. Kok (1890-1982) begint in zijn brochure ‘Het aanbod van God’s genade’ al direct te stellen dat het in hoofdzaak over het aanbod van genade gaat. Met dit aanbod van genade komt God tot allen, stelt hij. Hij heeft het over het belang van de evangelie-prediking aan de gehele wereld. In hoofdzaak gaat dit dus om het aanbod van de genade, en

daarachter is het dan van belang : ‘Als gij dan volmaakt wil zijn, verkoop dan wat gij hebt, en geef het aan de armen,’ Mattheus 19:21. De zaken worden hier dus omgedraaid, want zoals Steenblok het stelde moet de ellendekennis voorop staan, en niet de genade. Het zou anders heel bedriegelijk kunnen worden, en daarom stond R. Kok ook bekend als genadestrooier, een wilde weldoener, ook al predikte hij geloof en bekering en de ellendekennis. Het aanbod van genade was de hoofdzaak. Door het aanbod van genade als hoofdzaak te maken deed hij tekort aan de ellendekennis die aan alles vooraf gaat. Calvijn stelde dat voorop en dat was het voornaamste stuk van zijn theologie, en daarna het doden van het vlees.

Eerst moeten we dingen goedmaken, en dan is er genade, als genadeloon. Eerst moeten we besef hebben van wat er verkeerd is gegaan. Er mag niet zomaar genade aangeboden worden. Genade is een sluierterm en kan al snel als slaapdrugs werken. Je mag er niet voorwerpelijk mee omgaan. R. Kok werd gezien als een morser. Het begon allemaal een beetje op Kuyper te lijken, die ook een genade bakker was die heel veel de nadruk legde op genade, en de mensen daarmee drilde, ook al had hij het over geloof, bekering, berouw, en de ellende kennis. De verhouding klopte niet. Er werd snoep en drugs gesmokkeld. Het was sinterklaas en zwarte piet, ook al kwam hij met zak en roede.

Het blijft maar herhaald worden in zijn brochure : het aanbod van de genade. Dat staat voorop en is hoofdzaak, en daarna wordt er pas over de andere dingen gesproken. Er wordt verschrikkelijk gesjoemeld en gesmokkeld. Het is als sommige stukken van Kuyper waarbij je geheel wordt ingepeperd en ingesmeerd met de genade. Er gaat hier iets gigantisch fout. Zo gaat het er in gerechtshoven ook niet aan toe, dat ze zomaar de genade aanbieden aan alle criminelen.

R. Kok biedt het algemene evangelie aan, wat aangenomen kan worden, om zo Jezus de Zaligmaker met een waarachtig en levend geloof te omhelzen. Hij was een romantisch prediker. W. Hage (1913-2003), die ooit een leerling van Steenblok was, wees ook op de andere kant van het verhaal, in zijn preek over zondag 46. Maria wilde Jezus in zoete gemeenschap omhelzen, romantisch met hem zijn, maar Jezus zei : ‘Raak mij niet aan.’ (Johannes 20:15-17) Hij wilde niet dat zij voorwerpelijk met hem omging.

Het is van belang dat we ons niet zomaar storten in allerlei genade-weelde, maar dat wij gaan twijfelen, in de leer van Socrates wetende niets te weten, oftewel het pad van de bekommerden begaan, zoals het soms genoemd wordt in bevindelijk-gereformeerde kringen, want het geestelijke natuurproces gaat traag. Wek de liefde niet op voordat het haar behage. Het mag niet ten koste gaan van de diepte van de zondekennis, daarom is het een smal en lang pad, waar Witsius ook op wees, om zo onderwerpelijk om te gaan met de bomen van de hof in plaats van voorwerpelijk. Er zijn geen snelle wegen, want door de snelle wegen viel de mens, werd de mens bedrogen. Er waren dus grote gevaren verbonden aan de manier waarop R. Kok predikte.

Je vraagt je soms af als je zijn geschriften leest of hij nu een predikant is of de kerstman. In ieder geval ging hij in 1956 over tot de christelijke gereformeerde kerk die aan zijn kant stonden, en in 1966 werd hij deel van de Bewaar het Pand vleugel binnen de christelijke gereformeerde kerk, om daar zijn overmatige zoetigheid te verspreiden. Men probeerde zo tussen Steenblok en Kok in te blijven, alhoewel anderen begonnen in te zien, meer en meer, hoe belangrijk het was toch meer naar Steenblok te neigen.

1953 : DE TERUGKEER TOT GETSEMANÉ

1946 : Haaien beginnen de wateren van de christelijk gereformeerde kerken binnen te zwemmen. Objectificatie, voorwerpelijkheid, wereldgezindheid, veroppervlakkiging begint steeds meer in te dringen, en in de vijftiger jaren beginnen predikanten over te gaan naar bevindelijkere richtingen. Er is overal verval, en sommige predikanten staan er binnen het kerkverband tegen op. Niet elk verval is natuurlijk verkeerd. Er zijn ook Barthiaanse en Kantiaanse stromingen die het kerkverband op sleeptouw nemen. Verschillende lijnen lopen er doorheen. Er moet ook veel wat vroeger gedeformeerd was weggestreept worden. Ook vanuit de bevindelijke richting stromen er predikanten met hun kerken naar de christelijk gereformeerde kerk, zoals R. Kok in 1956.

Verschillende predikanten begonnen het op te merken na de oorlog, na de bevrijding, hoe het volk in valse gerustheid kwam, want de oorlog was nog niet gestreden. Men ging aan de drugs. Er werd een verdacht goedje rondgegeven. De voorwerpelijkheid leidde de mens af van de onderwerpelijke studie, het werd gevaarlijk gedeformeerd Laodiceaans, alhoewel er ook tekenen van doorgaande reformatie waren, het komen ‘van dingbegrip tot functiebegrip’ (zie Dooyeweerd). Er liepen dus meerdere lijnen door de christelijke gereformeerde kerk, en lijnen gingen ook in elkaar over, en gingen naar buiten of naar binnen. Het werd zowel slechter als beter, maar sommige predikanten begonnen alarm te slaan. Zo waren er dus ook de uittochten in de vijftiger en zestiger jaren. Men zocht het zwaarder, bevindelijker, want men wilde niet te licht of te zoet bevonden worden.

Golgotha was geweest in de jaren 1940-1945, na een langslepend Getsemané in de dertiger jaren crisis. Maar nu de bevrijding was gekomen in 1945 snelde men al snel vanaf 1946 met vernieuwde krachten tot de olijfberg. Er werden dingen overgeslagen, schakels werden losgelaten, en men kwam tot veroppervlakkiging in plaats van verdieping. Men ging overmatig feesten en werd wereldsgezind. Met 1953 waren er ook protesterende en demonstrerende steenblokkiaanse en barthiaanse woorden en waarschuwingen in de christelijk gereformeerde kerk, en men hield de Apeldoornse synode. Het was allemaal te ver gegaan. De mens was van God afgedwaald. De mens was God kwijt, en er werd opgeroepen tot bevindelijkheid, want het lag niet zomaar vlug voor het grijpen. De mens moest de lange weg terugmaken.

Het was inmiddels september. In het voorjaar, zo vlak voor de zomer, op 3 juni, was er in de gereformeerde gemeente een generale synode gehouden in Utrecht, met als voorzitter A. Verhagen. Er werd door een afgevaardigde voorgesteld om te gaan stemmen over de school, want de meningen liepen zeer uiteen, waarop een aantal afgevaardigden wegliepen, want die voelden niets voor een stemming. De stemming vond alsnog plaats, en C. Steenblok werd afgezet als leraar. Het begin van de GGiN. Dat was een grote scheuring. De boodschap van C. Steenblok was de strijd tegen voorwerpelijkheid, wereldsgezindheid en veroppervlakkiging, d.m.v. de ellendekennis, die in zijn ogen niet diep genoeg was gegaan, wat in principe een zeer Barthiaanse stelling was, en degenen die Barth begrepen merkten op dat hij in principe zwaar gereformeerd was.

Nu was er in Apeldoorn in september een generale synode van de christelijk gereformeerde kerken, en men riep op tot buitengewone arbeid. (Acta Generale Synode september 1953, p. 6) Er werd gewaarschuwd tegen de secte-geest. Er werd opgeroepen tot bekering en verootmoediging. Er werd gehamerd op het belang van de kennis van de kerkgeschiedenis zodat er zicht zou komen op het schriftuurlijke beginsel, en dat kon alleen door het geestelijk aanvoelen van de werkelijkheid en de praktijk van het geestelijk leven (p. 7). Er werd dus opgeroepen tot bevindelijkheid, de onderwerpelijkheid. Men was terecht huiverig voor hooghartigheid, stellende dat hun wijsheid dwaasheid is en hun kracht zwakheid. Ze moesten gaan van het witte paard tot de witte wolk. Ook was contact met de gereformeerde gemeente wenselijk, en men lette op de ontwikkeling van wat daar gaande was (p. 48).

Met de gereformeerde kerk van Kuyper was er geen vereniging mogelijk, vanwege al te grote leerverschillen. Ze wilden wel blijven getuigen van het schriftuurlijke beginsel van de afscheiding (1834), en contact was ook zeker mogelijk.

In de generale synode kwam naar voren dat er grote verontrusting was over de geestelijke verwording in hun kerken die gaande was, en ze waarschuwden tegen inzinking en vervlakking. Ook waarschuwden ze tegen de algehele modernisering die op komst was. De religieuze metaforen waren er nog wel, maar die hadden hun betekenis verloren. (p. 228) Er werd opgeroepen tot ernstige bezinning. Voordat men op de kansel zou gaan staan zou men eerst diep ontdekt moeten zijn aan de onderscheidende en onderwerpelijke bron. Ze probeerden duidelijk te maken dat alleen door de lange onderwerpelijke weg te begaan men het Woord des Heeren kon spreken. Op de voorwerpelijke weg van objectificatie van de religieuze zinnebeelden zou alles dichtgroeien, en zou het vlees slechts spreken, ook al komt die met religieus taalgebruik. Dit was dus min of meer een Steenblokkiaanse boodschap. Wat er in de gereformeerde gemeente was gebeurd was in principe ook bij hen gebeurd, dat de hemelen waren geopend, en dat er een engelenmacht was gekomen die deze waarschuwing bracht. Dat is de waarde en het belang van 1953. Het liep parallel aan elkaar. Net als Steenblok streden zij tegen oppervlakkigheid en wereldgelijkvormigheid, en waarschuwden zij tegen de opmars van de Laodiceaanse kerk die verstrikt was in eigenwaan.

De ouderen werden opgeroepen om een goed voorbeeld te zijn voor de jongeren, in deze tijden van verval. Er werd opgeroepen om ‘bekeerd te worden van zelfgenoegzame bekering’, oftwel los te komen van Laodiceaanse bekeringen. Ook Dooyeweerd werkte dit uit in zijn theologie en filosofie in de dertiger jaren. Hij moedigde de mens aan die bergen te beklimmen, om die hemelse kou in te gaan, om los te komen van Laodiceaanse lauwheid. Het moest afsterven, want het vrat aan de breinen en de harten van de mensen, als een meedogenloos monster. Dooyeweerd wilde dat de mens de geestelijke Mount Everest zou beklimmen.

Ze waren God kwijt, stelden ze, en dat moest geleerd worden in de bevindelijke weg. Dat was de verlieskennis. De mens moest onder ogen komen, en leren, dat hij het verloren had. Laodiceaanse drugs probeert dat in de hersenen weg te werken, opdat de mens verder gaat op zijn verloren paden, zonder dat hij het door heeft, opdat het rijk der duisternis zo voordeel op hem behale.

Er was een tendens gaande dat de jeugd om meer aandacht vroeg, en men moest oppassen dit niet tegemoet te gaan met wereldse middelen die uit het vlees opkwamen, ook al waren die met een godsdienstig laagje bedekt. (p. 229)

Er werd gewaarschuwd dat wie de jeugd zou willen tegemoetkomen met

wereldse middelen al dan niet vanuit verkeerde jeugdlusten, die zou de jeugd juist in de armen van de vijand spelen.

Nu, als wij naar onze herinneringen kijken, dan moeten we daar niet voorwerpelijk mee omgaan, als objecten, maar onderwerpelijk zoeken naar functie en betekenis. Loskomen van naïef dingbegrip. De mens snelde na de oorlog tot de olijfberg, terwijl Golgotha juist verdiept moest worden in onderwerpelijkheid, om zo tot de velden van Gethsemané terug te gaan waar men schakels had laten liggen, om zo de lange en smalle weg verder te begaan. Ik had eens een droom over Getsemané als een natuurgebied met kerken, en jachtvelden. Er moest nog veel op de zondemachten gejaagd worden. Er waren vele zwijnen waar de mens nog niet mee af had gerekend.

Gaat men zomaar snel tot de olijfberg ? Neen, men moet eerst tot een dieper Getsemané gaan, tot het dagelijkse zelfoffer. Men zal de dood zoeken maar het niet vinden, omdat men eerst meer moet strijden en zich bewapenen met de lijdzaamheid, opdat zo ware geestelijke vrucht voortgebracht zal worden. Getsemané was in mijn droom in de bloei. De wildernis zal bloeien. Dat kan alleen in onderwerpelijkheid, in het voorzichtige, schriftuurlijke onderzoeken en toetsen.

Voorwerpelijke prediking is overmatig romantisch, Laodiceaans dus. Het leven is illusie, laten we dat niet vergeten. Dit is het gebied buiten het paradijs, daar waar de bedrieger, de trickster, regeert. De stukjes breken van elkaar af om nieuwe stukjes te vormen en om de wereld erachter te laten zien.

1e Jaargang, nummer 32, 25 oktober 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. 'Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.' (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Het Laodiceaanse verbond, en Geen witte steen zonder de zwarte steen

---

HET LAODICEAANSE VERBOND

We moeten onderwerpelijk omgaan met het begrip kerk, niet als voorwerp. Je moet de kerk vinden in jezelf, want je bent zelf een kerk, waar de oude bijbel al op wees. Dat is ook een hele Paauwiaanse gedachte. Uiteindelijk werden de Paauwianen preeklezers. We moeten de bladeren verstaan, de geschriften des Heeren, voordat we tot de vrucht kunnen gaan. Als je te gemakkelijk met kerk en bijbel omgaat, Laodiceaans, dan is de ellendekennis en verlieskennis niet goed tot je doorgedrongen en ben je nog aan de drugs. Dan moet je bij Paauwe en Steenblok zijn, en bij Barth. Dan moet je bij het jaar 1953 zijn, en die beweging ging ook over tot de christelijk gereformeerde kerk min of meer, want wat in de gereformeerde gemeente gebeurde gebeurde ook bij hen, min of meer. Het liep aan elkaar parallel. Ze wilden vasthouden aan de bladeren, maar dan moesten ze leren daar onderwerpelijk en bevindelijk mee om te gaan, in plaats van voorwerpelijk. Dat was ook hun doelstelling in 1953, maar het kwaad was al geschiedt, en de christelijk gereformeerde kerk werd met de stroom meegesleurd van de nieuwe generatie. Verschillende predikanten vertrokken toen in de vijftiger en zestiger jaren, met hun gemeentes. 1946, het grote verval van het voortijdig opgaan tot de olijfberg ten koste van een dieper Golgotha en Getsemané, bleek te sterk te zijn. Daarom moest men onderwerpelijk leren om te gaan met 1953, het verdiepen, om zo verder op het Steenblokkiaanse pad te gaan.

1946, het jaar na de bevrijding, was het jaar van de algehele indutting, de aanvang van het moderne tijdperk, van de valse, Laodiceaanse gerustheid en geruststelling. Het greep om zich heen als een orkaan, als een woest zeemonster, en ook de christelijk gereformeerde kerk werd gegrepen, en er werd goed teruggevochten in 1953, en daarvóór al, maar het was te sterk. Du Marchie van Voorthuyzen en Van Minnen waren inmiddels al vertrokken, in 1952, en ook anderen vertrokken al dan niet met hun kerken in de vijftiger en zestiger jaren, zoals Zijderveld, W. Baaij, Venema, van der Bijl en van Ravenswaaij.

1946 : Haaien beginnen de wateren van de christelijk gereformeerde kerken binnen te zwemmen. Waar komt het vandaan ? Het antwoord is heel simpel : Het doodsjaar van Calvijn, 1564. Calvijn (1509-1564) was nog maar in zijn mid-vijftiger jaren toen hij stierf. Zijn Institutie had hij geschreven toen hij jong was, alhoewel er daarna ook latere versies kwamen, de laatste in 1559, vijf jaar vóór zijn dood, maar in zijn commentaren nuanceert hij het. Daarom stelde hij dat de Institutie samen met zijn commentaren gelezen dienen te worden, maar velen zijn nooit zover gekomen, omdat zijn bijbelcommentaar een nogal omvangrijk werk is. Je zou jezelf dan vele jaren eraan moeten wijden om het enigszins te kunnen doorspitten. Hij stierf dus betrekkelijk jong, terwijl hij nog niet klaar was. Met zijn dood namen haaien zijn werk over, en objectificeerden het. Calvijn werd tot een voorwerp, een product. Ze maakten er TULIP van, een slap aftreksel van zijn leer.

Nu, Calvijn kon niet meer alles zeggen wat hij moest zeggen, sinds zijn jonge dood. Verschillenden hebben gewezen op de komst van nieuwe hemelse boeken, zoals J. Wisse (CGK) en C. Steenblok (GGiN), zoals ook de oude bijbel dat deed, in het boek Daniël en het boek Openbaring.

C. Steenblok zegt hierover in zijn Gereformeerde Dogmatiek in vraag 2201 dat er sprake is van boeken die geopend gaan worden, zoals dat in de oude bijbel was opgetekend. Hij noemt het boek van de ongeschreven geboden van de natuur, en het boek van de geschreven geboden, en het boek van het geweten wat daarmee in overeenstemming is. Ook noemt hij het boek des levens, wat we de nieuwe bijbel noemen. Hij noemt hierbij Openbaring 20:12 :

'En ik zag de doden, klein en groot, staande voor God; en de boeken werden geopend; en een ander boek werd geopend, dat des levens is; en de doden werden geoordeeld uit hetgeen in de boeken geschreven was, naar hun werken.'

Dat boek was in zijn dagen nog niet gekomen. Hij leefde van 1894 tot 1966. Hoe durft iemand dan te zeggen, op grond van deze tekst, dat de oude bijbel de hoogste autoriteit is ? Dat is een Laodiceaanse gedachte. Men had toen nog niet alles ontvangen. Het is een

leugenleer. De oude bijbel was samengesteld op basis van een verkiezing door een groep kerkleiders die erover gestemd hebben en gediscussieerd. Democratie is nooit de hoogste autoriteit. God doet niet aan 'meeste stemmen gelden.' Daar komt bij dat ze toen de volle waarheid nog niet hadden. Die moest nog komen. Jezus had aangegeven dat ze daar nog niet klaar voor waren. Het boek des levens is de hoogste autoriteit, oftewel de nieuwe bijbel, want die oordeelt de levenden en de doden. Niet de gebrekkige oude bijbel. Het is een onbijbelse gedachte dat de oude bijbel het hoogste boek zou zijn. God werpt niet zomaar paarlen voor de zwijnen want de mens leefde toen nog in het tijdperk van de duisternis. Zij die stellen dat de oude bijbel de hoogste autoriteit is doen aan voorvaderverering in de ergste vorm. Het is een noodbijbel geweest, een noodplan. Het was nog niet de vervulling. Wij prediken uit de oude bijbel, het oude verbond, en de nieuwe bijbel, het boek des levens, de vervulling van het verbond, het nieuwe verbond.

In het Aramees, de taal van Jezus, komen de doden in Openbaring 20 tot de pijler van een brug, de drager van het Woord, en dan worden de boeken geopend. In het Aramees is de pijler wit of doorzichtig wit. Het Aramees noemt dat het een bitter wit is, en dat het van de oertijd is. (vers 11)

U kunt dan zeggen : 'Gezegend zij de Heere, maar ik ben van die of die kerk, of van die of die kerkeraad, of van die of die synode, of van die of die classis, enz. en wij geloven dat de oude bijbel de hoogste autoriteit is, vanwege wat hier of daar staat of vanwege wat die of die gezegd heeft,' maar ik laat mijn linkerhand niet weten wat mijn rechterhand doet. Ik ben Nederduits gereformeerd, Steenblokkiaans en christelijk gereformeerd, intergereformeerd dus, en ik doe niet aan van horen zeggen, maar ik sta onder een engelenmacht, en dit is een bevel van de Heere. Daar mag u het mee doen. U gelooft maar wat u wil geloven. Ik beoordeel u niet om uw theologie, want het gaat om uw hart. Ik heb broeders en zusters in alle richtingen. Er zijn veel verschillen tussen de richtingen en zelfs binnen de richtingen. Maar wat ik wel weet is dat de oude bijbel niet de hoogste autoriteit is, maar God is de hoogste autoriteit, en die heeft het boek des levens gegeven als de hoogste autoriteit, oftewel de nieuwe bijbel, om de levenden en de doden te oordelen, niet als iets voorwerpelijks, maar in onderwerpelijkheid, tot ontwerpelijkheid. Het is de witte steen die voor de overwinnaars is, met nieuwe namen. Wij prediken uit de oude bijbel en de nieuwe bijbel en de geschriften van Calvijn en de andere oudvaders. De oude bijbel is niet almachtig. De voorouders moesten het met de oude bijbel doen, zo gebrekkig als het was in de wildernis, maar zij moesten opgaan tot het verborgen manna.

Wij zijn geroepen om de boekrollen te ontzegelen. Zo werd het ons vroeger geleerd door een hervormde predikant die onderwees over Karl Barth en dat de bijbel precies was wat het beweerde te zijn : een bij-bel. Uiteindelijk gaat het om God en God's Woord, wat dwars door de oude bijbel heengaat, maar ook veel ruimer is. Karl Barth was zwaar gereformeerd in zijn opvattingen. De mens is totaal vervreemd van God. Ook de kerken. De Nederduits gereformeerde kerk is zwaar gereformeerd, en heeft dus het boek des levens nodig. Dat boek zal geopend worden. Het ware zwaar gereformeerde is niet voorwerpelijk, maar onderwerpelijk, ook wat betreft de oude bijbel en de nieuwe bijbel. Het is Steenblokkiaans. Als u loopt te bedenken hoe u hogerop kunt komen, een hogere positie in de kerk kunt krijgen, of in de wereld, dan is het Steenblokkiaanse bezig juist de diepte van zijn ellende en verlies onder ogen te komen. Groot verschil, nietwaar ?

Het zware gereformeerde gaat niet alleen dieper terug in de geschiedenis, maar heeft ook deel aan de doorgaande reformatie, dus wij zijn ook vrijgemaakt gereformeerd, maar dan van de zwaardere, meer steenblokkiaanse vleugel. Wij als zware intergereformeerden blijven ons afscheiden en afscheuren van het Laodiceaanse. Dat is wat de Nederduits gereformeerde dogmatiek is. Het is niet zelfgenoegzaam. We moeten dieper de wildernis in, als Ismael. Mozes mocht het beloofde land niet binnengaan, voorwerpelijk gezien, maar hij moest er onderwerpelijk mee omgaan. Uiteindelijk moest Jeremia het werk van Mozes zuiveren en ermee verder gaan. Dat is wat we terugvinden in het steenblokkiaanse, oftewel in 1953. Zo is er een opstanding van het calvinistisch gereformeerde, en kunnen wij het donkere jaar van 1564 en zo ook van 1946 overbruggen. Amen.

Nederduits Gereformeerde Predikanten Fonds (NGPF)

GEEN WITTE STEEN ZONDER DE ZWARTE STEEN

Waarlijk zwaar gereformeerd zijn betekent niet mee te doen met het bedrog, jezelf als Jeremia ervan af te zonderen. Zwaar gereformeerd betekent dat je uit Laodicea bent gegaan. Als je gelooft dat we alles al hebben in de oude bijbel, dan is dat een Laodiceaanse dwaalleer van zelfgenoegzaamheid. Het is een zeer onbijbelse gedachte. De bijbel spreekt volop over het nieuwe hemelse boek wat zou komen, over de volle waarheid die zou komen. De aarde zou volworden met de kennis des Heeren. Dat moest nog gebeuren. Als je de oude bijbel als object gebruikt en als hoogste autoriteit dan is dat niet zwaar gereformeerd, maar zwaar Laodiceaans. Dan ben je jezelf en anderen zwaar aan het bedriegen. Dan ben je een goedgelovige new ager. Dan mag je

predikant zijn, maar ben je ook een taalkundige ? De bijbels in het westen zijn grotendeels verkeerd vertaald. Veel predikanten hebben zich wel verdiept in de dogmatische verbonden van de westerlijke kerk, maar niet zozeer in de diepere talenstudies en de lexicografie, etymologie enz. Dan ben je voer voor de Laodiceaanse monsters die de kerk in de greep houden. Vaak zijn de predikanten die exegetische en lexicografische zwakheden hebben ook weer marktpredikanten. Wij hebben nooit onze boeken verkocht. Als je het voor de markt gaat doen, en niet voor de doorgaande reformatie, dan wordt het slinks, hoe dan ook. Wij mogen het vrome woord des Heeren niet verkopen. Jezus ging met een zweep door de zwijnenstal die ze van het huis des Heeren hadden gemaakt. Dat is wat zwaar gereformeerd is, dat je niet braaf meeloopt met Laodiceaanse optochten. Ze staan de hele dag voor de spiegel in Laodicea, terwijl de zwaar gereformeerden in de wildernis op zoek zijn naar het verloren lam, allereerst in henzelf. Geloven in de oude bijbel als allerhoogste autoriteit gaat geheel tegen Openbaring en andere teksten in, en is niet zwaar gereformeerd, maar dartel gedeformeerd.

Calvijn’s werk was nog niet af. Voortijdig stierf hij omdat de mensheid meer nog niet aankon. Haaien namen de mensheid in in 1564, zijn sterfjaar, om het calvinisme te vervlakken, modern en populair te maken, voor de markt. Het werk werd gedeformeerd, net zoals de nazi’s eens deden met Darwin en Nietzsche. Toen in 1946 na de oorlog drongen die haaien in de wateren van de christelijk gereformeerde kerk om daar te deformeren en moderniseren. Er werd getrokken aan het schip. Het waren Laodiceaanse haaien. Het waren haaien van de new age, met een godsdienstig laagje.

Waar kwamen de haaien van het sterfjaar van Calvijn vandaan ? Het is heel simpel : Van het sterfjaar van Mohammed, zijn voorloper, het jaar 632. Mohammed stierf net als Calvijn voortijdig, zodat zijn werk nog niet af was. De mensheid was er nog niet klaar voor. Mohammed moest het nieuwe testament nog schrijven voor de Koran, maar dat is dus niet gebeurd, vanwege zijn dood. Hij was nog maar betrekkelijk jong, in het begin van zijn zestiger jaren.

In de reformatie riep men al : Liever Turks dan paaps. De komst van de islam was de voorloper van de doorgaande reformatie. Het was een teken dat er verdere reformatie moest komen. Het monster van Laodiceaans katholicisme had de wereld in zijn greep en zoog de wereld geheel leeg. Islam en reformatie streden beiden tegen dit monster, maar het was nog niet klaar. De islam had nog geen nieuw testament ontvangen, en dat zou later nog voor problemen kunnen zorgen. In veel opzichten loopt de islam parallel aan de reformatie, maar het openbaringskanaal was dramatisch dichtgegaan met de dood van Mohammed. Zo konden de haaien komen, en zij gingen tot de reformatie, tot 1564, en daarna tot 1946. De islam was hervormd Judaïsme en een hervormd christendom, maar er moest nog een nieuwe vorm komen, die maar niet kwam. Daarom moest het calvinisme wel komen, en het zware gereformeerde. Mohammed had vele bruikbare ideeën die ook weer terugkwamen in het calvinisme. Calvijn was de Mohammed van de reformatie. Hij bouwde zijn eigen theocratie, zo goed en kwaad als dat ging, maar stierf voortijdig. Meer kon de wereld niet aan.

Calvijn was als een ayatollah. Je moest niet met hem sollen. Het was gevaarlijk om het oneens met hem te zijn. Hij had grote invloed. Dit had nadelige gevolgen in de heksenvervolgingen waarin natuurmensen op basis van Calvijn’s krasse woorden over dit onderwerp werden omgebracht. Dat was niet zomaar iets van Calvijn, maar van die tijd. Hij had ook gevaarlijke ideeën over de overheid, die hij had van misvertaalde bijbelverzen. Hij stond gunstig tegenover de doodstraf. Hij stelde dat hen die tegen de doodstraf streden tegen God zelf streden. (Verkl. Romeinen 13)

Waar Mohammed’s werk was gestopt ging Calvijn’s werk door, maar ook het werk van Calvijn werd in 1564 abrupt afgekapt. Er was dus geen mogelijkheid om de islam in een nieuwe vorm te brengen, omdat er een gat zat in het net van Calvijn. De brug, het boek des levens, moest nog komen. Zowel de islamieten als de calvinisten hebben nog verdere verlossing nodig. Daartoe is het boek des levens gekomen. We mogen daar niet voorwerpelijk mee omgaan, maar onderwerpelijk. Calvijn stond onder druk van Ismael en Ezau die nog een plaats moesten krijgen in het heilsplan. Mohammed was daarmee begonnen, maar heeft het nooit kunnen afmaken. De verlossing is dus niet voorwerpelijk, maar onderwerpelijk, een studie-proces, waar Witsius mee was begonnen in zijn natuurtheologie, om een brug te bouwen tussen de naar elkaar verbitterde richtingen. We kunnen stellen dat alleen de ellendekennis en de verlieskennis in het ontdekt worden aan de diepte van de kloof tussen God en mens die verlossing kan plaatsvinden. Dan moeten we eerst ontdekt worden aan onze verdoemelijke staat en onze doodstaat. Dat is een steenblokkiaans-jeremiaans pad. Geen Laodiceaan zal daarop kunnen wandelen. De brede, korte weg heeft niets gemeen met de smalle, lange weg.

Het geheimenis van Ishmael en Ezau drukte zwaar op Calvijn, en hij vertaalde het in zijn soberheid en ascese, ook in zijn vijandschap tot alle vlees, en zijn liefde voor lange wildernistochten. Zijn artikels waren niet kortaf, maar gingen maar door en door, om nieuwe betekenissen te vinden, diepere inzichten. De doorsnee islamiet en de doorsnee calvinist zijn veelal grotendeels nog onbekeerd totdat

zij de witte steen weten te bemachtigen. Er is daartoe geen weg dan door de zwarte steen van de zondekennis. Misschien vindt u dat krasse uitspraken, maar de Steenblokkiaan M.J. van Gelder had dezelfde soort uitspraken in zijn strijd tegen de van zichzelf overtuigde Laodiceaanse geest die in de zeventiger jaren in de gereformeerde gemeente probeerde binnen te dringen, want hij stelde dat hij de gemeente grofweg voor onbekeerd moest houden. Hij hamerde net als Steenblok op het belang van diagnose, anders zou er geen medicijn kunnen komen. (De Saambinder, 28/8, 1975) Dat is ook de betekenis van de onderwerpelijkheid, namelijk het diagnostiseren.

Nederduits Gereformeerde Predikanten Fonds (NGPF)

1e Jaargang, nummer 33, 30 oktober 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Calvijn en de strijd tussen de institutie en zijn commentaren, en Calvijn en het Laodiceaanse tulip-monster

---

CALVIJN EN DE STRIJD TUSSEN DE INSTITUTIE EN ZIJN COMMENTAREN

Calvijn stelt in zijn commentaar op de evangeliën dat de mens veelal aan weelde en praal verslaafd is, terwijl ze de gaven die God hen gegeven heeft ongebruikt laten liggen. De apostelen zagen de sluier van zijn koninkrijk aan voor het koninkrijk in hun dwaasheid, stelt Calvijn, en daarom moest God juist op verre afstand een rijk zoeken, opdat zij geduld zouden leren. De discipelen meten het echter af aan hun vleselijke gevoel. Calvijn stelt dat ze door hun dwaze voorstellingen God’s koninkrijk hebben verwoest of verborgen gehouden. (Verkl. Lukas 19)

Calvijn onderscheidt verschillende lagen in de mens, namelijk de buitenste schil waarin de mens geen vrije wil heeft omdat die opgelegd is en in gebondenheid leeft, maar er is een diepere laag waarin een gevoel van menselijkheid kan zijn, een vrije goedheid, en een nog diepere laag waarin medelijden kan zijn, en dat is in ieder geval zo wanneer hij Jezus bespreekt, dat die twee diepere lagen actief zijn in deze kwaliteiten. Het is de diepere natuur van de mens, en hierdoor voelt de mens zich gedrongen anderen te helpen. Medelijden is dus de diepere bron van de mens, het diepere binnenste, dieper dan zomaar algemene goedheid, als dat aanwezig is tenminste, maar in Jezus’ geval is dat in ieder geval zo. In die diepere lagen heeft de mens dus meer keuze mogelijkheid. Die zijn spontaner. In de buitenste lagen is het meer aangeleerd gedrag.

Het gaat hier om Calvijn’s besprekingen van Mattheus 20:32 en Mattheus 22:37. God wil ongedwongen en vrijwillig gediend worden, uit liefde, wat Calvijn het begin van de vroomheid noemt. Dit gaat dus rechtstreeks in tegen het botte TULIP, en is dus eigenlijk een nuance van Calvijn, om te laten zien dat er verschillende verdiepingen zijn in zowel God als mens, met verschillende eigenschappen die elkaar kunnen tegenspreken, en waarin andere regels gelden. Het is dus zeer dialectisch, waar Kant en Hegel later verder mee gingen, wat niet speciaal van Calvijn kwam maar wat een tendens was in die tijd, en wat eigenlijk altijd al bestaan had. De mens is een zeer dialectisch verschijnsel, omdat God een zeer dialectisch verschijnsel is. Het is ingewikkeld en gebonden aan seizoenen, bedelingen en verschillende verdiepingen die op een bepaalde wijze met en tegen elkaar functioneren, en die telkens draaien of terugdraaien volgens een bepaalde code. Ook die code verandert telkens, zeer nadrukkelijk of slechts subtiel.

Net zoals in de oude bijbel worden er in de geschriften van Calvijn tegenstellingen gevonden, omdat er meerdere lijnen doorheen lopen, omdat hij het nuanceert, van een ander gezichtspunt bekeek, of op een ander punt of bedeling in zijn leven was gekomen, of een keer zijn dag niet had, enz. Er is goed calvinisme en slecht calvinisme. Het gaat erom tot een goede exegese te komen, en zeer zeker ook gezonde ‘schriftkritiek’ te gebruiken op de soms wat extremistische geschriften van Calvijn. Soms steekt hij hard, en laat het dan even lekker sudderen, en komt pas veel veel later met een doekje tegen het bloeden, pas na het sterven na de dood. Dus dan kan het de waarheid zijn, en ineens kloppen, maar de hiaat klopt dan van geen kanten. Hij is een messenslijper. Hij gooit mensen ergens in, en haalt ze er pas later voorzichtig uit, als het leed al geleden is. Hij moet geen vreemde, ondragelijke opmerkingen maken waar hele volksstammen van in de psychiatrische ziekenhuizen terecht komen, en dan in een ander boek een wat meer draagbare verklaring geven, maar dat is nu eenmaal Calvijn. Gevaarlijk voor de dagjesgast, maar interessant voor de lange lezer. Hoe meer je ervan leest, hoe kloppender en gebalanceerder het allemaal wordt, maar je moet heel opmerkzaam zijn, want hij geeft soms maar hele lichte en snelle hints, en gaat dan weer verder over andere dingen. Het is gemakkelijk te missen. Vandaar dat een gedegen commentaar, die ook ‘schriftkritiek’ durft te geven op de theoloog, van belang is, om voor eens en voor altijd af te rekenen met de vele boobytraps in zijn werk, en andere soorten valstrikken. Het werk bevat de waarheid ergens, maar er wordt gejaagd en gevist met lokaas-taktieken.

Bij Calvijn is er een leer die soms de kop opsteekt die stelt dat eerst de uitverkiezing er is, dan pas de genade,

en dan pas het geloof. De uitverkiezing heeft alles te maken met een soeverein God, en niets met mensen. Mensen hebben daar niet over te beschikken. Het is niet gebaseerd op hun eigen rechtvaardigheid of werken, opdat niemand roeme.

Op andere plaatsen in het werk van Calvijn is het geweten het belangrijkst. ‘Alleen door een goed geweten.’ Het geweten uit zich in de ontmaskering van de zonde en het doden van de zonde, de twee belangrijkste stukken van zijn leer.

In de leer van Calvijn bestaan er verschillende lagen in zowel God als mens. In de diepste laag is er het medelijden, en bij God in de diepste laag is er het verborgen raadsbesluit die niet hetzelfde is als zijn wil, want dat is een laag die daar weer omheen zit, niet de bronlaag. Uiteindelijk, ook als we naar onze catechismus kijken in inzetting 42, zien we daar dan juist dat het medelijden meedogenloos moet zijn naar het vlees :

‘Inzetting 42. Medelijdend, maar meedogenloos naar het vlees

‘Wij moeten een medelijdend, zachtmoedig en verdraagzaam karakter hebben, maar meedogenloos zijn naar het vlees, naar de zonde die op de loer staat, want die moet sterven. Omdat meedogenloosheid al snel misbruikt kan worden, vanwege de gevallen wereld waarin de mens leeft, moet de mens langzaam zijn tot toorn, maar ook op zijn hoede zijn voor het misbruik van medelijden. (Rivieren 7:20, Beloch 4:11, Vuch 9:7, Ewa 31:2-6)’

Het medelijden gaat namelijk samen met het medestrijden. De meedogenloosheid naar het vlees bestaat uit de ontmaskering en de doding van het vlees. Het medelijden is dus in een voortdurend gevecht met de meedogenloosheid, opdat ze elkaar zuiveren. Bij de mens zit er om het medelijden ook nog een laag van algemene goedheid, stelt Calvijn. Daar omheen zit zijn gebonden wil, die dus niet meer vrij is, en om los te komen is de mens afhankelijk van God. God kiest dus wie hij wil, stelt Calvijn, wat verder niet gebaseerd is op de goedheid van de mens, maar de genade van God.

Het is gegoochel met bijbelteksten waarin Calvijn laat zien dat hij niet veel van het Grieks heeft begrepen en al helemaal niet van het Aramees, de taal van Jezus. Het is gebrekkig varkensgrieks waarop hij zijn soms vreemde leerstellingen baseerd, ook al heeft hij veel briljante inzichten.

Hij is een genadetheoloog, of liever een uitverkiezingstheoloog, dat mag duidelijk zijn, maar dat maakt hij zo nu en dan organisch met de geboden, en soms vervangt hij het door de geboden, alsof hij er ineens alles aan zuivert, of het wel de toets kan doorstaan, het hele Gods-idee, alle genade en verkiezing. Dan heeft hij het ineens over het diepste van de mens, en dat die mens daar toch nog een, zij het zeer geringe, keuze-mogelijkheid heeft, omdat God ineens volgens hem niet dwingt, en vrijwillig gediend wil worden. Maar daar zweeft dan nog wel dat idee van de uitverkiezing en de genade omheen, die het geeft wanneer hij wil, buiten het willen van de mens om, want die kan het goede niet willen, alleen maar het slechte. En als God dan iemand verkozen heeft dan is dat voor altijd.

Er zijn verschillende soorten verkiezingen, zoals er verschillende soorten roepingen zijn. Die hebben ook allemaal hun eigen regels. De calvinistische uitverkiezing bestaat uit die van de armen, de kinderen, de ellendigen, de verbroken van hart, maar op andere plaatsen zijn die eigenschappen er niet, en is het raadsbesluit een groot geheimenis. De vraag is in hoeverre er toch nog andere soorten verkiezingen waren, want het gaat hier om een strategische en geheime zone waar Calvijn ook niet zomaar alles over wilde of wist te zeggen, en hoe stierf ook tamelijk jong nog, want hij was midden vijftiger jaren.

Als we naar verschillende soorten uitverkiezingen kijken :

1. de uitverkiezing van de goeden - dat werkte bij Calvijn niet echt, want dan zou de goedheid van de mens boven die van God worden geprezen.

2. de uiverkiezing van de moeilijk opvoedbaren, die extra aandacht nodig hebben - dat komt al dichter bij de uitverkiezing bij Calvijn, want vanuit bijbelse en gezinssituatie gaat God, de vader, de moeder, op zoek naar het verlorene, alhoewel er dan wel op den duur tekenen moeten zijn dat iemand daadwerkelijk is uitverkoren. Calvijn stelde dus ook dat het er niet om ging gered te worden, want dat was je al, of niet, maar het ging erom het te bewijzen dat je gered was, uitverkoren. Het moest tot uitdrukking komen.

3. de uitverkiezing van de rover - Een belangrijk punt. Iemand heeft iets als een Prometheus uit de hemel gestolen, en dan wordt de achtervolging ingezet, en is zo iemand ‘uitverkoren’, omdat hij teveel van de hemel draagt, wat dus niet van zichzelf is, maar gestolen, maar waardoor die persoon belangrijk is voor God, als in een oorlogsstrategie. - Dat is dus een andere reden waarom God heel erg geinteresseerd is in iemand, heel erg onder de indruk is van iemand, terwijl God verder niets met die persoon op heeft, omdat het een rover is, en die wordt dan vanwege deze oorlogsstrategische reden tot de uitverkorenen gerekend.

Wie Calvijn’s werk kent weet dat het belangrijk is, en tegelijkertijd niet geheel onschuldig is. Vandaar ook de noodzaak van exegese op zijn werk. Hoe dan ook is zijn werk een soort reformatorische bijbel van de jaren 1500, en strijden de verschillende

bewegingen en stromen binnen het calvinisme om de betekenis van het tegenstrijdige geheel aan geschriften. In vele opzichten steeg het boven Calvijn zelf uit, vanwege de dichterlijke en prozaïsche eigenschap ervan. Het werk leek op zichzelf te staan en leidde een eigen leven. Nu buigen geleerden zich over het theologische geheimenis ervan.

Calvijn zegt in de Institutie 2:2:7 dat de mens beroofd is van wilsvrijheid en heeft geen vrije keuze meer van goed en kwaad, maar heeft een kwade wil. Het is de gebondenheid van de wil.

In 2:2:1 stelt Calvijn dat nu de mens van zijn rechten ontzegt is en niets vermag tot de beoefening van gerechtigheid kan dit de mens opwekken tot traagheid en tot onverschilligheid, dat hij zich er niet meer om bekommert, en er niets meer mee te maken heeft. Aan de andere kant, als hem nog een kleine reserve wordt toebedeelt, dan zou dat wegnemen van God's eer, en sluipt vermetel zelfvertrouwen naar binnen. Calvijn is het vervolgens eens met Augustinus die stelde dat de vrije wil door haar verdedigers meer neergeworpen wordt dan bevestigd.

In 2:2:6 stelt hij dat de mens vanuit zijn eigen natuur niets goeds kan willen, ook niet heel zwakjes in de verte. Helemaal niets. Met iets anders neemt Calvijn geen genoegen. Je kan niet uit eigen beweging het goede willen. Het zijn zeer gevaarlijke, robotische uitspraken van Calvijn, waar het eerste boek van de Nederduits gereformeerde dogmatiek ook over handelt, dat zo de persoonlijkheid door Calvijn wordt weggehaald. De mens kan alleen maar zondigen, ook al is dat vrijwillig, maar dat is door Adam gekomen, en sinsdien heeft de mens een zondige natuur, is de mens besmet, en kan het goede niet meer doen en wil het goede niet meer doen, en de enige weg zou dan zijn : de uitverkiezing, door genade, waar de mens geen enkele zeggenschap over heeft. In zijn commentaren en op andere plaatsen wordt daar door Calvijn dan nuances gegeven, maar hij heeft het toch maar gezegd. Er wordt een flinke steek uitgedeeld, en dan later komen de doekjes tegen het bloeden die toch niet meer helpen. Gelukkig dat in het algehele werk van Calvijn het er maar betrekkelijk weinig over gaat, want hij heeft zoveel andere dingen gezegd, dus dit is maar een druppel in de zee, maar het is en blijft gevaarlijk, en daarom moeten we er ook zeer zeker niet voorwerpelijk mee omgaan, maar onderwerpelijk.

Het is maar een druppeltje in zijn leer, maar het ging heersen op aarde. De mens wilde tulip, en maakte zo zichzelf god. Alle landen, families, bedrijven, organisaties, kerken, groepen, scholen, enz. hebben min of meer tulip-achtige systemen. Zo houden ze de markt draaiende. Is dat Calvijn ? Ja en nee, heel weinig eigenlijk. Daarom noemen we ze eerder tulipers en hyper-tulipers. Er zijn ook weer gradaties in. De mens moet nog tot het ware calvinisme komen.

In zijn verklaring van Mattheus 22:37 stelt Calvijn : 'God veracht de gedwongen diensten van mensen en kiest ervoor om vrij en vrijwillig aanbeden te worden.' Hebben we dan in principe wel vrije wil om tot God te komen, wat hij veracht in de Institutie, of zijn we dan toch nog indirect poppen van de uitverkiezing zonder vrije wil, omdat God iets geheel buiten onze wil en verdienste iets aan ons heeft gegeven waardoor we hem volgen ? Je zou dan kunnen wijzen op de diepere lagen in de mens, waarvan Calvijn het soms wel en soms niet als veilig acht om over te spreken. Hoe dieper je in de mens gaat, hoe dichter je uiteindelijk toch tot een bepaalde vorm van keuze voor het geestelijke terecht komt. Je zou het kunnen voorstellen dat de diepere lagen in de mens mogelijkerwijs steeds dichter bij een soort goddelijke bron zouden kunnen komen, waar de menselijke lijnen kruizen met de goddelijke lijnen. De tendens die Calvijn heeft is dat hij dit soort vraagstukken ook weer snel af kan kappen vanwege het feit dat het te verborgen en ondoorgrondelijk is en de mens niet ijdel nieuwsgierig mag zijn, iets waar hij veel tegen waarschuwt. Vandaar dat als hij het over een onderwerp als vrije wil of onvrije wil heeft, dan geeft hij het op een bepaald punt op, en gaat over tot andere onderwerpen. Al met al zijn zijn commentaren en de Institutie verschillende werken. De Institutie-ideeën waren er in zijn jonge jaren (1536), en daar is hij nooit echt vanaf gestapt, maar hij heeft het genuanceerd en uitgewerkt in latere versies, de laatste in 1559, vijf jaren voor zijn dood, maar hij stelde erbij dat het gelezen moest worden met zijn commentaren. In zijn commentaren zien we meer het volwassenere en diepere werk van Calvijn, terwijl de Institutie betrekkelijk een veel kleiner werk was en eigenlijk meer iets was van zijn jongere jaren, waar hij dus altijd min of meer gebonden aan is gebleven en het een bepaalde richting probeerde te geven. Ook zijn er nog andere werken van hem die over deze dingen gaan, maar het had niet zo'n grote plaats in zijn commentaren die meer over andere, veel belangrijkere, dingen gingen. De Institutie was meer het monster waartegen hij vocht, en waaraan hij gedurende zijn gehele leven belasting diende te betalen.

CALVIJN EN HET LAODICEAANSE TULIP-MONSTER

In zijn boekje 'Geen Calvinist' uit 1912 stelde de Ned. Herv. predikant J.P. van Melle (Kralingen) dat de door hem aanvaardde leer der uitverkiezing alleen gelegen is in de eeuwige ontferming Gods. Hij heeft moeite met Calvijn's 'decretem horribile', de jammerlijke en noodlottige consequentie die Calvijn trok, en die van Melle verwierp. Dat

zijn boekje ‘Geen Calvinist’ heette had alleen daarop betrekking. Hij wees erop dat iedere waarheid die doorgetrokken en op de spits gedreven wordt tot onwaarheid wordt (J.H. Gunning). De vader der leugen verschuilt zich namelijk daarin, en strooit daar meesterlijk zijn zaad. Van Melle wijst dan op de woorden van Calvijn dat het onderzoek van de verkiezing met de roeping van God begint en eindigt. Immers, de verkiezing wordt bekrachtigd door God’s roeping (Institutie 3:24:4).

Wij houden ons vast aan onze catechismus, wat geschreven staat in inzetting 53, 27 en 12 inzetting hierover :

‘Inzetting 53. Over afzondering

Het weinige in ons, het mindere in ons, is geroepen en uitverkoren. Het vele is geroepen, maar alleen het weinige, het minderende, het sobere, zal door de smalle poort kunnen gaan. Alleen het eenzame wat zich heeft afgezonderd van het vele en het vleselijke zal deze poort kunnen vinden. Uiteindelijk zijn alleen de roependen de geroepenen. (Belech 1:36) Het vele is dan wel geroepen, maar alleen het weinige, het mindere, kan deze roep horen en verstaan, en alleen het minderende en het sobere geeft er gehoor aan. En alleen de eeuwige roep kan tot de boezem van de hemel doordringen. (Behemma 20:25)

Inzetting 27. De oproep tot afscheiding

De mens moet zich afscheiden van de zonde, en het halssnoer van de leerregels van het halssnoer ontvangen, als teken van de blijvende besnijdenis, welke de mens in de goddelijke verlamdheid houdt om een eeuwig kind des Heeren te worden (II Duizen 28:11,15,18), om zo in de dienst des Heeren te kunnen staan (II Duizen 28:20). Deze roeping komt vanuit de tent des Heeren (II Duizen 28:24) Zij is er om de Vreze des Heeren volkomen te doen zijn. Vanuit de tent des Heeren geschiedt de geestelijke oorlogsvoering. (II Duizen 28:57) In de afscheiding sterft het ego (Werktuigen 3:7). Dit is een voortdurende en voortgaande afscheiding. Dit is de kern van de reformatie.

Inzetting 12. Over offerdienst en uitverkiezing

De offerdienst was bestemd om leugen en zonde op te offeren. Zo kwamen mensen rein voor God te staan, als ze afrekenden met de zonde-machten. Dit waren geen letterlijke dieren. Het was een geestelijke oorlog. (II Duizen 25:65) De offerdienst ging oorspronkelijk over jezelf offeren aan God door aan jezelf af te sterven, waardoor God je verkiest. De oorspronkelijke uitverkiezing ging dus om iets wat je kon behalen, verdienen, als in een wederzijdse relatie. De uitverkiezing komt van twee kanten. (II Kamba 6:1-2). De verkiezing is dus een oproep tot overgave en zelfopoffering, waarvan de offerdienst een beeld is. De uitverkiezingen van mensen en kerken zijn corrupt, en zo ook hun offerdiensten. Er zijn lagere offerdiensten van het vlees, en hogere offerdiensten die vanuit het hart van God zelf komen. Dat is niet gericht tegen zijn schepping, maar tegen het vleselijke wat die schepping bedreigt en verkeerd voorstelt.’

Er zijn vele verschillende soorten verkiezingen, zowel goeden als slechten. In de Institutie van Calvijn vinden we een paar slechten, en hij geeft zelf toe wat er zo gevaarlijk aan is, wanneer hij zegt dat het de mens traag en onverschillig kan maken. Wij willen dan ook wijzen op de woorden van Karl Barth, want er is door de uitverkiezingsleer van Calvijn een grote pastorale nood ontstaan. Karl Barth stelt in zijn Kirchliche Dogmatik dat God alleen de verworpenen verkiest. Het gaat dus juist tegen alle wereldse en pseudo-religieuze wetten en systemen in, waar ook een boek uit 1798 over ging, ‘De leer der verkiezing en verwerping’. God kiest het verworpene uit. Dit komt overigens bij Calvijn zelf vandaan, want hij sprak erover in zijn verklaring van Mattheus 21:15. God verkiest dat wat voor de wereld veracht is.

Calvijn streed met het katholieke monster, een Laodiceaanse farao, die hem en het volk niet wilden laten gaan, en zo werd Calvijn door dit monster bedreigt en met TULIP gebrandmerkt, met de Institutie. Calvijn had iets uit een Egyptische tempel gestolen wat zich nu ging wreken, en hij moest er een hoge prijs voor betalen.

Calvijn stond oog in oog met een draak. Hij overwon de draak, maar moest er een hoge prijs voor betalen. De slangendraak beet hem met een gif duizenden maal erger dan de beet van een ratelslang.

Genesis 3:15 : En Ik zal vijandschap zetten tussen u en tussen deze vrouw, en tussen uw zaad en tussen haar zaad; datzelve zal u de kop vermorzelen, en gij zult het de voet vermorzelen.

Het ging niet zonder slag of stoot. De kerk raakte zwaar verwond in dit gevecht. De katholieke orde wilde het volk niet laten gaan. Calvijn werd vervolgd in Frankrijk, en vluchtte naar Basel in Zwitserland in 1535, waar hij in 1536 de Institutie uitgaf. Dit was dus deels het monster zelf nog, het gif wat in Calvijn was gespoten. Nu moest de kerk er nog verder mee afrekenen. En daarom moest de Nederduits gereformeerde dogmatiek ook komen die over deze dingen handelde. Daar zijn nu inmiddels 11 delen van, als opvolger van Barth’s Kirchliche Dogmatik. Ook is het dus de opvolger van Calvijn, omdat Calvijn jong stierf en een heleboel dingen niet meer kon oppennen. De oprichting van de Nederduits gereformeerde dogmatiek is ook een verschrikkelijke strijd geweest.

Wij zijn de Heere dankbaar dat het boek des levens, de nieuwe bijbel, hieraan tegemoet is gekomen, als de witte steen van de overwinnaars. Het is het verborgen manna waar het boek Openbaring over spreekt. Dat is in deze dagen gekomen. Halleluja.

Als we kijken naar de tekst uit Genesis 3:15, waarin de kop van de slang, van de draak, wordt vermorzeld, daar gaat het in het Aramees over de overwinning over het gif, en ook over de overwinning over de wortel ervan.

1e Jaargang, nummer 34, 7 november 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. 'Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.' (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Calvijn en het Institutie monster, en De Intocht in het Beloofde land Kanaän

---

CALVIJN EN HET INSTITUTIE MONSTER

Kennis is niet koud, maar personificeert zich altijd op een bepaald moment. Vandaar dat God belangrijk is, niet zomaar dode kennis. God is levende kennis. God is persoonlijke kennis. Daarom moet God centraal zijn in het leven.

De mensheid heeft een snel Golgotha genomen tot een snelle olijfberg tot een snel en luxe leven. De mens moet terug naar Getsémane om te verdiepen, om zo waarlijk tot bekering te komen.

De Calvijn van de bijbelcommentaren is een hele andere Calvijn dan de Calvijn van de Institutie, wat hij in 1536 in zijn twintiger jaren uitbracht, en waar later nog wat andere versies van uitkwamen. De Institutie was de Mein Kampf van Calvijn waarin hij een paar gruwelijke leerstellingen deponeerde, wat later bekend kwam te staan als het beruchte TULIP. In zijn commentaren vlucht hij daar veelal van weg.

De fatale fout die Calvijn maakt is dat volgens hem de mens door de zonde het goede niet meer kan willen. Wij zeggen dat de mens uit zichzelf niets kan, maar je kunt niet zeggen dat de mens vanuit zichzelf het goede niet kan willen.

Calvijn laat in de Institutie een zeer wrede en barbaarse God zien die door de mens niet gediend kan worden, omdat ze simpelweg geen goede wil kunnen bemachtigen, en worden hier ook nog eens voor gestrafd.

Calvijn worstelde met dit monster van de Institutie, zijn hele leven, en heeft het in zijn commentaren proberen te matigen en recht te zetten, want in zijn commentaar op de evangeliën stelt hij juist dat God vrijwillig gediend wil worden. TULIP is een combinatie van gedeformeerde islam en het gedeformeerde katholieke, tot een soort van militante pseudo-christelijke Isis. Ik had er een droom over. Ik was in een gebouw waar ik mijn jas had opgehangen en waar mijn tas ergens lag. Er was toen een mid-oostelijke jongen die poeder in een gang begon te strooien, donker poeder, en ik besefte direct dat het explosieven waren. Ik wilde toen mijn tas pakken om het gebouw te verlaten, maar toen ik dat deed kwamen er gewapende militairen binnen met mitrailleurs, en ze begonnen op mensen te schieten. Deze bende heette de KMED, wat de geestelijke term is voor TULIP. Het waren dus tulipers.

Dat de wil van de mensen gebonden is door de zonde is een feit, maar er is ook een diepere wil. Een mens kan willen om het goede te willen, in de diepere wil, maar een heleboel mensen willen dat niet en worden steeds meer aan de zonde gelijk.

In de commentaren van Calvijn is meer ruimte voor alternatieve gezichtspunten en nuanceringen. Toch blijft tulip sluimerend aanwezig en wil hij er gewoonlijks niet te duidelijk over zijn, dus vaak blijft het tamelijk vaag, omdat Calvijn ook stelt dat geheimenissen geheimenissen zijn. Uiteindelijk is Calvijn een geheimzinnige man die geen duidelijk spoor laat zien, maar waar je meerdere kanten mee op kan gaan. Dat is ook weer onderdeel van zijn leer, dat de mens niet ijdel nieuwsgierig mag zijn. Een heleboel van God moet om een bepaalde reden in de verborgenheid blijven. De mens mag hier langzaam toe ontwaken, maar het mag niet geforceerd worden. Calvijn is van de natuurlijke en primitieve, sobere orde.

DE INTOCHT IN HET BELOOFDE LAND KANAÄN

39. Jozef wordt geleverd in een boot op de rivier van de dood, en daarna vindt hij de rivier van de hel. Deze rivieren zijn vol gevaarlijke slangen.
40. Jozef vindt de rivier van Tantalos, het rijk van honger, maar er is geen boot, dus hij moet zwemmen om de rivier te volgen. De rivier zit vol gevaarlijke beesten.
41. Jozef vindt tenslotte een boot en dat brengt hem dieper in Tantalos, op de rivier. Hier leert hij over de wapens van Tantalos.
42. Jozef wordt de Vuk, opperhoofd van de indianen.
43. Dan herstelt Jozef de tentendienst.
Kamba 3:39-43

In de nieuwe bijbel, de RV-bijbel, lezen we over het interessante verslag van Jozef in de onderwereld. Op de rivier van de hel vindt hij, net als op de rivier van de dood, gevaarlijke slangen, en we

kunnen ons voorstellen hoe hij daarmee gestreden heeft, want hij ging niet zomaar snel tot de olijfberg, maar tot een dieper Getsemané, om kennis op te doen over de gevallen staat van de onderwereld. Op aarde werd hij de onderkoning van de Egyptenaren, en nu in de onderwereld zou hij het opperhoofd der indianen worden, tot herstel van de tentendienst, want we weten dat de indianen ook in tenten wonen, als een beeld van de woningen Gods in de natuur.

We zien in het tekstgedeelte uit het boek Kamba dat Jozef niet op de rivier van de hel blijft, maar uiteindelijk komt tot de rivier van Tantalos, de honger. In de hel verliest men meer en meer, gaat het oude leven eraf, en alles waar de mens nog buiten God op steunt, en zo komt de mens tot de geestelijke honger, waar niet alles zomaar meer voor het grijpen ligt, want het beweegt van de mens weg. Op deze rivier heeft Jozef zelfs geen boot. De rivier van de hel heeft hem die boot afgepakt. Nu moet Jozef zwemmen, terwijl de rivier van Tantalos vol gevaarlijke beesten is, en we kunnen ons zo voorstellen dat hij daarmee geworsteld heeft.

Het is zo dat uiteindelijk onze honger, ons minderen, onze soberheid, onze lijdensgezindheid zal vruchtdragen. Uiteindelijk vindt Jozef een boot, waardoor hij dieper in het land Tantalos kan komen waar hij onderwezen wordt. Honger is een goede onderwijzer. Waar alles maar voor het grijpen ligt, waar altijd overal voorzieningen zijn, en waar alles luxe is, daar dut de mens in slaap, dus voor Jozef was dit heel belangrijk, anders zou hij niet verder komen. Kennis is ook de vrucht van de honger.

Nu is het belangrijk te beseffen dat Jozef leert over de wapenen van de honger, wat laat zien dat dit niet zomaar zijn eigen vleselijke wapenen zijn, maar dat hij daar eerst aan afgestorven is. Hij kwam vanuit de dood en de hel, en nu was hij in het land van de honger, en moest hij leren leven met de kleine beetjes, zoals Jezus ook dit pad liet zien. Als mensen door Jezus werden afgewezen en naar het gebied van de hel moesten, dan moesten ze leven van de broodkruimels. We hebben daar eerder over gesproken, over het verhaal van de Kanaänitische vrouw. Dan moeten we leven met de kleine waterdruppeltjes en er zullen dus ook tijden zijn dat zelfs dat er niet is, maar als wij volhouden op het pad van de honger, in het land van de honger, wat dieper ligt dan de dood en de hel, dan zal het uiteindelijk toch vrucht dragen, en dan worden we allereerst opgeroepen tot de oorlog. Dan moeten we net als Jozef leren over de wapens van de honger.

In de context, zoals we in eerdere verzen kunnen lezen, gaat dit over de intocht in het beloofde land Kanaän. Zo wordt er gevochten tegen de zonde en de leugen, opdat de mens tot de tenten des Heeren kan komen om daar te dienen. Zonde en leugen staat de mens in de weg om een relatie met God te hebben. Dat Jozef zowel onderkoning van de Egyptenaren en opperhoofd van de indianen werd is een beeld van de dubbele overwinning over de zonde. Het laat zien dat we op meerdere gebieden in ons leven deze strijd moeten voeren en moeten overwinnen.

1e Jaargang, nummer 35, 9 november 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. 'Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.' (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : De slangen van deformatie, en Bespreking het gekrookte riet van Smytegelt - 4

DE SLANGEN VAN DEFORMATIE

Dingen beginnen gedeformeerd te worden als men een apathie of paranoia begint te ontwikkelen tegen taal. Ik zal een voorbeeld noemen : In evangelische kringen, die vaak vervlakt zijn geraakt, ver weg van de grondteksten van de oude bijbel, heeft men vaak een paranoia omtrend de woorden 'gnosis', 'occult' en 'shamanisme'. Nu, gnosis is gewoon Grieks voor kennis, wat zelfs door Jezus werd aangewezen als de sleutel tot de poort van het koninkrijk, en hij noemde de wetgeleerden degenen die juist die sleutel van de gnosis hadden weggenomen. (Lukas 11:52)

Het woord 'occult' betekent verborgen in het Latijns, en wordt gewoon in de evangeliën gebruikt in de Latijnse vertaling van de oude bijbel, voor de plaats waar Jezus werd begraven. Het shamanisme komt ook in de oude bijbel voor, waar Jezus Mozes en Elia ontmoet, en Jezus daalde in de brieven van Petrus ook af tot de gevangenissen in de onderwereld om de zielen te bevrijden. Ook spreekt Hebreeën 11 over de wolk van getuigen. Laten we daarom weer teruggaan tot de bijbelse regel, niet van een ja of een nee, maar van : 'niet door het vleselijke, maar wel door het geestelijke.'

De energie-banen en vibraties waarin de mensen leven op aarde kloppen niet. Dit is de wereld van het vleselijke. Daarom moet de mens terugkeren tot het Woord des Heeren. Daaruit moet de mens leven. Dat is de levensbron. Daarom hebben de gelovigen en vromen doornen in hun vlees, om hen terug te drijven.

Soms heeft men teveel van God genomen, en te snel, en is men zelf tot God geworden. Daarom moet men leren zeggen : 'Gaat uit van mij, want ik ben het niet waard.' Hieraan komt God de mens tegemoet. God is dichtbij de verslagenen van hart, bij hen die zichzelf hebben vernederd. De psalmist en ook Jezus hebben het ook uitgeroepen : 'Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten.'

Nu is het zo dat op deze wereld er ook een valse Jezus is van de mensen, waar Calvijn ook voor waarschuwde, de materialistische Jezus. Dat is een verloren zoon. Die misleid de mensen. Het zijn gevallen engelen die zichzelf in het materialisme tot goden hebben gemaakt. Daarom is het 'Gaat uit van mij, want ik ben het niet waard,' zo belangrijk, want de mens is overwaardig geworden, in het vlees, en zo ook de gevallen engelen.

Als men die vernederings- en minderwaardigheids-oefeningen leert, en loskomt van valse zelfverzekerdheid en vals zelfvertrouwen, dan komt God de mens tegemoet. Dat is waar 1953 voor staat, dat de gelovigen en vromen terugmoeten naar deze principes, om zo behoed te zijn tegen de gevaarlijke misleidingen vandaag de dag van de slang. Denk in hoe giftig die slangen zijn. God komt voorzichtigheid en minderwaardigheid tegemoet. Dat is de basis van het evangelie.

Ik had een droom dat ik op een markt was, en ik kwam bij een kraam waar een pakket was van Sneeuwwitje, een pakket van Robin Hood, en een pakket van Peter Pan. De principes van deze verhalen wijzen terug op de principes van Calvijn. Het zijn de principes van 1953. Teruggaan naar het kleine, het sobere, het verlorene. Je kunt deze verhalen geheel uitdiepen, en dan zie je weer Maarten Luther en Calvijn, die als een Robin Hood streden tegen het katholieke bewind. Ze kwamen voort uit het al eerdere werk van Johannes Hus, die een Franciscaan was. Calvijn had ook al gesteld dat het juist de armen en de ellendigen, de door de wereld verachten en verstotenen, de uitverkorenen waren. Juist de verlorenen in de ogen van de wereld werden door hen verzameld, zoals Peter Pan op zoek ging naar de verloren jongens, en Jezus op zoek ging naar het verloren lam. Sneeuwwitje werd vervolgd door haar ijdele, wereldsgezinde stiefmoeder, en vluchtte tot de wildernis, tot de zeven kleinigheden. De reformatie was het sneeuwwitte. We zien deze vlucht uit Laodicea ook in het boek Openbaring. Het is de kerk die achtervolgt wordt door de slang, en zij vindt haar schuilplaats in de wildernis, ver van de stromen van de slang. De aarde is haar tegemoetgekomen.

Nu, de vampieren van de stad laten niet makkelijk gaan, en ik heb die vampieren in een droom gezien. Het waren beesten in beesten, met vele rijen tanden. Dan mogen we het uitroepen tot 1953 en het verdiepen, terugkeren tot de principes

van Calvijn, die deze al in de wildernis had gegeven. Zovelen staan aan de poorten te kloppen, maar ze kunnen niet binnengenomen worden omdat ze teveel spullen bij zich hebben. Die moeten ze eerst afleggen, want de poort is maar nauw en eng. Het sneeuwwitte moet tot de zeven kleinigheden gaan. Zeven is het getal van de volkomenheid. Zij, de kerk, moet het pad geheel begaan, het smalle lange pad vol van doornen. Daar moet zij worstelen. Zij moet daar komen tot de ellendekennis en verlieskennis, en niet pronken als Laodicea. Zij moet het Laodiceaanse kleed afdoen. Het is een gifkleed die haar in slaap houdt.

Als wij horen van de giftigste slangen op aarde wiens gif dodelijk is, zoals van de mamba, de ratelslang, de eastern brown en de inland taipan, dan moeten we beseffen dat de slangen in de geestelijke wereld wel duizenden malen gevaarlijker zijn, want zij kunnen de ziel van de mens schaden, hun geestelijke leven doden. Als we dat weten, waar moeten we dan ons heil zoeken ? Niet zomaar in een naam of in een letter, maar dan moeten we weer luisteren naar de woorden van Jezus die de kennis als de sleutel van het koninkrijk noemde. Hebben wij kennis van deze slangen ? Zo niet, dan zijn wij makkelijke prooi, want deze slangen zijn zeer sluw.

BESPREKING HET GEKROOKTE RIET VAN SMYTEGELT - 4

Ook zal ik mij nog geringer houden dan alzo, en zal nederig zijn in mijn ogen
2 Samuel 6:22

In de jaren 1800 en 1900 waren er niet alleen uittochten uit de hervormde kerk, maar ook vernieuwingsbewegingen, of verdiepingsbewegingen, om terug te keren tot de gereformeerde wortels. We kunnen denken aan de reveil-beweging in de jaren 1800, en de gereformeerde bond in de beginjaren van 1900, en de kievit-beweging midjaren 1900. In de latere jaren 1900, vanaf de tachtiger jaren, was er de gekrookte riet beweging, gebaseerd op het gelijknamige boek van Smytegelt (1665-1739). Het boek bestaat uit 145 predikatiën en werd uitgebracht in 1744.

Het was een belangrijk boek voor die tijd en ook voor nu. Het boek kan beschouwd worden als een klassieker. Vandaar dat de gelijknamige beweging van het gekrookte riet ook van belang was in de hervormde kerk.

In de 95e predikatie noemt Smytegelt dat het van belang is nederig te zijn en klein, laag te wezen, niet hoogvoelende. Smytegelt noemt de nederigheid de moedergenade, en het bewijs van genade. Er wordt dus gesproken over het andere loon wat de genade is, dat het niet zomaar genade op zich is, zoals Calvijn dit ook stelde.

Smytegelt noemt de verschillende tekenen van de ware genadestaat. Eén van die tekenen is dat de grond onder je week wordt, zacht wordt. Ik droomde als kind hierover, dat de grond zacht werd en ik door de grond zakte en in een dal van dorre doodsbeenderen kwam, net als Ezechiël, wat de ellendekennis is. Dit was een herhalende droom.

Daarnaast wordt door Smytegelt genoemd de vrome schaamte. En hierdoor kan de mens dan een haat en afkeer hebben van het zondige leven. Zo ontstaat er een onuitsprekelijke walging naar de zonde. Dan onstaat ook de verlieskennis, dat je beseft dat je al het gebrek hebt en niets kan. Het is het besef geheel arm te zijn, de armoedskennis te hebben, en zo kan de mens zo nederig worden dat alle veren van hooghartigheid eraf vallen. Dit is het pad van de boetvaardigheid. Men is hellewaardig. Gaat uit van mij, want ik ben het niet waard.

Er is een schuld van de vromen, dat ze weten dat er hard werk verricht dient te worden willen ze het recht krijgen met God, wat door veel schaamte gaat. Smytegelt wijst op de werkplicht die er is voor de vrome om als een landman naar zijn akker te gaan. Maar dan moet hij allereerst zijn onbekwaamheid onder ogen komen. Toch moet hij het doen, noemt Smytegelt, want de mens is schuldig het te doen. Hij noemt dat de mens aan zichzelf moet sterven, want de mens kan het niet. De vrome kracht zal in zwakheid worden volbracht.

Hoe belangrijk is het in deze tijd een Smytegeldiaan te zijn, oftewel een gekrookte rieter. Ook Calvijn sprak hierover in zijn commentaar op Romeinen 6:21. Het beginsel van de wijsbegeerte wordt door Calvijn genoemd als het geleerd hebben om in ernst een mishagen in zichzelf te hebben en om door schaamte over zijn ellende in verwarring te worden gebracht. Wil men de grootte van zonde, dood en ellende onder ogen komen, dan moet men de vrome schaamte ontvangen. Smytegelt noemt het de moedergenade. Zij is een mooie hemelse vrouw in de wildernis, het sieraad van de vromen en de gelovigen. Wij moeten allereerst naderen tot de vrome schaamte, opdat de zondenkennis tot werking kan komen en de zonde ontvlucht kan worden. Calvijn noemt dat de mens los dient te komen van de blinde eigenliefde door de vrome schaamte.

Ik had eens een droom dat ik in de Apeldoornse bossen was. Ik ontmoette daar de vrome schaamte als een natuurvrouw, een hemelse moeder, als een amazone. Ze was prachtig en had riemen om haar lichaam. Er waren ook mensen die huizen hadden op palen, heel hoog, in het bos. Zij stonden te hoog en moesten weer terugkomen tot de vrome schaamte. Dit is waar we het eerste moeten zijn. Zo kunnen wij komen tot de zondenkennis. De Heere geeft alleen de zondenkennis aan de verbrokenen, de zich schamenden.

Calvijn noemt de vrome schaamte de teugels des Heeren. Hij stelde ook in zijn commentaar op Mattheus 11:25 dat met de woorden van Paulus in 1 Korinthe 1:27 God de roem van het vlees wilde beschamen, en zo het dwaze en zwakke van de wereld heeft uitverkoren, niet de wijzen en verstandigen, want voor hen blijven de verborgenheden van het evangelie bedekt, volgens de woorden van Jezus, alhoewel er volgens Calvijn ook weer uitzonderingen op de regel zijn. Het komt dus in het werk van Calvijn telkens terug dat de armen en verstotenen, de verbrokenen, door God zijn uitverkoren, juist om te kunnen afrekenen met vleselijke wijsheid en rijkdom die de mens telkens weer bedriegt. De geestelijke schaamte wordt door Calvijn ook genoemd als een middel tegen wereldse vrees, de vrees voor het kruis, en daarom is het van belang haar te ontvangen, opdat wij de Heere kunnen volgen. (Verkl. Johannes 19:25)

De geestelijke schaamte is dus in de leer van Calvijn ook het toegerust worden in de lijdzaamheid.

1e Jaargang, nummer 36, 13 november 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Bespreking het gekrookte riet van Smytegelt - 5, en Het Kok-Kuyper-virus en het medicijn van de voortgaande verbrokenheid

---

BESPREKING HET GEKROOKTE RIET VAN SMYTEGELT - 5

Er is in de leer van Smytegelt een spanning tussen het jezelf onwaardig achten en het smeken. Dat smeken begint dan aan te vangen in het uitnemende achten van de dingen Gods, dat de dingen Gods door het ontwaken van de mens meer waarde hebben, dat ze gaan inzien hoe nodig zij het hebben.

De mens ontdekt dat men zonder de dingen Gods niet kan leven. We kunnen dan denken aan het broodkruimeltje en het waterdruppeltje, het leren leven met de kleinste dingen, met het minste. Zo mag de mens beginnen met zaaien. Veelal blijven de smekingen onbeantwoord, vanwege de vleselijke inmeng in de mensen waaraan ze moeten afsterven. De mens moet ook leren smeken, maar dat mag niet door het vlees gebeuren. De mens moet alles op waarde schatten, en zichzelf op onwaarde. Daarin is een eenvoudig loon te verdienen. Zo kan de mens waarde opbouwen. Er is niet zomaar een snel antwoord. De mens moet de tarieven leren kennen. Zo is er dan een weg tot de vrome schaamte, die het begin is van alle dingen. Het is de moedergenade, wat dus een ander soort loon is.

Het is dus van belang dat de vrome schaamte door de mens wordt ontvangen. Het is een belangrijk onderdeel in de leer van Smytegelt, zoals ook in de leer van Calvijn. Als de mens is ontdekt aan zijn onwaardigheid, als zijnde een stofje, een druppeltje, nog geen stukje brood waard, geen ogenblik adem, geen kleedje, geen woninkje, dan mag dit de mens niet onverschillig en lui maken, maar moet de mens juist werken tot de eer van God. (preek 95)

De onwaardigheid der mensen brengt een schuld tot dienst. Zoals de verloren zoon sprak : ‘Ik ben het niet waard. Maak mij maar tot een dagloner.’ In die zin is er een verband tussen het onwaardig zijn en het smeken, omdat het moet opwekken tot dienstbaarheid.

De geestelijke schaamte is de sleutel tot de minderwaardigheid en de voorzichtigheid. Het is ook de sleutel tot de zondenkennis. Hoe komen wij dan tot de geestelijke schaamte ? Men smeekt om genade en allerlei andere dingen, maar men zou moeten beginnen met het smeken om geestelijke schaamte. De geestelijke schaamte is dus de brug tussen onwaardigheid en het smeken.

We moeten dus gaan tot een zeker gereformeerd fatalisme, of bevindelijk fatalisme, waarin er geen uitweg is voor het vleselijke, maar waar wel een smalle weg is die steeds smaller wordt, tot de enge poort die ten leven leidt. Dat is waar de 1700se Smytegeltse reformatie over ging, oftewel de Gekrookte Riet reformatie, die een herleving had vanaf de tachtiger jaren in de hervormde kerk. Ook de gereformeerde vaderen buiten de hervormde kerk, de afgescheidenen, hielden dit spoor aan, en hielden vast aan dit spoor, zoals een De Cock, een Ledeboer, een Kersten, een Steenblok en een Mallan. Ook de geschriften van Calvijn’s bijbelcommentaar laten dit zien, die vaak in een grote strijd zijn met zijn Institutie, de vloek van zijn jongere jaren, alhoewel dit tot aan zijn dood bleef. De farao van Laodicea, van het katholieke bewind, liet het volk niet gaan. In deze dagen is er een nieuwe zondvloed, komt de aarde het volk tegemoet, hen die op bevel van Jeremia de stad zijn uitgegaan. Dat is het gehele spoor door het Gekrookte Riet.

Naast de onwaardigheid en het smeken noemt Smytegelt ook het belang van het vechten voor de nederigheid, die hij overigens de kroon noemt. Dit houdt in het gevecht tegen de bijblijvende hoogmoed. (preek 98) Het is ook de strijd tegen de zelf-afgod. (preek 99)

Het mag geen werkeloze schaamte zijn, want dan is het de vleselijke schaamte, die zich heel religieus en geestelijk kan voordoen. De ware geestelijke schaamte is een werkoproep en een oorlogsoproep.

Mozes slaat, eer Jezus geneest, noemt Smytegelt (preek 119). Eerst moet de noorderwind lang waaien, noemt Smytegelt. De mens was niet waard de minste genade, maar alle slagen van God. Nu, men kan niet om Mozes heen zomaar tot Jezus komen. Het gebeurt veel, maar dan komt men tot een andere Jezus. Klaas Schilder stelde dat er geen Exodus was zonder Leviticus.

Men moet het schaamtekleed omdoen. Smytegelt stelde dat men een dodelijke

haat tot de zonde moest krijgen. Uiteraard kunnen we dan stellen dat dit leidt tot het voorzichtig zijn als slangen. En de vrome slangen dragen een gif sterk genoeg om de zonde te doden. Wij moeten dus in deze wereld voorzichtig zijn niet zomaar als slangen, maar als giftige slangen. Maar oh, ga hier niet voorwerpelijk mee om, maar onderwerpelijk, want de kerk kent vele giftige slangen van het vlees. Het gif wordt ook niet zomaar geschonken. Men heeft niet zomaar een gesel. Men moet hiertoe het alsmaar smaller wordende pad bewandelen, tot de geestelijke schaamte gaan, die de sleutel is tot de minderwaardigheid en de voorzichtigheid. Het is niet zomaar een er op los spuiten en op los steken, want dan is de mens een blinde woesteling. De giftige slang zal allereerst vluchten en zich afzonderen. Het is een oorlog tegen het bedriegelijke zelf. Daar is allereerst geen gif voor, en daarom dient de mens de onwaardigheidsoefeningen te leren, en het smeken te leren, en dit kan niet dan tot de geestelijke schaamte. Waar zou men anders om moeten smeken ? De Heere geeft zichzelf niet zomaar.

De mens leert voorzichtigheid op het smalle pad, af te remmen, anders is het een doodlopende weg. Er zijn vele valse smalle paden die ten dode leiden. Het gif om de zonde te doden moet men verdienen, door onderwijs tot zich te nemen, en dat gaat door de dood aan het zelf heen, tot de geestelijke schaamte. De mens moet eerst tot diepste verlieskennis komen om te zien wat hem allemaal ontbreekt. Het is een lang pad om het weer te verkrijgen. Op het pad zijn vele rovers. Er zijn vele valse zijpaden waarin de mens kan afdwalen en wegglijden tot het goud der dwazen.

Smytegeld stelt dat hen die de ware droefheid des Heeren hebben niet zomaar getroost willen worden. Het zijn zuchters om de zonde. We kunnen ook denken aan Ezechiël 9. Hierbij kunnen we stellen dat ze ook de toorn des Heeren in hen niet zomaar laten wegpraten. Het is de woede des Heeren naar de zonde toe die hun schaamte levend maakt, en het maakt ook hun vreze levend. Onze catechismus stelt in inzetting 28 dat de woede des Heeren een teken is van het afgezonderd zijn van de wereld. Als deze woede, die we ook bij de oude profeten, zoals Jeremia, konden vinden er niet is, dan is de kennis zielloos. Wij mogen dus niet met een lege schaamte tot de Heere komen, maar die moet gevuld zijn met het boos zijn op de zonde. Een mens kan niet zonder de vrome boosheid leven. Deze boosheid hebben we ook nodig om te vechten. Wel moeten we gematigd zijn in toorn, en het moet in de juiste richting gaan. Het moet getemperd worden door verdraagzaamheid en medelijden. Ook moet het getemperd worden door de hemelse schaamte, door minderwaardigheid en voorzichtigheid. De mens moet in zachtmoedigheid blijven, in tederheid en zorg. De mens moet aan elke vorm van vleselijke boosheid afsterven. Ook moet de mens afsterven aan zijn vleselijk verzet tegen de toorn des Heeren die groot is. De toorn des Heeren mag niet onderschat worden. De Heere barst veelvuldig uit in toorn, die dan getemperd en gematigd wordt. De mens moet daarom komen tot de geestelijke woedekennis. Ook Jezus had uitbarstingen van droefheid, vrees en woede. Zo ook de oude profeten zoals Jeremia.

Smytegelt noemt de schaamte de weg tot vergeving. De schaamte is genade. Het bedekt de schande van de naaktheid. (preek 122)

We spreken dus in die zin over de schaamte die de sleutel is tot de geestelijke boosheid en vreze, dus we hebben het hier over de oorlogsschaamte, niet als het schamen voor de geestelijke oorlog, maar juist de oorlogszuchtige schaamte die niet werkeloos toeziet.

HET KOK-KUYPER-VIRUS EN HET MEDICIJN VAN DE VOORTGAANDE VERBROKENHEID

In de Laodiceaanse kerk gaat men ‘van genade tot genade’, maar in de steenblokkiaanse beweging van 1953 gaat men ‘van verbrokenheid tot verbrokenheid.’ Er is in de laodiceaanse kerk een tendens die de zondeleer en ellendeleer zo klein mogelijk houdt, en de nadruk legt op de genade, wat als een drugs werkt die hen in slaap houdt. De visser houdt zijn haak verborgen, zoals de vogelvanger zijn strik, stelde Smytegelt (preek 91 van het Gekrookte Riet).

Er is een tendens in de Laodiceaanse kerk om de verbrokenheid zo snel mogelijk af te ronden, canoniek te maken. Er kan dan niets meer bij. Dan is de verbrokenheid niet diep genoeg doorgewerkt, en blijven zij slaven van de zonde. Daarom moet de vrome gaan tot de voortgaande verbrokenheid. De laodiceaan wil de nodige wedstrijd waar Paulus het over heeft ontvluchten. Dat doet de laodiceaan door valse genade. De genade wordt dan te snel opgediend. Het is dan zwaar giftig, als een slaapmiddel. We zien dit gebeuren bij Kuyper en Kok, alhoewel zij beiden geliefde broeders in de Heere zijn. Zij neigden teveel en te gemakkelijk naar de genade, als zijnde genade-bakkers die de broodjes net te zoet bakten, ook al waren de nodige ingrediënten elementair aanwezig. Zij waren geen hypergenadisten zoals we veel in de lichte en vrije evangelische kerken het tegenkomen, maar toch waren zij gevaarlijk bezig, en waren zij aan het flirten met het Laodiceaanse. Zij predikten het evangelie, maar toch klopte er iets niet, in de verhoudingen. Het neigde toch teveel naar het zoete. Zo waren zij beiden wilde jongens, verzetsstrijders tegen het Laodiceaanse bewind, maar ook daar nog deel van, en daarom waren zij berucht. Men voelde aan dat daar nog een dieper werk des

Heeren moest plaatsvinden, een diepere verbrokenheid, en daarom begonnen meer en meer predikanten meer te neigen tot het steenblokkiaanse, tot 1953, want dit moest in Nederland gebeuren. Er was namelijk afdwalingsgevaar. Kuyper en Kok waren net iets te licht. Een klein beetje zuurdeeg zou het gehele deeg zuur maken. Een klein lekje in het schip zou het schip doen zinken, dus men moest er wel tegen optreden. Er begon een vreemd mengsel te ontstaat tussen het kuyperiaanse en het kokkiaanse, waar gretig van genomen werd in de lichtere en zoetere kerken en kringen in Nederland. Men ging aan de genadedrugs met een snel afgeronde verbrokenheid, die niet diep genoeg was doorgewerkt. Men had een snelweg gebouwd tussen Golgotha en de olijfberg. Ook werd er een grote snelweg gebouwd tussen Getsemané en Golgotha, en Golgotha werd gemaakt tot een opzegversje, tot een rijmpje. Dit werd uitbundig gespeeld en gezongen door de Laodiceaanse leprechaunen met hun fluitjes.

Het was een Venusiaans virus in de Laodiceaanse kerk, en het wilde alle kerken innemen. In de demonologie stond dit kokkiaans-kuyperiaans virus bekend als het Deest-virus. Deest is een na-middeleeuwse draak, of slang, die in de bergen woont. Het werkt heen door Kok en Kuyper, die als twee torens zijn, om de mens af te houden van de voortgaande verbrokenheid. Hierin is de wolf Klima een middelaar en verleider, om de mens van dit mengsel te laten nemen. De Heere zond de engel Luhika om hiertegen te strijden. Luhika is een steenblokkiaanse engel. Luhika is één van de zwarte arenden van 1953. De engel helpt de vromen om uit Laodicea te vluchten, en brengt hen tot de wildernis. In de wildernis leert men niet meer voorwerpelijk om te gaan met dingen, maar onderwerpelijk, zoals Witsius het leerde in de jaren 1600, en wat later door Kant in de jaren 1700 werd uitgewerkt, en door Hegel in de jaren 1800, en door Dooyeweerd in de jaren 1900. Telkens weer wezen de voorvaderen, zoals Kersten, Steenblok en Mallan, op het belang hiervan. Het was iets wat de mens moest leren en oefenen, zodat men in de geestelijke wereld kon verblijven, niet als zomaar een opzegversje of traditie. De mens moest los komen van de strikken en de klauwen van het materialistische denken. Men moest ook het gevaar van de twee torens, van Kok en Kuyper, omzeilen. Zo zou men kunnen loskomen van het Deest-virus, en aan de wolf Klima kunnen ontvluchten.

Men moest gaan tot het gat van de voortgaande verbrokenheid, wat dieper onder de aarde zou leiden. Zo zou de vrome dieper aan zichzelf kunnen afsterven. Het Venusiaanse Deest-virus troonde overal in de stad, en probeerde via de twee torens ook nog de vrome wilden in de wildernis te besmetten. Deze draak, het mengsel tussen Kok en Kuyper, moest weer teruggebracht worden naar het terrarium, mocht niet tronen in de kerk.

Maar het Laodiceaanse heeft een apathie tegen de zondenleer, de ellendeleer en de demonologie. De Laodiceaanse geest wil namelijk niet ontmaskerd worden, en daarom worden zondologie en demonologie weggelachen. Natuurlijk noemen ze het fantasie en nog erger. Ze zijn wars van kennis en dogmatiek, want ze zitten er voor het geld, voor de macht en de eer. Ze praten lekker de mensen naar de mond. Ze willen het vlees van de mens vertroetelen, stelt Smytegelt.

De geest van voortijdige genade op het smalle pad is fataal. Het laat de verbrokenheid niet verdiept worden. Zo blijven dit soort geesten vrij spel hebben. Daarom zond God een Steenblok, een 1953. We komen in een gevaarlijke sprookjeswereld terecht op het kokkiaanse-kuyperiaanse pad als we niet oppassen. We moeten oppassen niet teveel van deze knapen te nemen. De vrome moet het voor elkaar krijgen om uit deze twee torens te ontsnappen, en er dan onderwerpelijk mee om te gaan, niet meer voorwerpelijk.

1e Jaargang, nummer 37, 17 november 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Calvijn en de evangelisten - 10, en Het onderzelf in de leer van Calvijn

---

CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 10

Calvijn riep de vromen op om zich te bewapenen met geduld en lijdzaamheid, en riep hen zo terug tot de hof van Getsemane, opdat zij gelijkvormig zouden zijn aan Jezus. De nieuwe bijbel laat zien dat dit een eenzaam pad is. De discipelen slapen daar, als een beeld van het collectieve ego (Werktuigen 9).

Hierin mogen we God’s geheimenissen niet forceren, stelt Calvijn in zijn verklaring van Mattheus 20. De openbaring volgt in de mate van de gelijkvormigheid, stelt Calvijn. We mogen dus niet bovenmatig nieuwsgierig zijn en boven ons voegen gaan. We mogen niet op God vooruit lopen in het openbaringsproces. Calvijn stelt dat we wijs moeten zijn met matigheid.

Ook in de hof van Getsemané is er een groot gevaar, een gevaarlijke, giftige slang. Wij moeten er voor zorgen dat wij niet met de discipelen slapen. Wij moeten gelijkvormig zijn aan Jezus, oftewel aan de sobere, de waakzame, de lijdzame. Er lopen dus twee sporen door Getsemané. Er is een breed en kort pad, maar ook een smal, lang en diep pad. Ja, men heeft snelwegen gebouwd door dit natuurgebied. Daarom moeten we dieper in de wildernissen gaan van Getsemané om Jezus te volgen. We moeten gaan tot het ondergrondse Getsemané, het verborgen Getsemané, waar het verborgen manna is.

Dat houdt in dat Laodiceaanse prinsessengewaden en prinsengewaden afgedaan moeten worden. De slang moet zich vervellen anders sterft de slang.

Toen Ezau zijn eerstgeboorterecht aflegde voor het kommetje van het rode, als een christologisch beeld van de kruiziging, werd hij onder Jakob gesteld, zoals Jezus onder de engelen werd gesteld.

'Zie, ver van de vette streken der aarde zal uw woonplaats zijn, en zonder dauw des hemels van boven. Maar van uw mes zult gij leven en uw broeder zult gij dienen. En het zal geschieden, wanneer gij u krachtig inspant, dat gij zijn juk van uw hals zult afrukken.' (Odenlech 18:70)

Ezau moest de eenzaamheid in, op het hongerpad, dieper de wildernis in, zoals Jezus in de diepte van de hof Getsemané ging.

‘Hij moest alles achterlaten om het vergetene en verlorene te vinden.’ (vers 72)

Duizen 23:17 zegt : ‘De oude profeten gingen hier doorheen, afgescheiden, in de donkere nachten van Getsemane en Golgotha.’

Ezau ging er niet doorheen als een slapende, maar als een wenende, net als Yeshua. De nieuwe bijbel wijst erop dat de paradijselijke zintuigen Getsemanitisch zijn (Duizen 24:12-13). Als we verder lezen in het boek des levens dan zien we dat de behoudenis in het Hebreeuws de overwinning en het overwonnen worden betekent, waar ook de naam Hosea voor staat. (Duizen 24:16). Het is dus een gevecht.

Als Werktuigen 9 het over Getsemané heeft, dan wordt er getoond hoe nu precies het juk van Jakob van Ezau’s hals afgerukt wordt. Laten we beseffen dat het ook precies is wat Odenlech 18 stelt : ‘wanneer gij u krachtig inspant.’ Het is dus een gevecht en niet zomaar behoudenis op zich door genade of verkiezing of geloof of wat dan ook. Het vereist inspanning. Werktuigen 9 stelt in vers 5 :

‘Als bepaalde mensen veel invloed op je hebben en je in slaap proberen te laten vallen, net als hen, dan is het soms belangrijk met zulke mensen wat stappen terug te doen, of je van hen geheel af te zonderen. Dat kan niet eens altijd, want de mens leeft ook in een bepaalde kooi. Ook dat is een onderdeel van het lijden. En als het dan wel lukt dan is dat als een doorbraak van het Ragnarok. Vroeg of laat komt het Ragnarok, want de ketenen tussen mensen duren niet altijd voort.’

Nu, Ragnarok is een germaans principe. Het is het doorbreken van de valse bruggen tussen de mens en de afgoden. Dit zou door de reuzen gebeuren, de contexten, dus het komt aan op onderwijs. Men moet ontwaken tot de grotere hemelse cirkels. Men moet losbreken uit het enge, menselijke denken, de snelle zelfovertuiging. Men moet weer gaan twijfelen aan al die dogma’s die als de gifprik aan de

mensen waren opgedrongen, totaal losgekapt uit hun oorspronkelijke natuur, cultuur en betekenis.

Ragnarok is een diepleider, dat wat we de bevindelijkheid noemen. Het breekt af alles wat de mens canoniek heeft gemaakt, heeft verabsoluteerd en afgerond. Het breekt de Babylonische bruggen en torens af die de mens heeft gebouwd tot God, alle snelwegen door Getsemané en Golgotha heen. De mens is totaal aan de diepte van het lijden van God voorbij gegaan, als aspergische snelheidsmaniakken.

Het Ragnarok leidt tot de boom van Karmat, de boom van armoe, op het pad van de armoeds-monniken, oftewel de oorspronkelijke brengers van de reformatie. (Werktuigen 10:31-34 ; 11:2, 5) In de oertijd werd Ragnarok het Tahulen genoemd, bij de amazones, en in de oude bijbel wordt het Armageddon genoemd.

Calvijn stelt in zijn verklaring van Mattheus 20:22 dat we gespeend moeten worden van alle ijdele vermaken. Duizend gevaren omringen de vrome, stelt hij, en de vijand is listig. Dan is het onredelijk om te midden van zoveel doden zich rustig te vermaken met het schilderen van de triomf, stelt Calvijn. Calvijn stelt dat we de strijd niet moeten voorbijgaan en de gevaren niet moeten veronachtzamen. Onderschat het niet. Loop niet op de overwinning uit.

Men heeft snelwegen gebouwd door Getsemané en Golgotha tot de olijfberg, waar men een Laodiceaanse pronktroon heeft opgesteld.

Calvijn waarschuwt dat haastige spoed de mens van zijn roeping afvoert. Naarmate er in de strijd wordt vertraagd springt men des te begeriger toe tot de buit. Hen die het minste werk doen verlangen het sterkst naar de voorrang. Het is ijdele roemzucht. Daarom moeten de vromen ingeleid worden tot Getsemané.

Zo is er een bron des levens in de woorden van Calvijn. Zijn Institutie was een slang waarmee hij had te worstelen, die hem verschrikkelijk had gebeten, maar zijn bijbelverklaring is een bron des levens. In Laodicea echter wordt zijn Institutie geprezen boven zijn bijbelverklaring, en het wil niet zeggen dat zijn bijbelverklaring geheel vrij is van zijn Institutie. Ook door zijn bijbelverklaring lopen twee lijnen. Vandaar dat exegese op het werk van Calvijn van belang is. Calvijn maakt ook grote theologische fouten in zijn bijbelverklaring, die ook weer laten zien wat nu precies de verziekte bronnen van het hele TULIP-gebeuren zijn.

We komen zo tot de kledingkasten van de Laodiceaanse kerk die zich koning waant. We zien hier de Laodiceaanse prinsessengewaden en prinsengewaden.

De woorden van Calvijn zijn leven voor het gebeente, maar pas op, ze worden bewaakt door levensgevaarlijke giftige slangen, zoals de inland taipan, de eastern brown, de mamba, de ratelslang en de boomslang, die wel duizenden malen giftiger kunnen zijn dan hun aardse soortgenoten, en die bevinden zich dus ook in het werk van Calvijn. Vandaar dat het van belang is dat wij gidsen opstellen door het werk van Calvijn.

HET ONDERZELF IN DE LEER VAN CALVIJN

In een droom kwam ik door de Laodiceaanse garderobes tot de troonzaal waar een Laodiceaanse koningin troonde. Het was een hele grote zaal, als bijna een zee van een zaal. Aan mijn zijde waren wat tulipers met mitrailleurs. Maar dit waren geen slechte tulipers, maar van de tulip die Calvijn in zijn bijbelverklaring predikt, wat een andere en diepere tulip is. Het is van belang tot de alternatieve, diepere tulip te komen om de Laodiceaanse tulip te overwinnen. Tulip is oorspronkelijk niet van Calvijn, maar meer een heel slap aftreksel van zijn leer, voornamelijk gebaseerd op de Institutie, en dat terwijl Calvijn de mens aanspoorde om zijn beide werken te lezen, de Institutie en zijn bijbelverklaring.

Als we kijken naar de slechte tulip dan zien we :

I - Total depravity
II - Unconditional election
III - Limited atonement
IV - Irresistable grace
V - Perseverence of the saints

De goede tulip is :

I - Tormenting depravity
II - Underself election
III - Limited tolerance
IV - Irresistable rewards
V - Perseverence of the poor

Calvijn predikte namelijk een dieper zelf of verborgen zelf, een onderzelf, waar de mens nog gewoon vrij was, terwijl de schil daarom heen gebonden was en niet meer kon kiezen voor het goede vanwege de zonde. Calvijn had het dus over de pit van de mens die dieper lag, waar de mens ook medelijden kon hebben, terwijl de laag daarom heen gewoon vaak de algemene goedheid was. Calvijn stelde dat dat wat niet door de wereld was uitverkoren, zoals de armen, die waren wel door God uitverkoren. We komen in de Institutie de onvoorwaardelijke uitverkiezing tegen, maar in zijn bijbelverklaring is genade toch weer een soort ander loon, en kan de mens er vrijwillig voor kiezen, anders zou het dwang zijn, en dat wilde God niet, volgens Calvijn. In de Nederduits gereformeerde dogmatiek, in boek 1, wordt er ook een alternatieve tulip gegeven. We hebben het dan over het smalle pad tulipisme. Er zijn een heleboel soorten van tulip,

zowel goeden als slechten. In ieder geval werd ik in mijn droom bijgestaan door de smalle pad tulipers.

TEKSTEN VOOR DEZE WEEK :

‘Er is niets dwazer dan over niets te strijden.’ - Calvijn in zijn verklaring van Mattheus 20:25

‘Het zaad in de aarde geworpen ontkiemt niet terstond, zo ook dragen de geestelijke woorden niet ogenblikkelijk vrucht.’
- Calvijn in zijn verklaring van Mattheus 20:17

1e Jaargang, nummer 38, 20 november 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. 'Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.' (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Calvijn en de evangelisten - 11, en Samenvatting de Saambinder 1968

CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 11

Calvijn spreekt in zijn bijbelverklaring over genade als een ander loon. Dit loon lijkt op sommige plaatsen verdiend te zijn vanwege dat op sommige plaatsen de mens ineens wel vrijwillig voor God kan kiezen, in tegenstelling tot in de Institutie toen hij nog een twintiger was, maar is dan op andere plaatsen onverdiend, zoals in zijn verklaring van Mattheus 20:8, terwijl er ook weer een rechtmatig loon is. Er is een zekere spanning in de leer van Calvijn tussen verdiend loon en onverdiend loon, wat verklaard kan worden uit het feit dat de mens in de leer van Calvijn uit verschillende lagen bestaat, zoals ook God uit verschillende lagen bestaat, en soms zijn die lagen met elkaar in strijd. Gods raadsbesluit is bijvoorbeeld niet altijd hetzelfde als Gods wil, want God wil dat een ieder behouden wordt, terwijl zijn raadsbesluit dat niet toelaat. Ook is er sprake van verschillende verbonden en bedelingen, en bespreekt Calvijn het van verschillende kanten. De Nederduits gereformeerde dogmatiek geeft daar in boek 1 ook een verklaring voor. Calvijn moest namelijk het katholieke godssysteem zien te omzeilen, en die afgod was menselijk geworden, zodat de dienst- en verdienstvoorwaarden van dit systeem eerst uitgeschakeld diende te worden. Vandaar dat Calvijn op bepaalde punten zijn haat uitsprak naar het verdienen, terwijl hij het op andere plaatsen weer toestond. Dit behoort dus allemaal tot ingewikkelde gereformeerde wiskunde en natuurkunde.

In zijn verklaring van Mattheus 20:8 is er dus de spanning tussen rechtmatig loon en onverdiend loon. De mens wil loon op een menselijke manier berekenen, maar Calvijn stelt dat het loon op een ondoorgrondelijke manier wordt berekend, niet naar menselijke maatstaven. Uiteindelijk is het loonsysteem in de leer van Calvijn een draaiende en onvoorspelbare schijf. Calvijn is een zeer ingewikkelde man, en dat moest ook wel, want hij stond recht voor het onstuimige monster van Laodicea, van het katholieke bewind. Calvijn moest uit Frankrijk vluchten vanwege vervolging, en kwam zo in Basel terecht waar hij in 1536 de Institutie uitgaf.

Zij die laat zijn geroepen ontvangen een onverdiend loon. Ze hebben dus nog niet gewerkt vanwege het feit dat ze nog maar net geroepen zijn, maar toch krijgen ze loon, omdat ze ook op een andere manier al veel eerder gewerkt kunnen hebben. Jezus heeft ook schapen van een andere stal. (Johannes 10:16) Calvijn stelde dat die spanning tussen verdiend loon, van hen die eerder kwamen, en het deels onverdiend loon van hen die nog niet zo lang hadden gewerkt en toch hetzelfde loon kregen, te maken heeft met de soevereiniteit van God, maar waar wel antwoorden voor zijn te vinden in het grotere verband van zijn leer omtrend deze dingen.

In ieder geval is genade niet zomaar genade in het grotere verband van de leer van Calvijn, maar steekt daar een groot geheimenis achter van dingen die alleen God weet, en waar Calvijn uiterst voorzichtig over handelt.

Calvijn stelt in zijn verklaring van Mattheus 20:1 dat het onverdiende loon van de laatsten die kwamen niets te maken heeft met onvoorwaardelijke zaligheid van Jezus die om niet wordt aangeboden. Dat noemt hij spitsvondigheid, want de gelijkenis gaat gewoon over het onderscheid in tijd, niet over de overeenkomst. Calvijn laat zien dat het in deze gelijkenis er om gaat dat de mens wordt beloond voor het afwachten van het moment van de roeping, de wenk van God, en daaraan te gehoorzamen. Juist het niet afwachten en roekeloze arbeid en levenswijze is luiheid. Gehoorzaamheid in Gods tijden tot Gods roepstem, in werken of niet werken, wordt dus in de leer van Calvijn hoger aangeschreven dan genade op zich of zomaar werken. Men moet weten wanneer te werken en wanneer niet te werken, en daar wordt de mens voor beloond. Het gaat dus om het geestelijke afwachten. Dit is wat de afwachtingsleer is van Calvijn, die boven genade en werken staat.

Calvijn noemt de traagheid als een gevolg van te groot vertrouwen. De tragen houden ergens halverwege op. Calvijn stelt dat we krachtig tekeer moeten gaan tegen de vleselijke traagheid die ons doet achterblijven, in zijn verklaring van Mattheus 19. Calvijn stelt ook dat het ware loon ligt besloten in het jammeren om de zonde in het gewillig dragen van het kruis, wat een belangrijk leerstuk van Calvijn is. Het jammerloon wordt door Calvijn

beschouwd als het hoogste loon, na het rijpe beraad, wat in principe de afwachtingsleer is. Ook in het jammeren om de zonde moet de vrome geleid worden door het verborgen raadsbesluit, opdat het jammeren niet roekeloos en vleselijk wordt.

In de armoedsleer van Calvijn stelt hij dat de armen het altaar zijn, en dat zij de uitverkorenen zijn, en dat als wij niet bereid zijn armoede te verduren, oftewel gebrek, dan zou de begeerlijkheid in ons de overhand hebben. Het is een oproep tot soberheid en het aanvaarden van de doorn in het vlees, en ook de leer van de lof der oordelen. Calvijn stelt dat deze armoedsleer de keursteen is.

Calvijn bespreekt het in de context van een school en stelt dat als wij volstandig in deze school van het geestelijke en het kruis willen ingaan, dan zullen we het vlees vaarwel moeten zeggen. Boezemzonden, dingen niet willen opgeven voor het hogere doel, zorgt ervoor dat er van de school van Getsemané wordt afgedreven. Hiervan was de rijke jongeling een voorbeeld.

SAMENVATTING
DE SAAMBINDER 1968

In nr. 14 van de Saambinder, 1968, wordt er gewaarschuwd tegen slapheid en wordt er opgeroepen tot heilige verontwaardiging zoals bij de voorvaderen. Het komt niet zomaar uit de hemel dalen, wordt er gesteld in nr. 15 door de predikant Chr. van Dam (1893-1976). In zijn artikel over Habakuk stelt hij dat de wereld voorbij gaat met al haar begeerlijkheid. Chr. van Dam stelt dat er stille getuigen zijn die de ongerechtigheid hebben gezien, en zij roepen om wraak en zuchten om de zonde, en de ware kinderen Gods zuchten nog wel meer onder de zonde en de ongerechtigheid. De predikant W.C. Lamain (1904-1984) noemde de mens zwak, schuldig, verwerpelijk en verdoemelijk. Lamain noemt dat de mens in het paradijs het gif ingezogen heeft van het zijn als God. We kunnen stellen dat dit een Laodiceaans gif is. Chr. van Dam stelde dat de grootste afgod het eigen ik is, maar dat het zou vallen. (nr. 21, 1968) Er moet een worsteling zijn in de diepe put van schuld en verlorenheid.

Het onderwijs is vernederend voor het hoogmoedig hart, stelde de predikant C. Molenaar (1915-1992). Het was beslist nodig om de vernederde Jezus te kennen. Jezus kwam om zich onder de toorn van God te stellen. (nr. 22)

Lamain stelde dat de mens weer van zichzelf moet walgen, zichzelf moet afkeuren, en zijn leven in deze wereld moet haten, steeds meer aan de weet komen hoe weinig hij er van weet. Door de hel moet de vrome naar de hemel. Het gemis wordt steeds groter, de gevaren vermeerderen en de weg wordt steeds smaller, stelde W.C. Lamain. Hij wijst dan op Maria aan de voeten van de Heer.

We kunnen stellen dat we boetelingen, wenelingen, smekelingen, verdoemelingen, en jammerlingen moeten zijn aan de voeten des Heeren, zoals Maria. We kunnen stellen dat het een beeld is van de terugkeer tot de reformatorische fundamenten. Daar spreekt de Saambinder van 1968 over. W.C. Lamain was inmiddels vertrokken naar Grand Rapids, na gediend te hebben in Leiden, Leiderdorp, Rotterdam-Zuid en Rijssen-Noord. Hij bleef wel met artikelen in de Saambinder staan.

1968 : Er werd gewaarschuwd tegen mordernisering, maar ook tegen dood formalisme. De diepe verdorvenheid van de mens moest weer gepredikt worden, wat in principe een steenblokkiaanse roep was, van 1953, en waar in de zeventiger jaren hevig over gestreden zou worden, ook binnen de gereformeerde gemeente.

Uiteindelijk was de prediking van de diepe verdorvenheid van de mens één van de belangrijkste leerstukken van Calvijn. Men zou er ernst mee moeten nemen, stelde W. C. Lamain, want God is de vreselijke eeuwige waarbij niemand wonen kan. (nr. 28)

W.C. Lamain waarschuwde ervoor dat we in een tijd leefden waarin de kennis van de waarheid steeds minder wordt. De nieuwe generaties vervreemden zich steeds meer van de waarheid.

We kunnen stellen dat er laodiceaanse slangen in de kerk waren doorgedrongen die velen hadden verlamd. W.C. Lamain blies op de bazuin. W.C. Lamain stelde dat de duivelse listen aan het vermenigvuldigen waren. (nr. 35) Hij waarschuwde tegen de geest van het materialisme.

1e Jaargang, nummer 39, 22 november 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. 'Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.' (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Tussen Kok en Steenblok, en De Saambinder in en na de oorlog

---

TUSSEN KOK EN STEENBLOK

Er was een enorme kloof ontstaan in de mid-vijftiger jaren tussen R. Kok en C. Steenblok. Beiden waren inmiddels vertrokken uit de gereformeerde gemeente. De gereformeerde gemeente zelf bleef ergens tussen Kok en Steenbok inhangen.

In 1945 nam C. Steenblok de Saambinder over van Kersten, als hoofredacteur, maar in 1950 nam L. Rijksen het over als hoofdredacteur, en die stond tussen Kok en Steenblok in. Het was een enorme kloof, waarin L. Rijksen een brug, een muur en een grens was. Hij bleef hoofdredacteur tot zijn dood in 1969, en toen nam K. de Gier het over tot 1985. Ook hij was een brug in de kloof.

Het was een verschrikkelijke kloof. Ik heb er dromen over gehad. In deze kloof woonde het grootst mogelijke gespuis. Ik zag er kruizingen tussen panters en herdershonden, zwarte herdershonden, die aapjes aan kettingen hadden, en waar ze ook gingen gingen de aapjes met hen mee, die hen moesten dienen. Het waren voornamelijk aapjes die aan kettingen werden gehouden, maar ook andere dieren werden aan kettingen gehouden. Ook andere roofdieren hadden zulke slaafjes, zoals jaguars en luipaarden. De zwarte panter-herdershonden waren dominant. Vaak waren de aapjes ook vastgeketend aan grote ketels waarin andere diersoorten gekookt werden ter consumptie. Die aapjes moesten in de keuken werken. Het is dus van belang dat wij deze kloof overbruggen. Daartoe waren L. Rijksen en K. de Gier. In de zeventiger jaren was er weer een grote kerkenoorlog tussen de lichtere genademorsers en de steenblokkianen, wat uiteindelijk leidde tot een steenblokkiaanse herleving in de tachtiger jaren. Men voelde aan dat het genade-element teveel op de voorgrond was getreden en bedriegelijk was. Er moest weer een juiste en gezonde verhouding komen. De kerk van Calvijn was gebouwd uit constanten en variabelen, en als de kerk de geestelijke wiskunde en natuurkunde niet zou kennen, dan zouden er lekken komen die het schip zouden doen zinken, en dat was al gaande. Het waren juist de aapjes in mijn droom die het schip probeerden te doen zinken. Zij waren hiervoor geprogrammeerd. Zij waren laodiceaanse meelopers. Ik zag hun lange benige vingers, als menselijke zombies en trollen, zeer psychopatisch, en zij waren een plaag.

L. Rijksen stond op tegen R. Kok, maar kon het ook niet altijd vinden met C. Steenblok, en stond daarom tussen hen in. De generale synode koos voor L. Rijksen als hoofdredacteur van de Saambinder in 1950. C. Steenblok was dus maar kort hoofdredacteur geweest, van1945 tot 1950.

Men werd voorzichtiger met het genade aanbod, omdat het niet af mocht doen aan de tucht des Heeren en dat was een trap richting Kok en Kuyper, waar in de zeventiger jaren hevig over werd gevochten, en waar hevig door werd gescheurd. L. Rijksen waarschuwde tegen zomaar historisch geloof. Nu, dat deed Calvijn ook al. Calvijn temperde de genade ook door te wijzen op zijn afwachtingsleer, die in principe bovenaan al zijn leerstellingen stond. De afwachtingsleer stelt dat alles nutteloos is zonder de leiding en het tijdstip des Heeren.

Rijksen wees op Koelman die het een leugen noemde dat Jezus voor onze zonden zou zijn gestorven. (De Saambinder, 24/8 1967) Het komt tegemoet aan het feit dat er een kloof was gemaakt door mensen die te makkelijk over deze zaken dachten, Laodiceaans, die Jezus tot een afgod hadden gemaakt, waar Calvijn ook tegen waarschuwde.

Rijksen wijst daarom op de ellendekennis en zondekennis als de weg. Er is geen makkelijke weg door en tot het Jezus geheimenis. Men moest aan de zonde ontdekt worden en loskomen van eigengerechtigheid. De vijandschap moest verbroken worden, stelde Rijksen. Deze mannen worstelden met al te gemakkelijke genade. We kunnen stellen dat het van belang is alvorens iets van het geestelijke te hebben dat we eerst tot een volkomen doorwerking van het besef van gebrekskennis komen. Het is dus een strijd tegen Laodiceaans spoedgeloof en bezitsbedrog.

Eind 1967 riep Rijksen op tot waakzaamheid, stellende dat het einde der dingen nabij was. Door de zonde was het beeld van God verloren geraakt. Dat wat er nog aan leven was was God's verdraagzaamheid en

goedertierenheid, maar de mens had geen recht meer op leven, en spoedde tot zijn einde. Hij riep op tot het afgezonderd en losgemaakt worden van de dingen die de ziel tot schade zijn. Met al zijn uitvindingen heeft de mensheid zichzelf trachten te handhaven ten koste van God, stelde Rijksen. Hij waarschuwde dat de kerk in een diepe slaap van zorgeloosheid terecht was gekomen, en grensverdoezeling. Ook dode vormen noemde hij. Vormgodsdienst had de kerk ingenomen. Daar was geen gebrek aan. Net als W.C. Lamain blies hij op de bazuin. Hij riep op tot verootmoediging. (SB, 28/12 1967)

Rijksen riep de vromen op om te smeken om de broodkruimels, om zo te versoberen. Er stond wereldgelijkvormigheid op de loer. Het koninkrijk van God was niet van deze wereld. Wij mogen de Heere dankbaar zijn voor de woorden gesproken door Rijksen, om die verschrikkelijke verlammende kloof tussen Kok en Steenblok te overbruggen. Daar was niet alleen de gereformeerde gemeente ingedaald, maar ook de gehele wereld. De woorden des Heeren bleven daarom stromen om de afgedwaalde gemeente tegemoet te komen. De Saambinder probeerde koers te houden. Er moest nog veel gebeuren, en er zou een grote kerkoorlog plaatsvinden in de zeventiger jaren. Ook daar moest de Saambinder doorheen. De farao wilde niet loslaten.

Overmatige genade, alsmaar weer de nadruk leggen op genade door de genademorsers had het volk verlamd. De broodjes waren te zoet gebakken, wat als een slaapverwekkend gif was. Daarom moesten de voorvaderen wel de genade weer afkappen en terugtrekken, want het was allemaal veel te ver gegaan. Calvijn had gesteld dat de vrome weer zicht moest krijgen op de zonde en op het doden van de zonde, en boven alles moest de vrome leren af te wachten om niet op de Heere vooruit te lopen. De voorvaderen wilden de mensheid wegroepen van het aannemen van iets wat de Heere helemaal niet gegeven had. De kerken waren tot roversholen geworden.

Nog steeds woedde het vleselijke genadevuur en geloofsvuur rond die het zonde vraagstuk wilden omzeilen. Ook Rijksen streed tegen de te prominente plaats die het geloof had gekregen.

Rijksen wees op het belang van Adam in de strijd tegen Laodicea. Adam moest erkennen : ‘ik ben naakt.’ Adam moest wegschamen voor God. (27/7 1967)

L. Rijksen (1902-1969) begon als kandidaat in Utrecht, en ging zo tot Leiderdorp waar hij predikant werd, toen naar Middelburg, en uiteindelijk in 1956 naar Rotterdam-West.

DE SAAMBINDER IN EN NA DE OORLOG

C. Steenblok werd in 1894 in Nieuwdorp, in Zeeland, als timmermanszoon geboren. Zelf begon hij ook als timmerman en werd later boer, waarna hij naar Kampen ging om daar theologie te studeren. Hij groeide op in een gereformeerd gezin, in de Kuyper kerk. Hij had rond zijn zeventiende levensjaar een aangrijpende geestelijke ervaring gehad, een roeping, die hem altijd is bijgebleven. Hij had een rebels karakter naar de gereformeerde kerk van Kuyper toe. Hij begon daar steeds meer problemen mee te krijgen. Hij begon als predikant in Lopik, in de provincie Utrecht. Hij werd gedreven door zijn ervaring van zijn zeventiende levensjaar waarin hij ontdekt werd aan zijn verloren staat, en waarin angsten van de hel deel van hem werden, die hij zichzelf ook waardig achtte. Daar begon het mee. Door Adam en de tweede Adam werd hem hierin een pad gewezen om het tot verdieping te brengen, waar F. Mallan ook over sprak tijdens zijn begrafenis.

Naast in Lopik predikte Steenblok ook elders, zoals in Utrecht en Poortvliet, Zeeland. De gemeente van Poortvliet ging met hem mee tot de gereformeerde gemeente in 1943. In 1945 werd hij predikant in Rotterdam-Centrum, en in 1946 werd hij predikant in Gouda. Inmiddels was hij ook hoofdredacteur geworden van de Saambinder, als opvolger van Kersten.

In 1953 was de grote scheuring. Het was als een grote aardbeving in kerkelijk Nederland. De scheur ging diep. Ook in Elspeet was er een scheuring van 1953 tot 1956, waardoor er ook een GGIN in Elspeet ontstond naast de GG. Elspeet is één van de mooiste bosdorpen van Nederland, met wilde bossen en ruige hei. Het ligt onder Vierhouten op de Veluwe. Vierhouten ligt onder Nunspeet, waar ook een GG is. Elspeet ligt tussen Vierhouten en Uddel in.

Op 22 januari 1942 kwam de laatste Saambinder uit. De Saambinder werd verboden door de nazi’s, zogenaamd omdat er geen papier zou zijn, stelde Kersten, en dat terwijl er wel papier was voor een nieuw blad. Het verbod had Kersten diep gegriefd, maar na de bevrijding, in oktober 1945, werd er na de stop van drie en een half jaar weer een nieuwe Saambinder uitgegeven. Kersten moest vanwege gezondheidsredenen het hoofdredacteurenschap opgeven. Steenblok was de opvolger. Tussendoor was er nog wel een blad verschenen met mededelingen over de gereformeerde gemeenten, van 4 februari 1943 tot 31 augustus 1944. Zowel Steenblok als Kersten schreven erover in de eerste Saambinder na de oorlog. Het was inmiddels 17 oktober, een paar maanden na de bevrijding. Ze pakten de draad weer op.

In zijn artikel ‘Nabij God te zijn’, in het eerste nummer van de Saambinder na de

oorlog, stelt C. Steenblok dat de mens zijn beestelijkheid onder ogen moet komen. We spreken van de beestelijkheidskennis. Het is van belang voor de mens te zien hoe diep hij gevallen is, zodat hij niets pretendeert. Steenblok stelt dat de mens door de zonde ver van God is afgedreven, en dat die afdrijving tweeledig is, namelijk in vijandschap en in vervreemding. Door dit ten diepste te beseffen, stelt Steenblok, en door zich te vernederen zal men de wegen des Heeren leren. Zo werd de Saambinder opnieuw ingesteld op basis van de zondenkennis en ellendekennis. Dit houdt ook de verschrikkelijkheidskennis in, oftewel de beestelijkheidskennis, waar overigens ook Mallan over sprak, de opvolger van Steenblok. Mallan stelde dat hij nooit de gruwelijkheid van de doodstaat van de mens zou kunnen uitdrukken. Hij stelde dat als de mens voor duizend jaar naar de hel zou gaan, en hij kwam eruit, dan zou hij weer de weg naar de hel bewandelen.

1e Jaargang, nummer 40, 24 november 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : De Nederduitse vluchtelingenkerken, en Bespreking van zondag 1 van de catechismus verklaring van Petrus Curtenius

---

DE NEDERDUITSE VLUCHTELINGENKERKEN

De predikant A.A. van Schelven (1880-1954) had een boek geschreven genaamd ‘De Nederduitse Vluchtelingenkerken’ (1908). Het boek gaat over de jaren 1500 van de reformatie. Nederland in de jaren 1500, hij noemt het de felste beroering. Het waren heftige tijden. Karel V had als heersersideaal dat het Noorden de voorpost zou zijn van het Spaanse wereldrijk. Nederland kwam in de greep van een monster, waar A.A. van Schelven over spreekt. Nederland gaf niet op, en probeerde zich los te wringen. Spanje was een doodsvijand. De Nederlanders zetten alles op alles om eraan te ontkomen.

A.A. van Schelven wijst op het drinkprobleem van Nederland. Ze hielden van uitbundig feesten, van dartelheid en waren ook ruw, met een lage moraal. In hun levenslust waren ze ondoordacht en overmoedig. Daarom was de reformatie ook wel nodig, maar nu werden de gereformeerden vervolgd. Ze zijn nog niet versteend door het scepticisme en het onverschillige. Ze hebben nog een hart, stelt A.A. van Schelven. Daar moeten ze een hoge prijs voor betalen. We zien een grote beproeving optreden in de jaren 1500.

In 1527 is er de roep van hertog Albrecht van Pruisen om in zijn gebied koloniën te stichten, waar velen gehoor aan geven, maar het verschijnsel van emigratie blijft nog gematigd en op de achtergrond. Daar komt verandering in in 1544, noemt A.A. van Schelven. Het aantal emigranten vergroot zich opzienbarend. Velen vluchten naar Emden in de Noord-Duitse provincie Nedersaken, in de regio Oost-Friesland. Het ligt ten Noord-Oosten van Groningen. Ook vlucht men naar Keulen, Aken en Wezel, waar vluchtelingenkerken worden gebouwd, soms als huisgemeenten. Ik moet hierbij opmerken dat in de mondelinge overleveringen van de gereformeerde voorvaderen en voormoederen ook Rodenberg werd genoemd, en het gebied wat nu Wilhelmshaven wordt genoemd, beiden dieper in Nedersaken, oostelijker. Daar werden de vluchtelingen opgevangen in gezinnen en families.

A.A. van Schelven stelt dat de reformatie geen opgaande lijn was, maar ook heeft geëbd, vanwege de plakkaten van 1529 en 1531 die in blinde woede voor lichte en zware overtreding met de doodstraf dreigde. Er was dus een neergaande lijn in de dertiger jaren van 1500 in de reformatie. De voorgangers waren verdwenen en de gelovigen verstrooid bij de aanvang van de veertiger jaren. Er komen meer strenge plakkaten die worden uitgevoerd. In 1540 is er weer een opleving van de reformatie in Nederland. Het gebeurt door de invloed van het calvinisme.

Het was een tijd van armoede door prijsverhogingen, omdat de landsoverheid geld nodig had voor de oorlogen. Ook de geestelijkheid bemoeide zich met het vermogen van Nederland. Dit gaf ook weer aanzet tot emigratie. Ook trok men naar de Benedenrijn en Paltz. De vlucht in Oost-Friesland ging via de handelsroutes die Nederland had, dus via Emden naar Hamburg, Bremen en Dantzig, noemt A.A. van Schelven. Dantzig ligt in Polen. Tussen Emden en Hamburg ligt ook het huidige Willemshaven gebied, waar de voorouders over spraken. Langs die routes ging de vlucht dieper Duitsland in en Polen.

In 1555 leefde de vluchtelingenstroom nog meer op, en gingen ze meer en meer ondergronds, sinds Karel V werd opgevolgd door zijn zoon Filips II. Onder Filips II verergerde de vervolgingen. Het hoogtepunt van de vluchtelingenstroom noemt A.A. van Schelven 1567 tot 1570. De hoofdoorzaak : Alva. Iedereen wilde weg, want hij was onmenselijk.

Uiteindelijk werd Den Briel door de gereformeerde geuzen veroverd, en ook Vlissingen rukte het juk van onderdrukking af. 1572 was het bevrijdingsjaar. 1567 tot 1572 waren de nazi-jaren van die tijd. De nazi’s waren toen niet de Duitsers, maar de Spanjaarden van de Spaanse inquisitie. Het waren de nazi’s van Alva.

A.A. van Schelven stelt dat er vele vluchtelingenboten waren met vluchtelingen, en in de winter kwamen ze zelfs over het ijs. De Duitsers waren zeer gastvrij. Eén enkel gezin neemt niet

minder dan dertig ballingen op. De drost (landbestuurder) van Emden, Unico Manninga (1529-1588), eigenaar van het slot Lutzeburg, nam gedurende 27 jaar vele vluchtelingen op, soms wel 70 families tegelijk. De stad werd zo overbevolkt dat men daarom ook verder trok, dus zoals de gereformeerde voorvaderen en moederen ook Rodenberg en het huidige Wilhelmshaven-gebied noemden, en A.A. van Schelven noemde Bremen en Hamburg, wat dieper in Duitsland lag, en Dantzich in Polen. Emden raakte te vol. Als eerste trok men na Emden naar Lehr, ten zuid-oosten van Emden, over de Eems. Lehr werd vanwege de vluchtelingenstroom uitgebreid tot aan de Leda. Ook vluchtte men tot Norden, ten noorden van Emden.

Ook werd er gevlucht naar Wismar, Lubeck en Rostock. Wermunde nam hen alleen maar tijdelijk binnen, voor acht dagen, en dan moesten ze verder trekken, dus gingen ze naar Rostock, stelde A.A. van Schelven. Omdat het zo ondragelijk koud was werden ze geduld in Rostock, maar hier werden ze door een predikant beschuldigd van dwaalleer, dus moesten ze later weer vertrekken. Ook in Hamburg werden vluchtelingen van dwaalleer beschuldigd en zo verketterd. Men moest dus voorzichtig zijn. Of de steden waren te vol, of ze werden vanwege verschil in leer niet aangenomen, en daarom moesten ze verder trekken, dieper Duitsland in en Polen. A.A. van Schelven stelde dat ze daarom ook vaak niet kozen voor twistgesprekken, maar herderlijk langs de huizen gingen. Ze moesten oppassen voor harde Luthersen die wars waren van ontferming. Smeken vanwege de barre kou had ook geen zin.

BESPREKING VAN ZONDAG 1 VAN DE CATECHISMUSVERKLARING VAN PETRUS CURTENIUS

De hervormde predikant M. Jongebreur, één van de oprichters van de gereformeerde bond in de hervormde kerk in 1906, die door een tragisch auto-ongeluk in Doorn om het leven kwam (1875-1930) is in de wolk van getuigen waar Hebreeën 11 over spreekt. Ik had een droom over hem waarin hij mij omhelsde en vasthield, en hij sprak : ‘De aanvallen op de kinderen Gods zijn velen.’

Van de predikant Petrus Curtenius (1716-1789) kwam een vierdelige catechismus verklaring uit van 1790-1792. In zijn verklaring van zondag 1 stelt Curtenius dat er voor de zonden betaald dient te worden. De duivel had de mens verleid, en door de verleiding overwonnen. Het vrouwenzaad moest toen de kop van de slang vermorzelen, stelt Curtenius. Een moeder kan haar zuigeling niet vergeten. ‘Die tot mij komt zal ik geenszins uitwerpen.’ Curtenius spreekt hierover als zijnde een bewaring. ‘Niemand kan ze rukken uit mijn hand. Mijn schapen horen mijn stem, en ik ken hen, en zij volgen mij.’

Geen haar wordt hen gekrenkt. Het kruishout van de lijdzaamheid geworpen in de bittere wateren van de verdrukkingen maakt het zoet, stelt Curtenius. De kastijding is geen vreugde, maar droefheid, maar brengt een vrucht van gerechtigheid tot degenen die hierdoor zijn geoefend, stelt Curtenius. Het halssnoer hiervan is de gelijkvormigheid hieraan. Curtenius spoort aan tot ijverige inspanning om de roeping en de verkiezing vast te maken. Om bewaard te worden moeten wij dus zelf leren bewaren. Het zijn voorbeelden en herinneringen, in het geestelijke, sobere halssnoer wat Paulus al had geschakeld in zijn brieven. Curtenius wijst op de goede strijd. De oude bijbel en het boek van het geweten worden door Curtenius de sleutel tot het boek des levens genoemd, zoals Calvijn ook stelde dat een goed geweten het enige pad is. Wij moeten uitzien naar het boek des levens. Dit zijn drie boeken : de oude bijbel, het boek der geweten, en het boek des levens, waar ook C. Steenblok over sprak in zijn gereformeerde dogmatiek.

Curtenius noemt het boek van het geweten van belang in het lezen van de oude bijbel, om te zien of men ook daadwerkelijk aan die kenmerken voldoet, als keursteen. Alleen door die keursteen toe te passen komt men tot het boek des levens, waarvan we kunnen stellen dat het de witte steen is voor de overwinnaars over het vlees. Zij hebben door hun ijverige studie en strijd, door ijverig onderzoek, afgerekend met onwetendheid en leugen. Zo werden hun namen opgetekend in het boek des levens.

God eist van het hart lust tot waarheid, anders zou de mens in valse gerustheid terecht kunnen komen, stelt Curtenius.

Men moet ontdekken hoe groot de zonde en de ellende is, zo groot dat ze daaruit nooit van eigen krachten of in enige aardse middelen genezing kunnen vinden, stelt Curtenius. De leer van verlossing mag niet gebruikt worden tot losbandigheid. Curtenius waarschuwt voor valse verzekerdheid en valse gerustheid, en brengt verdieping aan. Het is bij hem geen rijmpje of opzegversje, maar hij laat het mechanisme van het gedicht zien wat door onze voorvaderen is overgeleverd. Hij noemt het, en laat dan de betekenis zien.

Eerst moet de mens de schande van zijn naaktheid door de zonde zien. Dan wordt de mens verlossing belooft door het vrouwenzaad, maar dan moet de mens wel de helse slang als vijand hebben. Er is in de leer van Curtenius niks vanzelfsprekends of traditioneel. Hij waarschuwt tegen de geboden van mensen.

Curtenius stelt dat wij vanuit onze roeping moeten prediken, zoals de oude boete-predikers. Wij zijn geroepen om te roepen.

Overvloedig vleselijk genot wat de zinnen verblind kan men niet het pad laten begaan, stelt Curtenius. Hij waarschuwt voor de afgod van willekeur en vrije wil. Het pad is smal, en wij moeten ons door de Heere laten binden en het halssnoer van de leerredenen dragen. Zij die van twee walletjes eten zullen niet op het smalle pad kunnen blijven. Er zijn geen compromissen mogelijk. Door lijdzaamheid en het gegeven geestelijke woord mogen wij tot de borsten van Sion komen om daarvan te drinken, stelt Curtenius. Dat is waar het smalle pad naartoe leidt. Terug naar de geestelijke moeder dus, als een diep natuurgeheimenis en het geheimenis van het leven. Zo kan de vrome het kleed van de ondeugdelijkheid van zich afwerpen.

Velen verharden zich in de zonde, om hun geweten dicht te schroeien opdat zij onbekommerd zijn en de verwijtingen van het geweten niet meer voelen, stelt Curtenius. Ze kunnen het ook uitdoven door ijdele gezelschappen, ijdel tijdverdrijf, en ijdel vermaak, zoals de rijke dwaas, stelt Curtenius. Een overvloed aan bezittingen doet wonderen voor hen. Sommigen gaan voor het genot van eer en aanzien in de wereld, en bouwen zo hun huis op ijdele zandgronden. Wij moeten hier over jammeren zoals de Heere erover jammert, stelt Curtenius. Het zijn gebroken bakken die geen water houden. Het zijn nietige medicijnmeesters.

Curtenius laat de betrekkelijkheid van deze dingen zien. Wee de lachenden, stelt hij. Men moet weer terugkeren tot de ellendekennis, en dit ook toepassen door het te betreuren. Men moet de strijd aangaan tegen valse troost en valse troostgronden. Men moet eraan afsterven. Wij mogen ons niet door de droefheden laten verslinden, maar moeten de strijd aangaan. Dit houdt in om niet meer voor jezelf te leven. Het is een strijd tegen het eigen ik, stelt Curtenius. Hij waarschuwt tegen lafhartigheid die hierin op de loer kan staan. Men moet de zorgeloosheid inruilen voor zorgvuldigheid

________________________________.

1e Jaargang, nummer 41, 25 november 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Bespreking van zondag 2 tot 4 van de catechismus verklaring van Petrus Curtenius, en De eersten zullen de laatsten zijn

---

BESPREKING VAN ZONDAG 2 TOT 4 VAN DE CATECHISMUS VERKLARING VAN PETRUS CURTENIUS

Als we het over geestelijke kennis hebben, dan hebben we het over bevindelijke kennis, stelt Curtenius in zijn verklaring van zondag 2.

De zondaar haat God niet, maar de gerechtigheid van God, dus de zondaar probeert te scheiden wat niet gescheiden kan worden, stelt Curtenius. Zo probeert de zondaar God dienstbaar te maken aan zijn zondige begeerlijkheden.

In zijn verklaring van zondag 3 stelt hij dat wanneer de beste dingen aan verderf worden overgelaten zij de allerergsten worden. Dit laat ook zien dat het goede de vijand van het beste is.

We moeten vasthouden aan het woord, aan de oude bijbel, en het boek van het geweten, oftewel het heilige geestelijke, en zo ook het boek des levens, waar Curtenius over sprak. Om ons heen zien we de toerekening van Adam’s zonde, stelt Curtenius. De man moet werken in het zweet van zijn aanschijn, en de vrouw moet met smart kinderen baren, en alle mensen worden vanaf hun geboorte onderworpen aan ziekten, pijnen, krankheden en veelvuldig aan de dood, allemaal vanwege de overtreding van het werkverbond. Het is een erfsmet. Daarom was er in de leer van Curtenius de moederbelofte, zoals ook in de leer van Calvijn. Hierin mag de vrome wedergeboren worden. Eerst is er het natuurlijke, en daarna het geestelijke, stelt Curtenius.

Dit kan niet beoordeeld worden door geneeskundigen, stelt Curtenius. Wat roemen we dan nog op familie, als we uit een mens voortgekomen zijn die een schandelijke bondbreker was, en die ons met zichzelf in het verderf stortte, stelt Curtenius. Wapent u tegen de listigheden van de helse slang, stelt Curtenius. De verboden vrucht van de zonde doet zich schoon voor met het masker van eer, vermaak en voordeel, maar in de staart steekt het dodelijke venijn, stelt Curtenius. In het einde zal hij als een slang bijten, en steken als een adder. Curtenius waarschuwt dat de mens niet moet rusten voordat hij is losgekomen van dienstbaarheid aan de zonde. De afgrond van ellende moet overdacht worden.

Rust en zekerheid kan fataal zijn. Het kan de mens laten indutten in de strijd tegen de zonde. Er is nu eenmaal de burgeroorlog tussen het vleselijke en het geestelijke. Deze burgeroorlog loopt door de kerken heen, en doet ook kerken scheuren. Zo ontstonden ook de schimmenkerken.

Curtenius herhaalt in zijn verklaring van zondag 4 eerst nog wat van zijn verklaring van zondag 3. De gerechtigheid eist menselijke gehoorzaamheid. Wij moeten opgaan tot de berg van de geboden, stelt Curtenius, waar het dondert. Het bliksemt hier ook. God’s ontferming doet God’s toorn niet teniet. God is de steen van een volkomen werk in de leer van Curtenius. In zijn verklaring van zondag 4 wordt gesteld dat God’s geboden niet de maatstok zijn van de menselijke krachten, maar het richtsnoer van de plichten. De gehoorzaamheid is de mens van nature niet onmogelijk. Het is door de natuur ingeschapen dat er een plicht is om God te dienen, en het hoogste goed te houden. Maar de mens werd door de zonde een slaaf van de duivel. De mens gooide zijn gaven weg. Curtenius stelde dat dit ook doorwerkte in het nageslacht. De mens had door moedwillige ongehoorzaamheid niet alleen zichzelf, maar ook zijn nakomelingen in het verderf gestort.

God heeft de geboden gegeven als een verbond, aangedrongen met beloften en bedreigingen. Curtenius stelt dat er trappen zijn in het oordeel, van licht tot zwaar, en wijst dan op de Turkse monnik Jovinius die in de jaren 300 en begin 400 leefde, en de Jovianen, zijn volgelingen, die beweren dat alle zonden voor God gelijk zijn, en zo ook het oordeel hierop. Jovinius laat dus een bepaald communisme in de hel zien, zoals er ook een communisme in de hemel is, in de zin dat iedereen een gelijke beloning krijgt. Curtenius wijst erop dat dit zorgeloosheid kan laten ontstaan. Jovinius is de voorloper van de reformatie, nog vóór Johannes Hus. Jovinius streed tegen het wereldse loonsysteem van de katholieke kerk. Curtenius wijst ook op Novatianus, die een tegenpaus was in de jaren 200, en Novatianen, zijn volgelingen, die vonden dat de katholieke kerk te slap

optrad tegen de zonde. Ook de Novatianen stelden dat God alle zonden als gelijk zag, en ook andere schrijvers ten tijde van Jerome. In het Westers Schisma van 1378 tot 1417 was er een grote strijd tussen pauzen en tegenpauzen. Van 1414 tot 1418 was er toen het concilie van Konstanz, waardoor de Tjechische reformator Johannes Hus om het leven werd gebracht, een voorloper van Luther en Calvijn. Dit concilie beëindigde het schisma.

Curtenius brengt tegen het communisme van hemel en hel in dat God een ieder naar zijn werken zal vergelden. Vreemd genoeg laat Curtenius verschil zien in de mate van de straf, maar niet in tijdsduur. De oude bijbel stelt dat de schuldigen in de gevangenis moeten blijven totdat hun schulden zijn afbetaald, dus voor de één zal dat langer zijn dan voor de ander, afhankelijk van de mate van de schuld. Wel laat Curtenius verzen zien waar er verschil is in de mate van straf, zoals Tyrus, Sidon en Sodom een lagere straf zouden krijgen dan Chorazin en Bethsaida. Het extremistische karakter van Curtenius over de eeuwige duur van de straf is te verklaren uit het feit dat de katholieken er vroeger vaak te makkelijk over dachten en de aflaat hadden ingesteld. Bij eeuwigheid moeten we meer denken aan de zinnebeeldige betekenis van volkomenheid, dat de schuld volkomen betaald dient te worden.

Curtenius stelt dat de barmhartigheid des Heeren de getrouwen wil belonen, maar dat ook de wederspannigen tegemoet gekomen worden door vele lankmoedigheden. Uiteindelijk stelt Curtenius dat God geen tiran of wreedaard is die behagen schept in het straffen van de misdadigers, want anders zou de barmhartigheid niet kunnen bestaan. God beklaagt zich eerder over het lot van de misdadigers die het door hun eigen schuld op de hals hebben gehaald, stelt Curtenius.

Wie het Oude Testament kent, en dit staat ook in het Nieuwe Testament, weet dat God niet voor eeuwig toornt. Dit geeft Curtenius later ook min of meer toe. God verbergt soms zijn aangezicht. Er zijn vele kastijdingen en beproevingen, en heilzame geneesmiddelen, stelt Curtenius. Hij spreekt over de hel om de vrome de zorgvuldigheid en vreze des Heeren te doen aangorden.

We kunnen stellen : Voor de Heere is een dag als duizend jaren en duizend jaren als een dag, dus ook de eeuwigheid is voor de Heere maar een paar weken of een paar maanden. Maar laten we hiermee de ernst niet uit het oog verliezen van deze dingen. Curtenius geeft toe dat het alleen maar gaat om verschillende opzichten. God is oneindig, maar de straf kan niet oneindig zijn naar een eindig wezen zoals de mens. De zonde is oneindig als er geen offer tussenbeiden komt, stelt Curtenius. Dit is alleen in verschillende opzichten. Eindige schepselen kunnen de oneindige toorn van God niet dragen, en daarom wijst Curtenius op het woord oneindige ‘duurzaamheid’, wat dus duidt op een beproefde bestendigheid. Daarom is de straf op de zonde op een bepaalde manier oneindig, maar dit wordt opgelost door het trappensysteem, dus voor sommigen zal het maar heel laag water zijn. Er zijn dus trappen in de straf en in de zonde, en die trappen zijn eeuwig, maar bij de een zal het minder verzwaard worden dan bij de ander, stelt Curtenius. Curtenius komt dus ook tot de conclusie dat er uitzonderingen bestaan. Uiteindelijk is de eeuwigheid bij Curtenius dan ook weer betrekkelijk, want hij stelt dat uiteindelijk de eeuwen zullen verslonden worden in een eindeloze eeuwigheid. Het is duidelijk dat Curtenius zelf met dit systeem worstelt. Curtenius laat zien dat er een spanning is tussen God’s alwetendheid en God’s gerechtigheid. We kunnen stellen dat een heleboel menselijke en vleselijke ideeën van religieuze gerechtigheid hiertegen weggestreept worden.

DE EERSTEN ZULLEN DE LAATSTEN ZIJN

God’s denken is niet vleselijk zoals het denken van de mensen. Het is niet direct. Het menselijke denken slaat een heleboel stappen over, versimpelt en verabsoluteert graag, verstopt zichzelf achter sluiertermen die als slimme formules worden gebruikt om dingen snel te bereiken. Maar God’s denken is ingewikkeld, als geestelijke hersenspinsels, waar de nieuwe bijbel ook over spreekt. De nieuwe bijbel noemt het het begin van de schepping. We hebben het dan over iets ondoorgrondelijks, waar de mens niet zomaar vat op heeft. God’s wegen zijn anders dan de wegen van de mensen. (Zeeën 8:14) Dit zijn de hogere hemelse verbanden. (Zeeën 7:16)

De nieuwe bijbel laat zien dat het als vliegenplagen tot de aarde komt. We kunnen hierbij denken aan de plagen van Mozes om het volk uit te leiden. De farao echter wilde het volk niet laten gaan, en uiteindelijk moest de plaag van de dood van de eerstgeborenen komen, wat een beeld is van de dood van de territoriale machten van het vlees, de eerstelingen en leiders van het vlees, wat vervolgens een beeld is van de dood van de verkeerd gestelde prioriteiten. De mens maakt namelijk het materialisme tot prioriteit.

We zien de dood van het eerstgeboorterecht, van aardse status, ook in het dialectische verhaal van Ezau. Zeker, er is een hoge en een lage Ezau, een vleselijke en een geestelijke Ezau. Er zit ook een diepe typologie in verborgen die wijst op het kruis. Ezau moest van het rode drinken in ruil voor zijn eerstgeboorterecht, zijn aardse, sociale en familiaire status. Hij moest afsterven aan het kruis, waarvan het rode een beeld is. Hij moest de kom van het lijden geheel leegdrinken.

Uiteindelijk werd Jakob met Ezau verzoend. Uiteindelijk zou Ezau zich kunnen losmaken van het juk van Jakob door zijn inspanning.

'En Esau verhief zijn stem en weende. Vader Isaak antwoordde toen en zei tot hem : Zie, van de vette streken der aarde zal uw woonplaats verwijderd zijn, en zonder dauw des hemels van boven. Maar van uw mes zult gij leven en uw broeder zult gij dienen. En het zal geschieden, wanneer gij heerser wordt door uw krachtige inspanning, dat gij zijn juk van uw hals zult afrukken.'
Genesis 27:38-40

Uiteindelijk zou Ezau dus heerser worden, zou er een keer komen in zijn lot, wat spreekt over de overwinning over het vlees. We zien dus de vervulling van het geheimenis van de dood van de eerstgeborenen in het leven van Ezau, waardoor de uittocht kon plaatsvinden. Jakob werd koning door bedrog. Het volk Israel was diep bedrogen, waar ook Jeremia op wees. Ezau werd overmatig onderdrukt en uitgebuit, maar er zou weer een verzoening komen tussen Jakob en Ezau, door de exegese, door het kruis. Bewapen u daarom met lijdzaamheid en studie.

Jakob werd koning door bedrog. De vleselijke, laodiceaanse mens zou verlies nooit accepteren. Zo kreeg Jakob zijn fool's gold. We zien dit door de gehele oude bijbel heen. Het is het spoor leidende tot de laodiceaanse kerk. Jakob overwon door bedrog. Aan Ezau werd uiteindelijk overwinning belooft, maar hij zou zichzelf moeten verliezen. Kaïn had als opdracht over de zonde te heersen, want de zonde lag als een belager aan de deur. (Genesis 4:7) In Ezau kwam dit uiteindelijk tot vervulling. Kaïn en Ezau worden vaak als verworpenen, als verdoemelingen, beschreven in de oude bijbel, maar dit was Yeshua ook aan het kruis, en God is juist gekomen tot de verworpenen en verdoemelingen. Daaraan geeft hij speciale aandacht, want God is gekomen voor de verloren lammeren, en daar laat God de gehele kudde voor achter. Als Maleachi stelt dat God Jakob liefhad en Ezau haatte, dan wijst het Aramees uit dat dit eerder een moelijke relatie was met Ezau waarin God geen behagen schiep (sny). Nu, juist is God gekomen voor de moeilijk opvoedbaren, en gaat God's zorg naar hen uit, wat we ook door de gehele oude bijbel zien. God droeg nog steeds zorg voor Kaïn, Ismael en Ezau. God had nog steeds een plan met hen. God leidde hen nog steeds. Ook al waren zij moeilijk opvoedbaar. Ook Israel, Jakob, was moeilijk opvoedbaar. Juist het moeilijke heeft God uitverkoren, omdat daar een geheimenis in verborgen ligt. Och, laten wij toch niet te gemakkelijk denken over God's soevereiniteit en verborgenheden. Laten wij niet rechtlijnig omspringen met God's geheimenissen, want dan doen wij God tekort. God wees in Ezau juist op het kruis, naar dat moment waarop Ezau, en ook de psalmist en Yeshua het uitriepen : Waarom hebt gij mij verlaten ? Yeshua was gekomen onder de toorn des Heeren, zoals ook Jeremia in toorn was afgezonderd. Yeshua was onder de engelen gesteld, zoals Ezau onder Jakob was gesteld. Maar zij zouden door krachtige inspanning het juk van zich afrukken. Ook Calvijn stelt dat juist hen die niet door de wereld zijn uitverkoren door God zijn uitverkoren. Het boek des levens laat deze lijnen zien. Ook de oude bijbel laat deze lijnen zien. De wereld begrijpt de boodschap van het kruis niet, zoals ook de laodiceaanse kerk het niet begrijpt, omdat zij vleselijk zijn. Zij drinken het bloed van de martelaren, van de oude profeten. Zij drinken het bloed van de dieren, van God's schepping, en verzaken de geestelijke oorlog. Als de hoer rijdt zij op het beest. Zij wint haar oorlogen door bedrog. Zij grijpt de troon van het beest door bedrog, en wordt zo door het beest uiteindelijk verscheurd.

Jakob werd koning door bedrog. Hij was geliefd door God, bewaard, want hij was er al. Hij was al in de kudde. Ezau was ver weg in de verloren wildernis. God gaf hem een belofte in Genesis 27. Hebben wij oog voor de nuances, voor de grotere verbanden ? Daartoe komen de vliegenplagen, om het brein van de mens open te breken, opdat zij deel hebben aan de hogere hersenspinsels. Dan kunnen de eerstgeborenen van het vlees en de eerstgeboorterechten van het vlees en al haar verdraaide prioriteiten afsterven. Dat is een proces van rangschikking. Dat is een proces van hemelse volgorde waarin de eersten de laatsten zullen zijn.

1e Jaargang, nummer 42, 26 november 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. 'Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.' (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : De Nederduitse vluchtelingenkerken - 2, en Het misbruik van Gods naam

---

DE NEDERDUITSE VLUCHTELINGENKERKEN - 2

Als wij in de dieptes van Getsemané gaan dan komen wij onherroepelijk tot de jachtsopdracht tegen de zonde, worden we onherroepelijk opgeroepen tot de jacht. De nieuwe bijbel spreekt hier veel over. Golgotha is het jachtsveld. Hier moet het vlees gedood worden. We zien daar dat de zonde een valse realiteit heeft geschapen.

Altijd weer staat het vlees in deze wereld op, en altijd weer overwint het vlees in deze wereld, is het vlees heerser, maar wij moeten niet in onze zintuigen geloven, maar in het Woord. Het koninkrijk van God is niet van deze wereld. De mens klaagt tegen Mozes in de woestijn, maar zij moeten de geestelijke bronnen zoeken.

Wij moeten dieper de wildernis van Getsemané in tot het ondergrondse Getsemané, tot aan het huis van Konstanz, het 1400se Gabbatha, waar het westerse schisma werd beëindigd en de voorloper van de reformatie, Johannes Hus, een armoeds-prediker en kerkhervormer, werd veroordeeld tot de brandstapel. Daarachter ligt de ondergrondse zee van Getsemané. Als we het hebben over het concilie van Konstanz waarin deze gruwelen plaatsvonden, dan hebben we het over 1414-1418. Johannes Hus stierf in 1415, en zijn vriend Jerome van Praag die hem bijstond stierf in 1416, ook op de brandstapel. Het waren de grondvesten van de reformatie. Zij die het middeleeuwse getsemané proberen te omzeilen komen nooit tot de reformatie, maar slechts tot deformatie en pseudo-reformatie. Die is zeer neurotisch. Waar gebrek aan kennis is ontstaat vals zelfvertrouwen. David Hume stelde : 'Over het algemeen zijn de fouten in de religie gevaarlijk, die in de filosofie slechts bizar.'

Het monster van Konstanz, de grote vijand van de reformatie, brouwde tulip als een soort paard van Troje, opdat Calvijn niet zou ontsnappen. Tulip was het piepende gevangenis-implantaat waar Calvijn zijn hele leven mee streed, niet los van kon komen, maar het probeerde te verdiepen en te nuanceren. Dat zien we voornamelijk in zijn commentaren, dat hij in principe komt tot een alternatieve tulip. Het merkteken kan ook niet zomaar weggewassen worden. Er moet iets mee gebeuren.

Ja, de katholieke kerk keek anders aan tegen de uitverkiezing dan het calvinisme, maar het monster van Konstanz vervormde zich. Omdat de vrome wilde ontsnappen uit het katholieke systeem werd de wil afgenomen, en was tulip het gevolg. Het monster van Konstanz had een pistool. Tulip was een boze geest die ervoor moest zorgen dat niemand zou ontsnappen. Hun wil werd door tulip verlamd. In zijn commentaren stelt Calvijn dat het om gewilligheid gaat en niet om dwang. Hij streed dus tegen zijn eigen denkbeelden, waarmee hij was geprogrammeerd. Hij was in de greep van het monster van Konstanz. Ook probeerde Calvijn door tulip juist de wil van het katholieke systeem uit te doven. Het is dus heel dubbel allemaal.

Calvijn had een wapen gestolen uit de katholieke kerk, wat zich tegen hem keerde, en wat hij moest leren bedwingen. Hij kwam onder een vloek. Hij leefde in Frankrijk, en moest toen vluchten. Hij begon als humanist, maar werd steeds reformatorischer. Hij was een slimme marktkoopman, een vagebond, en humanist die zich meer en meer openstelde voor de reformatie. Hij hield zich vast aan Erasmus en Luther. Tulip was de prijs die hij moest betalen. Het heeft hem nooit meer losgelaten. Wel heeft hij er andere zichten op gegeven. Het was een dialectisch geheimenis. Het was zijn kruis wat hij moest dragen. Het giftige monster van Konstanz had hem gebeten. Zo ontwikkelde hij zijn institutie op jonge leeftijd. Het droeg het gif, maar ook ontwikkelde hij hierdoor een antigif. Hij kon het goed verkopen. Het sloeg goed aan. De reformatie kwam op volle gang.

Gif en antigif, de vrouw zou de kop van het monster vermorzelen, maar het monster zou haar voet verbrijzelen. Gif en antigif. Het loopt beiden door de reformatie heen. Het is dus een dialectisch verschijnsel. Het is een mijnenveld. De boeken van Calvijn zijn niet zonder gevaar. Het is van belang het in zijn grotere verband te zien. Zoals Calvijn zelf al stelde : Lees zowel de institutie als de commentaren.

Calvijn wilde de katholieke kerk hervormen, stal het wapen, en moest nu vluchten. Frankrijk begon de gereformeerden te vervolgen. Calvijn

vluchtte naar Zwitserland, waar hij hard werkte aan een tegengif tegen tulip, maar waarin het gif ook in zijn brein doorwerkte. Hij ijlde en raasde soms vanwege het gif. Hij was niet altijd voor reden vatbaar. Hij was soms een gevaarlijk man. Hij had nu een markt en een kroon, maar moest er een hoge prijs voor betalen. De macht van de slang was niet te onderschatten. Het gif vele malen sterker dan aards slangengif. Maar de schat die Calvijn gestolen had was groot en rijk. Hij bewerkte het zijn hele leven lang. Het werd tot een theocratie. Het nam vele landen in. Het calvinisme was niet meer weg te denken. Het kwam in vele vormen. Tulip was zowel vriend als vijand.

Huize Konstanz werd tot huize Tulip. Het monster nam andere vormen aan en ging gewoon met de reformatie mee, tot deformatie.

Als we door huize Konstance gekomen zijn tot de zee van Getsemané, de woeste lijdenszee, dan gaan we tot het eiland van Golgotha om daar het vlees te doden. Vele schepen vergaan in deze zee, en de zee is vol van monsters. Het is een oorlog tegen 1415, de beesten die Johannes Hus ombrachten. Zij waren als Tulip tot Johannes Hus. Johannes Hus had niks in te brengen.

Calvijn laat aan het einde van hoofdstuk 3 van de institutie van 1536 een diepere laag zien, namelijk dat de mens God aan zijn voorwaarden heeft onderworpen, en zo God slaaf heeft gemaakt van hun begeerten. Ze beginnen te klagen wanneer God er niet aan voldoet. De mens onderworp God dus aan een vreemdsoortige tulip waarin de mens de baas is over God, en God niks meer in te brengen en te willen had. Zo kwam er oorlog, en raakte God in toorn en gramschap. We kunnen stellen dat tulip als een oordeel kwam over de mens.

In de institutie van 1559, de laatste en langste institutie van Calvijn stelt hij in boek 1:4:4 dat ze nooit rekening houden met God dan tegen hun wil, en niet tot God naderen voordat zij tot God getrokken worden, en dan ook nog met tegenzin. Ze zijn niet doordrongen met vrijwillige vrees, maar door slaafse en afgedwongen vrees, omdat ze onder het oordeel zijn, en hier kunnen ze niet aan ontvluchten. Dat is de strekking van Calvijn’s leer, dat God wel zou willen dat ze het vrijwillig zouden doen, maar door de zondeval kunnen ze dat niet meer, willen ze het goede niet meer, tenzij God hen tegemoetkomt, en hen het goede laat willen. Ze hebben nog wel een kiem van godheid, maar die is verdorven.

In 1:4:1 is er een kiem van godsdienst in allen gelegd, maar het wordt door nauwelijks één op de honderd gekoesterd, en in niemand rijpt het.

God had te strijden tegen een tulip door mensen gemaakt :

1. Total dependency, totale afhankelijkheid van God aan de wil van de mensen
2. Unconditional election, oftewel wat de mens ook uitspookte, ze waren toch wel uitverkoren door God
3. Limited dedication, oftewel de mens mocht lauw en gelimiteerd God dienen, terwijl God niet lauw moest zijn, en radicaal de begeerten van de mens moest dienen
4. Irresistable attraction, oftewel God werd onweerstaanbaar aangetrokken door de charmes van de mens
5. Perseverance of God, oftewel God zou nooit van de dienst tot de wil en begeerten van de mens afdwalen, maar hierin volharden

Zo’n God had de mens gemaakt, door de hypergenade en het hypergeloof. Ze konden van alles voor zo’n God bedenken wat ze maar wilden. God gaf hen toen over aan hun leugens, en gaf hen ook over aan allerlei andere tulips waarin de mens niets meer in te brengen had. De mens was onder een leugen-oordeel gekomen, overgegeven aan vreemde vijanden.

We hebben te maken met een tulip van zelfdienst, niet meer van godsdienst. Die heeft diepe wortels in het lagere Orion, het Orion van Konstanz. Het is hoe de steden van het lagere Orion, van de lagere vleselijke gewesten, zijn opgebouwd. Het monster houdt hen in zijn greep. Het is allemaal vleesdienst, zondedienst, geen godsdienst. Het is voor de markt, niet voor God, maar ze misbruiken wel de naam van God, betrekken God er wel bij, maar op hun manier. God moet hen dienen. God hebben ze in een kooitje gestopt om hen te vermaken. Maar God laat zich niet in een kooitje stoppen. Ze zijn onder God’s toorn en gramschap gekomen.

Het monster van Konstanz vervolgt de vromen, nog steeds, alle kinderen van Johannes Hus. Het is het Hussitische nageslacht. Weer moeten we vluchten naar Emden, en als Emden vol is moeten we de rivier over naar Lehr. En we moeten dieper de Duitse wildernissen in tot Rodenberg, om aan dit monster te ontkomen. Reken af met de zelfdienst die zo bedriegelijk is, die een eigen tulip heeft gemaakt. Reken af met de vleesdienst, de zondedienst, die u zo licht in de weg staat. Hiervoor moeten we door een koude winter, opdat het vlees afsterft en al zijn warme, broeierige begeerten die maar voortwoekeren. Dan moet je de Duitse wildernissen in, en gaan tot de vluchtelingencentrums. Alles is zo koud als je vleselijke familie moet achterlaten. Ook Jezus en de oude profeten gingen hier doorheen. Dan bevriest het vlees, dan wordt het zwijn van de zonde verdoofd.

We moeten het Ragnarok in, waar de voorouders op wezen. Daar gaat de nieuwe bijbel ook over. Als we in de vlucht met koude Luthersen te maken krijgen die ons niet in hun stad laten, dan is dat ook onderdeel van Ragnarok. Er was vaak geen plaats in de herberg toen de calvinistische voorvaderen

moesten vluchten. Dan moeten ze gaan tot de stallen van de Rodenbergse wildernissen, dieper in Duitsland. Zo wij ook. Dat zijn geestelijke realiteiten. Sommige steden gaven maar tijdelijk onderdak, en dan moesten ze weer verder. Andere steden waren vol, en ook hadden ze te maken met stormen en rovers onderweg. Het was niet makkelijk. Maar in Rodenberg hadden ze een onderkomen, ook al was het eenvoudig en primitief. De Rodenbergers stonden bekend als gastvrij. De families daar hadden wel plaats voor hen. Zo konden de voorvaderen door de moeilijke tijd heenkomen.

Moeten wij niet alles achterlaten om Jezus te volgen ? Er was geen plaats in de herberg, maar wel in de stallen van Rodenberg, in haar boerderijen, in haar boshutten, in holen en grotten, zowel boven de grond als onder de grond.

In de barre winterdagen kwamen de voorvaderen aan in Rodenberg, helemaal verbroken, er was niets meer van hun vlees over. Het waren de begindagen van de Nederduits gereformeerde kerken, die als vluchtelingenkerken begonnen, als vluchtelingenkampen. Zo kon het langzaam opgebouwd worden. Uiteindelijk overwon Rodenberg het kwaad door haar gastvrijheid. Rodenberg werd zo tot het wapen van de vervolgde calvinistische Nederlanders die waren gevlucht, en het zou altijd bij hen blijven. Het zou van geslacht tot geslacht, van generatie tot generatie, worden overgedragen.

HET MISBRUIK VAN GODS NAAM

Voetius stelt in zijn verklaring van zondag 1 dat er tegenover elk kwaad een groter goed opgesteld moet worden. Het gaat dus niet zomaar om het goede, maar het grotere goede, anders kan de zonde niet overwonnen worden. Het goede op zich is de vijand van het beste. Calvijn stelde dat er in de mens een laag was van algemeen goed, maar dat de diepere laag van de mens bestond uit medelijden.

Voetius stelde dat het niet zomaar om vermaak door natuurlijke en verborgen kennis ging, en ook niet zomaar om een zedig leven op zich, want die dingen zijn onzeker en onvolkomen. Het ging om het sterven aan het zelf. Het oude zelf moest verloren gaan. Goede werken op zich nemen de zonden niet weg. Er moet dus gegaan worden naar de grotere goede werken waarin het zelf is gestorven. Het gaat om de betere werken van de dood aan het vlees.

Genade wordt vaak gebruikt als een excuus om door te kunnen blijven zondigen. Het is een schuilterm waarachter de zonde zich graag verschuilt. Veelal wordt genade misbruikt. Het wordt gebruikt om verantwoordelijkheden af te schuiven. Vaak is genade de getrouwe wachter van de zelfdienst, de ketting waaraan God als een slaaf ligt. Het koppige vlees heeft de genade tot zijn afgod gemaakt. Och weent toch over de zonde die vandaag de dag in priestergewaden gaat. Wees toch kritisch naar uzelf en uw geloof, want het volk is te gronde gegaan door gebrek aan zelfkritiek.

Het volk is onder invloed van de sterke middelen die het genomen heeft om aan het kruis te ontkomen en aan het ragnarok. Het volk wilde niet sterven aan het zelf, maar er markt mee bedrijven. Telkens weer vinden marktschoften hun domkoppen. Daar leven ze van. Het volk is verslaafd.

Is het volk in de greep van een geestelijke liefdesscam, of in dit geval een genadescam ? Zeer zeker. Het vreet een heleboel weg. Het kan niet alleen het kennisproces enorm beschadigen, maar zorgt ook dat in de leegtes valse zelfverzekerdheid ontstaat, en dan ben je verder van huis.

Alhoewel genade belangrijk was in de leer van Calvijn, was de uitverkiezing belangrijker, en bovenaan zijn leer stonden de ontmaskering van de zonde, de ellendekennis en het doden van de zonde. Boven die betere werken stond zijn afwachtingsleer waarin de vrome moest leren de geestelijke tijden en seizoenen te onderscheiden, waar Jezus ook op wees.

1e Jaargang, nummer 43, 27 november 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : De Nederduitse vluchtelingenkerken - 3, en Noord en Zuid in de 1500se kerkgeschiedenis

---

DE NEDERDUITSE VLUCHTELINGENKERKEN - 3

Velen in de gereformeerde bevindelijke kerken hebben moeilijke families. De kerkscheuringen lopen er vaak dwars doorheen. Jezus sprak niet zomaar over de aardse familie als zijnde de ware familie, maar de geestelijke familie. Er lopen zowel gereformeerde als gedeformeerde lijnen door de families. De aardse verhoudingen zijn vaak door en door verziekt, als het Ragnarok wat heeft ingetreden : koude harten en hete hoofden.

Jezus sprak in Lukas 14 : ‘Indien iemand tot Mij komt, en niet haat zijn vader en moeder en vrouw en kinderen en broeders en zusters, ja zelfs zijn eigen leven, die kan mijn discipel niet zijn. Wie niet zijn kruis draagt en achter Mij komt, kan mijn discipel niet zijn.’

Jezus spreekt soms over een achterlaten en een prijsgeven om het evangelie in een tijd van vervolging. Soms zijn de ergste vijanden die van je eigen huis, je eigen familie, en dat kan zo ver gaan dat je moet vluchten. Zo was dat ook in de jaren 1500 met de reformatie. De reformatie ging dwars door de families en gezinnen heen, en de bevindelijk gereformeerde vluchtelingen die niet meegesleurd wilden worden met het katholieke materialisme gingen de grens over tot Duitsland waar zij opgevangen werden. Duitsland maakte zelfs haar steden groter om de vluchtelingen te kunnen opvangen, maar lang niet overal en altijd. Soms waren steden toch echt vol, en moesten de vluchtelingen verder trekken. Soms hadden ze te maken met Lutherse steden die niets met hen te maken wilden hebben omdat ze in hun ogen ketters waren.

In de barre winters werden ze geplaagd door kou. Dan was het echt ragnarok als de herberg vol was, of als men werd verdreven wegens beschuldiging van ketterij. De luthersen waren soms zonder ontferming, of ze mochten ergens alleen maar tijdelijk blijven.

Men trok de verschillende rivieren over in Nedersaksen, zoals de Eems, de Hunte en de Wezer tot in het Rodenberg gebied waar ze gastvrij en liefdevol werden opgevangen door de Rodenbergse families die evangelisch-luthers waren geworden door de reformatie. Hier werden Nederduits gereformeerde vluchtelingenkerken opgezet, zoals ook in andere plaatsen in Duitsland.

Ik had een droom dat de engel van Rodenberg als een moeder of moederkerk naar Nederland kwam, tot de families. Nog steeds drukt het geheimenis op Nederland vanwege de geschiedenis. Duitsland en zo ook Rodenberg, dieper in Nedersaksen, waren een belangrijke schuilplaats geweest voor de Nederlandse vluchtelingen van mid-1500se jaren. Zij waren geadopteerd door moeder Rodenberg, van harte binnengenomen, en zij waakt nog steeds met haar vleugelen over Holland.

Voor Calvijn, onder wiens invloed de Nederduits gereformeerde gemeenten ontstonden, was het moederbeeld van de kerk, en ook het moederbeeld van God, belangrijk. God kwam allereerst als een moeder, in de leer van Calvijn. In die hoedanigheid kunnen ook de engelen moederlijke kwaliteiten hebben.

De Hunte, oftewel de jachtsrivier, is een zijrivier van de Wezel in Nedersaken. De Lethe is een zijrivier van de Hunte, bij Hundsmühlen, Wardenburg. Lethe komt van het Germaanse woord ‘leuhta’, wat ‘helder’ betekent, en ‘openbaring’. Ook komt het van Lith, wat bosrijke rivieroever betekent. In het Grieks betekent Lethe de vergetelheid, wat ook weer terugkomt in de nieuwe bijbel. De voorvaderen konden aan de rivier de Lethe een nieuw leven opbouwen. Zij konden hier vergeten en herinneren.

In 1834 werden de christelijke afgescheidenen een zijstroom die uit de hervormde kerk ging. In 1869 gingen christelijk afgescheiden gemeenten samen met gereformeerde kerken onder het kruis door als christelijk gereformeerde kerk. Het grootste gedeelte hiervan ging in 1892 over in de gereformeerde kerk van Kuyper, maar een klein overblijfsel onder J. Wisse en Van Lingen bleef christelijk gereformeerd. Kuyper knoeide teveel met genade. Zelfs in de gereformeerde gemeente hadden ze hun eigen ‘Kuyper’ in de vorm van R. Kok, alhoewel die wat bevindelijker was, en tussen Kuyper en Kersten inlag, maar de gereformeerde gemeente kon zich er niet meer mee verenigen, en ook niet met zijn tegenpool C. Steenblok, dus zij

bleven tussen Kok en Steenblok in. Kok ging vervolgens naar de christelijk gereformeerde kerk in 1956, waar hij in 1966 deel werd van de bovenbouw, de wat bevindelijkere 'Bewaar het Pand' beweging binnen de christelijk gereformeerde kerk. Maar ze waren er nog niet. Er moest nog een bovenste, steenblokkiaanse bouw komen. Kok en Bewaar het Pand bleef ergens tussen hangen. Het is van belang te beseffen dat de Nederduits gereformeerde kerk van de jaren 1500, 1600 en 1700 alreeds christelijk gereformeerde kerk genoemd werd, als bijnaam of alternatieve naam. Het geheimenis gaat dus voort. Er is nog steeds een strijd tegen de geest van Alva en de geest van Konstanz. Men moet nog steeds vluchten tot Duitsland en tot de geschiedenis. Hieraan komt Rodenberg ons tegemoet, zoals in mijn droom.

Ragnarok is duidelijk gekomen. De families zijn verscheurd, en hun kerken. Overal ontstonden zijrivieren, en zijstromen. Hierin ligt de geschiedenis verborgen, en haar geheimenissen, waartoe we mogen ontwaken, in het verschijnsel van Lethe, de hemelse vergetelheid, waarover de nieuwe bijbel spreekt. Het is ook een plaats van het herinneren van principes en prioriteiten die door de kerkgeschiedenis heen verloren zijn geraakt of op de achtergrond. Het is nog steeds oorlog. Het monster van Konstanz, dronken van het bloed van de martelaren, van de profeten, wil niet laten gaan. Daarom moeten wij dieper en dieper, en deze dingen bespreken. Er is een weg. In Rodenberg werden de poorten voor de toekomst van Nederland opengebroken. Er is een pad. Het is een smal en lang pad, zeer ingewikkeld en kronkelig, en het ligt vol met doornen en andere ontberingen.

We moeten de bevindelijke trappen op en achterlaten wat ons in de weg staat, maar sommige dingen kunnen niet achtergelaten worden en moeten eerst verdiept worden. Het 'Laat mijn volk gaan' gaat gepaard met plagen als een beeld van exegese.

NOORD EN ZUID IN DE 1500se KERKGESCHIEDENIS

De predikant J. Severijn (1883-1966) waarschuwde in de Waarheidsvriend van de gereformeerde bond tegen de steeds voortgaande verwereldlijking en zelfgenoegzaamheid. Het waarachtig geloof begint bij schuldbelijdenis, stelt hij. (De Waarheidsvriend, 10/1, 1946)

J. Severijn stelt dat alles aan de bronnen getoetst moet worden, en dat men daarvoor terug moet de geschiedenis in.

De historicus R. Fruin (1823-1899) schrijft in deel 5 van Archief voor Nederlandsche Kerkgeschiedenis (1895) dat prins Willem van Oranje afkerig was van het strenge en uitsluitende calvinisme, en was meer geneigd tot het lutherse. In Brabant, Vlaanderen en het Waalsland had het calvinisme inmiddels andere gereformeerde vormen verdrongen en overvleugeld. Men wilde niet ten prooi vallen aan het Laodiceaanse lutherdom. De leidinggevende predikanten daar waren geschoold in de scholen van Calvijn en Beza, zijn opvolger. Willem van Oranje wilde deze stromingen verenigen, maar die verbroedering werd in 1566 afgewezen door de calvinisten, door Datheen, Moded en Junius. Moded is overigens de Hebreeuwse naam van Herman Strijker, die het calvinisme deed groeien in Antwerpen. R. Fruin stelt dat hierdoor een verkilling kwam tussen Willem van Oranje en de zuidelijke Nederlanden. De calvinisten hadden zo de katholieken tegen hen, de luthersen, en ook Willem van Oranje.

Het calvinisme kwam via Frankrijk tot België, stelt Fruin. Tijdens de inquisitie vluchtte men, zoals naar Kampen, maar men vluchtte ook Nederland uit. Fruin stelde dat de calvinisten van het Zuiden veel moeilijker waren, veel precieser, dan de calvinisten van het Noorden, want die waren rekkelijker. Zo kwam er dus ook een scheuring binnen het calvinisme, wat toen weer min of meer geheeld werd vanwege de vervolgingen. Makkelijk ging dat niet, en ook de luthersen koesterden nog veel wrok. Men moest dus komen tot een gematigder calvinisme, zoals in het Noorden.

Alva kwam, en Fruin stelt dat de meeste Brabanders en Vlamingen over de Maas naar Duitsland begaven, bij voorkeur naar de Paltz, want daar waren ze onder de hoede van Frederik den Frommen (de Vrome), die in de twist tussen de calvinisten en de luthersen voor het calvinisme had gekozen, en daar zouden ze dus hun geloofsgenoten vinden, strenge calvinisten. De Noordelijken, van Holland, gingen meestal naar Noord-Duitsland, met als voorkeur Emden, want daar hadden zij hun geestverwanten, stelde Fruin. Daar trokken hun predikanten immers naartoe, en zij volgden. Anderen zowel uit het Noorden als het Zuiden vestigden zich in Keulen en in de steden van Gulik en Kleefsland. Daar waren de gemeenten ook wat algemener.

Fruin noemt dat Frankenthal en Heidelberg, in het Zuiden van Duitsland, de zetels waren van het rechtzinnige, uitsluitende calvinisme, en Emden in het Noorden, was van het rekkelijkere calvinisme. In Emden was er al een lange tijd zowel een Waalse gereformeerde kerk als een Nederduits gereformeerde kerk, waar vluchtelingen liefderijk werden opgevangen. In 1567 met de komst van Alva werd de vluchtelingenstroom ineens veel groter.

Fruin stelde dat zelfs in ballingschap de verschillen tussen de Brabantse calvinisten en de Hollandse calvinisten bleven voortduren, hun verschillende inzichten en neigingen en hun verhouding tot Willem van Oranje.

Eind 1567 besloot de Raad van Beroerten ook Willem van Oranje te vervolgen, die inmiddels naar Dillenburg in Midden-Duitsland was gegaan, zijn geboorteplaats. In zijn verdedigingsschrift noemde hij psalm 37:32-33 : ‘De goddeloze beloert de rechtvaardige, en zoekt hem te doden. Maar de Heere laat hem niet in diens handen vallen en houdt hem niet voor onrechtvaardig, ook al wordt hij geoordeeld.’ Ook beriep hij zich op Luther en Calvijn. In Dillenburg verzamelde Willem van Oranje een leger en viel zo Alva aan die Nederland bezet hield. Hij werd ook geholpen door gevluchte calvinisten en door watergeuzen. Willem van Oranje wilde bij de driesprong van kerkelijke richtingen blijven, stelt Fruin. Zijn naaste geloofsverwanten waren niet de onverschillige libertijnen, maar de gematigden van alle kerkelijke stromingen. Hij noemde de kerkelijke strijd die was ontstaan niet christelijk. Hij kon zich dus ook meer vinden bij de rekkelijke calvinisten, oftewel de gematigde calvinisten van Emden, van het Noorden, dan de precieze calvinisten van het Zuiden.

In de geschriften van Calvijn komen we het rekkelijke ook weer tegen, met name in de commentaren.

Willem van Oranje stond voor godsdienstvrijheid en verdraagzaamheid. Hij stond open voor andersdenkenden, en behandelde hen liefdevol. Vanwege de vervolgingen werd hij steeds meer gereformeerd, luthers in het begin, maar hij begon steeds meer met calvinisten op te trekken. Fruin wijst erop dat in het leger waarmee hij in 1968 over de Maas trok calvinistische veldpredikers waren, zoals Saravia en Junius. Hij werd min of meer calvinistisch, stelt Fruin, maar gematigd, en niet in de zin dat er geen vereniging en verbroedering zou kunnen zijn met luthersen. Hij achtte het verschil tussen calvinistisch en luthers niet zo wezenlijk. Willem van Oranje slaagde erin de rekkelijken en preciezen in tijd van vervolging en oorlog in solidariteit samen te voegen. Er werd een formulier opgesteld voor de verstrooide gemeentes tot een bindende kerkorde. De kerken van Palz en Emden kruisten hier om zich gezamenlijk onder de prins te stellen. Dit nam niet weg dat de preciezen dit ondergingen met enige achterdocht. Er was angst voor politiek misbruik, maar de rekkelijken waren op hun beurt ook bang voor synodaal misbruik. In de latere geschiedenis zien we het politiek misbruik van de koningsgezinden in de hervormde kerk in 1816, waarop de bevindelijken zich losscheuren in 1834. In de jaren 1900 zien we het synodaal misbruik groots opkomen in de Kuyper kerk, waarop de Schilderianen zich in 1944 ervan losbreken met de vrijmaking.

Willem van Oranje had echter de touwtjes niet strak vast. Hij wilde een intergereformeerde kerk, een gematigde kerk, en liet veel ruimte voor andersdenkenden. Vanwege zijn verdraagzaamheid reikte hij ook de precieze calvinisten de hand, maar deelde hij dezelfde vrees als zijn calvinistische vrienden in Emden, de Hollanders. Hij was bang dat de Brabantse calvinisten een overmatig rechtzinnige theocratie zouden bouwen, dat ze te wettisch zouden worden. Toch reikte hij hen de hand vanwege de drang van de omstandigheden en het algemene belang, stelde Fruin. Hij verliet echter zijn standpunten van verdraagzaamheid niet.

Willem van Oranje besefte dat de precieze calvinisten onmisbaar waren voor de bevrijding van Nederland, en daarom liet hij ze toe en werkte hij met ze samen, stelde Fruin. Hij was voorzichtig met ze, want hij wilde niet dat het bondgenootschap verbroken zou worden. Marnix van Aldegonde, de raadgever van Willem van Oranje, die onder Calvijn en Beza theologie had gestudeerd, bemiddelde tussen de calvinisten van Frankenthal en Heidelberg en Willem van Oranje.

Er waren veel gevaren van extremisme. De ballingen uit Holland, volgelingen van Jan Arentz en Pieter Gabriël, die Fruin noemt, spraken zich uit tegen een synode die de preciezen van Paltz wilden houden, vanwege de angst voor synodale terreur en de oprichting van een overmoedig rechtzinnige theocratie. Ze wilden ook geen afscheiding van de luthersen. Toch werden ze door Casper van der Heyden overgehaald om deel te hebben aan de vergadering, voor het grotere goed van Nederland, ook al waren ze het lang niet in alles eens. Zo werd de Nederlandse kerk gebouwd op de grondslag van de ballingschap.

1e Jaargang, nummer 44, 28 november 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : De ark van Emden, en Tocht door Getsemané

DE ARK VAN EMDEN

In 1566 was er een grote geuzenopstand tegen het Spaanse bewind in Nederland die tot de tachtigjarige oorlog zou leiden. Overal stonden hagepredikers op die bijgestaan en beschermd werden door bewapende bosgeuzen en watergeuzen. De rekkelijke, gematigde calvinisten waren veelal in het Noorden, en de precieze, rechtzinnige calvinisten veelal in het Zuiden. Geus betekent arme, en sobere, of bedelmonnik, en velen begonnen zichzelf geus te noemen en liepen rond met een bedelnap, wat overigens terugwees op Ezau die zijn aardse status had afgelegd voor de bedelkom, als opstandeling tegen het materialistische, laodiceaanse regiem. Ook onder elkaar hadden de calvinisten twisten. Het was Noord tegen Zuid. Een ieder was als Ismael vijandig tegen de ander, maar vanwege de dreigingen van de inquisitie moesten ze wel samenwerken. Zo waren er predikanten, geuzenpredikers, hagepredikers, die het volk bij elkaar riepen. Men moest onderlinge veschillen opzij leggen om de grotere vijanden te zien. Het land was immers bezet door de Spanjaarden.

In de Zuidelijke Nederlanden waren er de Nederlandse predikanten Sebastiaan Matte, Hermannus Strijker, ook wel Moded genoemd, en Petrus Dathenus, die hagenpreken hielden, en in de Noordelijke Nederlanden waren Petrus Gabriël en Jan Arents. Herman Strijcker, oftewel Moded, Petrus Dathenus en Petrus of Pieter Gabriël waren monniken. Sebastiaan Matte was hoedenmaker in Ieper, en Jan Arentsz was een mandenmaker uit Alkmaar. Vele vluchtelingen kwamen in de tijd terug naar Nederland, en voegden zich bij de geusgezinde hagepredikers. Het waren oorlogssituaties. Er werd bewapend gepredikt. Er kwamen plakkaten met doodsbedreigingen tegen de hagepredikers, maar ze gingen gewoon door. Ook de toehoorders van de hagepredikers werden bedreigd.

De opstand van 1566 werd de beeldenstorm genoemd. Men pikte de Spaanse betutteling niet meer. Overal sloot men zich aan bij het verzet. De monnik Pieter Gabriël had lang in het zuiden gewerkt, waar hij ook vandaan kwam, maar ging toen naar het Noorden om daar te prediken. Vanuit Amsterdam predikte hij in heel Holland. Amsterdam werd in die tijd Moorddam genoemd vanwege het binnennemen en steunen van Alva. Jan Arentz predikte eerst in Noord-Holland en Utrecht, maar vestigde zich toen in Kampen, waarvanuit hij ging prediken in het verdere Overijssel en Gelre (Gelderland). Toen Alva kwam moesten ze vluchten naar Duitsland. Hij kon in 1572 weer terug naar Alkmaar, omdat Alkmaar Oranjegezind was geworden.

Samen met Pieter Gabriël was Jan Arentz tijdens Alva gevlucht naar Emden, met vele Noordelijke volgelingen. Ze hadden alles moeten achterlaten en met vele duizenden vluchtelingen werden ze in het gastvrije Emden opgevangen. Het werd de ark genoemd. Men breidde Emden uit voor de vluchtelingen, maar omdat het zo vol was trokken de vluchtelingen ook verder, tot Lehr en Rodenberg, dieper in Nedersaksen. Ze waren veelal over zee gekomen, en in 1572 kwamen de geuzenschepen om de vluchtelingen weer terug te brengen. De watergeuzen zouden de vluchtelingen beschermen. Zij zouden er voor zorgen dat nu de Emdens-Rodenbergse Nederduits gereformeerde vluchtelingenkerk gebouwd zou worden in Nederland. Het zou vanaf 1579 met de Unie van Utrecht de moederkerk van Nederland zijn.

Jan Arentsz en Petrus Gabriël waren twee Nederlandse kerkhervormers die zich ook wel dienaren van de verstrooide gemeente van Amsterdam noemden. Beiden hadden ze in Amsterdam gewerkt, en hadden hart en visie voor Amsterdam. Beiden overleden zij in 1573.

In 1572 namen de watergeuzen Den Briel in Holland in, wat al snel volgde tot een doorbraak in de opstand. Vanuit de herstelde Nederduits gereformeerde kerk in Holland werd de weg gebaand tot de unie van Utrecht van 1579. Dit waren verschillende stappen tot de moederkerk. Het was de Holland-Utrecht basis waarop deze kerk werd gevestigd.

Er bleef een spanning en strijd tussen de preciezen en de rekkelijken door de eeuwen heen. De preciezen probeerden de godsdienstvrijheid in te dammen. Toen Napoleon kwam eind jaren 1700 kwam er weer godsdienstvrijheid, maar die werd in 1816 door koning Willem I weer ingeperkt bij het oprichten van de hervormde kerk. Andere richtingen dan

de koningskerk werden vervolgd. Er was daarom een reveil-beweging binnen de hervormde kerk, wat uiteindelijk leidde tot de afscheiding in 1834. Christelijke afgescheiden gemeenten begonnen te ontstaan en gereformeerde gemeenten onder het kruis. In 1869 kwam een deel hiervan samen als de christelijk gereformeerde kerk.

Vanaf 26 juni, nr. 26 van de vijfde jaargang van de Wekstem komt het voort vanuit de christelijk gereformeerde kerk. Daarvóór kwam het voort vanuit de christelijke afgescheiden gereformeerde kerk. Toch kwam het al wel vaker voor dat kerken christelijk gereformeerd werden genoemd in de jaren vóór 1969, maar zo wilden ze verder gaan. J.H. Donner (1824-1903) was al predikant van christelijk gereformeerde gemeenten vanaf 1848, eerst in Ommeren (Gld.) en vanaf 1851 in Leiden. In 1892 ging hij met het grootste deel van de CGK met Kuyper mee.

In de nieuwe Wekstem van mid-1869 schreef Donner dat de mens de taal moet leren van de zwarte bruid van Salomo, als sleutel tot het Jezus geheimenis. Er kan niet genaderd worden tot Jezus zonder de tale Kanaans te leren. Het is een kuise taal, niet zomaar overgenomen, maar we moeten erin geboren zijn, stelt Donner. Het moet onze natuur zijn, we moeten erdoor bezield zijn. Het is een gevoelige taal die niet zinnelijk is. Het is een geestelijke taal, stelt Donner.

TOCHT DOOR GETSEMANÉ

Het is van belang dieper Getsemané in te gaan. Als een mens denkt dat iets zus of zo moet, of dat je zus of zo moet geloven, dan hebben de buren daar weer hele andere ideeën over, en moet je daar de dingen heel anders doen, en de buren daarnaast hebben weer hele andere ideeën dan hen, en daar moet je het weer heel anders doen, dus dan blijf je bezig. Het is bouwen op zand. Het leven is ongenezelijk, zeiden de gereformeerde voorouders. Het gaat om het geestelijke leven, niet het aardse, en daarom moeten we dieper Getsemané in om aan het absurde, materialistische leven te ontkomen.

In Getsemané slapen zelfs de discipelen, dus daarom moet je dieper Getsemané in. Slaap niet mee met de rest. Je moet alles achterlaten om dieper in Getsemané te komen.

In 1907 ontstond de gereformeerde gemeente door het kruizen van ledeboeriaanse en kruisgezinde gemeentes. Daarnaast ontstonden ook de oud-gereformeerde gemeenten, de Boone-gemeenten. Boone werd in 1935 opgevolgd door de predikant Blaak. Ze wilden bij de oer-gereformeerde gemeente blijven. Boone wilde in de lijn blijven van Ledeboer, Bakker en van Dijke, en was op zijn hoede met moderniseringen. Hij wilde vasthouden aan de oudere psalmberijming van Datheen, en aan oudere klederdracht van de predikanten. Hij hield zich vast aan de tekst uit Openbaring 22:6 : ‘Zie, dat gij het niet doet,’ en van Spreuken 24:21 over de vreze des Heeren en het niet vermengen met hen die naar verandering staan. Kersten vond zijn gedrag tegenstrijdig, omdat Boone onverplicht in de kruisgemeenten hen de nieuwe berijming zou hebben laten zingen. Het was duidelijk dat Boone innerlijke strijd had. Hij noemde dat hij allereerst was meegegaan vanuit vreze en kortzichtigheid, maar daar later van terugkwam. Hij zei dat echter de Heere hem had tegengehouden, ook met het woord van Spreuken 6:2 : ‘Mijn zoon, gij zijt verstrikt.’ Ook noemde hij Zefanja 3:18 : ‘De bedroefden, om der bijeenkomst wil, zal Ik verzamelen, zij zijn uit u; de schimping is een last op haar.’ Hij noemde dat God’s kerk ontbloot was en aan de zonde buiten lag, en dat daarom Ledeboer, Bakker en van Dijke van belang waren. Hier hadden zij banden en gevangenis voor geleden, stelde Boone, en op die grondslag wilde hij blijven staan. Hij stelde dat hij een gevecht met de tijdgeest had gehad en dat de Heere tot hem had gesproken. Hij wilde dieper Getsemané in. Hij wilde terug. De oerkerk mocht niet losgelaten worden. Maar wat hield het in ? Dat was de grote vraag. Wat was de strekking van deze woorden, van deze beweging ? Hij wilde zich afzijdig houden, in de wildernis blijven, zoals Ledeboer. Hij noemde zichzelf als een Job die van zijn vrienden geen antwoord kreeg, maar wel door hen verdoemd werd. Hij vergeleek zichzelf met Uria die door David dronken werd gevoerd om hem naar huis te krijgen, maar omdat dat niet lukte beging David doodslag. Boone stelde dat het hen niet was gelukt hem dronken te voeren.

Boone wees op de ledeboeriaanse predikant Beversluis, die samen met Kersten de gereformeerde gemeente had opgericht in 1907, en die gezegd zou hebben dat de nieuwe psalmen hoerekinderen waren. Hij waarschuwde tegen de geest van Asdod die aan het binnensluipen was. Hij stelde dat ze nu een vreemde vrouw volgden die bastaardkinderen voortbracht en zo de blinde wereld liet juichen, terwijl de tedere vromen weenden.

Waar het op neerkwam was dat Boone wilde vast blijven houden aan de kerk vóór 1816, aan de nederduits gereformeerde oerkerk dus. Boone predikte over de verlorenheid van de wereld en de ijdelheid van de jeugd en de jongheid, waarvan men moest vlieden. Men moest vlieden van de begeerlijkheden van de jongheden en streven naar het smalle pad.

We moeten tot de conclusie komen dat de verkiezing ligt in de bevindelijkheid. Het vlees, de leugen, de zonde, is doemwaardig en helwaardig. Natuurlijk. Dat is immers de tegenstelling van het leven die wij in ons dragen. Daar moet

een ieder doorheen. Hierin moeten we niet vervlakken, maar verdiepen. Dat is wat de bevindelijkheid is waarin de verkiezing ligt. Deze verkiezing is voor de arme en ellendige die voor het Woord des Heeren beeft, maar ook voor de moeilijk opvoedbare, de door de wereld, en door de kerk, verstotene, want God is op zoek naar het verlorene. De eersten zullen de laatsten zijn. Laten we dit niet gebruiken om de zonde goed te praten, want de zonde moet gekruisigd worden. Er liggen dus vele gevaren op het pad. We moeten leren leven van het allerminste. Daarin zit het leven. Ook dit zullen we aan God moeten opofferen, niet ons leven willen behouden, maar ons verliezen in het geestelijke en bevindelijke. Zo is er een weg. We mogen niet terugkeren tot de vleespotten. We moeten Mozes blijven volgen, en Mozes leidt door dor en onvruchtbaar land, waar de mens hongerig en dorstig is, maar men mag niet tegen Mozes klagen. Klaag over de zonde. De oordelen des Heeren zijn u genoeg. De oordelen des Heeren zijn goed en waarachtig.

Die taal kennen de mensen van de wereld en de moderne kerken niet meer. Het is waar Paulus ons al voor waarschuwde in de tweede brief aan Timotheus, dat kinderen hun ouders, de ouderen, ongehoorzaam zouden zijn, tuchteloos zouden zijn, koud en harteloos, gewetensloos. We zien het overal om ons heen. Ze willen vrijheid ten koste van de geestelijke inzettingen die door de voorvaderen waren gegeven, zodat ze hun zonden en begeerten vol lust kunnen nalopen, als hoerenkinderen. Ze zijn teruggekeerd tot de vleespotten. Ergens in de wildernis keerden zij om. Terug naar de stad, terug naar de schijnveiligheid en de schijnrust. Terug naar een zelfgenoegzaam leven. Overwaardig en overbelangrijk achten ze zichzelf, als afgoden. Ja, Paulus noemde nog wat meer woorden. Hij noemde ze verraders, wreedaarden, met meer liefde voor genot dan God. Hij noemt ze roekelozen en opgeblazenen.

De oud-gereformeerden waren bang voor de gevestigde kerken van Kersten. Ze wilden bij de noodkerken blijven, bij de vluchtelingenkerken, de wilderniskerken. Ze wilden bij de vreze des Heeren blijven, dieper Getsemané in. Ze waren bang voor machtspelletjes, politieke uitbuiterij. Ze wilden eenvoudig blijven en sober, vasthoudende aan de boodschappen en waarschuwingen van de voorvaderen. Ze wilden terug naar de oergereformeerde kerk van vóór 1816, voordat alles mis ging.

We zullen opgaan tot het ragnarok. IJs zal er komen, en ijs moet er komen, dieper de wildernis in, dieper de ramadan, de vastentocht, het pad van Mozes, het pad van Jeremia, dieper het Getsemané in. We moeten alles achterlaten. Niet velen zullen door de enge poort gaan omdat ze nog aan van alles vasthouden. Ze willen niet loslaten, en ze willen het volk ook niet laten gaan. Daarom moet ragnarok wel komen. Daarom moet er op de bazuinen geblazen worden, maar het roepen is al veelal voorbij. Vaak moet je gewoon het stof van je voeten afvegen en verder trekken. Johannes de Doper werd tot een Ismael, en trok dieper de wildernis in, om het volk achter te laten. Ergens houdt het roepen op. En dan is er het Ragnarok. Dan is er niets dan ijs. Dan zijn de plagen gekomen. Het oordeel des Heeren. Dan is er niets meer. Het was al niets, maar dan is er helemaal niets meer.

Johannes de Doper moest alles opgeven om zijn tocht door de onderwereld te maken, door Getsemané. Er was niets dan ijs. Hierin moest hij wedergeboren worden. Het was schijnbaar nodig om het vlees te kunnen doden. Het zwijn van de zonde wordt alleen door de kou verdoofd.

Ik had een droom waarin beren de vromen aanvielen. Het waren geesten van hebzucht die het volk niet wilden laten gaan. Het zijn laodiceaanse communistische systemen die alles gelijk willen houden, onderworpen aan hun elite-bazen. Het is in principe een heel hiërarchisch laodiceaans systeem. Er is altijd baas boven baas, ook in het communisme.

En ik zag blonde koninginnen als modellen van het superras op tronen zitten, hoge tronen, en hun haar had de kleur van skeletten, en zij waren zelf ook soms als skeletten. Zij waren met de sneltrein van Getsemané tot Golgotha gegaan, de dieptes van Getsemané overgeslagen in hun roekeloosheid en religieuze snelheidszucht. Ze hadden hun snelle Jezus-smeerseltjes, en gingen zo door het lichtelijk aanraken van Golgotha met de sneltrein tot de olijfberg. Zij waren Getsemané-haters. Vanaf de olijfberg gingen zij als roofvogels tot Golgotha om zich tegoed te doen aan het bloed van de martelaren.

En vanwege deze oktoberianen is de centrale boodschap de verdoemelijkheid van het vlees, zoals in de leer van Calvijn. Op dat spoor gingen de oud-gereformeerden verder, en later ook Steenblok. De ggin was het kind van de oud-gereformeerde beweging. Zij moest haar weg terug zien te vinden tot de inzettingen van de voorvaderen. Het was een weg dieper de wildernis in, dieper Getsemané in, dieper dan de cgk, dieper dan de gg.

Ik kom van diep, zoals de Nederduits gereformeerde kerk van diep komt. Ik moest al die valse Jezussen bevechten die ze in de stad hadden gemaakt, vreemdsoortige, eigenaardige, moderne afgoden, zeer goddeloos en laodiceaans. Ze hadden legers van lauwe, reli-communistische oktoberianen, die als beren de vromen aanvielen. Ze gaan niets uit de weg. De oktober moorden werd het genoemd.

____

1e Jaargang, nummer 45, 29 november 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Calvijn en de evangelisten - 12, en De verborgen bron in de leer van Calvijn

---

CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 12

Wij kunnen ons niet bekeren. Wij kunnen alleen afwachten en koesteren, maar we moeten wachten op de vogels van bekering die ons over de woeste zeeën van het ongeloof en de goddeloosheid nemen. Wij kunnen ons niet meer bekeren. Calvijn sprak over de diepere mens, en over het afwachten. De mens kan het niet op zijn eigen manier doen. Zelfs zijn bekering is goddeloos. Het vlees is in dodelijke gerustheid. Er is niet zomaar een loonloze genade. God komt ons afwachten tegemoet, als genadeloon. Dat laat Calvijn heel voorzichtig doorschemeren in zijn bijbelverklaring.

De Heere komt de smekelingen tegemoet die het niet van zichzelf verwachten, maar die zich uitstrekken naar de verwachting des Heeren. Hen wordt het smekelingenloon gegeven. Zij weten dat zij zich niet kunnen bekeren, maar zij koesteren de verwachting en de afwachting des Heeren die hen voortleidt. Heel voorzichtig werken ze daar omheen, omdat zij weten hoe gevaarlijk en bedrieglijk het vlees is.

Alleen de smekelingen aan de voeten des Heeren die het niet van het vlees verwachten en weten hoe bedrieglijk de natuur van de mens is kunnen door de enge poort gaan. Daar sterft de rest van hun vlees af. De engte zal er volkomen mee afrekenen. Zij liggen aan de voeten des Heeren en hebben geen gebrek aan tranen, zij hebben zich ten diepste vernederd voor de Heere. Zij hebben de kastijdingen des Heeren lief, al worstelen zij ook met de Heere, als Jakob op Pniël vanwege de geestelijke vreze, want er zijn zoveel valse afgoden. Zij hebben de Heere getoetst, zoals de Heere hen heeft getoetst. Zij hebben zich afzijdig gehouden van de kerken, in grote vrees, net zoals Jeremia zich afzonderde. Ook hebben zij met de kerken geworsteld. Zij hebben noodkerken en vluchtelingenkerken opgericht zoals L. Boone, zoals de oud-gereformeerden, en zelfs daarin zijn ze op het Paauwiaanse pad gekomen. Zij verwachten het niet van de kerk, maar van de Heere. Dat is ook de grote uittocht geweest in 1944, maar in diepte was dat de 1907 uittocht en doortocht van de oud-gereformeerde noodkerk en vluchtelingenkerk die niet wilde meegaan met de Kersten-kerk. Het geheimenis trekt ons voort. Zij gingen dieper de natuur in, dieper de wildernis in, tot Ledeboeriaanse fundamenten, tot de fundamenten van de Nederduits gereformeerde kerk van vóór 1816.

Calvijn stelde ook dat men met voorzichtigheid en beleid te werk moest gaan, want de goddelozen hadden Jezus grootschalig als een dekmantel voor hun samenzweringen gebruikt. (Verkl. Mattheus 18:19-20)

Mozes stelde de slang voor als het geheimenis des Heeren, en laten we beseffen hoe onstuimig en onvoorspelbaar de slang is. Een verkeerde beweging van een mens kan fataal zijn. Als Datheen psalm 2 berijmt, dan laat hij dat ook zien wanneer hij zegt :

‘Want Zijn gramschap ontsteekt zeer haast en brandt. Gelijk een vuur, als men daarop niet achtet.
Och, hoe zalig is hij in zulken stand,
Die Hem vertrouwt en op Zijn goedheid wachtet.’

Wij mogen vanuit het vlees niet handelen. Hier is ook weer de afwachtingsleer van Calvijn, en die is het veiligst. Wij kunnen niet met giftige slangen spelen als vriendjes. Velen hebben dit met de dood moeten bekopen, vele overmoedigen en zelfgenoegzamen, die dachten dat ze alles onder controle hadden. Neen, en zo mogen wij ook niet met de Heere omgaan, want des Heeren toorn ontbrandt heel licht. Dat is wat de natuur is. Niets is vanzelfsprekend. Alles is aan strenge wetten onderworpen, anders is er geen leven mogelijk. Dat is wat de slang laat zien : Sol er niet mee. Telkens komen we dat in de oude verhalen tegen, over slangen die schatten bewaren, en met een reden. Er is geen snelle toegang. Het is niet snel grijpbaar. Er moet voor gewerkt en gestudeerd worden. Men moet het zelf bevinden.

Nu, slangen zullen ook met beleid te werk gaan, en zullen mensen vaak eerder ontwijken dan dat ze zomaar aanvallen. Calvijn stelde ook dat we onze vermaningen dienen te matigen en te verzachten, opdat we de zwakken niet de moed ontnemen. We moeten ver blijven van dodelijke vleierijen, maar ook van te grote strengheid en hardheid. De liefde mag geen schade lijden door

de schijn van grote ijver. (Verkl. Mattheus 18:15) Calvijn roept op tot verdraagzaamheid, maar binnen de grenzen. Als er ondankbaarheid is, dan trekt God de hand met gaven terug, opdat er naaktheid is tot oneer en schande die tot schaamte leidt. (Verkl. Lukas 15)

DE VERBORGEN BRON IN DE LEER VAN CALVIJN

De oud-gereformeerden wilden buiten de kerkvorming van de jaren 1900 blijven, en hielden het bij hun wilderniskerk, hun noodkerk, hun vluchtelingenkerk, in de lijn van de 1800se prediker Ledeboer (1808-1863). Het liep dus wat dat aangaat parallel aan de Paauwe beweging die buiten de hervormde kerk was gegaan, en wat een beweging op zich werd, buiten de kerken, buiten de muren.

De gedeformeerde exodus liep hier trouwens dwars doorheen, want die was er ook. Het liep door alle gereformeerde en hervormde kerken heen. Ze vonden het of te modern, of te ouderwets, en ze waren verbitterd, en gingen uit het gereformeerde tot nieuwere of oudere vormen, zolang het maar laodiceaans was en laodiceaans klonk. In de demonologie worden ze ook wel de defo-exodussers genoemd, de zogeheten fisters, wat in principe gewoon stropers zijn. Het zijn stroperskerken. De oud-gereformeerden waren hiervoor op hun hoede. Zij wilden juist niet naar de stadse kerk, maar naar de wildernis-kerk, en hadden zo deel aan een terugtocht tot de aloude fundamenten van de wildernispredikers, zoals Ledeboer, Bakker, van Dijke en Janse.

Het is een strijd tegen de stroperskerk. Die is gegaan tot het gedeformeerde beloofde land in de gedeformeerde exodus, en heeft zichzelf koloniën ingenomen. Ze willen niet gewaarschuwd worden. Ze zijn tuchteloos. Ze zijn met de sneltrein tot Jezus gegaan en maakten Jezus tot een afgod. Ook genade is hun afgod. Ook geloof is hun afgod. Het heeft het berouw aangevreten, de boetvaardigheid en de bekering.

Nu, daar valt veel over te zeggen. Calvijn wees op het belang van de afwachting, niet zomaar op de Heere vooruit te lopen. Op zich gaat het dan niet om zomaar goede werken, maar weten wanneer te werken en wanneer niet. Het gaat om de timing, de afstemming op de Heere, en dat is wat het profetische leven is, wat nog veel wordt teruggevonden in de oudere en zwaardere kerken. Men leeft door dromen, visioenen, openbaringen en profetieën. Zo komt het Woord tot leven. Dan is het niet meer een dode boel. Dan zijn de mensen geen letterslaven of naamslaven meer.

Langs de weg van de afwachting lag het loon, stelde Calvijn, niet zomaar langs de weg van de werken. Alle werkers kregen evenveel loon, of ze nu vroeg of laat waren geroepen. (Mattheus 20)

1e Jaargang, nummer 46, 30 november 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Het Ledeboeriaanse pad, en Calvijn en de evangelisten - 13

HET LEDEBOERIAANSE PAD

Ledeboer werd geboren in Rotterdam in 1808. Zijn voorgeslacht kwam uit Westfalen in Duitsland. In de 1840-er jaren heeft Ledeboer zijn eigen beweging, weg van de hervormde kerk en weg van de andere afgescheidenen. Uiteindelijk komt hier de oud-gereformeerde kerk uit voort, die Ledeboeriaans wilde blijven. Zij gingen niet met Kersten mee in 1907. Uiteindelijk was de bron wel 1834 en het reveil. Het ging terug naar de kerk van vóór 1816, de Nederduits gereformeerde kerk, de moederkerk van Nederland sinds 1579. Dat is een Emdens-Rodenbergse kerk, die aan de Nederlandse vluchtelingen was gegeven.

In 1830 was er vanwege het dwangmatige bewind van de hervormde koning Willem I een opstand in het Zuiden van Nederland, wat toen leidde tot de scheuring waardoor België ontstond. Dit was ook een voorloper van de afscheiding van 1834 in de kerken, een een voorloper van de Ledeboeriaanse afscheiding in de 1840-er jaren.

Het is een verschrikkelijke strijd, die zich tot vandaag de dag in de families en kerken afspeelt.

Met de Belgische opstand kwam het Zuiden van Nederland onder koning Leopold I, de tegenhanger van Willem I. Hij had de Franse koning aan zijn zijde vanwege dat hij getrouwd was met de dochter van de Franse koning. Zo hielp hem dat tegen het terugslaan van het Nederlandse leger onder Willem I in 1831 met de tiendaagse veldtocht. Pas in 1839 werd de onafhankelijkheid van België door Willem I erkend.

Ook was er dus een opstand in de kerk begonnen in 1834 tegen het bewind van koning Willem I, waarvoor het reveil binnen de hervormde kerk een aanloop was. Ledeboer begon zijn eigen opstand in de 1840-er jaren en kwam hiervoor in de gevangenis terecht. Er was geen godsdienstvrijheid.

Wij moeten dieper Gabbatha in, wat tussen Getsemané en Golgotha inligt. Velen hebben die schakel niet en komen tot een overmoedige olijfberg, tot een overmoedige opstanding. Ze hebben een snelle, overmoedige Jezus, als een snelle auto, een gouden kalf, die uit de bocht vliegt de afgrond in. Zoveel auto’s gegrepen die in de rivier storten, één voor één. Och, laten we toch dieper het Gabbatha ingaan, om aan deze snelle stromen van wereldsgezindheid te ontkomen. Het is zo besmettelijk. Isolatie is de enige oplossing. Zondert u af. Kom alleen tot de Heere. Dan hebben we Gabbatha wel nodig.

In zijn boekje ‘Iets van Ledeboer’ beschrijft Jakob Eigeman, een predikant in Dordrecht, dat de geliefde Ledeboer vanaf zijn jeugd de Heere vreesde. Het boekje is van 1884. Eigeman stelde dat er nooit een woord van ijdelheid of wereldgezindheid van zijn lippen werd gehoord. Hij stelde dat Ledeboer zenuwachtig van aard was, met beweegbare trekken in zijn gezicht, en dat hij absent overkwam. Het was een beschaafde en geletterde man. Hij was de aartsvijand van weelde en opschik, stelde Eigeman. Daar kon hij zich enorm aan ergeren. Hij was huiverig over wereldse klederdracht, als het teveel zou blinken. Qua taal hield hij het liefst vast aan zo oud mogelijk, als hij bijvoorbeeld de psalmen van David zong. Nu, dit is opmerkelijk en belangrijk, want de mens had de grondteksten, de oudere teksten, laten vallen, en er stonden wereldse moderniseringen op de loer.

Jakob Eigeman was geboren in Leiden in 1833 en overleed in Teteringen in 1902. Ledeboer zat in de gevangenis vanwege zijn prediking, van 1843-1845 in Leiden. Als kind zocht Jakob Eigeman hem daar op. Ledeboer had toen tegen hem gezegd dat Jakob Israel moest worden, en niet Jakob mocht blijven. Later werd Jakob Eigeman hervormd predikant in Dordrecht.

Ledeboer was een vriend van de ouders van Jakob Eigeman, en kwam veel bij hen in huis. Eigeman’s ouders waren vijanden van gemaaktheid en vormelijkheid, zowel in godsdienst als in de maatschappij. Soms vond Ledeboer hen iets te vrij. Ledeboer hield zich vast aan oude stichtelijke boeken. Ledeboer zag dat de zonde overal was doorgedrongen.

Ledeboer was een aartsvijand van lichtzinnige gezangen, stelde Eigeman. Ledeboer noemde het werelds sirenengezang, waar hij tegen waarschuwde. Hij noemde het ook wel

hoerengezang. Hij waarschuwde hoogmoedigen weleens met een vraag : ‘Hoe gaat het met u, mijn vriend ? Geeft God u nogal veel genade, om uw mooie staart uit het oog te verliezen en te letten op uw lelijke voeten ?’

Daarom werd hij soms beschouwd als een savage en een zonderling, een wilde man, een wilde jongen. Eigeman noemde dit zijn talent. Hij werd door sommigen eigenzinnig genoemd, of eigenaardig, en door anderen krankzinnig. Zijn diensten werden soms bezocht door spotzieke studenten. Ledeboer predikte dan dat de laatsten de eersten zouden zijn, en bad zo voor ze dat de lust tot het lachen hen verging.

Zijn diensten waren in eenvoudige plaatsen zoals schuren en kamers, en het ging er niet ordelijk aan toe, omdat hij wilde dat de Heere het leidde. Het ging hem ook niet om de welsprekendheid, maar om de boodschap. Zij die voor de welsprekendheid zouden komen en niet voor de boodschap zouden teleurgesteld worden, stelde Eigeman. Ledeboer was een wilde, en hij nam geen blad voor zijn mond. Hoe dan ook was hij welsprekend, stelde Eigeman. Hij sprak mensen niet naar de mond. Als mensen te versierd binnenkwamen met allerlei toeters en bellen, dan zei Ledeboer : ‘Ook dat moet nog vallen.’

Hij zou voor zijn prediking toestemming moeten vragen aan de regering, maar dat deed hij niet. God had hem immers geroepen. Daarom werd hij gevangen gezet. Het begon met boetes. Zomaar prediken was verboden.

Eigeman bezocht hem vaak in de gevangenis, en kreeg dan rijmpjes te horen van Ledeboer. Die maakte hij voor de kinderen. Op latere leeftijd kwam er wat afstand tussen Ledeboer en de ouders van Eigeman, vanwege Ledeboer’s kerkelijke standpunten. Jakob Eigeman hoorde toen bijna niets meer van Ledeboer, maar soms kwam hij toch nog naar hun huis. Hij had dan veel aan te merken op allerlei tierelantijntjes. Ledeboer noemde het afgoderij. De vader van Jakob Eigeman zei dan dat Ledeboer alleen nog maar zag wat voor ogen was, want de onzichtbare afgoden waren nog wel erger. Toen de baard bij Jakob begon door te komen, toen hij nog kind was, toen zei Ledeboer eens tegen hem : ‘Jakob’s stem, maar Ezau’s haren.’ Ledeboer wees hem toen op hetgene wat hij rusteloos zou moeten zoeken.

Wat Ledeboer en L. Boone gemeen hadden was dat ze beiden geen nieuw kerkgenootschap wilden stichten, maar het herstel wilden zien van de moederkerk van vóór 1816, oftewel de Nederduits gereformeerde kerk. Daarom noemden ze hun eigen gemeentes noodkerken.

De kerkhistoricus en predikant J.H. Landwehr (1864-1930) stelde in zijn boek ‘L.G.C. Ledeboer in zijn leven en arbeid geschetst’ uit 1900 dat Ledeboer van jongsaf vervuld was met diepe indrukken van God’s heiligheid. Daarom was hij een boeteprediker die was ontdekt aan de diepe ellende van het menselijk leven, en dat predikte hij ook. Hij was een durfal. Hij durfde dingen te zeggen waar een ander lang over na zou denken of hij het zou zeggen of niet. Ledeboer zei soms dingen op de kansel waardoor hij nooit meer in bepaalde kerken mocht prediken. Velen probeerden Ledeboer na te doen, stelde Landwehr, maar het was meestel een reclame-middel, een begeerte naar volksgunst. Ledeboer was daar ver van verwijderd. Het evangelie is niet goedkoop.

Predikanten waarmee Ledeboer in contact was wezen hem er soms op dat ze hoopten dat Ledeboer minder zonderlinge handelingen en uitdrukkingen er op nahield in de openbare godsdienst-oefening, maar Ledeboer stoorde zich daar niet aan, en ging rustig door in hetzelfde spoor, stelde Landwehr. Altijd had hij iets bijzonders, iets heel anders dan andere predikanten. (p. 50)

Landwehr stelde dat het ongewone van Ledeboer de ene aantrok, en de andere afstootte. Het werd steeds meer de gewoonte van Ledeboer om ongewoon te zijn, stelde Landwehr. Ledeboer was een profeet, en legde daar de nadruk om. Hij werd niet geleid door menselijke orde. Landwehr wees erop dat ‘ik kreeg dit,’ en ‘als ik wat krijg’ uitdrukkingen waren die veelvuldig voorkwamen in de boeken en preken van Ledeboer, en dat hij soms zelfs ophield onder het preken omdat hij ‘niets kreeg.’ Er werd van hem gezegd dat hij nauwelijks ordelijk predikte. Hij walgde van ‘het lichte brood’. Soms wilde hij niets meer te maken hebben met boeken die hij vroeger had gelezen, en deed ze daarom weg.

Landwehr stelde dat Ledeboer moeite had met vergeestelijking. Hij viel bijvoorbeeld de kruispredikant C. van den Oever aan over diens allegoriseringen. Verder was hij tegenstrijdig. Hij stond voor de Dordtse kerkenordening, maar hield zich er verder niet aan. Nu, dat zegt op zichzelf niets. Uiteindelijk gaan we geestelijk met dingen om, oftewel onderwerpelijk, en niet voorwerpelijk.

Hij sprak mensen persoonlijk aan tijdens de diensten. Zo zei hij eens, stelde Landwehr, tegen iemand, dat als iemand niet wedergeboren wordt hij het koninkrijk van God niet zou kunnen binnengaan. Tegen een ander zei hij : ‘Ik geef het u, gij, zie toe, hoe gij ‘t neemt.’ Landwehr stelde dat Ledeboer zich niet bekommerde om het formele. Hij stoorde zich niet aan beslissingen van de kerkeraad als hij eens ergens predikte. Hij wilde zich laten leiden door God, niet door de kerkeraad. Telkens weer ging hij boekjes te buiten. Hij wilde soms ook niet bidden.

Hij was een vijand van het materialisme. Hij noemde het

materialisme boeien die de mens van God afhouden, vertraging brengen op het pad. Landwehr stelde dat Ledeboer het Woord predikte met een niets en niemand sparende ernst. (p. 115)

Wij moeten gaan tot de profetische bron die de Heere in de midjaren 1800 opende. Wij moeten gaan tot de plaats dieper dan onze gedachten, dieper dan ons bewustzijn, dieper dan onze zintuigen, dieper dan ons bloed, dieper dan onze herinneringen, dieper dan ons geweten, dieper dan ons hart, want God is altijd groter. Wij moeten gaan tot het Ledeboeriaanse pad.

CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 13

De theologie van Calvijn is een eigenaardig schakelsysteem. Genadisten of geloofisten zijn geen calvinisten, want in de Institutie staat de uitverkiezing boven de genade, en in zijn commentaren hangt het er maar vanaf, want de belangrijkste theologische stukken zijn daar de ontmaskering en doding van het vlees, wat gaat door de afwachtingsleer, oftewel de gevoeligheid voor het moment van roeping, de timing dus, het onderscheiden van de werkseizoenen.

Calvijn forceert de genade niet. Als we in deze gebieden terechtkomen, dan hebben we te strijden tegen hebzuchtige beren, en monsterlijke vissen. Zij willen de mens maar wat graag aan de genade-drugs laten gaan, want dan hebben ze gemakkelijke prooi. Alles wat zomaar van de genade is is voor de duivel. Maar Calvijn stelt duidelijke regels. Aan de andere kant kan zijn uitverkiezingsleer die dominant in de Institutie voorkomt een valstrik zijn, en daarom moet de mens voor samenhang naar zijn bijbelverklaring, maar het blijft een mijnenveld. Er zijn hier en daar gevaarlijke boobytraps die ontweken dienen te worden. Daarom zijn gidsen door het werk van Calvijn van belang.

De zwaardere kringen hameren op de bedrieglijke doodstaat van de mens. De prediking van de doodstaat en de verliesstaat van de mens staat voorop. Er wordt veel voorzichtiger met genade omgesprongen. Men is ook huiverig met het noemen van Jezus, want dat kan de mens al snel in slaap doen dutten, sinds Jezus een snelle afgod geworden is in het Westen. Men strijdt tegen die andere Jezus, tegen dat andere evangelie, dat goedkope evangelie. Calvijn noemde genade een dieper loon. Hij had het over een diepere en verborgen mens, zoals God ook een diepere en verborgen bron had. Heel voorzichtig sprak hij hierover.

Calvijn sprak duidelijk polariserend. We mogen niet slap zijn tegenover de zonde. De neutralen, de lauwen, zijn een groot gevaar. Dat is de lijn van de deformatie, oftewel de gedeformeerden of defo’s. Vaak is dit ook tot vormelijkheid geworden en liberaal. Het is ook in de zwaardere kringen doorgedrongen.

Calvijn en Ledeboer waren beiden in groot gevecht met het monster van giftige verzoeting, wat een soort van deserteurenschap was. Het tragische van het monster was dat het de kerk zwaar verwondde, en het zou de vervolging inzetten op het nageslacht van Calvijn en Ledeboer.

Calvijn stelde dat Jezus een voorbeeld was en herinnering waarnaar de mens zich moest vormen, en wie dat niet deed was bovenmate eigenzinnig en trots (Verkl. Mattheus 18:11), maar hij stelde ook dat men Jezus niet in alles letterlijk moest volgen, maar dit met wijsheid moest doen, geleid door God, omdat elke situatie anders is. Calvijn waarschuwde tegen vormelijkheid rondom Jezus. Er was ook het gevaar van een wereldgezinde, ijdele Jezus, en een sier-Jezus, waarvan we de afgoderij zien in de wereld om ons heen, de westerse wereld, waar Kersten ook tegen predikte en woedde.

Calvijn noemde de trots de moeder van de verachting, en de verachting maakt vrijmoedig in het geven van ergernis. Het ging hier om het verachten van de kleinen. Calvijn stelt dat God juist bijzondere liefde heeft voor het kleine en dat we daarom moeten wedijveren in onderdanigheid en bescheidenheid. Ware zorg hebben spoedt zich niet snel tot ergernis, en Calvijn stelt dat wat God op zo’n hoge prijs heeft gesteld de sterfelijke mens niet mag verachten of als niets rekenen. Calvijn noemt het onredelijkheid. (Verkl. Mattheus 18:10)

In de leer van Calvijn zijn het juist de kleinen die uitverkorenen zijn, zij die door de wereld worden veracht, de armen, de verstotenen, de verbrokenen, de kinderen, om dat wat wijs en sterk is te beschamen. God verkiest wat voor de wereld dwaas is. Dit zijn hen die vrijwillig nederig zijn, en zo door hun geringheid door de wereld worden veracht. Hij waarschuwt tegen schitterzucht, die ook al onder de apostelen was doorgedrongen. Calvijn stelt dat er een vreselijke straf staat op het uit de hoogte behandelen van de geringen en die uit eigen beweging nederig zijn. Calvijn waarschuwt tegen zelfbehagenis en wijst op het zorgdragen als de weg. Dit houdt in : het zorgdragen voor de kleinen. Calvijn stelt dat de vreselijke straf bewijst hoe dierbaar en hooggeschat de naar de wereld geringen en verachten bij God zijn. (Verkl. Mattheus 18:6)

Calvijn noemt als probleem hen die het meest verlangen naar roem en zo zich op een meest gedurfde manier het gezag aanmatigen, met het doel een hoge plaats te bemachtigen, om zo de nederigen aan bespotting of verachting prijs te geven. (Verkl. Mattheus 18:5)

Calvijn stelt dat de kinderen een beeld zijn van de nederigen, dus het gaat er niet om dat het kinderen op zich zijn, want kinderen hebben ook vele

gebreken. Als Calvijn stelt dat de kinderen zijn uitverkoren dan bedoelt hij dus niet kinderen zonder onderscheid. (Verkl. Mattheus 18:2)

Calvijn waarschuwt tegen het al te letterlijk nemen van gelijkenissen en er te angstvallig mee om te gaan. We zien op verschillende punten Calvijn als een zeer rekkelijke, in plaats van een preciese. Calvijn stelt dat Jezus kinderen als voorbeeld nam, omdat zij geen besef hebben van de verschillende graden van eer en de zaden van trotsheid. Calvijn stelt dat Jezus zelfs de laagste plaats iemand niet waardig keurt die niet het uitsteken boven anderen vergeet en zich vernedert.

Calvijn noemt het daarom een dwaze begeerte om de eerste te willen zijn. Als medicijn noemt Calvijn de overdenking van het kruis. Als die overdenking voor lange tijd vaarwel gezegd wordt, dan leidt het tot slaperigheid en vadsigheid. Calvijn stelt dat als het eerste gedeelte van het onderricht, wat onaangenaam is voor het vlees, wordt afgewezen dan leidt het tot droombeelden over de opstanding, tot een aards koninkrijk en aardse macht, een status van geluk en weelde, waarin ze voortijdig loon en rust met een eerambt eisen. Dit staat in de leer van Calvijn ook gelijk aan de ijdele nieuwsgierigheid, waar hij veel tegen waarschuwt. Dit is tegelijkertijd het verlaten van de krijgdienst en de geestelijke loopbaan. Het is een geestelijk pensionerings-fonds voor het vlees wat ze aangrijpen. Hup, de oma-pantoffels aan. Wie kiest hiervoor ? Hoe kan iemand hiervoor kiezen ? We zien het overal om ons heen, de verwennende opa en oma cultussen, die het geestelijke leven hebben uitgedoofd, en het is zeer elitair en opportunistisch, voor een zeer selectief groepje. Het is feestje na feestje. Calvijn raast hier, zeer terecht, tegen. (Verkl. Mattheus 18:1)

Ze willen zich onstuimig een pad door de wolken banen, stelde Calvijn. Ze waren van het smalle pad af. Ze zweefden meters boven anderen uit in hun roes. Ze wilden steeds hoger om op anderen te kunnen neerkijken. Calvijn noemt het vluchtige mensen die zich niet bezig houden met de lijdzaamheid. Calvijn stelt dat ze zo geen stap verder komen, terwijl ze wel over de hemel speculeren. Het is hetzelfde als een reiziger die hele verhalen ophangt over de plaats waar de herberg zich bevindt, terwijl hij er nooit zelf naartoe is gegaan, stelt Calvijn.

Calvijn prikt door het bedriegelijke van de mens die hele verhalen ophangt over dingen die hij niet kent en waar hij nooit naar op zoek is gegaan. Van horen zeggen is altijd het gemakkelijkste, en daar kiest de mens telkens weer voor. Daarin zet de mens zich ook graag boven de ander. Calvijn noemt het geestelijke vluchtigheid, als een drugs die de mens heeft genomen. Dit sluipt erin waar de mens het onderwijs over het kruis, over de lijdzaamheid, loslaat. De duivel is hierin een meesterbedrieger die de mens er telkens weer in weet te lokken. Zo maakt de duivel vele slachtoffers. Zo heeft de duivel veel prooi. We zien de markten hiervan overal om ons heen. De mens is opgezet, op sterk water gezet. Het leeft niet meer. Het is de absolute doodstaat van de mens, wat ze dan gaan lopen goedpraten, schoonpraten. Dat is niet zo vreemd. Ze zijn immers dood. Het is de natuur van de dood die dat doet. De doodstaat liegt.

Calvijn stelde dat de apostelen het koninkrijk voorstelden als iets aangenaams wat allen welgevallig zou zijn, iets wat openlijk vertoond zou worden en tegemoet zou worden gekomen met groot gejuich. Calvijn noemt het ijdele droombeelden. Het hield hun verstand als met een sluier bedekt. (Verkl. Mattheus 17:22)

Calvijn stelt dat er geen overwinning hierover is dan door hevige strijd. Zachtaardige duivelbezweerders voeren slechts spiegelgevechten, stelt hij. Velen zullen te zacht, te licht, te zoet, worden bevonden, maar Calvijn stelt dat het geslacht niet uitvaart dan door bidden en vasten. Hij noemt het vasten als een richtingaangever voor het gebed. Het vasten is een hulpmiddel bij het gebed, opdat het niet gaat ontaarden. (Verkl. Mattheus 17:21)

Calvijn gelooft alleen in geleid gebed, wat gematigd moet zijn, want vleselijke wensen zijn ongeordend en in strijd met het geloof. Wij moeten ons richten op de belofte, en niet meer begeren dan is toegestaan. Daarom moeten de gebeden beperkt zijn, stelt Calvijn, naar de voorgeschreven regels. Hij noemt gebed dus gevaarlijk als het buiten God’s Wil omgaat. (Verkl. Mattheus 17:15)

Calvijn stelt dat de overblijfselen van het ongeloof ijverig uitgeroeid dienen te worden. Deze overblijfselen kleven de vrome aan, en de vrome dient ermee te worstelen, in het aansmeken van God, in het gebed. (Verkl. Markus 9:24)

1e Jaargang, nummer 47, 1 december 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Bespreking de Saambinder 1974, en De opvoeding der kinderen - Geen olie geven aan de dwaze maagden

---

BESPREKING DE SAAMBINDER 1974

De predikant Lamain begint bij de aanvang van de Saambinder van 1974 te prediken dat God een jaloers God is die niet de plaats in ons deelt met iemand anders. Ook niet met ons eigen ik. Onze eigen gestaltes en bevindingen dienen weg te vallen. God moet de hoogste plaats in ons hart innemen. Een radicale boodschap, zoals we van W. C. Lamain (1904-1984) gewend zijn.

In die zin laat God een overblijfsel achter van een ellendig en arm volk. Het vlees in zichzelf is verwerpelijk en verdoemelijk. Dat mag de vrome niet vergeten. Lamain stelt dat het volk ellendig en arm is en dat steeds meer wordt. Er moet aan het zelf gewanhoopt worden, geleerd worden van zichzelf af te zien. Zo blijft de genade bij ons, en achtervolgt ons. Het moet ons van de hemel geleerd worden, stelt Lamain. Calvijn noemde de genade een dieper loon en een diepere leiding door God. De mens kan het niet verkrijgen door zijn vlees, maar er is een geestelijke bron in de mens. Hieruit moet de mens zien te leren. (Saambinder, 3/1, 1974)

Dat is een strijd tegen de Romeinse geest van Jupiter, die dit soort belangrijke theologische stukken overslaat en vanuit het vlees heerst. Het zit in ieder mens, en ieder mens moet daarvan loskomen.

Lamain stelt dat de mens moet inzien niet hoe wijs hij is, maar hoe dwaas hij is. De vrome moet zich onderwerpen aan het onderwijs van God. Het vlees zal dat niet doen. In de geestelijke strijd liggen we meer onder dan boven, maar door het wereldoverwinnend geloof mogen wij ogenblikken trappen op de nekken van onze geestelijke vijanden, stelt Lamain. Eenmaal zullen de vromen voor eeuwig de overhand hebben. Voor de arme wereldling die zijn deel heeft in dit leven is er geen toekomst, waarschuwt Lamain. Hij roept de vromen op tot de strijd. Zo begint de Saambinder van 1974. Overal zijn er geestelijke vijanden. Straks zal alles op het nachtslot gaan, stelt Lamain. Nu is het nog niet zo ver. Hij roept daarom op tot bekering. Het hart van de mens is met eeuwige vijandschap tegen God vervuld, dus er moet heel wat gebeuren. Lamain vindt het verschrikkelijk om het te moeten schrijven, dat de mens van nature niets anders begeert dan in de hel te komen. Er is een verdrag gesloten met de hel. Eenmaal zal de mens gedagvaard worden door een heilig en rechtvaardig God, stelt Lamain. Straks zal de deur sluiten, stelt hij.

De Saambinder windt er geen doekjes om, verdoezelt het niet. Het zijn krachtige woorden. Het volk wordt niet in slaap gesust, maar Lamain blaast op de bazuin. Het is oorlog. De duivel wil de zielen van de mens meesleuren. De eigen verkozen wegen zullen in de eeuwige dood eindigen. Terecht noemt Lamain het een droevige boodschap.

Geen mierzoete snoepjes met slaappillen dus. De Saambinder houdt zich sterk en streng en vermaant haar kinderen. Haar waarschuwing kan niet weggeschoven worden, mag niet weggeschoven worden. Ze is niet slap als Eli. Ze tuchtigt haar kinderen. Het is onderdeel van de geestelijke opvoeding.

Stelt u voor als er in 1974 geen bladen zouden zijn geweest zoals de Saambinder. Het zou nog veel erger zijn geweest. Het Woord des Heeren heeft ons niet alleen gelaten. We hoefden niet als wezen op te groeien.

Lamain waarschuwde in 1974 dat de mens van de zonde aan het verschijnen was, steeds meer en meer in het openbaar kwam. Er was nergens geen ontzag of eerbied meer voor. Men was aan het wegzinken in de zonde. Alles riep om het oordeel van verwoesting en verdelging, stelde Lamain. Deze prediker probeerde nog te redden wat er te redden viel. Kunt u zich de wanhoop voorstellen als een ziener zoals W.C. Lamain dit allemaal voor zijn ogen ziet gebeuren, hoevelen werden meegesleurd tot de put van het verderf ? Het is een ondragelijk lijden, en het is een lijden des Heeren, die wil dat een ieder tot behoudenis komt. Het is een ondragelijk lijden om de kinderen die je liefhebt te zien afwijken, gegrepen door de zonde, de leugen volgend, de duivel achterna. Ze vallen voor de aardse verlokkingen en hebben de Heere niet hoog staan. Ze houden er andere meesters op na. Ze zijn ongehoorzaam aan hun geestelijke ouders, waarvan Paulus al profeteerde in de brieven aan Timotheus. Deze dagen zijn

uitgekomen. Het is koud geworden in de harten van de mensenkinderen, bitter koud.

Toen Daniël zijn visioenen had was hij daar ook ziek van. Maar zo hebben wij deel aan het lijden des Heeren. Laten we dankbaar zijn dat in de duistere dagen van 1974 mannen waren gezonden zoals W.C. Lamain. Eert uw geestelijke vaderen en moederen.

Laat ons eten, drinken en vrolijk zijn. Daar gaat het om bij de mens. Lamain stelt dat we in de dagen van Noach zijn, en hij waarschuwt zoals Noach. Hij was een Noach voor deze tijd. De zondvloed was aanstaande. Hij rouwt over de afgedwaalde kinderen.

De mens was Jupiteriaans verlicht geraakt, aan de drugs. Het Woord des Heeren was verworpen. De bijbelse leer van de algehele verdorvenheid en de noodzaak tot bekering was opzij geschoven door de verwende maatschappij. De geest van Jupiter was aan hun harten gehecht. Het menselijk verstand werd als onverdorven beschouwd. De Saambinder wijst op dit verval, slaat de trom en blaast op de bazuin. Er was een slapte in opvoeding en onderwijs aan het binnendringen. Het verval woekerde voort en er werden belangrijke reformatorische grondslagen losgelaten. Er wordt gewaarschuwd tegen ijdel licht dat bedriegt. (Gr. v. Pr.)

De predikant K. de Gier (1915-1999) was inmiddels hoofdredacteur geworden. Hij had het in 1969 van L. Rijksen overgenomen. Hij zou tot 1985 hoofdredacteur blijven. Bij de aanvang van 1974 waarschuwde K. de Gier tegen de opkomende machten van wereldgezindheid die steeds sterker werden. Hij geeft ook een overzicht over 1973, en vermeldt dat er twee gereformeerde gemeentes zijn bijgekomen, namelijk in Lelystad en Oostvoorne.

De Saambinder roept op om de wil van het vlees los te laten. Kinderen moeten opgroeien in een wereld die voluit in opstand is tegen God. Er is een andere wet in de wereld die rechtstreeks tegen de geboden des Heeren ingaat, stelt de Saambinder. Er wordt veel geschreven, stelde de Saambinder, maar waar is de godsvrucht ? Daarom roept de Saambinder op om te bidden voor leiding en bekering. De Saambinder roept om tot ernst in het opvoeden van de kinderen in een wereld als deze. Gerechtigheid en waarheid moeten we beoefenen naar onze kinderen en naasten toe. De Saambinder stelt haarzelf hiertoe moederlijk op.

De Saambinder in 1974 roept op tot zelfonderzoek, om niet mee te veranderen met de wereld, want die is aan het experimenteren, en ze weten niet waar ze heengaan. We moeten de achtergronden van deze veranderingen doorgronden, en vast blijven staan op de geleerde inzettingen des Heeren. De Saambinder stelt dat dit niet om de dode letter gaat. Daar moeten we ook verre van blijven. De Saambinder waarschuwt ook voor indringers in haar eigen kringen.

De predikant Chr. van Dam (1893-1976) roept op om de verdraagzaamheid en lankmoedigheid van God te bewonderen, want die draagt de gehele wereld om de wil der uitverkorenen nog door het Woord. Nu, dat is zeer belangrijk dat hij dit stelt, want wij moeten zo oppassen voor vleselijke verdraagzaamheid, oververdraagzaamheid, die de kantjes er vanaf loopt en de zonde vrij spel geeft. Wij moeten oppassen voor de slappe verdraagzaamheid van Eli die zijn zonen niet tuchtigde, en daarom moeten we naar de verdraagzaamheid en lankmoedigheid van God gaan. Dat is een groot verschil. De verdraagzaamheid van de mensen is tomeloos. Die staan alles toe. Maar God geeft richting en grenzen aan de verdraagzaamheid. Van Dam waarschuwt tegen de machtige en rijke booswichten in deze wereld die in God's ogen ellendig, verwerpelijk en verloren zijn. Zij zullen hun straf niet ontgaan op de dag van de verbolgenheid des Heeren, stelt hij. Hij noemt het gevaar van de zelfbewuste praters, de geestelijke inbrekers die met kleine genade geen genoegen nemen. Zij dulden geen tegenspraak. Dezen zijn ook in de kringen der vromen doorgedrongen. Hij noemt daarom zelfonderzoek belangrijk, want het hart is bedriegelijk. Hij stelt ook dat dit zeer nauwkeurig moet gebeuren. Men moet niet steunen op zomaar gemoedsbewegingen. Men moet oppassen voor valse gerustheid. (10/1, 1974)

De predikant W. Hage (1912-2003) stelde dat er maar weinigen door de poort zouden binnengaan, dat het maar een kleine kudde zou zijn. De poort is eng, en men moet strijden om in te gaan. W. Hage noemt dit de Jakobsladder. De verbreking van de brug tussen God en mens kan nooit genoeg beweend worden en beleden worden, stelt hij. Het vereist eindeloze tranen, en het mag dus niet Jupiteriaans weggeschoven worden. De Romeinse geest zit diep in de gemeente, met hete, ruwe hoofden en koude harten, waarin alles draait om het zelf. Altijd weer is de Jupiteriaanse geest haantje de voorste. Daaruit is de Romeinse wereld opgebouwd, uit brood en spelen. Het is tijd dat die gevaarlijke spelletjes worden achtergelaten. De Heere laat niet met zich spelen.

W. Hage noemt de enge poort de openbaring des Heeren. Die poort is zeer eng, want de openbaringen zijn zwaar. Het laat de zonde zien, en de strijd tegen de zonde. Daarin wordt de oude mens gekruisigd. De heerschappij van de zonde moet afgelegd en bestreden worden. De mens moet het niet eens zijn met de wereld. De mens moet zich niet slap naar de wereld opstellen en geen meeloper zijn. De mens is gelijkvormig geworden aan de

wereld. In die tijd zijn we aangekomen.

De mens wil een geheel andere weg gaan dan de smalle weg, stelt W. Hage. De poort is dus innerlijke zielsovertuigingen over de zonde. Die poort is ook een gezicht van God's gerechtigheid. Het is een poort van grote worsteling, stelt W. Hage, want hier verliest de mens elke grond. Het is een gezicht van goddelijke wraak. God kan geen afstand doen van de geestelijke gerechtigheid. De ziel die zondigt zal sterven. Dat is een bittere pil met vele benauwdheden. Soms zijn er helse folteringen, stelt hij. De psalmist ging hier ook doorheen. Hier moet de mens loskomen van elke vleselijke waardigheid en van eigengerechtige godsdienst.

Alleen op het bed geheel doornat met tranen kan er door de enge poort gegaan worden, stelt W. Hage.

Van Dam wijst op de vele ijdelheden der zorgeloze wereldlingen die rondwandelen op de brede weg richting het verderf. Daarom moeten we ons afzonderen in de vreze des Heeren. Hij wijst daarbij op de hemelvaart van Elia. Ook Elia had te strijden met een zondig en goddeloos geslacht. We leven in dezelfde dagen. (17/1, 1974)

In het kerkblad van de gereformeerde gemeente van Ridderkerk, wat ook in de Saambinder terecht kwam, wordt de Grieks-Romeinse geest besproken waartegen strijd was. Er werden varkens geofferd aan Zeus, de Griekse vorm van Jupiter, en de mens werd gedwongen op deze altaren te offeren. Ze werden gedwongen tot het eten van zwijnenvlees en het offeren tot Zeus, onder Antiochus IV, koning van het Seleucidische rijk, het grootste diadochenrijk, oftewel opvolgersstaat van het Macedonische rijk van Alexander de Grote. De moeder van Antiochus IV was Laodice III. Zijn partner was Laodice IV, en zijn dochter was Laodice VI. Het rijk was in het midden oosten. Ook de Joden werden onderdrukt en bedreigd. Velen stierven aan de martelpaal, en anderen vluchtten. GG Ridderkerk stelde dat de koning hoogmoedswaanzin had. Later kwam Israel onder Romeins bestuur. Zeus was Jupiter. Ze kregen in die dagen te maken met de wrede, hebzuchtige en wraakzuchtige Herodus de Grote. Hij was koning van Judea, maar regeerde bij de gratie van keizer Augustus. GG Ridderkerk noemde deze keizer een heidense vredevorst die door de Heere werd gebruikt om Jezus te laten geboren in de plaats van de psalmist, in de volheid des tijds. Uiteindelijk zal alles dus ten goede medewerken.

Wat een strijd hebben we nog steeds met de geest van Jupiter die de kinderen nog steeds dwingt vlees te eten en te offeren tot hem. Het zijn aardse verbeeldingen, veraardst en verletterlijkt. Wij moeten gaan tot de geestelijke verbeeldingen, van de geestelijke oorlogsvoering en jacht.

De Saambinder stelde dat Alexander de Grote voor godsdienstvrijheid stond. Hij legde de hellenisering niet onder dwang op. Na zijn dood, op 33-jarige leeftijd, streden zijn op macht beluste generaals om zijn erfenis. Tijdens Antiochius III kwam er een verandering in de houding van de Joden naar de hellenisering. Er kwamen steeds meer Griekse steden, en veel Joodse jongemannen vielen voor de Griekse verleidingen en gingen naakt Griekse oefeningen doen, en lieten het Judaïsme steeds meer los. Ze veronachtzaamden bijbelse voorschriften, en vielen voor de Griekse verleidingen van afgoderij. Griekenland was dus de slang in het Joodse paradijs, en later werd die slang Romeins. Met het helleniseringsproces kwam er een Griekse bijbelvertaling. (10/1, 1974)

De Saambinder worstelt met het stuk over de wedergeboorte. De Saambinder waarschuwt voor elke vleselijke voorbereiding tot de wedergeboorte. Het is iets onverhoeds en plotselings, als in een jacht gebeurt het. Het kan niet tegengewerkt worden. Het is als een Damascus-ervaring. Het is niet half-half, maar geheel. Men is wedergeboren, of men is het niet. Er is geen derde weg. (17/1, 1974)

Als de poort dan gesloten is, dan komen de dwaze maagden aan de deur kloppen, maar voor hen zal niet opengedaan worden. W. Hage stelt dat het geroep om de poort te openen geen gebed is maar een eis, een bevel. Het zijn godsdienstige mensen die menen hierop recht te hebben. Ze eisen daarom loon voor hun arbeid. Het zijn mensen die de vorm voor het wezen hebben gehouden, stelt W. Hage. Ze krijgen te horen : 'Ik ken u niet.'

Als ze worden weggestuurd dan moeten ze dus het eisen afleren, en het gebed en smeken leren, zoals de Kanaänitische vrouw die door Jezus werd afgewezen vroeg om de broodkruimels. Zie, voor ons vlees is de deur gesloten, altijd, maar voor het geestelijke leven is de deur open, altijd. Daarom moeten we het geestelijke leven leren en beoefenen.

De dwaze maagden hadden dan wel een godsdienstig leven, maar geen geestelijk leven. 'Wij hebben in Uw tegenwoordigheid gegeten en gedronken en Gij hebt in onze straten geleerd.' Het waren dus trouwe kerkgangers, stelt W. Hage. De verborgen omgang met de Heere, de bevindelijkheid, was hen vreemd.

Nu, hier is het geheimenis. De Nederduits gereformeerde dogmatiek geeft duidelijk aan dat er ook gevaren zijn in de bevindelijke kringen, namelijk van het je altijd maar zondig voelen. Kaïn kreeg de opdracht om over de zonde te heersen. Calvijn's belangrijkste stukken van zijn leer waren het ontmaskeren van de zonde en het doden van de zonde, dus ergens in het proces van de grootte van de zonde en de doodstaat onder ogen komen krijg je zicht op de vijand en moet je de strijd

gericht aangaan, en niet bij de zonde blijven, want wij mogen niet zondigen. We hebben het dus over verschillende seizoenen die niet uit hun bedding mogen treden, want als er teveel wordt gericht op het zondig zijn ten koste van de strijd tegen de zonde dan kan dat geestelijke pensionering in werking zetten. Dit gedeformeerde proces loopt ook dwars door de bevindelijke kringen heen. In de theologie van Calvijn is de afwachtingsleer de moeder van het ontmaskeren van de zonde en het doden van de zonde, haar twee dochters. De afwachtingsleer is namelijk de timing, de gevoeligheid voor de roeping des Heeren, zodat men de Heere niet voor de voeten loopt of achterblijft.

De zogeheten 'vrije genade leer' die veel voorkomt in bevindelijke kringen is ook niet echt calvinistisch te noemen in de diepte, want Calvijn sprak over genade als een ander soort loon. De genade is niet goedkoop. Het heeft in het westen veelal een afgeweken betekenis. Het is één van de grootste dwalingen in de moderne kerk. Dit zorgt ook voor massale geestelijke pensionering. Men handelt graag in de stokpaardjes die door deze geest worden gebruikt. We hebben hier met de Jupiteriaanse drugs te maken die de mens in het vlees houdt, ook al is dat vlees zeer godsdienstig en zelfs bevindelijk. Nog steeds is dit de Kuyper-Kok geest die andere, sluwere vormen heeft aangenomen, en waar bevindelijken zo voor huiveren, terecht. De duivel is sluw.

We hebben het eerder genoemd :

'De valse vertaling van Efeze 2:8 is een absolute killer in het westen :

'Want door genade zijt gij behouden, door het geloof, en dat niet uit uzelf: het is een gave van God.'

In het Aramees, de taal van Yeshua, staat er echter :

'Want door de getuchtigdheid en geoefendheid (tebu) bent gij afgezonderd (prq), door de deugdelijkheid, en dat niet uit uzelf (het ego): het is een gave van God.'

In het Grieks is de gift de doron, wat een beloning is en een verering, net zoals charis, genade, een beloning is, en doron betekent ook een offer aan God, dus zo krijgt deze tekst een hele andere betekenis. Die wordt in het westen van de mens afgehouden.'

Dus in de gehele Aramese-Griekse betekenis :

'Want door de getuchtigdheid en geoefendheid (tebu) bent gij afgezonderd (prq), door de deugdelijkheid, en dat niet uit uzelf (het ego): het is een loonsgave van God.'

Natuurlijk heeft het met loon te maken, want God wil niet onvrijwillig, door dwang, benaderd worden. De loonsgave is dus ter veiligheid ingesteld. Calvijn stelde dat de mens het goede niet kan willen, door de zondeval, maar stelde desondanks ook dat de mens niet moest stoppen te streven naar het goede en het te koesteren. Er zijn dus diepere mechanismes in de mens die het omzeilen. Calvijn sprak over zowel diverse lagen in de mens als in God, en telkens gelden er andere regels. Ja, het geloof en het willen van de mens is aangetast, en daarom moet de mens openstaan voor de hogere wil en het hogere geloof van God. In zijn commentaren nuanceert en verduidelijkt hij dat meer dan in de veel kortere Institutie, wat hij ook hoofdzakelijk had opgesteld toen hij jonger was, maar dit later in verschillende versies nog enigszins uitwerkte, maar waarbij hij wees op zijn bijbelverklaring, opdat het grotere verband ervan gezien zou worden. Toch kan het lezen van de Institutie de mens al snel op het verkeerde been brengen. Het was een monster waarmee Calvijn worstelde, de belasting die hij diende te betalen aan het beest. Het beest wilde het volk niet laten gaan.

Calvijn wees erop dat de uitverkiezing niet berekend kon worden naar menselijke maatstaven, omdat God rekening houdt met verborgen factoren die de mens niet kent, of negeert. Hij stelde dat men er maar vanuit moest gaan dat God hen had uitverkoren die niet door de wereld waren uitverkoren, maar hij noemde dit slechts als een beeld, want het was niet per definitie zo dat datgene wat door de wereld was verstoten per definitie door God was uitverkoren. Hij legde dit weer verder uit aan de hand van wat principes. Hij was er huiverig voor om alles te precies en nauwgezet in kannen en kruiken te krijgen. Het bleef dus nog enigszins vaag. Hij wilde zich ook niet schuldig maken aan ijdele nieuwsgierigheid. Wat de geschriften van Calvijn de mens dus proberen te leren is de mens voorzichtig te maken.

DE OPVOEDING DER KINDEREN - GEEN OLIE GEVEN AAN DE DWAZE MAAGDEN

Geliefden, Lukas 16 spreekt van de onoverbruggelijke kloof tussen de rijke man en de arme Lazarus. Dit heeft aanleiding gegeven tot veel gespeculeer wat de gemeente des Heeren flink veel schade heeft gebracht. Laten we beseffen dat we het over een gelijkenis hebben, niet iets noodzakelijk letterlijks. De kloof is onoverbruggelijk. Als de mensen van de ene naar de andere kant zouden willen gaan, dan kan dat niet, dus de arme Lazarus zou de rijke man niet kunnen helpen, ook al zou hij dat willen.

We lezen in de brieven van Petrus dat Jezus het wel kon. Die kon wel naar de gevangenis afdalen in de onderwereld om gevangenen vrij te zetten. Ook de oude profeten konden dit. Die werden soms naar de hel gezonden. Nu, het

grote verschil is dat zij op missie gingen, op basis van een roeping. Wij mogen en kunnen nooit zomaar de grote kloof waar Lukas 16 over spreekt overbruggen. Jezus sprak ook dat zij die in de gevangenis waren geworpen de schuld volledig moesten uitzitten, totdat ze de volledige boete zouden hebben betaald.

De rijke man vroeg om een waterdruppel voor op zijn tong, maar de arme Lazarus zou het hem niet kunnen geven vanwege de grote kloof. Ook de dwaze maagden kwamen voor een dichte deur. Laten we beseffen dat we het hier over een gedicht hebben. Die dichte deur is onderwerpelijk, niet vorwerpelijk. Het is een literaire stijlfiguur, zeer hyperbolisch. De dwaze maagden beseften dat ze geen olie hadden en vroegen olie aan de wijze maagden, maar die wilden het niet geven. Toch wezen zij de weg naar de olie, want zij spraken over de verkopers.

Is dat dan geen hebberigheid, geen gierigheid, dat de wijze maagden geen olie wilden geven aan hun naasten ? Hadden de dwaze maagden niet snel die olie nodig ? Is het niet wreed van de wijze maagden ? Die vraag zou gesteld kunnen worden.

Geliefden, ik had daar een droom over. Ik zag kinderen strijden over speelgoed. De ene wilde het de ander niet geven. Maar dat kan verschillende redenen hebben. Er zijn ook goede redenen. Voor kinderen leeft het speelgoed. Zij dragen zorg voor het speelgoed. Zo leren zij dat. Nu kan het zijn dat het ene kind het speelgoed wil beschermen tegen het andere kind, of zelfs het andere kind tegen het speelgoed wil beschermen om de een of andere reden. Kinderen leven in een surreële werkelijkheid, een andere werkelijkheid, en dat kan diep gaan. Zo mag je dus niet in de opvoeding zomaar zeggen dat dat kind dan hebberig is, want er kunnen ook andere redenen zijn. Volwassenen moeten daarvoor gevoelig zijn. Volwassenen moeten niet rechtoe rechtaan met kinderen omgaan, maar hun wereld leren kennen.

Zo is dat ook met de wijze maagden. De olie kon niet zomaar gegeven worden, want dan zou het niet echt zijn. Het kan alleen maar gekocht worden. Men moet daar persoonlijk hard voor werken. De mens moet het zich eigen maken.

Jezus zei in Openbaring 3 tegen de lauwen : ‘Koopt van mij.’ W. Hage merkte op dat de dwaze maagden eisten in plaats van bidden. Ze gingen de verkeerde weg, en daardoor was de deur voor hen gesloten. Daarom werd er tegen hen gesproken : ‘Ik ken u niet.’

Laten wij daarom tot Jezus gaan niet als eisers, maar als kopers, als bidders. De deur is dicht voor het vlees, dicht voor bedriegerij, dicht voor overmoed, maar niet voor de verbroken smekelingen die zichzelf hebben vernederd. K. de Gier wees op Mozes die stamelde : ‘Delg mij nu uit Uw boek, hetwelk Gij geschreven hebt’ (Exod 32 : 32). (Saambinder, 3/1, 1974) De verloren zoon sprak : ‘Ik ben het niet waard. Maak mij maar tot een dagloner.’

Door de vrije, zielloze genade is men veel te ver gegaan, is men grenzen overgegaan, om van God te eisen, maar men moet weer vernederd worden tot een dagloner. Dan komt God ons tegemoet om ons het zoonschap te schenken. Het is dus een dialectisch probleem, geen definitief probleem. Het kan niet door het vleselijke, maar wel door het geestelijke. De mens moet beginnen met het kleine, en als zelfs dat er niet is, zoals bij de rijke man aan de andere kant van de grote kloof, dan moet men eerst dieper aan zichzelf sterven in het grote niets, in diepere boetvaardigheid.

C. Steenblok stelde dat als wij naar de hel zouden gaan, dan zouden we niet moeten klagen om de hel, maar om de zonde tegen de Heere. Ook daar zouden wij de Heere moeten beminnen, en wij dienen de hel als rechtvaardig te beschouwen. Vraag dan om een kleine waterdruppel. Zulken komt God tegemoet. (In zijn preek over Hebreeën 2:3)

Nu, geliefden, ook al stelden de voorouders vaak dat de hel eeuwig was, zij wezen ook op de diepte van de gelijkenis, en waren hierin vaak zeer rekkelijk, want ondoorgrondelijk zijn God’s wegen. Calvijn ontkende de letterlijkheid van de hel, maar niet de eeuwigheid en de ernst ervan. Wij moeten onderwerpelijk en dialectisch omgaan met de hel, niet voorwerpelijk, als een object. Het is een geheimenis. Laten wij niet te licht worden bevonden omtrend deze dingen, maar ook niet te zwaar. Uiteindelijk werden de dwaze maagden niet binnengenomen, omdat zij de Heere vooruitliepen. Zij moesten eerst terug. Dat is de afwachtingsleer van Calvijn, dat er gevoeligheid moet zijn voor de roeping, voor het moment. Het gaat in deze leer niet zomaar om genade of werken, maar om het ‘wanneer’. Zij die later begonnen te werken kregen hetzelfde loon als zij die eerder begonnen te werken, vanwege dat ze gehoorzaam waren in het ‘wanneer’. Zij werden beloond voor hun onderscheiding van de seizoenen in plaats van zomaar hun werken. Zo wordt er afgeweken van de vleselijke werken en de vleselijke genade.

De dwaze maagden kwamen niet binnen omdat ze de tijden des Heeren niet kenden. Ze waren niet voorbereid. Laten we dit niet te zeer dramatiseren, maar wel ernstig hieraan werken. Bewerk uw behoudenis in vrezen en beven, want de vreze des Heeren, oftewel de voorzichtigheid, het afwachten, het smalle pad hiertoe begaan, is het begin en het hoofd der kennis.

Laten we niet zeggen : ‘In de hel is God niet en kan God niks doen,’ want de psalmist zegt in Psalm 139:8 : ‘Zo ik opvoer ten hemel, Gij zijt daar; of bedde

ik mij in de hel, zie, Gij zijt daar.’ De grondteksten laten ook een genuanceerder beeld zien van de hel, als een orakel, als een beproever, als de exegese. Niemand ontkomt daar zomaar van, maar het kan wel verdiept worden, en dat is uiteindelijk de weg naar de hemel. God zoekt altijd naar de verlorenen, zoals we ook zien in de brieven van Petrus, en zoals in het verhaal van het verloren lam. Dat is ook het pad om uiteindelijk uit de hel te ontkomen, door op zoek te gaan naar het verlorene. Jezus daalde diep in de hel af, en zo moeten wij ook daarin hem volgen. Juist daarin. Daaraan meet hij alles af, aan de barmhartige samaritaan.

Laat dat geen excuus zijn voor de zonde. Het is juist een strijd tegen de zonde. De deur is zowel open als dicht, afhankelijk aan hoe wij met deze principes omgaan. Het is een ingewikkeld schakelsysteem, zoals de leer van Calvijn. Blijf aandacht geven aan de grotere verbanden en de kleinere nuances, zoals de gereformeerde voorvaderen hierover oeverloos hebben gesproken. Ze hebben het evangelie niet te grabbel gegooid, niet goedkoop gemaakt. Ze hebben geen olie gegeven aan de dwaze maagden, maar hen de weg daartoe gewezen.

Het zijn vaak de leken die met bepaalde zinnetjes weglopen, het uit z’n grotere verband rukken en dan de anderen hiermee onderdrukken en het leven ondragelijk maken. Velen zijn hierdoor in psychiatrische ziekenhuizen terecht gekomen. Dat is het gedeformeerde gevaar. De gereformeerde voorvaderen waren echter vaak terdege geleerd over deze onderwerpen. Niemand hoeft hierover in het duister te tasten. Vaak zijn de opgeleide predikanten onderdrukt door de machtslustige families en kerkeraden die niet kundig zijn over deze onderwerpen. Dat is het tragische van de gedeformeerde kerken, dat ze gevangenissen werden voor de predikanten. Nederland, hoe bent gij met uw geestelijken omgegaan ? Hoe bent gij omgegaan met de geestelijke vaderen en moederen die de Heere over u heeft aangesteld ?

1e Jaargang, nummer 48, 3 december 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Bespreking de Saambinder 1974 - deel 2, en De kwestie Netelenbos-Geelkerken (1920-1926)

BESPREKING DE SAAMBINDER 1974 - DEEL 2

Je kunt niet zomaar binnengaan in het hemelse Jeruzalem. W. Hage wees erop dat het hemelse Jeruzalem twaalf poorten had. Deze waren gemaakt uit paarlen. We kunnen niet zomaar binnengaan, stelt W. Hage, want zonder wedergeboorte zal niemand het koninkrijk God’s zien. De poort is wijd open voor de arme, de ellendige, de naakte, stelt W. Hage. Het is voor hen die beseffen dat de aarde geen blijvende stad is, maar dat we het toekomende zoeken.

We kunnen wijzen op die twaalf-poortige ingang. W. Hage stelt dat wij aan de poort moeten zijn om te wachten of het de Heere behaagt om die voor ons te openen. Wij mogen het niet eisen, maar moeten in afwachtend, luisterend gebed gaan. We kunnen ook stellen dat het niet zomaar om één poort gaat, maar twaalf poorten, dus het zijn verschillende principes. Als er een poort dichtzit moeten we eerst naar een andere poort. We moeten gaan van fundament tot fundament. Wij moeten goed op onze voeten staan, gaande tot de lieflijke voeten die de boodschap van het evangelie verkondigen, en dat is geen goedkope boodschap. Die verspilt geen olie of genade. De lieflijke voeten waar Jesaja over predikt voeren jacht op het oervlees. Ze zullen de vijanden verpletteren.

W. Hage laat weten dat we naar het vlees het niet kunnen verdienen, en daarom moet er gewacht worden op de Heere. (Saambinder, 17/1, 1974) Dit wijst dus ook terug op de afwachtingsleer van Calvijn. Wij mogen God niet forceren. Wekt de liefde niet op voordat het haar behage. Het gaat om de tijden des Heeren. Niet onze wil, maar Uw wil, niet op onze methode, maar Uw methode, niet op onze tijd, maar Uw tijd. Niet in onze hoeveelheid, maar Uw hoeveelheid. Niet in onze richting, maar Uw richting.

Wij moeten geheel ontwapend worden. Alle vleselijke wapens van eigengerechtigheid en eigenzinnige godsdienst, vormelijke godsdienst, moeten eraf. Wij mogen geen letterslaven en naamslaven zijn. De afgoden moeten eruit. Beeldenstorm (1566).

Zo begon de tachtigjarige oorlog. Zo begon het verzet tegen de Spaanse overheerser. Het was de geuzenoproep. Nederland liet ruggegraat zien. Calvijn was gekomen, en Calvijn werd op waarde geschat, ondanks dat er ook grote valstrikken waren in het werk van Calvijn. Het waren dingen die moesten gebeuren. Er ware precieze calvinisten in het zuiden, en rekkelijke calvinisten in het noorden. Die waren ook in oorlog tegen elkaar, maar die moesten ook samenwerken tegen de gezamenlijke vijand. Zo waren er ook allerlei calvinistische verbonden. Daarom vervaagden de grenzen tussen noord en zuid ook, tussen preciezen en rekkelijken, maar op andere momenten waren ze er weer duidelijk. Het werk van Calvijn moest nog verder besproken worden, verdiept worden. Het was een erfenis. Het moest voor de bevrijding van Nederland zorgen.

De wijze maagden van de Saambinder in 1974 gaven niet zomaar olie aan de dwaze maagden, maar toonden de weg daartoe. Ze verspilden hun olie niet. Wij mogen geen parels voor de zwijnen werpen. Wij moeten hen het smalle pad tonen. Zij moeten leren het hemelse te kopen. Genade was een ander loon, stelde Calvijn. Het was een dieper loon. Dat kon niet zomaar door te werken, maar door geleid te worden door de Heere, in het wel of niet. Daartoe moet de mens naar school. Soms is het geen tijd om binnengelaten te worden. Eerst is er een tijd om te strijden, te zwoegen, diepzee te gaan duiken, op zoek naar de parels, en dan strijd te hebben met de verschrikkelijke wachters van de parels, de grote zeemonsters.

Je komt niet zomaar door de paarlen poorten waarvan er twaalf zijn. Je kunt ze ook niet naar eigen willekeur binnengaan. Daarom zijn soms de poorten gesloten en moet je terug.

Wij mogen niet zomaar olie geven aan de dwaze maagden. Dan zouden we hen bedriegen. Daar waarschuwt de Saambinder van 1974 tegen. God kan niemand bedriegen. (Saambinder, 24/1, 1974)

De Saambinder stelt dat de knechten door God zijn geroepen om het volk te leiden, tot de bron, niet hen zomaar alles in de schoot te werpen. Het volk moet opgeleid worden, niet verwend. En dan zien we hoevelen afvallen, als hen niet

gegeven wordt wat ze hebben geeist. Dan zien we ineens hun ware gezichten. Velen vallen af in de nacht. De prijs is hen te hoog. Dan moeten we het stof van onze voeten afvegen en verder gaan. Spotters mogen niet bestrafd worden, want dan zouden we schande op ons halen. Sommigen zijn de tucht niet waard. We moeten hen dan achterlaten en verder gaan met bruggen bouwen, in de hoop dat ze zich eens zullen bekeren. God wil dat een ieder behouden wordt. Doet wie niet deugt uit uw midden weg. Slechte omgang bederft goede zeden. Ook hierin moeten we de tijden en seizoenen des Heeren onderscheiden, en niet eigenmachtig ons mes gebruiken.

Laten wij ons niet leiden door mensenvrees, stelt de Saambinder, want dan zouden we onszelf bedriegen. Laten we op onze hoede zijn voor schijn-bekeringen. De Saambinder noemt Ezau die berouw zocht onder tranen, en Orpa die wenende tot haar volk en goden terug, en noemt Saul die onder de profeten was, en Judas die zijn schuld beleed. Er is een heleboel koud en onwaar berouw. De verleidingen die tegen het volk komen zijn velen, en die kunnen heel godsdienstig en zelfs bevindelijk zijn. Een klein beetje zuurdeeg maakt het gehele deeg zuur. Een klein lekje kan het schip doen zinken. Geliefden, laten we op onze hoede zijn.

De mens moet diep walgen van zijn boosheden, stelt de Saambinder, in stof en as gaan, en zo roepen : ‘onrein’, vol schaamte en schaamrood. Er moet een afschuw zijn van vorige spijze. De Saambinder spreekt van laffe spijze.

W. C. Lamain stelt dat we moeten leren bidden om bekering, want de mens kan zichzelf niet bekeren. We hebben met een geslacht te maken dat rein is in eigen ogen, maar die van hun drek niet zijn gewassen, stelt Lamain.

We kunnen stellen dat als we te maken hebben met een harde of verharde wil, dan kunnen we nog wel bidden, ook al moeten we bidden om gebed, want de mens kan zelf niet bidden. We kunnen nog wel het goede van God koesteren en ernaar streven, ook al is de wil zwaar aangetast door de zonde. Er kan nog wel omheen gewerkt worden, maar ook daarom mogen we de Heere vragen, die het willen en het werken in ons bewerkt.

Vandaag de dag zijn de mensen vreemdelingen voor de dingen van God, stelde W. C. Lamain. Ze hebben niet geleerd dat hun gerechtigheden als een wegwerpelijk kleed zijn. Ze hebben geen zicht op de vloek waaronder de wereld ligt waarin zij leven, de verdoemelijke staat, en toch rekenen ze vast op de hemel, stelt Lamain. Ze zijn in hun ogen nooit verloren geraakt, nooit omgekomen. Er werd veel geredeneerd over geloof, over Jezus en het evangelie, maar het is alles ijdel geklap, stelt Lamain. Lamain prikt er doorheen, als wachter van Nederland. Hij blaast erover op de bazuin. Het is oorlog, en Nederland heeft het bitter verloren. Dat moet onder ogen gekomen worden. Pas dan kunnen ze verder. Lamain windt er geen doekjes om. Hij stelt dat er geen liefde en vernedering inzit. Het is een beschouwende kermis. En het is koud en hard.

Hij noemt dat het nooit het hart raakt. Hij weet dat ze hem dat niet in dank afnemen als hij dat zegt. Hij stelt dat ze dan boos worden, beledigd zijn. Dan pakken ze stenen om je te stenigen. Nooit vergeven ze het. Hij noemt het arme mensen die maar opgebouwd willen worden van mensen, en God’s goedkeuring in hun hart niet nodig hebben.

Ik had een droom dat een vrouw een juweel van 70.000 euro had gekocht, en een andere vrouw prees haar daarover, en daar bleven ze het maar over hebben. Ik zei toen : ‘maar hoe kun je dat doen terwijl er zoveel armen zijn ?’ De vrouw die de andere vrouw had geprezen werd toen boos, en was toen beledigd. Maar toen stapte ze opeens op me af, en omhelsde me. Ze sprak toen dat de juweel het Woord van God in de Saambinder was. We hadden het toen over speelgoed, dat speelgoed voor kinderen leefde, en dat kinderen soms ogenschijnlijk hebberig en gierig erover zijn, maar dat ze het speelgoed wilden beschermen, of andere kinderen tegen het speelgoed wilden beschermen. De vrouw stemde daarmee in. Het was een hemelse gezant, een natuurvrouw, aangesteld over de Saambinder. Het was een donkere vrouw. Er was ook een andere donkere vrouw waarmee ik in een kamer was, en die haar been deels had ontbloot, als een beeld van het Woord van God door haar gebracht, wiens voeten liefelijk waren, maar zij vervaagde toen of ging toen weg. Het komt omdat God’s Woord nog niet geheel besproken is. Vandaar dat we daarmee verder gaan. Dit zijn dichterlijke beelden. De donkere vrouw is een beeld van de herstelde kerk, de vrouw van Salomo. De droom speelde zich af bij een bed. F. Mallan had gesteld dat de donkere vrouw in de oude bijbel een beeld is van het ontdekt zijn aan de zonde, in zijn catechismus verklaring van 1973. Daarmee moet het volk omgang hebben, maar zij geeft haarzelf niet zomaar prijs. De mens moet terugkeren tot de onderwerpelijkheid van de kerk, niet tot de voorwerpelijkheid ervan.

W. C. Lamain stelde dat de in hun eigen ogen zulke gelukkige mensen een arme, lege en droge godsdienst hebben, zo koud als het graf, omdat de liefde ontbreekt. Lamain stelt dat ze vanuit de hoogte neerkijken op het arme volk. Levende zijn zij dood. Ze hebben zelfs niet de minste kennis van het leven van God.

Ook Groen van Prinsterer (1801-1876) wees hierop, stelt de Saambinder. In de jaren 1700 was het al zo, zoals hij schreef in het handboek der geschiedenis van het vaderland. De

heersende kerk was afgeweken en ontaard. De leer van genade en zaligheid was een verzameling geworden van gerangschikte begrippen waar het hart verre van was. Het was dor geraamte, stelde Groen van Prinsterer in paragraaf 523. De godsdienst in die tijd, stelt van Prinsterer, was veelal die van een blind en onverschillig aannemen van een nog gangbare munt. Het geloof was ijskoud geworden, en zo streden ze tegen elkaar, en daarom konden ze de geestelijke oorlog niet winnen, stelde van Prinsterer. De reformatie van die tijd was aan het deformeren tot dweepzucht en overdrijving. Het streven naar genot en grootsheid werd de maatschappijke drijfveer. Van Prinsterer noemde het een tijdperk van afval.

Van Prinsterer bespreekt de gehele reformatie, van het begin af aan. Zijn stelling : ‘Na veertigjarig martelaarschap volgt tachtigjarige oorlog.’ Het hoofd werd niet meer lijdelijk op de slachtbank gelegd. De geuzelijke Nederlanders waren het zat. Zo bespreekt hij de jaren 1500 en 1600. Bij de Unie van Utrecht werd bepaald : ‘ieder particulier zal in zijn Religie vrij mogen blijven, en men zal niemand ter oorzaak van de Religie mogen achterhalen of onderzoeken.’ (paragraaf 133)

De Saambinder waarschuwt tegen dode orthodoxie. Het kerkelijke leven in de steden en streken bestaat uit langdradige en droge betogen vanaf de kansel, in 1974, stelt de Saambinder. De Saambinder noemt het schijnheiligheid, waaraan geen gebrek is. Daarbij wordt er teruggewezen op de woorden van Van der Groe (1705-1784) : ‘Vele verkondigingen zijn maar bloempjes die de ziel niet voeden.’ Van der Groe noemt het gezwets. De Saambinder spreekt van verstarde orthodoxie. Er is groot verval in de jaren 70, ook in de kerk. De kerk is wankelende. Groen van Prinsterer waarschuwde tegen het zielloze geprevel. Het is de vloek van het ‘algemene christendom’. De Saambinder stelt dat de geschiedenis een leermeesteres is. Zoals er toen moderniseringen kwamen, zo ook nu. Groen van Prinsterer waarschuwde ook tegen een bekrompen overdrijving in bijzaken. De machten van verval en ongeloof waren inmiddels de leiding van het kerkelijk leven aan het overnemen.

De Saambinder wil niet alleen maar negatief zijn over de jaren 1700. Van der Groe liet de boetbazuin horen, en er waren meerderen zoals hen die hun hoofd niet voor de moderne afgoden hadden gebogen. Het is een strijd tegen de tijdgeest, stelt de Saambinder. Er was zowel reformatie als deformatie, in meerdere lijnen.

In de grote kerkverhuizing van de christelijk gereformeerde kerk naar de gereformeerde gemeente was ook G.A. Zijderveld (1910-1992) betrokken. Met een deel van zijn gemeente ging hij in 1955 over tot de zusterkerk van de gereformeerde gemeente, en ging in 1959 toen hij terugkeerde naar Nederland prediken in de gereformeerde gemeente van Capelle aan de IJssel. Daarna predikte hij in Middelburg en Hoofddorp. In de Saambinder van 1974 sprak hij over de omzwervingen van de psalmist, en dat ook wij dikwijls moeten omzwerven in de woestijn, wanneer Saul ons achtervolgt. Er is geen rechtoe rechtaan pad door de wildernis. Er was een vreselijke tijd voor de psalmist aangebroken, stelde Zijderveld. Er moest gevlucht worden als een veldhoen op de bergen. Nergens was het veilig. Zijderveld stelde dat er overal doodsgevaar was. Er moest gezwerfd worden door het hele land om aan Saul te ontkomen. Ook wij moeten daar doorheen, en soms denken wij dat de Heere ons heeft verlaten. Het lijkt dan wel alsof Saul oppermachtig is. Ook Jezus moest omzwerven. Er was nooit een directe en snelle weg. Zijderveld stelt dat als we wenen dat het tranen moeten zijn van een boetvaardig hart, want die worden door God bewaard in Gods fles.

De Saambinder stelt dat het van belang is dat het eigen ik mindert, en God groter wordt. Dat houdt in de vernedering van het ik. Dit is het belangrijkste in de evangelie-prediking, maar wat wordt dat toch vaak overgeslagen. (31/1, 1974) God’s volk moet in dit leven meer naar de hel dan naar de hemel, stelt W.C. Lamain, anders moeten ze straks alsnog naar de hel. We moeten het nu doen, nu met het stuk van de noodzaak van de hel-ervaring klaarkomen, waar ook alle oude profeten doorheen gingen, en Jezus. Die ontweken de hel niet. Die gingen er dwars doorheen. We moeten dat niet uitstellen. Straks naar de hel, zolang we nu niet naar de hel kunnen, stelt W.C. Lamain. God’s eer moet boven onze zaligheid staan, stelt Lamain, zoals ook in de leer van C. Steenblok. God moet kunnen doen met ons naar God’s Wil. Het moet van onderhandeling tot afhandeling komen, stelt Lamain. Jezus nam zijn volgelingen tot Getsemané, en zo was er vereniging met Jezus in het doorleven van de hellevaart, stelt Lamain. Er zijn een heleboel ledige plaatsen, maar de Heere mocht ze eens vervullen.

R. Boogaard (1921-2013) stelde in de Saambinder van 1974 dat het geloof wat u niet ellendiger en armer maakt in uzelf schipbreuk doet lijden aan de kusten der eeuwigheid. Hij waarschuwt tegen de nabij-christenen die een geloof hebben waarmee ze rijk zijn en steeds rijker worden. Ze willen bouwen op een eens gedane keus, en moeten van ontdekkende prediking niets hebben, stelt R. Boogaard. Ze willen zalig gesproken worden door de mensen. Maar wat heb je daaraan als God je niet kent, stelt Boogaard. Mozes koos voor het kruis, het lijden van zijn volk, niet om hogerop te komen in Egypte. R. Boogaard rouwt over de kinderen die onder hen zijn geboren en die de paden van ijdelheid zijn opgegaan. Soms kun

je als ouder alleen nog maar bidden.

DE KWESTIE NETELENBOS-GEELKERKEN (1920-1926)

Een heleboel hebben de gelijkenis van de wijze en de dwaze maagden niet begrepen, en ook de gelijkenis van de rijke man en de arme Lazarus niet. Ze hebben het verletterlijkt, en zijn geheel voorbij gegaan aan de betekenis ervan. Waarom kregen de dwaze maagden geen olie ? Omdat ze het zelf moesten kopen, m.a.w. ze moesten het zelf bevinden. Waarom kreeg de rijke man geen waterdruppel ? Er was niet alleen maar een te grote kloof tussen hem en de arme Lazarus in het hiernamaals, maar hij moest het zelf bevinden, zelf gaan zoeken, zelf vinden of kopen ergens.

‘Ja,’ zullen sommige slimmerikken zeggen. ‘Hij was in de hel, en daar is die luxe allemaal niet, anders is het idee van de hel weg.’ Maar de psalmist sprak dat God ook in de hel zou zijn. Wij mogen niet voorwerpelijk met de hel omgaan. Het is een zeker principe dat we moeten leren. De gereformeerde vaderen spraken ook dieper over de hel, zoals ook Augustinus. Het is een geheimenis. Het is niet zo rechtoe rechtaan als velen denken.

W. C. Lamain stelde dat als God in ons leven verschijnt, dan kunnen we het niet meer stellen met de zwijnendraf van de wereld. Er komen andere begeerten en behoeften. Men begeert dan de moedermelk van het Woord, en niets gaat meer snel. Lamain stelt dat ze wel uren reizen om een kruimel brood te ontvangen. Dan moet de mens een wildernistocht maken. God is geen sadist, maar wil dat we onderwerpelijk met de natuur en de wildernis omgaan, niet voorwerpelijk. Het moet persoonlijk doorleefd worden.

Dat was de taak van zowel de dwaze maagden als de rijke man. Ze kregen een ‘nee’ te horen naar het voorwerpelijke, omdat ze het onderwerpelijke moesten leren. Ze moesten het aardse en directe loslaten, het materialisme afleren, en het geestelijke leren. Jezus sprak dat ze in de gevangenis moesten blijven totdat ze hun schulden hadden betaald. Als Jezus spreekt over een eeuwig ‘nee’, dan gaat dit om het nee naar het voorwerpelijke, niet naar het onderwerpelijke. Het is een ‘nee’ naar de vleselijke weg, niet naar de geestelijke weg. Ook zouden daar de Aramese en Griekse grondteksten over geraadpleegd dienen te worden, omdat eeuwig hele andere betekenissen heeft dan in het westen.

Laten we zeggen dat er een eeuwig ‘nee’ is naar het vlees, want het vlees dient te sterven. Het is een nee naar het misbruik van het voorwerp. Men heeft ook van de theologische beginselen voorwerpen gemaakt. Daar wil God ons van afleiden, om naar het onderwerp te gaan in plaats van het voorwerp. In die dieptes wil God ons lokken. Daarom is er over het eeuwig ‘nee’ naar het vlees en het voorwerpelijk geen overmatige drama en tragedie. Het is ernstig, maar men moet niet overdrijven. God is geen sadistisch monster. De mens is een sadistisch monster die het heeft verzonnen door zijn gebrek aan kennis en diepte. Daarom staan we ook van harte aan de kant van Netelenbos en Geelkerken in hun strijd tegen gereformeerde letterslavernij, want die is gebouwd op ongeletterdheid, en nog wel schaamteloos ook. (1920-1926)

1e Jaargang, nummer 49, 5 december 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. 'Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.' (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Bespreking de Saambinder 1974 - deel 3, en Bespreking de wachter sions 1967

BESPREKING DE SAAMBINDER 1974 - DEEL 3

W. C. Lamain stelde dat als God in ons leven verschijnt, dan kunnen we het niet meer stellen met de zwijnendraf van de wereld. Er komen andere begeerten en behoeften. Men begeert dan de moedermelk van het Woord, en niets gaat meer snel. Lamain stelt dat ze wel uren reizen om een kruimel brood te ontvangen. Dan moet de mens een wildernistocht maken. (De Saambinder, 28/2, 1974)

God is geen sadist, maar wil dat we onderwerpelijk met de natuur en de wildernis omgaan, niet voorwerpelijk. Het moet persoonlijk doorleefd worden. Over dit verschil sprak Witsius ook toen hij het over de boom van kennis had. Er is dus altijd maar een gedeeltelijk 'ja' en een gedeeltelijk 'nee'. De mens moet niet overdrijven en het niet te zwart-wit maken. De gereformeerde voorvaderen lieten de dialectiek er van zien, de nuances. Dingen kunnen anders zijn dan de moderne, westerse, zelfgenoegzame mens denkt. Altijd denkt men maar weer de slimste van de klas te zijn in het westen. Een ieder strijdt voor zijn eigen vaandel. Vaak kom je dan op een verdachte markt terecht.

In de woestijn lijdt men dorst en hongersnood, waar de mens kwijnt, stelt Lamain. Hun ziel lijdt duizend pijnen en angsten van de dood. En toch is daar ergens een bron des Heeren, stelt Lamain. Nu, dit is wat de hel is. Daar moet je leren bouwen, leren filosoferen en geestelijk te leven.

In de hel moet de mens het materialisme afleren, al het snelle. In de hel moet de mens de schakels leren. De mens moet daar leren het gehele pad te begaan. Zo komt de mens uiteindelijk bij de bron. De hemel is dus omringd door de hel. Eerst moet de mens, net als Jezus en de oude profeten, door de hel heen, om principes te leren, te minderen, want minder is meer.

De gereformeerde voorvaderen hebben veelvuldig gesproken over het geheimenis van de hel, in al zijn veelzijdigheid en diepte, maar zij worden weinig gelezen. Veelal worden de kerken voortgetrokken door leken. Kerken zijn vaak erfgoed van families en kerkeraden, en de geleerde predikanten worden er gekooid. Ze mogen een heleboel dingen niet uitspreken, die ze wel denken, vanwege hun studie. En dan moeten de predikanten soms vluchten. Ik heb het met mijn eigen ogen gezien, en heb het zelf ook meegemaakt.

De kerken worden veelal voortgedreven door de lagere krachten. De Saambinder waarschuwt er ook veel tegen. Zij roept de vrome : 'Kom hogerop.'

Wij moeten uiteraard oppassen voor al te ijverige en spitsvondige allegoriseringen en vergeestelijkingen, waar Calvijn, Ledeboer en Kersten ook tegen waarschuwden. Nog steeds staat de willekeur en de overgeestelijkheid op de loer, de zweverigheid die afdoet aan het Woord des Heeren, en het laat vervagen tot bijzaken. De allegorisering en vergeestelijking mag niet afdoen aan het vaste Woord. De uiteindelijke en daadwerkelijke betekenis mag niet verloren gaan. Ook in hermeneutiek en exegese zijn we aan duidelijke regels onderworpen.

A. Bac (1940-2010) die als predikant in Boskoop, Oostkapelle en Bodegraven werkte stelde dat nalatigheid ook zonde is, en dat Eli zijn zonen niet genoeg bestrafte. In I Samuel 3:13 staat dat Eli hen niet eens zuur aanzag. Hij bestrafte hen wel, maar niet genoeg.

W.C. Lamain klaagde dat er geen lust is tot de vreze des Heeren. De mens wil blijven wat hij is. Wij krijgen vaak een nee te horen, juist om ons te beschermen. Lamain stelt ook : Wie het vatte kan, die vatte het. (7/3, 1974)

Paulus kreeg ook een nee te horen toen hij een doorn of pin had in zijn vlees. Het was om hem tegen de zonde, tegen de hoogmoed en overmoed, te beschermen. Het is juist de liefde van God als God 'nee' zegt, ook als mensen bij de hemelpoort worden afgewezen en eerst naar de hel moeten. Daar moeten ze een les leren. Ook de hel is de zorg en de liefde van God, de tucht. Er is een eeuwig 'nee' tot het aardse, het zondige, het voorwerpelijke, maar niet tot het geestelijke. God toornt niet voor eeuwig.

Lamain stelde : Zalig zijn zij die een nee horen, die niet hun zin krijgen. Hij spreekt zeker ernstig over de eeuwigheid, zoals Calvijn dat ook deed, maar we mogen dit nuanceren. De

gereformeerde vaderen hebben hier veel over gesproken. Lamain gaat niet voor het goedkope evangelie. Er moet vrees en ernst zijn, stelt hij, omtrend deze dingen. Het vlees kan er namelijk anders al te gemakkelijk mee weglopen.

Die vrees is niet zomaar eerbied, maar voorzichtigheid, kunnen we stellen. We hebben te strijden met de afgoden. Kersten stelde dat de afgoden ook in hun eigen kringen ronddwaalden. Ze waren er dus nog niet. Het was nog oorlog, en er is nog steeds oorlog. Altijd weer riep de Saambinder op tot zelfonderzoek.

Heb je alles al in kannen en kruiken ? Dan loop je groot gevaar. Zelfgenoegzaamheid ligt op de loer. Lamain wees op de duivel die als een briesende leeuw tekeer ging. Beseffen wij het wel ? De duivel zou zoeken wie hij zou mogen verslinden. Laten we daarom niet indutten, maar waakzaam zijn. De tijden zijn heel duister.

K. de Gier noemt als bijzondere vrucht van de uitverkiezing de droefheid die naar God is over de zonde. De droefheid die met en naar de wereld is bewerkt de dood, stelt de Gier. Maar waar is die droefheid ? Vele kerken zullen te licht bevonden worden, te zoet, te vrolijk. Andere kerken zullen te zwaar bevonden worden. Ze hebben anderen teveel belast. Zij waren als de farizeeërs met hun menselijke overleveringen die de mensen kwelden.

Daarom noemt de Saambinder ook het belang van het kruis-evangelie. En haar stem is lieflijk. (14/3, 1974)

Ik had een droom dat ik in een ouderlijk huis leefde met twee moeders. Deze twee moeders leefden in gevecht met elkaar. De ene moeder was het sterfjaar van C. Steenblok, 1966, en de andere moeder was iets in de Saambinder. 1966 was een wereldgezinde tiran. Ik werd door 1966 opgesloten gehouden in het ouderlijke huis. De andere moeder, van de Saambinder, wilde mij laten ontsnappen. Ik zou dat door een briefje doen, wat ik bij de kamer van de 1966-moeder moest leggen als ze nog zou slapen, en daarin moest ik neerzetten dat ik al weg zou zijn als ze zou zijn ontwaakt. Ik zou met de fiets weggaan en mijn bed meenemen. De Saambinder-moeder stelde dat ze de uittocht wel kon regelen door iemand me laten op te halen. Ik was al bij mijn fiets met mijn matras. Ik had mijn haren nog niet gekamd, maar de Saambinder-moeder zei dat ik nu moest gaan, want ze was al wakker geworden, en had haar tv al aangezet. Ze sprak ook al door een soort tv-intercom. Ik wilde eerst zelf met de fiets weg, met de matras, maar merkte dat dat maar moeilijk ging, dus de Saambinder-moeder belde een inlader op die een grote machine had voor de uittochten. Klaarblijkelijk deden ze dat wel meer. De inlaad-machine zou al naar me op weg zijn, dus ik kon de inlaad-machine tegemoet gaan. Ik moest wel, want de Saambinder-moeder zei dat de 1966-moeder al kwam. Ik zou contact blijven houden met de Saambinder-moeder via een zendertje. De 1966-moeder raakte toen in gevecht met de Saambinder-moeder. De Saambinder-moeder kon haar wel de baas, maar kon haar verder niet tegenhouden. Toen ging de 1966-moeder achter mij aan. Via het zendertje stelde de Saambinder-moeder welke weg ik moest inslaan om de inlaad-machine tegemoet te gaan. Ik zag toen de grote machine, en kon zo met fiets en matras naar binnengaan. De 1966-moeder was woest en was uitgegroeid tot een verschrikkelijk monster. Woest ging ze tekeer. Ze brulde. Ze kon niet tegen de inlaad-machine op. Uiteindelijk veranderde ze in een briesende clown. De Saambinder-moeder stelde toen dat ik verder zou moeten gaan met het onderzoeken van de Saambinder.

Genadedrammers doven het geestelijke uit. Ze doven het persoonlijke, bevindelijke uit. Dat zou de kerkenoorlog van de zeventiger jaren zijn. Hierdoor zou de gereformeerde gemeente meer neigen naar C. Steenblok. Ze waren ergens tussen Kok en Steenblok ingekomen, een kloof die nogal veel gevaren opleverde, maar waar wel een pad of brug tussenin was. Die moesten ze zien te vinden. Dat ging met hulp van de Saambinder.

De mens wil niet horen van zijn zonde. Daarom was C. Steenblok een doorn in hun oog. Zij wilden horen dat alles goed was. Daarom was C. Steenblok de steen des aanstoots. 1953 was een schrikjaar voor hen. Daarom kwam 1966. We kunnen spreken van de gouden jaren van 1953-1966. Die kwamen abrupt ten einde in 1966. Toen moesten de gg en de ggin hier lering uit trekken. Ze moesten ontwaken tot het steenblokkiaanse. Dit zou een zware strijd zijn. De Saambinder-moeder liet hen niet in de steek.

BESPREKING DE WACHTER SIONS 1967

In 1967 volgde F. Mallan (1925-2010) C. Steenblok op, en nam ook de redactie over van De Wachter Sions. Ze moesten nu verder zonder C. Steenblok. De gouden jaren waren voorbij. 1966 had hard toegeslagen. Het was een enorm verlies. De inlaad-machine die mij in de droom tegemoetkwam in de ontsnapping uit de 1966-gevangenis was De Wachter Sions, het blad van de ggin. Hiertoe hielp de Saambinder-moeder mij.

F. Mallan spreekt in De Wachter Sions van 1967 dat wij door de diepe val in Adam in tijdelijke en eeuwige ellende zijn aangekomen, zonder ons toedoen. Wij zijn onderworpen aan de bittere vruchtgevolgen van de zonde, stelt F. Mallan. Hij noemt het een grondeloos diepe val. (6/1, 1967)

Nu, toch is daar een weg, een hoger

natuurproces gaande. Wij moeten ontdekt worden aan de tijdelijke en eeuwige ellende in Adam, de tijdelijke en eeuwige doodstaat door de zonde onder ogen komen. Daar moeten wij bedroefd over zijn, en ons van afzonderen, als een weg door de wildernis. Wij moeten niet bij de zonde blijven, maar er tegen strijden, en dat kan alleen als we eerst de aard van de zonde en het loon van de zonde leren kennen. Hierin moeten we de Heere niet vooruit lopen en ook niet achterblijven, maar ons houden aan de afwachtingsleer van Calvijn, het onderscheiden van de tekenen der tijden en de roeping. Wij moeten wachten op God's leiding en niet dingen uit het vlees gaan doen. Vandaar ook dat het niet zomaar om genade of werken gaat, maar de mens moet volkomen afsterven aan zichzelf en zijn afgoden, om zo de Heere te volgen. Dat is het pad van het geslachte lam. Laten wij het geslachte lam echter niet verafgoden. In het westen heerst er een geheel andere Jezus. Men heeft genade tot hoofdzaak gemaakt, voorop gezet, en de zonde-ontdekking achteraan gezet. Hier streed C. Steenblok tegen. Hier streed F. Mallan tegen, zoals ook Calvijn er tegen streed, en Kersten. Kersten wilde ook niets weten van een goedkope Jezus.

De verafgoding gaat diep. De mens moet ontwaken tot die diepe val in Adam van tijdelijke en eeuwige ellende. Dit mag men overigens niet verabsoluteren. In de eeuwigheid is er een weg. Ook in de eeuwige hel, waarin we allen zijn door Adam, is een weg. God was met de psalmist in de hel, dichtte hij in psalm 139. Ieder vlees zal een eeuwig 'nee' te horen krijgen, opdat het voorwerp losgelaten zal worden, en men tot het onderwerp zal komen. Leren leven van de broodkruimels en de waterdruppels, en bij ontzegging hiervan de volle prijs ervoor betalen, de volle reis ervoor maken. Dat is wat de tocht door de wildernis betekent : Het leren leven met het vele 'nee', gewoonweg omdat de mens moet minderen, het aardse moet leren loslaten om tot het geestelijke te komen. Het is iets heel ernstigs. God is een verschrikkelijk vuur wat woedt tegen de zonde. Alleen hierin is het waarlijke leven, maar men heeft dit overmatig verletterlijkt en gedramatiseerd, overmatig zwaar gemaakt. Terwijl de gereformeerde voorvaderen het hebben verdiept en genuanceerd.

Heeft u uw evangelie al in kannen en kruiken ? Dan bent u nog niet tot het kruis-evangelie gegaan, wat altijd dieper gaat, wat altijd genuanceerder wordt. Men is veelal zelfgenoegzaam in de moderne kerk. Men heeft alles al gebrouwen tot vlotte formules. Men heeft van de voorwerpen van religie afgoden gemaakt, en de onderwerpen opzij geschoven. Men heeft C. Steenblok gekruisigd. 1966.

Maar de Wachter Sions ging door met de prediking van C. Steenblok. Ze lieten zich niet uit het veld slaan. De strijd tegen het zelfgenoegzame en zorgeloze ging door. Die aloude roep van Calvijn om te strijden tegen de dartelheid. Het volk mocht niet in slaap vallen, maar moest waken en nuchter zijn. Oh, de geest van 1966 was dronken en woest. Dronken was zij van het bloed van de oude profeten. En zij werd tot een clown om het werk des Heeren te bespotten.

De Wachter Sions stelde in 1967 dat er geen voorwerpelijke aanbieding is. Wie het voorwerp heeft aangenomen is nog gewoon dood. Als dat uw enige grond is dat u een voorwerp hebt aangenomen, dan bent u nog midden in de dood. (20/1, 1967)

Het was de aloude boodschap van Witsius in de jaren 1600, die door de Wachter Sions heensprak. Er wordt nee gezegd tegen voorwerpelijke kennis en ja gezegd tegen onderwerpelijke kennis, en dat is een pad. Zo besprak hij de boom der kennis. Dit waren dus eigenlijk twee bomen. Zo moet men ontwaken tot de geleerde kennis, niet de aangenomen kennis. Zo mag men komen van verdieping tot verdieping, zo mag men komen tot het grotere verband.

De Wachter Sions noemt het algemene aanbod vergif. Het gaat niet om zomaar het voorwerp. C. Steenblok waarschuwde hier ook tegen en wees op het bevindelijke, onderwerpelijke pad.

De Wachter Sions stelde haarfijn vast wat er aan het gebeuren was in de moderne kerken : een onbestemde algemene voldoening en een daarop onbestemd algemeen aanbod van genade was niets anders dan een lukraak rondstrooien van een genade-Jezus voor een ieder die het wil opgrijpen en de zaligheid aan de willekeur van mensen onderwerpen en overleveren. Deze geest van willekeur werd veel door de gereformeerde voorvaderen genoemd en bestreden. Dat gebeurt als de genade goedkoop wordt gemaakt. Dan nemen de mensen er een loopje mee. Zo werd de algemene genade als een afgod van de mensen. Het werd hoofdzaak voor de mensen.

C. Steenblok was zeer geliefd. Bij zijn begrafenis waren ook predikanten uit andere kerkelijke richtingen. Overal moest men ontwaken tot het steenblokkiaanse, tot 1953, wat zo nodig was in de kerken. Er moest weer grond komen.

De Wachter Sions liet duidelijk zien wat voor een tijd ze konden verwachten. De Wachter Sions stelde dat men de donkere bruid om het leven wilde brengen. Het zou steeds benauwder worden met al die hoge geesten die de kop op zouden steken. We hebben het gezien. 1966 kwam opzetten en zou veel verwoesting aanbrengen in de zeventiger jaren en daarna. Er zou ook jacht gevoerd worden op het nageslacht van de donkere bruid. We lezen hierover in het boek Openbaring. Verschrikkelijke monsters zouden er op aarde heersen, broedsel van 1966. Ze

zouden strijden om 1953 geheel uit te doven, maar ze konden het niet. Wel zouden ze de 1953-ers vervolgen.

We hebben het gezien, de verschrikkelijke zeventiger en tachtiger jaren waarin de gedeformeerden alles wat nog oud-gereformeerd was om zeep probeerden te helpen, en daarvoor allerlei wereldse instituties optrommelden. Ze konden het niet geheel verwoesten. Het enige wat eigenlijk gebeurde was dat het oud-gereformeerde juist verdiept en genuanceerd werd. Het gedeformeerde kleed ging van haar af. Het was het herstel van de Nederduits gereformeerde kerk, de moederkerk van Nederland. Het Emdens-Rodenbergse geheimenis werd onthuld. Maar velen keken weg. Ook nu is die strijd er nog. Het is een koude oorlog. Families worden verscheurd en raken verbitterd. En scheuring moet er wel zijn.

Hoge geesten zouden de kop op steken, stelde de Wachter Sions in 1967. De hoge geesten zouden zichzelf zoeken om zo in het voorgestoelte te komen. Hier zouden ze alles voor wagen. Ze spelen er Russisch roulette voor. Ze wilden het volk voorwerpelijk gebruiken. Ook religie. Daar staan ze te rammelen met hun voorwerpen als afgoden. Het is gerammel en geritsel. Ze frummelen maar wat. Er zit geen diepte in. Er is geen grond voor. Het is levenloos, zielloos, liefdeloos, waar Paulus al tegen waarschuwde in de brieven aan Timotheus. Het is totaal gewetenloos. Ze staan ook niet open voor reden. Ze zijn stijfnekkig op hun pad. Ze sterven voor hun doel. Het is de absolute doodstaat. Het is zelfverwoesting. Eerst zou de mens der zonde zich openbaren. Laten we onszelf niet voor de gek houden. We moeten dwars door dit tijdperk heen. Zo gingen we door de zeventiger en tachtiger jaren, tot nu. Het monster liet al zijn koppen zien, en al zijn kronen. Het waande te heersen over ons. In deze doodstrijd is de kerk nog steeds verwikkeld.

1e Jaargang, nummer 50, 7 december 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Van Da Costa tot Kuyper - de twee reveils in de jaren 1800, en Begrijpt gij wat gij leest ?

VAN DA COSTA TOT KUYPER - DE TWEE REVEILS IN DE JAREN 1800

Isaac Da Costa (1798-1860) stelde dat de vrome herderlijk moest zijn. Wat zou de liefde waard wezen als het alleen maar het tijdelijke en lichamelijke op het oog heeft en geen mededogen heeft met de ziel, stelde Da Costa. Het uit zich in het wrede moorden en het onthouden van het Woord, oftewel het geestelijke onderwijs. Het herderlijke zet zijn leven in voor de schapen, stelde Da Costa, maar de huurling vlucht weg van de schapen als de wolf komt. We hebben dit zien gebeuren in de wereld. De grote wolven van psychiatrie, vullingendwang en vaccinatie-dwang kwamen over de aarde, en de lichtere kerken hebben hiermee onderhandeld en gehoereerd. Met allerlei instituties en sectes werkten zij samen om hoogbegaafde kinderen te vervolgen, om eventuele kerkhervormers tegen te gaan, en zo werd de lichtere kerk tot secte. Zij was wereldgezind geworden. Geen herder, maar huurling. Alles was gebaseerd op vergeving en verdraagzaamheid toen de wolven kwamen, en die werden zo door de huurlingen binnengehaald. Alles ging om genade, geloof en vertrouwen, en er werd geen strijd tegen de zonde gevoerd. Men zette hun leven niet in voor de schapen. Men had hun leven lief. De wolven maakten hier handig gebruik van. Da Costa waarschuwde tegen de valse vergeving en de valse verdraagzaamheid. Het waren wolven in de kerk binnengeslopen. Het ging ten koste van de schapen. Die werden geslacht. Daartoe kwam de dief, om te stelen, te slachten en te verderven.

Ze willen het niet horen, de lichtere kerken. Ze gaan rustig door op hun wereldgezinde paden. Ze hebben het kruis licht gemaakt, opdat hun vlees er niet door beledigd of aangetast wordt. Ze hebben een gouden laagje over het kruis gegoten, de ruwe kantjes verwijderd. Het is het gouden gelukskruis van de new age. Het is het Laodiceaanse, lauwe kruis. F. Mallan waarschuwde tegen deze Brave Hendrik-godsdienst. (De Wachter Sions, 16/4, 1987)

Da Costa stelde in het tiende deel van zijn bijbellezingen dat de valse leraar de zielen in hun zonden zoekt te sterven. Zij onderwijzen hun kinderen niet. Zij bewapenen hun kinderen niet. Er zijn grote lekken in de opvoeding, en in wezen is dit, stelt Da Costa, omdat de schapen niet van de huurling zijn. De huurling is de vijand die de schapen heeft overgenomen en komt om te slachten. Het is geen herder, maar een slager.

Och volk, klaagt toch over de zonden, en niet over het oordeel. De oordelen des Heeren zijn goed en waarachtig, en die zijn voor onze bescherming. Het is de goede herder die optreedt tegen de wolf. Zo kun je de herder herkennen. Ze dragen een zekere woede in zich, een verontwaardiging over de zonde en het onrecht. Waar zijn zulke herders vandaag de dag nog te vinden ?

Het geloof is tot formulier geworden vandaag de dag, stelde Da Costa, maar waar is het hart van de herder ? Het ‘uw wil geschiede’ is geen vrucht die je van de bomen zomaar plukt, maar een vrucht van het ernstig worstelen met God in Getsemané, stelt Da Costa, want de mens moet eerst moe en uitgeput zijn van krachten.

Da Costa was overigens wel een hopeloze romanticus, een sentimentalist, en ook de Wachter Sions waarschuwde dat het Reveil een zwakheid had en zekere grondvesten miste. Het miste de bezieling van de latere Afscheiding van 1834. (De Wachter Sions, 8/6, 1972, 30/5, 1974)

De wachter Sions noemde het Reveil nuttig, maar ook te aristocratisch en individualistisch. Het was wel een belangrijke grondslag voor de verdere strijd, wat zou leiden tot 1834. Het was ook de grondslag voor het neo-calvinistische reveil van Abraham Kuyper in de jaren 1880 en 1890. De Wachter Sions noemde Kuyper als de mobilisator die het gereformeerde volk verzamelde om als een generaal met zijn gereformeerde leger de strijd aan te voeren tegen het opdringerige modernisme en liberalisme. De Wachter Sions noemde het werk door Kuyper verricht in dat opzicht ongelooflijk en grenzende aan het onmogelijke. Zo kon hij de tijdsgeest een halt toe roepen en terugdringen.

De Wachter Sions laat ook de zwarte kant van het neo-calvinistische Reveil

zien, want Kuyper bewerkstelligde een grotere openheid naar de wereld. Er was geen ruimte voor nauw zelfonderzoek. De leer van de veronderstelde wedergeboorte was gekomen en van de algemene genade, wat het beeld kon scheppen dat de wereld zo kwaad nog niet was en dat het allemaal nog wel meeviel, stelde de Wachter Sions. (15/6, 1972)

De Wachter Sions stelde dat het teveel afweek van belangrijke principes van het oorspronkelijke calvinisme. De Wachter Sions wees op de centrale uitspraak van aarde-verlating van Calvijn waaraan alles getoetst dient te worden : 'Er is geen middenweg: of de aarde verliest voor ons haar waarde, of ze houdt ons geboeid in mateloze liefde voor haar. Daarom als we ons enigszins om de eeuwigheid bekommeren, dan moeten we er ons zorgvuldig op toeleggen, dat we ons losmaken uit die boze boeien.'

Bavinck klaagde erover in 1904, stelde de Wachter Sions, dat men de geestelijke zielekennis miste. In die zin moest 1953 wel komen, waar men in de oud gereformeerde gemeente ook al mee bezig was. De theologische systemen van Da Costa en Kuyper, van de twee grote reveils in de jaren 1800 waren nog te nauw en te eng. De 1953-schakel van het herstel van de zondologie moest hen op sleeptouw nemen.

BEGRIJPT GIJ WAT GIJ LEEST ?

Wat hebben we met de koude, glibberige reptielen om ons heen te maken ? Er zullen maar weinigen door de enge poort gaan. We leven in de dagen van 2 Timotheus 3. We hebben met de geest van Repelsteeltje te maken. Hij heeft het op de kinderen gemunt. Laten we niet indutten. Tussen het Reveil van de 1820-er jaren en de 1880-er jaren in was er de Afscheiding en de Ledeboeriaanse beweging, die veel meer bevinding en bezieling hadden. Zo was er een weg en een pad wat tot de gereformeerde gemeente leidde, de oud gereformeerde gemeente, en de gereformeerde gemeenten in Nederland. Alles zou draaiden om het komende 1953 waarin de prediking van de doodstaat van de wereld weer voorop zou staan en verdiept zou worden, want ze waren er nog niet. 1953 was de ware vrijmaking, waar 1944 slechts op wees. 1944 was de voorbereider van 1953. Men moest zo afrekenen met overmatige romantiek van Da Costa en Kuyper, om zo tot de verloren schakels van het calvinisme te komen. Tulip zou zich vanzelf uitschakelen in de diepte van deze put. Calvijn's leer van de aarde-verlating en de leer van de afwachting zouden zegevieren over al te gemakkelijke uitverkiezing en genade.

Nu, dit is wat de opname is, die ingeklonken is in de diepte van de leer van Calvijn, wat dus in principe een neername is. Het is een ondername.

De amazoneleer kwam al voor bij de gereformeerde vaderen, zoals Calvijn en C. Steenblok, en ook de Saambinder stelde dat de geschiedenis een leermeesteres was. Amazones zijn literaire structuren. Calvijn stelde dat God eerst als een moeder kwam, maar dat de mens haar niet wilde. Toen werd de zoon gezonden, en die werd gekruisigd. Ook werd deze tot afgod gemaakt. Calvijn was geen Ariaan, maar waarschuwde wel tegen misbruik en ijdel gebruik van het Jezus geheimenis. We zien in Calvijn geen oeverloze Jezus-roeper die Jezus er te pas en te onpas bijhaalt. Hij noemde het Woord de leermeesteres waarnaar wij moeten terugkeren, en waaraan de mens zich moet onderwerpen. Zij spaart de zonde niet. Zij is geroepen om de mens los te maken van ijdelheid en nalatigheid. Jezus was hierin 'de herinnering tot vervulling'. Wij moeten terugkeren tot onze Moeder, en het vlees zal een groot 'nee' te horen krijgen, een groot 'ik ken u niet.' Dan zal de mens het pad op moeten gaan tot het minste, om daarmee te leren leven, en alles zal de mens zelf moeten kopen, zoals de dwaze maagden geen olie kregen van de wijze maagden, omdat ze persoonlijk en bevindelijk zelf ontdekt moesten worden aan de zonde en de ellende.

In dit opzicht wijst Calvijn ook op de voortvluchtige Hagar die het bevel van de Heere had gehad 'om haar met haar meesteres te verzoenen,' (Genesis 16:9)

De amazoneleer van Calvijn en ook van de andere gereformeerde vaderen bleef altijd op de achtergrond, omdat de mens er nog niet klaar voor was. De Moeder geeft haarzelf ook niet zomaar prijs, en komt eerst als amazone. Zo heeft zij na eerst zelf gekomen te zijn haar zoon gezonden, opdat de vrome het zoonschap zou leren. We spreken daarom van het wilde calvinisme, wat niet een vrij calvinisme is, of modern calvinisme, of neo-calvinisme, maar het herleiden tot de voortijdse bronnen, het teruggaan naar de grondteksten, wat ook een thema was in de calvinistische exodus van de midjaren 1500 van Nederland naar Duitsland. Vandaar dat de gereformeerde vaderen Ledeboeriaans vasthielden aan het oude puin, als mijnwerkers, omdat daar de levensbronnen van de kerk in verborgen waren. Dit ging zo goed en kwaad als het ging, want men was zwaar ongeletterd, en als men het al over het Grieks had, dan was dat vaak varkensgrieks, pervers Grieks, omdat het westen nu eenmaal ondervoed is in het Grieks. Over het Aramees, de taal van Jezus, had men het veel minder, terwijl dat een diepere brontaal is, die overigens terugleid tot Egypte, waarin ook Jezus zijn schuilplaats had. Mozes en Jozef waren beiden Egyptologen. De grondteksten kunnen alleen ten volle verstaan worden in de grotere Egyptische context. Dan nog zijn we er niet, want we moeten terug naar de voortijdse amazone inzettingen. Die liggen aan de oude bijbel ten grondslag.

De moderne talen zijn de mens tot strop geworden, en nu groeien ze op in deze matrix, want de moderne talen zijn behekst en houden de mens behekst. Het is een gevolg van de torenbouw van Babylon. Ledeboer streed ertegen en wilde terug naar de oude talen en daaraan vasthouden. Hij wilde ook niets weten van de d/t-waanzin. J.H. Landwehr (1864-1930) viel hem daar nog op aan in zijn boekje 'L.G.C. Ledeboer in zijn leven en arbeid geschetst.' (1900)

Landwehr stelde dat Ledeboer zich niet stoorde aan stijl of taal. Hij spotte bijna met alle taalregels. (p. 119) Landwehr stelde dat de taalwetten niet door mensen zijn gemaakt, maar door God zijn gegeven, wat natuurlijk een veel te romantisch en naïef beeld is van de wereld. Landwehr betreurde het dat een gestudeerd man als Ledeboer de moedertaal zo verwaarsloosde, maar Landwehr beseft niet dat Ledeboer aan een oudere en wildere moedertaal vasthield, niet die van de hoer der mensen.

J.H. Landwehr was een leerling van Bavinck aan de theologische school in Kampen. J.H. Landwehr kwam uit christelijk gereformeerde hoek. Hij groeide op onder de christelijk gereformeerde predikant J.H. Donner (1824-1903) die later meeging met de doleantie van Kuyper, oftewel de gereformeerde kerk, in 1892. Het grootste gedeelte van de christelijk gereformeerde kerken ging met deze stroom mee. Ook Landwehr ging met de doleantie mee in 1892.

Landwehr werd in 1886 predikant in de christelijk gereformeerde gemeente in Monster, waar hij werd bevestigd door J.H. Donner, en ging in 1892 naar de gereformeerde kerk in Sneek. In 1894 ging hij naar Rotterdam. Hij moest hier in 1925 stoppen vanwege gezondheidsproblemen. Hij woonde toen nog even in Voorburg, en verhuisde vlak voor zijn dood weer naar Rotterdam, waar hij is overleden. Hij was ook dertien jaar leraar geweest aan de gereformeerde vormschool voor onderwijzers. Hij heeft ook geholpen met het oprichten van twee christelijke scholen. Hij heeft ook geschreven voor 'De Vrije Kerk' wat in die tijd de bovenbouw was van de christelijk gereformeerde kerk en daarna van de gereformeerde kerk.

Ook de gereformeerde bond binnen de hervormde kerk, als de bovenbouw van de hervormde kerk, bleef vasthouden aan het oude puin, als mijnwerkers. In 1906 ontstond de gereformeerde bond, en in 1909 verschijnt het blad De Waarheidsvriend.

Er is in bevindelijke kringen een spanning tussen het eenmalige, plotsklapse en het meermalige, stapsgewijze. Er zijn vele hete hoofden en koude harten over of het dit of dat is. Laten we beseffen dat het literaire stijlfiguren zijn. Als men teveel het eenmalige vasthoudt, dan brengt dat versuffing. Het is een gedicht wat men niet te letterlijk moet nemen. God doet zeker dingen plotsklaps en voor eeuwig, maar we mogen het niet overdrijven. We mogen er niet voorwerpelijk mee omgaan, maar onderwerpelijk. Het moet verdiept worden. Hierin ligt zowel rationalisme op de loer als mysticisme, waas de Waarheidsvriend ook tegen waarschuwde. Hierin moeten we de juiste verhouding zien te vinden tussen het Woord en het geestelijke, en leren kennen wat het onderwerpelijk betekent, niet als objecten, niet als monumenten. Het moet tot leven komen. De mens heeft godsdienst te menselijk gemaakt, waar Barth ook tegen waarschuwde. De afstand tussen God en mens is zeer groot. Het Barthiaanse pakte de zakgod van de mens af, de goddrugs, en daarom waren de kerken boos, want zo verloren ze macht over de zielen van de mens die ze fokten voor een markt. Wel begonnen steeds meer mensen te ontwaken tot het Barthianisme, en gingen steeds meer kerken met Barth mee.

Velen strijden voor eigen vaandel, wat hen is overgeleverd, voor hun clan-identiteit. Velen kennen het alleen maar als object, en velen hebben het als een gevangenis-implantaat. Zo worden ze tegenover elkaar gezet in de arena's, om de verschillende markten te spekken, zoals de medische wereld, de gokwereld, de juridische wereld, en de religieuze wereld. Velen kennen het niet als onderwerp. Velen zijn erdoor opgeslokt, en zelf ook tot object geworden, tot een product in een duistere industrie die ze niet kennen en ook niet mogen kennen.

Het varkensgrieks, of sluimergrieks, drijft hen voort, maar Jezus en de apostelen spraken hoofdzakelijk Aramees. Het is een duister virus wat alles heeft bezoedeld. In het geestelijke moet voor hen alles gratis en gemakkelijk zijn, en mogen ze vooral er zelf niet bij betrokken zijn, en dit is een deelwaarheid want het vlees mag er inderdaad niet bij betrokken zijn, en men mag het inderdaad niet door het vlees verdienen, maar er is ook een geestelijke roeping van een geestelijk loon, waar Calvijn op wees. Er was ook een andere zijde van zijn verhaal van de Institutie, wat hij heel behoedzaam en voorzichtig ontvouwde in zijn bijbelverklaring, maar piraten renden met zijn Institutie weg, zodat het eigenlijk niet meer calvinistisch was, maar varkelijk, zoals de nazi's ook ooit eens wegrenden met Darwin en Nietzsche zonder hun filosofische werken te hebben gelezen en bestudeerd, want zij gaven wel degelijk nuance, en verklaring, net zoals Calvijn dat deed.

Het is een hele opgave om los te komen van het varkensgrieks en het varkenscalvinisme. Het zit zo diep in de mens. Het zit in de botten. Toch is daar een weg. Het Aramees leidt terug tot de Egyptische brontaal, en zo terug tot de

voortijdse inzettingen van de amazones. Uiteindelijk waren zij eerst gekomen tot de mens, zoals Calvijn stelde dat God eerst als een moeder kwam. Door de zonde ging de man heersen over de vrouw, en de man ging ook heersen over de zoon. We zien deze verschrikkelijke werkelijkheid om ons heen waaruit wij moeten ontwaken.

De mens heeft een leesstoornis, kan literaire stijlfiguren of niet ontdekken of niet op diepte schatten. Dat is een virus wiens ketenen van geslacht tot geslacht worden doorgegeven. Begrijpt gij wat gij leest ?

1e Jaargang, nummer 51, 9 december 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Van voorwerpelijkheid tot verbandelijke onderwerpelijkheid, en 1800se bladen

---

VAN VOORWERPELIJKHEID TOT VERBANDELIJKE ONDERWERPELIJKHEID

De mens moet worden als een honingbij, dus worstelen met de bloemen voor honing, en dat worstelen is met herinneringen, met boeken, met metaforen enzovoort, dus eigenlijk ook wat de leeuw doet : het verzetten, maar wel tot onderwerp van testen houden. Zeeën 12:26

Alle onderwerpen zijn slechts deel-realiteiten, en bevinden zich ergens in je lichaam. Het is een spel van contrasten. II Kamba 4:15

J.H. Landwehr viel Ledeboer in 1900 vanuit gereformeerde hoek aan op zijn taalgebruik. De taalwetten zouden volgens Landwehr door God zijn gegeven, maar dat is natuurlijk zeer naïef, Babylonisch en ondemonologisch. Ledeboer hield vast aan het oude, en wilde taal profetisch gebruiken. Niet naar menselijke maatstaven. Hij waarschuwde de mens tegen verloedering en overmatige modernisering.

De taal is behekst. We moeten terugkeren tot de geestelijke talen. De mens zit muurvast in het varkensgrieks en de moderne varkensvormen van het Nederlands en het Engels, en dat is allemaal goed voor de fokkerij van de duivel. De schapen worden gefokt door de wolven, de huurlingen, en de predikanten mogen de schapen niet wakker maken, hen niet beschermen. Toch strijden zij tegen de wolven, want zij willen het bloed van de schapen niet aan hun handen hebben. Dit doen ze in hun eigen, profetische taal, daarbij oude voorbeelden noemend, waar ze onderwerpelijk mee omgaan, niet voorwerpelijk.

Ook met onze herinneringen moeten we onderwerpelijk mee omgaan, niet voorwerpelijk. Of er een d of een t ergens hoort te staan bepaalt de Heere, niet de mens. Ledeboer had ook maling aan de waanzinnige d/t-tirannie. Dat werd hem door Landwehr niet in dank afgenomen. De gereformeerde kerk was veel wereldgelijkvormiger dan de Ledeboeriaanse kerk. Landwehr was meegestroomd met Kuyper in 1892.

Veel verloren gegane inzichten liggen in het Aramees, de taal van Jezus en de apostelen, en het Egyptisch, de moedertaal van het Aramees, de taal van Mozes en Jozef. Hier liggen de geheimenissen opgeborgen, de ontbrekende schakels, wat besproken wordt in de inmiddels 11-delige Nederduits gereformeerde dogmatiek.

Zo zal er doorgang zijn tot de voortijdse talen, de oertalen, waardoor de mens tot de geestelijke talen kan terugkeren. Paulus wees ook op die vreemde talen. Die moesten de vromen weer ontvangen. Door Babylon waren ze in de wereldse talen terechtgekomen. Jezus had een schuilplaats tegen Herodus, in Egypte. Ook in de Exodus uit de Spaanse Nederlanden tot Duitsland keerde men uiteindelijk weer terug. Mozes kan alleen begrepen worden in de context van het Egyptische. Hier werd Mozes onderwezen en opgevoed, en daarvan kreeg hij zijn theologische ideeën. Het Egyptisch ligt dicht tegen het Aramees en Hebreeuws aan, en deze talen verklaren elkaar.

Maar blijf niet zomaar bij Egypte. Ga het verdiepen in de diepere Afrikaanse oertalen. Ook de oude bijbel wijst op het oudere Afrika. Daar liggen de bronnen van de mens, en ook de taalbronnen. Men is heden ten dage afgeweken in het moderne westen. Het is de wereld van de zonde, van de duivel. Je kunt hier niets vertrouwen. Je moet strijden op Pniël.

Onze tekstgedeelten van vandaag spreken over de noodzaak van de onderwerpelijkheid, waar de gereformeerde vaderen zoals Witsius, Kersten, Dooyeweerd en Steenblok ook zo de nadruk op legden, maar dan moet het wel verbandelijke onderwerpelijkheid zijn, opdat men niet met een onderwerp als deel-realiteit wegloopt om daar een markt van te maken tot voorwerpelijkheid.

Laten we daarom komen tot de hogere filosofieën van de theologie, en Dooyeweerd volgen in zijn beklimming van de geestelijke Mount Everest. Van naïef dingbegrip komen tot diep functiebegrip en zo ook tot brugbegrip, waarin alles tot de juiste verhouding komt. Dat is een onderwerp wat de Nederduits gereformeerde filosofie en theologie in haar dogmatiek in inmiddels 11 delen bespreekt, als de grote opvolger van Karl Barth’s Kirchliche Dogmatik.

1800se BLADEN

In de 1850-er jaren begonnen De Stem en De Bazuin op te komen, bladen van de christelijke afgescheidenen. In de 1840-er jaren werd het blad De Fakkel uitgegeven (1848-1865), het protestantsch volksblad, die tegen de separatisten tekeer ging. Soms hadden ze ook sympathie voor de afgescheidenen, en dat was wederzijds. Beide groeperingen waren anti-katholiek in verschillende opzichten. De kritiek die De Fakkel had op bladen zoals De Stem en De Bazuin was dat door de afscheiding ze tot een bespotting werden voor de katholieken.

De Fakkel streed tegen de geest van Alva, tegen de inquisitie, tegen revolutie, en tegen communisme, wat De Fakkel beschreef als overdrijvingen van een stelsel. (4/1, 1850) De Fakkel omschreef deze groeperingen als hen die geen eerbied hadden voor de meningen van anderen, als valse gematigdheid met heerszucht als beginsel. Met list en geweld zoeken zulke groeperingen anderen te onderwerpen, stelde de Fakkel. Ook waren de valse gematigden de beginsellozen die geen gerechtigheidsgevoel hadden maar alleen maar aan eigenbelang dachten en daarvoor mensenbehagenis bezigden, stelde de Fakkel. De Fakkel stelde dat het niet altijd zo is dat de waarheid en het recht in het midden ligt, maar veelal aan het einde, bij een kleine minderheid. De Fakkel noemt de opkomst van de woelgeesten die in algemeenheden spreken en daarvoor met bijbelse uitspraken komen aanzetten. De Fakkel blies op de bazuin en waarschuwde dat lauwheid was binnengeslopen. Het waren wrange vruchten van beginselloosheid en flauwheid, zoals de Fakkel het noemde. Dezen hebben een masker van gematigdheid, stelde de Fakkel. Beginselloosheid en onverschilligheid werden met de mantel der liefde bedekt, stelde de Fakkel, en daar moest een einde aan komen.

In het artikel ‘Opmerkingen na het lezen van het verslag van de Synode der Christelijk Afgescheidene Gereformeerde Kerk’ stelde De Fakkel dat Ledeboer zich had afgescheiden van de afgescheidenen. Overijssel en Gelderland waren twee verschillende groepen afgescheidenen die elkaar bestreden. Deze strijd ging om de klederdracht, stelde de Fakkel. In Zuid-Holland hadden drie leraren zich afgescheiden van de afgescheidenen die zich ‘de verenigde gereformeerde gemeente onder het kruis’ noemden. Zij verklaarden dat de afgescheidenen zich van het beginsel van de afscheiding hadden afgewend.

De Fakkel streed tegen de geest van Loyola, oftewel de geest der Jezuïeten. Ze noemden het de geest van heerszucht, hatelijkheid, leugen en bedrog, die zich door allerlei kronkelpaden de zegepraal bereidt. (15/3, 1850)

De Fakkel wilde Napoleonistisch Luther en Calvijn volgen, om zo de katholieke afwijkingen en verdraaiingen krachtdadig te bestrijden. De Fakkel stelde dat de geest van Loyola (1491-1556), de oprichter van de Jezuïeten orde, twist had veroorzaakt in de hervormde kerk. Het had de hervormde kerk aan flarden gescheurd. Deze geest had een koperen plaat tegen zijn voorhoofd en droeg nooit de sporen van verlegenheid of schaamte, stelde de Fakkel. Het waren netten van boosheid en bedrog. (5/4, 1850) De Fakkel waarschuwde dat de Jezuïeten zich met de ultra-liberalen hadden verenigd, en dat er zo meer en meer van de grondbeginselen werd afgeweken. (23/8, 1950)

Soms stonden de afgescheiden bladen op één lijn met De Fakkel, en soms hadden ze oorlog. De Stem wees op enige uitspraken van De Fakkel over enige protestantse oorzaken van flauwheid : diepe onkunde van de leer en geest van de katholieken, volslagen onbekendheid van de geschiedenis, ook van latere tijden, onverschilligheid omtrend het kruis-evangelie, mensenvrees, de geest van het Jezuïetisme, die de heersende geest was van die tijd, de zucht tot vriendschap met hooggeplaatsten, eigenbelangzucht, verregaande traagheid met een air van voornaamheid, de besmettelijke invloed van de omgang met onverbeterlijke slijmgasten, en verfijnde demoralisatie. Dit waren de tien punten van De Fakkel van 1/4, 1953, die De Stem overnam. (22/4, 1953)

In 1884 klaagt De Bazuin dat De Fakkel dan weer wel en dan weer niet haar een warm hart toedraagt. (15/9, 1854) De Fakkel stelde dat de orthodox-gereformeerden en formulier-rechtzinnigen een overeenkomst hebben met de farizeeën en schriftgeleerden van het begin der jaartelling. Ze konden de leer van Jezus niet verdragen en vermoordden zo Jezus en stenigden de eerste bloedgetuige. De Bazuin haalt dit aan, en vraagt zich af wie nu wie vervolgt, wie ermee was begonnen, daarmee wijzende op Prediker 12:14 : ‘Want God zal ieder werk in het gericht brengen, met al wat verborgen is, hetzij goed, of hetzij kwaad.’ (11/6, 1854) Op andere plaatsen noemen ze elkaar weer broeders en hebben ze achting voor elkaar, zij het met veel kritiek en vraagtekens. In principe waren het gewoon strijdmakers tegen dezelfde vijand, maar waren ze het vaak oneens over het ‘hoe’, en over de verhoudingen.

In de 1810-er en 1820-er jaren brak het Reveil steeds meer door in de hervormde kerk. Zij wilden het bevindelijke pad op, binnen de hervormde kerk, want zij wilden het herstel zien van de kerk.